Binlerce kategoride milyonlarca PDF kitabı aşağıdaki web sitesinde bulabilirsiniz.
Veya Telegram kanalı üzerinden toplu şekilde indirebilirsiniz.

Ders kitapları, romanlar, çizgi romanlar, KPSS kitapları, YKS TYT AYT kitapları,
kişisel gelişimden maceraya, İngilizce kitaplardan Rusça, Almanca ve diğer dillerde kitaplara,
tarihten siyasete, büyü kitaplarından felsefeye kadar birçok kitap bulunmaktadır.

Web Site: https://1kitap1.com
Telegram: https://t.me/birkitap1

TEREYAĞI

The British Book Awards 2025

バター

ASAKO YUZUKİ

ULUSLARARASI ÇOKSATAN

İthaki

W 4.

Ayısığı Kitaplığı

Asako Yuzuki

1981 yılında Tokyo’da doğdu. Okuma alışkanlığı, çocukluğunda yabancı yazarların eserleriyle başlasa da, genç yaşta geçirdiği bir hastalık sırasında okuduğu Japon edebiyatı onu derinden etkilemiştir.

Eserlerinde ağırlıklı olarak feminizm, toplumsal cinsiyet rolleri ve kadınların toplumdaki yeri gibi konuları yemek kültürü teması üzerinden canlı ve eleştirel bir dille işler.

Yuzuki, Ali Yomimono Yeni Yazarlar Ödülü ve Yamamoto Shu-goro Ödülü gibi saygın ödülleri kazanmıştır. Ayrıca Naoki Odülü’ne defalarca aday gösterilmiş, romanları televizyon, radyo ve sinemaya uyarlanmıştır.

Tereyağı

Asako Yuzuki

Orijinal Adı

1\9-

lthaki Yayınlan - 2833

Editör: Merve Çay

Yayıma Hazırlayan: Ebru Sarıkaya Düzelti: Aylin Samancı

Kapak lllüstrasyonu: Emma Pidsley

Kapak Tasarımı: Mehmet Büyükturna Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: B. Elif Balkın 1. Baskı, Ekim 2025, İstanbul

ISBN: 978-605-265-623-5

Sertifika No: 63989

Türkçe çeviri © Zeynep Ebru Okyar, 2025 © lthaki, 2025 © Asako Yuzuki, 2017

BUTTER by Asako Yuzuki

Turkish translation copyright © ithaki Yayınlan. Original japanese edition published by SHINCHOSHA Publishing Co., Ltd., Tokyo. Turkish language translation rights arranged with SHINCHOSHA Publishing Co., Ltd. ıhrough The English Agency Oapan) Ltd and Kalem Agency. Tüm haklan saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

lthaki™ lthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır. Osmanaga Mah. General Asım Gündüz Cad. On Er Tan lş Merkezi 35/l 38 Kadıköy-lstanbul Tel: (0216) 541 0326 editoı@ithaki.com.tr - www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, lç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinbumu-lstanbul Tel: (0212) 61330 06 denizmatbaamucellit@gmail.com Sertifika No: 77699

Asako Yuzuki

TEREYAGI

Çeviren

Zeynep Ebru Okyar

it haki

Kırık beyaza çalan ince uzun prefabrik konutlar, tatlı bir eğime sahip tepeler boyunca göz alabildiğince uzanıyordu.

Bu bakımlı şehir manzarasından hepsinin tek tip olduğu dışında bir izlenim edinmek mümkün değildi. Rika bir süredir sanki aynı yerde dönüp duruyormuş gibi hissetti. Sağ elinin buz kesmiş parmak uçlarındaki deriler soyulmuş ve iyice kalkmıştı.

Den-en-toşi tren hattında ilk defa bu istasyonda iniyordu. Çocuk yetiştirmede örnek bölge seçilmiş bu banliyö semti, arabası olan ailelere yönelik inşa edildiğinden midir nedir, yollar insanı afallatacak derecede genişti. Rika Maçida, akşam yemeği için alışverişe çıkmış ev hanımlarının gelip geçtiği istasyon etrafında akıllı telefonunun ekranındaki haritaya güvenerek yürüyordu. Reiko'nun ömürlük yerleşmek üzere böyle bir semtte ev satın almış olmasını, hala içine sindiremiyordu. Toplu perakendeciler, aile restoranları ve DVD kiralama zincirleri... Eskiden beri orada bulunan bir kitapçı olsun tek kişinin işlettiği küçük bir dükkan olsun gözüne çarpmıyordu. Deyim yerindeyse, kültür ve tarih kokusundan eser yoktu.

Rika, geçen hafta bir çocuk suçlu vakasındaki kurbanın geçmişini araştırmak üzere Kyuşu'da bir kasabaya günübirlik iş gezisine gitmişti. Ara sıra gözüne takılan, adını ilk defa duyduğu yerel süpermarketler ve dershane tabelalarının dışında şahsi evlerin art arda sıralandığı, hiçbir şey bulun:ı;nayan bir yerleşim alanıydı. Tokyo'da hiç görmediği boyda etek giymiş liseli kızların yanından geçmişti. Bu iş olmasa asla gitmeyeceği o kasabada tek başına yürürken gündelik hayatından uzaklaştığı, yaşantısının silinip gittiği hissine kapılmıştı. Gökyüzü ruhsuz bir krem rengindeydi. Hani o renksiz rüyasının devamıymış gibi bir his canlanmıştı içinde.

Rika, en azından bu kasabada beklendiğim bir yer var, diye düşünerek uzaklara dalıp giden zihnini toparladı ve, "Burası son olacak," diye karar

verdiği dükkana adımını attı. Süpermarketlere has, soğuk elma ve ıslak mukavvanın baskın olduğu koku hafiften onu sardı. Orta yaşlı bir kadın ufak bir elektrikli ızgarada et pişiriyor, eti ufacık parçalara bölerek tadım denemeleri için tiz bir sesle insanları davet ediyordu. Rika, paketlenmiş domuz etlerinden birini eline alıverdi. Böyle çiğ haldeki yemek malzemelerini yakından en son ne zaman görmüştü acaba? Hoş bir pembe rengindeki etle beyaz beyaz parlayan yağ tabakası ön plana çıkmak için birbiriyle yarışırcasına katman katman olmuştu, soğuk ve ıslaktı.

Futako-tamagava lstasyonu'nu geçtikten sonra LINE'dan yazışmışlardı. "Seni istasyondan alırım," diyen Reiko'nun teklifini reddetmiş, "Onu boş ver de civardan ne alıp getireyim sana?" demişti.

Rika, o sabahın erken saatlerinde işten evine dönmüş, yatağa adeta devrilmişti. Vakit öğleyi geçene kadar uyumuş, sonrasında da duş almış ve edindiği verileri bir taslakta toparlamıştı. Ardından evden çıkmış, şimdilerde bir yazı dizisi üzerinde çalışan bir köşe yazarıyla Şibuya'da görüşmeye gitmiş, trenin zamanı yaklaşınca da toplantıyı kısa keserek istasyona koştur-muştu. Yani alışverişe ayıracak hiç vakti olmamıştı. Çok samimi bir arkadaşı olmasına rağmen yeni evli çiftin evini elinde bir hediye bile olmadan ziyarete gitmekten suçlu hissediyordu. LINE'daki sorusunun yanıtı, şirin bir tavşan çıkartmasıyla birlikte gelmişti hemen. Reiko, bu şapşal şirinlikler yapan haline, geçen yıl işini bıraktığından beri yeniden dönmüştü.

"Peki madem, senin dediğin gibi olsun. Eğer bulabilirsen tereyağı alıp gel. Bu kış tereyağı kıtlığı var, bulunmuyor bir türlü. Ama bulamazsan da sorun değil. Ondan daha önemlisi çabucak gelmen."

Süt ürünleri reyonu loş bir sarı ışıkla aydınlatılmıştı. Alttaki ürün rafında beş sıra kadar bütünüyle boş bir kısım vardı ve şöyle bir duyuruyla önü kapatılmıştı:

"Ürün tedarik sıkıntısı nedeniyle tereyağı satışı kişi başına bir ürünle sınırlıdır. "

Dolaştığı üç süpermarkette de böyle bir tabloyla karşılaşmıştı. Artık yapacak bir şey olmadığını düşünen Rika, hemen yan taraftaki çeşitli

margarinler arasından güçlü aroması vurgulandığından göreceli olarak tereyağına daha yakın görünen bir tanesini alıp hızla kasaya yöneldi.

Reiko'nun yeni evi, istasyondan beş dakikalık yürüme mesafesinde, hafif bir yokuşun kenarında bulunuyordu. Çevresindekilerden ayırt edilemeyen, yüz metrekare bile olmayan arsayı tamamen kullanan üç katlı bir yapıydı. Binanın otoparkında adeta onun ölçüsüne göre yapılmışçasına başa baş gelen bir Toyota araba duruyordu. Bahçe kapısından evin girişine uzanan kısa bayırda papatyadır, menekşedir, pek çok çeşit çiçeğin birlikte dikildiği saksılar sıralanmış, içerideki kapıya da bir çobanpüskülü çelengi asılmıştı. Gördükleriyle içi nihayet rahatlayan Rika interkom tuşuna bastı.

"Hoşgeldin! Ayy, Rika, ne çok oldu görüşmeyeli!"

Evin kapısı açılır açılmaz önlük takmış Reiko büyük bir coşkuyla atlayıp ona sarıldı. Rika da gayet doğal bir şekilde kolunu onun incecik bedenine dolayıverdi. Yüz altmış altı santim boyuyla kolları ve bacakları uzun olan Rika, çıtı pıtı Reiko'yu tek koluyla sarabiliyordu. Reiko'nun kendine özgü menekşemsi kokusu, saçlarından etrafa yayılıyordu. Rika'nın bir anda gözleri doldu. Belki de böylesine samimi bir sevgi gösterisine ve bir insanın sıcaklığına hasretti.

Bu karşılama, kesinlikle abartılı değildi. Üniversite yıllarında her günü birlikte geçirmelerine rağmen ikisi altı aydır ilk defa görüşüyordu. Reiko istifa ettikten sonra bile Rika'nın yoğunluğu yüzünden birlikte geçirecek zamanı denk getirmeleri zordu. Normalde haftada iki gün -salı ve çarşamba günleri- izni vardı. Ancak bu haftalık iznini gerçekten hakkıyla kullanan tek kişi, kendisinden daha az kıdemli olan Kitamura'ydı. işin aslı, bugün de çarşambaydı ve bir toplantısı vardı. Buradan sonra da ofise dönüp biraz araştırma yapmak niyetindeydi.

Evin içinden taze ahşap kokusuna karışan tatlımsı daşi[1] ve kızarmış peynir kokulan geliyordu. Rika ayakkabılarını çıkarıp Reiko'nun verdiği, sıcak tutan malzemeden yapılmış terlikleri giydi, trençkotunu çıkarıp ona uzattı. Kaygan ve tek bir çiziği bile bulunmayan parke zeminli koridordan geçip sıcak tonlardaki ışığın hakim olduğu bir odaya girdiler. Açık mutfağı bulunan salonun on hasırt civan genişliğindeki oturma alanı gayet sıradan

olsa da perdeler ve kanepenin Liberty[1] desenleri; antika görünümlü, hayli yıpranmış koyu kahverengi dolap ve kitaplık; duvara asılmış tanınmamış sanatçılara ait kolajlar sayesinde oda, Reiko'nun vaktiyle tek başına yaşadığı Oyamadai'deki dairesine çok benziyor, adeta o çatı katı dairenin insanın içini ısıtan havasını sürdürüyordu.

Menekşe kokusu gitgide güçleniyordu. Keyfi yerinde gibi görünmesine rağmen ortalıkta düğün ya da balayına ait tek bir fotoğraf bulunmaması da tam Reiko'luktu. Zaten o eskiden beri fotoğraflardan nefret ederdi. Rika banyoda ağzını çalkaladı, ellerini yıkadı ve tıpkı şık bir otelin lavabosundaki gibi sepet içine güzelce dizilmiş yumuşacık minik havlulardan biriyle kuruladı. Yumuşatıcının hoş bir kokusu vardı. Normalde böyle şeylere pek dikkat etmeyen biri olsa da markasının ne olduğunu sorası geldi.

"Kusura bakma ya. Hem geç kaldım hem de sadece bunu bulabildim. "

"%50 Tereyağı İçerikli, Yoğun Kıvamlı Margarin" yazan ürünü market poşetinden mahcup bir şekilde çıkanp gösterdiğinde Reiko, "Ayy, çok makbule geçti! Sağol!" diyerek buzdolabına koymaya gitti. İşin aslı, Rika tereyağı ve margarin arasındaki lezzet farkını pek de bilmezdi.

"Civardaki marketlerin hepsini dolaşıp durdum, ama margarin dışında bir şey yok..."

"Ya, kusura bakma! Demek döndün dolaştın ve tereyağı diye tutturdun ha? Tıpkı bir 'Küçük Siyah Sambo'[2]," diyen Re-iko kıkırdadı. Dans edercesine Rika'nın yanına doğru geldi ve aniden kitaplıktan kapağı kıpkırmızı bir kitabı çekip ona uzattı. Rika bu "Küçük Siyah Sambo" adlı resimli kitabı anaokulu sıralannda okumuştu herhalde. Konusunu sadece hayal meyal hatırlıyordu. Canlı renkleri ve net çizgileriyse gayet tanıdıktı.

"Beğendiğim resimli kitap olursa doğacak çocuğum için alıp kenara koyuyorum. Günümüzde kitaplann baskısı bir çırpıda tükeniyor. 'Küçük Siyah Sambo' da siyahilerden bahsettiği için bugünlerde piyasadan neredeyse silinmiş durumda. Hoş, bence içeriğinde en ufak ırkçılık bile yok ama..."

Konuşma tarzı sanki Reiko'nun çocuğu çoktan dünyaya gelmiş gibi bir his veriyordu. Adeta hep beraber bu odada onun ortaya çıkmasını bekliyorlarmış gibi... Jinekoloğu, evlenmesinin üzerinden iki yıl geçmesine rağmen gebe kalama-masının, son derece yoğun iş ortamından kaynaklanan stres sebebiyle olduğunu söylemişti. Reiko bunun üzerine kontrol için hastaneye gidecek zamanı bile bulamadığı işini geçen yaz bırakıvermişti.

Rika keyif içinde resimli kitabın sayfalannı çeviren can dostuna bir bakış attı.

Henüz hamilelik belirtileri göstermese de Reiko o annelik sükunetine kavuşmuştu. Çalıştığı döneme nispetle saçlan ve makyajsız cildinin daha parlak olduğu zaten kesindi de kahverengi gözleri daha bir buğuluydu, dudaklan tıpkı bir çiçek tomurcuğu gibi dolgundu ve rahat bir havası vardı. Minik çiçek desenli eteğinin altındaki incecik bacaklaniıda lacivert bir tayt vardı, üzerine de yün örgüsü tozluklar geçirmişti. Büyük bir film yapım şirketinin halkla ilişkiler uzmanı olduğu dönemdeki kusursuz şıklığıyla kıyaslanamayacak gündelik giysilerdi ama yine çok hoştu, adeta bir Paris kokusu taşıyordu. Rika'nın, onun kendisi gibi otuz üç yaşında olduğuna inana-madığı derecede genç bir kız görüntüsüne sahipti. Çok başarılı olduğu işini bırakmaya karar verdiğinde Rika yazık olacağını düşünmüştü. Ayrıca kendini tek başına kalmış gibi hissetmiş, uykuları kaçmıştı. Hatta telefonda kaç kez tartışmışlardı bile.

Reiko'nun narin omzu üzerinden elindeki resimli kitaba bakarken üniversite döneminde amfide ders notlanyla kitaplarını birbirlerine gösterdikleri günler gözünde canlandı. "Küçük Siyah Sambo" adlı zenci bir oğlan ormanda kaplanlarla karşılaşıyor, giysileri ve eşyalan çalınıyor. Kaplanlar çaldıkları şeylerle hangisinin en üstün olduğu yanşına girip birbirlerinin kuyruğunu ısırıp bir ağacın çevresinde art arda son sürat dönmeye başlıyor ve sonunda sıvılaşarak sarı tereyağına dönüşüyorlar. Sambo'nun babası tesadüfen bu yağı bulup eve getiriyor. Pankek yapılan kaplanlar da ailece Sambo'lann midesine gidiyor. Eğlenceli gibi görünse de içinde zalimlik banndıran bir masal.

"Sambo'nun ailesi az değil yani. Kaplanlara biraz içim acıdı açıkçası. "

"Sen neden bahsediyorsun? Kötü olan kaplanlar. Başta Sambo'yu yemeye çalışmadılar mı? Kibirlerine kapılıp birbir-leriyle rekabete giren ve sonuçta kendilerini mahvedenlerin kötü olduğunu düşünmen gerekmiyor mu?"

lkisi böyle atışırken kapının açılma sesi geldi.

"A, Rika Hanım, gelmişsiniz. Çok oldu görüşmeyeli... "

Orta ölçekli bir şekerleme üreticisinin satış departmanında çalışan Ryosuke'nin işten eve dönüş saati, Rika'nın yaşantısı açısından bakınca inanılmaz derecede erkendi. Üniversite döneminde Amerikan futbolu takımında oyun kurucu olan adam, Rika'nın başını kaldırıp bakacağı kadar iri yapılıydı. Hiçbir kaygısı yokmuşçasına her zaman gülümseyen hafif çekik gözleri ve bir çocuğunkileri andıran parlak kırmızı yanakları vardı. llk bakışta Reiko'yla konuşacak konuları olmazmış, ortak noktaları yokmuş gibi görünüyordu.

ikisi, bir filmin tanıtım kampanyasında tanışmıştı. Filmin gösterileceği salonlara özel olarak üzerinde filmin kadın kahramanının resmi bulunan tartlar satılmasına karar verilmiş ve iki şirket arasında pek çok toplantı yapılmıştı. Bir şeyler hisseden, önce Reiko'ydu. "işte bu adam!" diye ilk bakışta anlayı-vermişti. Sadece uzaktan hayran olabileceği ve erişemeyeceğini düşündüğü Reiko'nun baskın yaklaşımı karşısında önceleri biraz şaşıran Ryosuke, onun içe kapanık ve saf yanına şahit oldukça gönlünü ona açmıştı anlaşılan. Saitama'da bir izakaya[3] işleten ve iyi geçinen anne babası tarafından üç kardeşiyle birlikte büyütülen Ryosuke, takındığı rahat ve içten tavırlarıyla Reiko'yu tamamen cezbetmişti. Rika'nın vaktiyle adama karşı hissettiği kıskançlık da artık tümüyle yatışmıştı. Reiko'yu gelinliğiyle gördüğü o anda içinden bir parçanın kopup gittiğini hissetmişti, o ayrı.

Reiko'nun farklı sunum ve farklı pişirme tekniklerine sahip yemeklerin bulunduğu servis tabaklarını birbiri ardına masaya dizmesiyle akşam yemeği başladı. Güçlü aromalı an-çüez sosu ve buharda pişirilmiş bolca kış sebzesine sahip bag-na ciiuda, ince dilimlenmiş haşlama domuz eti tuzlaması, taze soğanlı soya sütü grateni, güveçte pişirilmiş istiridyeli pilav ve misot çorbası. Hepsi de mevsimsel malzemelerin zenginliğini taşıyor, baharatları hafif olsa da derin bir lezzet hissediliyordu. Denizin kokusu ve

soya sosunun aromasını taşıyan pilavı ağzına götürürken Rika, istiridye hamile kalmayı kolaylaştırmıyor muydu, diye düşündü ve Reiko'ya bir göz attı. Rika'nın iştahının alışılmadık derecede açılmasında yemeklerin tadının güzel olması tabii ki vardı da Ryosuke'nin zevkle yemek yiyişine hayran kalışı da etkiliydi.

Adam gözlerini iyice kısacak şekilde kocaman gülümseyerek, "Biraz daha alabilir miyim? Bu domuz eti nasıl da yumuşak olmuş. Lokanta açsan yeridir!" diyerek boş tabağını kan-sına uzattı. Reiko yemeği servis ederken son derece gururlu görünüyordu.

Rika bu bölgeyi kültürden nasibini almamış bir kasaba, diye düşünerek kestirip atmış olmaktan dolayı çok utandı. Karı koca beraber ölçüp tartmış, hayatlarını Ryosuke'nin yıllık gelirine göre dikkatlice planlamış, emniyet ve yaşam kolaylığına öncelik vererek de burayı seçmişlerdi belli ki. Reiko, ailesiyle neredeyse hiç görüşmüyor gibiydi.

"Çok klişe bir söz olacak ama keşke benim de böyle bir karım olsa. Ryosuke Bey, çok şanslısınız. "

Nezaketen söylenmiş bir söz değildi; yüzünde gamsızca bir tebessümle bakan karşısındaki Ryosuke'ye gerçekten de imreniyordu. Adamın tenindeki canlılığın, keyifli havasının ve etrafına yaydığı o rahatlığın sebebini şimdi anlıyor gibiydi.

lşyerinde de benden bir nesil önceki evli erkekler sanki daha bir kaygısız. işleri son derece yoğun olan bu adamlann eşleri çoğunlukla ev hanımı. Böyle bir yaşam tarzını ben hiç düşünmedim ama o kadınlann ailelerine katkılannın ne kadar büyük olduğunu gayet iyi biliyorum. Eşlerinin üzerinde yavaş yavaş biriken günün getirdiği o tortulan her gece sıfırlıyor o kadınlar. Şayet o tortulan kendi haline bıraksalar zamanla vücudu kemirmeye başlar. Geçen ay evinde aniden ölen, bekar ve yalnız yaşayan kıdemli bir erkek meslektaşı vardı. Aklına çoktandır hiç temizlik yapılmamış kendi donuk dairesi geldi. Herhalde o adamın evinden çok farklı değildi.

"Rika, bir dahaki sefere erkek arkadaşını da getir. Makoto Bey'le bir tanışamadık. "

Aa, sahi benim bir sevgilim vardı.

Rika'nın gülesi gelmişti. Kendisiyle aynı dönemde şirkete giren ve Edebi Yayınlar Bölümü'nde görev yapan Makoto Fujimura'yla arkadaş olarak başlayan ilişkisinin atmosferi kesinlikle bu tür bir samimiyetten çok uzaktı. Hafta içinde şirkette gelip geçerken birbirlerini görüyorlardı. Ayda bir defa ikisinden birinin evinde sabahlarlarsa ne ala. Gerçi Rika arala-nndaki bu mesafeye de minnettardı.

"Rika, ne yiyip içiyorsun? Düzgün yaşıyor musun? Yine zayıflamış gibisin. Geçenlerde bir yerde Japon kadınlarının kalori alımının savaş sonrası döneme kıyasla bile daha düşük olduğunu okudum. "

"Bilmez miyim... Benim de ne kendime yemek pişirecek vaktim var ne de halim. Pilav pişiricim[4] bile yok. Çoğu akşam dışanda bürokratları ağırlıyorum ya da röportaj yapmakta olduğum birilerini yemeğe götürüyorum."

"Bürokrat ağırlarken falan bizim hayal bile edemeyeceğimiz lezzetli şeyler yiyorsundur o zaman."

Bu sözler Rika'ya Ginza'da geleneksel tarzdaki lüks bir restoranda geçirdiği birkaç saati hatırlattı. Ona adeta bir konsomatrismiş gibi davranmışlardı. Bürokratlann çoğu işlerine geldi mi insanı hayrete düşürecek kadar yanlış fikirlere kapılıyor. Kadın bir gazetecinin haber yapmak istediği için ona yaklaşmasını, karşı cinsin kendisine hayranlık besleyerek yakınlaşmak istemesi olarak algılamakta üstlerine yok ... Gratenin içinde adeta erimiş haldeki taze soğanlar bir anda ağzına acı bir tat verdi. Konuyu değiştirdi.

"Ben pek lezzetten anlamıyorum. Damak tadım bir çocu-ğunki gibi. Marketten alınmış hazır yemekle ufak aile lokantalarından aldığım köri'lert bana fazlasıyla yetiyor. "

Rika'nın yemeğe ve modaya eskiden beri ilgisi yoktu. Fakat boyu uzun olduğundan hantal görünmeye müsaitti, o yüzden elli kiloyu geçmemeye dikkat ederdi. Bunda güzelliğe pek meraklı annesinin etkisi vardı belki de. Geceleri yemek yememeye gayret ederdi. lş davetlerinde birilerini ağırlamak için dışarı çıktığında bile yemeğe sebze ve çorbayla başlamayı

asla atlamazdı. Günde iki kez gittiği, şirketin yakınındaki marketten yoğurt, salata, şeffaf erişte gibi şeyler almaya çalışırdı. Spor salonuna gidecek vakti olmadığından mümkün olduğunca yürümeyi tercih ederdi. Öyle belirgin bir güzelliği olmasa bile ince uzun yapısı sayesinde iltifatlar alırdı. Gelişigüzel yaptığı hızlı moda seçimleriyle bile iyi kötü şık olmayı becerirdi. Belli bir düzeyde dış görünüşüne özen göstermenin hayli kazanç sağladığı bir sektördeydi. lnce yüzü, badem gözleri ve suratının erkeksi hatlarının da katkısıyla kız okulunda okuduğu sıralarda sık sık alt sınıflardaki öğrencilerden hayran mektupları alırdı.

"Senin damak tadının kötü olduğunu hiç sanmıyorum ya neyse... Misaki Hanım yemek pişirmeye vakit bulamazmış, hep öyle söylüyor ama elinden gelenin en iyisini kızına verdiği belli. Yalnız bir kadın olarak tek başına kızını büyütmüş, benim anne babamdan çok çok daha iyi bir şekilde hem de."

Reiko, Rika'nın annesine genel kabul gören şekilde soya-dıyla değil, samimiyetle ilk adını kullanarak "Misaki Hanım" derdi.

Ortaöğretim için kız okuluna daha yeni başlamıştı ki Rika'nın ebeveyni boşandı. Annesi de bu süreçte, bir arkadaşının açtığı butiği onunla ortaklaşa işletmeye başladı. Nafaka da yoktu babasının geçim masraflarını karşılamasını bekleyecek durumları da. Bu yüzden annesi dur durak bilmeksizin çalışıyordu. Kadın her ne kadar yemek pişirmekte pek iyi değilse de babasıyla birlikte yaşadıkları sırada masayı süslü yemeklerle donatmayı başarırdı. Annesi, "Senden bunu istediğim için üzgünüm, ama bundan sonra bana yardım edeceksin, değil mi

Rika'cığım?" diye ricada bulunduğunda Rika var gücüyle ona destek olmuştu. Annesi işten dönene kadar temizlik ve çamaşırı çabucak halleder, pilavı pişirir, çorba yapardı. Saat sekizi geçerken eve dönen annesinin Seijoishii veya Peacock'tan aldığı garnitür türü yiyecekler ana yemekleri olurdu ve geç vakitte akşam yemeğine otururlardı. Özenle hazırlanmış ev yemekleri yoktu artık, babası yanlanndayken olduğu gibi gergin bir atmosfer de. Annesiyle ucuz aile lokantalarında buluşup yemek yedikleri akşamlar da çok olurdu. Gittiği yaz kampını andıran o günler, sanki kamptaki eğlenceli zamanların bir uzantısı gibiydi. Annesinin ona ihtiyaç duyup ondan bir şey istemesi Rika'nın özgüvenini de artırıyordu.

Bu tempo, Rika yirmi iki yaşında evden ayrılana kadar sürdü. Butiğin işleri yolunda gittikçe annesinin mal almak için yurtdışına gidişgelişlerinin de artmasıyla Rika'nın Okusava'da yaşayan anneannesi ve dedesiyle daha çok vakit geçirdiği aylar olurdu. Ama yine de anne-kızın arası hala çok iyiydi. isyankar bir dönemi de olmamış, üniversite seçimi de iş hayatına girişi de hep kendi kararlanyla olmuştu. Çalışkanlığından ödün vermeyen annesi, şimdi altmış yaşına gelmiş olmasına rağmen Jiyugaoka'daki ikinci butiğinde hala aktif olarak çalışıyordu. Resmen dile getirmese de bir sevgilisi var gibiydi.

Üniversite yıllannda Reiko, Rika'nın annesiyle birlikte yaşadığı Hatanodai'deki dairelerine sık sık elinde yemek malzemeleri ve pişirmek için kullanacağı kap kacakla ziyarete gelirdi. Ana kız, onun mutfak becerilerine şaşırır ve hayran kalırdı. Oçazuke[5] ve makama gibi basit yemekler bile mesela yuzu t kabuğu ve limon turşusu katılarak zevk ve incelikle hazırlandığında tadını çıkararak ağır ağır yeme isteği uyandıran bir lezzete dönüşürdü. Kanazava'daki köklü bir otelin sahibinin tek kızı olarak dünyaya gelen Reiko, o yumuşak görünüşünden asla tahmin edilemeyecek derecede katı bir estetik anlayışına ve asi bir ruha sahipti. Anlaşılan, küçüklüğünden itibaren anne babası aynı evde ayrı hayatlar sürdürüyormuş. Her ikisinin de herkesçe bilinen sevgilileri varmış, kızlarıyla neredeyse hiç ilgilenmezlermiş. Mutfak konusunda çok iddialı yardımcılarıyla bol vakit geçiren Reiko'ya göre, ev yemeği dendi mi güzelce dilimlenmiş terrinler, kusursuz bir şekilde kalorisi hesaplanmış ufak tabaklar masaya sıralanırdı. "Bir gün kızım ya da oğlum olunca onlar için ellerimle yaptığım tatlılar ve yemekler yesinler istiyorum. Çokça yiyebilecekleri, sağlığa faydalı lezzetleri şimdiden araştırıyorum," sözü diline pelesenk olmuştu.

Yetiştikleri çevreler farklıysa da toplumun genelinde kabul gören aile yapısına dair bir tür gerilim hissettikleri çocukluk dönemleri ortaktı. Rika belki de bu yüzden üniversiteye giriş töreninde göz göze gelir gelmez onunla konuşmaya başladığım düşünürdü.

Şimdi Reiko'nun gözleri merakla parlıyordu.

"Ee, işinden bahsetsene... Hani şu Manako Kajii haberini yapmak için başvurmuştun, ne oldu o?"

Manako Kajii son birkaç yılda kamuoyunda yankı uyandıran Tokyo Metropol Bölgesi'nde gerçekleşen bir dizi şüpheli ölümün sanığıydı. lnternetteki bir evlendirme sitesi aracılığıyla tanıştığı erkeklerin parasını çalıp üç kişiyi öldürdüğü iddia ediliyordu. Tutuklanmasının hemen öncesine kadar yazmaya devam ettiği gurme yemekler ve lüks yaşamla ilgili blog'u gündeme oturmuştu. Hobileri restoran denemek ve siparişle yemek getirtmekti. Ayrıca aşçılığıyla da epey gurur duyduğu belliydi. Medya hala bıkıp usanmadan bu kadım gündemde tutuyordu. Kadın şu anda Tokyo Cezaevi'nde tutukluydu.

Bu, ta başından beri Rika'mn aklını kurcalayan bir davaydı. O dönemde farklı bir ekipte çalıştığından doğrudan dahil olamamıştı. İçinde o ukde hala dururken Kajii'nin tutuklandığı sıradaki yaşına yaklaşmıştı bile. Seçim muhabirliği görevi artık sonlandığına göre nihayet kendi takdirine göre hareket edebilecekti, yapacağı haberi dilediğince seçebilecekti.

Ryosuke, kadına medyada yakıştırılan ismiyle konuya girdi:

"KajiMana çok fazla yemek yiyor olsa gerek. Şişko olmasına şaşmamalı. Öyle şişko birinin evlilik dolandırıcılığı yapması nasıl mümkün ki? Güzel yemekler yaptığından mı acaba?"

Reiko'nun kaşları bir anlığına belli belirsiz çatıldı, içi ürper-di. Eskiden beri kadın düşmanlığı konusunda Rika'dan daha hassastı. Aslında Ryosuke de öyle pek duyarsız olduğundan değil de... bu, muhtemelen dünyadaki erkeklerin genelinin ortalama tepkisiydi. Bu açıdan dava oldukça ilgi çekiyordu, çünkü pek çok erkeği parmağında oynatıp mahkeme salonunda bile bir kraliçe edasıyla davranan Kajii kesinlikle ne gençti ne de güzel. Fotoğraflarından görüldüğü üzere kilosu belirgin şekilde yetmişin üzerindeydi.

"Mesele, Manako Kajii'nin yöntemlerinden ziyade o cinayetleri doğuran toplumsal altyapı... Kurbanlar da KajiMana da olaya karışan erkekler de kadınlardan nefret ediyormuş gibi geliyor bana. Bizimki gibi haftalık bir erkek dergisinde bu nüansı doğru dürüst aktarabilir miyim bilmem ama... kadına defalarca mektup yazdıysam da cevap alamadım. Tokyo Cezaevi'ne bile iki kez görüşmeye gittim fakat belli ki benimle görüşmeye niyeti yok."

"Ben hep yalnızdım. Yaşlı halimde bana baksın da isterse gudubet olsun."

"Yeter ki bana yemek pişiren evcimen bir kadın olsun, nasıl biri olduğu umurumda olmaz."

"Şişko olsa da o tam bir küçük hanımefendi. Yani saf ve toy."

> * Çeviride ad-soyadsırası kullanılmıştır. Öte yandan basının kadına taktığı lakapta (adının ve soyadının ilk iki hecesi) orijinal sıralama korunmuştur. -çn

Kurbanların her ikisi de hayattayken yakınlarına bunları söylemişti. Manako Kajii'ye büyük bir ihtiyaç duydukları ve ona yüklü meblağda para verdikleri bariz olmasına rağmen üçüncü şahıslara karşı kimbilir neden kadını böyle aşağılayan ifadeler kullanıp durmuşlardı. Savcılık makamı, mahkemede kadının görgü şahitlerini ve kanıtları görmezden gelip Kajii'nin iffetini defalarca eleştirmişti. Bu da ihtilaf noktalarının tekrar tekrar değişmesine ve yargılamanın zorlaşmasına sebep olmuştu. Tanıklardan biri olan bakım görevlisi bir kadın, cinsel tacizi andıran bir sorgulamaya maruz kalmıştı. Davaya ilişkin tartışmalar, erkekler ve kadınları tümden karşı karşıya getirmişti. Bir erkek eleştirmenin sarf ettiği sözler "kadın düşmanlığı ifadeleri" olarak eleştirilmiş ve iş onun resmen özür dilemesine kadar varmıştı.

"Son kurban ... neydi adı, hani internet camiasında meşhur bir otaku. • Trenin altında kalmadan hemen önce Manako Kajii'nin yaptığı dana yahnisini yemiş. Kadın, onu da o Fransız yemekleri kursunda, neydi adı, Salon de Miyuko'da mı öğrendi acaba?"

Anlaşılan Reiko haftalık dergiler ve İnternet haberlerinin sıkı takipçisiydi. Eskiden beri sadece gündemi takip etmekle kalmazdı, çalışkanlığıyla üniversitede sınıfının en iyisiydi. Hatta son aşamaya kadar da yüksek lisans yapıp yapmamakta tereddüt ettiğini biliyordu Rika.

"Salon de Miyuko", Nişi-Azabu'daki ünlü Fransız restoranı Balzac'ın hem sahibi hem de şefi Sasazuka Bey'in eşi ve restoranın müdürü Miyuko Sasazuka'nın restoranın kapalı olduğu tatil günlerinden istifade ederek kadınlara yönelik olarak açtığı, pek az kişinin bildiği bir yemek kursuydu.

Mutfağın öğrencilere açık olduğu ve sadece şeflerin kullandığı profesyonel fırın ve pişirme araç gereçlerini değil birinci sınıf malzemeleri

> * Belirli bir şeye fanatiklik düzeyinde ilgi ve hayranlık duyan, asosyalliğe varan derecede o konuya odaklı bir yaşantı süren kişi. Japon kültüründen çıkan ve tüm dünyada kullanılır hale gelen bir kavramdır. -çn de kullandırdıkları iddiasındaydı. Ücreti, ayda üç kez yapılan ders başına on beş bin yen gibi büyük bir paraydı ve yıl boyu devam edildiği takdirde beş yüz bin yeni geçiyordu. Kursu tamamlamak, lisans alabileceğiniz ya da profesyonel olabileceğiniz anlamına da gelmiyordu. Olsa olsa zengin ev hanımlarının ve yüksek gelire sahip kadınların gidebileceği gayet lüks bir eğitimdi. Tutuklanmasından iki ay öncesine kadar Manako Kajii'nin kurbanlardan birine kurs ücretini ödeterek büyük bir hevesle oradaki derslere devam ettiği söyleniyordu. lnternette aratınca diğer öğrencilerle beraber kursta çektirdiği fotoğrafları kolayca bulunuyordu. Şık kıyafetler giymiş zevkli hanımların arasında bir erkekle randevuya giderken giyilecek, dolgun hatlarını vurgulayan daracık elbisesiyle Manako, göze batıyordu. Rika, medyanın haber yapma hırsı yüzünden kursun kapalı olduğunu duymuştu.

"Evet, evet, o kurban ölmeden önce annesine mesaj göndermiş, değil mi? 'Kız arkadaşımın pişirdiği dana yahnisi çok lezizdi,' diyormuş. Mahkemede de Kajii'nin avukatı, 'Sevgilisine leziz bir dana yahnisi pişiren bir kadın gerçekten de onu trenin önüne itip öldürmüş olabilir mi,' demiş hani!.. Sahi Rika, bir dahaki sefere o Kajii adlı zanlıya mektup gönderirken bunu yazmayı denesene. O gün yaptığınız dana yahnisinin tarifini lütfen verir misiniz, diye sor. Görüşmeyi kesinlikle kabul edecektir o zaman."

Rika odaklanmaya çalışırcasına gözlerini kırpıştırdı. Böyle bir fikir hiç aklına gelmemişti. Reiko'nun halkla ilişkiler alanında çalıştığı dönemde bu ince düşünceli hali, mizah anlayışı ve beklenmedik hediyeleriyle, memnun edilmesi zor pek çok ünlü film yönetmenini, eğlence şirketi patronunu ve sponsor firmayı birer birer ikna edip kendi taraflarına çektiğini hatırladı.

"Ne de olsa yemek yapmayı seven bir kadın, yemeklerinin tarifinin sorulmasından öyle mutlu olur ki kendisine sorulmayan şeyleri bile anlatır.

Bu asla şaşmayan bir kuraldır. lşin aslı ben de öyleyim."

"Evet ya, geçenlerde bir iş arkadaşım kansı ve çocuklarıyla bize gelmişti. Rei'nin yaptığı domuz mantısına bayıldılar. Sonra Rei'ciğim de yapım yöntemidir, buharlı pişirici çeşitleridir anlattı da anlattı, adam şaşırdı kaldı," diyerek kıkırdadı Ryosuke.

"Ryo'cuğum baksana, ben de bir ara o Salon de Miyuko'ya gitmek istiyorum... "

"Benim maaşımla o imkansız canım."

Tatlı olarak hepsi de ev yapımı, iç kabuğuyla birlikte haşlanmış kestane, amazake[6] ve pirinç unundan yapılmış şifon kek ve zencefille aromalandırılmış siyah çay vardı. Rika, kekin hamurunu, sadece kabarık ve yumuşak değil, esnekliği de çok iyi, parçalanmıyor, diye övüyordu. Öte yandan morali bir şeylere bozulmuşçasına Reiko'nun yüzü düşmüştü.

"Noel geliyor. Aslına bakılırsa şöyle güzel kıvamlı tereyağı kreması olan çikolatalı bir Noel pastası yapmak istiyordum. Ryo, of ya... bugün Rika'ya da arattım ama anlaşılan o ki buralarda tereyağı hiç yok. Yani daha bir süre tereyağlı kek veya pandispanyalı pasta yapamayacağım. Kanola yağıyla yapılan şifon kek dışında bir şey pişiremeyeceğim belli ki."

"Olur mu hiç, bu gayet pofuduk, çok lezzetli! Tereyağı kıtlığı daha bir süre devam edecek gibi bence. Geçen yaz sıcaklar uzun sürdüğünden çok sayıda inekte meme iltihabı olmuş, ondan diyorlar. Bu seneki kıtlığı öngörüp acilen ithal bile etmişler ama... nereye gitti onlar bilmem artık. .. Zaten mandıracılık yapan çiftçilerin sayısı gitgide azalıyor. Çok geçmeden süt ürünleri için yabancı ülkelere bağımlı olacağımız zamanlar gelecek gibi. Her halükarda bizim şirket gibi küçük üreticiler için bir darbe olacak. "

Ryosuke'nin anlattıklarını dinleyip başını sallarken Rika'nın aklına bir anda Manako Kajii'nin tereyağı sevgisi geldi. Kadının blog'una sadece şöyle bir göz gezdirmişse de yüksek kaliteli tereyağı hakkında takıntılı denecek kadar çok şey yazmış olduğu aklında kalmıştı. Sahi, kurbanlardan birinin kredi kartını izinsiz kullanıp tanesi neredeyse iki bin yenlik tereyağla-rından kaç paket satın aldığı da mahkemede ortaya çıkmıştı. Acaba aslen Niigatalı

olduğu ve mandıralar arasında büyüdüğü için mi süt ürünlerine karşı bir takıntısı var? Hatta internette "Çok tereyağı yediğinden öyle kilolu", "Tereyağını müstehcen şeyler için kullanıyor olmasın?" gibi sözler ediliyor, Kajii'nin tereyağı sevgisiyle çokça dalga geçiliyordu.

"Acele etme, sabah erkenden dönersin, gece kal," diyerek gitmemesi için ısrar etmelerine rağmen çiftin teklifini geri çeviren Rika, saat dokuzu geçerken vedalaşıp oradan ayrıldı. Reiko'nun streç filme sarıp eline tutuşturduğu istiridyeli pirinç topları ve şifon keki alıp şirketin yolunu tuttu.

Hakikisini anlayan insanlar dışında kimseyle görüşmek istemiyorum. Öyle hakiki insanların sayısı ise çok az.

Manako Kajii blog'unda sık sık bu lafı ediyordu. Şimdi düşününce bu söz, tam da Reiko gibi bir kadına uygun.

İstasyondaki bilet gişesinin önündeyken başını çevirip bir kez daha şehrin manzarasına baktı. Tepeye sıralanmış, bir ışık kümesi olarak görünen o prefabrik konutlar gündüzkine kıyasla tamamen değişmiş ve daha sıcak bir hale bürünmüştü. *Pasmo*[7] kartını çıkardığı sırada Rika, parmak uçlarındaki kuruluğun iyileştiğini, kalkmış derilerin yumuşadığını fark etti.

*

Cinsel içerikli şantaj tartışması, kurbanın çıplak fotoğraflarının çekilmesine izin vermesi ya da izinsiz çekilmesindeki hatasına odaklanıyor ve işin özünü gözden kaçırıyor. Her şeyi "kişisel sorumluluk" olarak açıklamaya devam ettiğimiz sürece, bu tür olaylar yaşanmaya devam edecektir.

Takım elbiseli yorumcunun önündeki masaya gelişigüzel şekilde koyduğu kolları dirsekten bileğe kadar nasıl da uzundu. Yüzü esmer, yanakları çöküktü. Saçları kırlaşmaya başlamıştı. Biraz olsun açsa düşüp gidecekmiş gibi duran fırlak gözlerinin altındaki sağlıksız görünümlü iyice koyu renkli halkalar dikkat çekiyordu. Her ne kadar adamın özel bir çekiciliği yoksa da o sert yüz ifadesi her gevşediğinde, uzun boynundaki ademelması bariz şekilde her kıpırdadığında Rika gözlerini ondan alamıyordu. Güncel konulara dair bir sabah programında fikir beyan ettiği konu,

Hamamatsu'daki özel bir şirkette çalışan ve çıplak fotoğrafları eski sevgilisi tarafından internete sızdırılan, sonrasında da boğularak öldürülen bir kadının davasıydı.

Arkasından Rika'dan dört yaş küçük çalışma arkadaşı Kitamura'nın sesi geldi:

"Vay be, şimdilerde böyle programlara da çıkıyor demek Şinoi Bey! Yani yakuza[8] gibi suratı var ama kırklı yaşlarının ortasındaki bir adam olmasına rağmen kadınların bakış açısını çözmüş biri, o yüzden de ev hanımlarına hiç fena görünmüyor olsa gerek. Yaşına göre de oldukça bakımlı. "

"Öyle mi dersin?" diyen Rika olabildiğince ilgisiz bir tavırla gülümsedi ve gözlerini televizyon ekranından ayırıp odadaki eski kanepenin üstünde duran uzaktan kumandaya uzandı.

Büyük bir haber ajansının yayın kurulunun kıdemli üyesi olan ve son zamanlarda medyada tanınan bir yüze dönüşen

Yoşinori Şinoi, eskiden beri Rika'nın çalıştığı bölümde fikrine danışılan ve değer verilen, gayet iyi bilinen biriydi. U şeklindeki köşeli eski kanepenin ve televizyonun bulunduğu bu alan, kısa molalar için ideal bir yerdi. İnsanların sizi görmesine aldırmadığınız sürece şekerleme yapmak bile mümkündü. Rika, karşısındaki sigara odasının kapısından sızan katran yüzünden sararmış duvara bakarak, televizyonun sesini kıstı.

Sigara odası, büyük bir yayınevi olan Şumei-şa bünyesinde sadece Haftalık Şumei dergisinin yazıişleri bölümünde vardı. Edebiyat ve satış bölümlerinin sigara tiryakileri, iki nefes çekmek için özellikle buraya geldiklerinden trafiği fazla olurdu. Buranın boşluğunun tadını sadece şimdiki gibi az insanın olduğu sabah saatlerinde çıkarmak mümkündü. Güya araştırma yapmak için erkenden işe gelmişse de Rika burada oturmuş tembellik ediyordu. Bugün kahvaltı için aldığı pirinç topunu koyduğu plastik market torbasını çıkardı ve selofanı açtı. Marketteki mikrodalgada daha yeni ısıttırdığı için hala sıcak sayılırdı. Her zamanki gibi işe gitmeden önce çeşit çeşit pirinç toplarının sıralandığı raflara bakınırken geçen hafta Reiko'nun ona gösterdiği misafirperverliği özlediğini hissetmiş, istiridye-li pilav

gelmişti aklına ve normalde hiç yemediği, etiketinde klasik bir yemek olan "garnitürlü pilav" yazılı pirinç topuna elini uzatıvermişti.

Rika ne olduğunu bile anlamadan Kitamura yanına oturup sanki yaşıtlarmış gibi bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

"Bu 'Hamamatsu cinsel içerikli şantaj cinayeti' mevzusu... Bu zanlı hakkında dava açılmamış olsa da geçmişte iki eski sevgilisini de aynı şekilde takip ettiğine dair haber sizden gelmişti, değil mi Maçida Hocam? Tam bir atlatma haberdi."

En ufak bir ödem ya da yağ bulunmayan sıska bedeni, iyice kolalanmış çizgili gömleği içinde adeta yüzüyordu. Beyaz teni, kirli sarıya boyanmış yumuşak görünümlü saçlarını iyice ortaya çıkarıyordu. El bebek gül bebek büyütülmüş zengin aile kızı havasındaki bu adam, aslında hepsinden çok uyur, içki içmez, sigara da kullanmazdı. Gündemdeki kitapları ilk okuyan, filmleri ilk izleyen kişi hep oydu. Haftalık bir derginin muhabirine benzemez, yorgunluğunu hiçbir zaman hissettir-mezdi. Zaten huysuzlanan bir tip değildi ama genç adam has-talanmazdı bile. O yüzden de öyle hevesle çalışan biri kesinlikle olmamasına rağmen garip bir şekilde işyerinde ona çok değer verilirdi.

"Yok canım, şansım yaver gitmişti, o kadar... Ya bu arada, bugünkü konu seçimi toplantısı çok keyfimi kaçırıyor. Bu hafta düzgün bir şey bulamadım bir türlü. Canım çıkıyor, tam bir haber yakaladım diyorum ki hemen intemete düşüyor... "

"Bizimki gibi yaşlı erkek dergileri, veraset vergisinden kaçınma ve kanser önleme haberleri falan yaptığı sürece iyi kötü satış yapıyor. O yüzden endişe etmeyin. Orta yoldan devam. Hoş, yavaştan 'Ölene kadar cinsel hayatı sürdürmek için 10 yöntem' gibi haberler de yapmamız gerekiyor sanki, ne dersiniz? "

Bugün perşembeydi ve herkesin yakaladığı haberi, bulduğu konuyu sunması gerekiyordu. Genel yayın yönetmeni bu sunumlara dayanarak cuma günü sonraki sayının programını ilan edecekti. Hafta sonunda da pazartesi günü teslimi hedefleyerek her türlü malzemeyi toplayıp taslaklarını yazacaklardı. Kısa mesafeyi varını yoğunu ortaya koyarak

koşmaya benzeyen haftalık bu tempo, ayda dört kez, yıla vurulduğundaysa yaklaşık kırk sekiz kez tekrarlanıyordu. Şirkete girişinin onuncu yılında artık bu ritim Rika'nın içine iyice işlemişti. Uyurken de uyanıkken de koşmakta olduğu hissinden kurtulamıyordu.

Yetmiş kişilik kadronun, onu fotoğrafçı, sekizi genel çalışan, on biri editör, geri kalanı da muhabirdi. Tam zamanlı çalışan tek kadın muhabir Rika'ydı. Şirkete onunla aynı zamanda giren dört kadın meslektaşından ikisi başka bölümlere geçiş başvurusunda bulunmuş, ikisi de bedensel ve ruhsal sorunlardan ötürü istifa etmişti. Rika'ya rehberlik eden ondan kıdemli birkaç kadın meslektaşıysa evlendikten sonra edebiyat veya satış bölümlerine geçmişti. Elde bir sihirli değnek olmadığı sürece doğum ve çocuk bakımını birlikte yürütmenin imkansız olduğu bir işti.

"Maçida Hanım, eğer böyle haberler çıkarmaya devam ederseniz, Haftalık Şumei'deki ilk kadın editör olacaksınız! Harika! "

Haftalık Şumei'de, haber içeriği taslaklarım toparlayıp makaleye dönüştürmek hep editörler masasının işiydi. Rika'nın hedefi de bir gün kendi derlemesinden yayımlanacak makaleyi yazmaktı.

"Kitamura, ne iş? Biliyorum ki ofisteki başarıya ufacık bile imrenecek biri değilsin. "

Kitamura'mn işe karşı soğuk tavrı, tek amacının akşam işten erken çıkmak olması ve işe yönelik asla bir heves sergilemeyen duruşu, artık herkesin dikkatini çekecek kadar barizdi. Her ne kadar kendisi aktif olarak haber peşinde koşmuyorsa da yaptığı haberlere duygusal bir bağ katmadığından hata yapmıyor, herkesten de hızlı çalışıyordu. Normalde böyle biri olan adamın, bugün ilginçtir ki söyleyecek bir sözü varmış gibi görünüyordu.

"Bulduğunuz haberler, eğlence dünyasından spora kadar çok geniş bir yelpazede ve birbirinden çok alakasız. Kabalığımı mazur görün ama dışarıdan bakınca şöyle bir durum var... Kadın muhabirler polisle veya bürokratlarla ne kadar sık görüşürse görüşsün, onlara iltimas geçiliyormuş gibi görünse de aslında bu adamlar öyle kolay kolay kadınlara içlerini dökmüyor. Kadın muhabirler aynı zamanı ve emeği harcasalar da sonuçta

bu 'kulakçılar' erkek muhabirlere güveniyor ve haberi kapan da erkekler oluyor. "

Bu sektörde haber kaynaklarına "kulakçı" derlerdi.

Bu pirinç topunun Reiko'nun yaptıklarıyla alakası yoktu. Ne aroması ne dolgunluğu olan haşlanmış pirinçli. Rika, diliyle sıcaklığı kesinlikle hissediyordu fakat boğazından aşağı inerken serin bir şeye dönüşüp yutağım tıkadı. Pet şişedeki yeşil çayı kafasına dikip onu yuttu, dişlerinin arasına sıkışan pirinç tanelerini diliyle çıkardı.

Gözünün ucuyla, Şinoi'nin spikere dönmüş, başını hafifçe salladığını görüyordu.

"Bu dezavantaja rağmen art arda haberler yapmanıza bakılırsa, cidden sağlam bir 'kulakçı'nız var belli ki, Maçida Hocam. Elbette haber kaynağınızı söylemezsiniz ama..."

Kitamura gibi birinin fark etmiş olması imkansızdı. Fark etmiş olsa bile pek ilgi göstermezdi zaten. Rika istifini bozmadan hafifmeşrep bir havayla gülümseyerek Kitamura'nın soluk renkli gözlerine baktı.

"Şey, pardon, Maçida Hanım bu mukavva kutuyu ne zaman kaldıracaksınız acaba?" diyen tanıdık bir ses adeta çemkirirce-sine bağırıyordu. Yarı zamanlı çalışan üniversite öğrencisi bir kızdı Yuu Uçimura. Gelecek yıl tam zamanlı olarak işe başlayacağı kesinleştiğinden beri kimseden çekinmesi kalmamıştı. Bunu fırsat bilen Rika da ayağa kalktı ve Kitamura'ya sırtını döndü.

"Yakında evime götüreceğim, kusura bakma ya."

Masasına seyirtti ve koridora çıkıntı yapan kutuyu masanın altına itti, sandalyesine oturdu. Üç yıllık blog yazıları kağıda basılınca bu kutuya tamı tamına sığmıştı. Zaten uzun yazılardı, Manako Kajii de günde birkaç kez yeni şeyler ekliyordu, böylece de hacmin artması kaçınılmaz hale gelmişti. Şu anda artık silinmişlerdi ama kulakçılarından birinin hızlı davranıp arşivlemesi sayesinde böyle elinin altında kalmaları mümkün olmuştu. Rika kutudan yaklaşık beş günlük yazıları çıkardı ve gelişigüzel karıştırmaya

başladı. Sadece restorandan restorana gezip alışveriş yapmakla günü geçirdiği bir yaşantısı vardı, sanki bir aristokratmış gibi. Tokyo'nun ünlü mağaza ve restoranlarının, birinci sınıf denilen şekerleme ve şarapların tasvirleri uzayıp gidiyordu. Sembikiya, New York Grill, Robuchon, Nadaman, Maxim's de Paris, I.'.ecrin... Her biri Rika'nın bile hemen tanıyacağı klasik seçimlerdi; yazılardaki izlenimler de sanki bir yerlerden alıntı gibiydi. Kaç kez okursa okusun metinler bir türlü Rika'nın aklına girmiyordu. Sanki çeşitli edebi metinlerden ve blog'lardan alınmış pek çok bölümün bir araya getirilmiş hali gibiydi. Manako Kajii, 1980 yılında Tokyo Metropol Bölgesi'ndeki Fuçu şehrinde doğmuştu. Sonra babasının, memleketlerinde emlak işiyle uğraşan dedesine yardım etmesi karan çıkınca Niigata vilayetindeki Yasuda beldesine taşınmışlardı. Annesi çiçek tanzimi öğretmeniydi. Kendisinden yedi yaş küçük kız kardeşiyle birlikte nispeten refah içinde büyümüştü. Liseyi bitirir bitirmez üniversiteye gitmek için Tokyo'ya taşınmışsa da üç ay içinde okulu bırakmıştı. O zamandan itibaren hayatını metreslikten kazanmıştı. Zengin ve orta yaşı geçmiş erkeklerden oluşan sıradışı bir çevre tarafından koruyup kollanmış, düzenli bir işi olmadan şık Şinagava semtindeki Fudomae civarında hayatını sürdürmüştü. 2013 yılında yaklaşık altı ay içinde işlenen üç cinayetten dolayı tutuklanmıştı. Kurbanların hepsi intemetteki evlilik siteleri aracılığıyla tanıştığı, Tokyo Metropol Bölgesi'nde yaşayan, kırkları ve yetmişleri arasında bekar erkeklerdi. Kajii'yle evliliği ciddi olarak düşündüklerini söylüyorlardı. Kajii'nin yemek kursu ücreti, ailesinde yaralanan birinin tedavi masrafları gibi konulardaki taleplerine karşılık ona yüklü miktarda paralar vermişlerdi. Her bir vakadaki ölüm sebebi -aşırı dozda uyku ilacı, küvette boğulma, trenin önüne atlama- intihar ya da kaza olarak değerlendirilebilirdi ancak Kajii'nin ölümlerinin hemen öncesine kadar yanlarında bulunması, tutuklanmasında belirleyici faktör olmuştu. Bunun dışında beş dolandırıcılık suçundan da hakkında tutuklama kararı verilmişti. Hiçbir davada yeterli maddi delil bulunmamasına rağmen birinci derece mahkemesinde müebbet hapis cezasına çarptırılmıştı. Karar açıklanır açıklanmaz Kajii'nin avukatı hemen o gün istinaf başvurusunda bulunmuştu. Kadın şu anda Tokyo Cezaevi'nde tutuluyor ve gelecek yıl baharda yapılacak istinaf duruşmasını bekliyordu. Röportaj vermeyi reddetmesiyle tanınan Ka-jii, özellikle kadın muhabirlere karşı soğuk bir tavır sergiliyor gibi görünüyordu.

Bu davanın bunca ilgi çekmesinin sebebi muhtemelen kadının görünüşüydü. Güzelliği çirkinliği bir yana kadın zayıf değildi. Bu bağlamda kadınlar derinden sarsılmış, erkeklerse olağanüstü derecede bir tiksinti ve nefret sergilemişti. Rika kendini bildi bileli, toplumda "zayıf olmadığı sürece bir kadının konu etmeye bile değmeyeceği" anlayışı vardı. Diyet yapmadan kilolu bir şekilde yaşamına devam etmeyi seçmek, bir kadının hayli azimli olmasını gerektirirdi. Kadının bir şeylerden vazgeçmesini, aynı zamanda bir şeyler edinmesini de zorunlu kılardı.

Demek oluyor ki Kajii her şeyden önce kendine bu izni vermişti. Vücut ölçülerini görmezden geliyor ve eksiksiz bir kadın olduğu konusunda kendini onaylıyordu. Saygı görmek, el üstünde tutulmak, sevgiye ve hediyelere boğulmak onun için doğaldı; buna karşılık hiç hoşlanmadığı çalışma ya da grup halinde bir şeyler yapma gibi eylemlere mesafeli duruyordu. Bunları "en doğal hakkı" olarak talep etmeyi sürdürmüş, sonucunda da gayet rahat hissedeceği bir çevre edinip kayıtsızca hareket etmişti. Rika'ya göre bu, o adamlardan yüz milyon yene yakın para almış olmasından çok daha şaşırtıcıydı.

Her kadının kendine bu izni vermesi ve değer görmeyi talep etmesi gerekse de bu kadarcık bir şeyin bile gerçekten güç olduğu bir dünyaydı burası. Röportajları aracılığıyla tanıştığı ve "çok başarılı" diye nitelenen kadınlarda bu durum daha da belirginleşiyordu. Hepsi de bir şeylerden çok korkuyordu, sabırla bir şeylere tahammül ediyor, anormal denecek derecede alçakgönüllü davranıyor ve can havliyle kendini korumaya çalışıyordu. Rika kendisi de öyleydi; başkalarından her ne kadar övgüler alırsa alsın, işinde takdir görürse görsün, kendini hiçbir konuda yeterli bulmuyordu. Huzursuz olduğu gecelerde, bir anda Makoto'yu arayası gelse de böyle bir şımarıklık yapamayacağına karar verip kendini tutardı. Şimdilerde sakinlik timsali olan Reiko bile gençliğinde gayet sinirli ve gaflar yapan biriydi. Erkeklerle diyaloglarının meyve verdiği çok nadirdi. lkisinin de özgüveninin az olması ve karşı cinse doğru dürüst itimat edememesinin sebebi belki de babalarıyla kurdukları ilişkileriydi. Şimdi düşününce Rika'nın aklına geldi ki Mana-ko Kajii'nin birkaç yıl önce vefat eden babasıyla arası çok iyiymiş ve adama adeta taparmış.

Şayet Manako Kajii'yle röportaj yapma dileğim gerçekleşirse, onu sadece davanın gerçeklerini öğrenmek için sıkıştırmayacağım, aynı zamanda yaşamındaki zorluklar gibi konuları da iyice irdelemek istiyorum.

Evet, aldatılan erkeklerin hissettiği yalnızlık ve çaresizliği de anlıyordu. Geçenlerde Reiko'nun evinde ağırlandığında ikram ettikleri ev yemekleri ve gösterdikleri sıcak dostluklarının, yorgun düşmüş bedenine ve yıpranmış yüreğine nasıl iyi geldiğini fazlasıyla fark etmişti. Dış görünüşü ya da geçmişte yaptıkları önemli değildi. Kendisini aldatsa bile karşı cinsten yumuşak sıcacık bir bedene tutunma arzusunu anlayabiliyordu. Yine de... derinlemesine düşündüğünde, o daha ne olduğunu anlamadan, sanki parmağının ucu bir zımparaya değmişçesine pürüzler hissetmeye başlıyordu. Çoktandır unuttuğu, içinde adeta mühürlenmiş duran bir tür hiddetin ansızın tenindeki çatlaklardan dışarıya sızmaya başladığını duyumsu-yordu. Öfkesi kimeydi, bilmiyordu. Şu devirde bile kadınlardan ev işlerinde hamaratlık beklenmesi miydi tepesini attıran? Hayatı boyunca bir erkeğe yemek yapmışlığı yoktu, böyle bir taleple de hiç karşılaşmamıştı zaten...

Yuu'nun gelişigüzel bir şekilde masasının üzerine bıraktığı, bir çiçeğin taçyaprakları gibi hafif, mühürlü zarfın arkasını çevirdi ve dilinin ucuna gelen çığlığı zor tuttu. Gönderenin adresinde Tokyo Cezaevi yazıyordu. Kesinlikle Manako Kajii'den geliyordu. Şimdiye kadar bir kez bile cevap alamamışken... Rika etrafına bir göz attı ve bir kesiciyle zarfı açtı. Uçuk pembe bir not kağıdı ortaya çıktı.

Sizinle görüşebileceğime karar verdim. Diğer muhabirlerden farklı görünüyorsunuz.

Ne zaman isterseniz buyurun gelin.

Saygılarımla,

Sadece bu kadardı. Hapishanenin kontrol mührü basılmıştı. lnsanı hayran bırakacak derecede akıcı bir elyazısıydı. Ma-nako Kajii, onu tanıyanların ifade ettiği üzere, çok düzgün bir elyazısına sahipti. Rika çevredekilerden çekiniyor, var gücüyle çığlığını bastırıyordu. Etrafının görüntüsü hızla beyaza bürünüyor ve flulaşıyordu. Sahi ne olmuştu böyle? Geçen hafta

kadına kimbilir kaçınca defa röportaj teklif ettiği o mektubu hatırlamaya çalıştı. Şimdiye kadar yazdıklarından farklı olarak, Reiko'nun tavsiyesiyle mektubun sonuna küçük bir not iliştirmişti: "Cinayet kurbanlarından Yamamura Bey için pişirdiğiniz dana yahninin tarifini çok merak ediyorum. Anlatmanız mümkün müdür acaba?"

Akıllı telefonundan Tokyo Cezaevi'nin ziyaret saatlerini kontrol etti. Bir saatlik öğle molası hariç 8.30-16.00 arasıydı. Şimdi yola çıksa saat on gibi varırdı. Görüşebileceğinin garantisi olmasa da harekete geçmek zorunda hissediyordu.

Kitamura ve Yuu'ya, "Konu seçimi toplantısına kadar mutlaka dönerim!" deyip bir yandan kolunu trençkotuna sokarken işyerinden ayrıldı. Kışın sert rüzgarı tenine vurup onu gerginleştirirken koşa koşa Kagurazaka lstasyonu'na doğru ilerledi. Hangi istasyonda insem diye düşündü, "Ayase mi, Kosuge mi?" Bir an tereddüt etti, sonra Otemaçi'de Çiyoda Hattı'na aktarma yapmaya karar verdi. Kita-Senju'yu geçtikten sonra tren yeraltından çıktı. Açıktan giderken vagonun içi aydınlanmıştı. Arakava Köprüsü'nü geçince de devasa Tokyo Cezaevi tüm görkemiyle karşısında belirdi. Asansörlerin bulunduğu merkezdeki ana binadan dışarıya doğru uzanan dört bina, havadan bakıldığında kanatlarını açmış bir yarasa şeklini andırıyordu. Rika, Ayase lstasyonu'nda trenden inip geçen bir taksiye el kaldırdı.

Vaktiyle "Japonya'nın en kirli nehri" unvanını kimseye kaptırmayan Ayase Nehri'nin su kalitesinde son yıllarda epeyce iyileşme söz konusuydu. Arabanın camını açtığında bile içeri dolan rüzgar kanalizasyon kokmuyordu artık. Nehri geçip cezaevinin etrafında yarım tur attıktan sonra ziyaretçi girişine doğru ilerlediler. Binanın yanından bir dere akıyordu. Bu civarlar hafiften bir ıssızlık taşısa da insanı tedirgin eden bir yabanilik yoktu. Yol boyunca müstakil evler ve apartmanlar sıralanmıştı, önlerinde asılı çamaşırlar dalgalanıyor, cezaevinin hemen yanındaki parka çocuklarıyla gelmiş ebeveynler keyifli vakit geçiriyor gibi görünüyordu. Hapishane girişinin tam karşısında televizyondaki okul dizilerinde sıkça gösterilen tarzda nehrin yemyeşil kıyı şeridi uzanıyor, arada Arakava Nehri görünüyor, uzaklardaysa Skytree parıldıyordu.

Rika taksiden indi, güvenlik görevlilerinin durduğu ana kapıdan geçip hapishaneye giden yokuşu hızlı adımlarla yürüdü. Toplumda büyük etki yaratan ve henüz hüküm giymemiş pek çok tutuklunun burada bulunmasından ötürü, hem dışarısı hem de içerisi son teknolojiye sahip sistemlerle donatılmıştı. Sağlam betonarme bir yapı olmasına rağmen zarif bir izlenim veriyordu. Rika giriş katında ziyaret işlemlerini tamamladı ve eline verilen ziyaretçi numarasıyla bekleme odasında sırasını bekledi. Yaklaşık yarım saat sonra Rika'nın numarası LCD ekranda belirdi ve anons edildi. Not defteri ve kalem dışındaki eşyalarını orada teslim edip metal dedektörüyle kontrol edildi. Uzun bir koridordan yürüyüp hapishane içindeki ana asansörlerin bulunduğu aydınlık salona yöneldi. Bindiği asansörün kapısı iki yana açıldığında kabinden çıktı ve yönlendirildiği numaraya sahip odanın karşısında durdu. Kapıyı açtı. Akrilik bir panelle bölünmüş küçük bir odaydı. Karşı tarafta bir sandalye vardı. Kendi tarafındaki metal aksamı bulunan sandalyeye yavaşça otururken Kajii'nin odanın dışından onu izlediğini görünce tüm vücudu kaskatı kesildi. Bu, ziyaretçiyle görüşüp görüşmeme kararının verildiği noktaydı. Sanığın onun hakkında hüküm vermesi, başka hiçbir şeye benzemeyen bir gerilimdi ve kişi bunu kaç kez yaşarsa yaşasın asla alı-şılabilecek bir şey değildi.

Kadın, bir gardiyan eşliğinde odada belirdi.

"Beklettim sizi, kusura bakmayın."

Tombul ellerini kavuşturup hafifçe eğilerek Rika'ya selam verdi. Narin ve hafif tiz sesi, insana gülümseme isteği verecek kadar tatlıydı. Kadında bu yabanıl yere kesinlikle uymayan, sanki perde kaldırılınca orayı şereflendirerek içeriye gelen bir prensesmiş gibi, bir zarafet vardı.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Adım Rika Maçida, Haftalık Şumei dergisinde muhabirim. Mektubunuzu alır almaz hemen geldim. Bugün bana zaman ayırdığınız için size çok teşekkür ederim."

Kadın akrilik panelin karşı tarafına oturdu. Gardiyan arkasında ayakta duruyordu.

"Ben Manako Kajii. Memnun oldum. "

O kadar da kilolu değilmiş ... Rika, kaba görünmemeye de özen göstererek büyük bir dikkatle karşısındaki kadını gözlemliyordu. Manako, her ne kadar hücresinden nadiren dışarı çıkıyor olsa da kalori hesabı yapılmış üç öğün yemeği her gün belirli saatte yiyip makul miktarda egzersiz yaptığı bu yaşantı sayesinde, tutuklandığı zamankine göre daha toparlanmış görünüyordu. Etine dolgun olsa da minyon yapılıydı ve öyle ürkütücü bir cüssesi yoktu. Vücut hacmi bakımından, Japon kadınlannın ortalama değerini olsa olsa birazcık aşıyordur. Genel olarak kadınsıydı ama her an birleşip de tek bir çizgi haline dönüşecekmiş gibi görünen kalın kaşları ve en az o kadar dikkat çekici kömür karası, kocaman, yuvarlak gözleri, ona dik başlı bir hava veriyordu. Üzerinde yumuşak kumaştan yapılmış uzun bir etek ve memelerine iyice oturan somon rengi bir triko vardı. Salınmış saçları pırıl pırıldı, uçlan hafifçe kıvrılıyordu. Kurallar gereği

makyajın yasak olması gerek ama beyaz teninde ne bir leke ne bir pürüz var. Adeta içten ışıldıyor. Büzerek dolgunluğunu iyice ön plana çıkardığı dudakları koyu pembeydi. Saçlarını topuz yapan ve yorgun cildine sadece BB krem süren Rika'dan çok daha dinç görünüyor olması muhtemeldi. Otuz beş yaşındaki kadın daha yaşlı gösteriyordu. Gerçi bu, tavırlarının asaleti ve sakinliği olarak da ifade edilebilirdi. Kulenin Tepesi'ndeki Rapunzel'le sonunda bir araya gelen prens de aynı böyle hissetmiş olsa gerek. Yalvanp yakanp sonunda görüşmeyi başarmaktan eziklik hissetsem de kapısında sıralanmış onca muhabir içinden beni seçmiş olmasına duyduğum minnet yü.zünden belki kadına olumlu bir gözle bakıyorum. Tarafsız gözle bakmam gerek, diye kendini ikna etmeye çalıştı. Yine de ilk konuşan karşısındaki kadın oldu. Olgun üzümler gibi yuvarlak gözleri Rika'yı yutacakmışçasına kocaman açılmıştı:

"Davaya ilişkin bir şey konuşmak niyetinde değilim. Avukatım da bana destek veren kişiler de böyle yapmamı söylüyor. Ama siz yemek pişirmek hakkında konuşmak istiyorsunuz, değil mi? Ben de bunun kafamı dağıtacak bir değişiklik olacağını düşünüp görüşmeye, 'Olur,' dedim. Hayatımda öyle biri yok çünkü. Şu anda şöyle güzel bir yemek sohbetine açım. Hep bu tür konularda sohbet edeceksek bundan böyle ziyaretime gelmenizde bir sakınca görmüyorum. "

Rika, kadının adeta tiyatro sahnesindeymişçesine kullandığı ses tonu karşısında ne yapacağını şaşırdığı kadar sözlerinden de bir anda afallamıştı. Muhatabının yüreğini açmasının zaman alacağını biliyordu bilmesine. Şaşırmamalıydı. Doğru dürüst yemek bilgim varmış gibi Reiko'yu taklit etmemeliydim. Sabahtan yediğim marketten alınmış pirinç topundan bahsedecek değilim herhalde!

"Önce evinizdeki buzdolabında neler olduğundan başlayalım, söyler misiniz?"

Bu soru üzerine Rika rahat bir nefes aldı. Ziyaret süresi, o günün yoğunluğuna göre değişirdi. On dakika sürdüğü de olurdu yarım saate izin verildiği de. Her halükarda boş konuşmalara müsaade edilmezdi. Bu sebeple Rika konuşmaya başladıkları için sevinse de bir yandan da yolunda gitmeyecek bir şeyi başlattığını hissediyordu.

"Hım, evet, sebze suları, enerji içecekleri ve margarin var. Ben sizin gibi büyük bir özenle yemek yapan tiplerden değilim, Kajii Hanım... Zaten inceliksiz biriyim ve ev işlerinde hiç hamarat değilimdir. Günlerim sürekli işle geçiyor. Blog'unuza baktığımda hakikaten çok şaşırdım. Gündelik hayatı böylesine önemseyip her türlü detayıyla ilgilenerek yaşamanız müthiş!"

Söylediklerinin düpedüz yalan olduğunu bilse de o iltifat dolu sözlerin ağzından dökülmesine engel olamıyordu. Nedense kadınla birlikteyken kendini bir saray soytarısı gibi hissediyor, ona bir şeyler sunma mecburiyeti duyuyordu. Kadının kalın kaşlarından biri yukarı kalktı.

"Ne? Margarin mi dediniz?"

"Evet. Hem tereyağına göre kalorisi daha az ya... Ayrıca kolesterolü de düşük olduğundan sağlığa iyi demiyorlar mı? Üstelik şu aralar tereyağı bulmak hayli zor. "

"Sorun şu ki, tereyağının tadım bile bilmiyorsunuz ama onun kötü olduğu hükmüne varmışsınız. Hem de margarin sağlığa çok daha fazla zarar verdiği halde... Sentetik bir şey. .. Trans yağı basıyorlar içine... Tamam mı? Bir kere süt ürünleri..."

Manako Kajii'nin sesi belli belirsiz titriyordu. Homurdanarak margarinin nasıl da bir zehir olduğu konusunda nutuk çekmeye başlamıştı. Evet ya, blog'u da aynı bu tondaydı işte. Bir hanımefendinin nasıl görgülü ve kültürlü olacağı üzerine dırdır edip duruyorsa da, başkalanna hemen tepeden bakan, ufacık se*beplerden dolayı onları hor görme fırsatını hiç kaçırmayan halini saklayamıyor. Yağ gibi akıcı konuşuyor ama sözlerinde çok sert bir taraf da seziliyor.*

Kadın ansızın susuverdi. Rika bir şeyler söylemek zorunda hissedip kupkuru olmuş dilini kıpırdatmaya yeltenmişti ki Kajii yeniden konuşmaya başladı:

"Merhum babamdan kadınların herkese karşı hoşgörülü olması gerektiğini öğrendim. Yine de ne olursa olsun asla hoş göremediğim iki şey var: Feministler ve margarinler. "

Rika zoraki bir gülümsemeyle, "Öyleyse özür dilerim," diye mırıldandı.

"Tereyağlı ve soya soslu pilav yapın. "

Rika bir an kadının neden bahsettiğini anlamadı ve, "Ha?" diye zayıf bir ses çıktı ağzından.

"Dumanı tüten pilavı tereyağı ve soya sosuyla servis edeceksiniz. Yemek pişirmeyen sizin gibi biri bile o kadarcık şeyi yapar herhalde. Tereyağının enfesliğini en iyi anlamanızı sağlayacak yeme yöntemidir bu."

Kadın öylesine büyük bir ciddiyetle bunu söylemişti ki Rika bu sözlere gülmesinin imkansız olduğunu hissetti.

"Fransız markası Echire'nin tuzlu tip tereyağını kullanın. Marunouçi'de özel mallar satan bir dükkan var, oradan iyice inceleyerek satın alabilirsiniz. Tereyağı kıtlığında olduğumuz şu sıralar, yüksek kaliteli yabancı tereyağlarını denemek için güzel bir fırsat. Leziz bir tereyağı yedim mi ben düşüyormuş gibi hissederim. "

"Düşüyormuş gibi mi?"

"Evet. Pofur pofur mutlulukla yükselmem. Düşerim. Sanki bir asansördeymişim ve zemin kata doğru hızla düşüyormu-şum gibi bir his. Dilimden bedenimin derinliklerine yayılan bir çakılma hissi. "

Rika daha az önce bindiği asansörde hissettiği yerçekimini anımsaya çalıştı. Not almayı unutmuş, kendini kadının insanı içine çekercesine sürükleyici anlatımına kaptırmıştı. Kajii'nin gözleri ve dudaklarının nemlenmeye başladığını görünce bir an irkildi. Kadının dalıp gitmiş bakışları, burası dışındaki bir şeye yönelmiş gibiydi.

"Tereyağı buzdolabından yeni çıkmış, soğuk olmalı. Gerçekten lezzetli tereyağının dokusunun, aromasının tadını soğuk ve sertken çıkarmak gerekir. Pilavın sıcaklığında hemen eriyecektir, o yüzden mutlaka erimeden önce ağzınıza götürün. Soğuk tereyağı ve sıcak pilav. Öncelikle bu farklılığın keyfine varın. Sonra ağzınızın içinde ikisi eriyip birbirine karışsın ve altından bir pınara dönüşsün. Evet, görmeseniz bile altın olduğunu hissedersiniz, öyle bir lezzet. Tereyağına bulanan her bir pirinç tanesi net olarak kendini hissettirir ve sanki kavrulmuşçasına mis gibi bir koku bir anda boğazınızdan burnunuza doğru hafifçe yayılır. Sütün o yoğunlaşan tatlılığı dilinizi damağınızı sarar. "

Rika'nın ağzı sulanmıştı. Yutkunacak olursa kesinlikle biriken tükürüğün sesi duyulurdu. Bundan ne olursa olsun kaçınmak istiyordu.

Kajii aniden yerinden doğruldu ve tombul parmaklarını göğsünün önünde birleştirdi.

"Sizinle bir daha konuşacaksam, bu muhtemelen margarin yemeyi kesinkes bırakmaya karar verdiğinizde mümkün olur. Hakikisini anlayan insanlar dışında kimseyle görüşmek istemiyorum. Ayrıca o günkü yemek, dana yahni değildi. Bir Fransız yemeğiydi: *Boeuf bourguignon.* Mahkemede defalarca düzelttim bunu. Sizlerin yemek konusundaki cehaleti, beni dehşete düşürüyor!.. Bugün yoruldum artık. Kusura bakmazsanız burada keselim mi lütfen?"

Rika aşina olmadığı yemeğin adını aceleyle not aldı. Normalde ziyaretin bittiğini gardiyan duyururdu ama Kajii belli ki kendisi sonlandırılmasına karar vermişti. Bu utanç vericiydi ama Rika başından sonuna kadar kendini

kadının temposuna kaptırmıştı. Kayıtlara da giren mahkemedeki davranışlarından hiç farklı değil aslında. Kajii ağır ağır oradan ayrılırken Rika, onun etine dolgun sırtını ve saçlarının parlayan uçlarını sersemlemiş bir halde izliyordu.

Asansörle zemin kata indiği sırada da kadının tereyağına ilişkin o eşsiz ifadesini hatırladı. "Düşmek gibi bir tat" dediği şeyi pek anlamamıştı. Gelirken geçtiği uzun koridordan yürüyerek cezaevinden çıktı. Dönüşte en yakındaki Kosuge lstasyonu'ndan trene binmeye karar verdi. Nedense havuzda yüzdükten sonraki gibi vücudu ağırlaşmıştı, kafasını da toparlayamıyordu. Rika bu haldeyken sadece kendini yatağa atıp uyumak istiyordu ama bir şekilde kuvvetini toplamayı başardı. Yoldaki trafik bariyerinin hemen dibinde bırakılmış anma çiçeklerini fark etti bir anda. Aklandıktan sonra cezaevinden çıkar çıkmaz yaşamını yitiren talihsiz biri miydi acaba? Yoksa tesadüfen burada kaza geçiren sıradan biri mi?

Kadının iri siyah üzümlere benzeyen gözleri ve o tatlı sesi içine işleyen Rika, kabarmış yüreğiyle trene bindi.

*

Ofise dönmeden önce elektronik ürünler satan bir zincirin mağazasından en ufak tipte bir pilav pişiricisi ve bir kilo pirinç aldı. Konu seçimi toplantısından sonra bir haber için Kasumigaseki'ye gitmesi gerekince yolda Marunouçi'ye uğradı. Dışarıdan bakınca bir kıyafet ya da aksesuar mağazasına benzeyen ve sadece Echine ürünleri satan o dükkandan yüz gramlık bir paketi bin yene yakın tutan tereyağından satın aldı. Tek bir yemek malzemesi için bunca para harcadığı hiç olmamıştı. Ürünün üzerine yapıştırılan etiket de mavi kağıt torbası da bir gıda ürünü için değilmişçesine şirin bir romantikliğe sahipti. Reiko'ya böyle bir hediye götürmeliydim, diye düşünüp kendini kötü hissetti. Erimesin diye tereyağının yanına buz aküsü istedi ve şirkete döner dönmez paketi ofisteki mutfağın buzdolabına koydu. Adeta bir kahramanın serüvene atılmadan önce ihtiyaç duyacağı eşyalarını hazırlaması gibi.

O akşam Rika satın aldıklarını ofisten on beş dakikalık yürüyüş mesafesinde olan lidabaşi'deki dairesine götürdü. Çoktandır eve böyle erken

geldiği olmamıştı. Yarından itibaren hafta sonuna kadar başını kaşıyacak vakti olmayacaktı, o yüzden bu meseleye hemen el atması gerekiyordu.

Kajii'nin ilgisini çekecek bir konuyu önden hazırlamamış olması, kesinlikle bir hataydı. Ama şu da vardı ki, Kajii, "Bir daha görüşmem," falan dememişti. Yani Rika'nın vereceği tavize göre yüreğini ona açması olasılığı vardı. Neredeyse on yıldır burada yaşamasına rağmen sanki yeniymiş gibi görünen lavabonun yanında duran Rika, gücünü bileğine vererek bir bardak pirinci yıkadı.

Kutusundan yeni çıkardığı pilav pişiricisini kurup çalıştırdı ve uzun bir zamandan sonra ilk defa dairesinde etrafına bakındı. Sırf ofisine yakın diye seçtiği ve kirası seksen beş bin yen olan bu evde pek fazla vakit geçirmiyordu. Burada yaşaması özellikle sevdiğinden değildi ama taşınmak için de bir sebep görmüyordu. Hala çalışma hayatının ilk yılında Reiko'nun onun için seçtiği grimsi açık mavi perdeler ve yatak örtüsünü kullanıyordu.

Pilav pişiricisinden o tatlı koku yükseldikçe onun içine de bir ev işi yapma hevesi geldi. Rika uzun bir aradan sonra yerleri silerken çamaşır makinesi çalışıyor, bir yandan da pilav pişiyordu.

Pişiricinin kapağını kaldırdığında pirinç taneleri buharın arasından ışıl ışıl göründü. Rika daha dumanı tüten pirincin berrak parlaklığına ister istemez hayran kalmıştı. Klasik pilav kasesi olmadığından pirinci pilav pişiricisiyle takım olarak gelen tahta kaşıkla kulpsuz bir kupaya hoyratça doldurdu. Kajii'nin söylediği gibi yapacaktı. Buzdolabından soğuk tereyağını çıkardı, ambalajını açtı ve bir süre o altın sansı rengin-deki kadifemsi tereyağına baktı. Rika, bu noktanın ötesinde kendini bekleyen alemi henüz bilmiyordu. Hamburg köftesinin yanında garnitür olarak servis edilen Batı tarzı tereyağlı pilava aşina olsa da tereyağlı, soya soslu klasik pilavı hiç duymamıştı. Elbette lüks bir tereyağıyla lezzetlendirilen sıcak bir pilav yeme deneyimi de hiç yoktu.

Pilavın üzerine bir parça tereyağı koydu. Rika bu alışkanlığından hoşnut olmasa da marketten aldığı yemeklerin yanında verilen minik soya sosu paketlerini bir kenarda biriktirirdi. Onlardan birini açıp azıcık damlattı. Kajii'nin söylediği şekilde tereyağı daha erimeden pilavla birlikte ağzına götürdü.

Rika boğazının derinliklerinde garip bir serinliğin yayıldığını hissetti. Soğuk tereyağı içini ürperterek önce damağına çarptı. Henüz yeni pişen pilavla arasındaki tezat, hem doku hem de sıcaklık açısından çok barizdi. Soğuk tereyağı sonra dişine değdi. Yumuşaktı. Dişini değdirdiği andaki his, diş köklerine kadar nüfuz etti. Ve sonunda tam da kadının söylediği gibi ağzında eriyen tereyağı, pirinç tanelerini sarmaya başladı. Bu tadı "altın sarısı" dışında ifade edemezdi. Altın sarısı parlaklığında, inanılmaz derecede katmanlı, aroması belli belirsiz hissedilen zengin bir lezzet dalgası, pilavdaki her bir pirinç tanesini sarıp sarmaladı ve Rika'yı alıp uzak diyarlara götürdü.

Gerçekten de düşüyorum, öyle bir his ... Rika yemeye başladığı tereyağlı ve soya soslu pilava pürdikkat baktı. Derin bir iç geçirdi, nefesinde o yoğun süt kokusunu hissetti.

Reiko'nun o günkü yemekleri öyle lezizdi ki şimdi bile tatları tüm ayrıntılarıyla zihninde canlanıyordu. Rika'nın yorgun bedenini adeta kucaklayan o koku ve tatlar... Mevsime ait malzemelerle yapılmış o yemekler, sonraki günler için de ona enerji vermişti. Oysa bu, daha dili dokunur dokunmaz onu kıskıvrak yakalayan ve hiç bilmediği yerlere götüren, güçlü ve neredeyse arsız bir lezzetti.

Kendine geldiğinde, bir bardak pirinç çoktan midesine inmişti bile. Hem de yediği yetmemişti. Tat alma duyusu adeta tereyağı ve pilavın her lokmasıyla birlikte yeni yetenekler ediniyor ve sürekli daha fazlası için talepte bulunuyordu.

1

Geleneksel Japon mutfağının temel unsurlarından olan ve çeşitli balık ve yosunların kaynatılmasıyla elde edilen bir tür et suyu. -çn

t Geleneksel Japon mimarisinde iç mekAn genişlik ölçüsü olarak standart boyutu bulunan yer hasın sayısı kullanılır. 1 tatami hasırı"' 1,6 metrekare. -çn

=t= Ünlü Ingiliz kumaş mağazası zinciri. -çn

2

Helen Bannerman tarafından yazılıp ilk olarak 1896'da yayımlanan The Story of Little Black Sambo adlı çocuk kitabına atıf yapılıyor. -çn

3

Japon tarzı meyhane. -çn

t Geleneksel Japon mutfağının temel unsurlarından, fermente edilmiş bir tür hamur. Tarhana gibi düşünülebilir. -çn

4

Japon evlerinin mutfağındaki en temel elektrikli aletlerden biri. Temel besin maddesi olan pirinci kaynatarak veya buharda pişirerek gündelik tüketilen yağsız pilav yapmakta kullanılır. -çn

t Dana, domuz ya da tavuk eti; patates, havuç gibi sebzeler ve köri baharatının hakim olduğu bir meyaneyle yapılan popüler Japon yemeği. -çn

5

Pilava yeşil çay dökerek aromalandırmaya dayanan, genelde artmış pilavı değerlendirmek için yapılan yemek. -çn

t Turunca benzeyen bir tür narenciye. Doğu Asya'ya has bir türdür. -çn

6

Tatlı sake. Fermente edilmiş pirinçten yapılan düşük alkollü bir çeşit içecek. -çn

7

Tokyo'da toplu taşımada ve bazı alışverişlerde kullanılan elektronik kart sistemlerinden biri. -çn

8

Japon mafyası. -çn

Manako Kajii'nin sevgili tereyağı. .. Erkeklerden elde ettiği parayla eriştiği o damak zevkinin sembolü. Küçük Siyah Sambo'daki kaplanların sıvılaşarak dönüştüğü o altın sarısı lezzet, işte bu...

Rika ayağa kalktı.

Reiko da bana daha fazla yemem gerektiğini söylüyordu zaten. Hem yeterince zayıfım. Kimse de beni ara sıra kendimi şımart*makla suçlayamaz. Bu, yaptığım haberin bir parçası. Kadının içi bana ısınsın diye yapıyorum, başka çarem yok.*

Rika hâlâ sıcaklığını koruyan pişirme haznesini lavabonun içine koydu, musluğu kuvvetlice açtı. Şakır şakır akan su hazneyi soğuttu. *Bir bardak, yok yok, iki bardak pirinç pişireyim. Çok fazla mı kaçar acaba? Ama buzdolabına koyarım, bir şey olmaz.* Saat, o farkına vardığında çoktan gece yarısını geçmişti.

W t

Ayısığı Kitaplığı

Makarna, haşlanmış gibi görünüyordu.

Akıllı telefonuna kurduğu alarmın sesiyle Rika bilgisayarındaki haber taslağından başım kaldırdı. Buğday kokusunun hakim olduğu sıcak havayı yararak tencerenin kulpunu tuttu ve lavaboya koyduğu süzgece tek hamlede boşalttı. Paslanmaz çelikten olan lavabo, sanki bir gonga vurulmuşçasına bir sesle içe doğru göçtü; oraya yaslanan Rika, bunun titreşimini bel

hizasında ağır bir darbe gibi hissetti. Süzgeçten görüş alanım bir anlığına beyaza bulayan bir buhar yükseliverdi. Gecenin o kör vaktinde tek göz ocağın bulunduğu mutfağı kapladı. Rika'mn yanakları ve burnu buhara maruz kalınca cildi ıslak ıslak oldu.

Genç kadın, ışıl ışıl bir canlılıkla parıldayan makarnayı süzgeçten bir çukur tabağa aldı. Buzdolabını açtı ve Calpis tereyağı, paketlenmiş strafor tepsi içinde morina balığı yumurtası ve bu mevsime göre yeşili hayli koyu olan biftek otu çıkardı.

Manako Kajii'nin iğrendiği margarini geçen hafta yanabilir atık gününde çöpe atmıştı.[1]

O seferden sonra bir kez daha cezaevine ziyarete gitmiş, iki kez de mektup göndermişti.

Sizden öğrendiğim tarifi çabucak denedim, böylesine lezzetli bir şeyin hemen elimin altında olması beni çok heyecanlandırd!. Bundan sonra asla o trans yağ dolu şeyleri elime almayacağım. Böyle lezzetli yiyecekler konusunda sizi yeniden dinlemeyi çok isterim, ben de size keyif verecek şekilde sohbete katılabilmek adına bilgilerimi geliştirmek istiyorum.

Dili döndüğünce süslü sözcükler aracılığıyla kadına ulaşmak, ona yakınlaşmak istemişti ama Kajii buna karşılık vermedi. Yine de Rika'nın pes etmeye niyeti yoktu. Ne pahasına olursa olsun kadının gönlünü yeniden kazanmak zorundaydı.

Bu Calpis tereyağı, müşterileri arasında zengin ev hanımlarıyla ecnebilerin çoğunlukta olduğu ve ithal ürünler satan Kagurazaka'daki bir süpermarkette kalan son paketti. Üzerinde "Özel Üretim" yazan açık kahverengi ve beyaz ambalajın dingin bir görünümü vardı. Aralık ayının ortasını geçtikleri ve Noel'in kapıda olduğu şu günlerde şehirde hala tereyağı bulunmuyordu. Öte yandan bu tür lüks markalı ürünlere ulaşmak gayet kolaydı.

Üzerine tereyağı koyup birazcık da soya sosu damlattığı sıcak pilavın lezzetinin bağımlısı olmuştu. Üstelik kahvaltıda ekmeğe de bolca sürdüğü için, Marunouçi'deki o özel ürünler satan dükkandan satın aldığı yüz gramlık Echire tereyağı sadece birkaç günde bitivermişti. Yıl sonu

yaklaşırken iş yoğunluğu yüzünden uykusundan bile kıstığı günler sürüp gittiğinden alışverişe ayıracak hiç vakti yoktu. Artık iştahı dayanılmaz hale gelince kolay erişebileceği bir şeyle idare etmeye karar verip bu Calpis tereyağını almıştı. Bu yağın, yoğunlaştırılmış süte benzeyen bir kıvamı vardı. Yedikten sonra da hoş bir ferahlık veriyordu. Aroması uzun süre ağızda kalan ve adeta bir umami[2] bombası olan Echire'ninkinden hayli farklı olsa da lezzeti çok güzeldi ve Rika çabucak bunu sevdi.

Manako Kajii'nin blog'unu yeniden okurken sık sık Calpis tereyağına övgüler yağdırdığını fark etti ve damak tadının yanılmadığını görmek Rika'yı gururlandırdı. Kajii'nin yazılarını şimdiye kadar kaç defa okuduysa da hiç ilginç bulmamış, bir türlü kavrayamamıştı. Oysa şimdilerde yani tereyağının tadını öğrendiğinden beri kadının pek çok ifadesi zihninde cuk diye yerine oturmuştu.

Rika yan zamanlı olarak çalışan Yuu'nun, "Yeter ama toplayın artık şuraları," diye dırdır edip durduğu mukavva kutuyu dolduran o "blog arşivi çıktıları"m da ofisten buraya posta-lamıştı. Koyacak yeri olmadığı için de katlanır sehpayı kaldırmıştı. Kendi kendine, ne kadar da gariban oldum böyle, diye iç geçirerek cam sıkılsa da kutunun üstüne tepsiyle bir Amerikan servisi koyup yemek sehpası niyetine kullanıyordu.

Kadının blog'da yayınladığı Fransız yemeği ve fırında pişen tatlı tariflerinin her biri, Rika'ya göre başka bir dünyaya ait sihirli sözler gibiydi; onları yapması için önünde çok fazla engel vardı. Öte yandan sadece malzemeleri karıştırmasını gerektiren bu morina yumurtalı makarnayı deneyebileceğini düşünmüş, gece geç vakte kadar açık bir marketten malzemeleri satın almıştı. Rika bu aralar aile lokantalarına ve sıcak yemek aldığı dükkanlara uğramadan eve dönüyordu. Isıttığı pilava ya da ekmek dilimi üstüne tereyağını koyup gelirken satın aldığı salata ve hazır miso çorbası veya fincanda çorbayla bir öğün hazırlıyordu. "Yemek pişirmek" denecek düzeyde olmasa da mutfakta bir şeyler yapmak artık o kadar külfet gibi gelmiyordu. Eskiden olsa hazır *ramen* yapmayı bile zahmetli bulurdu.

Strafor tepsiden çıkardığı donuk pembe renkli morina yumurtaları vıcık vıcıktı ve parlıyordu. Bir an için Rika'ya Ma-nako Kajii'nin büzdüğü dudaklarım anımsattı. Yumurtaların kabuğunu bile soymadan çatalla

parçalayıp eriştelerin üstüne gelişigüzel serpeledi. Bıçakla Calpis tereyağından cüretkar bir parça kesip üstlerine koydu. Rika, kanarya gülünün soluk sansının yavaş yavaş renk değiştirip yanlara doğru yayılarak altın rengine bürünmesini ve parlayan balık yumurtalarına karışmasını pürdikkat izliyordu. Süt yağının yumuşaklığı denizin hoş kokusuyla birleşip burnuna doğru yükseldi ve Rika bu kokuyu doyasıya soludu. Eliyle ufaladığı bolca biftek otu yaprağıyla üstünü süsledi ve tabağı mukavva kutunun üzerine götürdü. Morina yumurtalarının pembeliği zaten tasasız bir tondaydı da tereyağının kıvamıyla birleşince iyice keyifli bir havaya bürünmüştü. Rika, makarnayı çatala sanp ağzına götürdü.

Morina yumurtası parçalan ve tereyağına bulanan her bir makarna, heyecana kapılmışçasına Rika'nın dilinde zıplıyordu sanki. Baskın lezzet olarak tuzluluğu yeterince hissedilse de sanki bir yumuşaklık, bir rahatlık hissi vardı tadında. Kendini övmek gibi olacaktı belki ama ağzında mükemmel şekilde dağılan makarnanın pişme derecesi de muhteşemdi. Böyle bolca tereyağı konmuş bir yemeği dışarıda asla yiyemezdi. Tereyağı ne kadar pahalıysa kalitesi de o kadar iyi oluyordu ve ne kadar çok kullanılırsa yemeğin lezzetini o kadar artırıyordu. Tereya-ğıyla morina yumurtasının sakin ve derinlikli tadı, Rika'nın bugünlerdeki ürkek haline karşı duyduğu öfkeyi uzaklara itiyor gibiydi.

Dergide yıldızı hızla parlayan popüler genç bir politikacıyı manşet haberi yapma karan verilmişti ve, "Kirli çamaşırlarına dair malzeme yok mudur?" diye editörler onu sıkıştırıp duruyordu. Rika, seçim döneminde onu yakından takip etmiş ve son derece düzgün bir insan olduğunu görmüştü. Yine de açıksözlü tavırlarındaki ufak tefek gariplikler ve yüz ifadesindeki kimi değişiklikleri abartarak tam bir kibir timsali imajı çizip onlara sunmuştu.

Aklındaki bu sorunları silmek istercesine mis kokulu makarnayı çiğniyordu. Biftek otunun tazeliği iştahını daha da kabartmıştı. "Çok güzeeel!" dedi yüksek sesle. Bu lezzeti ortaya çıkaranın kendisi olduğu gerçeği, bu anı daha da değerli kılıyordu.

Sadece bu kadarcık şey bile daha önce hiç hissetmediği bir tatmin yaşatmıştı ona. Yemek istediğim şeyi kendim pişirip dile-diğimce yiyorum. Zenginlik bu değilse ne? Şimdiye dek ne yemek istediğimin bile farkında

değildim. Oysa mutfakta kendi ayaklarım üstünde durmaya başladığımdan beri arzuladığım şeyleri belli belirsiz olsa da gözamde canlandırabiliyorum.

KajiMana'nın blog'u havalı bir izlenim veriyordu fakat okurken bir şey Rika'nın dikkatini çekti. Açıkça söylemek gerekirse yalnızca tereyağına ilişkin yazılarda hayat vardı. Makarnasını höpürdeterek yerken dosyalardan birini eline aldı.

Balık yumurtaları ve tereyağı birlikte gerçekten de çok iyi gidiyor. Mikroskobik boyuttaki yumurta sarısı kristallerini andıran ve her biri minik minik patlayan morina balığı yumurtaları tereyağıyla birleşince balık kokusu silinip gidiyor ve tarif edilemez derecede yumuşak tada sahip bir sosa dönüşüyor. Karbonhidratla iç içe geçen bu sos onun yoğunluğunu ve doyuruculuğunu daha da vurguluyor. Her şeyden öte bahardaki günbatımı misali tatlı pembe rengiyle çok güzel oluyor (Benim en sevdiğim renk pembedir de). Tereyağı ve morina yumurtasının pembesi, makarnanın her bir çubuğunu yumuşak bir şekilde sarıyor ve irmiğin aromasını maksimum düzeyde ortaya çıkarıyor. Sanki insanın yüreğinin derinliklerinden bir iyilik dalgası yükselirmişçesine içi ısıtan bir lezzet. Benim usulüm, doğranmış bol miktarda biftek otunu bunun üstüne koymak. Pembe ve capcanlı yeşil birlikte nisandaki çayırlar gibi görünüyor. Siyah yosunlar serpiştirmek pembeyi öldürüyor gibi o yüzden öylesini hiç sevmiyorum. Hem dişime takılırsa beyler de bundan hoşlanmaz, değil mi? :)

Cep telefonuyla çekilmiş gibi görünen, yan yana duran iki tabak morina yumurtalı makarna fotoğrafı, iltifat etmek isteyen birinin bile, pek de güzel olduğunu söyleyebileceği nitelikte değildi. Sanki seksenlerindeki bir kadın torunlarına göndermek için mecburen uğraşarak, titreterek çekmiş gibiydi, bulanık bir görseldi. Zarif desenleri olan tabaklar Royal Copenhagen markalı gibi duruyordu ama masa örtüsünün rengiyle baştan aşağı uyumsuzdu. Başkaları adına konuşamam tabii ama bence sunum da berbat. Muhafazakar zevklere sahipmiş, sofraya ve yemek malzemelerine hayli para harcıyormuş gibi görünse de Manako Kajii denen kadın aslında kaba saba bir mizaca sahip anlaşılan. Rika, bu baktıklarını Reiko'nun her yerden alınabilecek mevsimlik malzemeler kullanılarak, markasız sofra takımları yalın bir şekilde yerleştirilmiş gibi görünse de şaşırtıcı derecede şık ve

nezih olan sofrasıyla kıyaslamadan edemiyordu. Blog yazısının tarih etiketine bakınca "20 Nisan 2012" yazdığını gördü.

Ertesi yılın mayıs ayında ilk kurban yetmiş üç yaşındaki Tadanobu Motomatsu aşırı dozda uyku hapı alarak Şoin-Jinja-Mae'deki evinde vefat etmişti. Tıpkı Kajii'nin babası gibi pek çok gayrimenkul sahibiydi; varlıklı, bekar bir adamdı. Birkaç yıldır uykusuzluktan mustaripti ama içtiği uyku ilacı doktor tarafından reçete edilmiş değildi. Yüksek dozda alınabilen bir barbitürattı ve bireysel olarak bir şekilde elde ettiği anlaşılıyordu. Eve gelip giden genç bir yardımcı kadın, ifadesinde adamın birkaç gün öncesinden itibaren hayli dalgın olduğunu söylemişti. Belki de bunamanın erken belirtilerinden kaynaklanan talihsiz bir hata yapmıştı. İntihar olasılığı da yüksekti. Ancak Kajii'nin, Motomatsu'dan para sızdırdığı, adamın onun evlilik konusunda geri durmasından şüphelendiği, defalarca onu sıkıştırdığı ve gerçek niyetini anlamak için agresif hareketler sergileyip adeta dedektifçilik oynadığı ispatlanmıştı. O sıralarda Kajii aynı anda birden çok erkekle görüşüyormuş, bu yüzden kesin bir şey söylemek zordu ama Motomatsu'nun o fotoğraftaki morina yumurtalı makarnayı yemiş olma ihtimali gayet yüksek, diye düşündü Rika.

Torunu yaşındaki sevgilisinin yaptığı lezzetli ev yemeğini afiyetle yalayıp yuttuktan sonra uykuya dalıp ölmek. .. Milletin yaygara kopardığı kadar trajik bir ölüm müydü bu? Aklı o kurbanlara gitse de morina yumurtalı makarnanın o güzel tadı damağında hiç eksilmeden duruyordu. Rika, erişteleri kasten hüpleterek yiyordu. Böyle yerken ısısı düşen tereyağı ince bir tabaka oluşturup morina yumurtaları ve makarnaya iyice yapışıyor ve lezzet yeni bir boyut kazanıyordu. Keşke daha çok makama haşlasaydım diye düşünüp pişmanlık hissettiği sırada yemek masası görevi gören mukavva kutu üstündeki telefonundan "Ding!" diye bir ses duyuldu. LINE üzerinden bir mesaj gelmişti:

Kusura bakma ya. Şimdi sana gelsem olur mu? Yazar

Nişibaşi'nin yeni kitap lansmanı öyle heyecan vericiydi ki son treni kaçırdım. Yarın da erkenden işte olmam gerek, gece sende kalsam?

Şirkete aynı yıl girdiği erkek arkadaşı Makoto Fujimura'ydı, uzun bir aradan sonra ilk defa yazıyordu. Böyle yatacak yer arayıp rasgele çıkıp gelmesi her

zaman olan bir şeydi, o yüzden Rika hiç tereddüt etmeden cevap yazdı:

Gel tabii. Marketten kendin için içecek bir şeyler al gelirken.

Kullanılmamış diş fırçam var, ona gerek yok. Bıraktığın şortun var zaten, yer yatağını da sererim.

Sonra birden aklına geldi, tencereyi ateşe koydu. Kıyafet dolabının arkalarına rulo yapıp koyduğu yer yatağını ve adamın ev kıyafetini çıkardı. Tam yatağı sermeyi bitirmişti ki tenceredeki su kaynadı. Ona tuz ilave etti, spagettiyi tencereye bir çiçek açmışçasına görünecek şekilde usulünce koydu. Banyodaki aynayı sildi, yeni diş fırçasını çıkardı. Odayı toparlarken makama haşlandı. Tıpkı önceki sefer yaptığı gibi morina balığı yumurtasını ve tereyağını üstüne serpiştirdi ve biftek otlarıyla süslüyordu ki interkom çaldı.

Takım elbisesiyle kapıda beliren Makoto, kravatını gevşeterek içeriye girdi ve mukavva kutu üzerindeki tabağı fark etti. Hayret dolu bir sesle çığlığı kopardı.

"Aa, yoksa yemek mi yaptın?"

"Evet, vaktim vardı, fırsat bu fırsat deyip morina yumurtalı makama yaptım. Dilersen ye. Akşam kendime de aynısını yapıp yedim. Haşlayıp malzemeleri ekliyorsun, o kadar yani."

Makoto epey içmişti herhalde, burnunun ucu ve yanakları kıpkırmızıydı. İtibarlı yazarların editörlüğünü yapmaya başlayalı müşterilere çekmesi gereken ve paranın su gibi aktığı ziyafetler arttığından mıdır ne, gıdısı çıkmaya başlamıştı. Şirkete ilk girdiği sıralarda "Şumei-şa'nın prensi" dedikleri Makoto'nun yaşı ilerledikçe köşeleri törpülenmişti. Adam gitgide cana yakın birine dönüşmüştü. Ablasıyla birlikte tıpkı Rika gibi sadece annesi tarafından büyütülen Makoto, ev işlerinde Rika'dan bile daha becerikliydi. Yayıncılık sektöründe çok yaygın olan güç oyunlarına hiç ilgi göstermez, asla övünmez veya karşısındakini aşağılayan şekilde konuşmazdı. Bu sayede de meslektaşları ve birlikte iş yaptığı kişilerin kalbini kazanmıştı. Rika'yla ara sıra akıllarına geldiğinde görüştükleri bir ilişkileri vardı. Aslını söylemek gerekirse, bir aydan uzun süredir cinsel

temasları olmamıştı. Yine de elini tutması, saçını okşaması Rika'nın yüreğini ısıtmaya yetiyordu. Kısmen genç görünmek için kahverengine boyattığı permalıymış havasındaki saçları, açık kahverengi iri gözleriyle gayet uyumluydu.

"Sana gelmeyeli ne çok olmuş tatlım ya... Ah, bu koku ..."

"Kötü mü kokuyor? Doğru dürüst temizlik yapmadığım-dandır, kusura bakma. "

"Hayır tatlım. Senin kokun... ilaç gibi geliyor. "

Makoto bunu söyleyip arkasına döndü ve burada bıraktığı ev kıyafetlerini giydi. Rika, adamın içkiden kızaran yumuşak çıplak sırtına bakınca bir an ona dokunmak istedi. Her şeyi konuşabileceği bir dostuydu başlarda. Ona ilk defa sarıldığı zaman, vücudunun sıcaklığında Rika'nın ta içinde kaskatı kesilmiş bir şeyler gevşemişti. lşte o sırada adam, Rika'nın kokusunu sevdiğini söylemişti. Arkadaşlıkları uzun süredir devam ettiğinden feci şekilde utangaçlaşabiliyorlardı ve karşılıklı olarak romantik durumlardan kaçınma eğilimindeydiler. Keşke çıkmaya başladığımız ilk zamanlardaki gibi sadece vücut sıcaklığı ve kokuya odaklanabilecek biraz vaktimiz olsa. O sıralarda gece uyumadan işe gitmek şimdiki kadar zor gelmezdi. Bütün geceyi birbirimizin kollannda geçirirdik. Zaten Rika'nın karşı cinsle böyle uzun süren başka bir beraberliği hiç olmamıştı.

Pantolonunu ve ceketini askıya asıp ütü spreyi sıkan ve nihayet rahatlamış bir halde bağdaş kurup oturan Makoto, tıpkı bir üniversite öğrencisi gibiydi. Makarnasını hüpleterek yemeye başladığında Rika ağzına bakmaktan kendini alamadı. Durup düşündüğünde Makoto'ya ilk defa yemek pişirdiğini fark etti.

"Beğendin mi?"

"Evet, tabii ki, çok lezzetli. Senden bekleneceği gibi."

Makarnayı çatala sarışı biraz tutuktu. Ardından da bir şey söylemeden ağzına götürüp çiğnedi. Rika onun içtikten sonra erişte türü şeyler yemeyi sevdiğini bildiğinden yerken yüzünde kocaman bir tebessüm olacağını

sanmıştı ama hayal kırıklığına uğradı. Göz açıp kapayıncaya kadar makarnasını bitiren Makoto, ellerini neşeli bir tavırla birbirine vurdu ve Rika'ya döndü.

"Ellerine sağlık. Cidden çok lezzetliydi. Ama şaşırdım açıkçası senin böyle bir şey yapmana... Bana ilk defa ev yemeği yapıyorsun, değil mi tatlım?"

Rika, "Öyle mi?" deyip gülerek tabağı lavaboya götürdü ve şöyle bir yıkadı. Aslında bu yapacağım haberin bir parçası, diye açıklayacaktı ki vazgeçti. Her ne kadar erkek arkadaşım olsa da meslektaşız. Hikayenin nereden ne zaman sızacağı belli olmaz. Olan biteni anlatıp, sonrasında, "Kimseye söyleme, " demek de ona güvenmiyormuşum gibi hissettirir, içim almaz. Kajii'yle yapacağı özel röportaja taş koyacak bir şeyler olmasını kesinlikle istemiyordu.

Makoto dişlerini titizlikle fırçalarken banyodan başını dışarı uzatıp mırıl mırıl konuşmaya devam etti:

"Ya ben geliyorum diye bu saatte böyle uğraşmana hiç gerek yok. Senin öyle evcimen biri olmanı bekliyor değilim. Seni görmek istedim, ondan geldim tatlım. Karnım aç olursa bir şeyler alır gelirim zaten. Muhtemelen bu aralar yıl sonu işleri yüzünden sen de acayip yoruluyorsundur. "

"Evcimen mi? Ben mi?"

Kendiyle asla bağdaştırmadığı bu sözü duyunca Rika'nın ağzı açık kalmıştı. Sonra, "Demek öyle," diye güldü ve yatağın üzerine oturdu. Şu noktada ne söylerse söylesin aralarındaki uçurumun daha da derinleşeceğini hissediyordu. Ağzından tek söz çıkmadı. Gürültülü bir gargaradan sonra yüzünü güzelce yıkayan Makoto ağzından yayılan ferah nane kokusuyla yanına geldi ve hızlı hızlı konuşmaya devam etti.

"Senden bunu beklemiyorum. Benim kadar yoğun çalışıyor olmana rağmen sırf kız arkadaşım olduğun için bu yükü sırtlanmanı falan istemiyorum. Hele de annemin çektiği sıkıntıları gördükten sonra..."

Makoto yanağına hızlıca bir öpücük kondurdu ve yere serilmiş yatağın üstüne kendini atıverdi. "lyi geceler," diye mırıldanıp ışığı söndürdü. Rika

da onunkinin yanında olan kendi yatağına yattı. Makoto elini uzatıp Rika'nın elini kavradı, ama hemen ardından tutuşu gevşedi.

Rika battaniyeyi üstüne çekti ve ufacık bir diyaloğun onu niye bu kadar rahatsız ettiğini kendine sordu. Makoto'nun dediklerinde bir gariplik yoktu. Tam tersine Rika'yı düşündüğü ve onu herkesten daha iyi anladığı söylenebilirdi. Rika'nın onun için yemek pişirmesini reddetmesi, ortak geleceklerine dair endişe duymasına mı sebep olmuştu? Hayır, öyle değildi. Zaten onunla evliliği hayal meyal düşünebiliyordu.

Makoto neden öyle algılamıştı ki? Yalnızca anlık bir hevesle makarna haşlamıştı, o kadar. Nerede hata ettiğini tek tek düşünürken karanlığın ortasında olmasına rağmen gözleri iyiden iyiye açıldı. Yanından Makoto'nun yaşına göre fazlasıyla sıkıntılı ve neredeyse yeri göğü inletecek derecede güçlü horlaması duyulmaya başladı.

*

Ayase Nehri'nin yüzeyini sıyıran kuzey rüzgarı, paltosundan geçip kemiklerini adeta kavrayıp sarsıyor gibiydi. Buz kesmiş parmak uçlarındaki deriler yine ufak ufak soyuluyordu. Tokyo Cezaevi'ne bu ayki üçüncü ziyaretiydi. Paltosunun yakalarım bir eliyle tutarak ziyaretçi kapısından dışarı çıkan Rika'nın gözü, yolun karşısında bulunan sokaktaki "Masudaya" tabelasına ilişti.

Küçük ve eski ahşap binanın, Rika'nın vaktiyle okuduğu ilkokulun hemen karşısındaki okul kırtasiyeleri satan dükkanı andıran nostaljik bir görünümü vardı. Yanlış hatırlamıyorsam burası cezaevine malzeme gönderilen anlaşmalı dükkdnlardan olsa gerek. Yanındaki dükkan da benzerdi ama şu anda onun kepenkleri inikti. Rika saatine baktığında dörde geldiğini gördü. Bir sonraki randevusuna kadar yeterince vakti vardı. Farkına bile varmadan kendini yolu geçerken buldu. Bugün de bariyerin dibine bırakılmış anma çiçekleri rüzgarda kıpır kıpırdı.

Kajii onunla görüşmemişti.

Kadının moralinin son zamanlarda sürekli bozuk olmasının tek sebebi Rika olmayabilirdi elbette. Ne de olsa gelecek hafta Noel'di. Rika, yılın bu

eğlenceli zamanlarında Kajii gibi birinin dışarıda yürümesi için bile izin alamıyor ve sadece belirli yiyecekleri tadabiliyor olmasının nasıl da acı vereceğini anlamaya başlıyordu.

Kajii'nin blog'u tutuklanmasının bir gün öncesinden -evvelki yıl 28 Kasım- itibaren güncellenmiyordu.

Noel gelmek üzere. Yılın caddelerin en hareketli olduğu bu mevsimine bayılıyorum! Bu yıl fırında kestane ve pirinçli hindi dolması yapmaya hevesliyim. Kursta öğrendiğim bir tarifle hem de... Yoğun bir bal aromasına sahip gravy sosla servis edeceğim. Noel pastası siparişleri de başlıyor malum... Nereden sipariş etsem, kararsızım... derken kararımı verdiimm! :)

Yazı neşeli bir tonla sonlanmıştı. Rika düşündü, kadının hapiste geçirdiği üçüncü kıştı bu. Artık dayanma gücünün sını-nna gelmiştir.

Masudaya'nın içi, dış cephede kullanılanla aynı eski ahşaptan yapılmış boydan boya raflarla kaplıydı. Yazı takımları, havlu ve iç çamaşırları, ambalajlı küçük atıştırmalıklar, haftalık dergiler gibi bir dolu şey tıklım tıkış sıralanmıştı. Şekerlemelerin hepsi de Rika'nın çocukluğunda süpermarkette gördüğü ve hala üretildiğine şaşırdığı ürünlerdi.

Temel olarak cezaevine sokulmasına izin verilen yiyecekler, buradan ve şu anda kapalı olan yandaki dükkandan satın alınan şeylerdi yalnızca. Tutuklunun adını söylüyordunuz ve onlar satın aldığınız ürünü içeriye teslim ediyordu. Dükkanın beyaz saçlı sahibesi, tezgahın arka tarafından Rika'ya ters ters baktı. Sadece mallara bakıp çıkacak biriymiş gibi görünmek istemediğinden Rika bir şeyler almak zorundaydı. Sakin ol, diye içinden kendine telkin ediyordu. Manako Kajii de içeriye sadece bu anlaşmalı temin dükkanlanndan alınan yiyeceklerden gönderilebildiğini mutlaka biliyordur. Seçeneklerimin böylesine az olması beni rahatlatıyor olmalı.

Camekan içine konmuş aile boyu paketlerdeki o karışık kurabiye ve kekleri, çocukluğundaki arkadaş eğlencelerinde sınıf arkadaşlarıyla nasıl paylaştıklarım hatırladı Rika. Bir rafta teker teker sıralanmış yeşil Sunyo konserve kutulan gözüne çarptı. Konserve meyve görmeyeli ne çok olmuştu. Ortaokul sıralarında üşütüp hastalandığı zaman annesi işe

gitmeden önce buzdolabına şeftali konservesi koyardı onun için... Kadının buzdolabını serbestçe kullanabildiği koşullarda olup olmadığını bilmiyordu ama şöyle boğazından kayıp giden bir şeftaliden Kajii'nin de iyi kötü hoşlanabileceğini düşündü. Kestane ve kırmızı fasulye dolgulu mancu'lar[3], meyveli jöleler, *fugaşi* 'lert, kek sandviçleri'... Rika'ya en cazip gelen, aşina olmadığı markaların yalın ambalajlı klasik şekerlemeleri arasında gördüğü Morinaga bisküvi kutuları oldu. Marie, Moonlight ve Choice. Acaba hangisini almalıydı? Üç çeşidi de illaki bir zaman bir yerlerde yemişimdir ama tatlarını hiç hatırlamıyorum. Muhtevalarına ve üstlerinde yazan açıklamalara bakmak istese de camekanın öbür tarafındaydı ve haşin bakışlı dükkan sahibesinden onları çıkarıp kendisine göstermesini istemeye çekindi.

"Cezaevine şeftali konservesi ve Morinaga'mn Choice kurabiyesinden göndermek istiyorum... "

Sadece Choice'un san kutusunda tereyağı resmi vardı. Dükkan sahibesi, geleneksel abaküsünde hemen ödeme toplamım hesapladı ve Rika'ya basılı bir form ve tükenmezkalem uzattı. Rika, "Mahküm" başlığı altına "Manako Kajii" yazdı ve zorunlu yerleri doldururken gözü buzdolabına takıldı ve ister istemez soruverdi:

"Şey. .. Burada tereyağı satışınız var mı acaba?" "Vardı ama şu anda gördüğünüz gibi elimizde yok."

Kadının bu kestirip atan cevabı üzerine Rika hesabı ödeyip dükkandan çıktı. Zaten olsaydı bile Snow Brand ya da uygun fiyatlı markasız bir tereyağı satarlardı burada kesin. Öyle bile olsa Kajii'yi en memnun edecek hediye bu olurdu gibi geliyordu Rika'ya. Umarım bir sonraki gelişimde stoklarında olur.

Bir taksi yakaladı ve Ayase lstasyonu'na gitti. Çiyoda Hattı trenine binip Hibiya'da indi. Bilet gişelerini geçip içeride yerini avucunun içi gibi bildiği tuvalete yöneldi doğruca. Aynanın karşısında durdu ve çantasından bir makyaj temizleme mendili çıkarıp yüzünü iyice sildi. Makyajının siyahı ve ten rengine bulanan bu ıslak mendili avucunda topak yapıp lavabonun altındaki çöp kutusuna attı.

Tuvaletten çıkan genç bir kadın Rika'nın yanına gelip durdu, pembe rujunu sürdü ve aynaya bakarak gülümsedi. Kadının ardından bakarken nedense Rika'nın içine bir sıcaklık yayıldı.

Rika çıplak cildine kasten sert hareketlerle kalın bir tabaka Nivea sürdü. Lenslerini çıkarıp kutusuna koydu, gözlüğünü taktı, saçını da siyah lastik tokayla sıkıca bir topuz yaptı. Rika cinsiyeti bile doğru dürüst belli olmayan, aynadaki uzun boylu cılız görüntüsünden son derece memnundu. Hatta tükenmiş olduğunu gösteren solgun teninden bile... Art arda gelen birtakım sıkıntılı durumlar yüzünden dünkü uykusu sadece üç saatten ibaretti.

Yeterince egzersiz yapmadığının farkında olduğundan istasyondan yukarı çıktı ve yükseltilmiş JR[4] hattı boyunca Şinbaşi'ye kadar yürümeye karar verdi. işten eve dönüş için henüz erken bir saat olmasına rağmen Yurakuço, bu alacakaranlıkta ofis çalışanı kaynıyordu. Şuradan buradan kuru öksürükler duyuluyor, maskelerle suratlarının yarısı gizlendiğinden gelip geçenlerin gözleri iyice dikkat çekiyordu. Grip aşısını bir an önce olması gerektiğini aklına not etti Rika. Kuru ve sert rüzgar nemli tenine çarpıyor, yanakları bıçakla kesilircesi-ne acıyordu. Yamanote Hattı ve Keihin-Tohoku Hattı trenleri dur durak bilmeksizin tepesinden geçiyordu.

Kadın muhabirlerin "kulakçı" denen haber kaynaklarıyla fiziksel ilişkiye girdiği söylentileri zaman zaman kulağına geliyordu. Ancak erkekler ve kadınlar arasındaki birebir ilişkiler başkalarının karışacağı bir mesele değildi Rika'ya göre. Bir kere zaten bu kadınlar böyle bir şeyi itiraf etmiyordu. Açıkça kabul eden tek bir kişi bile yoktu.

Sınırları flulaştırıp hiçbir yerde adı konmamış türden özgün ilişki tipleri oluşturuyorlar ve kendilerini haklı çıkarabilmek için ta sonuna kadar gerçekleri çarpılıyorlardı. Elbette adı söylentiye karışan herkesle teker teker konuşmuş değildi ama Rika, her birinin vicdanen suçlu hissetmemek için kendi içinde bu tür taktikler güttüğünden emindi.

işin aslı kendisinin de bürokratlar ve emniyet yetkilileriyle flört edercesine bir tavrı hiç takınmadığını söyleyemezdi. Defalarca politik skandal haberleri yapmış, başka bir yayın kuruluşunda çalışan ve Rika'nın içten içe saygı beslediği kıdemli bir kadın muhabirin meşhur bir milletvekilinin uzun

süreli metresi olduğunu ve tüm bilgileri o adamdan aldığını öğrendiğinde Rika çok büyük hayal kırıklığı yaşadığını hala dün gibi hatırlıyordu. Kimi suçlayacağını tam olarak bilemez hale gelmişti. Sorusuna bir cevap beklercesine ofis binalarının çevrelediği günbatımına baktı.

işte tam da bu yüzden insanlar Manako Kajii'yi hem hor görüyor hem de ondan ürperiyordu. Kajii mahkemede bir kadın olarak bedeninin özel bir değere sahip olduğunu, karşısındaki adam kesinlikle muhteşem bir deneyim yaşadığından buna karşılık para almasının son derece doğal olduğunu ve bunun kendisini aşağılayan bir davranış olmadığını söylemişti. Bu deneyimin niteliğini teyit edecek kimse de bulunmadığından, dinleyenler apışıp kalmıştı.

Biraz önce tuvalette yanında duran kadını gözünün önüne getirmeye çalıştı. Yüz hatlarının çoktan belirginliğini yitirdiğini fark etti. Beni çeken, kadının dış görünümünden çok onu saran, kendini beğenip sevdiğini gösteren o sakin havası olduğu için bu doğal elbette. Reiko da evlendiğinden beri böyle bir havaya büründü.

Özel odaları bulunan, Şinbaşi'deki demiryolu geçidinin altındaki köhne izakaya ikisinin ayda bir buluştuğu yerdi. Mirin'de[5] kaynatılmışçasına ağır ve loş bir atmosferi vardı. Her ayın üçüncü perşembe günü, meyhane kalabalıklaşmadan önce saat beşte ... Görüşmeleri her zaman bir buçuk saat kadar sürer, sonrasında da Rika hemen işe dönerdi. ikisi de sarhoş olmadığından, "içmeye gittik" denecek bir durum bile olmazdı.

Mutfağın a_rka tarafından eski yağın kaynama sesi ve kokusu geliyordu. Yetmiş yaşlarındaki mekan sahibinin, "Hoş-geldiniz!" diye ağır ağır söyleyişi duyuldu sonra. Katlanır bir paravanla içerinin görünmesinin engellendiği, alçak masanın altında ayak sarkıtılacak gömüklük bulunan, mutfaktan en uzaktaki zemini klasik tarzda hasır kaplanmış odaya yöneldi.

"Oo, anlaşılan sigarayı bırakma denemesi başarısız olmuş," diyerek özellikle yapmacık bir kahkaha attı Rika.

Highlight marka sigarasını içen takım elbiseli adamın karşısına pat diye oturdu ve çantasını zemin hasırının üstüne atıverdi. Lokantalarda yemek öncesinde verdikleri türden ıslak ve sıcak küçük havluyla alnını ve

yanaklarını sildi. Birbirlerinin içkisini doldurmayacakları, yemek servisi yapmayacakları, diğer iş ziyafetlerindeki gibi karşı tarafı övüp durmayacakları, sadece anlatmak istedikleri konuda olmak şartıyla dilediklerince monolog gibi konuşabilecekleri konusunda karar almışlardı. Büyük bir haber ajansının yayın kurulu üyesi Yoşinori Şinoi, yorumcu sıfatıyla çok konuşkan biri olsa da normalde gayet sessizdi. Rika bazen fark ediyordu ki hep kendisi bir şeylerden yakınmış, adam ise ne sıkılmış ne de eğlenmiş gibi bir havada, onu dinlediğini gösteren baş sallamalarıyla kendi keyfince içkisini içmiş oluyordu.

Adam televizyonda keskin bakışları ve güçlü bir fiziği varmış gibi görünüyorsa da Rika'nın karşısındaki, son derece cılız, orta yaşlı bir erkekti. Çoğu beyazlamış dalgalı saçları yumuşak görünüyordu. Uzun kolları ve bacaklarına çok da hakim değilmiş gibiydi. Kamburunu çıkaran haliyle bulunduğu yere ait değilmiş hissi veriyordu. Gömleğinde birkaç kırışıklık göze çarpıyorsa da kirli gibi değildi.

"Sigarayı bırakabildim demiyorum zaten. Sadece azaltmayı başardığımı söylüyorum," diye mırıldandı Şinoi. Yansı içilmiş sigarasını kül tablasına bastırıp söndürdü. Havadaki su buharından buğulanan cam bardaktan bir yudum aldı.

"Televizyondaki işiniz de arttı. Sanki uykuya bile vakit ayıramıyor gibi hissediyorsunuzdur... Off, o mezeler de ne öyle! Tam yaşlı adam işi olmuş!"

Sıcak suyla seyreltilmiş arpa şoçu'su*, *kinpira\ taze* soya fasulyesi, hokke', haşlanmış tofu. tik tanıştıkları sıralarda bira içer, kızarmış tavuk yerdi, oysa şimdi yediklerine bakılırsa sağlığına dikkat etmeye başlamıştı belli ki. Rika geçen zamanın getirdiği bu değişikliği garipsedi. Rika da birayı pek sevmediğinden sıcak sake§, tereyağında sotelenmiş mısır, baharatlı ızgara morina yumurtası sipariş etti. Eline aldığı yemek çubuklarını kullanarak sake'siyle birlikte masaya getirilen mezelerden atıştırmaya başladı. Şekli şemaili olmayan şeyleri içinde uğursuz bir ürpertiyle ağzına götürüyordu.

"Her zamanki gibi ne olduğu anlaşılmayan mezeler getirmişler işte. Ne bu şimdi? Kabuklu deniz ürünü mü? Konyaku'I mu?"

Bu lokantada hep servis edilen bu tek lokmalık, tatlı ve baharatlı haşlama türü şeye defalarca denk geldiyse de ne oldu [6] [7] [8] [9] ğunu bir türlü çözememişti. Yemekleri ne çok lezzetli ne de berbat olan bu lokantaya ne zaman gelse az sayıda müşteri olurdu ki bu da idealdi.

"lşin aslı bugün ilk defa Tokyo Cezaevi'ndeki birine o anlaşmalı dükkanlardan birinden yiyecek gönderdim. Kurabiye ve meyve konservesi. Gönderdiğim kişi kadın ve bu yılbaşı mevsiminde pasta, kızarmış tavuk falan yiyemiyor olmaktan dolayı eksiklik hissedeceğini düşündüm. "

Manako Kajii meselesinden henüz Şinoi'ye bahsetmemişti. Ama ona danışacağı gün de çok uzakta değildi muhtemelen. Şu dünyada bir şeyleri gizlemeden işinden bahsedebileceği tek kişi oydu ne de olsa.

"Yok be, Kosuge'deki yemeklerin iyi olduğunu söylüyorlar. Üç öğün de aşçılık lisansına sahip mahkumlar tarafından hazırlanıyormuş. O lezzete kapıldığından kasten suç işleyip oraya dönmeye çalışan tipler bile olduğunu duydum!"

"A, gerçekten mi? Pilavının bile berbat olduğunu söyleyenler çok var?"

"O muhtemelen beyaz pirinç takıntısının olduğu dönemlerden kalma bir algı. Cezaevindeki pirince belirli bir oranda arpa karıştırıyorlar. Hani eskiden bunu sevmeyenler çok olur-_du ya... şimdiyse tam tersi, arpa olsun, akdarı olsun, cindarı olsun tahıllar sağlıklı yiyecekler olarak tekrar değer görmeye başladı ya... Herhalde bizden çok daha iyi besleniyorlardır. "

"Kesin benim yediklerimden daha sağlıklı ve besleyicidir, evet. Hiç yemek yapmıyorum, her zaman marketten hazır yiyecekler alıyorum."

Son zamanlarda mutfakta bir şeyler yaptığını nedense söylemek istememişti. Makoto'nun tepkisi hala içine dert olduğundan değildi elbette.

"Bir araştırayım bakalım. Cezaevlerindeki 'özel gün' menüleri nasılmış..."

Şinoi, yırtık pırtık olmuş kahverengi defterine not aldı. Ne zaman görürsem göreyim bu adam hep yorgun ... Elindeki sake fincanının üzerinden Şinoi'ye gizlice bir göz attı. Yüzü solgun, göz aklan bulanıktı. Belki ben de öyle

görünüyor olabilirim ama Şinoi Bey'inki daha derinlere işlemiş, adeta silinmez bir tür teslimiyet. Rika, onun yıllar önce boşandığına dair söylentiler duymuştu. Adam özel hayatına dair neredeyse hiçbir şey söylemediğinden, işin aslı nedir, bilmiyordu. Özellikle dobra bir ses tonuyla konuya girdi.

"Boşandıktan sonra babam özensiz bir hayat yaşadı, alkolik oldu ve tek başına yaşadığı evinde aniden ölüverdi. Bu açıdan siz de dikkatli olun lütfen. Tam sizin yaşlannızdaydı sanının. Siz şu an kaç yaşındaydınız?"

"Kırk sekiz... Öyle uğursuz şeyler söylemeyin ama! Yediğim içtiğim gelişigüzel olabilir ama sağlık kontrollerimi düzenli yaptırıyorum. Sabahlan da İmparatorluk Sarayı çevresindeki yolda koşmaya başladım. Tren istasyonundaki tezgahlarda sebze suyu gördüm mü alıp içmeyi alışkanlık haline getirdim."

Belki de sinirlendiğinden, nadiren yaptığı bir şekilde adam kendisinden bahsetmeye başlamıştı.

Şinoi kesinlikle bitkindi ama görünüşünden öyle bir kendini bırakmışlık hissedilmiyordu. Kendi başına durumunu iyileştirme gücüne ve bilincine sahipti belli ki. Bu yüzden de onunla birlikte olmak Rika'yı sakinleştiriyordu. Bu, Makoto'da da olan bir nitelikti. Muhtemelen bu sebeple farklı cinsten böylesi insanlarla iyi geçiniyordu. Rika, Şinoi'nin de böyle hissettiğinden emindi. Yapılan uyuştuğu için bu şekilde vakit ayınp Rika'yla görüşüyordu. Haber kaynağı ve muhabir arasında sıkça görülen erkek erkeğe güvene dayalı ilişkilerden hiçbir farkı yoktu onlannkinin.

"Yani evet, bu yaşta bir erkek olarak dikkat etmeniz normal. Ne garip, değil mi? Şu dünyadaki erkekler neden kimse onlara bakmayınca hayatlannı sallapati yaşamayı bırakamıyor. Ve nasıl oluyor da bu, toplum tarafından kişinin özbakım ihmali değil de acıklı ve yürek paralayıcı bir şeymiş gibi görülüp tolerans gösteriliyor?"

Yakın zamanda yeraltı dünyasıyla bağlantısından şüphe duyulduğundan arka plana çekilen elli yaşlarında eski bir sporcu, kontrolsüz davranışları yüzünden manşetlere çıkmıştı. Uzun yıllardır evli olduğu karısı, çocuklarını alıp evi terk edince hayatı gözle görülür şekilde altüst olan adamın, geceleri

sokaklarda sarhoş olup taşkınlık çıkardığı defalarca görülmüştü. Uyuşturucu kullanmaya başladığına dair şüpheler de yoğundu. Doğrudan görüştüğü bir muhabire, "Tek başıma yemek yerken çok yalnız hissediyorum, yemeğin de hiç tadı olmuyor, çaresiz kalıyorum. O yüzden dışarıya içki içmeye gidiyorum. Ben evdeki pirinci pişirmeyi bile bilmem. Mutfakta tuz nerede durur, onu bile bilmem. Nerede hata yaptım da böylesine bir başıma kaldım hayatta? Ailem yanıma geri dönsün istiyorum," diye uzun uzun yakınmış, aile mahkemesinin kararıyla şu anda görüşmesine izin verilmeyen oğullarına yönelik "Babanızdan" diye başlayan herkese açık bir mesaj yayımlatmıştı. Haftalık erkek dergileri hep bir ağızdan "Zenginliğin ve gücün zirvesine çıkmış bir adamın yürek burkan düşüşü" diye konuyu gündeme getirmişti. Herkesin başına gelebilecek bir şey olarak gördüklerinden dergiler ona tümüyle olumlu yaklaşan yazılarla doluydu.

Rika adama en ufak bir acıma hissi duymuyordu. Bu hisleri, eskiden beri hakkında çıkan karanlık söylentilerden, profesyonel alanda zorbaca davranışlarının göze çarpmasından veya sevgilileri sebebiyle kansını ve çocuklarını ağlattığı bir geçmişe sahip olduğundan değildi. Adamın tek başına yemek yeme alışkanlığını düzeltme niyetinin hiç olmaması açısından ona kafayı takmıştı. Bedensel sağlığının dilediğince hareket etmesine izin verdiği bir yaştaydı. Her ne kadar işsiz olsa da ortalama bir insana kıyasla malvarlığı da zamanı da vardı. Muhakkak kişisel bağlantıları ve bilgisi de çoktu. Bu devirde Tokyo'da geceleri açık pek çok restoranın yanı sıra sebze içeriği gayet zengin ve sağlıklı menüler sunan pek çok market ve aile lokantası da vardı.

Her şeyi bir kenara atmasına sebep olan bu hovardalığı, ondan uzaklaşan hayranlarına, ona aşırı rağbet gösteren sonra da bırakıp giden medyaya ve hepsinin ötesinde onu terk eden karısı ve yeni bir hayat kuran oğullarına okuduğu bir lanetti adeta. "Bu zavallı halimi zihninize kazıyın, hepsi sizin suçunuz!" der gibiydi. Ağzını açıp da imdat dilemiyor, birileri ona el uzatana kadar yaygara koparmaya devam edecek gibi görünüyordu. Ne olursa olsun ayak diriyor, hayatını değiştirmemekte inat ediyordu. Ailesine çok değer verdiğini söylese bile milletin "karısının ve çocuklarının onu ölüme terk ettiği" şeklindeki bakış açısına karşı bir tepki göstermiyordu. Hissiyatını değiştirip kendi gayretiyle hayatını yeniden inşa etmek yerine adamın artık hayatını feda etmeye razı olduğunu düşünüyordu Rika.

Manako Kajii tarafından öldürüldüğü iddia edilen adamlar da üç aşağı beş yukarı ona benzemiyor muydu? Kurbanların hayattayken söylediği sözler ve çevrelerindeki insanların ifadeleri birer birer aklına üşüştü Rika'nın:

Böyle tek başıma yaşlanmaktan korkuyorum. Hayatım gitgide harabeye dönüyor. Kim olursa olsun, bana yemek hazırlayacak ve benimle ilgilenecek bir kadın istedim sadece. Şüpheli bir durum olduğunun farkındayım. Belki de beni kandırıyor. Ailem, o kadından ayrıl, diye tatava edip duruyor. Ama umurumda değil. Ailemle bağlarımı koparmak pahasına bile olsa o kadını seçiyorum.

*

O kadın, yalnız hayatlar süren kurbanlarının gönlündeki boşluğu istismar ediyor. Erkek dediğiniz çok beceriksiz bir varlık değil mi zaten? Bir kadının desteği ve şefkati olmadan yaşayamıyor hiçbiri.

Tüm kadınların Manako Kajii'den öğreneceği şeyler var. lyi yemek pişiren ve nazik bir kadın söz konusu oldu mu, kim olduğu fark etmez, bütün erkekler aşık oluverir. Bir erkeği elde etmenin yolu öncelikle midesinden geçer, demezler mi?

Bu davanın hangi kesiti irdelenirse irdelensin, illaki yalnız erkeklerin kendilerine aşırı derecede acımalarının hakim olduğu bir manzara vardı.

Rika, "Sağlığım yerinde olduğu ve elimde bir mesleğim bulunduğundan merhamet göstermiyorum belki de," diye düşünerek tarafsız bir açıdan bakmaya çalışıyordu ama yine de boşanmış bir kadın olarak onu tek başına büyüten annesinin yaşam tarzından ötürü fazlasıyla taraf tuttuğunun farkındaydı. Rika hep kendi kendine zor ve yalnız bir yaşlılık dönemi geçirme olasılığının yüksek olduğunu söylerdi. Genç bir adam tarafından aldatılarak elinde avucunda ne varsa yitirme olasılığı da vardı bu çerçevede.

Hayır canım, ben olsam... Bir kere yalnız olsam bile kendimi öyle bırakmam. Birikimlerime her şeyden daha çok önem veririm. Cazip tekliflere karşı özellikle temkinli olurum. lnternette tanıdığım, aramızda bir kuşaktan fazla yaş farkı bulunan, daha tanıştığımız günden itibaren para talep eden işsiz bir adam, muhtemelen güveneceğim son kişi olur. Hadi

olmaz ama oldu da kandırıldım, benimle aynı yaşlardaki Reiko hemen durumu fark edip beni uyarır kesin. Reiko benden önce ölse ve akıl danışacağım kimsem kalmasa bile interneti kullanıp muhitimdeki yaşlı insanlardan oluşan bir grup bulur ve o ortama girerim. Ayakları böyle yere basan bir düşünce yapısı, esnekliği ve iletişim becerileri, sırf Rika'nın kadın olmasına mı bağlanacaktı yoksa? Hoş, zaten Manako Kajii'nin üç kurbanından ikisi henüz kesinlikle ihtiyar denemeyecek yaştaydı ve gayet varlıklıydı.

Of, artık bu konuyu düşünmesem daha iyi olacak gibi. Bu tatsız konu yüzünden bunca zahmetle ayarladıkları buluşmanın keyfi kaçacak gibiydi, bu yüzden Rika onu unutmak için bir dikişte sake'sini içti. Getirilirken cızır cızır ses çıkaran tereyağında sotelenmiş mısırın döküm demirden tabağına bakarken dudaklarından şu sözler döküldü Rika'nın:

"Sahi, Şinoi Bey, 'Küçük Siyah Sambo'yu bilir misiniz? Geçenlerde evli bir arkadaşımın evinde uzun bir zamandan sonra ilk defa yeniden okudum. Hani şu kaplanların tereyağına dönüştüğü kitap. "

"Biliyorum tabii. Bazı ifadelerin kullanımı yüzünden bugünlerde pek revaç bulmayan resimli bir kitap. "

"Evet evet... O kaplanlar için üzülür müsünüz hiç? Sambo'nun ailesi zalim mi sizce?"

"Bunun doğal seçilim olduğunu düşününce başka türlüsü mümkün değil zaten. Kimsenin suçu var denemez. Kaplanlar için de aynı; onlar da yemek zorunda yaşayabilmek için." Taze soya fasulyelerinin kabuklarını soyup yiyeceği fasulye tanelerini çıkarırken Şinoi Bey düşüne düşüne sözcükleri sıralıyordu. Esmer tenli adamın ortaparmağı çok uzundu. "Sambo hiçbir hinliğe başvurmadan, sadece doğal şekilde bir tepki veriyor. Kaplanlar da kendi yapılan gereği davranıp ölüyorlar, öyle değil mi? Tereyağı deseniz babası bu olanları bilmeden alıp eve getiriyor ve yiyorlar. Doğal hayat ve ekosistemlerde düzen, tabii akış içinde hayatta kalmayı başaranlar tarafından böyle korunuyor. Zalimce görünebilir. Evrimin çok iyi bir şey olduğu gibi laflar ediliyorsa da yalnızca ortama uyum sağlayabilenlerin hayatta kaldığı, diğer türlerinse yok olduğu anlamına gelir. Mesela Amerika'daki gibi bizde de yazılı basının önemini kaybedip kitle iletişim

araçları arasından elenip gideceği söyleniyor sıklıkla ki bu bir ilerleme değildir. "

"Doğal seçilim" sözü tıpkı ağacın etrafında dönüp duran kaplanlar gibi zihninde fırıl fırıl dönüyordu Rika'nın. Gözleri hala taze soya fasulyelerinin üzerindeki Şinoi bir an durdu, sonra aynı tonda konuşmaya devam etti:

"Ginza'daki sadece üyelere açık La Vie kulübünü biliyor musunuz? Oranın sahibesini Kioiço'da bulunan ve eğlence dünyasından insanlara hizmet veren bir kadın hastalıkları ve doğum kliniğine gittiğini görenler varmış. "

Rika, adamın onun için açtığı bu küçük karmaşık dünyanın kapısından içeri adım atmaya karar verdi ve kelimelerini dikkatle seçerek konuştu:

"Ya? .. O kulüp sahibesine dair dedikodular kulağıma gelmişti. Bekardı, değil mi? Çok güzel olduğu söyleniyordu. "

"Ne de olsa eskiden mankenlik yapıyormuş. Hala tam bir ahu diyorlar. "

"Öyleyse mekanın müdavimleri de çok çarpıcı kişiler olsa gerek? "

Rika'ya Şinoi'nin simsiyah gözlerinin derinliklerinde bir dalgalanma olmuş gibi geldi.

"Eskiden bir idol grubunda şarkı söyleyen Tomoki Otani, beyzbol oyuncusu Toyohaşi... Sonra, işte ..."

Bir sonraki Temsilciler Meclisi seçiminde revaçta olacağı öngörülen bir adamın adını söylediğinde adamın dudağının ucu bariz şekilde yukarı kıvrıldı.

"Çok teşekkür ederim!"

Ondan bir kez bile net bir bilgi almamıştı elbette. Adam, kritik meselelere dair belli belirsiz ipuçlarını lafın gelişi öyleymiş de sıradan şeylerden bahsediyormuşçasına doğal bir şekilde dile getirirdi. lki yıl önce derginin editörler masası yıl sonu partisinde tanışmışlardı. O dönemde sıkça köşe yazıları için kendisine başvurulan Şinoi, partiye son anda dahil olmuştu ve tesadüfen Rika'nın yanına oturmuştu. Medyadaki imajının aksine

tantanadan hiç hoşlanmayan sessiz sakin biri izlenimi bırakmıştı Rika'da. Bir sonraki karşılaşmaları malum bir milletvekilinin evinin önünde olmuştu. Yağmur yağıyordu. Rika o milletvekiline dair bilgi edinme arzusuyla onu bir şeyler içmeye davet etmiş, adam, "Hem yağmurdan da korunmuş olu-

ruz," diyerek onu yakındaki bu lokantaya getirmişti. Rika'nın özel haberlere başlaması bu noktadan itibaren olmuştu.

"Ben bir şey söylemedim ki..."

Şinoi, sağlıksız yaşam tarzına rağmen sahip olduğu bembeyaz, sağlam dişlerini göstererek bugün ilk defa Rika'ya göz açıp kapayıncaya dek süren bir gülümsemeyle baktı. Gözbebekleri neredeyse görünmeyecek şekilde gözleri kısıldı ve ağzının çevresinde kırışıklıklar ortaya çıktı. Oturdukları özel odayı bir anlığına ufaltan, ikisinin burada yalnız olduğunu Rika'ya hissettiren, duygusal yoğunluğu fazla bir tebessümdü.

Gazetelerde ve büyük ticari medya kuruluşlarında asla haber yapılamayacak bazı şeyler vardı. Milletvekillerinin gayrimeşru ilişkileri, mağdur ve kurbanların içinde bulunduğu koşullar, skandala karışan insanların kişisel geçmişi... Şinoi gibi biri, tesadüfen elde ettiği bu tür faydalı bilgileri kendisi açıklayamıyorsa da öyle gözü kapalı bir kenara atacak da değildi. Sanki önceki günden kalan yemeği hayvanları beslemek için atarcasına bir haftalık derginin samimi olduğu muhabirine bu haberleri vermesi gayet doğal aslında. Ama neden ben? Benim ona verebileceğim bir şey olmadığı belliyken... Sürekli onun beni nasıl gördüğünü hayal ediyorum. Eğer bugün o tuvaletteki aynaya yansıyan halimi görüyorsa beni karşı cinsten biri olarak çekici bulması imkansız. işin aslı adam ne ona kur yapmıştı ne de bunun olacağına dair bir işaret vardı.

"Şey, bir tane alabilir miyim?"

Adamdan bir sigara aldı. Şinoi'nin çakmağı bitmek üzereydi, bu yüzden Rika, lokantanın orta yaşlı, sokranır gibi görünen kadın çalışanına seslendi ve mutfağın doldurulabilir çakmağını getirtti. Kupkuru sigarayı dudaklarına götürdü, bir namluyu andıran çakmağı kendine doğru tutarak başını eğdi ve sigarayı yaktı. Normalde pek içmediği sigaranın dumanıyla öksürmeye

başlamamak için özen gösteriyordu. Tüttürdüğü dumanın ötesinde adamın yüzünde gördüğü o hayret ifadesiyle Rika derin bir rahatlama hissetti.

Benim yaptığım, Şinoi Bey'in demin önüme attığı şeyi almaktan ibaret. Sambo'nun babasının ormanda tereyağını bulup eve getirmesiyle aynı yani.

Tereyağında sotelenmiş mısırın kokusu sıcakken güzeldi ama soğuyunca sanki margarinle yapılmış gibi Rika'mn boğazında buruk bir tat bıraktı.

*

Sevgili Rika Machida,

Uzun zaman oldu görüşmeyeli. Geçenlerde gönderdiğiniz şeftali konservesi ve kurabiyeler için çok teşekkür ederim. Morinaga kurabiyeleri arasında Choice en sevdiğim-dir. Moonlight genelde daha popüler ama Moonlight ve Marie'de margarin kullanıyorlar.

Noel'e az kaldı. Evvelki sene West'ten bir Noel pastası ısmarlayacaktım. Ne yazık ki onu yeme dileğim gerçekleşmedi. Güzel yapılmış bir tereyağı kreması cidden çok lezizdir ancak bugünlerde maalesef neredeyse hiç göremez oldum. Benim yerime siz yesenize ... "Hakikisi"ni yiyip neler hissettiğinizi hemen bana bildirin. Bunu sizden dinlemenin bizim için de çok keyifli olacağı kanısındayım.

Manako Kajii

Rika dün haber peşinde gittiği araştırmadan dönünce yazı-işleri bölümündeki masanın üzerinde bu mektubu bulmuştu. lki kez okudu, sonra hemen cep telefonunu çıkardı, West'in web sayfasından numarasını bulup tuşladı. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra öğrenci konseyi başkanlarım andıran sakin konuşma tarzına sahip bir kadının sesi duyuldu.

"Gerçekten çok üzgünüm, fakat Noel pastası siparişlerini 1 Aralık'tan itibaren alıyoruz ve 20 Aralık'ta kapatıyoruz.

Özellikle bu seneki siparişler normalden çok daha fazla sayıda oldu efendim. Affınıza sığınıyoruz. "

Rika, kadının bu sözleri defalarca söylediğinden emindi. Yumuşak ama kesinlikle yapay olmayan bir ses tonuyla konuşuyordu. Rika telefonu kapattı, pastanın bu kadar revaçta olmasının tereyağı kıtlığıyla bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Çalışma masasının üstündeki bilgisayarı açtı. "West Noel pastası" diye internette aratınca kişisel blog'lardan yemek blog'u yazarlarının lokanta maceralarını anlatan sitelere kadar bu pastanın tadından bahseden pek çok yazı bulunabiliyordu. Herkes bir kalıptan çıkmışçasına sözlerle klasik, rafine ve aro-malı lezzetini övüp duruyordu. Ama Rika başkalarının ifadelerini alıp kullanamazdı. Birilerinin yorumları üzerinden şahsen biliyormuş gibi bir havaya giremezdi. Rika kendi damağıyla hissettiği şeyleri kendi sözcükleriyle aktarmazsa hiçbir anlamı olmazdı. Kajii gibi bir kadın, yalanını hemen yakalardı.

Rika, bugün kesinlikle sınava tabi tutuluyorum, diye düşündü. Kullanabileceği bir torpili olup olmadığını düşünerek epey kafa patlattı. Bürokratlar, polisler, eğlence dünyasından insanlar, önde gelen spor muhabirleri... Hiçbirinin pastalarla alakası yoktu. Yarı şaka yarı ciddi şekilde dükkan civarında pusuya yatıp pasta almış bir müşteriye para teklif ederek pastasını satın almayı bile düşünmeye başladı. Sonra bir anda oturduğu masanın yanındaki rafa konmuş, pek çok yayıncı şirketin haftalık dergilerine gözü takıldı. Haftalık Şumei̧ muhtemelen sektörde üçüncü pozisyondaydı. Rika, Şinoi'nin "doğal seçilim"e ilişkin sözlerini anımsadı. Dergilerin satılmadığı söylenen bir devir olsa da en azından aynı sektördekiler, karşılıklı olarak her hafta birbirlerinin yaptıklarına göz atıyordu. Acaba haf talık dergileri hararetle takip eden ve onlara sürekli para dökenler, okurlar değil de medyanın kendisi miydi? Bir anda zihninde bir şimşek çaktı, "Aa! Tabii ya!" dedi yüksek sesle. Akıllı telefonuna tekrar tıkladı. Az sonra Reiko'nun sesi duyuldu:

"Bu saatte beni araman alışılmadık bir durum. Sen işte değil misin? Ne oldu?"

Gelen su sesine bakılırsa akşam yemeği hazırlıklarının tam ortasında olabilir, diye düşündü Rika.

"Ya ne soracağım, Ryosuke Bey'in şirketi Noel zamanında rakip araştırması olarak başka üreticilerin süslü pastalarından satın alıyor mu?"

"Tabii ki! Noel'de de, Sevgililer Günü'nde de Beyazlar Günü'nde[10] de rakiplerinin ürünlerini satın alarak toplantı odasında sıraya diziyor, fotoğraflarını çekip lezzet testi falan yapıyorlarmış. Eğer meşhur bir yerinkinden artan olursa Ryo-suke bana da gizlice getiriyor. O sayede ben de ufak ufak tadabiliyorum. "

Rika durumu kısaca anlatınca kavrayışı hızlı olan Reiko onun ne istediğini hemen anlamış gibiydi:

"West'in Noel pastası diyorsun? Anlaşıldı, tamam... Çok klasik bir şey, illaki alıyorlardır. Sorarım. Sen o işi bana bırak. "

Reiko bunu yapmaya çok hevesli olduğunu gösteren coşkulu bir sesle yanıtlamıştı.

"Cidden çok sağal! Mesaj atmıştım gerçi sana ama yine söyleyeyim, senin tavsiyen sayesinde Kajii bana yavaştan açılıyor gibi... Hepsi, her şey senin sayende! "

Reiko'yla yaptıkları telefon görüşmesinden çok kısa bir süre sonra Ryosuke'den bir LINE mesajı geldi.

Noel arifesinde Rika, Batı tarzı şekerlemeler üreten firmanın Tokyo'da, Gaiemmae lstasyonu'nun hemen yakınında bulunan genel merkezini ziyaret edecekti.

Metronun merdivenlerinden yukarı çıktığında 246 No'lu karayoluna hafiften kar serpiştiriyordu. Giriş katında firmanın bizzat işlettiği bir kafe bulunan binaya ulaştığında Rika, takım elbise giyen Ryosuke'nin camın ötesinde kafenin yöneticisi gibi görünen bir kadınla konuştuğunu gördü. içerisi kırmızı ve yeşil renklerle süslenmişti; Noel ağacının ışıkları yanıp sönüyordu. Aynı pastayı didikleyen havalı bir çift göze çarpıyordu. Rika'yı fark edip bir elini kaldıran Ryosuke, nedense iyi görünmüyordu, her zamanki o enerjik havası yoktu. Rika arsız ricasını kırmadığı için ona

teşekkür edip biraz da çekinerek durumunu belirttiğinde genç adam güçsüzce gülümsedi.

"Noel'de her sene genel merkezdeki tüm çalışanları fabrikaya yolluyorlar. Gece boyu pasta süsleme hattında durmak zorundayız. Sonra o halde, hiç uyumadan şehir merkezindeki büyük mağazalarda piyasayı takip etmek için yola düşüyoruz. Şekerlemecilik, rüya gibi bir iş olarak görülüyorsa da içyüzü böyle işte. Bir aile şirketi ve çok sıkı bir hiyerarşi var, tıpkı spor kulüplerindeki katı disiplin gibi."

"Kolay gelsin. Yine de eve dönüp Reiko'yla Noel yemeği yiyecek olmanız büyük şans."

"Yani evet, öyle," diyen Ryosuke utangaç bir ifadeyle gülümsedi. Rika'yı şirket çalışanlarının kullandığı arka taraftaki asansöre götürdü. Daracık kabin, mis gibi taze süt kreması kokuyordu.

"Size çok minnettarım. Teşekkür etmek için bizim dergide şirketinizi tanıtacak bir sayfa yapacağım mutlaka. Gıda sektöründeki gelişmelere dair meslek sırları ve ürün pazarlamasının perde arkasındakiler gibi konulara okuyucularımızın çok ilgisi oluyor. "

"Olur mu canım, sevgili eşimin en yakın arkadaşı rica etmiş de... demek isterdim ama öyle bir şey yapabilirseniz gerçekten şükran duyarız. Reklam harcamasına para ayıramıyoruz. Sizinki gibi büyük bir medya platformunda tanıtımımızın çıkması çok makbule geçer. Ya, şöyle bir durum var, masraf azaltmak için aile bütçesinin ilk kesilen kalemi bizimkiler gibi kekler, kurabiyeler oluyor. Marketlerde bile düzgün yiyecekler bulunabilen bir devirde, bizim gibi arada kalmış bir konumdaki üreticilerin işi çok zor. "

Rika yemek lüksünün paranın ötesinde heves ve enerji gerektirdiğini fark ediyordu. Kajii'nin bu enerjisine, saplantı ya da yaşam tutkusu denebilir sanırım. Benim ne kadar zamanım ve param olursa olsun, asla onun gibi biri olabileceğimi sanmıyorum.

Asansör üçüncü kata geldi ve Ryosuke toplantı odasının kapısını açtı. Aromatik meyvelerin kokusu içeriyi sarmıştı. Kimseciklerin olmadığı

odanın ortasına konmuş uzun bir masada meşhur pastanelerin bir baştan bir başa sır!ilanan Noel pastalannın manzarası muhteşemdi.

"Evraklar için fotoğrafları çekildi, artık yemekte bir sakınca yok. Daha sonra ürün planlamadakiler deneme tadımı için geleceklerinden hepsi yenmiş olursa sıkıntı olur ama birer dilim yemekte sorun olmaz. "

Böyle deyip gülerek işaret ettiği 4 numaralı tereyağı kremalı pasta, onu çevreleyen ve bol bol çilek, çobanpüskülü ve bonbonlarla süslenmiş olanlardan çok ayrı duruyordu. Bembeyaz yüzeyine bir çelenk ve mum şeklinde sıkılmış kreması vardı; aleve benzetilmiş üç tane kurabiye ve Antep fıstığı, ceviz gibi birkaç kuruyemişle süslenmişti sadece. Kar manzarasını andıran şekilde pürüzsüzdü ama çıplak gözle görülmüyorsa da içindeki yüksek kaliteli hayvansal yağ parçacıklarının derinden parladığı belliydi. Aslında tıpkı gökyüzünde şu an bile usulca parlayan ama gündüz vaktinde görünmeyen yıldızlar gibi bence.

"Bugünlerde çileksiz, Noel Babasız, yazısız sadece tereyağı kreması ve sünger kekten yapılan bir pastayla bu yarışa girmeleri çok etkileyici, değil mi? West pastanesi, zarara girmek pahasına her zaman malzemeye çok para harcıyor. "

"Demek öyle... Ben onların sadece yaprak şeklindeki şekerli kıtır hamurlarını biliyordum. "

Şirketteki dinlenme odasına konmuş beyaz bir kutu içindeki yaprak şeklinde milföy kurabiyelerini düşündü Rika. Güya ofis erkek doluydu ama göz açıp kapayıncaya kadar kutu boşalmıştı. Rika geç kaldığından bir tane bile yiyememişti.

"Mesela iki yıl önce kapanan Meguro'daki kafeleri de çok iş yapıyordu ama bir kere bile kara geçmediğini söylüyorlar. İnanılmaz, değil mi? Şapka çıkarılacak bir şey bu."

Meguro, Kajii'nin yaşadığı Fudomae'den kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. Eminim ki kadın o pastaneye bayılıyordu. Öyleyse büyük ihtimalle Noel pastasını da oradan alacaktı.

Ryosuke, el alışkanlığına sahip olduğunu gösteren rahatlıkla pastayı kesti ve karton tabağa servis etti. Plastik bir çatalla birlikte de Rika'ya uzattı. Rika teşekkür etti ve çabucak çatalla dilimi böldü. Yoğun kıvamını hissetti. Beyaz ve açık san görünen kesit çok narin görünüyordu. Bu kadarı bile Rika'nın yüzüne bir gülümseme yerleştirmeye yetti.

"İşin aslı, tereyağı kremasını ilk defa yiyorum. "

Belki de az öncesine kadar buzdolabında durduğundan, tereyağı kreması hala sertliğini koruyordu. Dilinin sıcaklığıyla erimeye başlayan tatlı tereyağı, adeta köpüksü bir şekilde yayılıyor, sanki tüm bedeninde lezzeti hisseden hücreleri uyandırıyordu. Tatlı-ekşi tadıyla o pofur pofur standart pastalar artık beni asla tatmin etmeyecek herhalde. Rika gözlerini kapatarak dilindeki o lezzetin hatırasını zihnine kazıdı. "Vay be! Şu ciddiyete bakın hele!" diyen Ryosuke Bey'in onu alaya alan sesi uzaklardan belli belirsiz geliyordu kulağına.

Binadan çıktığında ince kar taneleri uçuşmaya devam ediyordu. Şemsiye satın almaya üşendi ve paltosu kara bulanarak Omotesando İstasyonu'na doğru hızlı adımlarla yürüdü. Çi-yoda Hattı trenine binip Ayase İstasyonu'na yöneldi. Oradan taksiye binip Tokyo Cezaevi'ne gitti ve her zamanki ziyaret prosedürlerini tamamladı. Metal dedektöründen geçti, uzun koridoru yürüyüp belirlenen kata asansörle çıktı. Numara asılı kapının önünde durdu. Rika'nın yüreği, "Bugün mutlaka görüşeceğiz," diye kesin bir inançla kıpır kıpırdı. Biraz sonra sanki kavalyesiymiş gibi ona eşlik eden erkek bir gardiyanla birlikte Manako Kajii belirdi. Sakin görünüyordu. Görüşmeyeli neredeyse üç hafta olmuştu.

O da ne! Cildi daha da beyaz ve kadifemsi görünüyor! Yanakları ve gözkapakları hafifçe pembeleşmiş, hafifçe şişmiş görünüyor. Sanki ağlamış gibi bir havası var. Beyaz kazağı ve kareli uzun eteği demode olsa da kadın çok zarif ve hoş. Her şeyden öte bu Noel atmosferine cuk diye oturuyor. Rika'nın aklına yine Şinoi'nin doğal seçilime dair sözleri geldi. Savaş olsun kıtlık olsun, bu kadın hepsinde hayatta kalmayı başarırdı, diye düşündü.

"Nasılsınız? Epey oldu görüşmeyeli. Ben, şey... o önerdiğiniz West'in Noel pastasını yedim az önce. Bana ondan bahsettiğiniz için size teşekkür etmeye ve hislerimi aktarmaya geldim."

Kajii'nin hafif uykulu görünen gözleri, ona tam odaklanmadan bakıyordu. Pofuduk bir materyalden yapılmış kazağının da etkisiyle, bir kardan adam gibiydi ve Rika bugün kadına yönelik bir korku hissetmiyordu. Pastanın tadı damağında hala yeterince duruyordu. Rika heyecanını bastırdı ve tereyağının etkisiyle hala nemini koruyan dudaklarını araladı.

"Ortasında mum bulunan bir çelenk formunda basit bir tasarım. Krema tıpkı bir heykel gibi incelikle sıkılmış. Aleve benzetilmiş kurabiyeler ve kuruyemişler dışında bir süslemesi yok. Tatlı yapımından pek anlamam ama normalde tatlı yaparken tuzsuz tereyağı kullanılır, değil mi? Oysa West'in tereyağı kremasında tuzlu tipte bir tereyağı kullanılmasından ötürü hayal meyal bir tuz tadına sahip. Bana öyle geliyor ki bu, pastanın tatlılığını yoğunlaştırmış ve hoş tadının derinliğini artırmış. Sünger kekin kıvamı doygun ve dişe geliyor. Yumurta ve unun aroması gayet kuvvetli, dokusu da dilde kendini ön plana çıkaracak şekilde pütürlü. Ben 'Noel pastası' diye sadece krem şantili ve meyveli standart pastalardan yemiştim. Pofur pofur ve her an sönebilecek gibi kreması ve fazla öne çıkan hem ekşi hem tatlı çileklerin, sünger kekin aromasını ve dişe gelen dokusunu öldürdüğü kanısına varmıştım. Tereyağı yemenin 'düşmek' gibi bir his yarattığını söylemiştiniz ya, bu pasta, nasıl desem..."

Bir gün kendi makalelerimi yazacağım ve klişeleşmiş ifadeler asla kullanmayacağım. Öyleyse şimdi de... Kadını bir anda etkisi altına alacak sözleri arıyordu var gücüyle. Onun tereyağlı ve soya soslu pilavı anlatışından geri kalamazdı. Gaienmae'deki o pudra kar geldi aklına. Gri gökyüzünden salınarak uçuşarak düşen kar kristalleri.

"Adeta vals yaparcasına döne döne, helezonlar çizerek, hiç bitmeyecek bir düşüş hissi veren bir lezzeti vardı. "

Kadının kapkara gözbebekleri bir anda ona odaklanıverdi. Akrilik panelin ötesinden bile Rika, kadının dudaklarının nemlendiğini görebiliyordu. Kajii dolgun boynunda kırışıklıklar oluşturacak şekilde derin derin yutkunuyordu. Rika kadının karnının acıktığını sezdi. Kimbilir ne zamandı, en son birinin iştahını kabarttığım, hatırlayamıyorum bile, o kadar uzak ...

Çoktandır unuttuğu bir anı gözünün önüne geldi. Kız okulunda okuduğu sıralarda bir sınıf arkadaşı, "Seni bir kez öpmeme izin ver, " diye gözyaşları

içinde ona yalvarmıştı. Tabii ki çok şaşırmış ve kibarca reddetmişti. Yıllar sonra bir mezun buluşmasında görüştüklerinde, kadın şen şakraktı, evliydi ve iki çocuk büyütüyordu. "O zamanlarda aşık olmak için çok büyük bir arzu duyuyordum ama çevremde hiçbir erkek yoktu ve kızların en yakışıklısı olduğundan senin hayallerini kuruyordum mecburen. Kafayı yemiştim resmen," diye umursamazlığa vurarak olanları bir mizah hikayesine dönüştürmeye çalışmıştı. Ama Rika o anı zalimce denecek düzeyde en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordu. Kız o sırada kesinlikle kendisinden tahrik olmuştu. Tıpkı Manako Kajii'nin şimdiki hali gibi, gözleri ve dudakları nemlenmiş, içten içe yanan bir ifadeyle ona kıpırtısız bakmıştı. Rika farkındaydı. Pek çok kızın kendisini arzuladığını. Onu sadece bir erkeğin yokluğunda kullanacakları dublör gibi gördüklerini bilse de Rika kendisini tamamen kabul görmüş ve özel biriymiş gibi hissederken gurur duymuştu.

Şimdi düşününce yuvarlak hatlara sahip yumuşak bir vücudu olmasın diye ta o zamanlardan itibaren hep ölçülü gitmeye çalışırdı. Bir delikanlıymışçasına umursamaz rahat tavırlar sergiler, ama derslerinde de sporda da hiç kimseye geçilmemek için gizliden gizliye çaba sarf ederdi. O kızların "prens" hayalini gerçekleştirmek için kayıtsız bir yüz ifadesi takınıp her konuda başarılı olması gerekiyordu. Bazen gözüne kestirdiği bir sınıf arkadaşının karşısında gömleğinin üst düğmesini açıp ensesinin ve köprücük kemiğinin sert hatlarını bir anlığına gösteriverirdi. Kayıtsızca kolunu onlara dolayıp doğal bir tavırla omzunu yaslayıverirdi. Kızların kalp atışlarının hızlandığı okul üniformalarına rağmen hissedilirdi.

[1]

japonya'da evsel atıklar "yanabilir" ve "yanamaz" şeklinde tasnif edilir ve çöp atarken her mahallenin bu kategorilere göre belirli günleri vardır. -çn

[2]

İnsanın duyumsadığı beş temel tattan biridir. Diğerleri tatlı, tuzlu, ekşi ve buruk tatlardır. -çn

* Et suyu içinde çeşitli malzemelerle birlikte servis edilen geleneksel bir tür Çin eriştesi. "a" uzun okunur. "Hazır ramen" ise ilk olarak 197l'de Japonya'da piyasaya çıkan; pişirmeye gerek olmadan, sıcak su katıp biraz karıştırarak yapılan eriştedir. Yapması kolay ve ucuz bir yemek olarak bilinir. -çn

3

Buğday ve pirinç unuyla yapılan, genelde kırmızı fasulye ezmesi dolgusu bulunan mayalı bir tür Japon çöreği. -çn

t Buğday gluteninden yapılmış kurutulmuş ekmek benzeri bir hamurun üzerine şekerkamışı şurubu sürülmesiyle yapılan basit ama aromatik tatlı. Nostaljik bir lezzet olup uzun silindir şeklinde satılır. -çn

t Japon tarzı sünger kek dilimleri arasında kırmızı fasulye ezmesi konulmasıyla yapılan atıştırmalık. -çn

4

Japan Railways kısaltması. Özelleştirilen bir grup demiryolu şirketini bünyesinde bulunduran ulusal şirket. -çn

5

Özellikle yemek pişirirken kullanılan bir tür pirinç şarabı. -çn

6

Genellikle %25 civan alkol içeriğine sahip, damıtılmış bir Japon içkisi. -çn

7

t Rendelenmiş dulavrat kökünün şeker ve soya sosunda pişirilmesiyle yapılan klasik Japon mutfağından bir yemek. -çn

8

:ı= Okhotsk Atka uskumrusu. -çn

9

Pirinçten yapılan geleneksel Japon şarabı. -çn

'I Güneydoğu Asya'ya özel Amorphophallus konjac adlı çiçekli bir bitkiden elde edilen bir tür jöle. -çn

10

Japonya'da başlayan ve Uzakdoğu'da yaygın hale gelen, kadınların hediye verdiği 14 Şubat Sevgililer Günü'nün karşılığı olarak 14 Mart'ta erkeklerin hediye verdiği özel gün kutlaması. Hediyeler çoğunlukla çikolata ve tatlı yiyecekler olur. -çn

Birini tahrik etmek çok keyifti, erkek olsun kadın olsun.

Karşısındakinin ağzı sulanıyor gibiydi; içinde kabaran o tatlı açlık iyice ortaya çıkıyordu. Kendi gücünü kullanarak birini çılgına çevirmenin kötü, aşağılık, pis bir şey olduğuna ikna olmuştu bir şekilde. Onu bu düşünceye iten kimdi ki? Hiçbir alakası olmayan birilerini bilinçsizce tahrik ettiğini anladığında dehşete düşüyor, kendinden nefret ediyordu. Öte yandan şayet gözüne kestirdiği birine bile isteye yaptığı bir hamle söz konusuysa bu davranışı Rika'nın kendi zihnindeki itibarını zedelemezdi.

Manako Kajii'nin,"Mutlu Noeller, Maçida Hanım!" diyen, savarin şurubu^ gibi tatlı ve yumuşak sesi görüşme odasında yankılandı ve o soğuk, sert duvarlara ığıl ığıl işledi.

* Fransız mutfağından bir çeşit tatlı. Kuru bir tür kekin tatlı ve likörlü şurupla ıslatılmasıyla yapılır, krema ve meyveyle servis edilir. -çn

Tokyo Cezaevi'nde her sene yeni yılın ilk gününe özel olarak ozoni, kırmızı-beyaz mancu ve içine oseçi yemekleri konmuş jubako veriliyor.[1] Kutunun içeriği bütçeye bağlı olarak biraz değişebiliyorsa da bu sene muhtemelen kızarmış yiyecekler, suyu iyice çektirilmiş haşlama sebzeler, domuz yahnisi, ızgara balık, karides haşlama, tuzlanmış ringa balığı yumurtası, ya-kan\ balık ezmeli rulo omlet, kırmızı-beyaz kamaboko', tatlı patatesli kestane ezmesi, soya sosu ve şekerle haşlanmış siyah soya fasulyesi ve meyveler olacakmış. Bir de sadece o güne özel olarak arpa kanştınlmış pirinç pilavı değil, yüzde yüz beyaz pirinçten yapılan pilav.

Maçida Hanım, bu yılın da sizin için güzel bir yıl olmasını dilerim.

Yeni yılda herkesinkinden önce gelen bu ilk mesaj Şinoi'dendi. Zeminin sertliğini olduğu gibi hissettiren incecik yer yatağı ve kaz tüyü yorganın arasına giren Rika, kafasını yataktan çıkardı. Başucunda duran telefonuna uzanıp eline aldı.

Rika, iş dışı yazışmalara hiç mi hiç alışık olmayan biri tarafından yazıldığı anlaşılan bu mesaja hafifçe gülümsedi. jaluzi perdenin arasından süzülen

pırıl pırıl güneş ışığı, henüz hiçbir kiri pası olmayan yeni bir yılın başlamış olduğunu haber veriyordu. Onun ufak ricamı böyle hatırlamasına nasıl sevindim! Rika cevap vermek için telefonun klavyesini açtı, ama sonra akşama yazmaya karar verdi. Bari bugün o yoğun mesaj trafiğinden uzak kalayım. Ayın ikisinde başlayacak yine nasılsa yarın şirkete gittiğimde.

Sabah saat ondu. Taksiye binerek gittiği bu apartman dairesine varıp kendini içeri attığında, Kohaku Uta Gassen* bitmiş ve yıl sonu çanlarınınt canlı yayınının başlamasına birkaç dakika kalmıştı. Televizyon seyreden annesi, içkiyi fazla kaçırıp sarsakça yürüyen Rika'nın haline şaşırıp gülmüş ve ona üzerine biraz yuzu* kabuğu koyduğu ufak bir porsiyon yılbaşı soba eriştesi§ ikram etmişti. Yeni yıla ruhen ve bedenen temiz girmek için gelenekselleşen şekilde Rika evin küvetinde sıcak bir banyoya girmiş ve terleyene kadar kalmıştı. Ara ara diş gıcırdatan annesinin yanında dokuz saatten fazla bir süre güzelce uyumuştu. Rika sırf bununla bile şu bir haftadır süregelen yıl sonu partilerinin yoğunluğuyla uyuşuklaşan bedeninin adeta yeniden doğduğunu hissediyordu.

Acaba Manako Kajii hayatında üçüncü kez tattığı Tokyo Cezaevi'ndeki oseçi yemeklerinden memnun kalmış mıydı? Rika yattığı yerden aşina olmadığı tavana bakarak gözünde canlandırmaya çalıştı. Geçmişteki blog yazılarına bakılırsa kadın her yıl sonunda kız kardeşiyle birlikte kendi elleriyle oseçi [2] [3] [4] [5] yemekleri hazırlarmış. Memleketleri Niigata'ya has noppe[6] ve hikozunamasut denen yerel yemekler de yaparmış. Ozoni çorbasını somon ve somon havyarı koyup balık suyu ve bolca kök sebzeleriyle yapmak da büyükannesinden öğrendiği bir usulmüş. O beyaz, tombul küçük ellerin özenle hazırladığı güveçleri ve ızgara yemekleri düşündükçe Rika'nın iştahı kabarmaya başladı.

Rika yerinden kalktı, yatağı dürdü. Geçen sene yılbaşından beri ilk defa ziyarete geldiği ve annesinin tek başına yaşadığı bu dairede etrafına bakındı. jeanne Moreau'nun bir filminin posteri... New York'ta yürüyen şık yaşlı kadınların fotoğraflarından oluşan bir kitap... Camdan bir kavanozun içine gelişigüzel sokulmuş orkideler ve birkaç caz plağı... Annemin dairesi, nedense bana Reiko'nun evini anımsatıyor. insanın arkadaşlarını annesine benzeyen tiplerden seçmesi doğaldır, diye okumuştum bir yerlerde sanki. Gerçekten de annemle Reiko çok iyi anlaşırdı.

Annesini düşündü. Elli-altmış yaşlarındaki kadınlara yönelik ithal mallardan kıyafetlere kadar geniş bir yelpazede ürünler satan Jiyugaoka'da açtığı ikinci butiğe haftada üç kez gidiyordu.

Rika sonra etrafına bakındı, annesi yandaki yatakta görünmüyordu. Yuvarlak IKEA masasının üzerinde, "Yeni yılın kutlu olsun! Dedene gidiyorum. Uyanınca kapıyı kilitleyip sen de gel," yazan bir not bırakılmıştı.

Kirası yetmiş sekiz bin yendi. Bu yıl altmış üç yaşına girecek olan annesinin kendi apartman dairesinden bile daha ucuz ve küçük bir evde yaşadığını ara sıra düşündükçe, içi sızlıyordu. Ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın, annesi kesinlikle ona para göndermesini kabul etmiyordu. "Tek başına bir kadının başına ne gelir, belli olmaz, bana verecek kadar paran varsa, onu kendin için bir kenara koy," diye ısrar ediyordu. "Deden vefat ederse mirasın durumunu göz önünde bulundurarak bir yer bulurum diye düşünüyorum. Ama o zamana kadar bu daire bana yeter," diyordu. Butiğin işleri fena gitmediğinden durumu nispeten iyi olsa da annesi asla parasını israf etmezdi. Buradaki mobilyalar ve tüm eşyalar da bir bakışta an-laşılmasa da ucuzcu mağaza zincirlerinden ya da kelepir ikinci el dükkanlarından alınmış ya da hediye gelmiş şeylerdi.

Rika ortaokulda özel okula girdiği sıralarda anne babası ayrılmıştı. Boşanma, babasından sadece çocuk için aylık nafaka almak koşuluyla gerçekleştiği için imkanları kısıtlıydı; bu yüzden Rika şimdiye dek annesiyle birlikte bir kez bile tatile çıkmamıştı. Gariptir ki buna rağmen Rika zor geçindiklerine dair bir şey hatırlamıyordu. Üniversite mezuniyetime kadar annemle ikimizin yaşadığı Hatanodai'deki tek yatak odalı daire buradan daha küçüktü ve kirası altmış iki bin yendi. Annemin o sıralardaki yıllık gelirini öğrendiğimde nasıl da şaşırmıştım, hatırlıyorum.

Kıyafetlerini giydi, ağır ağır bir bardak su içti. Dedesi, dayısı ve yengesi pencereden görünen kırmızı tuğlalı apartmanda yaşıyordu.

Dedesi ve anneannesi müstakil evlerini satıp Okusava lstasyonu'ndan yürüyerek on dakika mesafedeki o eve taşınalı on iki yıl olmuştu. Doksan üç yaşına basacak olan dedesi fiziken gayet güçlüydü, ancak bunama belirtileri yüzünden gündelik hayatı sıkıntıya girmeye başlamıştı. Onunla

aynı katta yaşayan dayısı ve yengesiyle annesi, tuttukları bir yardımcının da katkısıyla dedesine destek oluyordu. Annesi ve gelinleri olan yengesi, eskiden beri birbirlerine "Misaki'ciğim", "Eç'çiğim" diye hitap edecek kadar çok samimiydi. Annesinin son zamanlarda dedesinde kaldığı gecelerin sayısı artmış olsa da, "Kendime ait yerimi muhafaza etmek istiyorum," diyen kadının tek başına yaşamayı bırakmaya niyeti yok gibiydi.

Kapı tokmağının kilidine sokulan bir anahtar sesi geldi. Rika mutfaktan kafasını uzatınca annesinin paltosunu çıkararak eve girdiğini gördü. Başına desenli bir eşarp örtmüştü, siyah balıkçı yaka kazağı vardı, irice aksesuarlar takmıştı. Her nerede olursa olsun her daim göze çarpacak kadar şık bir kadındı.

"A, ne oldu? Ben de tam şimdi gelecektim. "

"Boş ver, gitmesen daha iyi. Dedenin pek keyfi yok, herkes birden başında sakinleştirmeye çalışınca daha kötü oluyor. Yorgam çekti üstüne, çıkmıyor yataktan. "

Annesi bunu söyledikten sonra, "Al bakalım sana moçi,." deyip yuvarlak masanın üstüne bir paket koydu. Sonra da vantilatörün karşısına geçip sigarasını yaktı. Cılız dumanın sardığı profili daha sabahın bu vaktinde karşıdan çok bitkin görünüyordu.

"Eç'çiğimizin çarşıdan alıp getirdiği oseçi yemeklerini beğenmemiş efendim. Anneniz hayattayken hep kendi eliyle yapardı, sizse hep kolaya kaçıyorsunuz, diyor. Anlaşılan ben de o yüzden boşanmışım. "

"lyi de niye yengeme değil de sana patlıyor o zaman?"

Annesi bir cevap vermeksizin pakete işaret etti.

"Pişirelim mi? Mahalledeki şekerlemeciye sipariş etmiş, henüz çok tazeymiş."

Dedem, yengeme karşı her zaman anlayışlı olsa da tek kızına *-anneme-karşı eskiden beri hep acımasızdı. • Boşandıktan sonra hele, iyice...*

Anneannesi gerçekten de vefatından birkaç yıl öncesine kadar siyah soya fasulyesinden balık ezmeli rulo omlete kadar hepsini kendisi yapardı. Annesinin tam tersine mükemmel bir aşçıydı. Gerçi Rika o zamanlar bunun değerini anlamıyordu ve onları sadece alışkanlıktan yiyordu. Anneannesinin *oseçi* yemekleri genelde koyu renkli olurdu, gösterişli değillerdi.

Bir anda Rika'nın gözünün önünde bir anı canlandı. llko-kul altıncı sınıftaydı. Babası yılbaşı gecesinde aniden evi terk

* Yapışkan pirincin su ve şekerle dövülerek ezilmesiyle yapılan geleneksel bir şekerleme. Ayrıca kimi geleneksel yemeklere de katılır. -çn edip gitmişti. Annesinin yaptığı ördekli et suyuna banılarak yenen soba eriştesini beğenmediği için gitmişti. Şımarık büyütülen, üniversitede İngiliz edebiyatı hocalığı yapan babası yemekler konusunda çok seçiciydi ve annesinin yalapşap yaptığı yemekleri her bulduğu fırsatta yererdi. Bunu insanlara anlattığında dinleyenler genelde, "Oo, baban tam bir gurmeymiş," deyip hoş bir anı olarak yüceltirdi. Oysa televizyon seyredip birlikte konuşup gülmeleri gereken yılın o son gecesi tepetaklak olmuş ve gergin bir havaya bürünmüştü. Annesinin hıçkırarak ağlamaya başladığı anı, bölük pörçük hatırladığında bile içi burkuluyordu. O günden bugüne Rika, ördekli soba eriştesini hiç sevmez oldu.

Annesi vaktiyle babasının öğrencisiydi. Öğrenci hareketlerinin pek revaçta olduğu dönemde düzene başkaldıran genç bir öğretim görevlisi olan babasının, öğrenciler için adeta bir idol olduğunu anlatırlardı. lkisi, anneannesi ve dedesinin şiddetle karşı çıkmasına aldırmamış ve neredeyse kaçarak evlenmeyi başarmışlardı.

Annemle ikimizin mutlu aile ortamının ev yapımı yemek yüzünden dönüştüğü o soğuk gerginlikten çoktan kurtulduğunu sanıyordum oysa...

"Sahi ne diyeceğim, Eç'çiğimin orada yarı zamanlı çalışan bir üniversite öğrencisi moçi'ye şekerli soya sosu döküp üstüne de tereyağı koyuyormuş. Ne iğrenç, değil mi? Gençler arasında popüler bir yeme şekliymiş bu."

"Aa, tereyağı mı?"

"Eç'çiğimin verdiği tereyağını daha yeni açtım ben, dolapta." Rika yanaklarının içinin kasılıp çukurlaştığını ve ağzının yavaşça sulanmaya başladığını hissetti. Tereyağıyla karbonhidrat birleşince tarif edilmez zenginlikte bir tat ortaya çıkar ne de olsa. Moçi'ye yakışmaması için hiçbir sebep yok. Rika ellerini yıkadı ve una bulanmış pürüzsüz moçi'leri ekmek kızartıcısına dizdi.

"Dedenin morali, yardımcı kadın yılbaşı tatilinde gelmeyecek diye bozuk. Şimdiki yardımcı hanım genç ve hoş biri, o ne derse he diyor ya, deden de bayılıyor tabii. Bir gün ikisi beraber romantik bir yerlere gidecekmiş, nasıl hevesli, görme..."

Rika buzdolabını açtığında içinin mis gibi temizlenmiş olduğunu ve tıpkı kendi buzdolabı gibi yiyecek pek bir şey olmadığını gördü. Cam kavanozlu bir Koiwai tereyağı buldu. Henüz yeni açıldığı belliydi. Kapağını çevirip de kaldırınca ferah ve hoş bir koku etrafa yayıldı. Eskiden o çok sevdiği dedesinin Manako Kajii'nin kurbanlarıyla nasıl benzeştiğini hissedince Rika'nın içi acıdı.

Anne-kız, içi kırmızı bir ışıkla aydınlatılmış ekmek kızartıcıda köşeleri yavaş yavaş keskinliğini yitirip yuvarlaklaşan yılbaşına özel dikdörtgen kesimli moçi'leri seyre daldı. Farkına varmadan sessizleşmişlerdi.

Rika ansızın Şinoi'yle konuşmalarını hatırladı. Pek çok türün çevre koşullarına uyum sağlayamayıp neslinin tükenmesi nedeniyle dünya düzenli olarak yenileniyordu. Mevzu, doğal seçilimi atlatıp hayatta kalan türlerin azınlık olması değil, nesli tükenenlerin çoğunluk olması. Yok olmak da gerekli bir olgu. Ileri yaştaki dedesi ve Rika'nın aynı devirde var olması, insanlığın uzun tarihi açısından bakınca doğal bile olmayabilir, diye düşündü Rika. Moçi'nin rengi yavaş yavaş dönüyordu, şişmeye başlamıştı. Kızaran yüzeyinde ızgara telinin temas ettiği yerlerde yarıklar oluşup da beyaz ve parlak iç kısmı dışarı taşmaya başlayınca moçi'leri ekmek kızartıcıdan çıkardılar. Rika, üzerine bolca tereyağı koyup minik bir tabakta da tatlı soya sosunu hazırladı. Tereyağının hem ızgara izleri hem de beyaz yumuşak kısımlar üzerinde narince eriyip akmasını seyrederken midesi guruldamaya başladı. Bunun çok ayıp olduğunu düşünse de Rika orada dikilirken bir moçi'yi ağzına atıverdi. Burnuna kadar ulaşan o güzel kavrulmuş kokusu, çıtır çıtır dağılan yüzeyinin dişe gelişi ve ardından ağız

içindeki tüm yüzeylere yapışıp ayrılmayan moçi'nin o pürüzsüz dokusu... Sıcak tereyağı eriyerek şeker ve soya sosuyla karışıp o hafif tatlı, yumuşak ve şekilsiz kütleyi sarıyor, adeta onun hatlarını tespit etmek istercesine bir keşfe çıkıyordu. Tereyağının yağlı hissi, şekerin çıtır dokusu ve soya sosunun baskın tadı birleşiyordu. Moçi'yi ısıran dişleri, ta köklerine kadar zevkten titriyordu. Rika bir yandan içini çekerek mırıldandı:

"Bu kesinlikle bağımlılık yapacak bir şey ya! Biraz daha yapalım mı? Dört? Altı?"

"Yıl sonu partileri yüzünden midenin fena olduğunu söylemiyor muydun sen?" dedi annesi şaşkın gözlerle, hala sıcak duran kızartıcının içine moçi dilimlerini koyan Rika'ya bakarken.

"Anne, bunları yedikten sonra biraz dışarı çıkalım mı? Me-guro Fudo'ya ilk tapınak ziyaretine[7] gitsek, sonra da bir yerlerde çay içsek?"

Bu tür durumlarda zora başvurmak pahasına onu dışan çıkarmak ve dikkatini dağıtmak en iyisi. Annemin geçmişte dedem ve babamın acı sözlerinden incinen ama yine de bir şekilde etrafına hiç fark ettirmeden kendini toparlamak için çaba sarf ederken acı çeken halini defalarca gördüm. Annesi şu an orada olsa da aklı orada değilmiş gibi görünüyordu. Çıkarıp sandalyenin üstüne bıraktığı paltosunu Rika'nın söylediğini yaparak giydi ve sendeleyerek evden çıktı. Apartmanın önünde yakaladıkları bir taksinin arka koltuğuna oturdular ve Rika şoföre gidecekleri yeri söyledi ve sonra çok yumuşak bir tonda konuşmaya başladı:

"Dedemin senin üstüne gelmesi zoruna gitmiyor mu? Her ne kadar bunamaya başladıysa da..."

"E, herhalde yani! Feci bozuluyorum! Birlikte yaşıyor değiliz neyse ki, yardımcı kadın ve yengen olunca çok dağılmadan idare ediyorsam da sadece ikimiz olsaydık ne yapardım, hiç bilmiyorum. Bakım sorumluluğunu tamamen üstlenen birileri görse, benim tavrımın fazla gevşek olduğunu söyler eminim ama..."

Rika onu anladığını gösteren şekilde başını sallayıp durarak annesinin memnuniyetsizliğini kusmasına fırsat veriyordu. _

Araba, Meguro Hattı'ndaki Fudomae lstasyonu'nun çok yakınında, kiraz çiçeği ağaçlarının sıralandığı yokuşun ortalarında kapı görevlisi bulunan, lüks bir apartmanın önünde durdu. Rika yüzünde şüphe dolu bir ifadeyle ona bakan annesine muzipçe fısıldadı:

"Anne biliyor musun, burası Manako Kajii'nin oturduğu apartman. Vaktim olduğunda bir göreyim diyordum da... Kirası üç yüz bin yenmiş!"

"Ben de ne bu diye merak ediyordum, meğer iş içinmiş. "

Annesi dudaklarım büzse de az öncesine kadar yüzüne hakim olan o mutsuz hava uçup gitmişti. Tıpkı Reiko gibi, gündemdeki konulara pek meraklı bir yapısı var.

"O yemek yapmayı seven evlilik dolandıncısından mı bahsediyorsun? Çok esaslı bir yerde yaşıyormuş cidden. Erkeklerden yürüttüğü paralarla hem de! Bravo yani," diye neşeli bir kahkaha attı annesi. lkisi birden güzelce düzenlenmiş çiçek tarhlarına, bir sanat galerisini andıran camdan duvarlı giriş holünü süsleyen ham ahşap tarzındaki objelere ve yılbaşı süslemelerine naif bir şekilde bakadurdular. Apartmandan çıkan ve oranın sakini gibi görünen bir adam onlara dik dik bakınca Rika ürperdi; fakat annesinin ruh halinin az da olsa değiştiğini görünce içi rahatladı.

Bir muhabirin gözüyle on iki katlı apartmana bir kez daha baktı. Kesinlikle lüks bir binaydı ama röportaj yaptığı sanatçı ve sporcuların yaşadığı türden, ünlüler için tipik bir yerdi. Rika'ya Kajii'nin yeni bir yönünü göstermemişti.

Apartmanın etrafından dolanıp Fudo Tapınağı'na doğru yürümeye başladılar. Rika'nın yanında yürürken nefes nefese kalan annesinin yaşını göstermeyen gergin cildi kıpkırmızı olmuştu.

Ziyaretçilerle dolup taşan Fudo Tapınağı'nda ilk tapınak ziyareti ritüdini gerçekleştirip sıcak amazake içtiler ve çıkmadan önce tapınak fallarından çekerken artık tüm gerginlikleri yitip gitmişti. Meguro İstasyonu'na giderken yolda asma katta bulunan ve meyve de satan bir pastanenin önünden geçiyorlardı ki Rika yediği Noel pastasının tadını anımsayarak şöyle dedi:

"Burası eskiden West'miş, Kajii'nin favorisiymiş. "

Doğal olarak dükkanda yeni yıl nedeniyle kapalı olduklarına dair bir tabela vardı. "Yaa!" derken kadının yine gözleri parlıyordu.

Annesi, "Starbucks olmasın, sigara içemem orada," deyince JR istasyonunun karşı tarafındaki Doutor'a girmeye karar verdiler. İçerisi, yeni yılın ilk gününde hiç beklenmeyecek derecede tıklım tıklımdı. İşinin gücünün ne olduğu belli olmayan yalnız müşterilerle doluydu. Acaba annemle aramızdaki ilişki nasıl görünüyor? Tarafsız bir gözle bakınca annem kırklı yaşla-nnın sonlannda biri gibi duruyor. Bizi aramızda yaş farkı olan arkadaşlar sanmalan hiç de garip olmaz. Aslına bakılırsa, Rika genç kızken onları kardeş zannederlerdi. Porselen kupada aldığı kahvesini yudumlarken annesinin dili açıldı.

"Aslında var ya, ben Manako Kajii'nin niye popüler olduğunu çok iyi biliyorum! Yani işin aslı, şöyle ki... kimseye söylemeyeceksin ama!"

Bunu söyledikten sonra liseli bir kız gibi kıkırdadı ve hafifçe eğilerek Rika'nın kulağına bir şeyler .fısıldadı. Rika söylediklerini duyunca şaşkınlıktan ağzındaki sütlü çayı boğazına kaçırıyordu neredeyse, zor yuttu.

"Yani sen ortam hareketli görünsün diye çöpçatanlık toplantısında para karşılığı sahte katılımcı mı oldun? Nasıl yani!? Bir saniye... Merak ettim bak."

"Yapma şunu, muhabir suratını takınma bana! Bunu haber falan yapamazsın, tamam mı? Aramızda sır olarak kalması kaydıyla söyledim."

Annesi usulca Mevius sigarasını çıkarıp yaktı. Anlattığına göre bir restoranda ikisi de müşteriyken tanıştığı ve beraber içki içtiği bir çöpçatanlık ajansının sahibesi tarafından teklif almış. Kadın, annesi gibi göz alıcı bir hanımın varlığının onlar için bir lütuf olacağını söyleyip katılması için yalvarmış. Annesi de eğlence olsun diye kabul etmiş. Lüks Roppongi semtindeki bir otelin toplantı salonunda düzenlenen ve altmış yaş üstü kişilerin katılımıyla sınırlandırılan parti, annesinin deyişiyle tam bir "cehennem"miş. Kadın, bıkkın bir ses tonuyla ama yine de güçlü bir görev bilinciyle anlatmaya başladı:

"Bu yaşıma rağmen pavyon kadınları gibi muamele göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Savaştan sonraki birkaç yılda doğan kuşağın artık iyice yaşlanmış bir üyesinin parlak gençlik hikayelerini dinlemek, karşılığında para alsam bile istemeyeceğim bir şey. Bizim gibilerin tanışmak istediği tipler, 'yüce adamlar' değil, 'sohbet edebileceğimiz' adamlar. Sıkılmış yüz ifadesine sahip tek kadın ben de değildim. Aynı durumda iki kişi daha vardı. Göz göze gelir gelmez birbirimize kanımız ısınmıştı. Parti biter bitmez o nostaljik Almond Cafe'ye gidip çay içtik. Söz konusu Roppongi oldu mu, bizler erkeklerden çok daha bilgiliyiz ne de olsa!"

"Tam senlik olmuş bu anne! Yine de eminim oradaki herkes peşine düşmüştür. "

"Çoook yanıldın! Öyle erkeklerin istediği, yaşamını birlikte sürdüreceği bir hayat arkadaşı değil. 'Ayy müthişsin! Senin gibi birini hiç tanımadım!' diyerek onları dinleyen pavyonlardaki konsomatris gibi tipler. Partiye tabii öyle kadınlar da katılmasına katılmıştı ama çoğu, organizatörlerin işe aldığı kişilerdi. Başka bir deyişle, profesyoneller. Bunu asla yüksek sesle söyleyemem ama sonradan birlikte çay içmeye gittiğim hanımlar, yaşlılara yönelik çöpçatan partilerini adeta bir piyasa ortamına çeviren profesyonel fahişelerin son zamanlarda çok yaygınlaştığını söyledi. O salonda da kimbilir kaç kişi vardı böyle... Şimdi düşününce, bir adama hemencecik cilveli bir tavırla sokulan garip görünümlü bir kadın vardı mesela."

"Demek profesyonel. .."

Kajii'nin kurbanlarının trajedisi, bu tür profesyonel kadınların para karşılığı sağlayacağı hizmetleri, kadınların doğasında bulunan şefkatle karıştırmış olmaları belli ki.

"Fakat ilk bakışta son derece saygıdeğer kadınlar gibi görünen profesyoneller tabii. Eğer sıradan orta yaşlı bir kadın gibi görünmezlerse olmaz. Erkekler bu tür profesyonellerin etrafını sarıyor o zaman. Bunda bir sakınca bulunmaz zaten, değil mi? lhtiyaçlan birbirine uyan iki tarafın birlikte keyif çatmasında yani," dedi sigarasının dumanını savuran annesi. Evet, Rika bu sözlerden anladı ki, annesiyle malum sevgilisi ayrılmıştı. Kadın, çok ciddi ve dürüst bir mizacı olmasına rağmen asi ruhlu göründüğü için hep incinen taraf oluyordu. Dedemin ve babamın sürekli ona yönelen

sert eleştirilerine gülüp geçtiğinden sonuçta onların kaprislerine boyun eğmiş oldu hep. Bu da annemin çevresindekilere değer veren ve her şeyi içine atan bir tip olduğunu ve asla patlamayacağını bilmelerinden kaynaklanıyor sanırım.

Boşanmanın hemen ardından annesinin maaşının çoğu, Hatanodai'deki evin kirası ve geçim masraflarıyla bitip tükeniyordu. Bir özel okula göre gayet ucuz olmasına rağmen ortaöğretim döneminde okul masraflarımı bir süre dedem ödemiş meğer. Benim yüzümden annemin şimdi bile dedeme karşı dik duramıyor olduğunu düşününce kendimi çok suçlu hissediyorum.

"Sahi Rika, son zamanlarda babanın mezarına gittin mi hiç?"

"Gitmeye zaman bulmaya çalışıyorum ama bir türlü olmuyor. "

"O senin öz baban, arada git mutlaka. Bana yabancı olmasına rağmen sırf geçen yıl ben bile iki kez gittim."

Rika annesinin sakin tonuna şaşırarak ona dikkatle baktı. Babası, anne-kız arasında tabu olmasa da isteyerek açtıkları bir konu değildi.

Annesinin boşanmadan bahsetmesi üzerine babası şaşkına dönmüştü. Tıpkı bir çocuk gibi paniklemiş ve sonrasında kontrol edilemez bir öfkeye kapılmıştı. Eskilerden bir sahne gözünde canlandı Rika'nın. Onu bisikletinin arkasındaki koltuğa oturtmuş yokuş yukarı pedal çeviren annesinin sırtı. .. jarseden yapılmış üstü, terli tenine yapışmış, omurgası belirgin... Ev hanımı olduğu sıralarda annesi bisikletiyle semtte kütüphaneden kütüphaneye gider, babasının ayırttığı ve kütüphaneye gelen yeni basım romanları almak için dolanır dururdu. Günde beş kütüphaneye uğradığı olurdu. Çok sevdiği kütüphanelere annesinin bisikletiyle gitmek Rika için eğlenceli olsa da ayırttığı kitaplardan birini bile almadan dönerlerse babasının keyfi kaçar ve ağzı mühürlenirdi. Öyle zamanlarda annesinin yüzünde hep o umutsuzluk ifadesini görürdü Rika. Şimdi düşününce belki de ta o zamanlardan beri ailemizin maddi durumu sıkışıktı. Rika ilkokul son sınıfa geçtiğinde annesi, babasının itirazlarına rağmen yarı zamanlı olarak çalışmaya başlamış ve artık kütüphaneye gitmeyi reddetmişti.

"Para ödemeye değecek kitap, gerçekten de çok az sayıda," sözünü diline pelesenk eden babası cimri biriydi. Film seyretmek için ya videocudan kiralar ya televizyonda yayınlananları özenle kaydeder ya da eski filmleri gösteren sinemaya düşmesini beklerlerdi. Babası, her türlü sanatsal ürüne minimum maliyetle erişebilmeyi gurur vesilesi yapardı. Onların tadını neredeyse bedavaya çıkarmasına rağmen, hoşuna gitmeyen bir şeyler olduğunda Rika'nın tüylerini diken diken edecek derecede bir sertlikle yerden yere çalardı. Adam, karısı ve çocuğundan ayrıldıktan sonra da Rika'nın doğup büyüdüğü, Mitaka'daki o apartman dairesinde tek başına yaşamaya devam etmişti.

Görünüşe göre annesi, Rika'nın sessizliğini şaşkınlığına vermişti.

"O ne surat öyle? Minato Mirai'de ithal markalara bakmaya gitmiştim, dönüşte Yokohama'daki mezarlığa uğradım, o kadar. Babana dair güzel anılanın yok. .. Senin ortaokul giriş sınavından hemen önce aniden üniversitedeki işini bırakıp eskiden beri hayalini kurduğu romanı yazacağını söyleyiverdi. Sahiden de çok zor biriydi. Ne kadar sıkıntı çektiğimizi bir bilsen. "

Annesi, merhum babasından yana yakıla şikayetlerini sı-ralasa da anlatış temposunda bir rahatlık vardı, o yüzden de Rika içine bir ağırlık oturmadan dinleyebiliyordu. Ama acaba bunlardan bahsetmek, annem için o kadar kolay mı? Pastanede fonda çalan müzik, annesine bir şeyler hatırlatmış olsa gerek ki kadın hafifçe güldü. Sonra da belki dedesinin yanına dönüş vaktini hesapladığından zırt pırt saatine göz atmaya başladı.

*

Yeni yılın üç günlük tatilinin hemen bitimindeki akşam Ginza'da sadece üyelere açık La Vie kulübünün sahibesi Mo-moe Oyasu, lüks Hiroo muhitindeki evinin önünde pusuya yatan Rika'nın röportaj talebine sonunda yanıt verdi. Rika, Ki-oiço semtindeki bir kadın hastalıkları ve doğum kliniğine gittiğine dair bir fotoğrafın ve mekanının müdavimi meşhur bir politikacıyla samimi bir fotoğrafının renkli baskılarının yazıya elbette eşlik edeceğini de önden bildirmişti.

"Yeni yıl tatili olmasına rağmen hiç bırakmıyorsunuz desenize," dedi hayretle Momoe, 2 Ocak'tan beri ısrarla peşini bırakmayan Rika'ya. Kadın isteksizce konuşuyorsa da ayaküstü sorularını yanıtlamayı kabul etmişti. Pahalı görünümlü paltosunun tamamen sardığı vücudu tıpkı genç bir kızınki gibi minyondu, karnının şiş olup olmadığı anlaşılmıyordu. Rika'nın annesininkine benzeyen bir eşarpla uzun saçlarını toplamıştı. Açıkta kalan bembeyaz alnı karanlıkta parlıyordu. Sivri çenesi ve iri gözleri karşısındakini adeta büyüleyen, insana onu süzme şansı tanımayan ve yaşını kestirmek mümkün olmayan güzel bir kadındı.

"Onun kulübün müdavimi olduğu doğrudur ama özel hayatımızda hiç görüşmedik. O fotoğraf benim bir müşteriye mekanıma gelirken eşlik ettiğim sırada çekilmiş... Evet, hamile olduğumu inkar etmeyeceğim. Babasının kim olduğunu açıklamak niyetinde değilim. Anne olduktan sonra kulübü bizim kızlara bırakacağım ve gece hayatından emekli olacağım. Bir güzellik salonu açmayı düşünüyorum. "

Kadının net ve vakur ifadeleri Rika'yı derinden etkiledi. Ancak kadının söyledikleri yazıışlerinin verilere dayanarak oluşturduğu haber metnine eklenecek olsa da ilişkiyi inkar eden bir içerik çıkmayacaktı. Haftalık Şumei dergisinin yeni yıl sayısının kapağını süslemeye yaraşan, büyük bir politikacının seks skandalı haberi olacaktı sonuçta.

Rika'nın yedi otlu lapa[8] yiyecek vakti bile olmadı. Yılbaşı gününün dinginliği, yerini telaşlı koşuşturmalarla dolu günlere bırakmıştı. Bilgisayar başında, "Bugün ne olursa olsun öğle yemeğine çıkmak zorundayım," diye düşünürken Rika kendine karşı bile mahcup olacağı bir hışımla Enter tuşuna bastı.

"A, Maçida Hocam, siz biraz kilo mu aldınız?"

Rika bugün kimbilir kaçıncı kez bu alaycı ve meraklı ses tonuyla sorulan soruyu duymaktan bıkmış halde başını çevirip baktı. Normalde başkalarına hiçbir ilgi göstermeyen Kita-mura bile gayet şaşırmış halde sormayı sürdürdü:

"Doğru dürüst yeni yıl tatili bile yapmadınız, nasıl kilo almış olabilirsiniz ki?"

Tespitin doğru olması daha da sinir bozucuydu, Rika o yüzden duymazdan geldi. Muhtemelen biten yılın sonlarından itibaren yavaş yavaş vücudu yağ topluyordu. Annesinin verdiği bol miktardaki moçi'lerden de o zamandan beri her gece atıştırıyordu.

Elbette Rika da vücut şeklindeki değişikliklerin belli belirsiz farkındaydı. Yanakları daha dolgundu, memeleri büyümüş, sutyeninin haleni sıkı oturmaya başlamıştı. Karnında ince bir yağ tabakası hafifçe parlıyordu. lçinde buna dair kötü bir his vardı, ofisteki revire gitti ve oradaki tartıya çıkınca kilosunun şahsi rekoru seviyesine geldiğini gördü. Hemen inanamadı ve birkaç kez daha tartıya çıktı.

Dün alışılmadık şekilde gecenin yarısında Makoto'dan gelen LINE mesajı da zaten içime dert olmuştu.

Diyorum ki... sen acaba biraz tombişleştin.mi?

Bir de iki elini yanaklarına bastırarak çığlık atan anime karakteri çıkartması yolladı mesajın üstüne! Şirkette karşılaşınca "Merhaba" bile demiyor ama. Rika utançtan kıpkırmızı kesilmişti.

Gecenin yarısında öyle yağlı makarnalar falan yiyorsun ya, ondandır. Neyse, duruma uyanmış olman önemli, şimdi kontrol etmeye başlarsan treni yakalarsın.

"Treni yakalarsın" da ne demek oluyordu? Yeni yılını bile mesajla kutlayan sevgilisi, herhalde ilişkileri başladığından beri ilk kez Rika'ya böylesine ilgi gösteriyordu.

Ama Mako'cuğum, senin başkalarına laf edecek halin var mı? içkiye hiç hayır demediğinden son zamanlarda sen de göbek yaptın. Hem horluyorsun da...

Şişman erkek ve şişman kadın aynı şey değil bir kere. Ben senin iyiliğin için söylüyorum, Rika.

"Tatlım" yerine "Rika" demesi, Makoto'nun sinirlendiği zamanlara hastı. Rika cevap yazmamıştı. Yaraya tuz basarcasına bu sabah LINE'dan bir

mesaj daha gelmişti:

Seni kırmak pahasına söyleyeceğim, şişmanlık gerçekten

de hiç iyi bir şey değil. Benim kadın tipi için bir idealim olduğundan değil ama çevrendekiler yeterince çaba göstermediğini düşünür ve sana güvenleri kaybolur.

Rika başlamış olduğu işi zar zor bitirdi ve paltosunu giyerek dışarı çıktı, koştura koştura Kagurazaka'ya gitti. Fazla egzersiz yapmadığından sadece on dakikalık bir koşturmayla ter içinde kalmıştı. Bunun kilo vermesine yardımcı olacağını umdu.

Reiko çoktan gelmiş, lidabaşi lstasyonu'nun oradaki hendeğe bakan kafenin terasında bitki çayını keyifle yudumluyordu. Gitmeye yeni başladığı kadın doğum kliniği Suidobaşi'deymiş, "Öğleyin vaktin olursa yemek yer miyiz," diye Rika'yı davet etmişti. Kızıl kahve tonlarındaki yumuşacık görünen örgü kazağı ve onun üzerine saldığı saçlarını görmek bile diken üstündeki Rika'nın yüreğini sakinleştirmeye yetmişti. Karşılıklı yeni yıl dileklerini iletip oturdular ve menüyü açarak bir çırpıda siparişlerini verdiler.

"Seni buralara kadar getirdim, kusura bakma lütfen."

"Yok canım, olur mu hiç! Hem harekette bereket vardır. "

Reiko yan masada spagettisini hüpürdeten ofis çalışanı görünümlü bir adama arada bir göz atıyordu. Rika başını merakla hafifçe ona doğru eğince Reiko fısıldadı:

"Demin o adam sigara içecekti, müşterilerden genç bir kadın feci şekilde azarladı. İçim acıdı nesmen! O minik servis tabaklarının tasarımı aynı kül tablası gibi, adamın yanlış anlamasına da şaşmamalı. Ben asla sigara içmesem de japonya'daki bu sigara karşıtlığı akımının biraz aşırıya kaçtığını düşünüyorum."

Şimdi Reiho söyleyince bahtım da adam ne yapacağını bilemez bir halde hafifçe kamburunu çıkarmış, çatalıyla yemeğini yiyor.

"Bugün gittiğim, kısırlık konusunda otorite kabul edilen ünlü bir hekim. Randevu alamıyorsun, o yüzden hafta içi bile olsa üç-dört saatlik bekleme süresi garanti. Biraz önce sekreterine adımı verdiğimde, 'lki saat sonra gelin,' dedi, düşünebiliyor musun !"

"Hadi ya... Çok popüler demek ki... Peki, bir daha ne zaman gelirsin? Eğer önden haber verirsen o günümü boşaltmaya çalışırım. Seninle daha sık böyle yemeğe çıkabilsek çok sevinirim. "

"Bugünkü muayeneye bağlı. Tedavinin zamanlaması yumurtlamama bağlı olduğundan belki yarın gel diyecekler, bundan sonrası için hiçbir program yapılmış değil. Çalıştığım sırada bu, çok zor oluyordu. Durumum yüzünden ayda birkaç kez yarım gün izin alıyor, öğleden sonra işe geliyordum bu da çevremdekiler için sıkıntı oluyordu tabii. Bu açıdan bakınca şu anda istemediğim kadar bol vaktim var. Bir programa bağlı değilim ya, dilediğimce davranabiliyorum."

Reiko'nun ağzından bu hafif serzeniş içeren "vaktim bol" sözünü sanınm ilk kez duyuyorum.

"Pardon ya... Düşünmeden konuşuyorum. Kendi isteğimle ev hanımı oldum, şikayet edeceğim bir şey yok. Halimden memnunum... Ee, senden ne haber? Yeni bir şeyler var mı bu aralar?"

Rika kısa süreliğine de olsa kendi meselelerinden uzaklaşıp onu pürdikkat dinlemek istiyordu. Ama konu kendisine dönünce mecburen olan biteni anlatmak zorunda kaldı.

"Aslına bakarsan bu sıralar Manako Kajii'nin tavsiyesine uyup kendimi kaybetmişçesine yemek yiyorum. Ne ara oldu anlamadım ama beş kilo aldım! İşin aslı şu anda elli dört kiloyum."

Derin bir utanç duygusuyla çevresindekilerin işi onun dedikodusunu yapmaya kadar götürdüğünü anlatınca, Reiko yüzünü çevirdi ve Rika'ya dikkatle baktı.

"Çok hafif dolgunlaşmışsın belki. Ama boyun 1.66 değil mi senin? Bu boyunla elli dört kilo seni balıketli bile yapmaz.

Medyanın pompaladığı güzel kadın standartları cidden çok katı. Ama eğer bu konuya canın sıkılıyorsa fazladan yediğin miktar kadar egzersiz miktarını arttır, olsun bitsin. Aerobik egzersizler yerine kas egzersizleri öneririm. Senin atletik yeteneğin çok iyi, bir yandan keyif alarak hemen iki kiloyu verirsin. Hem bu şekilde zayıflamaktan öte vücudun da güzel ve havalı olur bence."

Makoto'nun düşüncesine karşı şiddetli bir tepki hisseden Rika, Reiko'nun sözlerini ise garip bir teslimiyet içinde dinledi. Yani sırfçevremdekiler birkaç garip laf etti diye özgüvenimi bu denli kaybedip tempomu bozmam çok aptalca oldu.

"Fakat bu Manako Kajii müthiş biri desene! Bir keşiş gibi dünyevi zevklere prim vermeyen bizim Rika'yı nasıl da değiştirmiş! lyi ya da kötü, karizması olduğu kesin. Ben de tanışsam onunla..."

"Sen ve KajiMana... Bir çukur engereği ve bir kuyruksüren gibi... Pek iyi anlaşacağınızı sanmıyorum. "

"O nasıl benzetme öyle? Benim bir katilden daha tehlikeli olduğum anlamına mı geliyor?"

Reiko hemen yüzünü buruşturup yanaklarım şişirince Rika kıkırdadı. llk bakışta öyle görünmese de Reiko bir şeyi kafaya takmayagörsün, çevresindekilere hiç aldırmadan yoluna devam ederdi. Dahası yemeğe dair takıntılarının gücü de Kajii'ninkilerden aşağı kalmazdı. Kendisi bir numara olmadığı sürece tatmin olmayan bir kadının ona açılabileceğini Rika hayal edemiyordu. Bunu düşününce şimdi ilk defa fark ediyorum ki seksi ve seçici olmadığım için Kajii benimle bir rekabete girmedi ve rahat davranabildi.

"Belki de uygun miktarı ayarlamanın zor olduğu bir devirde yaşıyoruz. Deminki o sigara meselesi de öyle değil mi?"

"Uygun miktar derken?" diye sorusuna soruyla karşılık verdi Rika. Reiko şekerliği kendine doğru çekti ve fincanına yarım kaşık kadar şeker koydu.

"Hani yemek kitaplarında 'uygun miktarda tuz' gibi, 'bir fiske tuz' gibi ifadeler vardır ya... Yemek kitaplarına editörlük yapan bir tanıdığım, son zamanlarda bu tür kişisel takdire bağlı ifadeler yüzünden şikayetler geldiğini söyledi. Şöyle ki, kesinlikle başansız olmak istemeyen ve kendi 'uygun miktar'ı-na güvenmeyen insanlar çok artmış, öyle diyor. Oysa yemek pişirmek bir deneme yanılma işidir. "

"Of, bana bir taş geldi sanının. Muhtemelen ben de o tiplerdenim. "

Reiko fincanını bıraktı, hafifçe güldü ve bakışlannı hendeğin karşı tarafında uzanan Çuo Hattı'na çevirdi. Cidden her görüştüğümüzde o daha da törpülenmiş ve küçülmüş gibi geliyor bana. Sağlıksız bir küçülme değil, sadece yavaş yavaş genç kızlıktaki haline döndüğüne dair bir izlenim. On sekiz yaşındayken tanıştığım o genç kızla şimdi karşımdaki kadın arasında en ufak birfark yok. Bu iyi bir şey mi, emin değilim.

"Hiç kimsenin bir şeyden tümüyle tatmin olmasına gerek yok ya da her şeyde ortalama bir seviyeyi hedeflemesi gerekmiyor. İnsan, kendine göre 'uygun miktar'dan keyif alabilmeli. Hayatından bir bütün olarak memnunsa bu yeterli. Sigara mesela, yemek sonrasında bir tane tellendirmekte sorun olmamalı, biraz kilo aldın diye etrafındakiler tantanaya başlamamalı. Bu söylediklerim birilerinin beni disiplinsiz bulup kınamasına sebep olabilir tabii."

Bunlan söyledikten sonra başını hafifçe eğen Reiko'nun o beyaz ellerini sıkıca tutmak istedim. Değişmedik. Ben de Reiko da. Buna sevinmekten ziyade nedense içim acıdı.

"Ama bunun için kendine göre 'uygun miktar'ı bilmen gerek, değil mi?"

"Haklısın. Yani pek çok farklı şey yiyip kendine uygun tadı ve boyutu bulman gerekiyor belki de. Ne dersin, bu öğle yemeği randevulanmızı bir düzene oturtup birlikte yeni restoranlar keşfedelim mi? Bu muhitte lezzetli yemek yapan çok yer var. Bence senin gurme yemeklerinin farkına varman harika bir şey olur. KajiMana'ya biraz olsun şükran mı duymalıyız acaba?"

"Evet ya ... Ufak ufak damak zevkimi genişletmeyi deneyeyim... "

Sipariş ettikleri makama ve salatalar önlerine sıralandı. Hemen karşılarında uzanan hendekteki suyun yüzeyi sakindi ve yılbaşı gününün izlerini halen hafiften taşıyan o engin mavi gökyüzünü adeta içine çekiyordu.

*

"Hım, moçi'ye tereyağı. .. Çok lezzetli olur sanki. Tereyağının hakim lezzeti, her türlü malzemeyle bağdaşır zaten; eminim yumuşak, esnek, sıcacık moçi'yle kolayca birleşiyordur... "

Manako Kajii'nin gözleri bir anda bulanmış ve dudakları her zamanki gibi nemlenip parlamaya başlamıştı. Yeni yıldaki ilk görüşmeleriydi. Yılbaşında cezaevinde çıkan oseçi yemekleri bir nebze de olsa kadının damak zevkini tatmin etmiş gibiydi. Rika tatlarını sorduğunda suyu iyice çektirilmiş haşlama sebzelerin kötü yapıldığını, tatlı patatesli kestane ezmesinin fena olmadığını falan anlatmaya başladı. Rika da konuyu doğal bir akışla Kajii ailesinin yılbaşı yemeklerine getirdi.

"Moçi'nin nesi lezzetli diyecek olursanız, yayıldıkça yayılan o pürüzsüz ve pofuduk yüzeyinin içinde formunu belli belirsiz koruyan yapışkan pirincin dile gelen o taneciklerinin baskın hissidir derim. Bizim evde haşlanmış pirinci havanda döverek yaptığımız hamuru şişe geçirip ızgarada pişirerek tereyağı ve soya sosuyla yerdik, hatırlıyorum. O hamurda pirinç taneleri özellikle diri bırakılır, böylece dilinize dönüşümlü olarak hamurun esnek taneleri ve pürüzlü dokusu gelir. İnsanın içi bir hoş oluyor. lçine bir de tereyağının yoğunluğunu eklediniz mi... Aman aman..."

Arkasında duran erkek gardiyan bir anlığına bakışlarını yerinde kıpırdanıp duran ve derin derin iç çeken Kajii'den kaçırdı. Kadının normalde göstermediği bu samimiyet karşısında Rika kendini tutamadı ve ağzından şu sözler dökülüverdi:

"Ama iş arkadaşlarım, çok moçi yedim de şişmanladım diye benimle alay ediyor. Kilo vermeyi planlıyorum."

Akrilik panelin ardındaki o beyaz tenli, dolgun yüz bir anda gölgelendi. Çenesindeki çizgiler keskinleşti ve kat kat oldu.

"Diyet yapmak kadar anlamsız, faydasız ve akıldan yoksun bir davranış yoktur. "

Of ya! Bunu demeyecektim! Kafamı duvarlara vurmak istiyorum. Açılmakta olan kapı pat diye suratıma kapanacak şimdi.

"Benim annem, diyete takıntılı ve kızlarını da bunu yapmaya zorlayan, zeka seviyesi son derece düşük bir kadındı. Kocasını ihmal edip tüm zamanını lüzumsuz hobilere, sosyalleşmeye ve işe vakfeden, kadınsılıktan nasibini hiç almamış, soğuk ve zavallı bir kadındı. Feci şekilde cılızdı ve en ufak cazibesi yoktu. Babam tarafından doğru dürüst sevildiğini de hiç sanmıyorum."

Rika bunun hayli önemli bir açıklama olduğunu hissetti. Mahkemede bile annesi söz konusu olduğunda kadının ağzını çoğunlukla bıçak açmamıştı.

"Siz ne için zayıflayacaksınız sahiden? Erkeklerin bakış açısını mı önemsiyorsunuz? Eğer öyleyse hiç endişelenmeyin. Erkekler doğaları gereği dolgun ve şehvetli kadınlardan hoşlanır. Erkekler derken zihinsel olarak olgun, varlıklı ve esnek gerçek erkekleri kastediyorum. Çelimsiz, çocuk gibi bir vücuda sahip kadınlardan hoşlandığını söyleyenler ise genellikle özgüvensiz, istisnasız olarak ezik; hem cinsel hem de duygusal açıdan olgunlaşmamış ve maddi bakımdan da kısıtlı imkanlara sahip kişiler oluyor. "

Manako Kajii'yi saran kafur benzeri koku, sadece yaşlı ve varlıklı erkeklerle ilişkisi olmuş bir kadına özgü, diye düşündü Rika.

"Şey, aslında erkek bakış açısını önemsediğimden değil. Yani genel kabul gören bir görüş bu, ters anlamayın lütfen. Japonya'da zayıflık, güzellik olarak görülüyor. Hem sağlık için iyi hem giysileri güzel bir şekilde taşımayı sağlıyor. "

"Madame de Pompadour okumalısınız. "

"O sanırım Marie Antoinette'in kocasının dedesinin metresiydi, değil mi?"

Rika, kadından çekine çekine bu soruyu sorunca Manako Kajii bıkkınlıkla homurdandı.

"Siz medya mensupları güya iyi üniversitelere gidiyorsunuz ama yine de hiçbir şey bilmiyorsunuz, değil mi!"

Üslubu aşağılayıcı olsa da beni öyle rahatsız etmiyor. Kendime şaşıyorum ama bu tepeden bakarak söyledikleri, yavaş yavaş hoşuma bile gitmeye başladı diyebilirim.

"XV. Louis'nin resmi metresiydi. Savaşlardan yorgun düşen kralı sakinleştirmek için kafa yoran, pek çok konuda dersler alan, neredeyse her gün harika fikirlerle ortaya çıkan bir kadın. Entelektüelleri saraya davet edip 'salon kültürü'ne önderlik etti. Tiyatro oyunları hazırlattı, bizzat kendisi de sahneye çıktı ve aristokratlara rol yapma zevkini öğretti. Şarap üzerine dersler aldı ve üretildiği bölgeye göre şarap seçimi akımını başlattı. Onun parlak fikirlerinden bazıları, bugün Fransız mutfağının olmazsa olmaz unsurları arasındadır. "

Rika tüm samimiyetiyle Madame de Pompadour'a dair literatür araştırmaya karar vermişti. O bir yana, bu meselenin annesinden dinlediği çöpçatanlık partisiyle ortak bir yanı olduğuna dair bir his uyanmıştı içinde. Sonuç itibariyle erkeklerin istediği, etten kemikten bir kadın değil de onların nazını çekecek bir profesyoneldi.

"Ancak unutulmasın ki Madame de Pompadour'un yaptıklarında ne kendini ön plana geçirme arzusu vardı ne de ihtiras. Yüzlerce yıldan sonra ondan geriye kalanlar, içten sadakati ve kadınlara has o doğal şefkatinden kaynaklanan şeyler hep."

Rika bunu kabullenmeyi hiç istemese de emindi ki yüz yıl sonra Manako Kajii ve onun karıştığı bu davadan bahsediliyor olacaktı, kendisinin canla başla yazacağı haberden değil. Hayır, onun konuşmalarına kendimi kaptırmamın vakti değil bu! Yeter artık, bir aydır süren bu diyaloğumuzu yazıya dönüştürmek zorundayım. Ne yapıp edip bu konuyu Kajii'ye açmanın yolunu düşünmem gerekiyor. Zamanlamayı güzelce yapıp cinayetlere kesinlikle değinmeyeceğimiz bir röportaj yapmak istediğimi

söyleyip onu uzlaşmaya bir an önce ikna etmeliyim. Kajii'nin istinaf yargılaması baharda başlayacaktı.

"Şişşt! Siz beni dinliyor musunuz? Şişşt diyorum!"

Kajii'nin sinirli sesi, Rika'yı nihayet o daracık ziyaret odasına geri getirdi.

"işte bu yüzden de hakiki erkekler kadınların o büyüleyici güzelliğini takdir edebilsin diye orijinal Fransız mutfağında bol miktarda tereyağı kullanılır. Az tatlı, az kalorili, hafif aromalı, sakin lezzetli gibi sözlerle yemeğe iltifat edilen şu Japonya'mızda hakiki lezzeti bilmiyorlar. Hadi tereyağının güzelliğini bilip de hafif yemekleri tercih etseler, bir nebze anlarım. Ama daha tereyağıyla margarini bile ayırt edemiyorlar! Benim gibi her şeyin hakikisine değer veren bir kadın için çok bunaltıcı bir şey bu... Sizin de en azından bir kez klasik ve geleneksel Fransız mutfağını denemeniz gerek mutlaka. Hım, bakalım... Ebisu'dakijoel Robuchon iyidir. "

Çokça duyduğu bir ismin burada söylenmesine şaşıran Rika kendini tutamayıp sordu.

Garden Place'tekini mi diyorsunuz? Hani Disneyland Şatosu'na benzeyen. Kadının suratı asıldı.

"Aynen öyle. Klasikler en **g**arantilisidir. Randevulaştığını erkeklerle defalarca oraya gittim. Sahi, Yamamura Bey'le de iki-üç kez gittik herhalde. "

Kajii'nin ağzından ilk defa kurbanlarından birinin adını duyuyordu. Rika'nın parmaklarının arasından ter fışkırdı. işte şu an için bir aydır kendimi kaybetmişçesine tereyağı yiyorum, diye düşündü.

Tokio Yamamura. Kasım 2013'te bir trenin çarpmasıyla vefat eden, Tokyo Metropol Bölgesi'nde gerçekleşen bir dizi şüpheli ölüm vakasındaki son kurban. Büyük bir düşünce kuruluşunda çalışan, öldüğü sırada 42 yaşında bekar bir adamdı. Kajii'yle aynı yılın temmuz ayında internetteki bir evlilik sitesinde tanışmış ve evlilik öngörüsüyle hemen görüşmeye başlamışlardı. Diğer kurbanlara göre nispeten genç olmasının yanı sıra sıkı bir tren meraklısıydı ve internette bu konuda kısmen ünlüydü. Odakyu Hattı ve

Hankyu Demiryolu Şirketi trenleri hakkında blog'unda sergilediği bilgileri çeşitli çevrelerde kendisine saygınlık kazandıran düzeydeydi. Tokyo'da annesiyle birlikte yaşıyordu. Kajii'yle çıkmaya başladıktan sonra Odakyu Hattı'ndaki Y... istasyonu yakınlarında bulunan ve tren yolunu gören bir dairede tek başına yaşamaya başlamıştı. Fotoğraflarında görünen Yamamura, ergen delikanlılar gibi çelimsiz bir yapıdaydı; sinekkaydı tıraşı ve polo tişörtünün düzgün ütülenmiş yakasına bakılırsa da titiz biri gibiydi.

"Yamamura Bey, Fransız yemeklerini iyi bilir miydi?"

"Yok canım, nerede! Şarap seçmeyi bile bilmiyordu. Hayatında ilk defa av eti yiyormuş gibiydi ve her lokmada afallayarak susup kaldı, ben de utançtan yerin dibine girdim orada. Sohbet etmekten ya da yemekten zevk alan bir tip değildi ama benim için var gücüyle çabaladığı ve bana bağlı olduğu anlaşılıyordu."

Rika onu kendi haline bırakırsa bu kendini övüp durduğu hikayenin devam edip gideceğini hissediyordu, o yüzden de vurucu bir ifadeyi kendine kalkan yaparak araya girdi:

"Sanırım sizin yaptığınız boeuf bourguignon'u dana yahnisiyle karıştıran kişi kendisiydi, değil mi? Biraz araştırdım da boeuf bourguignon, Burgonya usulü dana eti... kırmızı şarapta haşlanmış dana etiymiş. Yemek pişirme bilgisi fazla olmayan kişilerin buna dana yahnisi demesini engellemek bana mümkün görünmüyor... "

Boeuf bourguignon sözü Rika'nın ağzından çıkar çıkmaz Kajii'nin yüz ifadesi değişiverdi. Tam Reiko'nun dediği gibi. Bir yemek terimi söylenmeyegörsün kadın bir anda aşka geliyor. Duy-gulannı manipüle etmek inanılmaz derecede basit.

"Olur mu hiç! Tamamen farklı yemekler! Salon de Miyuko'da öğrendiğimiz ilk yemek. Onun için pişirerek Yama-mura Bey'e desteğiyle o kursa katılabildiğim için şükranlarımı sunmuştum. "

Reiko'nun tahmini yine doğru çıkmıştı. Her şey o Nişi-Aza-bu'daki yemek kursuyla başlıyordu galiba. Kajii'nin tiksinmesinin bekleneceği o kadınlar

dünyası. Kajii hayal kırıklığına uğramış bir tavırla parlak buklelerini savurdu.

"Üstüne üstlük, o adam ekmekle değil de pilavla yemek istediğini söyledi! Benim *boeuf bourguignon'umu hayaşi* pilavı[9] gibi bir şey sandı resmen! Böyle terbiyesizlik olmaz!"

"Ama pişirdiğiniz yemeğin harika lezzetini gayet iyi anlamış herhalde? Yamamura Bey vefatından hemen önce sizin *bo-euf bourguignon*'unuzdan yemiş, hatta annesine nasıl da beğendiğine dair mesaj göndermiş. Çok leziz, diyormuş."

"Yaptığım yemeklerin tadını takdir edebildiğinden değil, sadece benimle birlikte yemek yemek istiyordu. 'Senin el emeğin olan yemekleri yiyemeyeceğim, tek başıma marketten aldığım sıcak yemeklerle karnımı dolduracağım sefil bir hayat sürmektense, ölürüm daha iyi,' deyip dururdu. "

Yine aynı şey. Manako Kajii'nin kurbanlarının zihninde sadece iki tür sofra vardı anlaşılan. Bir kadının zaman harcayıp hazırladığı iç ısıtan ve şefkat hissettiren sofra, bir de yalnız başına yenecek berbat ve kalitesiz hazır yemekler. Abartıya kaçmadan, kendileri için "uygun miktar"ı bulamıyorlardı belki. Rika bu sorusunu dobraca yöneltmeye karar verdi:

"Şey; uzun vadeli bir ilişki sürdürme niyetinizin olmadığı bir adam için nasıl öyle lezzetli yemekler pişirebildiniz? Size çok zahmet vermedi mi bunu yapmak?"

"Cidden anlamıyorsunuz, belli."

Yanlış duymuyorsam bu lafı söylerken bir de dilini şaklatıyor. Kajii dudaklarını kıvırıp büktü ve gıdısındaki çizgiler iyice derinleşti.

"Erkekleri mutlu etmekten zevk aldığım için yaptığımdan, sizin kafanızdaki gibi bir 'iş' değil benim için. Erkeklere bakmak, onları desteklemek ve yüreklerini ısıtmak Tanrı'mn kadınlara verdiği görevdir. Bunu yerine getirerek tüm kadınlar 'güzel' kadın olabilir. Deyim yerindeyse tanrıça gibi bir varlığa dönüşebilir. Anlamıyor musunuz? Son zamanlarda gergin tavırlı

kadınların sayısının artmasının sebebi, sevgilerini erkeklerden esirgemeleri ve bu yüzden de tam anlamıyla tatmin olamamaları. Kadınlar erkeklerin gücüyle asla rekabet edeme-yeceklei;ini iyice anlamalı. Bunda utanılacak en ufak bir şey yok. Farklılıklar olduğunu kabullenerek erkekleri olduğu gibi benimseyip onları destekleyen ve iyi vakit geçirten taraf rolünü üstlenince şaşırtıcı derecede özgürlüğe ve rahatlığa sahip olursunuz. İnsanlar doğanın yasalarına aykırı davrandıklarından ötürü öyle acı çekiyor. "

Söyledikleriyle çelişen şekilde Kajii'nin yüzü, şiddetli bir öfke ve hayal kırıklığıyla gitgide çarpılıyordu. Ağzıyla burnu, dolgun yanaklarım kenara iterek tuhaf konumlar alıyor, uzun uzun bakınca, artık bir surattan başka bir şeye benzemeye başlıyordu. Gözleri kan çanağına dönmüş, gözbebeklerinin etrafı bulanıklaşmıştı.

"Kadınlar işe, özgürlüğe, kendilerini öyle kaptırıyorlar ki hiçbir şeyden tatmin olmaz hale geliyor. Erkekleri gölgede bırakınca aşk ve tutku da uzaklaşıp gidiyor. Erkekler de kadınlar da karşı cins olmadan mutlu olamayacaklarının iyice farkına varmalı artık. Tıpkı tereyağından kısınca yemeğin tadının kötüleşmesi gibi, kadınsılık ve hizmet ruhundan kısınca da karşı cinsle ilişkiler kötüleşiyor, neden bunu anlamıyorsunuz? Benim davamın bu denli ilgi görmesinin sebebi, hayatını dolu dolu yaşayamayan kadınların sayısının artıyor olması! Herkes sadece kendisinin fedakarlıkta bulunup kayba uğradığını düşünüyor, o yüzden de benim ölçüsüz ve sınır tanımaz söz ve davranışlarım onları huzursuz ediyor kaçınılmaz olarak!"

Kadın konuşurken heyecanı iyiden iyiye artıyor gibiydi.

Cümlelerinin tonlaması adeta tokat vururcasına hayli sertleşmişti. Rika, kadın başkaları tarafından nasıl görüldüğünden bahsedince çok şaşırdı. Onun böyle şeyleri kesinlikle umursamadığını düşünüyordu.

"lşte bu yüzden işe yaramaz tiplersiniz hepiniz!" diye haykırdı kıpkırmızı kesilmiş halde, sadece erkekleri değil, tüm japonya'dakileri gölgede bırakırcasına.

"Ziyaret bitmiştir, " diye bağırarak kadının yanına seyir-ten gardiyan onu sıkıca tuttu. Kadın, normaldeki soğukkanlı tavrım bir kenara bırakmış,

burun deliklerini iyice açarak derin soluklar alıyordu. Fal taşı gibi açılmış gözlerle ona bakan Rika'yı fark ettiğinde kendini toparladı ve ağzından tükürür-cesine tek kelime döküldü: "Yoruldum. "

Rika bir süre ayağa kalkamadı. Sonra uzun koridoru geçip Tokyo Cezaevi'nden çıktığında gördüğü o ıssız yerleşim alanının manzarası her zamankinden de kasvetliydi.

Yoldaki bariyerin dibindeki çiçekler yenileriyle değiştirilmişti. Keklikgözü çiçekleri. Konuya hakim değildi ama nedense öyle düşündü Rika. Uzun ömür ve servet sembolü olduğundan "yeni yıl çiçeği"ydi.

Perde arkasında alanlan hiç sezdirmeden erkekleri eğlemeye devam etmek için Kajii'nin yaptığı gibi bunu bir meslek olarak yapmak dışında bir yol yok sanırım. Bunu seçince normal çalışma hayatından ve annelikten vazgeçmek zorunda kalıyor. Aslına bakılırsa profesyonel olarak erkekleri eğlendirme işi yapan Momoe Oyasu bile anne olmaya karar verdiği anda o hayatla tüm bağını kesip atarak tek başına olmayı seçti.

Bir profesyonel arayan erkekler ve hayatım paylaşacak bir eş arayan kadınlar. Bu ikisi arasındaki uçurumun derinliği insanın aklım başından alacak gibiydi. Yok ama, bütün erkekler böyle değil. Mesela Makoto. .. Rika bir yandan onu savunmak istiyordu ama sonra geçen günkü LINE mesajlarım hatırlayınca ağzının tadı kaçtı bir anda. Makoto, onu bir kalıba sokmak istemezdi, değil mi?

Yeni tanıştıkları sıralarda yetiştikleri çevreler ve sevdikleri kitaplar hakkında saatlerce konuşurlardı. Ne zaman ortak bir noktaları çıksa, Makoto'nun gözlerindeki pırıltının iyice arttığını fark ederdi. Şimdilerde niyeyse hep ilişkilerinin o ilk zamanlarım düşünür olmuştu. Geleceklerine dair ise hiçbir şeyi keyifle gözünde canlandıramıyordu. llişkimize güvenimi böylesine yitirmemin sebebi, birlikte çok az vakit geçirdiğimizden Makoto'nun hayatımdaki varlığının silikleşmeye başlaması. Bu yıl elimden geldiğince onunla görüşmek için zaman ayırmaya gayret edeceğim.

Gayret, gayret, gayret... Adeta bir lanet gibi yirmi dört saat boyunca Rika'mn peşinden ayrılmayan sözcük. Bundan daha fazla ne yapabilirim ki?

Ailemle de sevgilimle de en yakın arkadaşımla da neredeyse hiç görüşemiyorum. Yılbaşında bile sadece bir gün tatil yaptım.

Reiko'nun tavsiyesine uymak istese de egzersiz yapacak vakti bir türlü ayıramıyordu. Bugün öğle yemeğinde sırf kalorisini düşünerek aslında hiç yemek istemediği bir *vakame*[10] salatasını, çalışma masasında hızlı hızlı yemişti. Kışın ortasında soğuk deniz yosunu yemek, Rika'yı iliklerine kadar üşütmüştü.

Belli belirsiz bir şekilde hayalini kurduğu editörler masasındaki ilk kadın olmasının, Kajii'nin dediği gibi, karşı cinsi korkutan bir şey olacağı açıktı. Erkeklerin ona bakışını umursamadığını iddia etmişti etmesine ama o kadar güçlü bir insan mıydı? *Of, ne kadar güçlüyüm, bilmiyorum. Reiko'nun bahsettiği "uygun miktar"ın neresindeyim, bilmiyorum.*

Rika cep telefonunu çıkardı. Ebisu'daki joel Robuchon'u aradı. Gelecek hafta için -biraz tereddüt ettikten sonra- tek kişilik bir akşam yemeği rezervasyonu yaptırdı. Reiko'yla birlikte gitmek için can atardı ama şu anda ev hanımı olan arkadaşını öyle pahalı bir yere çağırırsa onu zora sokardı. Dedesinin bakımıyla uğraşan ve işiyle meşgul annesini hafta içi bir akşam için davet etmek olmazdı. Makoto ise muhtemelen böyle bir restoranda gerilirim diye gitmek istemez, bol tereyağlı zengin lezzetlerden de hoşnut kalmazdı.

Mademki para ödeyeceğim, bu deneyimi paylaşabileceğim biriyle beraber olmak isterim. Eğer bu olmuyorsa tek başıma gitmekten de gocunmam. Rika'nın dışarıda yemek için karşı cinsten bir eşlikçisi olması gerektiğine dair sarsılmaz bir inanca sahip Kajii'ninkinden tümüyle farklı bir anlayışı vardı. *İnsanın sevgilisiyle sadece karşılıklı ihtiyaçları örtûştûğûnde buluşması normal bir şey. Eminim Makoto da böyle hissediyor...*

Bu açıdan aynıyız belki de, diye düşünen Rika bir elini kaldırdı, geçen bir taksi nihayet durdu. Genzini acıtan nehrin soğuk rüzgârı, "Daha çok gayret et! Ama insanları gölgede bırakmayacak şekilde yap!" diye emredercesine yanaklarına çarpıyordu.

Rika gözünün ucuyla rüzgârla nerede salınan bir keklikgö-zü çiçeği görür gibi oldu.

W i.

Ayısığı Kitaplığı

Rika, adeta bir yılan gibi kıvrımlarla ilerleyen o uzun yürüyen bandı geride bıraktıktan sonra sadece kıyafetlerini değil adeta etini sıyırarak çıplak kalan kemiklerini acımasızca kamçılayan o zemherinin akşam rüzgarına karşı yürüdü. Yaya geçidini geçtikten sonra Yebisu Garden Place bütünüyle görüş alanına girdi. Birkaç rampayı aştıktan sonra da aydınlatılmış bir saray gibi duran "Gastronomy: joel Robuchon", Rika'mn tam karşısında ortaya çıktı. Oraya kadar uzanan ve hiçbir engel bulunmayan geniş açıklık Rika'yı bir anlığına tereddüde sevk etti. Eve dönsem, son zamanlarda sevdiğim tereyağlı ve soya soslu pilavın üstüne sahanda yumurta koyup onu yesem bir güzel. Dümdüz ilerleyip restoranın sağ taraftaki girişine ulaştığı sırada soğuk ve gerginlik yüzünden çoktan bitap düşmüştü.

Uzun uzun kafa yorduktan sonra resmi durumlarda giydiği koyu kahverengi tüvit takımını seçmişti. Robuchon'a tek başına gelen kadın müşteri yoktur herhalde. Acaba restoran çalışanlan hakkımda ne düşünecek?

"Hoşgeldiniz efendim. Biz de sizi bekliyorduk, Maçida Hanım."

Resepsiyonun önünde siyah takım elbiseli, topuz saçlı, uzun boylu bir kadın, zarif bir hamleyle paltosunu aldı. Kadının adeta akıp giden hareketlerine bakan, Rika'mn çokça giyilmiş o ağır paltosunu, kuştüyünden yapılmış bir pelerin zannederdi. Saçında topuzu olan kadın önüne düşerek Rika'yı şatafatlı trabzam bulunan merdivenden üst kata çıkardı.

Cam bir kapı açıldı. Rika, sanki şampanya kadehinin içine atlamışçasına bir parlaklık karşısında gözlerini kırpıştırdı. Bal renginde ışıl ışıl bir yerdi. Tabağa değen çatal sesleri, tokuşturulan bardak sesleri... Onlar da sanki bu ışıltılı atmosferin parçaları halinde salonda yankılanıyordu.

Rika, geniş mekanın köşelerinden birinde kendisine gösterilen masaya oturdu. Cam korumalı, Swarovski kristallerinin parladığı duvara sırtını vermişti. Günün yemeğine dair kendisine yapılan açıklamayı dinlediyse de hayatında hiç duymadığı kelimelerle dolu olduğundan en ufak bir şey anlamadı. Menüye iyice kapanıp en ucuz olduğuna kanaat getirdiği şampanyadan bir kadeh ısmarladı. Zaten resmen üstünde çalıştığı bir haber olmadığı için masraf makbuzu kesemeyeceğinden bu akşamki yemek için otuz bin yenden fazla para ödeyecekti.

Başını kaldırıp her an düşecekmiş gibi görünen devasa boyuttaki kristal avizeye baktı. Farkına bile varmadan gözlerini kısmış ve çevresindekileri incelemeye başlamıştı. Tahmin ettiği gibi, inanılmaz denecek kadar çok sayıda çift vardı. Sadece o da değil. Daha bir bakışta yaşlı erkek ve genç kadından oluşan üç çift gözüne takılmıştı. Baba-kız havaları da yoktu. Kadınların hepsinin tenleri ve saçları acayip derecede parlaktı ve giysileri amatörden çok profesyonel oldukları hissini veriyordu. Adamlar ise gayet kalantor görünüyordu.

Aperitif olarak şeffaf jöle getirdiler. Rika, işi bilenlerin kesinlikle gözünü alamayacağı bir görüntü olsa gerek, diye düşündü. Gayet ağır ve şık, Japon lake tarzı bir kaptaydı. Usulüne göre dizilmiş çatal ve bıçaklar iyice parlatılmıştı ve avizenin ışığını yansıtıyordu. Bir tatlı kaşığıyla aldığı jöleden limon kabuğunun acı tadı geldi yoğun olarak. Dilinden pürüzsüzce kayıp doğrudan boğazından aşağıya iniverdi. Hiç tatlı değildi. Fakat jölenin parçaları midesinin iç yüzeyinde yumuşak hareketlerle ileri geri kayarken Rika içinde sessizce yükselen iştah dalgasını fark etti. Yediğinin, duyularını keskinleştiren sihirli bir iksir olduğu hissine kapıldı. Delili de yan masadaki konuşmaları, kulak kabartmıyor olsa bile, gayet net şekilde duymaya başlamasıydı.

"Buradan sonrası için oda tuttum. "

Oda dediği buradan taş çatlasın yüz metre bile olmayan Westin Oteli'nde mi acaba? Beyaz saçlı adam bunu söylediğinde karşısında oturan genç kadın, balığını çiğnerken adamla göz göze bile gelmeden kabul ettiğini gösterircesine sivri çenesini hafifçe aşağı indirdi. Rika, ergenlik yıllarına hakim atmosferi hatırlamaktan kendini alamadı. O sıralarda yetişkin erkeklerin para karşılığında özellikle yetişkin olmayan kızlarla cinsellik de

içeren randevularını kasteden "paralı flört" lafı medyada çok yaygındı. Okul üniformamla Şibuya civannda yürüyünce babam yaşındaki adamlann bana değer biçen bakışlanyla karşılaşırdım. Parmaklanyla gösterdiği sayıyla fiyat teklif edenler öyle bir-iki değildi. Kadınlarla çevrili olduğum o sakin ergenlik dönemimin çatlaklanndan sızan, sadece hatırladığımda bile içime dehşet salan anılar.

Rika'dan iki yaş büyük olan Kajii de aynı atmosferi az çok hissetmiş olmalıydı. Rika, Niigata'daki liseli kızların okuldan sonra nasıl vakit geçirdiğini, o ortamda neler gördüğünü bilmiyordu ama mahkemedeki ifadesine göre Kajii'nin hayatındaki ilk erkek kırk yaşlarındaki evli bir adamdı. Kajii on yedi yaşındaydı. lş adamı olarak Tokyo'yla kadının memleketi arasında gidip gelen adamın etkisiyle Kajii evinden ayrılmıştı. Evet ya, kadında olan ve bende olmayan şey bu: memleket. Tokyo'da doğan, babasının ölümü üzerine de aile evi kapanan, hayatı boyunca hep burada yaşamış olan Rika'nın ne terk edebileceği ne de geri dönebileceği bir yuvası vardı.

Rika başını kaldırdığında kendisine kapaklı cam bir kaba konmuş, altın sansı bir topak tereyağı getirildiğini gördü. İster istemez, "Bu aralar tereyağı kolay kolay bulunmamasına rağmen böyle bol miktarda nasıl da..." diye mırıldanıyordu ki şef garson gülümsedi ve cam kabın kapağını nazik bir şekilde kaldırdı.

"Yurtdışından havayoluyla getirtiyoruz efendim. Dilediğinizce alın, buyurun. "

Servis arabasıyla getirilen ekmek çeşitleri öyle zengindi ki hangisini seçeceğini bir türlü bilemeyen Rika, sonunda en basit bageti istedi. Bir kez daha, "Keşke Reiko'yla gelebilseydim," diye düşündü. O olsaydı hangisini seçeceğine hemencecik karar verirdi. Ekmeğin üzerine kendini kısıtlamadan, bolca tereyağı sürdü. Diliyle ağır ağır ezilebilecek sertlikteki tereyağı, çıtır çıtır paralanan hoş kokulu bagetin yüzeyine iyice gömüldü. Yalnızca bu yüzden bile, Rika'nın buraya geldiğine değmişti.

Ardından bir soğuk tabağı geldi: incecik dilimlenmiş avokado ve kar yengeci çok katlı bir pasta gibi üst üste dizilmiş, en üstü de bolca havyarla süslenmişti. Nar tanelerinden fışkıran ekşilik, avokadonun yoğunluğu ve

yengecin tatlılığını dengeliyordu. Tüm yalınlığıyla o canlı kırmızı tonların serpiş-tirildiği tabağı ihtişamlı hale getiriyordu. Şampanyayla desteklenen yengeç ve havyarın aroması, Rika'nın içine adeta ışık huzmeleri gibi yayılmaya başladı.

Şayet Manako Kajii'nin ifadesine inanılacak olursa genç kadın, zengin yaşlı erkeklerden oluşan bir grup tarafından koruyup kollanan biriydi, bir başka deyişle onların ilham perisiydi. Bu bahsedilen ortamın kuralları, bir fuhuş çetesi diye adlan-dırılamayacak kadar gevşekti. Ancak Kajii'nin iddia ettiği gibi, "Hakiki şeylerden anlayan kişilerin girip çıkabildiği entelektüel bir salon," demek de biraz şüphe uyandırıcıydı. Karlar Ülkesi denen Niigata'dan daha yeni gelen o genç kız, gerçekte nasıl biriydi acaba?

Rika, avokado tabağının önünden alınmasını bekledi ve bir . kadeh kırmızı şarap sipariş etti. Fiyatlara bakıp gözüne makul gelen bir tanesini seçmişti. Şarabın domuz pastırmasının isli tadını andıran aroması boğazının derinliklerine doğru hoş bir şekilde aheste aheste yayıldı. Dilinin kökü ısındı ve uyuştu.

Kajii, yeri geldiğinde, "Dönüp yirmili yaşlarıma baktığımda şöyle diyebilirim ki, Tiffany'de Kahvaltı'daki Holly Go-lightly gibi bir hayat sürüyordum," diye özetlemişti. Pek çok ifadesi arasında mahkemede en büyük yaygarayı koparan, bu cümle olmuştu. Savcılık makamı tarafından geçimini fuhuşla mı sağladığına dair sertçe sıkıştırıldığında, kayıtsız bir yüz ifadesiyle, "Benimki, tıpkı Holly'ninki gibi bir hayattı. Duygusal olarak da bedensel olarak da hiç kimseye ait değildim. Seyahat halindeydim," diye cevap vermişti. Magazinvari spor gazeteleri ve dergiler, kadının bu kendini bilmezliğiyle epey alay etmişti. Fakat eğer Kajii gerçekten de kendini Audrey'nin oynadığı bu karakterle özdeşleştirdiyse, pek çok şey anlaşılır hale geliyordu.

Kajii, Salon de Miyuko'ya başlamadan önce Le Cordon Bleu'nun Daikanyama'daki akademisine de gitmişti. Le Cor-don Bleu, Audrey'nin başrolünü oynadığı Sabrina filminin kahramanının eğitim aldığı Paris'teki aşçılık okulu. Sabrina orada sadece yemek pişirmeyi değil zevk sahibi olmayı ve bir yaşam tarzını da öğrenir. Şefin, "Şu at kuyruğundan kurtul!" öğüdü üzerine saçını kısacık kestirip sofistike bir güzele dönüşür. Başlangıçta hep sönük kalan sufleleri de sonunda pofur pofur kabarır. Belki

de Kajii, yaşça büyük adamlarla ilişkilerinde, kendini Humphrey Bogart ya da Fred Astaire'e aşık olan Aud-rey gibi hissediyordu. Blog'una bakılırsa Kajii'nin ince zevklere sahip babası küçük kızlarını Niigata'daki klasik film gösteren sinemalara götürürmüş. Orada seyrettiğini yazdığı My Fair Lady, Funny Face, Roman Holiday filmleri belki de Kajii'nin o kendine has değerler sistemint kurmasını sağlamıştı.

Holly Golightly. Kahramanın kişiliği ve hikayenin sonu, Capote'un orijinal metni ve filmde birbirinden çok farklı. Filmde karakteri Audrey canlandırdığından ışıl ışıl bir şehir perisi olarak görüyoruz, oysa kitaptaki Holly, aktris bozuntusu üst sınıf birfa-hişe. Erkeklerle flört etmeyi bir meslek olarak kullanarak, birkaç haminin arasında ondan ona gidip gelerek kendisini rahat ettirecek şeylerin peşinde koştuğu bir hayat sürüyordu. Genç bir kızken Rika da New York'taki o Holly'e hevesle ve imrenerek bakardı. Günümüz]aponya'sında geçen ve başrolünü Manako Kajii'nin oynadığı Tiffany'de Kahvaltı'nın yeniden çevrimi. Sakın bu davanın özü bu olmasın?

Izgarada pişirilmiş kaz ciğerine turuncu rengiyle kuru cen-nethurması tereyağında sotelenmiş halde eşlik ediyordu. Tuzlu tereyağı, meyvenin o yoğun ve ağzı saran dokusunu tamamen ön plana çıkarıyordu. Bu ısrarcı denebilecek lezzetin ağaçta yetişen bir meyve olduğuna katiyen inanamıyorum. Hatta kaz ciğerinden -ne diliyle bastırdığında dağılan yumuşaklığından ne de yayılan kan aroması ve yoğun kıvamından- geride kalmayan hurma, ağızda lezizce dağılan bir et gibiydi. Tesadüfen seçtiği isli bir aromaya sahip kırmızı şarapla da çok yakışmıştı. Rika derin derin içini çekti. Kaz ciğeri ağzına götürdüğü anda usulca kayboluvermişti. Yiyip bitirmiş olmak Rika'nın içini burktu.

"Tadı çok güzel olsa gerek, bu mevsimdeki trüf mantarının," diyordu yaşlı adam, teyit almak istercesine. Kadınsa tek kelime etmeden yemeye devam ediyordu. Adamakıllı bir diyalog olmasa da adamın yüzünde gayet memnun bir ifade vardı. Bunamaya başlayan dedemin annemi karşısına alıp ileri geri konuştuğundaki ses tonuna nasıl da benziyor. Rika son zamanlarda bu adamların memnuniyetini sağladıklarından ötürü o kadınların da kendince talepleri olabilmesi gerektiğini düşünür olmuştu.

Gözünün önüne bir yüz geldi. Tokyo Metropol Bölgesi'nde gerçekleşen şüpheli ölümler davasında Tadanobu Motomatsu ve Tokio Yamamura

arasındaki ikinci kurban, Hisanori Niimi. 2013 yılında Ağustos'un ortalarında yalnız yaşadığı Hataga-ya'daki dairesinin banyosunda boğularak ölmüştü. Altmış sekiz yaşındaki adam ve Manako Kajii de yan masadaki çift gibi randevulara gidiyordu herhalde. Kajii, Tokio ile Robuchon'a geldiğini söylemişti ama Niimi'yle daha da çok gelmiş olmalıydı.

Ne de olsa Niimi'yle diğer kurbanlardan çok daha önce internetten tanışmıştı. Kadın henüz yirmilerindeyken görüşmeye başladıkları anlaşılıyordu. Karşılıklı olarak evlenme arzuları yoktu. Rahat bir ilişkileri bulunan, kendisini bırakmayan bu hamisini neden öldürmüştü? Bu soru, Rika'nın zihninden hala silinmiş değildi. Kajii'nin tekrar tekrar dile getirdiği "hem duygusal hem de maddi olarak imkan sahibi yetişkin erkek" şeklindeki ideali, Niimi'yi anlatmıyor muydu?

Rika düşüncelere dalmışken bu defa masasına üzerine limon kokulu beyaz bir sos gezdirilmiş dilbalığı geldi. Yazın başlarını anımsatan hafif ama ferah tadı, Rika'nın gitgide hararete kapılan ruhunda bir meltem gibi esti.

Niimi ile diğer ikisi arasında başka farklılıklar da vardı. Adam boşanmıştı ve ayrıldığı eşinden bir çocuğu vardı. Orta boyluydu, mevki sahibi kişilerin sporu diye bilinen golf oynarken bronzlaşmış erkeksi bir yüze sahipti ve makul bir erkek görüntüsünü koruyordu. işlerinin çoğunu tek oğluna devretmiş olsa da belki küçük bir ithalat şirketini yönetmekte olup sosyal bir mizacı olduğundan Kajii'yi sık sık dışarı çıkarıp onunla hava atardı. Kızı olacak yaşta, el bebek gül bebek büyütülmüş saf bir genç hanımla ilişkisi olduğunu eski iş arkadaşlarına ve müdavimi olduğu izakaya'nın çalışanlarına gururla anlatıyordu. Kaliteli yemekten anlayan, Kajii'yle birlikte o restoran senin bu restoran benim gezmekten zevk alan biri gibiydi.

Yanında trüf mantarı ve kaymak kıvamında mısır püresine benzer bir şeyle birlikte çıtır çıtır karamelize edilmiş domuz rostosu belirdi bu defa tabağında. Pürenin içine gizlenmiş gibi görünen o patlayan şekerler, diline değdiği anda Rika içinde uyanan bir şeyler hissetti. Kendini tutamayıp alçak sesle bir çığlık attı ve hemen ardından kıpkırmızı kesildi. ister aperitif olarak sunulan o sihirli jöle, ister şimdi servis edilen bu yemek olsun, hepsi yiyecekten çok üzerinde titizlikle düşünülmüş küçük birer eğlencelikti. Başlangıç yavaştı, sonra tempoda iniş çıkışlarla doruk noktasına ulaşıyor,

serpiştirilmiş ipuçları da yavaş yavaş bir bütün haline geliyordu. Manako Kajii benzetmeme suratını ekşitti ama burası sahiden de Disneyland gibi bence. Trüf mantarının meşhur tadını ise Rika hala pek takdir edemiyordu. Sonbaharda ormanda dökülmüş, kokulu kuru yapraklarla geviş getiriyormuş gibi hissediyordu.

incir konfit ile maskarpone peynirinden oluşan ve tıpkı bir empresyonist tabloya benzeyen tatlıdan sonra kamı tamamen şişse de Rika en sonda festivallerdeki tezgahlan andıran, üzerinde çok sayıda ufak tatlı ve şekerlemenin dizili olduğu servis arabası ağır ağır yaklaştığında sevinçten uçacakmış gibi hissetti.

Sert kahvesini içmeyi bitirdikten sonra buradan ayrılması gerekecekti. Eve gidiş yolunu ve dışarıdaki soğuğu aklına getirince moral bozukluğuyla bayılacak gibi hissetti. Kuzguni siyah masa örtüsüne kapanası geldi. Gözlerini yavaşça kapattı. Gelirken onca stresli olmasına rağmen o ilk aperitiften itibaren tümünü bir daha tekrarlamak istiyordu. Her şeyi doğru dürüst tadabildim mi? Buraya tekrar kimbilir kaç yıl sonra gelebilirim, hatta belki de bu son olmuştur. Bu düşünceler, Rika'yı hüzünlendirdi.

Gözkapaklanmn arasından avizenin ışığının yüreğini sar-sarcasına sallandığını görüyordu.

*

"Basit bir mide bulantısı. Endişelenecek bir şeyin yok. Bak, sana özel çorba yaptım. Damak zevkine uyar umarım."

Reiko, yüzünde gururlu bir ifadeyle hasır çantasından bir termos çıkardı. Bardak niyetine kullanılan kapağın içine bulamaç gibi görünen çorbadan koydu. Zencefil tadı çok keskindi, Rika'mn boğazım yaktı hemen. içinde taze soğan, turp ve kurt üzümü olduğu hissedilen çorba midesine merhem gibi indi. Tuzu neredeyse yoktu. Tatlı malzemelerin birbirine harmanlanmasından gelen hafif bir aroması vardı. Zengin lezzetine doyulmuyordu. Rika'mn midesinden minnoş bir hayvanın çığlığını andıran bir ses gelince ikisi birbirine bakıp güldü.

Rika, yumurtlama zamanıyla çakışacak şekilde Suidoba-şi'deki kadın doğum kliniğine giden Reiko'nun muayenesine denk getirip ofisin yakınlarında öğle yemeği için bir rezervasyon yaptırmıştı. Fakat önceki gün Robuchon'daki akşam yemeği daha midesinde duruyordu ve yemek yiyecek hali yoktu. Tüm vücudu tuz ve yağdan ötürü şişmiş ve ağırlaşmıştı. Beyni bile sanki balla karamelize edilmişçesine esnekliğini yitirmiş ve çalışmıyordu. Uyuşuktu, hiçbir şey yapası yoktu.

Bu sabah doğrudan Reiko'ya LINE mesajı göndermişti. Reiko da elleriyle yaptığı çorbayı içine koyduğu hasır çantası kolunda Rika'nın işyerinin resepsiyonunda belirivermişti. Öğle tatilinin tam ortasıydı ve şirket kafeteryasının en kalabalık olduğu sıralardı. Reiko cam vitrinin içindeki örnek yemekleri dikkatlice inceledikten sonra en revaçta olan "günün menüsü"nü seçti.

"Harika! Tam Şumei-şa'ya yaraşır bir kafeterya cidden. Bu siyah sirkeli tatlı-ekşi domuz eti, otellerdeki Çin yemeği ayarında. Hem de dört yüz yen! Acayip kıskandım. Yayıncılık sektörü durgun deniyor da büyük şirketlerin o duruma düşmesine daha epey var belli ki."

Önünde plastik tabakla Reiko siyah sirke sosundan parlayan dudaklarıyla masumca gülümsedi. Rika içinde garip bir hisle, angora trikosuyla beyaz bir tavşanı andıran en iyi arkadaşına adeta bir yabancıymış gibi pürdikkat bakıyordu. Şirket kafeteryasında onunla karşılıklı oturacağı bir günün geleceği hiç aklına gelmezdi. Bir buçuk yıl öncesine kadar ne zaman görüşsek koşturup duran, işinin ehli bir halkla ilişkiler uzmanı olan Reiko, şu anda okul gezisiyle bir şirkete gitmiş küçük bir kız gibi, buraya dışarıdan gelmiş biri olarak işyerimin ortamına karışıyor, ■ *keyifle bu rahatlığın tadını çıkarıyor.*

"Vay be... Robuchon'da akşam yemeği... Robuchon, tam bir Japonya hayranı, o yüzden de Japon yemek malzemelerini kullanmakta çok başarılı. Cennethurması ve kaz ciğeri, nasıl yapışkan ve kıvamlıdır, müthiş bir lezzet olmalı!"

"Onu bırak, ben yemek takımları ve iç dekorasyonla afalladım. İnanılmaz bir lüks, hayrete düştüm. O kadar ki doğru dürüst etrafımı gözlemleyemedim, yemeklerin tadını bile tam alamamış olabilirim.

Yaşlanıyor muyum, ne... En çok beni şaşırtan şey ise et yemeği tabağına patlayan şekere benzeyen bir şeylerin konmuş olmasıydı. llkokuldayken yediğim ucuz şekerler vardı, onun gibi."

"Her şey olabiliyor yani desene, Robuchon'un malzeme kombinasyonlarında... Patlayan şeker, demek... Ben onlardan hiç yemedim. Benimkiler normalde yaptıklarıma hiç karışmazdı ama şeker almama asla izin vermezdi. "

Reiko'nun canı gerçekten de sıkkın görünüyordu. Lezzet deneyimlerine yönelik iştahı kesinlikle Kajii'ninkinden aşağı kalmıyor. Bu arada şimdi düşündüm de gurme yemeklerinin tadını çıkarabilmek için insana öncelikle enerji gerekli.

"Manako Kajii'nin sahiden de inanılmaz bir enerjisi var. Öylesine bir ziyafetin ardından Westin'de seks, ertesi gün yine o restoran senin bu restoran benim, gezmeye devam edip bunları bir de blog'una koymak... "

Rika bunu söyledikten sonra bir anda huzursuz hissetti, bakışlarını Reiko'ya doğru kaldırdı. Arkadaşının yüzünde şimdiye değin hiç görmediği rahatsız ve sıkıntılı bir ifade vardı. Tatsız bir şey mi söyledim diye az önce söylediklerini gözden geçiriyordu ki bir anda fark etti. Reiko'yla şimdiye kadar cinsellikle ilgili neredeyse hiç konuşmamışlardı. O bu konularda çok titizdi. Karşı cinsin yaptığı en ufak müstehcen şakaya bile tahammül edemezdi. tık deneyimlerini birbirlerine anlatmaları da son derece üstü kapalı şekilde olmuştu.

Konuşmanın akışını değiştirmek istercesine Reiko'nun dudaklarının iki ucu keskince yukarı kıvrıldı.

"Bir ara beraber gidelim Robuchon'a. Ben Roppongi'dekine gittim sadece. Daha ayaküstü, hani tezgahta oturulan stilde orası."

Ama Rika yine önceki konuya döndü.

"lkinci kurban Niimi'yle de Robuchon'a sıkça gidiyorlardı belki. Artık genç olmayan insanlar böyle yemek alışkanlıkları ve yaşam tarzına nasıl ayak

uydurabiliyor acaba? Oradayken kafama bu takıldı. Mekanda da bu tür çiftler çok fazlaydı. "

"Niimi, kaliteli yemek meraklısı ve biraz da çapkın olan yaşlı adamdı, değil mi? Hoş, bu sadece haftalık dergilerde okuduğum bir bilgi."

"Hım... Bunlar doğru ama bence kendi üstün yanlarını gösterip hava atarak Manako Kajii'yi etkileme isteği de var işin içinde. Kadının yemek alışkanlıklarına ayak uyduracak olsam benim bile sağlığım bozulurdu. Niimi eskiden beri sağlıksız bir yaşam sürdürüyormuş, yüksek tansiyonu varmış. Bu açıdan banyodaki kaza, doğal olarak gerçekleşmiş gibi geliyor bana. Devamlı öyle ağır yemekler yiyen kim olsa..."

"Rika, dur bir, sen ne demek istiyorsun?"

Reiko'nun gözlerinin gülmediğini fark etti. lçi bir anda buz kesti; düşen ısıyla akşamki kaz ciğerinin muhtemelen henüz sindirilmemiş yağı, vücudunun derinliklerinde katılaşarak bariz bir şekil almış gibi hissetti.

"Onun tarafına fazla yaklaşmıyor musun sence? Ölen adamların hepsinin de Kajii'nin yaşam tarzına ayak uyduramadığından fiziksel ve ruhsal sağlıklarının bozulduğunu ve buna bağlı olarak öldüklerini cidden düşünmüyorsun, değil mi? Bana baksana sen, kadının masum olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun yoksa?"

Rika şirket kafeteryasındaki harala gürelenin, gelgitin çekilmesini andıran şekilde uzaklaştığını hissetti. Reiko'nun sözleri keskin açılar yaparak etine saplanmış ve en can alıcı noktasına yönelmişti.

Böyle açıkça dile getirince o kadar da saçma gelmiyordu kulağa. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu konu epeydir aklını meşgul eden bir olasılıktı. Tadanobu Motomatsu'nun aşırı dozda uyku ilacı alması, Hisanori Niimi'nin boğularak ölmesi, Tokio Yamamura'nın trenin önüne atlaması. Ölümlerin hemen öncesine kadar Kajii'nin yanlarında olması, temel olarak maddi delil değildi. Reiko, "Keşke söylemeseydim," dercesine kaşlarını çatmıştı. Rika çekine çekine konuşmaya başladı:

"KajiMana'yı sen de sevmiyor muydun? Hani geçen sene ben sizi ziyarete geldiğimde Küçük Siyah Sambo'dan bahsetmiştik. Sen o zaman kendi yaptıkları yüzünden mahvolarak tereyağına dönüşen kaplanların haksız olduğunu söylemiştin. Yani demeye çalıştığım şu ki..."

"Diyorsun ki, o adamlar o kaplanlar gibiydi," diyerek sözünü sertçe kesti Reiko. Yediği domuzun tatlı-ekşi sosunun gitgide katılaştığını artık umursar gibi bir hali yoktu. "Mana-ko Kajii, sadece orada bulunan tereyağını alıp tadını çıkararak yedi, o yüzden suçlu değil, bunu mu demek istiyorsun? Yalan söylediğinin farkında değilse yalancı olmuyor. öldürdüğünün farkında değilse, katil olmuyor. Böyle mi düşünüyorsun? Yani demek istiyorsun ki, iştahıymış cinsel arzusu**yılı**uş öyle olağanüstü güçlü ki, onunla ilişki kuran insanlar doğal olarak tuhaflaşıyor, dengeleri bozuluyor? Rika, eğer söylediğin buysa sen çoktan o tuhaflaşanlardan biri olmuşsun demektir. "

Düzgün gülüyor muyum acaba? Sanmıyorum. Reiko bana sal-dınyor. On dört yıla ulaşan tanışıklığımızda ağız dalaşına girdiğimiz seferler oldu ama onun böylesine asık bir surat takındığını hiç görmemiştim, ona verecek tek bir karşılığımın olmadığı bir durum da hiç yaşamamıştım.

"Belki de KajiMana'ya hayransın. "

"Hayran mı? Olur mu öyle şey? Bir cinayet zanlısına niye hayran olayım? "

Sesim niye titriyor? Reiko ne biliyor da bunu söylüyor! Tamamen yanılıyor!

Karşısındaki kocaman soluk kahverengi gözler, Rika'nın sorulardan kaçmasına izin vermiyordu.

"Dilediğin gibi yemek yiyorsun ve sırf sana eşlik ettiği için bir adam da ölüyor. Al sana tadından yenmeyecek derecede kusursuz cinayet!" diyen Reiko, ona meydan okurcasına dudaklarını büzdü ve bir süre gözlerini Rika'ya dikti. Sonrasında başını önüne eğip hafifçe mırıldandı. "Rika, son zamanlarda çok yorgunsun. Görünüşe göre, egzersiz yapmaya da hiç hevesin yok gibi."

Şöyle bir Rika'nın üzerinde gezinen bakışlarında hiç de ona özgü olmayan bir art niyet vardı. Reiko da mı ona zayıflamasını ima ediyordu yani? Evet, bir kilo daha almıştı, o kesin. Çok moralsiz görünüyordu herhalde ki Reiko sonunda onu sıkıştırmayı bıraktı.

"Neyse, kusura bakma, bırakalım bu konuyu. Sahi, ne diyeceğim... var ya, joel Robuchon, masonmuş. Otobiyografisinde öyle yazıyor. "

Reiko o andan başlayarak muayene randevusuna ucu ucuna yetişeceği vakte kadar zoraki olduğunu düşündürecek derecede neşeyle konuşup durdu. Rika binanın girişine kadar onu geçirdi. Genç kadın elinde hasır çantasıyla Kagurazaka Caddesi'ni koşarak indi. Rika yazıişleri ofisine döner dönmez Yuu, elinde dağıtmaya çıktığı evraklarla ona yaklaştı.

"O deminki kız, stajyer adayı falan mıydı?"

Rika, Yuu'nun elindeki klasörü alırken kahkahaya boğulacak gibi oldu.

"Yok canım! Benimle yaşıt samimi bir arkadaşım. Üniversitede aynı sınıftaydık, evlendi bile. Evvelki seneye kadar büyük bir film şirketinde halkla ilişkiler uzmanı olarak çalışıyordu. Yaşı senden çok büyük. "

"Ne? Şaka yapıyorsunuz! Çok pardon ya... Yani hiç göstermiyor... Hasır çantası falan da olunca ..." diyen Yuu gözlerini abartılı bir şekilde devirdi.

"Hah hah! Ona söylersem çok sevinir eminim. Gerçi o eskiden beri yaşını hiç göstermeyenlerdendi. "

"Ya nasıl desem... dış görünüşü de elbette genç ama sadece o değil."

Bakışları boşluğa daldı, sanki karşısında Reiko'yu görüyor gibiydi. Can dostu, şu sıralarda durmaksızın övgüler yağdırdığı meşhur hekimin önünde o narin bacaklarım açmış olsa gerekti. Rika telaş içinde o görüntüyü zihninden siliverdi.

"Söz konusu, onun aurası sanırım. Asla oluruna bırakmayan, azimli bir havası var. Size bakan gözleri pırıl pırıl parlıyordu; arkadaşından ziyade hayran olduğu, kendinden kıdemli birine bakar gibiydi. "

"Yok artık! Onun benimkinden çok daha derli toplu bir hayatı var, aynca çok nazik bir de kocası. "

Rika bunu söyledikten sonra bilgisayarım açtı. Öğleden sonra işe gelen çok olduğundan bu saatler yazıişleri bölümünün en hareketli zamanıydı. Yuu'nun yüzündeyse henüz konuşmaya doymamış gibi bir ifade vardı.

"Er ya da geç herkes oluruna bırakan bir havaya geçiyor, yetişkin olunca yani."

"Bu ne bıkkın hal böyle! Buradaki işin de kesinleşti artık, Yuu, için rahat etsin... Ha anladım, işi garantiledikten sonra gelen hüzün bu. Bana da olmuştu, hatırlıyorum. "

"Anlıyorsunuz yani? Geleceğimi tek bir düz yol olarak görüyorum. Hoş, böyle bir şey söyleyince de, 'Lüksten yakınıyor,' diye azarlanmam çok olası. .. Neyse, bu akşam sevdiğim bir idol grubunun canlı performansı var, enerjimi tazelerim artık. Yarın da gücümü geri toplamış olarak gelirim."

"Oo, idol grubu? *Johhny's*[11] ünlülerinden mi?"

"Bilir misiniz? Scream adlı ortaokullu bir kız grubu. Henüz medyada pek görünmüş değiller ama çok yakında Kohaku'ya çıkıp tüm halkın idolü olacaklar. Bizimki gibi yaşlı adam dergilerinde de mutlaka ön plana geçecekler. Müthiş yetenekliler!"

Mecbur kalsa "kuru" diye tanımlayacağı kızın bu defa coşku dolu ses tonunu duyunca Rika ister istemez başım kaldırıp ona baktı. Yuu bir anda utanmışçasına kıpkırmızı kesildi ve sol elini hafifçe havada savurdu, çok da önemli değil der gibi.

"O takıntılı ezik tiplerden olduğumdan değil tabii! Grubun bizim şirkette de hayranları var hem. Hani Edebi Yayınlar Bölümü'nde Fujimura Bey .var ya, sıkı hayranları. tık başta eserlerinden sorumlu olduğu bir yazarın merakı olduğundan zorla gitmiş ve o şekilde tanımış. "

"Hadi ya, öyle mi? Fujimura sürprizlerle dolu," derken Rika yüzünde yapmacık bir ifade olduğunu hissetti. İkisinin arasında bu grup konusu hiç

açılmamıştı. Yuu ona sırtını döner dönmez Rika cep telefonunu çıkardı ve Makoto'ya LINE'dan mesaj gönderdi. Acele etmişçesine çabucak bir cevap sesi geldi ding ding diye. Daha ne olduğunu anlamadan Rika'nın midesindeki rahatsızlık hissi, inanılmaz şekilde hafifleyiverdi.

*

Makoto, son zamanlarda çok revaçta olduğu söylenen, Kagurazaka'nın anacaddesindeki Japon mutfağı bulunan bir restoran-barı seçmişti. Rika bodrum katının merdiveninden iner inmez buradaki yemeklerin Kajii'nin söylediği "klasik"lerden olmadığını anladı. Fondaki caz müziği de çalışanların sesleri de fazla yüksekti. Yumuşak tonlardaki dolaylı ışıklandırmayla aydınlatılmış özel bir odaya geçmelerine rağmen Rika nedense huzursuzdu. Karşısına oturan Makoto, peçetesini açarken rahatladığını gösterircesine başını salladı:

"Demek hepsi Manako Kajii haberin içindi. Evet, son zamanlarda çok yemene şaşmamalı. O kadından özel röportaj koparmış olman muhteşem!"

O idol grubu konusu da vardı ama Rika'nın uzun bir aradan sonra yemek randevusu ayarlamış olmasının esas sebebi, Kajii'yle art arda görüştüğünü ona açıklamak istediğindendi. Ona güvenebilirim, deyip duruyordu kendine. Anlattığının ne olduğu da önemli değildi aslında, sadece onunla hemen bir şeyler paylaşmak istemişti.

"Bunu duyunca nasıl rahatladım! Ya geçen başının etini yedim, kusura bakma. Madem sebebi bu, kilo alsan da hiç önemli değil bence. Öyle ağır konuşmamalıydım. Sahiden özür dilerim. Çok duyarsız davrandım. "

Özür de diledi, neden hala tatmin olmuyorum ki?

Makoto'nun personelle diyaloğuna bakılırsa daha önce de geldiği anlaşılıyordu. Bol bol organik sebze kullanılan, sağlıklı pişirme yöntemleriyle öne çıkan bir mekan gibi görünüyordu. Rika, "Zayıfla!" baskısını yine çok güçlü bir şekilde hissetti ve bir anlığına içi büzüldü. Fakat böyle her karşılaştığı şeyle depresif bir ruh haline girmek, ona yorucu gelmeye başlamıştı. Evet, bu yorucuydu. insanlara nasıl görüneceğini düşünüp bu sorunun cevabını kontrol altında tutmaya çalışarak yaşamaktan

bıkmıştı. Gri küfle mayalanmış organik şarap Rika'nın boğazından sanki suymuş gibi akıp gitti.

"Bak, burası düşük kalorili yemekler yapıyor, ne kadar istersen yiyebilirsin," diyen Makoto cömert bir havada gülümsedi. Fakat art arda gelen yemeklerden tadan Rika, belli belirsiz lezzetlerinden çabucak rahatsız oldu. Tofulu *caprese* salatası ve kök sebzeli *ratatouille.* Ne Japon yemeğiydi ne Batı yemeği. Ne aromatik ve ağır ne de basit ve hafif. Hiçbir iddiası olmayan bu tabaklar, çok sıkıcı geldi Rika'ya. Makoto, önündeki deniz istiridyeli ve esmer pirinçli paella'dan pek bir şey yemeyen Rika'ya şaşkınlıkla bakıyordu.

"Kırk yılın başında yemeğe .çıktık, diyeti falan unutup tadına varalım, hadi ama!"

Bu adam taleplerinin tutarsızlığını nasıl fark etmiyor? Hatta aksine kadın ruhundan anlayan biri olduğunu sanıyor. Kısa zaman öncesine kadar Rika da buna inanıyordu. Eskiden olsa Makoto'nun böyle düşünceli yaklaşımından etkilenirdi kesin.

"Öyle diyorsun da bunu yersem kesin kilo alının. Esmer pirinç de olsa karbonhidrat sonuçta."

"A, sen hala benim o söylediklerime mi kafayı takıyorsun? Yanlış anlama var ama. Zayıflaman gerektiğini düşünüyor değilim. Sadece, çaba göstermeyi ihmal edersen iyi olmaz, dedim. Haberin için zoraki yiyordun, değil mi? Bu durumda yapacak bir şey yok zaten. lşinde gayret göstermenin sonucu kilo alman kaçınılmaz demektir. Bak ben de aynı durumdayım, sürekli iş yemekleridir, içki partileridir, böyle oldum neticede. "

[1]

Ozoni çorbası, kırmızı-beyaz dense de aslında pembe-beyaz olan man-cu çörekleri ve oseçi denilen sağlık, uğur, mutluluk getireceğine inanılan geleneksel yiyeceklerin konduğu bölmeli ve birkaç katlıjubako adlı özel kutular, Japon yeni yıl geleneğinin ilk planda akla gelen unsurlarıdır. -çn

t Bitkisel jelatin, kırmızı fasulye ezmesi ve şekerden yapılan bir tür Japon tatlısı. -çn

=!= lşlenmiş bir balık ürünü. Boyuna kesilmiş yanın silindir şeklinde olup ince dilimler hiilinde servis edilen, özellikle uğurlu renk olarak kırmızı (pembe) ve beyaz renklerde yapılan geleneksel oseçi yemeklerinden biridir. -çn

2

"Kırmızı Beyaz Şarkı Yarışması". l 953'ten itibaren her yılbaşı akşamında devlet televizyonu NHK'de yayınlanan şarkı yarışmasında kadınlardan oluşan kırmızı takımla erkeklerden oluşan beyaz takım yarışır. -çn

3

t Birçok tapınakta biten yılda 107 kez, yeni yıla girildikten sonra da 1 kez çan çalınan törenler. -çn

4

:ı: Doğu Asya kökenli, aroması güçlü bir tür narenciye. -çn

5

Karabuğdaydan yapılan soba eriştesi, erişte tipinin uzun yaşamı, karabuğdayın hava şartlarına dayanıklılığının sağlıklı yaşamı sembolize etmesiyle yeni yıla girerken uğur getireceğine inanılan bir yemektir. -çn

6

Kızarmış tofu, şiitake mantarı, havuç, tatlı patates ve turptan yapılan, patates nişastasıyla kıvam verilen bir çorba. -çn

t Somon kafası kıkırdağından ve turptan yapılan, ince dilimlenmiş, sirkeyle marine edilen bir meze. -çn

7

Qp.) *JJtli. Yılın ilk günlerinde tapınak ziyaretine gitmek, japonya'daki önemli yılbaşı geleneklerinden biridir. -çn

8

Geleneksel olarak 7 Ocak sabahı yenen, içine bahara ait yedi ot, moçi gibi malzemeler konan bir tür pirinç lapası. Yeni yılda sağlık dileğiyle yenir. -çn

9

Japon mutfağından Batı tarzı pilavla servis edilen bir tür et yemeği. Kırmızı şarap ve domates sosu içeren yoğun bir demiglas sosla pişirilen soğan ve mantarlı dana etidir. -çn

10

Özellikle çorba ve salatalarda tüketilen bir tür deniz yosunu. -çn

11

Tam adı johnny &: Associates olan, japonya'nın müzik sektöründeki büyük ajanslanndan biriydi. Özellikle "idol" denen popüler şarkıcı ve gruplanyla ünlü şirket, bu kitabın yazıldığı dönemde çok revaçtaydı. -çn

Bu konuşmalar onunla iş ortaklığına giriyormuşuz gibi hissettiriyor bana. Bu konuyu dahafazla sürdürmek istemiyorum.

"Evet... Makoto, şu popüler müzik grubunu sevdiğin doğru mu? Scream miymiş adı?"

Yemeğe gitmeden önce o kız grubunu araştırmıştı. Küçük bir ajans aracılığıyla çıkış yapan, beş ortaokul öğrencisi kızdan oluşan bir gruptu. Kızların her biri, dışarıda her yerde görülebilecek tipteydi ama sahne performansları sırasında tümüyle farklı biri gibi parlıyor olmalarıyla dikkat çekmişlerdi. Makoto anında başını salladı onaylayarak.

"Bu tür müziklere takık olan o Yuu Uçimura'dan mı duydun? Doğru söylemiş. Bir dahaki sefere şirkettekilerle beraber canlı performanslarına gidelim mi? Çok eğlenceli. Kadın hayranları da epey fazla."

"Ortaokullu kızlardan bahsediyoruz, değil mi? Ben almayayım. Biraz zorlasam çocuğum yaşında olacak kızların şarkılarına kendimi kaptırabileceğimi sanmıyorum. "

"Yok ya, normal idol gruplarından tamamen farklılar. Yetenek odaklılar ve çok uğraşıyorlar. Her seyrettiğimde kendilerini geliştirdiklerini görüyorum. Hayranlarına duydukları şükranı dile getirmeyi hiç atlamıyorlar ve her şeyden öte çok mütevazılar. Onları seyredince, ben de çabamı artırmalıyım, diye düşünüyorsun. "

Makoto cep telefonunu uzattı ve ona otaku havası veren grup üyesi tişörtüyle canlı bir performans esnasında çektirdiği fotoğrafını gösterdi ve Rika'yı güldürdü. Objektif anlatımında insanı rahatsız edecek hiçbir unsur yoktu aslında. Ancak kızların azimlerini ve alçakgönüllülüğünü övdükçe Rika'nın tahammülünü zorladığı da bir gerçekti. Bir şeyi sevmek için mutlaka bir sebebin olmalı. Rika'nın kulağına böyle geliyordu. Gayret ettikleri için onlara değer veriyordu. Gayret gösteriyor olmasalar onları takdir etmeyecekti. Sadece, "Şirin göründüklerinden grubun hayranı oldum," deseydi, Rika bunu çok daha rahatlıkla kabul edebilirdi.

"Tatlım, senin böyle beğendiğin idol şarkıcı, grup falan yok mu?"

Ansızın bu soruyu duyunca Rika kabuğundan ayrılmakta direnen istiridyenin etiyle boğuşmayı bırakıp başını kaldırdı. Makoto'nun onu cezbeden yuvarlak gözleri ve yumuşak görünen kahverengi saçları dolaylı aydınlatmanın ışığında çok hoş görünüyordu. Rika sanki kendisiyle alakasız bir konuymuş gibi, onunla çıkmak isteyecek ne çok kadın vardır kimbilir, diye düşündü.

"Zaten senin o tür merakların yok, değil mi tatlım? lllaki eğlence dünyasından olması da şart değil. Şimdiye kadar hiç ulaşamayacağın birine hayranlık beslediğin, bundan cesaret aldığın, yüreğinin çarptığı oldu mu diye sorsam... Mesela ergenlik döneminde falan?"

Hayran... Reiko'nun sözü aklına geldi. Caprese salatada peynir aroması versin diye sert ve tuzlu yapılmış tofu, ağzında parçalandı ve nahoş bir balık kokusu yayıldı.

"Hayran olduğun, sevdiğin kimse olmaması biraz zorlaştırmıyor mu... Hayatı yani?"

"Yani evet... İşin aslı ben kız okulundayken oradakilerin idolü gibiydim... Ondan belki..."

Hesabı hallettiler, sonra bodrumdan yukarıya çıkan merdivenin ortasında Makoto, önden giden Rika'ya seslendi:

"Bugün sende kalabilir miyim?"

Çok uzun bir aradan sonra gelen bu istekle, Rika'nın içi pır pır etti. Fakat midesi henüz tamamen iyileşmediğinden, burada yediği sağlıklı akşam yemeğine rağmen tüm vücudunda hala bir ağırlık vardı. Merdiveni çıkarken attığı her adım adeta canını acıtıyordu.

"Kusura bakma ama yarın sabah yine çok erkenciyim," deyip başına arkaya çevirdiğinde Makoto, "Peki madem," deyip hafifçe başını salladı ve elini uzatıp parmaklarım Rika'mn parmaklarına kenetledi. Böyle anlayışlı

davranması, Rika'mn daha şimdi içinden geçen o anlık tereddüdün boşa olduğu hissini verdi genç kadına.

*

"Cimri belli ki o adam! Hem cebi hem ruhu!" diye basitçe kesip attı Manako Kajii. Geçen sefer beni o denli sertçe tersleyen kadının aynı kişi olduğuna inanmakta zorlandığım kadar keyfi iyi bugün. Rika, kadının söylediği gibi Robuchon'a gitmiş, menü ve izlenimlerini de bir mektupla kaleme almıştı. Bu sebeple de Kajii bugün onunla görüşmeyi memnuniyetle kabul etmişti. Rika uzun bir aradan sonra sevgilisiyle gittiği restorandaki yemeklerin damağına hitap etmediğini anlattığında kadın bunun yemeklerin lezzeti olduğu kadar yanındaki insanla da bağı olduğunu söyledi.

"Sizin hiç eli açık, ruhen de rahat birisiyle ilişkiniz oldu mu?" "Hayır, şimdiye kadar çıktığım kişiler bir elin parmaklarım

geçmez. Hepsi de sınıf arkadaşlarım ya da akranlarımdı."

Ne ara olmuştu, Rika emin değildi ama artık kadına özel hayatını açmaktan çekinmiyordu. Ortaokuldayken ebeveyninin boşandığını, annesinin bir arkadaşıyla birlikte dükkan açtığını, babasının vefat ettiğini, kız okulunda yetiştiğini, en yakın arkadaşıyla karma bir üniversitede tanıştığını, şirkete aynı dönemde girdiği bir meslektaşıyla ilişkisi olduğunu mektuplarında anlatmıştı.

Kajii, Makoto muhabbetinden çabucak sıkılmış gibi görünüyordu.

"Ondansa Robuchon'dan bahsedelim. Şampanya tonlarındaki altın renginin hakim olduğu dekorasyon, siyah masa örtüleriyle nasıl da vurgulanıyor, değil mi? O atmosfere bayılıyorum ben!"

"Oraya Niimi Bey'le gidiyordunuz, değil mi?"

"Hım, yani şöyle aslında, ben oraya pek çok kişiyle birlikte gittim. Hepsini tek tek hatırlamıyorum tabii. "

"Demek öyle... Dürüst olmak gerekirse benim için fazla şaşaalıydı. Başım döndü adeta."

Rika yavaş yavaş, kadının bu tür samimi izlenimlerden etkilendiğini öğrenmeye başlamıştı. Gerçekten de yüz ifadesinde bir yumuşama olmuştu. Keşke yüzü hep böyle olsa bana karşı. Rika, Kajii'nin gönlünü hoş etmek için çabalamaktan vazgeçemeyen o ölen adanılan bir parça da olsa anladığını hissetti.

"Maçida Hanım, siz bir oğlan çocuğu gibisiniz. Hem de ortaokul ayarında bir oğlan. "

Manako Kajii'nin ağzından adımı ikinci defa duyuyorum sanı-nm. Utandım niyeyse. Kadın ise Rika'yla şakalaşırcasına kıkır kıkır gülüyordu.

"Kendinizi daha fazla sevmelisiniz. O zaman size uygun olmayan biriyle çıkarak falan kendinizi yıpratmanızın ne kadar boşuna olduğunu gayet doğal bir şekilde fark edersiniz. Kendinize çok az değer veriyorsunuz. "

"Hım, acaba bunu yapabilir miyim? Makoto'yu bırakırsam yeni birini bulabileceğime dair hiç özgüvenim yok. Temel olarak iyi biri o. Yani elbette her kadın, sizin gibi kendini sevip özgüvenli davranabilmeyi çok ister. Ama en zoru da zaten bu değil mi?"

"Daha neler! Bu gayet kolay! Gayret etmekmiş, idealist olmakmış, hepsi hikaye... O sırada yemeyi en çok istediğiniz şeyi dilediğiniz kadar yiyin. Yüreğinize ve bedeninize dikkatle kulak verin. Yemek istemediklerinizi asla yemeyin. Buna azmettiğiniz andan itibaren zihniniz de bedeniniz de değişmeye başlayacak. "

Çalışma masasında ağzıma tıkıştırdığım o yosun salatası. Koştururken atıştırdığım kuru meyveler. Sonra Makoto'nun beni götürdüğü Japon tarzı restoran. Belki de son zamanlarda, daha fazla kilo almaktan korktuğum için, aslında yemek istemediğim şeyleri yiyorum. Yok, aslına bakılırsa otuz üç yıllık hayatında Rika yürekten istediği bir şeyi kendiliğinden hiç yemiş miydi acaba? Kajii'yle tanıştığından beri tattığı şeyler elbette çok lezzetliydi ama hepsi yemesi tavsiye edildiği için yediği şeylerden ibaretti.

Kajii, kazağının kollarını sıvadı ve teninin altındaki dolgun kollarını gösterdi Rika'ya ve parmaklarıyla sevgi dolu dokunuşlarla okşadı kolunu. Rika'nın onun beyaz kollarına dikilen bakışlarının farkındalığıyla burundan gelen bir sesle konuşmaya başladı:

"Şu kollarım, memelerim, kalçalarım, hepsinde sevdiğim yiyecekler birikti. New York Grill'den .biftekler, lmahan'dan sukiyaki'ler[1], Imperial Hotel'deki Gargantua'dan Chaliapin bif-tekli tartlarla bu vücudu oluşturdum. Buradaki fiks menüden her bıktığımda, lezzetli yemekleri gözümde canlandırıp kendimden geçercesine vücudumu okşuyorum, çimdikliyorum. Özellikle kollarımın dirsekten üstteki kısmı ferah ve yumuşak, dilimi çıkarıp yaladığımda hafiften şekerli bir tat geliyor."

Kajii, afallayan Rika'ya muzipçe göz kırptı. Kolunun üst kısmını nasıl okşadığını gösterip örgü kazağının üstünden göbeğini çimdikledi ve başını hafifçe kaldırıp Rika'ya imalı bir bakış attı. Kadının çıplak halde, iri memelerini çenesine doğru iterek uçlarını ağzına aldığı bir sahne, net bir şekilde Rika'nın gözünde canlandı. Kendini yemek istiyor...

Kadın gardiyanların görmediği sıralarda bu şekilde kendini orgazma ulaştırıyor belki de. Manako Kajii'nin arzusunun nesnesi, eski bir sevgilisi ya da hayran olduğu bir ünlü değil de kendi vücudu. Bu yüzden mi acaba hep böyle tastamam tatmin olmuş bir hali var ve kadınsı kokusu kesif olarak yayılıyor? Tıpkı kendini dölleyip çiçeğe bürünen bir bitki gibi. Aslında karşı cinse en az ihtiyaç duyan kişi, kendisi oluyor bu durumda.

"Eskiden beri böcekler beni çok ısırır. Sıcak mevsim gelince böcekler tek benim etrafımda toplanır. Motomatsu Bey, 'Senin nefesin bile tatlı,' derdi sık sık."

Kadın gösterircesine yapmacık bir nefes verdi. Aralarındaki akrilik panel hafifçe buğulandı gibi geldi Rika'ya.

"lşyeriniz Kagurazaka'da, değil mi? Eğer öyleyse dinleyin, orada çok iyi bir restoran var. Teppanyaki[2] sever misiniz? Tütsülenmiş Miyazaki dana bonfilesi elbette harikadır ancak ben esas en sonda gelen sarımsaklı tereyağlı pilava hiç dayanamam. Muhakkak deneyin! Sonra da

izlenimlerinizi bana anlatın yine. Şimdilerde tek zevkim, sizden dinlediklerim. "

Rika bunları söyleyip masumca gülümseyen kadına karşı bir anda dayanılmaz bir merhamet hissetti. O akrilik paneli kırıp kadını oradan çıkarası geldi. Manako Kajii'nin zevkle bir şeyler yediği sahneye bizzat şahit olup iliklerine kadar ürpermek istiyordu.

*

Ofisten çıkar çıkmaz, makyajım silmeyi unutması bir yana tuvalette rujunu tazelediğini de fark etti. Yokuşun ortasında pat diye duracaktı neredeyse. Şinoi'yle buluşmadan önce onu yumuşak gösteren her şeyden kurtulma kuralı koymuştu oysa kendine.

llk başta ona yemek ısmarlama niyetiyle Reiko'yu davet etmeyi düşünmüştü ama şu noktada Manako Kajii'nin adını geçirirse keyfinin kaçacağını bildiğinden araya biraz zaman girsin istemişti. Şinoi'yle hep o ucuz izakaya'ya gidiyorlardı ama ara sıra şık bir lokantaya gitmek de hoş olurdu. Hem adama danışmak istediği bir şey vardı. "Gitmek istediğim bir restoran var, " diye oraya gitmeyi önermişti ve bugüne sözleşmişlerdi.

Hiçbir sokakla çakışmadan tek bir hat olarak ilerleyen yola girdi. Kagurazaka'nın daracık sokağı bir labirent gibi kıvrıla kıvrıla ilerlerken sürekli Rika'yı cezbeden bir şeyler çıkıyordu. Turist gibi görünen beyaz bir çiftin yanından geçti. tlk defa gördüğü küçük bir tapınak kapısına, pek çok çiçek sunu olarak bırakılmıştı. Klasik tarzda bir lokantadan mis gibi daşi kokusu yayılıyordu. Rika başını kaldırıp da karanlık gökyüzüne baktı; buranın her gün gelip geçerken gördüğü o gündelik manzaranın arka planı olduğuna inanamıyordu. iş yemekleri için defalarca buraya gelmişti, emindi, buna rağmen bu akşam her bir köşesinde gözüne çarpan bir şeyler bulunması çok garipti.

"Beklettim, özür dilerim. işten bir türlü çıkamadım da..."

Beş dakikalık gecikmeyle oraya vardığında gördü ki müşteriler sıralanmış. Şinoi çoktan gelmiş ve demir sacın karşısındaki tezgah sandalyelerinin ucunda birasını yudumluyordu. Cı-zırdayarak pişen etin sesi ve kokusunu

duyunca Rika'nın ağzı sulandı. Midemdeki sıkıntının anısı hala taze olmasına rağmen et yemek istememe bakılırsa, iyice pisboğaz oldum ben. Dudaklarında hissettiği rujun ağırlığı hala aklına takılıydı ve başını arkaya çevirip perdeyle gizlenen lavabonun kapısına baktı.

"Ben de kilo aldım biraz işte ..."

Karşısındaki söylemeden kendisi söylemeye karar vermişti.

"Öyle mi?"

Şinoi şaşırmışçasına başını hafif yana eğip kendine özgü o kocaman gözlerini Rika'ya dikti. Göz aklan bulanıktı. Gözlerinin altında her zamanki gibi koyu halkalar vardı. Her ne kadar ilk hamleyi kendisi yapmış olsa da karşı cinsten birinin onu böyle pürdikkat süzmesinin üstünden çok vakit geçmişti ve Rika böğrünün ısındığını ve kanının kaynamaya başladığını hissetti. Şinoi bakışlarını çabucak parlak saca çevirdi ve biraz donuk bir şekilde konuştu:

"Üzgünüm ama bu tür şeyleri fark eden tiplerden değilim. Kadınların dış görünüşündeki değişikliklere eskiden beri hiç kafam basmaz. Yine de bu halinizde hiçbir sorun yok bence yani."

Mezeler geldi. Cam kasenin içindeki su kalkanı bitkisi[3] boğazından kayıp gittiğinde Rika'ya içinden ferah bir pınar fışkırmış gibi geldi.

tık birasının sonunu içerken önceki akşam Maliye Bakanlığı'nın ellisini geçkin müsteşarıyla Akasaka'da bulunan üyelere özel bir bara gidişini hatırladı. Rika iki kez karaokede onunla düet yapmaya mecbur kaldıktan sonra adam beklenmedik bir şekilde nikah yüzüğü parlayan şişmiş elini Rika'nın kalçasına uzatıvermişti.

Şimdiye kadar üstü kapalı olarak ona davetlerde bulunulduğunu hissettiği olmuşsa da ilk defa birisi arzusunu bu denli açıkça ortaya dökmüştü. Belki de ben gerçekten biraz değiştim. işin aslı şişmanlamış bedenimden öyle nefret ediyor değilim. Banyo yaparken bir anlığına gözüme çarpan kalçam ve göbeğim içten içe parlıyor ve sıcak su damlaları üzerlerinden süzülürken,

sanki Echire tereyağına bakar gibi hayran kalıyorum. Etrafımdakilerin eleştirileri olmasa bu halimden bir şikayetim de olmazdı sanırım.

Rika'nın elini itmesiyle, adamın onun gönlünü hoş tutmak için o ana kadar sergilediği dalkavukça söz ve davranışları tam tersine dönmüştü. Bir anda Rika'nın görünüşüne dair hakaretler etmeye başlamıştı. Kendine sarhoş süsü vererek, "Matahmış gibi havalara giriyorsun da şişkonun birisin işte!" diye ağır laflar etmişti ayrılırken de. Bu çelişki o kadar acınası ve komikti ki Rika'nın gülesi gelmişti. Bu adam, Manako Kajii'ye maddi destek veren adamlar gibi demek ki. Belki de son anda tenime dokunmasından kurtulduğum için, korku ya da aşağılanma hissetmedim, ne garip. Eskiden olsaydı ona bu boşluğu verdiğim için kendimden şiddetle nefret ederdim ve günlerce moralim bozuk olurdu, o kesin.

Onun soğuk ve alaycı bakışlarından kaçmayan Rika'nın o görüntüsü adamı huzursuz etmişti herhalde. Bu sabah Rika'ya, "Sarhoşken ne dediğimi hatırlamıyorum, eğer kabalık ettiy-sem özür dilerim," diye çekingen tonda bir mesaj gönderecek

kadar hem de. Bu, Rika'nın hiçbir zarar görmediği halde karşı tarafın bumunu sürttüğü ilk deneyimiydi. Bunu kullanıp hükümetin bütçe tasarısına ilişkin bir haber koparabilirdi belki.

Ruju için endişelenmeyi bıraktı. Zaten et yerken silinecekti muhtemelen. Krema soslu kalın beyaz kuşkonmazlarını bitirdikleri sırada ızgara sebzeler geldi. Üstünde sadece hafif bir ızgara izi çıkacak kadar pişen soğanların bu denli tatlı ve yoğun bir lezzeti olmasına ne demeli? Aslında normalde sevmediği şişito biberinin[4] de hoş bir aroması ve yumuşak bir tadı vardı. Rika farkına varana kadar geçen gün gittiği ve buradan mesafesi yüz metre bile olmayan Japon restoranında yediğinden çok daha fazla sebzeyi midesine indirmişti.

Hemen çaprazımızda pişen kırmızı et bizimki herhalde. Çok geçmeden etin yüzeyinden yavaş yavaş berrak bir sıvı dışarı sızmaya başladı. Eriyen yağın aroması bile leziz ve huzur vericiydi. Baskın bir çiğ et kokusu azıcık bile hissedilmiyordu. Rika, kırmızı etin pembeye, beyaz yağın şeffaf renge dönüşmesini pürdikkat izliyordu.

Kesilen et çok sıcakmış gibi göründü Rika'ya ama ağzına koyduğunda sıcaklığının tam ayarında olduğunu düşündü. Ağzına adeta kayarak sıcacık ve aşk dolu bir dil girmişçesine... Güzel kokular yayan ızgara etten bir ısırık aldığında içteki az pişmiş kısmından etin suyu dışarı sızdı ve Rika yanaklarının içinde bir ürperti hissetti. Gözünün önünde kan kırmızısı bir çizgi bir anlığına belirmişti sanki.

"Buranın sarımsaklı tereyağlı pilavının eşi benzeri yokmuş. Sadece ızgaradaki etin suyu girmiyor içine, tereyağını da bolca koyuyorlarmış. "

Rika demir sacın üstünde sotelenen pilava dikti gözlerini. San tereyağına bulanan pirinç taneleri adeta dans ediyor. Üstüne soya sosu dökülünce çıkan "cozz" sesiyle bu kısa ve tutkulu dans sona erdi.

Servis edilen kasedeki parıldayan koyu renkli pilavı Rika bir süre hayranlıkla seyretti. Her bir pirinç tanesi, et suyu ve tere-yağıyla kaplanmış, yoğun bir şekilde parlıyordu. Soya sosunun aroması iştahını kabartıyordu. Kavrulmuş sarımsaktan damağına yavaş yavaş tehlike hissi veren bir burukluk ve acı bir tat yayılıyordu. Yağla kayganlaşan pirinç taneleri, birbiri ardına dilinden boğazına doğru geçiveriyordu. Biraz önceki etin lezzeti de harikaydı fakat et suyunu gani gani emen bu pilavın yeri çok başkaydı. Pirinci çiğnedikçe adeta içinden kıpır kıpır bir canlılık fışkırıyordu. Yedikçe tuhaf bir yorgunluk ve rahatlık hissiyle Rika'nın uyuyası geldi. "Ohh, çok leziz," diye defalarca mırıldandı. Sonra bir an yanına bakınca Şinoi'nin elinde yemek çubuklarıyla durmuş dikkatle ona baktığını gördü.

"Bir şey mi oldu? Beğenmediniz mi yemeği?"

"Yok... Öyle değil. Çok memnun bir halde yediğinizi düşünüyordum."

Şinoi hafifçe iç geçirdi. Nefesinde tereyağı ve sarımsak kokusu vardı. Adamın her zaman kuru görünen cildi ve dudaklarının yağla nemlendiğini görünce Rika sanki bir zafer kazanmış gibi hissetti. Şinoi kendi kasesini ona uzattı:

"Madem o kadar beğendiniz, benimkini vereyim size."

Rika utanmıştı ama iştahına yenildi ve Şinoi'nin kasesini alıverdi. Sonra da belki yediği yağlar dilini çözdüğünden belki de halihazırda Makoto'ya açılmış olduğundan, etrafına şöyle bir bakınıp sesini alçaltan Rika, tereddüt etmeden konuşmaya başladı:

"Aslına bakarsanız bizim dergide Manako Kajii'yla yapacağım bir röportaj yayımlamak istiyorum. Geçen yıldan itibaren Tokyo Cezaevi'ne gidip geliyorum. Şu veya bu şekilde dört kez görüşmeyi başardım. Davasıyla ilgisiz konulardan bahsedecek kadar bağımı sıkılaştırdım ama sonrasını kestiremiyorum. Şi-noi Bey, siz olsanız ne yapardınız?"

"Madem o kadar ilerleme kaydettiniz, ciddi olarak azminiz olduğu belli. Bunu esas alarak söyleyeyim... "

Şinoi usulca yemek çubuklarını bıraktı. Pişen etin cızırtısı bir anda yükseldi.

"Böyle durumlarda en önemlisi, kendi yüreğini açıkça ortaya koymaktır. "

Rika başını çevirip ona baktığında, adamın profilinde öyle bariz bir sertlik ya da ciddiyet yoktu. Şinoi Bey'in çökmüş yanakları yüzünden alt gözkapaklarının öne çıktığı her zamanki hali işte. Ama zihninin buradan başka bir yerlere gitmiş olduğunu hissediyorum. Kendisinin vaktiyle karşısına geçip yüreğini açıkça ortaya koyduğu kişi kimdi acaba?

"Yürek" sözünü duyunca Rika'nın ilk aklına gelen Robuc-hon'daki kaz ciğeri oldu. Herhalde evcil kaz karaciğeriydi. Şinoi Bey'in söylediği, ciğerin en lezzetli, tıpkı Robuchon'da yediğim gibi tatlı ve yoğun kısmını kendi içimde bulmam gerektiği anlamına mı geliyor acaba?

"Ona mutlak bir güven hissettirmeniz gerek. Dalkavukluk yaparak ya da yalan söyleyerek değil. Özünüzü karşınızdaki insana gösterip yaşamınızın bir parçasını ona sunmak demek oluyor bence bu."

Tatlı olarak elma kompostosu ve dondurma vardı. Her zamanki gibi ikisi de kendi hesabını ödedi. Restorandan çıkınca dar sokakta yan yana yürümeye başladılar. Etrafa derin bir karanlık çökmüştü, anacaddenin gürültü patırtısı çok uzakta kalmış gibiydi.

"Güzel bir mekanmış bu. Biraz şaşırdım açıkçası. Böyle şeylere ilginiz olduğunu sanmazdım, Maçida Hanım."

"Şimdiye kadar öyleydim zaten. Son zamanlarda samimiyetimin arttığı, güzel yemekler konusunda bilgili bir arkadaşım burayı söyledi."

Bir arkadaşım ... Manako Kajii'den bahsederken böyle dedim şimdi... Reiko, uzun zamandır tüm ağırlığıyla benim için o konumda bulunan tek insandı, zaten başka hiç kimsenin de oraya yaklaştığı olmadı... Eminim ki Manako Kajii hayatı boyunca yüreğini açabileceği bir hemcinsiyle arkadaşlık kurmamıştır.

"Çoktandır ilk kez düzgün bir yemek yediğimi hissettim. Çok sağolun. Mümkün olursa yine böyle bir mekana götürün beni. Bu sefer ben ısmarlayacağım," dedi Şinoi, lafı uzatmadan.

Rika şaşkınlıkla adamın yüzüne bakıverdi. Şinoi, "Bir şey yok ki söylediğimde," dercesine utangaç bir şekilde güldü ve gözlerini hemen Rika'dan kaçırdı.

"Tamam, gideriz," diyen Rika düşünmeden ileri bir adım attı. Boşluk olacağını düşündüğü yerde Şinoi'nin vücudunun sertliğini hissetti. Göğsü adamın kolunun üst kısmına değmişti. Süratle genişlemiş olan bedeninin yeni boyutuna alışamamıştı. İnsanlarla mesafesini hala ayarlayamıyordu. Haber peşinde koşarken bir fırsatını bulup istasyon binasındaki bir iç çamaşırı mağazasında bedenini ölçtüğünde sutyen ölçüsünün B'den D'ye çıktığını görmüştü. Anlaşılan ben kilo aldı mı önce memeleri *büyüyen tiplerdenim.* Ellili yaşlarında görünen tezgahtar kadın Rika'nın memelerini sertçe kavrayıp sutyenin kuplarının içine sokuştururken genç kadın meme uçlarından adeta elektrik çarpmış gibi hissetmişti. Gözü kolundaki saatte, eline geleni toplayıp satın aldığı üç sutyen, külotlarının ne rengine ne kumaşına uyuyordu. *Kimsenin beni iç çamaşırıyla görmesini istemeyeceğim bir görüntüyani.* Rika böyle bir şey düşündüğü için kendi kendine hayret etti.

Sanki kim görecekti? Yanındaki, büyük bir medya kuruluşunun editörler kurulundan, Rika için sadece "kulakçı" sıfatında biriydi.

Adama değmesi kasıtlı değildi zaten. Aceleyle mesafe koyarsa sanki bile bile yapıp sonra da pişman olmuş gibi görüneceğini hissettiğinden Rika, göğsünü adamın koluna hafifçe yaslamış halde yürümeye başladı. Rika'nın Şinoi'nin sert koluna yaslanan memesi yumuşaklıktan basılıyor, tıpkı tereyağının erimesi gibi geniş bir alana yayılıyordu. "Şinoi Bey, siz nerede oturuyordunuz?" diye sorduğunda, "Suidobaşi'de," cevabını aldı.

"Şey, yani pek de önemli değil aslında ama en sevdiğiniz yemek nedir? "

"Hım, Japon tarzı sünger kek herhalde. Bu ara 7- Eleven'da ambalajlı olarak satılan kekin çok enfes olduğunu fark ettim. "

"Ne hoş," diye alçak sesle mırıldandı Rika. Şinoi'nin bembeyaz dişleri utangaç bir gülümsemeyle karanlığın içinde parladı. Karnı da doymuştu ama Rika'nın yine ağlayası geldi. Birileriyle bir şey yedikten sonra ayrı yollara gidiyoruz hep. Sürekli birlikte kalmak mümkün değil. lçi böyle güzelce ısınmış, dudakları nemlenmiş ve damağında güzel bir lezzet kalmış olmasına rağmen neticede hep yalnızdı. Kiminle olduğu önemli değildi. Ne kadar nefis vakit geçirirlerse o kadar yalnızlığa itiliyordu sanki Rika.

*

O gün sabahtan Rika, Tokyo Cezaevi'nin giriş katında ziyaret prosedürlerini yerine getirirken bedeni ansızın sanki görünmez bir fırtınaya tutulmuşçasına içini şiddetli bir gariplik sarmıştı. Sebebini bilmiyordu. Görüşme izin belgesi elinde bekleme odasında sırasını beklerken içindeki o huzursuzluk sürekli devam etmişti. Artık aşina olduğu asansörlerin bulunduğu salondaki kasvetli atmosfer ve gardiyanların her zamankinden farksız soğuk tavırları bir anda Rika'ya çok tehditkar göründü.

"Ne diyeceğim, dün ziyaretinize biri geldi mi?"

Görüşme odasına alınır alınmaz Manako Kajii bu soru karşısında imalı bir şekilde hafifçe gülümsemişti. Ailesi gelmiş olabilirdi, garip değildi, kadının pek çok destekçisi de vardı. Fakat Rika dayanamayacağı derecede bir gerginlik hissediyordu. Ya Kajii başka muhabirlere karşı da böyle cilveli tavırlar takınıyorsa? Ağırdan alacak vaktim yok! Bugün röportaj konusunu açmak durumundayım!

"Biliyorsunuz, günde sadece bir ziyaretçim olabiliyor. Niye böyle diken üstündesiniz ki? Pek tuhaf. "

Bu olumsuz duyguyu bir solukta aşan Rika, akrilik panelle korunan hemen karşısındaki kadım bizzat kendi elleriyle fethetmek istiyordu. İçinde şaşırtıcı bir güçle ona dokunmak istiyordu. Parmaklarımı o örgü kazağının önünü gerginleştiren iri memelerine bastırasım var. Her an parçalanıp dağılacak gibi görünen yumuşacık bir şeftaliye parmağını dokundurup iz bırakmak ister gibi, henüz havanda yeni dövülmüş ve pirinç ununa bulanmış bembeyaz bir moçi'ye parmağını bastırıp içeri doğru göçertmek ister gibi, gayet doğal bir his bu. lşin aslı Rika, şimdiye kadar gösterişli bir kadın vücuduna hiç dokunmamıştı. Annesi asla günlük egzersizlerini aksatmazdı ve herkes onun gençliğini ve fiziğini överdi. Reiko'nun ise karşı cinsin bakışlarım savuşturmak istercesine ergenlik çağındaki bir kız gibi sıkı, en ufak bir fazlalığı olmayan, ham bir bedeni vardı. Genç kızlığında gelip ona yaslanan sınıf arkadaşlarımnkiler de öyleydi. Rika, güzellik anlayışı onlarınki gibi olmayan, her yeri dolgun, kendine dokunan her şeyi derinlerine çekip yutacakmış gibi görünen o muammalı vücuda, erkeklerin neredeyse yüz milyon yen harcadığı o evrene bizzat elleriyle dokunup varlığını hissetmek istiyordu.

"Bir ricam olacak. Sizinle yapacağım bir röportaj yayımlamak istiyorum. Haftalık Şumei dergisinin ön plana çıkaracağı bir yazı dizisi olsun istiyorum. Bu, yaklaşan duruşmanızda rüzgarı sizin lehinize çevirecektir. Henüz yazıları kaleme alabilecek konumda değilim, bu yüzden editörler masası benim oluşturduğum metin taslağını toparlayıp yazıya dönüştürüyor. Ama sizi asla zora düşürmemesi için tüm sorumluluğu üstleneceğim. "

Kajii bıkmış gibi çenesini boynuna doğru çekti, gıdısındaki çizgiler arttı ve derinleşti.

"Buraya ilk geldiğinizde bunu söylediğime eminim. Dava hakkında kesinlikle konuşmayacağım, diye. Hala vazgeçmediniz mi? Sadece yemeklerden bahsetmek istiyorum ben."

"Evet, tabii ki... Olaylar ve kurbanlar hakkında bilgi istiyor değilim. Sadece toplumun size dair algısını düzeltmek istiyorum. Kamuoyunu sizin tarafınıza çekelim! Sizin bir kadın olarak bugüne kadar nasıl bir hayat

sürdüğünüzü, neler hissettiğinizi, nasıl yaşadığınızı hiçbir şeyi saklamadan bana anlatmanızı istiyorum."

"Böyle bir şey ne işe yarayacak ki? lnsanlann bayağı meraklar içeren bakışlanna şimdiye kadarkinden de fazla maruz kalacağım sadece, o kadar. "

"Sizin yaşama bakışınızı öğrenmek suretiyle, hayatta zorluk çeken pek çok kadının ters bir mantıkla hayatlannı kurtarması mümkün olabilir. Siz kadınların erkeklere karşı yenilgiyi kabul edip onlara önden gitme hakkı vermeleri gerektiğini vurguluyorsunuz ama öte yandan bunu söyleyen siz, sadece nefes alarak bile pek çok erkeğe zarar vermeye devam ediyorsunuz. Feci şekilde çelişkilerle dolusunuz. Mahkemede dengesi sizin yüzünüzden sarsılanlann hepsi de toplumda güç sahibi erkeklerdi, değil mi? Doğrudan temas etmiş olmasanız bile sizinle tanışmalan yüzünden kaderleri altüst olan çok sayıda erkek var. Bunu inkar edemezsiniz, değil mi? Japon kadınlarından fedakar, çalışkan ve disiplinli olmanın yanı sıra kadınsı ve yumuşak olmaları, erkeklere şefkat göstermeleri talep ediliyor. Bu ikisini bir arada yürütmek imkansız olsa da herkes eziyet çekerek çabalamaya zorlanıyor. Size bakınca da şunu net olarak anlıyorum ki bu ikisini bir arada yürütmenin imkansız olması gayet doğal. Bunu başarabilsek bile bizi kurtarmıyor. Asla özgürlüğe ulaşamıyoruz. "

"Başka kadınlardan bana ne, canım! Onlan kurtarmak gibi bir arzum falan yok. Şu dünyadaki çoğu kadından nefret ettiğimi biliyorsunuz bence."

Sesindeki o soğuk tınıda, Rika'nın tutunabileceği hiçbir girinti yoktu. Pürüzsüz ve kaygan bir kayalığa tırnaklarını geçirip tırmanırcasına Rika can havliyle direndi:

"Başka kadınlan değil de beni kurtarmak istemez misiniz? Benim kurtulmam için konuşmayı kabul eder misiniz?"

"Nedenmiş?"

lri siyah üzümlere benzeyen gözleri çenesinden yukarıya doğru onu kavrarcasına Rika'nın yüzüne dikilmişti. Kadın, Rika'nın söylediklerinden henüz hiç de tatmin olmuş değildi. Yüreğimi açıkça ortaya koymalıyım.

Kaplan olup ölene değin dönüp duracak ve Kajii'yi keyiflendirecek, onun iştahını kabartacak, altın rengindeki erimiş tereyağına dönüşerek kendini ona sunacaktı. Rika, Rika olmaktan vazgeçmek zorundaydı.

"Çünkü... yani... sanırım sizi... yok, hayır... sizi..."

Manako Kajii'yle tanıştığı günden beri, sürekli onu düşünüyordu. Artık zihninde Makoto'dan da Reiko'dan da annesinden de daha çok yer kaplıyordu bu kadın. Çelişkilerle dolu sözleri ve davranışları, arzularına yüzde yüz adanmışlığı ve görmek istemediği şeylerden inatla gözünü kaçırmasının sonucu olarak edindiği sarsılmaz özgüveni... Hepsi Rika'nın aklını kurcalıyordu. Çaresizdi, kadından gözlerini alamıyordu. Makoto'nun idol şarkıcılara hayranlığını açıkladığı "sebep"lere ihtiyacı yoktu Rika'nın. Bugüne kadarki yaşamının büyük bölümünü inkar etmek pahasına kabul etmek zorundaydı:

"Bu röportajı yapmak istiyorum çünkü ben sizden gerçekten hoşlanıyorum. "

Manako Kajii'nin yüz ifadesine hangi kesitten bakarsa baksın en ufak kıpırtıdan eser yoktu. Bir hançer kamına saplan-mışçasına aniden canı acıdı Rika'nın. Nihayet tüm cesaretini toplayarak hayatında ilk defa dile getirdiği bu itirafı, kadın son derece doğal bir şey olarak algılamıştı.

"Sizinle arkadaş olabilir miyiz?"

"Benim arkadaşa ihtiyacım yok," diyen Kajii, parlak saçlarını hafifçe savurdu ve sakince gülümsedi. "Benim tek istediğim, hayranlar. Arkadaşa ihtiyacım yok."

Rika, beyninden vurulmuşa dönmüştü.

Loş ışıktaki elleri bir anda aydınlığa kavuşunca Rika etrafına bakındı. Anlaşılan biri yazıişleri bölümünün jaluzilerini açmıştı. Ocak ayının sonlanndaydılar. Güneş ışığı çaprazdan sandalyesine kadar geliyordu artık ve geri dönüştürülmüş pürüzlü kahverengimsi kağıdı bembeyaz gösteriyordu. Rika güneşi gören parmak uçlarının ısındığını hissetti. Aydınlıkta bakınca, o doğal haliyle tırnaklarında pudramsı bir kuruluk

vardı; üzerinde de dikey olarak çizgiler uzanıyordu. El kreminin bittiğini hatırladı.

Midesindeki rahatsızlık bir türlü geçmeyince Rika haber peşinde koştururken bir ara fırsatını bulup istasyon binasındaki bir dahiliye kliniğine gitti ve özofajit teşhisi kondu, yemek borusu iltihabı. İçince nefes borusunu yatıştıran, midesinin şeklinin bariz olarak farkında olmasını sağlayan toz ve tablet formunda birkaç ilaç reçete edildi. Rika, doktorun talimatlarına uyarak bu aralar hafif yemekler yemeye özen gösteriyordu. Sabahlan ılık süt ve muz, öğlende sıcak hazır yemek satan dükkandan bol sebzeli doyurucu bir çorba... Akşamlarıysa eve mümkün olduğunca erken dönüyor ve porsiyonlara ayırıp dondurduğu yağsız pilavı sade lapa olarak yiyor ya da sebzeli pirinç çorbası yapıyordu. Yılbaşından itibaren aşın miktarda yemeyi geride bırakmıştı. Günde üç kez içmesi söylenen ilaçlar, yavaş yavaş aklım başına getirmişti. Kilosu da nihayet dengeye oturmuştu.

Aniden kilo alması yüzünden, Rika biraz da olsa kendisi için "uygun miktar"ı kavramaya başlamıştı. Öncelikle şimdiye kadarki beslenme alışkanlıklarının çok özensiz olduğunu fark etti. Er ya da geç sağlığının bozulacağı belliydi. Zamanım ve param izin verdiği sürece güzel lezzetler peşinden gitmemde sakınca yok bence. Şu an dolgunlaşmış olan kollarımın üst kısımları ve karın çevrem hoşuma gidiyor aslında. Boyum yüz altmış altı santim olduğundan sağlık açısından kilomda herhangi bir problem yok. Nereden bakarsam bakayım önceden aşırı zayıftım. "Vücudunuz çok fit," şeklinde yorumlar duymasam da olur. Elimdeki kıyafetleri yenilemem gerekmesin diye elli beş kiloyu geçmemeye dikkat edeceğim, o kadar.

Tüm bunlar bir yana, Rika kilosu arttığında çevresindekilerin kaygılarının garip olduğunu düşünüyordu. Kimseye bir sorun çıkarmadığı halde herkes onu kınayan hatta adeta dehşete düşen bir tavır sergilemişti.

Rika çalışma masasına döndü ve kestiklerini yapıştırıcıyla kupür defterine yapıştırmaya devam etti. iş sırasında birkaç dakikalık bir boşluk buldu mu arşiv odasındaki gazete ve rakip dergilerden, yazıişlerinde saklanan kendi eski sayılarından Kajii'ye ilişkin haberlerin fotokopilerini çekip bu şekilde kesip düzenlemeyi alışkanlık haline getirmişti. Aralık 2013'ün ikinci haftasında çıkan "Tokyo Metropol Bölgesi'nde Art Arda Gerçekleşen Şüpheli Ölümler" başlıklı özel haberin sayfalarını hızlıca çevirdi. Bu,

vakaların kamuoyunun dikkatini en çok topladığı dönemdi. Kajii ailesinin memleketlerindeki itibarı, Salon de Miyuko yemek kursunda olup bitenler ve kurs öğrencilerinin görünüşü, kadının yıllık gelirine dair keyfi spekülasyonlar içeren yazılar, kurbanların özel hayatları ve gerçek yüzleri, ayrıca ölenlerin ailelerinin çeşitli yorumları. Hoş, bunların sayısı hiç de fazla değildi. Bir kere ileri yaştaki Motomatsu'nun, resmi nikahsız eşinden ayrıldıktan sonra akrabalarıyla pek bir teması olmamıştı. Niimi'nin ise kansı çoktan vefat etmişti ve babasının ona bıraktığı şirketi idare eden kırklı yaşlarının sonlarındaki tek oğlu, Kajii'ye yönelik nefretini ve habercilerin bitmek bilmez tacizlerinden ötürü yorgun düştüğünü açıklasa da söyledikleri çok azdı. Sıradan biri olan babasının o tuhaf kadın tarafından kandırıldığını ve kendini kaybettiğini, evlilik için sözleştikleri halde ihanete uğradığını, kalp krizi gibi gösterilerek bir şekilde öldürüldüğünden emin olduğunu ifade etmişti. Bu akraba açıklamalarının arasında Rika'nın çabucak gözüne çarpan, Yamamura'nın ablası olduğunu söyleyen kırklı yaşlarındaki bir kadının sözleriydi.

Kardeşim o kadının nişanlısı falan değildi. Ailesinden biri olarak bunu söylememem gerekir belki ama utanarak da olsa söylüyorum: Kardeşim sadece onun hayranlarından biriydi, o kadar.

Hayran... Kajii'yle geçen haftaki görüşmesinden beri aklından çıkmayan kelime... Boynunda ansızın bir kaşıntı hisseden Rika, boğazlı kazağının yakasını çekiştirdi. Arkadaş olma ricası kayıtsızca reddedilmiş, röportaj mevzusu da havada kalmıştı.

O kadın, kim olursa olsun hiç kimseyle hayatı boyunca bir bağ kurmamıştır. Onun istediği, hayatını paylaşacağı biri-leri değil, hayranlar sadece. Kardeşim onun o dilbazlığına kapıldı ve kadının sahnelediği tiyatronun seyircilerinden biri haline geldi. Gerçi şu da var, ben o kadınla mahkeme dışında bir kez bile karşılaşmadım.

Mesafeli konuşma tarzı etkileyici olsa da soğuk biri hissi vermiyordu. Kajii'yle ilişkilerine baştan itibaren karşı çıktığını ama sonra kardeşinin ne pahasına olursa olsun ondan ayrılmayacağına dair inadına boyun eğdiğini, bir araya geldiklerinde de onunla kavga etmek istemediği için mümkün olduğunca Kajii konusundan kaçındığından ötürü pişman olduğunu anlatmıştı.

Peki Kajii'nin erkeklerle birlikte geçirdiği o zamanlar sahiden nasıldı acaba? Kajii'nin sözlerine inanacak olursa, kendisi özgür ruhlu bir tanrıça gibiydi. Şefkat ve şımarıklığı büyük bir hünerle kullanarak erkekleri kendine bağladığını anlatıyordu. Ancak kurbanlar, henüz hayattayken Kajii'den başkasını gözleri görmese de ona tepeden bakan sözleri üçüncü şahıslara tekrar tekrar söylemişlerdi. Bir yandan onu küçümserken diğer yandan ona tutkun bu adamlann hislerini Rika hiç anla-yamıyordu.

Rika bir süre güneş ışığının içinden süzüldüğü jaluzilere baktı. Belki babası da aynı o adamlar gibiydi. Annesinin yaptığı ev işlerine şudur budur diye laf edip durur, her fırsatta "dünyanın işleyişinden bihaber" olmasından yakınır, onun el bebek gül bebek büyütülmesiyle dalga geçerdi. Ancak annesi evden aynlmaya kalktığında babası altüst olmuş, paniklemiş ve kontrol edilemez bir öfkeye kapılmıştı. En sonunda da surat asmış ve acıdan sessizliğe gömülmüş, diyalog kurmayı reddetmişti. Rika hatırlamamak için elinden geleni yapıyorsa da babasının boşanma sonrasındaki kendini bırakmış yaşam tarzı gözünde canlandı ve midesini iyice kaskatı yaptı. Onun kanı damarlanmda akıyor kesinlikle. Her geçen yıl yüzümün gitgide ona daha çok benzediğini hissetmekten kendimi alamıyorum. Babamın gençliğinde belirgin kemerli bir burnu, parlak gözleri ve sağlıksız denebilecek derecede zayıf bir bedeni vardı. Hatta duyduğuma göre kız öğrenciler ona abayı yakıyormuş. Fakat ölümünün öncesinde o eski halinden eser kalmamış, içkiden şişip kalmıştı. Tüm vücudu o kadar şişmanlamış olmasa da göbeği her an patlayacakmışçasına dışan çıkıntılıydı. Sanki içinde beslediği bir canlı vardı; kendine ait bir iradesi varmış gibi hissettiren ürkütücü bir et çıkıntısı.

Rika, Manako Kajii'ye samimiyetini nasıl göstereceğini düşünüp duruyordu. Oysa belki de burada hata yapıyordu. Şinoi Bey'in tavsiye ettiği üzereyüreğimi açmam gerek. Ama ona kendimi her şeyimle sunduğum takdirde kurbanlanndan farkım kalmaz. Şayet ona yumuşak yü.zümü gösterirsem, sonsuza kadar bana tepeden bakar. Onun hayranı olmaya niyetim yok. Onunla sahici bir ilişki kurmak istiyorum. Peki bunun için ne yapmalıyım?

Yapış yapış olmuş parmaklarını birbirine sürterek koridorun karşı tarafında iki masa ötede bulunan Kitamura'ya seslendi:

"Baksana, bu üç sene önceki Manako Kajii özel dosyasını hazırlama görevi, senin ekibinde miydi Kitamura?"

Eski sayıyı kaldırıp habere işaret ederek sormuştu.

"Evet öyle. Hatta o kurbanın ailesiyle röportajı yapan da bendim, ben!"

Anılan canlandırmak istercesine gözleri uzağa dalan Kita-mura, Rika'nın yanına doğru geldi. Rika'nın omzu üzerinden kupürlere göz attı.

"Bu Yamamura Bey'in ablası... Senin gibi ısrarcı olmayan birine bile röportaj verdiyse, konuşmaya şaşırtıcı derece açıktı herhalde? "

"Evet ama başlarda işbirliğine hiç yanaşmamıştı. Yamamu-ra Bey'in annesinin sağlığı röportaj bombardımanı yüzünden bozulunca Tokyo'daki bir üniversite hastanesine yatırılmıştı. Ablasının işinden izin alıp ona refakat ettiği sırada oldu görüşmemiz. Diğer hastalara rahatsızlık vermemek adına tekrar gelmemem koşuluyla hastanedeki bekleme salonunda sorularımı yanıtladı. Sonrasında annesi vefat etti. Tadım çok kaçmıştı, o yüzden şimdi bile aklımda."

Hiçbir duygusal bağı yokmuş hissi veren ses tonu, Rika'nın içini ürpertti.

"Doğal olarak bitkindi ama duruşu sağlam bir kadın gibi görünüyordu bence. Büyük bir inşaat şirketinde mi ne müdürdü sanırım... Hala orada çalışıyor mudur bilemem tabii."

"O zamanki iletişim bilgileri var mı sende? Bir tanışıp konuşmak isterdim."

Bu davayla bağlantılı kişiler arasında bakış açısı kendisi-ninkine en yakın kişinin o kadın olduğuna dair bir önseziye sahipti Rika.

"Maçida Hanım, yoksa siz Kajii'nin davasını takip etmeye mi karar verdiniz? Bu saatten sonra?"

"Evet. İstinaf duruşması mayıs ayında ve çok geçmeden bütün milletin ağzında KajiMana olacak."

"Boş verin bence. Hadi kadın dergisi olsak neyse de, bizimki gibi bir dergide belki geçen yıl olsa olurdu ama şu anda hiç talep yok. Bunu yapmak sadece zaman kaybı olur. "

"Neden ki? Daha geçenlerde şu 'iş olarak ikinci eş olan kadınlar'a dair haberle satışlarımız artmadı mı?"

Zengin ve yaşlı erkeklerin mirasını hedefleyerek evlenen kadınların kullandığı yöntemler haberi büyük yankı uyandırmıştı. Kocaları bir önce ölsün diye gündelik yemeklerin çeşnilerini azar azar artırıp yağlı yemeklere alıştırmak şeklindeki garantili yöntem, Rika'ya Kajii'nin davasını anımsatmıştı. Zaten yemek pişirmeyi iyi bilen bir kadın için eşini şu dünyadan silmek çocuk oyuncağı olsa gerek.

Kitamura, Yamamura'nın ablasından bahsederken gösterdiği kayıtsız tavrın tam aksine hararetle konuşmaya kendini kaptırmıştı.

"Profesyonel ikinci eşler, sadece zenginlerin başına gelebilecek, 'başkalarının derdi' olduğundan dedikodusundan zevk alınıyor. Kajii'nin davası da ilk başlarda ilgi çekti ama sonra erkek okuyucuları rahatsız edip huzurlarını kaçırdı. Hesap üstüne hesap yaparak kendisine zarar vermeyecek gibi görünen bir kadını özenle seçmelerine rağmen sonuçta beladan kurtu-lamamak, herkesin her gün başına gelebilecek bir şey olduğundan hepsini korkuttu bu. Kurbanların tarafını daha fazla kurcalamayı bırakalım. "

"lyi de Kajii'nin yöntemlerini bilmek, erkeklerin kendini koruması için bir kılavuz görevi görmez mi? Hem yeni kadın okuyucular da çekebiliriz belki böylece... Dur bakayım... Kita-mura, yoksa senin böyle bir tecrüben mi oldu?"

Rika aslında sadece laf olsun diye konuşuyordu ama Kita-mura ciddiye alıp, "Son zamanlarda bir garip oldunuz, Maçida Hanım," diyerek yüzünde açıkça hoşnutsuz bir ifadeyle arkasını dönüp gitti. Az sonra da elinde kendi kremiyle Rika'nın yanına dönüp kremi ona uzattı. Şaşıran Rika, "Teşekkürler, " diye mırıldandı. Kajii'nin yalancı olduğu kesindi ama Rika onun ne olursa olsun birini öldürebilecek kadar güçlü duygular besleyebilecek bir mizacı olduğuna inanmıyordu.

*

Ziyaret odasının kapısını açar açmaz Rika, Manako Kajii'nin hoşnutsuz yüzü ve adeta kavrulmuş dudaklarını görünce, işe yaramış, diye düşünerek kendi kendine güldü. Kasıtlı olarak ziyaretini birkaç gün geciktirdiğine değmişti anlaşılan. Bu on gün içinde gerekli hamleleri yapmıştı. joel Robuchon'un editörlüğünü yaptığı henüz yeni yayımlanmış yemek kitaplarından birkaç tanesini ona göndermişti. Bol tereyağlı tariflerle dolu kitap, bir yandan Kajii'nin gözlerine ziyafet çekmiş, bir yandan da onda şiddetli bir tatminsizlik doğurmuş olmalıydı.

"Epey oldu görüşmeyeli. Yoksa beni özlediniz mi?" diyen Rika'nın dudaklarının iki ucunun da yukarı kıvrıldığını görünce Kajii'nin gözleri bir anlığına şaşkınlıkla kocaman açıldı. Sonra hemen suratını asarak çenesini kendine doğru çekti, gıdısındaki çizgiler iyice derinleşti. Rika, aralarında akrilik panel, kadının tam karşısına oturdu ve hiç oyalanmadan konuya girdi.

"Genç kızlığınızdan bugüne kadarki hayatınızı biraz anlatabilir misiniz? Benim bu davaya ilişkin düşüncelerim şöyle: lnternette tanıştıkları ve ilk bakışta dünyadan bihaber, ev işlerine yardım edecek biri gibi gördükleri bir kadının -sizin-sıradışı değer yargılarına ve yaşam tarzına ayak uydurmaya çalışırken dengeleri bozuldu ve sağlıklarını yitirip kendilerini kaybettiler. Bir anda da talihsiz bir şekilde vefat ettiler. Mahkemede sizin üyelere özel bir cinayet sitesine kaydolduğunuz, günde birkaç kez oraya girerek doğal bir ölümmüş gibi göstererek cinayet işleme yöntemlerini araştırdığınız, zehirlerle ilgili pek çok kitap satın aldığınıza dair ifadeler verildi. Ancak zihninizde bu cinayetleri planladığınızı varsaysak bile onları öldürerek ekle edeceğiniz bir şey görünmüyor. llk şüphelenilecek kişinin siz olacağınız da çok açık.

"llk kurban, Motomatsu Bey, sizin onu aldatıp ihanet edeceğinizden endişeliydi ve bu da halihazırdaki uykusuzluğunu iyice kötüleştirmişti. Bir doktor tarafından reçete edilmeyen barbitürat türü tehlikeli uyku haplarını yanlışlıkla aşın dozda içmesi şaşırtıcı değil.

"Sonra Niimi Bey... Zaten yüksek tansiyonu olmasına rağmen, size gösteriş yapma uğruna sizi dışarı çıkarıp yemeklere götürmüş ve kolesterol

seviyesini iyice yükseltmiş. Doktorların teşhisine göre o zamana kadar da birkaç kez kalp spazmı geçirmiş. Banyoda gerçekleşen ölümü bir kaza olabilir sanki?

"Yamamura Bey'inkiyse intihar olabilir gibi görünüyor. Raylara atladığı yer, perona yerleştirilen kameranın kör noktasında bir kere. Ayrıca kamera kayıtlarında şüpheli biri bulunmamış. Düşünce kuruluşundaki işi zaten oldukça çetinmiş. Sizinle ilişkisi yüzünden de daha çok paraya ihtiyaç duyup fazla mesaisini artırdığından tükenmişliği sınıra dayanmış olsa gerek. Eğer ailesinin verdiği ifadeler doğruysa, bu onun ilk aşkıymış. Yaptığınız dana yahnisi, ay pardon, boeufbourguignon ile hem ruhu hem bedeni doyduktan hemen sonra nişanınızın bozulduğunu söyleyip başka bir erkeğin varlığını ima ettiyseniz, intihar etme niyeti olmasa bile işe giderken bir anlığına bunca şey yüzünden dengesini kaybetmiş olması hiç de garip kaçmazdı.

"Bir suçunuz varsa, o da erkeklerin sizi madden desteklemesini sağlayıp onlara evlilik sözü verirken bir yandan da tedirgin etmiş ve kötüleşen sağlıklarını görmezden gelmiş olmanızdır sadece. Aslına bakarsanız tavsiyeniz üzerine margarin yerine tereyağı kullanıp önerdiğiniz restoranlarda yemeğe gidip durduğum için altı kilo aldım, sindirim sistemim bozuldu ve geçen hafta doktora gitmek zorunda kaldım. Öte yandan eski yemek alışkanlıklarıma da dönemez oldum, değer yargılarım ciddi şekilde değişti. Eskiden var olan 'ben'i öldürdünüz demem abartıya mı kaçar?"

Rika'nın "öldürmek" kelimesini kullanması bile Kajii'nin dudaklarının bükülmüş halini değiştirmedi. Konuşmasının nafile olacağını söylemek istercesine, yüz ifadesi inatla değişmiyordu. Rika sabırla beklemeye devam etti. Nihayetinde ilk pes eden olmaktan duyduğu utancı yansıtan şekilde Kajii yavaş yavaş konuşmaya başladı.

"Kaç defa söyledim size. İşinize yarayacak tek bir şey bile söylemek niyetinde değilim. Aynca şunu da söylemiş olmalıyım, beni destekleyen tek kişi siz değilsiniz. "

"Bunu biliyorum. Ama bunu gerçekten umursamıyor musunuz? Tüm hayatınızı böyle bu bina içinde geçirmeniz gerekirse, buna razı mısınız?

Kamuoyunun tepkisine bağlı olarak istinaf karan tersine dönebilir. "

Ağzı kurumuştu. Bu aralar içtiği ilaçlar sayesinde midesi rahatlamıştı. Rika'daki değişim karşı tarafa ulaşmış mıydı acaba? lri siyah üzümlere benzeyen gözlerinde adeta bir kıvılcım çaktı.

"Ayrıca benim aracılığımla dışarıyla bağlantınız mümkün olabilir. Sizinle duygusal bir bağ kurma arzumdan ben artık vazgeçtim. Beni kullanma fikrine ne diyorsunuz? Sizin yerinize ben yiyeceğim, hissedeceğim, göreceğim. Vücudunuzun bir parçası olarak dünyayla etkileşimde olacağım. Buraya geldiğim sürece en azından ruhunuz özgür olacak."

Rika, Tokyo'da yürüyen Kajii'yi gözünde canlandırdı. Ona yakışan, şehir ve oradaki o tüketim. Böylesine daracık ve karanlık bir yer ona uygun değil. Rika, Kajii konuşmaya başlamadan hemen önce aralarındaki atmosferin ciddi şekilde sarsıldığını fark etti.

"Şu anda yemeyi çok istediğim bir şey var. "

Kajii bakışlarım şöyle bir kaldırıp ona baktı. Rika, "lşte bunu bekliyordum! " diyerek sıntmamak için kendini zor tuttu ve not defterini çıkardı.

"Şincuku'daki Yasukuni-dori Caddesi'nde bir ramen'ci var. Oranın tuzlu et suyunda tereyağlı ramen'ini yiyip tadının tam olarak nasıl olduğunu bana anlatmanızı istesem? Her zamanki gibi kendi kelimelerinizle."

Rika'nın en azından adını duyduğu bir yerdi. Sayıları az olsa da ülke çapında lokantalar açmış Tohoku merkezli bir ra-men'ciydi. Görevin böyle basit olması, onu rahatlatacağı yerde bir tuzak varmış hissiyle Rika'yı tedirgin etti.

"Dürüst olmak gerekirse normal şekilde yiyince öyle ahım şahım bir lezzeti yok. Buranın ramen'inden muhteşem bir tat almak için bazı koşullar söz konusu. " Kajii burada lafına bir ara verdi. O iri üzüm gözleriyle Rika'yı süzerek hafifçe bir yalandı ve biraz zaman geçirdi. "Seksten hemen sonra yemek. Gün ağarmadan saat üçle dört arası. Mevsim de ne kadar soğuk olursa o kadar iyi. Tam şimdilerdeki gibi yani."

Ölçüyü kaçıran bu istek karşısında Rika hafifçe gülümsedi sadece. Buz mavisi bir örgü kazak giyen kadının bugün hayalsi denebilecek bir havası vardı ve şimdi söyledikleri, o havayla hiç uyuşmuyordu.

"Üç yıl önce, şubat ayıydı. Niimi Bey'le Şincuku'daki Park Hyatt'ta kaldığımız gece. New York Grill'deki biftekler, off, enfesti. Ben geceleri oradan görünen manzaraya da bayılırım. "

Rika, Park Hyatt'ın içindeki o restorana hiç gitmemişti ama Kajii'nin blog'undaki o güne ait fotoğrafları hatırlıyordu. Kocaman bir et parçası ve Rika'nın Şincuku'ya ait olduğuna inana-madığı bin bir yıldızlı bir gece manzarası. O miktarda bir şeyi yedikten sonra ramen'i nasıl yiyebilmiş, diye hayret etti Rika.

"Kamım acıkınca bir anda uyanıvermiştim. Sıcak ve iddialı bir şey yemek istedim ama oda servisinde şöyle canımın çekeceği bir şey yoktu. Uyuyan Niimi Bey'i orada bırakıp paltomu giyerek odadan çıktım. Otelin girişinde duran bir taksiye atladım. Tam da böyle soğuk bir mevsimdi. Bir süre hedefsizce dolaştık; taksimetre açılış ücretini aşmak üzereyken gözüm Yasukuni-dori Caddesi'ndeki o lokantaya takıldı!"

"Peki ama neden ramen?"

Rika zihninde ramen ve seksi bir türlü bağdaştıramıyordu.

"Seks sonrasında vücudunuzun bomboş kaldığını hissedersiniz ya... o yüzden sıcak, kıvamlı ve sulu bir şeyi bolca tüketip açlığınızı gidermek istersiniz. Söylemiştim hani, istediğiniz şeyi dilediğiniz zaman ve dilediğiniz kadar yemek, duyularınızı keskinleştirir. "

Bu duygular, Rika'ya çok da bir anlam ifade etmiyordu. Ne de olsa en son ne zaman yaşadığını bile hatırlamadığı, kendisinden çok uzak bir şeydi. Adeta bir gölge gibi hiçbir izi olmadan orada duran erkek gardiyanla ilk defa göz göze geldi. Mümkün olduğunca duygularını göstermemeye çalışıyorsa da bayağı bir merak göz aklarında hafiften parlıyor. Bu adamın şu anda kendisini çıplak olarak hayal ettiğini düşününce Rika tüm bedeninin yandığını hissetti.

"Makineden bir yemek fişi satın aldım ve tezgahın oraya oturdum. Etrafım şoför havasında ve kulüplerde çalışan jan-ti delikanlı havasında erkeklerle doluydu. 'Hepsi de gözlerini bana dikmişti. Tuzlu et suyunda ramen, üstüne tereyağı. Hamuru en sert tipten, harigane[5] olarak sipariş ettim."

"Ben sizin sadece lüks restoranlara gittiğinizi sanıyordum, Kajii Hanım. "

Rika bunu bir iltifat olarak söylemediyse de kadın bu sözlerden mutlu olmuş gibiydi.

"Ben lezzet ve fiyat arasında bir ilişki olduğunu düşünmüyorum. Hem çeşitli erkeklerle birlikte olunca çeşitli tatlar öğreniyor insan. Her neyse, o lokantadaki tuzlu et suyunda ramen'in tadının nasıl olduğunu tam olarak bana anlatırsanız, özel bir röportaj verme konusunu düşünebilirim. "

Ukala bir şekilde böyle kesip attıktan sonra Kajii, pembe dudaklarını büzdü ve örgü kazağını gerginleştirerek kayıtsızca omuzlarım geriye doğru çekti.

"lyi de bir şeyler yaptıktan hemen sonra yemekle tadının öyle abartılı düzeyde değişmemesi gerekir herhalde. "

"Dilinizde sürekli kadın haklan lafı olsa da kendiniz inisiyatifi alıp bir erkeği baştan çıkarmaya gururunuz elvermiyor yani?"

Kadının sesindeki alaycı ton üzerine Rika kıpkırmızı kesildi. Bir an önce bu küçücük odadan çıkıp soğuk ve temiz havayı solumak istiyorum! Aksi takdirde bu kadının çılgınca sözlerine kapılacak ve muhakeme yeteneğimi kaybedeceğim!

"Sipariş verirken şunu sakın unutmayın: Tereyağı bol kepçeden olacak! "

Rika'nın sonunda başını sallamasının sebebi, kadına boyun eğdiğinden değildi. Seksten sonra bol tereyağlı o ramen'i illaki denemek istemesindendi.

*

"Sonrasında vücudun boşalıyor da ne demek? Bu, erkek tarafının hissi değil mi?"

Genç kadının soluk renkli kaşları uçmaya hazırlanan bir güvercinin kanatlarının şeklini alarak çatılmıştı. Kendi söylediğinden kendisi utandığından belki, suratı da kıpkırmızı olmuştu. Nasıl oldu Rika emin değildi ama öğle arasında şirketteki kafeteryada karşılıklı oturmaları bir alışkanlığa dönmüştü. Kagurazaka civarında o lokanta senin bu lokanta benim gezerek muhitlerini genişletmek şeklindeki heyecan verici planlan, Reiko'nun yumurtlamasıyla çakışan kliniğe gidiş geliş sıklığının katiyen öngörülemez olması yüzünden boşa çıkmıştı.

"Ben hemen uykuya dalıveriyorum, öyle her seferinde tadını çıkaracak halim olmuyor. Kaldı ki bunlar başkasına anlatılacak şeyler de değil zaten."

Reiko'nun gözlerinin çevresinin rengi değişmiş ve muhalif bir ses tonuyla konuşmaya başlamıştı. Rika hemen özür diledi. Reiko'ysa omuz silkip dudaklarını büktü. "Reiko! Rei-ko'cuğum!" diye şirinlikler yaparak ona seslendiyse de Rika bir yanıt alamadı.

"Peki madem, şu konuda konuşmak ister misin? Geçen yıl aralık ayında sizin eve ziyarete geldiğimde Ryosuke Bey, şey demişti hani... lşyerinden bir arkadaşının size geldiğinde senin domuz mantım çok beğendiğini, tarifini sorduğunda da senin dilinin açıldığını anlatmıştı. O mantının nasıl yapıldığım bana öğretsene. "

"Sanki sen yemek yapmaya meraklısın da!"

"Hatırlasana, senin tavsiyenden ilham alıp Manako Kajii'ye mektup yazdım. Kajii'yle gereğinden fazla yakınlaştığımı düşünüp endişe ediyor gibisin ama aslında bu senin sayende yakaladığım bir fırsat. Yemek pişirmeye meraklı insanlara öncelikle yemek tarifi sor, diyen sen değil miydin?"

"Bu ne şimdi? Hepsinin benim hatam olduğunu mu söylüyorsun yani?" dedi keyfi gitgide kaçan Reiko suratım asarak. Kajii meselesi tabumuz haline gelecek bu gidişle ve ben ikimizin arasında böyle dokunulmaz konular olsun istemiyorum.

"Hayır elbette! Sana minnettarım. Demek istediğim, aslında Kajii'nin davasını takip etmek hem benim için hem de -kulağa abartılı gelebilir ama- sana minnet borcumu ödemem için önemli."

Reiko şaşkın bakışlarını Rika'mn yüzüne kaldırdı. Çenesi, yakın zamandaki son görüşmelerine göre daha sivrileşmişti. Kazağının kolundan çıkan bilekleri sanki her an kınlabilir-mişçesine zayıf görünüyordu.

"Reiko, sen de boğulurmuş gibi hissediyordun, değil mi? ikimizin bu duygusu ortak olduğundan yakınlaştık biz."

Reiko sessizliğe gömüldü. Rika'mn şu anda gözünde canlananla benzer şekilde geçmişteki halini hatırlıyordu kesin. Üniversite yıllarında kadınlan aşağılayan sözler sarf eden bir erkek profesöre öfkelenmiş ve seminer sırasında onunla tartışmıştı. Kaldırımdaki bir kafede ısrarla peşini bırakmayan bir adamı reddettiğinde sınıf arkadaşları onu kınamıştı ve bu yüzden Reiko'nun öfkesi iyice çığnndan çıkmıştı. Çalışmaya başladıktan sonra saygı beslediği, evli olan amiri tarafından bir ilişkiye zorlandığında şoke olmuştu. Reiko'nun teklifini, filmin kahramanı kadınsa ve olay örgüsünde aşk yoksa seyirciyi çekmez, diyerek reddeden bir müşteriye nasıl da bozulmuş, ondan yakınıp durmuştu.

"Ben hala öyleyim. Sürekli her şeye kafamı takıp duruyorum. Bu davanın arka planında da her gün karşılaştığımız bu cinsiyetçi yaklaşım, saklı gibi geliyor bana. Ben bunun peşinden gitmek istiyorum. Eğer yapabilirsem de kendi kelimelerimle yazmak istiyorum."

"Ben eskiden... nasıl desem çok..."

Lafını orada bırakan Reiko, bakışlarını indirip plastik fincanına bakmaya başladı. Floresan lambanın ışığı, otomatın düğmesine basıp aldığı demsiz yeşil çayın yüzeyine net bir şekilde yansıyordu.

"Ben senden farklıyım, Rika. Eskiden aynı şeylere öfkeleniyorduk, doğru, ama ben kaçtım. "

Rika'nın midesi kasılıverdi. Reiko'yu ne zaman neşesiz görse hemen bir şeyler yapmak zorunda hissederdi. "Tüm dünya yanılıyor, haklı olan sadece

sensin!" gibi abartılı sözlerle haykırmak isterdi.

"Kaçmış falan değilsin! Sen eskiden beri hiç değişmedin. Şirketten ayrılmanın sebebi, enine boyuna kendine özgü bir yaşam tarzını aramaktı, kaçmak değil. "

Reiko ona baktı. Açık kahverengi gözleri parlıyordu. Uzun kirpikleri onların ışığını kesen bir şemsiye misali huysuzluk edercesine kırpışıyordu.

"Ryo, bir türlü benimle kliniğe gelmiyor. O örnekleri vermek istemiyor gibi... lki kere randevu ayarladım ama hep ekti beni. Ben tek başıma gidince bir şey olmuyor ki..."

"Çok şaşırtıcı. Ryosuke Bey, hiç öyle birine benzemiyordu. "

Rika'nın ağzında başka laf çıkmadı. Hamilelik hedefine doğru ikisinin el ele yürüdüğünü sanıyordu.

"Ben de Ryo'nun farklı olduğunu zannetmiştim ama o bile erkeklik itibarını önemsiyor. 'Şu anda bunun zamanı değil, duruma bakalım, işi doğal akışına bırakalım,' diye tutturmuş gidiyor. Eğer kendi vücudunda bir sorun bulunursa varlığından bir şeyleri nihai bir şekilde yitireceğine inanıyor. Son zamanlarda tek başıma çocuk yapmaya uğraşıyormuş gibi hissediyorum."

Ryosuke Bey'in kendince gerekçeleri olamaz mı, işten yorgun mu düştü acaba, Reiko bir şeyleri yanlış mı anladı acaba, gibi kendi kendime umutsuzca sorular soruyorum ve kendimi hayal kı-nklığına uğratıyorum. Ryosuke Bey'den nefret etmek istemiyorum ama erkeklere yönelik merhametin doğal kabul edilerek içselleşti-rildiği şu dünyanın Reiko'ya acı çektirdiğinin de farkındayım.

"Öyle bir masal yok muydu? Çocuk sahibi olmak isteyen bir kadın, yalnız başına upuzun bir serüvene atılıyor; ormanda, gölde koldur, bacaktir, küçük bir çocuğun parçalarını teker teker buluyor, onları bir araya getiriyor ve sonunda gerçek bir çocuk oluşturuyor. O çocukla mutlu mesut bir hayat sürüyor. Onlar ermiş muradına... Babanın ta başlangıçtan bitime kadar hiç ortaya çıkmadığı bir mutlu son."

Rika gözünde canlandırabiliyordu. Bir başlık takan Reiko ormanda yürüyor, küçük el ve ayakları topluyor, sonra da yüzan-de ciddi bir ifadeyle doğru bir şekilde onlan birleştiriyor. Katiyen korkutucu değil. Hatta tam Reiko'ya yakışan bir manzara.

"Bir parça domuz filetosu," dedi Reiko hoyratça. Rika ne demek istediğini anlamamıştı, lafın gerisini bekledi. "Benim domuz mantımı diyorum, dövülmüş et parçaları ve kıymayı karıştırıp kullanıyorum. İncecik doğranmış bol miktarda kuru soğanla güzelce yoğuruyorum. Hamurun içine koyup mantıları kapatıyorum ve bir tur buharda pişirip donduruyorum. Böyle yaparak soğanın hücrelerini tamamen parçalıyorum. Dondurulmuş mantıları bir kez daha buharda pişirince sulu, kadifemsi bir pürüzsüzlüğe sahip, tatlımsı sıcacık mantılara dönüşüyorlar! "

"Bir dahaki sefere yap bana," diye ona şımardı Rika. "Ayy," derken Reiko'nun dudakları hafifçe gevşedi ve elinden aksi gelmezmişçesine hafifçe gülümsediğinde Rika'nın içi bir parça rahatladı.

"Evet, aynı senin dediğin gibi çıktı! Yemek yapmayı seven birini kontrol eden sihirli kelimeler: 'Ya baksana, bu yemeği nasıl yaptın?'"

"Rika, bir aşçılık kursuna gitmeyi denesene sen."

Onun teklifsiz ukalalığına geri dönmesiyle Rika'nın midesindeki kramp gevşemeye başladı.

"Ben mi? Mümkün değil! Meyvenin kabuğunu bile düzgün soymaktan acizim."

"Zaten bu yüzden diyorum. Sadece leziz şeyler yemek, Kajii'yle diyaloğunu kısıtlayacaktır. Senin kavrama yeteneğin hızlıdır. Bir profesyonele para ödeyerek ondan ders alırsan çabucak kendini geliştirirsin. Eğer sen gidersen ben de gelmek isterim. "

Eğer bir aşçılık kursuna katılacaksam, dünyada gideceğim tek yer orası olur.

*

Yeni iç çamaşırı almam gerekiyor, diye düşündüğünden Rika sabahtan beri huzursuzdu. Ancak bir türlü vakit bulamamış ve akşamı etmişti. Hiçbir eksiği olmayan şekilde, mükemmel görünmek istiyordu.

Park Hyatt'ta kalmak sadece bir bütçe sorunu değildi, Sevgililer Günü arifesinde tüm rezervasyonları dolduğu için de imkansızdı. Rika şimdi Odakyu'daki Century Southern Tower Oteli'nin yirmi dördüncü katından neon ışıklarının ortasında zifiri karanlık halinde uzanan Şincuku Gyoen Parkı'na bakıyordu.

Makoto'nun cevabı henüz gelmeden bu odayı ayırtmış ve LINE'dan ona bildirmişti. Eğer gelmezse Rika kendi başına buranın keyfini çıkarıp uyur, sonra da buradan işe giderdi. Adamın tepkisinden korktuğundan kolay kolay telefonuna bile bakamıyordu. Onun, "Sana geleyim mi?" şeklindeki isteğini reddetmişti. Şimdiyse Kajii'nin direktifleri doğrultusunda hareket etmesi çok bencilce miydi acaba?

Sevgilimi benimle olması için davet etmek, neden bana bu denli suçlu hissettiriyor ve utandınyor ki? Rika, örtüsü hala üzerindeki çift kişilik yatağa serildi. Şirketteki mutfakta kullandıklarıyla aynı türden bir filtre kahve makinesi gözüne çarptı. Hamleyi kendim yaptığım için böylesine gerildim. Ya beni reddederse, ne yapanm? Ya benim tatminsiz olduğumu düşünürse, ne yaparım? Zihninde sürekli bu düşünceler olunca bir türlü sakinleşemiyordu. Odanın bir yerlerinde küçük bir kamera varmış ve onu seyreden pek çok tanıdığı kahkahalarla gülüyormuş gibi geliyordu. Yüzünü yastığa iyice gömdü.

Kapının tıklatıldığını duyduğunda saat gece yarısı biri geçmişti. O keyifli şekerlemesinden yeşil çay aromalı oda spreyinin kokusunun yayıldığı odaya geri döndü. Yerinde doğrulup yataktan kalktı.

"Geç oldu, kusura bakma. "

"Yok canım. Esas ben son anda haber verdim, sen kusura bakma. "

Rika, Makoto'nun biraz tereddütlü olduğunu kapıyı açar açmaz fark etti. Adam bir süre tek kelime etmeden ona baktı, sonunda odaya girdi. Her zamanki gibi Rika'ya arkasını dönüp üstündeki kıyafetlerini çıkardı ve

askıya astı. "Nasıl yoruldum var ya," diyen Makoto, güm diye yatağa oturuverdi. Rika onun yanına oturdu ve acemice bir hareketle elini uzattı.

"Onca yoğunluğunun arasına bir de ben girdim, affedersin. "

Adamın saçları kabarık ve yumuşaktı ve eline karşı en ufak bir direnç göstermiyordu. Parmaklarına dolanması Rika'nın hoşuna gitti.

Saçıyla aynı renkteki yuvarlak gözleri kan çanağına dönmüştü. Adam huzursuzca gözlerini kırpıştırıyordu.

"Nişibaşi Bey ödülünü alırken yanında ben olmayabilirim. "

Editörlüğünü yaptığı eski kurt olan yazarın ilkbaharda açıklanacak edebiyat ödülüne aday gösterilmesi kesin gibiydi.

"Mali yıl sonunda^ işini değiştirecekler mi diyorsun? Edebiyat bölümündeki personel atamaları da hiç bitmiyor ya... Bir şey mi duydun?"

"Hayır. Zaten konuşmanın da bir anlamı yok. Biliyorsun işte bu işleri... O vakit gelince emre uymaktan başka çare yok."

Makoto bunları söylüyorsa da gözkapaklarında hafiften bir seğirme vardı.

"Bir şey yokmuş gibi davranmana gerek yok. Sızlanmanı dinlerim. Ben bile Nişibaşi Bey'le yollarınız ayrılırsa üzülürüm. Ödüle aday gösterilen o çalışmada senin başından beri emeğin var. "

"Boş ver ya... Kırk yılda bir beraberiz, iş konuşarak ziyan etmeyelim."

Yine Makoto'nun inatçı tarafıyla yüz yüze geldiğimi hissediyorum. Eskiden olsa utandığı şeyleri bile saklamadan anlatırdı bana. Bu yüzden Rika da her türlü endişesini ona açabilmişti. Sonra kimbilir ne zaman, işyerindeki gerginlikler ikisinin arasına girmeye başlamıştı. Bu, gerçekten de birlikte yeterli vakit geçirememeleri yüzünden miydi sadece?

lnce dilimlenmiş ve marine edilmiş etin sebzelerle ve özel bir sosla pişirildiği bir tür güveç. -çn

2

Et, balık, deniz ürünleri ve doğranmış sebzelerin ince bir sac üzerinde, ocakbaşı usulü pişirilip servis edildiği bir tür ızgara. -çn

3

Brasenia schreberi (Lat.) -çn

4

Boyutu daha küçük olmakla birlikte şekli köy biberine benzeyen, yeşil tüketilen tatlı bir tür biber. -çn

5

Op.) Metal tel. Ramen lokantalarında genelde pişme süresine bağlı farklı sertlikte hamur seçenekleri bulunur: standart, harigane, al denle, yumuşak, vb. -çn

Babam da öyleydi.

Ona resimli kitaplar okuyan babasını seviyordu. Annesinin yasakladığı hazır paketli yakisoba'yıt onun için tavada gizlice pişiren babasını seviyordu. Bir züppe gibi görünen ama yılbaşında mutlaka Otoko va Tsurai yo' seyredip gözleri dolan babasını seviyordu. Esnek olmayan mizacının azizliğine uğrayıp üniversitede ilerlediği kariyer yolundan çıkarıldığı andan itibaren babası değişti. Rika'nın gözlerine bakarak konuşamaz oldu. Ailenin maddi durumunun zora girmesiyle birlikte somurtkan biri haline gelip ketumlaştı. Her gece bardan bara gezip sabaha karşı eve dönüyordu. içkinin etkisiyle annesine

* Japonya'da mali yıl 1 Nisan'da başlayıp 31 Mart'ta sona erer. -çn

t Kavurma usulü pişirilen bir tür soslu erişte. -çn

t Adı "Erkek Olmak Zor lş" anlamına gelen, 1969-1995 arasında vizyona giren 48 filmden oluşan bir film serisi. -çn karşı sert davranışları artıyordu. Oysa ne annesi ne de Rika ondan mükemmel bir şekilde evin direği olmasını bekliyordu. Özel okula gitmesem de olurdu, umursamazdım. Annem de çalışmaya yeterince istekliydi. Ailesiyle ilgilenseydi, bu bize yeterdi.

"Yalvarıyorum sana, doğru düzgün konuş bizimle! Bu kadarı bana yeter!"

Annemin gözyaşlanna kanşan sesi odalan ayıran paravanın ardından duyuluyordu. Yer yatağının içine iyice girdiğimi hatırlıyorum. Ama babamın sesi gelmiyordu. Öyle bir inadı vardı ki tek bir kelime söylerse vücudunun paramparça olacağından adeta emindi.

Kajii'nin erkekleri. Onları bağlayan da erkeklik anlayışları mıydı acaba? Kajii'nin sıradışı fiziksel dayanıklılığına, lüks merakına ve yüksek kalorili rejimine ayak uydurmak zorunda kalmışlar; tüm vücutları inim inim inlese de, "Yoruldum, bir ara vermeme izin ver," sözü bir türlü ağızlarından çıkmamıştı. Bunun sebebi, kadını kaybetmek istememelerinden çok ona karşı kaybetmek istemediklerinden değil miydi? Hayatları pahasına kadınla rekabete girmelerinin sonucunda da hem bedenen hem de ruhen

yıpranmışlardı. Haberlerde, "Hepsi utangaç ve iletişim zorluğu çeken kişiler, " dense de adamların hiçbiri tek başına değildi. Yamamura'nın ablası ve annesi, Niimi'nin eski iş arkadaşları ve büyük oğlunun karısı, Motomatsuların evine gelip giden yardımcı ve komşu kadınlar. Hepsi de bu adamlar için endişeleniyordu. Haberde okuduğum kadanyla hepsi de nedense kadındı. Keşke kurbanlar onlardan sadece birinin sözüne bile kulak verseydi...

"Belim ağrıyor. Gözlerim de yorulmuş gibi," diyen Makoto, kendini yatağa attı ve inleyerek yüzüstü döndü. Kalçasının şaşırtıcı derecede hoş bir şekilde kalkık olduğunu uzun zaman sonra ilk defa fark eden Rika, düşünmeden elini uzatıp onu okşadı.

"Sana masaj yapayım."

"Gerek yok tatlım, sen de yorgunsundur. "

Eskiden bu tür çekingenliklerini beni düşündüğü için yaptığını sanırdım ama artık sadece pişirdiğim yemeği değil masajı da kabul etmemesinin bir tür ret olduğu kanısına vardım.

Cüretkar bir ruh haliyle Rika kasıklarını adamın kalçasına iyice yapıştıracak şekilde üstüne çıktı ve elini iç çamaşırının içine sokuverdi. "Ah!" diye çığlığı bastı Makoto. Anlaşılan Rika'nın teni soğuk gelmişti. Rika ellerini çıkarıp ovuşturdu ve bir kez daha adamın belini ovalamaya başladı. Makoto'nun cildi nemli ve pürüzsüzdü ve Rika'nın eline yapışıyordu. Ona doğrudan dokunmayalı çok zaman olmuştu. "A, böyle bir his-ti, değil mi?" diye düşünürken üç aydan uzun bir süre önceki anıları yavaş yavaş canlanmaya başladı. Kajii'nin talimatları gitgide bir sis perdesi ardında kalıyordu. Seks olmasa da sorun olmaz herhalde. Yapamadım diye dürüstçe söylersem bu tam tersine Kajii'nin gururunu bile okşayabilir.

tık başlarda kaşınıyormuşçasına vücudunu sağa sola kıpırdatan Makoto'nun hareketleri az sonra yatıştı. Rika, avuçları ısındıkça Makoto'nun belinin kaskatı kesilmiş olduğunu ve tüm bedeninin soğuk olduğunu fark etti. ilişkimizin yeni başladığı sıralarda şaşırtıcı derecede yüksek olurdu oysa vücut sıcaklığı.

Böylece adamın tenindeki kan dolaşımı azar azar arttı. Rika nabzındaki canlanmayı hissedebiliyordu. Onun kasıkları da Makoto'nun ateşini alıp hafif hafif nemlenmeye başladı. lliş-kilerinin başladığı ilk zamanlarda geceleri tenleri böyle temas halindeyken birbirlerinin kalp atışlarının sesine kulak kabartırlardı. Sadece bu bile yeterince zevkliydi.

Makoto'nun aniden yerinden doğrulması yüzünden Rika dengesini kaybetti ve yana devrildi. Kıkırdıyordu ki adam kolunu tuttu. Tahmin etmediği kadar güçlü bu kavrayış üzerine her şey silinip gitti. Makoto atletini çıkardı. Uzun bir aradan sonra gördüğü o çıplak göğsü ergen bir kızınki gibi biçimsiz olarak kabarmıştı. Meme uçlarının çevresinde tüyler uzamıştı. Rika'nın ona dokunan parmak uçları şaşırtıcı bir akıcılıkla kayıyordu. Makoto'nun vücudu bir anda kızıştı. Rika külotlu çorabını ve çamaşırını tek seferde kolayca çıkarabilmek için kalçalarını kaldırdı. Çanta açıldı, bir tomar belge hışırtıyla ortalığa saçıldı, ardından prezervatif takma sesi duyuldu. Adamın parmaklarını kuyruk kemiği civarında hisseden Rika'nın meme uçları sertleşip tavana doğru dikeldi.

Rika, çoktandır kullanmadığı duyuların harekete geçtiğini hissediyordu. Bacakları usulca açılıyor, vücudundaki tüm eklemler tatlı tatlı uyuşuyordu. Kendi kokusundan başka bir şeye benzeyen hoş bfr koku odaya yayılıyordu. Henüz yeterince ıslak olmadığından ilk başta canı biraz acıdı, ama az sonra arzusundan kaynaklanan bir süratle adamın varlığına alışmıştı. Pıt diye alnına düşen bir su damlası hissetti. Bakışlarını yukarı çevirdiğinde kan çanağına dönmüş halde can havliyle bakan gözlerle karşılaştı. Adamın yüzünden birbiri ardına ter damlaları düşüyor ve Rika'nın bedenine çarpıyordu. Makoto'yla bir olma hissi, parmak uçlarına kadar yayıldı. Eksikliğim buydu ya da bunun uzantısı olan bir şey. Rika içinin derinliklerinde bunu anladı ve adamın gözlerine baktı. Makoto'nun teri, adeta bir nimet gibi üstüne yağıyordu. Tertemiz tavan gitgide yükseliyordu sanki.

Makoto güçlükle nefesini düzenlemeye çalışırken Rika'nın üstünden yana doğru yığıldı. Ateşi hızla düşmüştü. Rika soluklarının sakinleşmesini ve görüş alanının netleşmesini bekledi. Sanki yeni doğmuş gibi bir hisle başını birazcık kaldırarak çevresine bakındı. Ter damlalarının çarşafı yarı saydam hale getirdiğini görünce gözleri yuvalarından fırladı. Hiç duş alası yoktu.

Zaten Makoto'nun teri ağır değil, hemen kurur şimdi. Kokusu da hiç yok. Adamın soluklan giderek sakinleşti.

"Kimseye laf edecek halin yok," diyen Rika kolunu uzatıp onun yuvarlak hatlı göbeğine hafifçe vurdu. Kilo almış olmaktan artık utanmadığını fark etti. Rika'nın ona yaptığı cilveye sonunda teslim olmuşçasına Makoto doğal bir şekilde gülümsedi.

"Vücudun sahiden çok seksi oldu, tatlım. "

Kulağının dibinde fısıldadığı bu sözlerle gıdıklanmış gibi hisseden Rika kolları ve bacaklarıyla çırpındı. Makoto'nun dudakları kuruydu ve pürüzleri Rika'mn cildini tırmalıyordu. Genzinden küçük bir kuşun sesini andıran bir inilti çıktı. Rika, Makoto'nun boynuna sarıldı ve onun kavisli omzuna al-nım yasladı. Var gücüyle bastırmaya çalıştığı çocuksuluğunun hızla ortaya serilmesinin verdiği rahatlık hissi inanılmazdı.

Şimdiki işine başlamasının çok öncesinden itibaren, bilinçli olarak hiçbir açık vermeyecek şekilde davranır olmuştu. Belki de zihnimin bir yerlerinde annemin bundan hoşlanmayacağını hesap ettiğimdendir.

Annesi cinsel konularda çok hassastı. Televizyonda en ufak bir aşk sahnesi çıksa hemen kanalı değiştirirdi. Rika üniversiteye girip de bir sevgili edindiği sıralarda, eve geç saatte dönen kızım duygusal tiratlarla azarladığı bile olurdu. Cesaretini toplayıp delikanlıyı annesiyle tanıştırdıktan ve ilişkilerini aile içinde bilinir kıldıktan sonra, annesinin o tavırları bir anda yumuşamıştı. O da kendi erkek arkadaşından bahseder olmuştu. Şimdi kendimi onun yerine koyup düşünüyorum da kızının vaktiyle kendisinin yaptığı gibi geçici bir aşka kapılıp hayatındaki olası fırsatların sınırlanmasını istemediğinden böylefevri davranıyordu belki de.

"Seni çok ihmal ettim, özür dilerim. Bir yere de götüremiyorum, gerçekten çok üzgünüm. "

Makoto sayıklarcasına sessizce konuşuyor ve tavana bakıyordu. Sonunda gözlerini kapattı. Rika, burun kanatlarına baktı, üzerinde ter damlacıkları parıldıyordu. Hafiften bir şarkı mırıldanıyormuş gibi geldi Rika'ya. Belki de o idol kız grubunun şarkısıydı. Adamın göbeği kalkıp iniyordu.

YouTube'da sadece bir kez dinlediği Scream'in şarkılarının hepsi de işgüzar denecek derecede gayret ve sabrı övüyordu sadece. Sevimli kızların dillerine doladıkları bu sözler, ağırbaşlı olmaktan ziyade boğucuydu. Rika'nın aşina olduğu 90'lardaki idol şarkıcılarsa aşktan, şekerlemelerden, dudak nemlendiricilerinin renklerinden bahseden neşeli tonda şarkılar söylerdi.

"Bir yerlere gitmesek de olur. Seninle sadece böyle oynaşmak bile bana yetiyor. "

Aynı sözleri tekrarlamasının Makoto'ya laf sokar gibi olduğunu fark eden Rika konuşmayı kesti. Aynı şeyi daha önce de yaşamıştı. Morina yumurtalı makarnayı yaptığında Rika, "Vaktim vardı, fırsat bu fırsat deyip yaptım," gibisinden bunun önemsizliğini ne kadar vurguladıysa adam da kendini o kadar geri çekmişti.

"Erken kalkmam gerek. Yarın, yok hayır, artık bugün mü demeli? Bıraktığım işler var. Öbür gün de son teslim. Tatlım sen rahatça uyu ama ben erken çıksam da sen sonra eve gidersin."

Makoto sayıklar gibi mırıldanıyordu. Uykunun etkisiyle bilinci gitgide yitiyormuş gibi bir hali vardı.

"Böyle bir şey yapınca kendini işten kaytarmış gibi hissediyor musun?"

Sanlıp birbirimizin sıcaklığını hissederek uykuya dalmak istiyorum. Ondan en çok istediğim şeyin bu olduğunu şimdi net olarak anlıyorum. Vücut sıcaklığı Rika'mn arzuladığı şeyin ta kendi-siydi. Parmaklarım onunkilere geçirip bacaklarım da adamın uylukları arasındaki boşluğa soktu.

"Ya ne diyeceğim... Bu, çağımızın hastalığı herhalde. Son zamanlarda bir insanın değeri, gayret gösterip elde ettiği sonuçtan çok, sürekli ne kadar gayret gösterdiğine bakarak belirlenmiyor mu sence de? Çok geçmeden gayret sarf etmek denen şeyle acı çekmek denen şey birbirine karışıyor ve acı çekenler dünyada el üstünde tutuluyor. Manako Kajii'nin onca suçlamaya maruz kalması, bence kadının yeterince acı çekmeyen bir suçlu olarak görülmesinden kaynaklanıyor. "

Horlama sesi gelince Rika konuşmayı bıraktı. Makoto'nun ademelması şiddetle titreşiyor, karnı inip kalkıyordu. Yine işten bahsettim, diye kendine kızdı Rika. Kendisi de yaparken adama ne diyebilirdi ki...

Şuracıkta Makoto'nun yanında mışıl mışıl uyuma isteğim inanılmaz derecede güçlü. Rika rahat hissettiği böyle bir yerde, küçücük dünyasıyla yetinerek hayatını geçirebilse, tatsız şeylerle karşılaşmayacağına tüm kalbiyle inanıyordu. Eğer birlikte daha fazla vakit geçirebilseler Makoto da belki yüreğini ona açardı.

Yatağın başucundaki saat 02.SO'yi gösteriyordu.

Ama sözümü tutmak zorundayım. Ne kadar önemsiz bir söz olsa da... Rika gücünü toplayıp ayağa kalktı, iç çamaşırlarını, kazağını, pantolonunu ve ayakkabılarını giydi, üstüne de paltosunu aldı. Biraz tereddüt ettiyse de cep telefonunu bırakarak gitmeye karar verdi. Yumuşak ve nemli cildi kumaşa direniyordu. Bilinci de giysilerinin üstünde olduğunu henüz algılayabilmiş değildi. Sanki hala çıplakmış gibi bir hisle cüzdanı ve oda anahtarını eline alıp oradan çıktı. Ağzı açık halde uyuyan Makoto'ya karşı suçluluk duyuyordu. Kapının aralığından ona bakarak ellerini özür dilercesine birleştirdi. Kimseciklerin olmadığı uzun koridoru yürüyüp asansöre bindi ve zemin kata indi. Sadece bir erkek çalışanın bulunduğu resepsiyonun önünden geçti. Otomatik kapı açılır açılmaz gece rüzgarı sanki bir buz parçasıyla ona vururcasına sertçe esti. Başını döndürerek ona hiç toparlanma fırsatı vermeyen ayaz ve karanlık, bir anda büyüyü bozmuştu.

Yıldızların görünmediği, laciverde yakın bir gökyüzü vardı.

Yürüyüş mesafesinde olduğundan Rika, Şincuku'daki So-uthern Terrace alışveriş bölgesine yöneldi. Paltosunun yakasını kaldırıp adımlarını sıklaştırdı. İstasyonun güney çıkışına giden ıssız yaya geçidinden yürüyüp Lumine'yi geçti. Birkaç evsiz, soğuk asfalta koydukları mukavva kutular üzerine yatmıştı. Rika merdivenden indi, istasyonun doğu çıkışına doğru ilerledi. Son treni kaçırmış da oralarda başıboş dolanıyormuş gibi görünen bir grup sarhoş gençle karşılaştı.

Kimse Rika'ya bakmadı bile. Daha birkaç dakika öncesine kadar bulunduğu o sıcak ve nemli otel odasıyla bu caddenin aynı hayatın iki yüzü olduğuna

inanamıyordu. Spor malze-

meleri satan kapalı bir mağazanın vitrinindeki yansımasının önünde durdu. Uzun boylu, sıradan bir kadın. Bu düşünce onu üzmekten çok, rahatlatmıştı. Makoto belki de gerçekten bana aşıktır, diye belli belirsiz bir mutluluk sardı içini. Tek bir kişi bile onu olduğu gibi kabul ediyorsa, herkesin güzelliğini onayladığı biri olmasına gerek yoktu. Aslına bakılırsa hiç kimse güzelliğe o denli ilgi duymuyordu, hatta onun tam olarak ne olduğunu bile pek bilmiyorlardı. Yan yana durduğu şeylerle uyumu hiçe sayan neon tabela seli, Rika'nın yürüme hızında akıp gidiyordu. Soğuk havaya karışan mutfak çöplerinin pis kokusu geliyor bumuna. Makoto'nun kokusu ve ateşini hatırlarken refleks olarak gözünü kırpmayı bile unutmuştu. Üzgün olmadığı halde soğuk hava yüzünden gözleri yaşardı.

Demek öyle... Yatakta geçen, iki kişi arasındaki mahrem bir şakalaşmayı tamamen ciddiye alarak onu günlük hayatına taşıyan kişi, Manako Kajii değil mi?

Kan dolaşımı bir anda duruverdi. Uzuvlarının ucuna kadar tüm vücudu buz kesti. Burnunun içi dondu, sızlamaya başladı. Ayak parmaklan uyuştu. Her türlü rahatsız edici unsurun taşarcasına içinde birikmesiyle, az öncesine kadar yumuşak ve sade biri olduğunu zanneden Rika, şimdi kendini türlü unsurlarla dolu bir gökdelene benzeyen, hantal ve sıkıntı verici bir varlık gibi hissetmeye başlamıştı.

Rika'nın kendisi de dahil olmak üzere, toplumun Kajii'nin kendi hakkındaki fikirlerini sorgusuz sualsiz kabul ettiğini bizzat yaşayarak fark ediyordu. Kimbilir ne zaman olmuştu bu, herkes Kajii'nin bakış açısından görünen dünyayı onun söylediği şekliyle kabul etmişti.

Lokanta zincirinin kırmızı ve altın renkli tabelasını görünce, dışarıdan nasıl göründüğünü pek de incelemeksizin, Rika peşinden kovalayan birileri varmışçasına içeri dalıverdi. Şişman, orta yaşlı bir erkek müşteri, önünde yarısı yenmiş pilav üstü et kasesi, uyuyakalmıştı. Lokantanın logosu bulunan svetşört giymiş, elmacıkkemikleri çıkık genç bir adam, tezgahın arkasından ilgisizce Rika'ya baktı ve bir şeyler mırıldandı. Rika istediği yemeği seçip sipariş fişi makinesinin düğmesine bastı, ödemesini yaptı ve

paltosunu çıkarmadan girişin yakınındaki bir koltuğa oturdu. Çorba kokusu ve yeterince sıcaklık veren klimayla tüm vücudu gevşemişti. Yemek fişini uzatırken bağırdı:

"Bir tane tuzlu et suyunda tereyağlı ramen lütfen! Tereyağı bol kepçeden, hamuru da harigane olacak!"

Kaynayan çorbadan tüten ve eriştenin haşlandığı tencereden yükselen buharlar, Rika'nın gecenin rüzganndan gerilmiş derisini gevşetiyordu.

Çok geçmeden eriştenin süzülen suyunun sesi lokantanın içinde yankılandı. Çıkan onca buhar yüzünden Rika, tezgahın iç tarafındaki mutfağı neredeyse göremiyordu. Eskiden beri ramen sevenlerden olmuştu. Şirkete girdiğinden beri Makoto'yla zaten giderdi de akranları ve kendinden kıdemli iş arkadaşlanyla birlikte de bu tür lokantalann eşiğini aşındırdığından Kagurazaka muhitindeki lokantalar arasında en çok ramen'cileri bilirdi. Bir şeyler eklenip alengirli hale getirilmemiş, sade soya sosu lezzetini seviyorum ben. Kasesi tezgahın üstüne incelikten yoksun bir şekilde kondu. Önüne çekerken kasenin ağırlığı ve sıcaklığıyla, soğuktan uyuşmuş parmak uçlan kendine gelmeye başladı. Yapışık duran kullan-at yemek çubuk-lannı alıp birbirinden ayırdı. Tavuk suyuyla birlikte, onlann ahşap kokusu da burnuna geliyordu.

Malzeme olarak yalnızca susam ve taze soğan bulunması, tam bir sadelik göstergesiydi. lki parça kare tereyağı, berrak çorbada gevşeyerek şekillerini kaybetmeye başlamıştı. Gerisinde canlı san renkli kıvrık •erişteler yüzüyordu. Çorbada eriyen tereyağı, altın rengi halkalar halinde üstte duruyordu. Rika erişteyi kasten o halkaların içinden geçirerek ağzına götürdü. Kansui[1] tadı baskın olsa da dişe gelir kıvamda haşlanmış olması hiçfena değil. Kaseyi kaldırıp çorbayı höpürdeterek içti. Tavuk suyunun hafif tadına ek olarak kurutulup rendelenmiş yazılı orkinos tadı da derinden hissediliyor. Sıcacık çorba, kuruluktan neredeyse ağrıyan boğazını ıslatarak aşağı süzülüyordu. Ucuz görünümlü tereyağının süt kokusu erişte ve çorbaya karıştıkça altını andıran bir lezzete dönüşüyor ve adeta bir şiddet dalgası gibi hakimiyet alanını genişletiyor. Yoğun bir kıvam ve lezzet derinliği ortaya çıkmıştı. Vücudumun merkezine tereyağı damlaları düşüyor ve halkalar halinde gitgide büyüdüklerini hissediyorum. Burnunun içi

yanmaya başladı ve Rika, tezgahın üstündeki kağıt mendil kutusunu kendine doğru çekti. Burnundan sular seller akıyordu. Rika var gücüyle sümkürdü. İnce bir tereyağı tabakası Rika'nın içini kaplıyordu. Sıcak çorba ve erişte, Makoto'nun sıcaklığı ve kokusundan çok daha iddialıydı. Aldığı her lokmada Rika'nın vücudu deminki yumuşaklığı ve sıcaklığını geri kazanıyordu. Artık o otel odasında olduğundan çok daha fazla ısınmıştı.

Elmacıkkemikleri çıkık adamın kendine bakmakta olduğunu fark etti. Rika buna hiç aldırış etmeden keyfince ramen'ini yemeye devam etti.

Yasukuni Caddesi'nde sürekli arabalar gelip gidiyordu. Nispeten aşinalığı olması gereken Şincuku'nun manzarası Rika'ya hiç bilmediği yabancı bir diyar gibi göründü. Sahi en son yurtdışı seyahatine ne zaman gitmişti?

Manako Kajii'nin kötü bir insan olduğundan şüphem yok, ayrıca karakterinin anlaşılması zor yanları da olabilir. Fakat şunu söyleyebilirim ki, o, kendini ait hissettiği bir yer olmayan bir kadın.

Rika höpürdeterek eriştesini yedi.

Seks sonrasında şöyle bir dışarı çıkıp ramen yemek. Bu, hayal ettiğim gibi zevki uzatmak değilmiş. Tek başına olmadan elde edilmesi imkansız bir özgürlük hissi. Odada bıraktığı Makoto'yu düşünüp adamın onda bıraktığı koku ve parmak izlerini hissederek erişteleri canı gönülden ağzına götürüyordu.

Arzularını sonuna kadar takip edebilmesi, hiç kimseye bağlı olmamasındandı. Memleketini terk etmiş, üstelik ne işi ne arkadaşları olan kadının bu şehre dair algısını Rika ilk defa anlıyordu. Kendisi Tokyo'da doğup büyümüştü, iyi ya da kötü, bu toprakların adetlerinden, buradaki ailesinden, geçmişinden kaçamazdı. Oysa burası Kajii'ye göre keyfince dışarı çıkılan bir yer, gösteri yapmaya uygun bir sahne, dilediğince etrafta koşuşturup utançlarını bir kenara atabildiği yabancı bir diyardı. "Seyahat halindeydim " ifadesi, yalnızca kendini bilmez bir Audrey hayranlığından kaynaklanmıyordu belki de. Evlenecek birini aradığı sanılırken o aslında hiç kimseye ait olmak niyetinde değildi. Bu kesin. Aksi takdirde gecenin bu vaktinde adamı bırakıp ramen yemek istemesi mümkün değil.

Şimdi böyle düşününce Rika fark etti ki kadının etrafındaki erkeklerin ölmeye başlaması Kajii'nin memlekette yaşayan babasının vefatından sonraki yıl olmuştu. Acaba aralarında bir bağlantı olabilir miydi? Rika yemeye devam ederek nihayet erişmişti galiba Manako Kajii'nin bakış açısına, daha doğrusu damak tadına. Kaseyi tutup kaldırdı ve erimiş tereyağlı çorbayı sonuna kadar içti. Tuttuğu kase sebebiyle görüş alanı bütünüyle kapanmıştı. O alacakaranlığın içinde tereyağının varlığıyla oluşan yıldızlar parıldıyordu. Rika birinin kendine baktığını hissetti ve yüzüne doğru tuttuğu bir anda kaseyi çekti. Şafak vaktindeki Yasukuni Caddesi'ne baktı. O loşluğun içinden Kajii'nin kendisini seyrettiği hissine kapılmıştı.

Birinin adını seslendiğini duyup da başını kaldırınca Rika, loş soba eriştesi lokantasının bir köşesine vuran güneş ışığında, neredeyse tamamen beyazlamış küt saçları parlayan birinin başını arkadan gördü.

"Maçida'cığım, merhaba! Ne çok oldu görüşmeyeli. Buraya oturabilir miyim? "

Rika, kadının pürüzsüz solgun yüzünün beyaz saçlarıyla sınırını seçemiyordu. Bu, kırklarındaki kadını yaşlı göstermek yerine ona yaşı belirsiz bir peri cazibesi veriyordu.

"A, merhabalar! Buyurun, buyurun. "

Rika ağzına götürmüş suyunu içmekte olduğu yosunlu sıcak soba eriştesi kasesini masanın üzerine şak diye koydu. Eskiden Haftalık Şumei dergisinin meşhur muhabiri olan Yoriko Mizuşima, alçak sandalye üzerine yerleştirilmiş kare mindere oturdu. Üç yıl önce satış departmanına geçtiğinden beri neredeyse hiç görüşemiyorlardı.

Mizuşima'nın Rika'nın görüş alanına giren makosenleri pırıl pırıl parlıyordu. Blazer ceket, yakadan düğmeli şık bir gömlek ve pamuklu kumaş pantolondan oluşan kıyafeti, son derece temiz ve tertipliydi ve bir satış elemanı için kusursuzdu. Yine de kırk yaşlarındaki deneyimli bir kadından ziyade lngiltere'de yetişmiş bir oğlan çocuğuna benziyordu. Üstündeki her şey evde yıkanabilen kumaştan gibiydi, makyajı da hayli hafifti, göze batmıyordu. Rika, kadının "uygun miktar"ı bildiğini düşündü.

Birbirine mesafeli gözlerinde kazayakları artmaya başlamıştı. Burnunun kenarındaki büyük bende biten ince tüyler bile bir şekilde masum ve şirindi.

"Bu çok alışılmadık bir şey, Maçida'cığım senin böyle bir yerde öğle yemeği yemen yani. Gerçi tam öğle yemeği vakti de değil ya... Ben de kitapçılarda dolanıyordum, öğle yemeğini atlamışım, bu saat oldu."

Müşteri sadece Rika'yla ikisiydi. Daşi'nin kokusu havaya yayılıyordu ve Mizuşima'nın samimi bir havada eskilerden özlemle bahsedişi, Rika'nın içini ısıtmıştı. Kadın, eskiden röportaj yaptığı kişilerin karşısında kendine has duruşunu hep korurdu. Polis ya da bürokratların karşısında da asla garip bir karaktere bürünmeye çabalamazdı.

"Şirketteki kafeteryanın yemekleri de güzel ama ne bileyim, sürekli şirkette durursam boğulacak gibi oluyorum. Haber peşinde koşmadığım zamanlarda da ara sıra dışarı çıkmam lazım. Siz buraya sık gelir misiniz?"

lşyerinden yürüyerek iki dakikalık mesafedeki bu soba eriştesi lokantasının, zor bulunan bir yeri ve şahsi konut sanılacak kadar küçük mekan görüntüsü sebebiyle olsa gerek, çok müşterisi yoktu. Orta yaşı geçkin bir çift tarafından, ağırlıklı olarak eve servis odağında işletiliyordu. Bu yüzden kadınla adam sırayla dükkanda duruyordu, müşterilere muameleleri de biraz sallapatiydi. Fakat yeni yapıldığı hissi veren eriştelerinin aroması güçlüydü ve onu yedikten sonra suyunu da şöyle bolca içti mi Rika'nin eli ayağı gün boyu sıcacık olur ve kendini sağlıklı hissederdi. Bu aralar Reiko'nun öğle yemeği teklifleri olmadığından sürekli şirketteki kafeteryada takılmasına da gerek kalmamıştı.

Reiko kliniğe gitmeyi bırakmış gibi görünüyordu. Bunu kendi ağzından duymadıysa da randevularına dair haftada bir gelen haberler bıçak gibi kesilmişti. Rika, bunun Ryosuke'nin işbirliğine yanaşmayan tavrından kaynaklandığını düşünüyordu. Son derece özenli davranmayı gerektiren bir mesele olduğundan Reiko'nun kendisine anlatmasını beklemek dışında elinden bir şey gelmiyordu. Yine de Rika, buna "düşünceli olmak" denir mi, hiç emin değildi.

"Bugün kreşte *bento'* götürme günü, onu yapınca kocama ve kendime yapmaya vaktim olmadı."

"Aa, siz bento mu yapıyorsunuz?"

"Aslında okulda yemek çıkıyor da arada işte. Kızım şu anda dört yaşında. tlkokula gidene kadar çaba göstermem gerek diye düşünüyorum. Öyle figürlü bento'lardan baştan itibaren vazgeçirdim. Kuru erik turşusu, pilav, omlet ve artan yemekler. Bir de yeşillik ne varsa tıkıştırıyorum. işte bu kadar. "

"Bu bile muhteşem ama!"

Mizuşima, biftek ve yumurtalı pilavını sipariş edip Rika'ya döndü.

"Yok canım, haftalık dergide olduğum zamankiyle kıyaslanmayacak kadar vaktim var şu an. Genel olarak eve zamanında dönebiliyorum bir kere. Damdan düşercesine talepler gelmiyor, bu da insanı en çok rahatlatan şey. Peki ya sen? Büyük bir iş falan var mı elinde?"

Normalde "şirketin yüzü" olarak görülen satış departmanı, Şumei-şa'da daha ziyade "arka planda çalışanlar" olarak görülüyordu. Doğum yaptıktan ya da uzun süre hastanede kaldıktan soma bu bölüme geçenler hayli çoktu. Dürüst olmak gerekirse, Mizuşima'nın çocuk bakımıyla bir arada yürütmesi imkansız hale gelen işinden satış bölümüne geçeceğini duyduğunda, Rika'nın morali çok bozulmuştu, hatta kendi geleceğine dair vizyonu bile kararmıştı. Hemen yakınında olmasına rağmen hiçbir şekilde destek olamadığı için kendinden utanmıştı. Hazırlanan biftek ve yumurtalı pilavın leziz kokusundan adeta cesaret alan Rika sesini biraz alçalttı:

"Bugün Şinonome cinayetindeki kurbanın evine gittim, oradan yeni döndüm aslına bakarsanız. Röportajı kabul etmedi kadın gerçi. "

* Sefertası mantığıyla okula ve işe götürülen yemek kutusu. Genel olarak gözlerine farklı çeşit sulu olmayan yiyecek konur. Özellikle çocuklara hazırlanan kutularda yemeklerin görselliğine önem verilir ve annelerin çocuklarının bento'sunu hazırlaması yönünde sosyal bir beklenti vardır. -çn

Oyun arkadaşlarından şiddet görerek ölen ortaokul öğrencisi bir oğlanın annesi, kamuoyunda çok sert şekilde eleştirilere maruz kalıyordu. Bekar anne hem tıbbi sekreterlik yapıyor hem de müşteri hizmetlerinde

çalışıyordu. Bu nedenle çocuğuyla yeterince vakit geçiremediğinden oğlandaki değişimi fark edememişti. Anlaşıldığına göre çocuk akşam yemeği satın almak için bir akşam markete gittiği sırada faille tanışmış ve onunla takılmaya başlamıştı. Olayın niteliği bir yana "Modem hayatın beslenme alışkanlıklarını bozmasının davet çıkardığı bir trajedi" gibi görüşler göze çarpıyordu. Haftalık Şumei bile açıkça eleştirmese de son dönemdeki çalışan annelerin dikkatine sunulan beslenme önerileri yayımlamıştı. Haberi hazırlayan Rika sonuna kadar buna karşı çıktıysa da fikrini kabul ettirememişti. Bu sayı daha yeni yayımlandığından Rika içten içe bugün kurbanın yaslı annesini ziyarete gitmeye isteksizdi. Kadının interkomdan tükenmiş bir sesle söylediği, "Çok özür dilerim. Sorun çıkardığım için çok özür dilerim. Hepsi benim hatam," gibi sözler hala kulaklarından gitmiyordu. Mizuşima dağınık kaşlarını çattı ve beni hafifçe seğirdi.

"O olay demek. .. O annenin başına gelene sadece başkalarını ilgilendiren bir şeymiş gibi bakamıyorum ben. Tesadüfen o ailede olduysa da benim evimde de olabilir. "

Rika, Mizuşima keşke editörler masasında olsaydı, diye düşünmeden edemedi. Rika'nın şu anki fikirleri kesinlikle yansıtılmayacak, onun sözleri makaleye girmeyecekti. Rika, editörler masasının yazmak istediği metni oluşturması için parçalan toplayıp bir araya getiriyor ve gidişatı yalnızca izliyordu.

"Cidden çok iyi gidiyorsun, Maçida'cığım. Benim akranlarımın hepsi hayran sana. Editörler masasındaki ilk kadın olmayı başarırsan ben gerçekten de hiçbir kıskançlık falan duymaksızın çok mutlu olacağım."

Herhalde Haftalık Şumei'de sadece doğum izni değil, çocuk bakım izni de alan ilk kadın oydu.

"Öyle görünmese de ikisini bir arada yürütmeye çok çabaladım. Kullanabileceğim her şeyi kullandım, bekarken biriktirdiğim tüm parayı harcadım. Kreşte yer açılıncaya kadar bebek bakıcısı bile tuttum. Etrafımdakilere yük olmayacağım diye ölüp ölüp diriliyordum." Kadının bakışları süzgünleşti. Kirpiklerini indirince gözünün altındaki torbaların üzerine bir gölge düştü. Uyuyormuş gibi de bir şeylere tahammül

gösteriyormuş gibi de görünüyordu. "Ama var ya, şu anda düşünüyorum da biraz yük olsam sorun olmayabilirmiş. Bana öyle geliyor ki canımı dişime takıp tek başıma her şeyi üstlenerek kimseye sızlanmamam yüzünden senin gibi gençler bu bedeli ödemek zorunda kalıyor şimdi. " Rika'nın bakışlarını hissettiğinden midir ne, Mizuşima'nın ses tonu bir anda tizleşti, dalıp gitmiş gözleri kısıldı ve yüzünü buruşturdu. "Kitamura gibi olursan, işin bitti demektir. Onun tek başına tepede olma tavrı pek tuhaf. Şimdilerde ne yapıyor o? Bu sefer de pilatese falan mı başladı yoksa?"

Biftekli ve yumurtalı pilavı geldiğinde kadın coşkuyla ikili yemek çubuğunu ayırdı. Aldığı kocaman lokmada yumuşak ve kıvamlı pişirilmiş yumurta, domuz bifteği ve helezon şeklindeki kamaboko'ya sarılmış, altındaki pilavın taneleri de soya sosu rengini almıştı. Ağzı bir süre oynayan Mizuşima sonra gözlerini Rika'ya dikti.

"Havanda değişik bir şeyler var. Maçida'cığım, eskiden tam bir keşiş gibi görünüyordun."

"Ya çok yemekten kilo aldım da ondan. Artık resmen tom-biş oldum."

"Olur mu ayol! Eskisinden çok daha iyisin. Nasıl desem, eskiden bir deri bir kemik halini gördükçe kaygılanıyordum. Kendini her şeyinle işine adayıp sağlığına hiç dikkat etmiyordun. Neden bilmem, kendine bakmayan insanları görünce ben hep suçluluk hissederim. "

Cam kapının açılma sesi geldi. Restoran sahibi kadın, sipariş tesliminden dönmüştü. Onlara tek kelime etmeden mutfağa girdi. Sanki bunu bekliyormuşçasına kocası da eline uzaktan kumandayı alıp televizyonun sesini açtı. Dublajlı Batı filmindeki replikler, hiçbir ülkenin diline benzemeyen, net ve duru bir tınıyla lokantanın içinde yankılanmaya başladı.

*

Yüz yüze geldiklerinde akrilik panelin karşı tarafındaki Kajii'nin dudaklarına bir gülümseme yayıldı.

"Tuzlu et suyunda tereyağlı ramen nasıldı?"

Rika bu sözün çift manalı olduğunu anladı. Yanaklarının kızarmasını engellemeye uğraştıysa da kulaklarına kadar yandığını hissediyordu. Cezaevi gardiyanının bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak dört gün önce şafak vaktindeki anılarına gitti:

"Sıradan bir zincir lokantasının ramen'inin öylesine lezzetli gelmesi, havadaki ayazdan mı acaba?"

"Hadi ama, kendiniz cevabı gayet iyi biliyor olmalısınız?"

Kadının bugünkü söylediklerinde herhangi bir kinaye olmadığından sözleri, beklenmedik derecede kolaylıkla Rika'nın içine aktı. Tek bir yakınlaşmayla Makoto'ya karşı hislerinin ansızın sadeleştiğini anlaması için Kajii'nin buna işaret etmesine ihtiyacı yoktu.

"Erkeklerin saf bir sıcaklığı var, değil mi? Benim büyüdüğüm şehirde şubat ayı cidden çok soğuk olduğundan bunun ne kadar kıymetli olduğunu çok iyi bilirim. Ben bu meselenin farkına ilk önce lisede okuduğum sıralarda varmıştım."

"Sanırım bahsettiğiniz, Tokyo ve Niigata arasında gelip giden bir satıcıydı, değil mi? Nasıl tanışmıştınız?"

Rika not defterini açtı ve tükenmezkalemini kavradı. Onun yazmaya başlaması normalde kadının gardını almasına sebep olduğundan bunu asgari düzeyde tutmaya çalışıyordu ama bugün Kaji, Rika'ya hiç aldırış etmeden, rüyadaymışçasına gayet dalgın bir şekilde etrafa bakınıyordu. Fırsat bu fırsat, diye düşünen Rika da hızla kalemine sarıldı.

"Memleketimdeki bir kitapçıda Sagan'ın cep boyu bir kitabını seçmiştim ki benimle konuşmaya başladı. Ben tam bir kitap kurduydum. 'Ben de Sagan'ı çok severim, senin gibi bir kız bana bu şehri gezdirse harika olur,' falan demişti. Hemen onun sevgilisi olmamı istiyordu ama ben biraz yan çizdim. Ona kendi ellerimle bento ve tatlılar yapıp götürerek onu mutlu edebildiğim için çok heyecanlanıyordum. Her buluştuğumuzda beni tutkuyla arzuluyordu. Sevgililer Günü'nde onun için bir pasta yaptım ve ilk kez anne babama yalan söyledim. Geceyi Niigata istasyonu yakınlarındaki bir otelde geçirdik. Yoğun tipi yağan bir akşamdı. ilişkimiz işte o zamandan sonra

başladı. Bir aşk otelinden çıkarken bizi gören bir sınıf arkadaşım 'paralı flört' diye tantana çıkarınca göz açıp kapayıncaya kadar dedikodumuz yayıldı ve ayrılmaya zorlandık. Onun evli olduğunu çok sonra öğrendim. Ama umurumda bile olmazdı. Onun hatırası benim için hala çok kıymetlidir. "

Kadın şaşırtıcı bir şekilde gözünün ucunda iyice büyüyen gözyaşlarını küçükparmağının ucuyla usulca sildi. Rika bundan hissettiği huzursuzlukla mücadele ediyordu. Aklımda tutmak zorundayım. Makoto'yla otel odasında geçirdiğimiz o samimi zamanı, sonra dışan çıkınca karşılaştığım soğuk gerçeklikle arasındaki sıcaklık farkını. Büyünün bozulduğu o andaki hislerimi aklımda tutmak zorundayım. Aksi takdirde dünyayı bizzat bu kadının gördüğü şekliyle kabul etmesi gerekecekti.

"Onunla aranız düzelmiş gibi görünüyor. Sevgililer Günü'nde ona bir kek mi pişirseniz acaba?"

"Sevgililer Günü'nde ona bir kez bile bir şey vermiş değilim. Hele ki el yapımı bir şey... o, böyle şeyleri fazla ağır bulup köşe bucak kaçan bir tip."

"Hım... Madem öyle ağır çikolatalı kek yerine quatre-quarts yapın. Acemilere çok uygun, basit bir tariftir. "

"Quatre ... neydi? "

"Fransızcada 'dört' demek. Quatre-quarts da 'dört çeyrek' oluyor. Yumurta, buğday unu, tereyağı, toz şeker. Hepsini aynı miktarda kullandığınız bol tereyağlı klasik bir kek çeşidi. Hepsinden de yüz elli gram. lşte bu kadar, hatırlaması kolay, değil mi? Hadi ama, kağıda değil zihninize not alın! Biraz limon koyarsanız o da güzel olur. Yerli üretim, pestisit bulunmayanlardan kullanın. lnce rendeyle kabuğun en dışını rendeleyin. Varsa vanilya özütü de ekleyin. Pişince de üstüne bolca rom sürebilirsiniz. "

"Kek falan yapmak çok zor görünüyor. Dürüst olmak gerekirse kendime güvenmiyorum."

Rika'nın el yapımı tatlılar yeme deneyimi çoğu insandan fazlaydı. Kız okulundayken ona hayran alt sınıf öğrencilerinden sürekli el yapımı kekler,

kurabiyeler gelirdi. Adeta o kızların tatlı vücut kokularını ve sıcaklıklarını yansıtan bu yiyeceklerin kimi az pişmiş olur, kimi diline damağına yapışır kalır, kimiyse taş gibi sert olurdu. Rika markette satılan tatlı atıştırmalıkların çok daha lezzetli olduğunu düşünürdü. O yüzden de üniversitede Reiko'yla tanışıp onun kaldığı kız yurdunda elleriyle yaptığı elmalı turtayı yediğinde mükemmelliğinden çok etkilenmişti. Kajii, Rika'nın söylediklerini dikkate almaksızın konuşmaya devam ediyordu:

"Özellikle sizin gibi meşgul insanlar fırın yemeklerini mutlaka denemeli. Zamanı iyi kullanmanın ne demek olduğunu anlamanızı sağlar. Eğer becerebilirseniz ona henüz yeni pişmiş keki servis edin. Klasik keklerin biraz bekletilince birkaç gün sonra daha yumuşak ve lezzetli olduğu söylenir ama ben taze pişmiş, dumanı tütenleri doyasıya yemeyi severim. Sevgiliniz ev yapımı yiyeceklere karşı çekingen gibi görünüyor ama bence bunun sebebi, hiç taze pişmiş bir kek yememiş olmasındandır. "

Rika tanışmamıştı ama biliyordu ki Makoto'nun Saitama'da yaşayan annesi, babasının vefatından sonra bir kozmetik şirketinin satış bölümünde çalışarak Makoto ve ablasını büyütmüş, neredeyse hiç evde değilmiş.

"Siz Sevgililer Günü'nde görüştüğünüz erkeğe illaki bir tatlı mı yapardınız?"

Aynı anda birden fazla adamla görüşmeyi doğal gören Kajii'nin harcadığı onca çabayı hayal etmek bile Rika'nın başını döndürüyordu. Bana kalsa, bir tek Makoto'ya kek pişirmek bile çok zahmetli, asla uğraşılmayacak bir iş. Kekim kabanr mı, hiç emin değilim, Makoto'nun bundan mutlu olacağını da hiç sanmıyorum.

"Evet, öyle. Sevgililer Günü'nden önceki birkaç gün evim pastane gibi olurdu," diye anlatan kadın içtenlikle mutlu gibi görünüyordu.

Genzinin derinliklerine tatlı bir şey takılmıştı sanki, Rika kuru kuru öksürdü. Ve nihayet oraya gelme sebebini hatırladı.

"Şey, özel röportaj mevzusu... Kabul ettiğinizi varsayabilir miyim?

"Evet," diyen kadın kısaca başını sallayınca içine tuhaf bir his doğan Rika elindeki tükenmezkalemi yere düşürdü. Metal sandalyeden hafifçe kalkıp soğuk zeminde yuvarlanan kalemini gözüyle takip etti. O sırada başı dönmeye ve çift görmeye başladı. "Ama röportajı sizinle yapacağımı söylüyor değilim."

Rika sandalyeye oturur oturmaz soğuk bir sesle söylenen bu sözü duydu. Aldığı nefes Rika'nın kurumuş boğazını adeta kesen bir rüzgar gibi içine süzüldü. Kajii, son derece hoşnutsuz bir şekilde başını öne eğmiş ve onu ukalaca bakışlarla çaprazdan inceliyordu.

"Var ya, sizinle karşı karşıyayken gönlüm adeta çöle dönüyor. Her şeyini feda edercesine yaşayan insanları görünce suçlanıyormuşum gibi hissediyorum ve bu beni çok yoruyor... O ne surat öyle ama!"

Arada nüanslar olsa da Kajii ve Mizuşima'nın söyledikleri aynıydı.

"Aa! Bana böyle dikkatli bakıyor olmanıza çok şaşırdım. "

"Ne diyorsunuz ya! Aptal mısınız!"

Kajii böyle lafları sıralıyor olsa da etine dolgun gıdısı huzursuzca titriyordu.

işte, yine o ifade ... Son zamanlarda benimle gayet kaba bir dille konuşuyorsa da sanki içinde bir yerlerde bana şımaran ve merak duyan biriymiş gibi görünüyor. Bu kadın gerçekten de hemcinslerinden nefret ediyor olabilir mi? Belki de sadece kendini buna ikna etmeye çalışıyordur. Arzuları konusunda böyle dürüstken neden bir tek o konuda inatla içindekileri bastırıyor acaba? Rika, Kajii'ye gözlerini dikerek bakmakta olduğunun farkına kadının belki de ilk defa irkilmiş bir yüz ifadesiyle gözlerini ondan kaçırdığını görünce nihayet vardı.

"Her neyse, fırında pişen tatlılardan bir tanesinde bile olsa ustalaşın. O zaman duvar örmekte hüner kazanırsınız. Şöyle ki, sizin duvarlannız yok. işiniz, özel hayatınız, yüreğinizdeki gerçek siz, sosyal çevreniz, hepsi birbirine karışmış durumda. izlemesi çok yorucu. Bu hoyratlık silindiğinde size her şeyi anlatacağım. "

Halbuki ben insanlara içini açamayan bir mizaca sahibim. Kadının dediği gibi biri olsam, çoktan o duvarları örmüş olurdum.

"Quatre-quarts tarifine blog'umdan bakabilirsiniz. Püf noktası, tereyağını bolca köpürtmek ve içine konulan unu kıvrak hareketlerle hızlıca karıştırmaktır. "

Kadın burada olmayan bir şeyden memnuniyet duyarcasına başını aşağı yukarı salladı. Sanki tencerede pişirdiği yahniden bir lokma tadıp kendi performansından büyülenen bir şefi andırıyordu.

*

Yan daireden pek de genç olmayan bir kadının bir idol şarkıcının tonunu tutturamadığı şarkısını söyleyen sesi geliyordu. Rika, şarkının bir yerlerden tanıdık geldiğini düşünüyordu. Nakarat kısmı gelince Scream'in yeni şarkısı olduğunu fark etti.

Rika ve Şinoi, lidabaşi Istasyonu'ndan yürüyerek beş dakika mesafedeki bir karaoke mekanının loş özel odalarından birinde alçak bir masada dik açı yapacak şekilde oturuyordu. Burası, şirketin bulunduğu muhitte gözlerden uzak olmak için ideal bir yerdi. lki mikrofon, selofanla kaplı halde masanın üstünde duruyordu. Sesi kısılı televizyonun ekranında gelecek vadeden bir müzik grubunun reklamı vardı.

"Kurbanın annesi Fukui vilayetinden Tokyo'daki Şinono-me'ye yeni taşınmış olduğundan o çocuğun ailesiyle ilgili dedikodulardan bihabermiş belli ki. Ona anlatan kimse de olmamış anlaşılan. Oğlunun mahallede çekinmeden evinde kalabileceği bir arkadaş edinmesinden memnundu muhtemelen. O çocuğun evine defalarca telefon ettiğinde kimsenin çıkmamasına endişelenmiş olsa da ziyarete gidecek vakti hiç yokmuş. Hastanede birlikte çalıştığı biri öyle anlatıyor. "

Failin babası vaktiyle oğlunun bir sınıf arkadaşının ebeveyniyle ufak bir mesele yaşamış, o yüzden de çocuğun evine beraber vakit geçirmeye gelen arkadaşlarının sayısı azalmış. Şinoi, oolong kokteylini yudumlarken Rika'nın konuyu yönlendirmesiyle dışlanmışlık hissi güçlenen genç çocuğun söylentilerden henüz habersiz arkadaşlar aradığına dair

duyduklarını anlattı. Konunun bitiminde Rika not defterini çantasına kaldırdı ve başım şükranla eğdi.

"Çok teşekkür ederim. Failin evinin civarını bir kez daha iyice araştıracağım. "

"O bir yana da Kajii meselesi nasıl gidiyor?"

"Nihayet bir özel röportaj sözü aldım ama karşısındakinin bir kadın olması konusunda tereddütleri var. Bunun için koyduğu koşul da benim bir kek pişirmem. "

Rika gülerek bardakta servis edilmiş ve iyice soğuyan pu-erh çayından içti. Şinoi de kül tablasının kenarına koyduğu sigarasını hafifçe vurarak silkeledi.

"Kek mi? Yine niye ki?"

Rika, Makoto'yla ilgili kısmı büyük bir beceriyle atlayıp kısaca durumu açıkladı. Çantasından Kajii'nin blog'undan çıktı alıp şeffaf bir dosyaya koyduğu tarifi çıkardı. Ekim 2013'e aitti. Quatre-quarts tarifinin yam sıra Kajii'nin bol tereyağlı "hakiki" fınn tatlılarına yönelik sevgisi, hediye verilen ya da markette satılan tek tek paketlenmiş dilim keklere olan nefreti de detaylıca anlatılıyordu.

"Şöyle veya böyle, hayli güç bir iş. Öncelikle bir fınnım yok. Hem kek pişirmek için bir dolu alet edevat gerekiyordur, değil mi? Yemek yapmayı seven bir arkadaşımın evinin mutfağını kullanmak için ona ricada bulundum ama kocası influen-za geçiriyormuş, dolayısıyla o da zor gibi. Sevgililer Günü'ne sadece dört gün kalması da cabası. "

Reiko'dan LINE üzerinden gelen ret mesajının doğru olup olmadığını bilmiyordu. Belki de görüşmekten kaçınıyor, diye bir hisse kapılmadığını da söyleyemezdi. Ama zaten Reiko'nun Den-en-toşi Hattı'nın ta en ucundaki evinde pişirse bile Makoto'ya "yeni pişmiş" halde ikram etmesi için mesafe çok fazlaydı. Fotoğraf amaçlı mutfak stüdyolarından kiralamak da bir yöntemdi ama onların kullanım saatleri genelde gündüzle sınırlıydı. Üstelik Sevgililer Günü kapıya dayanmışken hepsinin rezervasyonları da doluydu.

Kısa bir aradan sonra Şinoi, yüz ifadesinde neredeyse hiçbir değişiklik olmadan konuştu:

"Eğer isterseniz buradan bana gidebiliriz. lşin aslı, harika bir ankastre fınnım var. Kek yapmak için gerekli araç gerecim de keza. Benim apartmanın giriş katındaki market herhalde hala açıktır. Eksikleri de oradan alabilirsiniz. "

Gözlerinde edepsiz bir şey görür müyüm diye Rika'nın hemencecik kontrol ettiği bir gerçekti. Ama sonra var gücüyle bu şüphelerini ve dilinin ucuna gelen kelimeleri yuttu. Kol saatine bakınca on buçuğu geçtiğini gördü. Buradan adamın bir sonraki istasyon yakınındaki dairesine gidecek, alışverişini yapıp keki pişirecekti. Makoto şimdilerde üstünde çalıştığı kitabın düzeltmelerini bitirmek üzere olduğundan muhtemelen gece yarısından sonraya kadar ofiste olurdu. Tereddüde *harca*yacak vaktim yok.

Rika kabul ederek başını sallar sallamaz Şinoi, elinde adisyon fişiyle ayağa kalktı, odanın kapısını açıp hızlıca hesabı ödedi. Resepsiyonun yanındaki merdivenden aşağı indi. Rika da odadan çıkıp onu takip etti. Mekandan dışarıya çıktığı sırada adam bir taksiye el ediyordu. Rika, çevredekilerin bakışlarından çekinerek Şinoi'nin yanına değil de şoförün yanındaki koltuğa oturdu. Şinoi, gidecekleri adresi söyler söylemez araba Yotsuya yönüne doğru hareket etti ve Rika'nın kafası karıştı.

"Eviniz Suidobaşi'de değil miydi?"

"Orası, kiraladığım tek kişilik ucuz bir daire. Şimdi gittiğimiz ise esas evim. Pek nadir gidiyorum gerçi ya... Hemen Arakiço'da."

Yani boşanmadan önce yaşadığı ev olduğunu mu söylüyor? Acaba eski karısı orada mı? Rika'nın yüreği, kendisi oraya gidince biçimsiz bir durum olur mu diye bir kaynadıysa da merakı ve "Quatre-quarts'ı düzgün pişirebilecek miyim?" endişesi üstün geldi.

"Evde bir kap, çırpma teli ve spatula olduğuna eminim."

Dikiz aynasında göz göze gelince Rika yavaşça bakışlarını kaçırdı. Sıralanan ofis binalarının pencerelerinden sızan ışıklar, karanlık hendekteki

suyun yüzeyinde titreşiyordu. Ana-caddeden bir sokağa girdiler. lidabaşi istasyonu çevresindeki neon ışıklı tabelalardan bambaşka bir dünya hissi veren, konutların bulunduğu sessiz bir mahalle uzanıyordu. Ahşap havan şeklindeki, çukurda kalan Arakiço semtinin en aşağı kısmına kadar indiklerinde taksi durdu. Ailelere yönelik görünen yedi katlı apartman, kum havuzu ve salıncak bulunan küçük bir parka bakıyordu. Dış cephesi yenilenmişse de şimdilerde hiç görülmeyen türdeki sıvasına bakınca seksenli yılların başlarında inşa edilmiş olabileceğini düşündü Rika.

Zemin katta bulunan ve saat 23.00'e kadar açık süpermarketin beyaz ışığı, parktaki salıncağın gölgesini upuzun yapıyordu. Rika'nın da bildiği, organik tanın özelinde çok çeşitli sebzeler satan, bolca ithal atıştırmalık ve kahve bulunan bir zincir marketti. llk gittikleri süt ürünleri reyonunda "Ürün tedarik sıkıntısı nedeniyle tereyağı satışı kişi başına bir ürünle sınırlıdır" yazılı bir not yapıştırılmışsa da Rika'nın şansına iki paket tuzsuz Yotsuba tereyağı kalmıştı. Tarifteki "tadı olmayan tereyağı"nın nasıl bir şey olduğunu Rika henüz tam olarak anlamıyordu. Birkaç dakika içinde alüminyum folyo, yerli üretim limon, un, toz şeker, bir paket yumurtayı toparlayıp elinde sepetle kasaya yöneldi. Hesabı hallettikten sonra kasiyer ürünlerin hepsini onun için kağıt bir torbaya koydu. ikisi yan yana otomatik kapıdan geçerken Rika kendini paralel bir evrene geçiyormuş gibi hissetti. lşyerine hayli yakın bu yerde, başansız bir evliliği olmuş, aynı meslekten, yaşı genç olmayan bir adamla birlikte yaşamaya başlayıp bir noktada nikahlanarak çocuk doğurmak ve büyütmek. .. Yüreğini pır pır ettiren bir şey değilse de ayaklarının yere sağlam basacağı bir gelecek gibi görünüyordu. Kısa merdivenden çıkıp içeride kimse bulunmayan apartman görevlisi odasının önünden geçtiler. Şinoi, bağlı bulunduğu haber ajansının maskot figürü şeklindeki anahtarlığına takılı birkaç anahtar çıkardı ve içlerinden biriyle otomatik kilidi açtı. Eski demir kapılı bir asansörle beşinci kata çıkarken ikisinin de ellerindeki kağıt torbalann hışırtısı, sessizliği bozan tek şeydi.

Adam anahtan köşedeki dairenin kapı topuzuna taktığı anda Rika'nın nefesi kesildi. içinden bir ses, buradan öteye adım atmamalısın, diye onu uyanyordu. Daireye önden giren Şinoi, ışığı yaktı. Havları iyice ezilmiş gümüş rengi halı, evin girişinden koridora ve onun açıldığı salona kadar hiç boşluksuz döşenmişti. Rika havası serin ve kuru evin içine girince hafifçe

hapşırarak ayakkabılannı çıkarıp oraya düzgünce koydu ve paltosu hala üzerinde, Şinoi'nin arkasından salona doğru ilerledi. Soğuk olmasının da etkisi vardı ama vücut hatlan-nı ortaya çıkarmaktan kaçınmak istiyordu nedense.

Kapıların sayısına bakılacak olursa ev, açık mutfaklı, üç oda bir salondu. Genişliği on hasır civanndaki odada sadece dört sandalye, masa, plazma televizyon ve neredeyse boş duran bir yemek takımı dolabı vardı. Şinoi klimayı çalıştırdı. Odanın içine bakan karanlık mutfak da tamtakırdı, hiçbir şey yoktu.

Birilerinin evine has bir kokusu yoktu, yeni bir ofise benzeyen hafif bir havası vardı. Adam karanlıktaki ada tezgahın üzerinden abanıp kağıt havlu, sünger ve köpük deterjan çıkarıp tezgahın üstüne dizdi.

"Lavabonun altındaki rafta duran kap ve çırpma teli çoktandır kullanılmadığından bir yıkamanız iyi olabilir. Ayda bir temizlik şirketinden geliyorlar, o yüzden evin kendisi kirli değildir. Islak zeminleri ve fırının içini de büyük temizlikte güzelce sildim, bir sorun olmamalı. Karım ve kızım evden ayrıldığından beri ayda üç-dört kez anca geliyorum ben. Fakat elektrik, su ve gaz faturalarını ödemeye devam ettiğimden su ve gazı rahatça kullanabilirsiniz. Boşanmam daha geçen gün resmileşti. Artık burayı satar mıyım yoksa öbür daireden çıkar mıyım diye düşünüyorum ama kesin kararımı vermedim. Ben burada oturup çalışacağım, siz dilediğinizce hareket edin."

Adam bunları söyledikten sonra masaya yürüdü ve çantasından dizüstü bilgisayarını çıkarıp Rika hiç umurunda değilmişçesine klavyesiyle boğuşmaya başladı. Rika tereddütlü olsa da Kajii'nin tarifini ve malzemeleri eline alıp mutfağa doğru gidip ışığı yaktı. Ampul, vızıltıyı andıran bir sesle yavaş yavaş çevreyi aydınlattı. Rika, tezgahın üzerinden Şinoi'nin profiline baktı. *Acaba karısı da buradan ona böyle bakar mıydı? Öyle pek geniş bir yer olmamasına rağmen Şinoi Bey çok uzaktaymış gibi hissediyorum. Mutfak izole bir yer sanırım.*

Sıcak su gelene kadar bekledikten sonra Rika deterjanla ellerini yıkadı ve kağıt havluyla kuruladı. Uzun zamandır kullanılmamış gibi görünen bej rengi dört gözlü bir ocağın bulunduğu mutfakta ne bir yanık izi ne bir leke

vardı. Vaktiyle bir ailenin burada yaşadığı hiç hissedilmiyordu. Rika her şeyden önce fırının kapağını açtı ve içine sinmiş karamel kokusu bir anda havaya yayıldı. Kağıt havluyla bir kez sildi, sadece hafif bir yağ kalıntısı bulaştı, o kadar. Çekinecek zaman değildi, bu yüzden Rika sesini yükseltip sordu:

"Pardon ama 'Fırını önden 170 derecede ısıtın' yazıyor da ben daha önce hiç yapmadığımdan bir siz bakabilir misiniz?"

Şinoi yanına geldi ve fırının derecesini ayarladı. Zifiri karanlık fırının içinde mavi alevler titreşmeye başladı. Rika adamın tarif ettiği gibi lavabonun altındaki dolabı açtı; içindeki rafta çırpma teli, bıçak, lastik spatula duruyordu. Gerçekten de kek yapımı için gerekli tüm araç gereç burada vardı. Öte yandan tencere, tava, kesme tahtası gibi şeyler yoktu. Birkaç kek kalıbı varsa da Rika hiç tereddütsüz, ince uzun klasik kek kalıbını seçti. Köşelerinde kimbilir ne zamandan kalma kahverengi yanık izleri vardı ve Rika nedense bunları görünce rahatladı. Büyük, orta boy ve küçük kaseler; elek... Her ihtimale karşı hepsini süngerle yıkadı ve kağıt havluyla kuruladı. Terazinin üstüne bir kağıt havlu serip yüz elli grama gelene kadar un koydu. Sonra bunu elekle bir kaseye eliyordu ki adam gözlerini bilgisayarından ayırmadan konuştu:

"Her ihtimale karşı kabartma tozu da mı koysanız acaba? O tarif hayli profesyonelceydi. Siz ise kek pişirmede acemisiniz..."

Rika, Şinoi'nin tarzına cidden hiç uymayan bu söz üzerine durdu. Tel elekten geçerek pofur pofur dökülen un, parmağı genişliğinde beyaz bir girdap oluşturuyordu. Geride kalan topaklar ise bir yere varamadan eleğin içinde yuvarlanıp duruyordu.

"Şu birkaç gündür internetteki tariflere baktığımda quatre-quarts'a kabartma tozu koyarak kabartmanın standart olduğunu gördüysem de ben yine de sanık Kajii'nin blog'unda yazdığı gibi yapmayı denemek istiyorum. "

"Sonuna kadar dürüstlükten vazgeçmiyorsunuz desenize... Kajii şu anda sizi görmüyor farkındaysanız... "

Hayır, o burada! Hadi ama, hissetmiyor musunuz? Sırıtarak bize baktığını? Malzemelerin karşısında dururken mutlaka Kajii'nin bakışlannı hissediyorum ben. Ama böyle bir şeyi dile getirirsem, delirdiğimi zannederler. Toz şekeri ölçtü ve yüz elli grama denk gelen üç yumurtayla çırptı.

"Yüreğimi ona tamamen açmamı söyleyen sizdiniz. Ona karşı dürüst olmak istiyorum. "

"Onun yüzünden masum pek çok adam ölmüş olsa bile ..."

Sesinde alaycı bir um vardı, Rika duymazdan geldi. Tereyağı-m kutusundan çıkarıp alüminyum folyosunu açtı. Buz gibiydi. Rika bulaşıkları fazla artırmak istemiyordu, zaten kesme tahtasını da hala bulamamıştı. O yüzden folyonun üstünde bıçakla kesip kağıt havlu serdiği terazinin üstüne koydu. Bıçağın ucunda kalan ufacık bir parçayı da ağzına götürdü. Tereyağı, tuzsuz-luğuyla, kış ortasında sahile gelen yumuşak dalgalar gibi dilini sardı, içindeki pürüzsüz ve yoğun yağlılığı hissettirdi.

"Yüz elli gramlık böyle bir parçaya bakınca, müthiş fazla, değil mi? Neredeyse bir bütün kutu ediyor. Tereyağı kıtlığı zamanında onun yerine hindistancevizi yağı veya kanola yağı kullanılan kek tarifleri bu aralar revaçta gibi."

Şinoi bir cevap vermeyince Rika keki pişirmeye odaklanmaya karar verdi. Tarifte yazdığı gibi bir parça tereyağını kek kalıbının içine tamamen sürdü, üzerine un serpti ve fazlalıkları hafifçe vurarak döktü. Böyle yapılırsa pişen kekin kalıptan güzelce çıkacağı yazıyordu.

Rika birkaç eşit parçaya böldüğü tereyağını kaseye koydu. Tel çırpıcıyı sıkıca kavradı, kare şeklinde tereyağının ortasına soktu. Sert haldeki tereyağı parçalandı ama hala donuk gibi görünüyordu ve bir türlü yumuşamıyordu. Bir şekilde yumuşayan kısmı da lale şeklindeki telin etrafına dolanıyor ve gitgide iç kısmına doğru giriyordu. Öyle ki kasenin içinde neredeyse hiç tereyağı kalmamıştı. Rika'mn dirsekten aşağısı, suyu emmiş sünger gibi ağırlaşmıştı. Tereyağını tamamen içine almış çırpma telini sallayan Rika'ya arada göz atan Şinoi, sabrım yitirmişçesine ayağa

kalktı, Rika'nın yanına kadar geldi, arkasından dolandı. Aralarındaki mesafenin yakınlığından ötürü Rika'mn tüm bedeni gerildi.

"Olmaz, öyle karıştırılmaz. Tereyağını köpürtün diye yazmıyor muydu? "

"Onun nasıl bir şey olduğunu cidden bilmiyorum. Tereyağında köpük?.. Şinoi Bey, siz kek yapımını iyi bilir misiniz?"

Fınn ısınmaya başlamış gibiydi. Demin buz kesen mutfağın havası yumuşaktı artık. Ve yine o karamel kokusu sarmıştı etrafı. Burada en son pişirilen şey krem karamel miydi acaba?

"Güç gerektiren noktalarda görev bana düşerdi... Her zaman..." diyen adam çırpma telini Rika'dan alıverdi. Parmak uçlan birbirine değdi. Çatlamış olduğunu düşündüğüm cildimin onunkine kıyasla nemli ve pürüzsüz olması çok şaşırtıcı.

"Kekler, kurabiyeler yapmayı seven bir kızınız ve eşiniz vardı, desenize. Peki, o zaman neden kek yaparken kullanılan... "

Araç gereci burada bıraktılar ki, diye soruyordu ki Rika kendini tuttu. Kek kurabiye falan yapmak için gerekli tüm araç gereç burada olsa da yemek pişirmeyle ilgili hiçbir şey yoktu. Dahafazla burnumu sokmamalıyım. Belki de hepsi bir yalan ve karısıyla kızı öldü aslında.

Şinoi, Rika'nın sorusunu yanıtlamadan, kaseyi kocaman eliyle kaldırdı ve çırpma telinin sapını Rika'nınkinden tümüyle farklı bir açıyla kavradı. Lale şeklindeki kısma sıkışmış sapsan parçalar birbiri ardına serbeste çıktı. Şinoi, çırpma telini kaseye hiç çarpmadan hafif bir rüzgar oluşturacak hareketlerle hızlı hızlı çırpmaya devam etti. Rika bu boşluktan faydalanıp artık ihtiyaç hissetmediği paltosunu çıkarmaya karar verdi. Klimanın ısıtmaya başladığı salon tarafında bir sandalyenin sırtına paltosunu asarken başını çevirip ada tezgahın iç tarafında kalan Şinoi'ye baktı. Mutfaktaki adam da buradan bakınca çok uzaklardaymış hissi veriyordu. Yemek yapan kişi ve yapmayan kişi... Rika aradaki uçurumun derinliğinin farkına vardı.

Mutfağa döndüğünde talimatlar havada uçuşmaya başladı:

"Şekeri üç seferde ekleyin. "

Rika kağıt havluyu eğerek şekeri yavaş yavaş krema kıvamını alan ve san rengini kaybedip beyaza yaklaşan tereyağının içine ince bir zincir şeklinde döktü. En ufak bir sözünün bile adamı yüreğinden yaralayacağını hisseden Rika tek kelime edemedi. Adamın omuzları Rika'nın yüzünün hizasında hareket ediyordu.

"Artık hiç yapmayacaklar da ondan. İkisi de..."

Şinoi'nin alnında ince bir ter tabakası belirdi. Toz şekerin tamamını ekledikten sonra Rika ellerini iki yanına sarkıtıp sadece onu seyretti.

"Ortaokula başladığı sıralardan itibaren kızım diyet yapar oldu. Şişman olduğunu söyleyip ona zorbalık yapanlar varmış. Bana sorsanız hafif balıketli derdim ve hiç dert edilecek bir şey değildi. Sadece bir oyun olduğunu sanıyor, pek önem vermiyordum. Karımın ve kızımın şikayetlerini pek ciddiye almıyordum. İşim de yoğun olduğundan muhtemelen duyarsızca davrandım. tletişimimiz gitgide koptu. Kızım yemek bozukluğu sebebiyle okula ara vermek zorunda kalana kadar hiçbir şeyin farkında değildim. İkisinin burayı terk ettiği dönemde artık kek yapmaktan bahsetmekten bile korkar hale gelmiştik. "

Şinoi Bey'in yaşından yola çıkarak ailenin burada en son ne zaman bir araya geldiğini tahmin etmek çok zor. Teselli için söyleyeceğim her türlü söz de fasa fiso olacak.

Kızı şimdi kaç yaşındaydı acaba? Neredeydi, ne yapıyordu acaba? Vücudunun şeklinden memnun muydu acaba? Çevresindekilerin histerik halde bıçaklarını saplarcasına yönelttiği -Rika'nın da son dönemde tecrübe ettiği- talepleri savuşturacak kadar güçlenmiş miydi acaba?

"Bu noktadan sonra problem olmayacaktır, hadi bakalım, şimdi kendiniz deneyin."

Şinoi, kaseyi ve tel çırpıcıyı geri uzattı. Yine de ona tam gü-venemeyeceğini düşündüğünden midir ne, tıpkı bir güvenlik görevlisi gibi

yanında durup Rika'yı takip ediyordu. Rika'dan minik bir çığlık yükseldi. Tel çırpıcı inanılmaz derecede hafifleşmişti. Kasedeki sadece yumuşak değildi. Çırpıcıdan kolayca ayrılan tereyağı pofur pofur ve beyazdı, adeta bulutsu bir hafiflikteydi. Rika'nın şimdiye kadar hiç görmediği, tereyağının yepyeni bir yüzüydü bu.

"Şey, bir süredir size sormayı düşünüyorum... Şinoi Bey, neden hep bana haber tüyoları veriyorsunuz? Tabii ki minnettarım. Size şükran duyuyorum. insan olarak size saygım da büyük. Ama bazen huzursuz olmadan da edemiyorum. Ben size karşılığında hiçbir şey verebilecek bir pozisyonda değilim ne de olsa. Yani şey, bu belki çok ayıp kaçacak ama ben farkında olmadan kadınlığımı kullanmış olabilir miyim diye... Böyle bir şey söylediğim için çok berbat hissediyorum fakat ya bir gün gelir de karşılığını isterseniz diye endişeliyim. "

Bunları söylerken elinden geldiğince adamın gözüne bakmamaya çalışıyordu. Şinoi, Rika'nın karıştırdığı tereyağlı bembeyaz kremaya rengi parlayan çırpılmış yumurtayı azar azar döktü.

"Ayrışacak şimdi. Devam edin. Durmayın. "

Rika'nın adamın karıştırmasını kastettiğini anlaması birkaç saniye sürdü.

"Şimdiye kadar olanların hiç öyle bir anlamı yok. Ben o tür şeyler yapmayalı neredeyse beş yıl oldu. Bir yanlış anlamaya sebep olduysam özür dilerim. "

Rika, Şinoi'nin incecik akıtarak döktüğü çırpılmış yumurtayı yoğun gayret göstererek tereyağıyla karıştırıyor, elinden geldiğince adamın köpürttüğü tereyağını söndürmemeye çalışıyordu. San ve beyaz, gitgide yumuşak bir ton alıyordu.

"Sevimsiz bir ifade olacak ama birisi için bir şey yaparak onun bana minnet duymasını istedim. Böyle bir şeye hasret kalmıştım. Yaşlı bir adamın kendi kendini tatmin etmesi işte ... Nasıl desem, tanıdığım haftalık dergi muhabirleri arasında en dürüst ve güvenilir görünen kişi sizdiniz. Aynı zamanda yalan söyleyemeyen ve kulakçılarla ustaca iletişim kuramayan biri gibi görünüyordunuz. "

Her şeyi kendine bağlayan bu aşın benmerkezciliğiyle yüzleşince Rika'nın midesi bir anlığına kasıldı ama hemen ardından sakinleşti. içindeki o soğuk gerginlik de silinip gitti.

Adamla birlikte olmanın gitgide daha doğal gelmeye başladığını fark etti. Yumurta, tereyağı ve şeker köpüksü bir kıvamla birbirine iyice karışmış ve yumuşak bir tepecik oluşmuştu. Şinoi vakit geçirmeden lastik spatulayla unu eklemeye çalışan Rika'yı durdurdu.

"Burası zor, nasıl yapıldığını ben bir kez göstereyim. "

Şaşırtıcı bir şekilde, biraz evhamlı yahut gösterişi seven biri olduğunu fark edip komik buldum ama ona güvenmeye karar verdim. Adam lastik spatulayı elinden aldığı sırada tenleri yine birbirine değdi fakat Rika'nın artık umurunda değildi.

"Yemek yapmakta yeteneklisiniz belli, buna rağmen yapmıyorsunuz galiba? Çok yazık."

Şinoi spatulayla hamura kesikler atarcasına hızlı hareketlerle karıştırmaya başladı. Sırayla bir un ve bir tereyağlı sarı kremanın görünüp kaybolduğu kasenin içinde kaotik bir görüntü sergileniyordu. Ansızın Şinoi'nin solgun yüzü Rika'yı kaygılandırdı.

"Tek başına olunca insan ne yediğini umursamıyor. Öyle çok uzun yaşamak gibi bir derdim de yok zaten."

Adamın hoyrat bir şekilde Rika'ya uzattığı kasede pırıl pırıl parlayan hamur kıvamlı ve kabarıktı. Rika rende arama zahmetinden kurtulmak için yıkadığı limonun yüzeyini bir bıçağın sırtıyla kazıyıp hamura karıştırdı ve hamuru uzun kek kalıbına döktü. Tuttuğu ağır kalıbı pat diye tezgaha indirerek havasını çıkardı. Bıçakla hamurun yüzeyine uzun bir kesik attı ve bir fırın tepsisine koyup önden ısıtılmış fırına sürdü. Sıcak hava yanaklarına çarptı. Karanlıktaki alevler Rika'yı büyülemişti. Fırının sayacını elli dakika sonrasına kurdu. Fırının kapağını kapatıp hafifçe içini çekti. Hemen sonrasında da bulaşıkları yıkamaya başladı.

"Düzgün bir hayat sürmemek bence bir tür şiddet." Şinoi, Rika farkına bile varmadan masadaki yerine dönmüş ve konu kendisi değilmişçesine bilgisayara bakıyordu. Rika konuşmaya devam etti. "İnsanın kendine kötü davranması, aslında birine duyduğu öfkeyi kendisinden çıkarması anlamına gelir çünkü. Şahsen ben..."

Söyleyemem. Şu anda kesinlikle söyleyemem. Süngeri sıktığında çıkan bir sürü köpükten gözünü ayırmamaya çalışıyordu. Belki de farkında olmadan ufak ufak onları incitmiş-ti. ihmalkar yaşantım yüzünden annemi, Mizuşima Hanım'ı, Reiko'yu, Makoto'yu incittim... Tıpkı babamın o sıralarda bana yaptığı gibi. ..

Babamın Mitaka'da yaşadığı evle burası temizlik açısından tamamen farklı olsa da atmosferleri çok benziyor. Dağılmış bir ailenin evi. Tiksindiğimden değil ama burada uzun süre kalmak istemiyorum.

Şinoi az öncekinden farklı biriymişçesine soğuk bir sesle konuştu:

"Yakınında onu önemseyen hiç kimse olmayan bir adam bile mi düzgün yaşamak zorunda yani? Bu çok katı bir bakış açısı. "

Rika yıkadığı kaseyi kağıt havluyla kurulayarak hepsini yerlerine geri koydu. Tezgahı da silip mutfaktan çıktı. Paltosunu omzuna alıp adamın karşısına oturdu. Tatlı koku oraya kadar geliyordu. Keskin olmayan, ısıya maruz kalan tereyağı ve yumurtanın lezzete doğru hızla ilerlediğini hissettiren o eşsiz kokusu Rika'yı kendine çekiyordu.

"Böyle düşünmek de şiddetin sessiz bir şekli bence. Yakınınızda sizi önemseyen hiç kimse yok diye kendinize bakmamak, sonuçta birine yönelttiğiniz şiddettir. Sizin özensiz bir yaşanu-nız olduğunu düşündüğümden değil ama kendinize ne olacağını umursamıyorsanız, bu bence çok üzücü. Her ne kadar şimdi bunu bilmese de ayrı yaşadığınız kızınız ileride bundan incinmez mi? Bence öyle yani... O insanlar... kurbanları, Kajii olmadan da... bir kadın olmadan da mutlu olabilirlerdi mesela. Yardım isteyebilirlerdi. Bu o kadar da zor bir şey olmasa gerek. Benim bir muhabir olarak en çok söylemek istediğim şey de bu sanının..."

Adam tek kelime etmeden bilgisayara bakıyordu. Rika söylediklerinin ona ulaşıp ulaşmadığını anlamıyordu. Zaten sözlerinden çok emin de değildi. Şöyle biraz başımı masaya koyup gözlerimi kapatacağım.

Fırının sayacı bir zınltıyla çalıyordu. Omzunun dürtülme-siyle Rika kendine geldi. Anlaşılan biraz uyuyakalmışım. Odanın içi mis gibi kek kokusuyla doluydu ve hava deminkinden tamamen farklıydı.

"Bir bakın bakalım."

Rika fırının kapağını açıp içine baktığında, "Ayy!" diye çığlığı bastı. Altın rengini andıran açık kahverengi hamur, kalıbın içinde iyice kabarmış, içindeki sapsarı kısım üstündeki kesikten tepe şeklini alarak çıkmıştı. Şinoi, havlu sardığı eliyle tepsiyi fırından çıkardı. Tatlı kokulu sıcak hava, Rika'nın perçemlerini hafifçe yelpazeler gibiydi.

"Sadece dört malzemeyi karıştırarak böyle güzel kabaran bir şey. .. Şinoi Bey, sizin çırpmanız sayesinde oldu!"

[1]

Ramen gibi eriştelerin yapımında kullanılan, erişteye esneklik ve sarımtırak renk veren alkali çözelti. -çn

Tabii ya, Kajii'nin bahsettiği "duvar" bu işte.

Kalıptan taşarak pufla gibi kabaran kekin yüksekliği, bir kalkan olarak Rika'yı koruyacakmış hissi veriyordu. *Duvar örmek demek, göğsünü gererek insanları dışlamak değil. Bu, kendini işine adamak ve içindeki kaleyi korumak denen şey değil mi? Duvarın malzemesi, sert tuğla ve soğuk beton olmak zorunda değil. Tatlı ve yumuşak bir kek de duvar olabiliyor.*

Rika elini yakacak gibi olduysa da mümkün olduğunca çabuk bir şekilde keki kalıptan çıkardı. Her yam güzelce kızaran kekin renginden memnun kaldı. Dumanı tüten *quatre-quarts'ı* alüminyum folyo üzerine koydu ve bıçakla bir çırpıda on eşit parçaya böldü. Kesitin göz alıcı parlak sarısı ve çıkan buhar, Rika'mn yanaklarına kocaman bir gülümseme kondurdu. Tadına bakacak vakti olmadığından ufak bir parça alıp ağzına attı. Tereyağı ve yumurtanın kokusu damağından bumuna doğru yükseliyor, mis gibi aromaya sahip kekin kabuğu insanın ağzında dağılıyordu. Rika iki dilimini alüminyum folyoya sarıp Şinoi'ye uzattı.

"Bu çok ufacık ama buyurun lütfen. Ben bunu ha.la sıcakken birine götürmek zorundayım. Kajii'ye verdiğim sözün içeriğinde o da var. "

"Sevgilinize mi?"

Rika başıyla onayladı. Şinoi de, "Hadi gidin," dercesine babacan bir tavırla hafifçe elini salladı. Rika kahverengimsi kızarmış o kütleyi sıcak havasını muhafaza etmek için alüminyum folyoyla kabaca sardı. Yumuşacık ve narin, tıpkı bir bebek gibi. Sıcaklığını ha.la koruyan kek kalıbını, bıçağı ve fırın tepsisini yıkayıp kağıtla kuruladı. Fırının kapağını açıp ateşin sönük olduğunu teyit etti.

"Beraber çıkalım mı?"

Adamı bu tatlı kokunun ha.kim olduğu dairede yalnız başına bırakmak istemiyordu.

"Kontrol edeceğim birkaç şey var, biraz da evi havalandırayım. Siz önden buyurun. Kekiniz soğuyor. "

Rika arkasına bakışlar atarak evden çıktı. Onu geçiren Şinoi'nin kapının aralığında gitgide daralan profili zihnine kazınmıştı.

Apartmandan çıkar çıkmaz koşmaya başladı. Rika geçen günkü gibi dışarının soğuğu karşısında irkilmedi. Anacadde-den çevirdiği bir taksiye binip taksimetre açılış ücretini biraz aşacak kadar mesafe gidip şirkete vardı. Vaktiyle katıldığı yeni çalışanlara verilen eğitimden sonra sekizinci kattaki Edebi Yayınlar Bölümü'ne ilk defa gidiyordu galiba. Duvardaki saate bakınca çoktan biri geçtiğini gördü, buna rağmen birkaç çalışan ha.la oralardaydı. Makoto'yu masasında sert bir yüz ifadesiyle prova baskılarını okurken buldu. Rika onunla göz göze gelince, "Şuraya gel," dercesine ofisteki mutfağı işaret etti. Adamın yüzünde ilk defa böyle soğuk ve yaşlıca bir ifade gören Rika tedirgin oldu.

"Bir şey mi oldu?"

Dağınık mutfağa sırtının kamburu çıkmış halde giren adamın yüzü şaşkındı. Morina yumurtalı makarna yaptığı gece

Rika'nın gözünde canlandı ve bir anlığına tereddüt etti. Ama ona yeni pişmiş keki bir an önce yedirmesi gerekiyordu. Artık ne düşünürse düşünsün, isterse abartılı bulsun umurumda değil. Kek soğumadan önce ... Rika hazır alınmış kek ve kurabiyelerin dizili olduğu servis arabasının üstünde bir yer açtı, yaptığı quatre-quarts'ı koydu, mahcubiyetini gizlemek için laf kalabalığına başladı:

"Kek pişirdim. Hemen şuradaki bir arkadaşımın evinde. Taze pişmiş keki sana da tattırmak istedim. Hem Sevgililer Günü de geliyor ya..."

Rika ellerini yıkayıp alüminyum folyoyu açtı. Tatlı bir buhar etrafa yayıldı. Makoto biraz tereddütle de olsa eliyle bir dilim aldı ve ağzına götürdü. "Sıcakmış," dedi mırıldanarak, yerken zorlanıyordu belli ki ama yine de ağzı hapır hupur oynuyordu. Saçları kabarmıştı, kirli sakalı göze çarpıyordu.

"Böyle şeyler yaparsam sana rahatsızlık veririm diye düşünüyordum ama şimdi Mako'cuğum, rahatsızlık vermemeyi fazla abarttığımı düşünüyorum... "

Makoto az sonra elini uzatıp bir dilim kek daha aldı.

"Yeni pişmiş bir keki ilk defa yiyorum. "

Makoto'nun nefesi tatlı ve sıcak. Tereyağı kokusu alıyorum.

"A, hayır, ilk değil. llkokul sıralarında bir arkadaşımın evinde yemiştim. Annesinin pişirdiği madlen kek. Daha önce hiç tatmadığım bir lezzete sahipti ve sıcacıktı. Hayran kalmıştım. İşten dönen anneme aynısından yine yemek istediğimi söylediğimde yüzünde acıklı bir ifade belirmişti, canını yakmıştım. Bir daha asla ev yapımı bir şey istemeyecektim... Kokusu onunla aynı. Tıpkı onun gibi enfes, tatlı-ekşi bir lezzeti var. "

"Limon kabuğu o. 'Hakiki ev yemeği tadı'yla falan alakası yok, sadece limon tadı. Annenin vakti olmadığından yapamaması normal. Bu tür şeyleri vaktin olmazsa yapamıyorsun. Sevgi meselesi değil, zaman meselesi. lnsan kendisi yapıp denemeden anlamıyor. "

Rika böylesine kısa bir sürede keki pişirebilmiş olmasının çabucak karar verip hiç tereddüt etmemiş olmasından kaynaklandığını fark etti. Şinoi Bey'e güvenmekte bir an bile tereddüt etmiş olsaydım, asla bu keki yapamazdım. Aynı bu şekilde neyi seçip neyi eleyeceğime dair karar verme becerimi daha keskin-leştirebilirsem, mesela gün bitiminde hobi olarak quatre-quarts yapacak zamanı bulabilir miyim acaba? Kajii'nin bahsettiği duvar belki de böyle bir şeydir.

"Bir ara annemle tanıştırayım mı seni? Onunla iyi anlaşacağınızı düşünüyorum, tatlım."

Rika onaylayarak başını salladı. Şimdiye kadar bu tür şeylerden hep kaçmıştı. Bir noktada ramen gecesindekileri de bu keki de Kajii'nin talimatıyla yaptığım ortaya çıkarsa Makoto incinir mi acaba?

"Sahi geçen gece neden ortadan kayboldun öyle?"

Rika onun bu sözlerini algılayana kadar hala ılık olan quatre-quarts'tan iki dilimi midesine indirmişti bile.

O gün ramen'ciden buz kesmiş halde otel odasına döndüğünde kamının tokluğu, yatağın sıcaklığı ve Makoto'nun kokusuyla derin bir rahatlama hissetmiş ve hemencecik uykuya dalmıştı. Sabah uyandığında, adam bir önceki akşam söylediği üzere ortada yoktu, sadece başucuna bıraktığı bir not kalmıştı ondan geriye. Rika odadan çıkıp gittiğini onun hiç fark etmediğinden öylesine emindi ki...

"E, şey. .. Ramen yiyesim geldi, kendimi tutamadım. "

"Seni obur, seni. .." diyen sesi şaşkındı ama normalde olmayan tatlı ve şefkatli bir tınısı vardı. "Bir şey söylemeden ortadan kaybolma öyle. Endişeleniyorum o zaman."

Bunu söyledikten sonra Makoto, Rika'nın bileğini kavradı ve onu kendine doğru çekip öptü. O anda Rika o gece hiç öpüşmediklerini hatırladı. lkisinin de çatlak dudaklarının çıkardığı hışıltılı ses komikti. Dillerindeki limon kabuğunun burukluğu ve tereyağının kokusu birbirine karışıyordu.

*

Tokyo'da o yılın ilk kan yağdığı için cezaevine varana kadar Rika'nın parmak uçlan deri ayakkabı içinde ıslanmıştı. Şimdilik sulusepken yağıyordu ve tutacak bir kar gibi görünmüyordu ama Rika akşam lastik botlarını dolaptan çıkarmasının iyi olacağını düşündü. Kajii'nin anlattıklarını dinlerken aklı, sürekli çoraplarının içinde ıslak haldeki parmak uçlarına gidiyordu. Kajii her zaman bariz görünen vücut hatlarını bütünüyle gizleyen bir gömlek, üstüne de geniş kesimli, lastik örgülü bir kazak giymişti. Burnunun ucu hafifçe kızarmıştı.

"Annesi de aynı benim annem gibiymiş yani. Kendini ispatlarken ailesini ihmal etmiş ve çocuklarına yeterince sevgi gösterememiş. Geçenlerdeki Şinonome cinayetinde de öyle. Çalışan annenin, her şeyi tek başına yapmakta ayak diremesi yüzünden olmuş gibi geliyor bana."

"Ya ama şu var ki insanlar sadece kendini ispatlamak için çalışmıyor. En azından o kadın maddi olarak buna mecbur kalmış."

"Ama bu yüzden çocuğunu kurban etmek zorunda değil! Sizin annenizin de sevgilinizin annesinin de izdivaç partilerine katılarak ikinci bir evlilik yapması mümkündü. Neden her şeyi tek başına yapmaya kalkıştılar ki? Kendine meftunluk dışında bir şeyle açıklanamaz bence. Şimdi açık konuşalım, taze pişmiş bir kekin lezzetini bilmeden yetişkinliğe erişen insanlar, telafisi olmayan bir mutsuzluğa mahkumdur. "

"lyi de peki siz o lezzeti nasıl öğrendiniz, Kajii Hanım? Anneniz madem kektir kurabiyedir yapmıyordu?"

"Babamın yemek yapmayı sevmesinin etkisiyle ilkokula başladığımız yıllardan itibaren kız kardeşimle sık sık tatlılar yapardık. Vefat eden babaannem de bize sıkça tazecik donut-lar, tatlı kırmızı fasulye kaplı pirinç topları yapardı. Gayet evcimen ve erkeğini el üstünde tutmakta çok becerikli, güzel bir kadındı. Benim idolüm... "

"Bakın işte, anneniz yapmasa bile o lezzeti öğrenmenizin yollan var. Yani bu tabii benim kişisel fikrim, hayatımda ilk kez o keki pişirdiğimde bunu anladım. Bu tür şeyleri yapabilmek ya da yapamamak, buna verecek zamanınızın olup olmadığı meselesi, sizce de öyle değil mi? Aşçılık ve aşk, tamamen farklı şeyler. Siz aşçılıkla aşkı iç içe geçmiş olarak düşündüğünüzden görüştüğünüz erkekler peşinizden sürüklenip onca yıprandı ve en sonunda hayatlarını kaybetmedi mi?"

Kajii, duydukları onu hiç ilgilendirmiyormuşçasına Rika'nın arkasına, duvardaki lekelere bakıyordu. Rika konuşmaya devam etmesinin bir anlamı olmadığını fark ettiğinden konuyu değiştirmeye karar verdi.

"Hala çocuk sahibi olmak istiyor musunuz?"

Kadının gözleri bir anda ışıl ışıl parlamaya başladı.

"Evet. İşte bu adam, diyeceği birinin çocuğunu doğurmak, onu büyütmek ve ona lezzetli yemekler yapmak, bir kadın için mutlulukların en üstünüdür ve topluma yapacağı en büyük katkıdır. "

Reiko'nun söylediklerine çok benzemiyor mu? Sahip olmadığı çocukluğu kendi elleriyle geri kazanmak için geçmişten kopup gerçekleri zorla

değiştirmeye çalışıyor. Tek başına hem de. Böyle bir yerdeyken bile bundan vazgeçmemiş. Muhafazakar görünüyor ama aslında karşı cinsten beklentileri çok düşük.

"Bakın ne diyeceğim, eğer sizinle röportaj yapacaksak genç kızlığımdan başlayarak anlatmak istiyorum. Bunun için de öncelikle sizin memleketimi iyi tanımanız gerekir. Değil mi?"

Rika tabii bunu düşünmüştü. İşe girdiğinden beri sadece bir kez anneannesinin cenazesi için ücretli izin kullanmıştı. Ama madem şimdi özel bir röportaj olasılığı ortaya çıkmıştı, yazıişlerine sorarsa birkaç gün izin alabilirdi herhalde. Agano şehri Yasuda beldesi. Mandıracılığın yaygın olduğu, Niigata İstasyonu'ndan kırk dakika mesafede sakin bir kasaba. Rika meşhur bir yoğurt fabrikası bulunduğu dışında bir şey şimdiye değin bulamamıştı.

"Evet, oraya gidip evimi görmelisiniz."

Ondan böyle bir teklif hiç beklemiyordum! Eğer bir gün oraya gidersem bunun kendi kararımla olacağını düşünüyordum.

"Annem ve kız kardeşim, ikisi orada yaşıyor. Annemin sağlığı bozuk olduğundan pek dışan çıkamıyor. Medyaya karşı da soğuk. Fakat kız kardeşim benim tarafımda. Arada sizden bahsediyorum ona. Bu yüzden size iyi davranacaktır. lletişim bilgilerini size vereceğim, böylece programınızı doğrudan ona bildirirsiniz."

Yanılmıyorsam Kajii'nin kardeşi davadan sonra kocasından ayrılmış ve memleketine dönmüştü. Ablası yüzl nden hayatının mahvolduğuna şüphe yokken aralarının hala iyi olması çok şaşırtıcı.

"Doğrusunu söylemek gerekirse memleketinizle bağlarınızı tamamen kopardığınızı düşünmüştüm. Geçen gün ramen yedikten sonra öyle hissettim."

"Sizin düşünce ve davranış tarzınız çok sancılı. Bağları tamamen koparmak falan... sanki her gün bir savaş veriyormuş-sunuz gibi. Hepi topu basit bir ramen'den bahsediyoruz! Bakın, kaç kere söylersem söyleyeyim anlamıyorsunuz gibi görünüyor. Bir kez daha açıkça söyleyeceğim: Buraya gelmeden önceki hayatımın sizin sandığınız gibi dişlerimi gıcırdattığım çetin bir havası yoktu. Gayet eğlenceli, keyifli, cıvıl cıvıldı. Tek başımaydım çünkü aşık olmak ve enfes lezzetler tatmakla meşguldüm. Tuvalete gidip birbirimizi teselli edelim türünde vıcık vıcık arkadaşlıklara ihtiyacım yoktu. Pek çok erkek tarafından desteklenmem sayesinde ben hep el bebek gül bebek bir genç hanımefendi olabildim."

Rika bir anlığına kadının rahat konuşmalarına kendini kaptırdı ama sonra var gücüyle o gün şafak vaktinde Yasu-kuni-dori Caddesi'nin ramen'ciden görünen halini hatırlamaya çabaladı. Bir de hiç tahmin etmeyeceği kadar çok enerji harcayarak koşturup durduğu o kek yaptığı geceyi. Hamlayan kolunun omzuna doğru şimdi bile hafifçe uyuştuğunu hissediyordu.

Lokanta lokanta gezmeyi ve yemek pişirmeyi seven, dolgun tipte bir bedene sahip. Erkeklerin çoğu bunu duyunca otomatik olarak "evcimen" ve sakin birini gözlerinde canlandırıyordu. Kendilerininkinden daha hareketli bir iç dünyası olabileceğine asla ihtimal vermiyor ve tedbiri elden bırakıyorlardı. Oysa durum gerçekten böyle miydi acaba?

Bu tür bir insan, ne kadar şık sözlerle ambalajlasa da tekrar tekrar denemeler ve keşifler yaparak her gün arzularıyla doğrudan yüzleşiyordu aslında. Kendi yemeklerini pişirmek suretiyle yavaş yavaş dış dünyadan izole olarak ruhunda bir kale inşa ediyordu. Ateş ve bıçakları ustalıkla kullanarak kendi bedeniyle yemek malzemelerine meydan okuyor, onları zorluyor ve dilediğince şekillendiriyordu. Rika, Kajii'nin blog'unu her okuduğunda yeni bir şeyin gözüne görünür hale geldiğini düşündü. Bu defa gördüğü de kadının stoacı yapısıydı. Yemek istedikleri dışında bir şey yememek, lezzetli diye düşünmediği bir şeyi ağzına koymamak. Bu, her zaman arzularına sadık kalma çabasına dayanan aşırı bir tür ciddiyetti.

Toplumdaki annelerin her gün ne pişireceğini planlayıp yemeği bizzat yaparken sıkıntı çekiyor olmasının sebebi, kendi yemek istedikleri şeylerden çok, ailelerini düşünmeleri olsa gerek. Bir noktadan sonra Kajii, ne yemek istiyorsa, zamanlamayı kendi isteğine göre yaparak kendisi için

pişirmeye başlamıştı. Hayatındaki erkeklerin sağlık durumu ya da tercihlerini artık hiç umursamıyordu. Bu yüzden de yaptığı yemekler şeytani derecede lezzetliydi. Yemek pişirme eyleminden öyle zevk alıyordu ki bunu sürdürmekte hiç zorlanmıyordu. Evlilik arzusu güçlü, yemek düşkünü olmayan bekar bir erkeğe Japon körisi ya da yahni değil de boeuf bourguignon pişirmesinin sebebi, o esnada Kajii'nin en çok yemek istediği şeyin o olmasından ibaretti.

Kurbanları bunun farkında bile değildi. Kadının yemeklerini, kendilerine duyduğu aşkın işareti olarak algılıyor ve mutluluk içinde yiyorlardı. Makoto da öyle değil miydi? Rika sadece makarna yaptı diye, sevgisini zorla kabul ettirmeye ça-hştığı, evliliği ima ettiği gibi yanlış bir fikre kapılmış ve sert bir tepki göstermişti. Heyhat! O makarnayı Rika, kendi için yapmıştı. Zaten o yüzden o kadar enfes olmuştu.

Kajii'nin ses tonu hiç olmadığı kadar yumuşaktı:

"Annemi azıcık bile sevmem ama kız kardeşimle aramız iyidir. Eskiden beri ben olmazsam hiçbir şey yapamayan, kafası dağınık biridir... Memleketimde ayrıca çok fazla leziz yiyecek vardır. Sizin muhakkak onlardan tatmanızı isterim. Eğer mümkün olursa babamın mezarını da ziyaret etmenizi rica edeceğim. Şu anda kesin kar altındadır."

Rika beklenmedik bir şekilde belli belirsiz sıcak bir şeyin içine aktığını hissetti. Kadının sözlerinde şimdiye kadar ondan hiç hissetmediği bir samimiyet âdeta damarlarına pompalanıyor, sesi kulaklarında yankılanıyordu.

"Memleketime gittiğinizde benim tereyağını neden böyle sevdiğimi çok iyi anlayacaksınız mutlaka. Üşümeyecek şekilde sıkı giyinin. Şubat ayında Niigata cidden çok soğuk olur. Sırf hafif kar yağdı diye tantana kopan Tokyo gibi düşünmeyin."

Yıl içinde en sert ayazın olduğu sıralarda doğup büyüdüğü "karlar ülkesi" denen o topraklara bir muhabir göndermeye çalışan cinayet zanlısının yüzünde anaç bir gülümseme belirdi.

W i.

Ayısığı Kitaplığı

Şayet istesem kolayca ellerimle kırabilirim. Fınnda pişirilmiş bir beze gibi, çıt diye kırabilirim. Galaktik Trenyolu'nda Gece Vakti[1] kitabında geçen, şekerden yapılmış yabani kazınkini andıran narin ayak bilekleri...

Rika, 341 sefer numaralı, çift katlı Ma.x Toki hızlı trenindey-di. lki katlı trenin alt katındaki cam kenarı koltuğuna yaslanmış, göz hizasındaki peronu seyrediyordu. Yalnızca bir cam tabakasının ötesinde, on santim kadar ileride, yüzü olmayan dal gibi bacaklara hayranlıkla bakıyordu. Kalın denyeli külotlu çorabın sardığı o incecik ayak bilekleri ve babetlerin burunları, yukarılardaki sahibinin elinde biletiyle nereye gideceğini kestiremediğinden midir ne, bir sağa bir sola dönüyor, huzursuzca kıpırdanıyordu. Rika, acaba nasıl bir yüzü var, acaba nasıl bir gövdesi var, diye hayallere daldı. Başparmağı ve işaret-parmağını o bileklerin acayip derecede kısa görünen çevresine dolama isteği, böylesi kendisinde olmadığından mıydı acaba? Kadın hedefini belirlemişti herhalde ki o kısacık süre boyunca gördüğü ayaklar Rika'nın önündeki tren camının ötesinde kayboldu gitti. Rika içinde bir buruklukla onu uğurladığını hissetti.

Başını eğerek kalın kot pantolonunun devamında görünen kendi ayakkabılarına bakıp acı acı güldü. Kajii'nin onu korkutmasıyla Niigata hava durumunu sürekli kontrol eden Rika, dizlerine kadar gelen suya dayanıklı erkek çizmeleri giymişti. Bacaklanmın kalınlığını da göz önüne alınca, cidden gürbüz bir erkek gibi görünüyorum.

Haftalık Şumei'deki iş arkadaşlarına üç gece dört günlük bu ön araştırma seyahatinin amacını açıklamadıysa da genel yayın yönetmeninden ve editörler masasından izin almıştı. Manako Kajii'den özel röportaj sözü aldığını duyduklarında bariz bir coşku göstermişler, hem desteklerini hem de bütçeyi esirgemeyeceklerini söylemişlerdi.

"Aferin sana, Maçida! Az sayıdaki kadın okuyucumuzu arttıracak büyük çaplı bir seri çıkar gibi bundan! Kajii cinayetlerinin perde arkasına dokunmayacaksan da erkeklerle ilişkileri ve özel hayatına dair bülbül gibi şakıyacağı bir samimiyet kurdun anlaşılan? .. Tabii ya, şu son birkaç aydır aniden kilo alman da bu haberi yapmak içindi demek! Cüretin müthiş! Bravo yani!"

Doğrudan bağlı olduğu editörün sözlerine Rika'nın tepesi atmıştı ama röportajı gerçekleştirdiğinde haberi yazan, bu adam olacaktı. Dedikodular ya da cinayetlerin perde arkasını değil de bizzat Kajii'nin karakteri ve düşüncelerini irdeleme niyetine anlayış gösterdiği için bile şükran duyması gerekiyordu belki de.

Teneke kutudaki sulandırılmış viskinin çekme halkasını çekip açtığında uzun zamandır tatmadığı bir özgürlük hissi doldurdu içini. Kajii'nin Agano şehri Yasuda beldesindeki aile evini yarın sabah ziyaret edecekti, yani o zamana kadar tümden serbestti. Hiçbir şey yapmadan iki saatten uzun bir süreyi tek başıma geçirmek bile yüreğimin genişleyip ferahladığı hissi veriyor.

Niigata'ya giden hızlı tren ağır ağır hareket etmeye başladı. Gitgide uzaklaşan, laciverde bürünmüş Tokyo ve bina yığınlarına bakan Rika arkasında kimsenin olmadığını kontrol edip koltuğunu geriye yatırmıştı ki, "Beklettim, özür dilerim," diyen bir ses duyuldu. Rika sesin sahibinin ayaklarına baktı ve ağzı bir karış açık kaldı. O külotlu çorap ve babetler. Deminki o ayakların sahibi meğerse Reiko'ymuş! Halkla ilişkilerde çalıştığı dönemde sürekli seyahat ettiğinden buna alışkın olmasını bekleyeceğim Reiko'nun garip denecek şekilde birkaç parça bagajı var. Genç kadın tekerlekli valizini çekiyordu, dahası sağ omzuna da bir el bavulunun kordonunu takmıştı. Kareli bir atkı doladığı makyajsız yüzüyle çocuksu bir havası vardı.

"Rahatsız etmeyeceğimden emin misin?."

"Hem de hiç. Çok sevindim. Onca zamandan sonra görüşebiliyoruz. Ne kadar oldu sahi?"

Reiko atkısını çözdü ve kollannı paltosundan çıkardı. Rika'nın normalde görüştüğü hiç kimseden kesinlikle duymadığı hoş bir yumuşatıcı kokusu hafifçe etrafa yayıldı.

"Feci soğukmuş. Kar da yağıyormuş. Hafif giyinmişsin sanki, sorun olmaz mı?"

Onun varlığından rahatsız olmuş gibi algılanmamak için Rika çok dikkatli bir şekilde konuşuyordu.

"Merak etme. Hafif giyinmiş görünüyorsam da ben Kanazava'da büyüdüm, soğuk bana işlemez. Rahat yürüyeceğim çizme de getirdim. Hem soğuğa senden çok daha dayanıklıyım, Rika. Bir dolu kıyafetim de var. "

Reiko kendinden emin bir şekilde tekerlekli valizi yanına çekti, el bavuluyla birlikte üst rafa koyup Rika'nın yanına oturdu. Vagon boştu. Görebildiği kadanyla karşılıklı koltuklara oturmuş dört yaşlı kadın ve iş gezisinde gibi görünen takım elbiseli birkaç adam vardı yalnızca. Rika usulca ayaklarına bakarak onunla kendini karşılaştırdı. Böyle yan yana durunca hakikaten bir erkek ve kadın gibi görünüyorlardı. Reiko'nun mavi kazağına çaprazdan bakınca Rika'ya kemikleri çıkıntı yapıyormuş gibi geldi. Kendisinin kilo almasının da etkisi vardı belki ama Reiko'nun hadan, kaygı verici düzeyde inceydi ve cildi kağıt gibi beyaz ve saydamdı. Hatta öyle ki, ergenlik çağlarında olduğu söylense itiraz gelmeyecek haliyle rahatsız edici bir izlenim veriyordu.

Dün gece Rika hiçbir kastı olmaksızın, "Niigata'ya gidiyorum iş için, Manako Kajii haberine materyal toplamaya. Sana da hediye getiririm oranın yerel ürünlerinden," diye LINE'dan mesaj atmıştı. Hemen ardından "okundu" işareti çıkmış ve uzun bir aradan sonra ilk kez Reiko'dan kısa bir mesaj gelmişti: "Ben de gelmek istiyorum. Saat kaçtaki hızlı trene biniyorsun? Koltuk numaranı ve otel adını söyle. iki kişilikle değiştireyim."

Ona aynntılan neden verdim, bilmiyorum. Benimle birlikte gelirse sıkıntı yaşayacağımızdan emindim. Eğer mesajlaşma devam etseydi ona yordamına uygun şekilde gelmemesini söyleyecekti ama Reiko'dan hiç haber çıkmamıştı. Rika, belki de basit bir şakaydı, diye düşünmek istemişti. Şimdi karşısında duran Reiko, sanki rüyasından fırlamış bir karakterdi.

Sadece görünüşünün silikliğinden değildi bu, Rika elini uzatsa bile ona dokunamayacakmış gibi hissediyordu.

"Peki, Ryosuke Bey ne diyor? Sorun olmasın?"

"Yok. Seninle yolculuğa çıkacağımı anlatınca, güle güle gidip gelin, dedi. A, bu arada, her ihtimale karşı dün gece bilgisayarda kartvizit de yaptım."

Reiko'nun uzattığı o basit şeyi görünce Rika afalladı:

"Bu da ne böyle? 'Serbest fotoğrafçı' mı?"

"Evet, fotoğrafçı numarası yapmaya karar verdim. Röportaj için Kajii"lerin evine seninle birlikte gidebilmek için."

"Şaka yapıyorsun!" dedi. Gülüp geçecekti Rika ama Reiko'nun ses tonu son derece sakindi.

"Halkla ilişkiler günlerimden kalma profesyonele yakın bir fotoğraf makinem var. Eğer karşı taraf illa seninle konuşmak için ısrar ederse ben de Niigata'da tek başıma dolanırım, turist olarak takılırım. Sana eşlik etmeme izin verilen kısımlarda seninle gelebilir miyim?"

"Ee, şey, yani... patronuma da Kajii"nin kardeşine de haber vermedim ama..."

"Rika, bak. .. seninle açık konuşacağım. Mevcut gidişat iyi görünmüyor bence. Böyle giderse onca emek verdiğin bu özel röportaj, medyada şimdiye kadar görüp duyduğumuz KajiMa-na imajını pekiştirecek sadece. llk başta gündeme oturabilir ama senin hedeflediğin sonuca ulaşmaz."

Trenin penceresinde doğup büyüdüğü Tokyo gitgide uzaklarda kalıyordu. Başının üzerindeki floresan lambanın ışığı, Rika'ya bir anda çok daha beyaz ve güçlü görünmeye başladı.

"Rika, sen Kajii'ye kendini fazla kaptırdın. O kadının gösterdikleri dışında bir şeyi görmeye çabalamıyorsun. Gerçeği, Kajii'nin odaklanmadığı bir noktadan yakalayıp orayı iyice kurcalayan sorular sormalısın. O kadının

söylemeye hiç niyeti olmadığı gerçek duygularını ortaya çıkarmak zorundasın."

Anlamazdan gelen Rika başını önüne eğdi. içten içe telaşlanmış, biraz da sinirlenmişti. Dobra dobra konuşan Reiko'ya değil, tam da onun söylediği gibi biri olduğu gerçeğineydi öfkesi.

"Bu akşam için bir lokanta seçtin mi? Oraya vardığımızda saat çoktan dokuz olacak... Ne dersin, benim bulduğum lokantaya gidelim mi? Niigata istasyon binası içinde, sake'si, pirinç yemekleri ve yerel mutfağı bulunan bir lokanta. Gece burada çakır ayaz olduğundan dışarı çıkmadan yemeği hal-letsek daha iyi olur sanki, değil mi? Trenin varış saatine denk gelecek şekilde rezervasyon yaptırayım şimdi."

Kararları Reiko verir, Rika da uyar. Öğrencilik günlerinden beri hep böyle olurdu. Rika onun peşine takılınca kendi başına asla göremeyeceği beklenmedik manzaralara tanık olacağından emindi.

"Bahsettiğin lokanta Kajii'nin listesindekilerden mi acaba?"

"Liste mi? Göster bakayım. "

Rika, Kajii'nin tavsiye ettiği lokanta ve yiyecekleri yazdığı notu, küçük defterinden çıkarır çıkarmaz Reiko hoyratça elinden çekiverdi.

Kajii'nin Niigata'daki anılan, Tokyo'ya taşındığı on sekiz yaşında son buluyor gibiydi. Rika'nın internette yaptığı araştırmaya bakılırsa kadının tavsiye ettiği lokantaların bazıları kapanmıştı. Yine de erişebildiklerinin hepsini tatması gerektiğini düşünerek kapsamlı bir plan yapmıştı. Oralarda özel günlerde yedikleri "pralin" denen bir kek; kuru üzümlü, tereyağı kremalı spiral çörek, Le Lectier armutlu yokan, Sado Adası'nın tereyağı, babasının bayıldığını söylediği Kenshin marka]un-mai-ginjo[2] sake'si, yoğurt fabrikasının doğrudan satış yaptığı zincir mağazada bulunduğu söylenen bol tereyağlı waffie, Ni-igata'daki Furumaçi'deki pilav üstü çıtır kaplamalı kızartılmış pirzola, kuzinede pişmiş pilav servis eden lokantaların klasik usuldeki spesiyal menüsü. Ellerinde rehber kitapçıkla şuradan buradan konuşurken karlar ülkesine yaklaşıyorlardı. Yolculuğun başındaki diyaloğu, hiçbir sonuca bağlamadan geride bı-rakmışl^rdı.

Trenin penceresinden dışarı göz gezdiren Rika, karanlığın ortasında karla kaplı dağlar ve çeltik tarlaları uzandığını görüyordu. O sessizlik, maviye çalan beyaza bürünmüş haliyle göz alabildiğine parıldıyordu. Tek bir canlı varlık bile yokmuş gibi görünen manzaraya bakarken Rika, yüreği soğuk bir derinliğe ağır ağır batıyormuş gibi hissediyordu.

Trenden iner inmez tenha peronda hafiften nemli kum ve tatlı su kokusu geldi Rika'nın bumuna. Bir an sonra burnunun iç kısmındaki kemiklerin gıcırdadığını hissetti ve zihni bulanmaya başladı. Tokyo'nun soğuğundan kesinlikle çok farklı bir şey vardı burada. Belki de havadaki yoğun nem sebebiyle yumuşak, adeta uyku getiren, hatta insana iyi hissettiren bir soğuktu. Bu havada cildim kesilse ve kan akmaya başlasa bilefark etmeyebilirim. Gözkapaklanmdan kafa derime kadar, vücudumun dışandaki havanın temas ettiği her yerinde his kaybı yaşıyormuş gibiyim.

"istasyondan direkt geçilebilmesi kurtardı bizi! Reiko, lokanta rezervasyonu için çok teşekkürler... "

Konuşması peltekti. Perondan adeta kaçarak turnikelere giden yürüyen merdivene çabucak bindiler. Hediyelik eşya dükkanları çoktan kapanmıştı. Üç çıplak kızın bronz heykeli mahzunca orada duruyordu. Levhasında Yunan mitolojisindeki "Üç Güzeller"in Agano'daki heykeli olduğu yazıyordu. Etrafta Niigata'nın meşhur lezzetleri sasa-dango[3] ve sake afişleri göze çarpıyordu. Turnikeleri geçtiler ve bir merdivenden çıkıp bir başkasından indiler. Gittikleri lokanta, bunun ardından uzun bir yürüyen merdivenle aşağı indikleri noktadaydı.

Rezervasyon yaptırdıkları ismi söylediklerinde öğrenci gibi görünen, keşişlerin geleneksel iş kıyafetinden giymiş yan zamanlı bir lokanta çalışanı, onları paravanla bölünerek yan özel oda haline getirilmiş kısımdaki masaya götürdü. Lokantanın içi loştu. Sadece ortasında gümüş otundan t yapJ.lmış bir aranjman ve çok sayıda sake şişesinin dizili olduğu raf, beyazımsı bir ışıkla aydınlatılmıştı. Rika sake ve pilav, Reiko ise bir tane somon yumurtalı pirinç topu ve Niigata'ya has birkaç çeşit meze ve yerel yiyecek sipariş etti. llk başta Rika, Shima-haritsuru markalı ılık sake bardağını Reiko'nun kavrulmuş yeşil çay fincanıyla hafifçe tokuşturdu. Ağzında adeta kıpır kıpır dans eden bu lezzetin keyfini çıkarırken dışarıda

buz gibi olmuş genzi hafiften yanmaya başladı. Pembe levrek saşimi'leri[3] konmuş bir tabak geldi. Derisi hafifçe ızgarada kızartılmıştı. Bir lokma alır almaz, o etin dokusu ve yoğun tatlılığı karşısında Rika'nın gözleri parladı.

Getirilen pilav kasesi, beyaz pırıltı saçan şekilde tepeleme doldurulmuştu. Rika yemek çubuklarını eline aldı ve o ışıltıyı ağır ağır ağzına götürdü. Reiko da simsiyah deniz yosununun sarıldığı pirinç topundan bir ısırık aldı. lkisi aynı anda ağızlarındaki tada odaklanırcasına gözlerini kıstı. Her bir pirinç tanesi tatlıydı. Rika dilinin üzerinde pirinç tanelerinin ayırdına varıyor, sadece aromalarını değil, bariz olarak o minik taneciklerin şeklini de hissediyordu. Çiğnedikçe yanaklarının içi gevşiyordu. Büyük bir iştahla tattıklarını yalayıp yuttuğunda da içinde sanki dişli çarkların dönmeye başladığım hissediyordu. Ardından karın boşluğundan yumuşak bir sıcaklık yükselmeye başladı. Rika balkabağı turşusu, uçuk pembe morina yumurtası ve kuru erik turşusunu ufak ufak tadarken, pilavını özenle çiğniyordu. Reiko içtenlikle mırıldandı:

"Nihayetinde insanlar şu pirinçle yaşıyor... temel olarak yani..."

"Evet ya... Sake içeyim de karbonhidrata ihtiyacım yok, diyen insanlara imreniyorum ama o hissi ben cidden anlamıyorum... Pardon, bir tane daha alabilir miyim lütfen?" diye yan masadaki kirli tabakları üst üste toplayan garsona seslendi Rika.

"Rika ya, sen cidden iyi yemeye başladın!"

Reiko bunu söylerken elinde tepesindeki bir lokmalık bölümü eksilmiş somon yumurtalı pirinç topuyla, Rika'ya bakıyordu.

"Kilo aldım işte. Şu anda inanır mısın, elli altı kilo oldum! Hava soğukken hareket edesim de hiç gelmiyor. lster istemez yiyorum."

Rika bunu şaka yapar gibi söyleyince Reiko hayret dolu bir şekilde ona baktı. Tepkisi, Rika'yı kesinlikle utandırmamıştı.

Garson, Rika'mn ikinci porsiyon pilavının yanında noppe denen yerel bir yemek getirdi. Seyreltilmiş daşi'de kaynatılmış kök sebzeler ve kamaboko'nun üstü somon yumurtalarıyla süslenmişti. Rika vücudunun

soğuktan kaskatı kesilmiş kısımlarının adeta buzunun çözüldüğünü hissederek bu muhteşem besinin kokusunu derin derin içine çekti.

"Reiko hani sen 'uygun miktar' dan bahsetmiştin ya..."

"Öyle mi yapmıştım?.. Ha, yemek pişirirkenki 'uygun miktar'ı diyorsun. "

"Şöyle aslında, farklı tatları ne kadar öğrenirsem kendime karşı hoşgörüm de yavaş yavaş öyle artıyor. Benim kendi 'uygun miktar'ımı bulmama daha epey var. Dengem oturmuş değil. Bu aralar soğuk zaten, çok üşüyorum. Eve gelince de hemen uyuyup kalıyorum, spora falan vaktim olmuyor. "

Reiko hayret dolu bir yüz ifadesiyle Rika'ya baktı. Rika, onun kendisinden umudu iyice kestiğini düşünüp acı acı gülümsemeye başlamıştı ki, Reiko biraz sonra çekine çekine konuşmaya başladı:

"Nasıl desem, sana imreniyorum. Kendine güveniyorsun! Şu anda gayet hoşsun zaten. Belki de 'uygun miktar' bu demektir. Ayrıca işgüzarlık gibi olacak, biliyorum ama senin yüz altmış altı santimlik boyun için ideal ağırlık altmış kiloymuş."

Rika'nın içmekte olduğu sake Meta bir kütle hıılini alıp boğazına kaçtı. Hafifçe öksürdü.

"Ne, nasıl yani? ! Altmış kilo olmamın garip olmadığını söyleyen öyle bir standart mı varmış? Şükran duyardım!"

"Hah hah ha! Japon Tabipler Birliği'nin web sitesine bak da gör. Aynen öyle! Şaka gibi, değil mi? Japonların ince fizik arzusu güzel olma isteğinden çok, ne bileyim, sanki..."

Reiko ucundan tırtıkladığı pirinç topuna baktı. Kıpkırmızı kristali andıran somon yumurtalarında yüzünü görüyor olmalıydı. Reiko'nun gözünden bakınca o pirinç topunun içinde sayısız minik Reiko vardı herhalde.

"Hiçbir şeyin kendini köşeye sıkıştırmasına izin vermeyen insanları görünce, birisi bizi kontrol ediyormuşçasına sinirimiz bozuluyor. Geçenlerde seni diyet yapmaya zorlayan laflar ettim ya, özür dilerim. Ne

bileyim, senin daha yumuşak ve rahat olduğunu görünce huzursuz olmuştum. Bunu söylemekten utanıyorum ama o sevdiğim prensten gitgide ayrı düşüyormuşum gibi geldi. .."

Rika kulaklarına kadar kızararak başını öne eğen Reiko'ya şaşkınlıkla baktı.

"Tamam canım, takma kafana... Senin yemeyi onca sevmene rağmen eskiden beri hep zayıf olman muhteşem bir şey! Bünyen mi öyle?"

"Keşke! Ergenlik çağında gayet şişmandım. Beslenme ve diyetetik eğitimi aldım ve günlük kalori alımım düşünerek yemek yeme alışkanlığı edindim."

Rika bunu ilk kez duyuyordu. Reiko'nun tombul halini kesinlikle hayal edemedi.

"Vay be, tam sen! Böyle pat diye söylemem olmayacak belki ama son zamanlarda senin için biraz kaygılanıyorum. Sanki gitgide zayıflıyor ve küçük bir kıza dönüşüyor gibisin..."

Biraz daha temkinli mi yaklaşsaydım acaba, diye endişelendi Rika bunu söylemesinin hemen ardından. Ama Reiko, onun söylediğini ciddiye alarak düşünürcesine sevimli bir şekilde başını hafif yana eğdi.

"Aslında normal yiyorum bence. Acaba yaşım yüzünden mi kilo alamıyorum? Eskisinden farklı olarak hamilelik meselesinden ötürü yalnızca sağlıklı şeyler yiyorum üstelik. İçkiden ve sırf zevk için yenen, besleyiciliği olmayan şeylerden de uzak duruyorum. Özellikle sorun var diyeceğim bir şey yok ama..."

Kalamardan yapılmış şiokara[4], pirincin tatlılığı ve aromasını iyice ortaya çıkardığı için Rika ikinci porsiyonu da bir solukta midesine indirdi ve yemek çubuklarını masaya koydu.

"Senin trendeyken söylediklerine ben de hep kafa yoruyordum. Tam on ikiden vurdun! Ben de iyi kötü senin gibi düşünüyorum. Yani konu Manako Kajii oldu mu, sanki onun bir parçasına dönüşüyorum. Bu acınası bir durum ama onun göstermek istedikleri dışında hiçbir şey göremez oluyorum. Ne yaparsam yapayım... "

Bunu sesli olarak kabullenince bir anda rahatladım. Üçüncü porsiyon pilavı istemekten çekindi ama aslında yese yerdi herhalde.

"O kadın, senin gibi tipleri parmağında oynatmak istiyor bence," diyen Reiko, omleti kendine doğru çekti ve hafifçe gülümsedi. Dudaklarının şeklinden hem bir alaycılık hem de bir üzüntü seziliyordu. Bakışları boşlukta gezinirken kelimelerini ağır ağır seçerek konuştu. "Ama şu da var ki, sadece görmek istediklerini görmek, görmek istemediklerini de görmemek anlamına gelir... Aslında zayıf ve kendine güveni olmayan biri, değil mi? Kajii denen kadın yani. Senin ondan çok daha güçlü yanların var. "

Rika gözünü bile kırpmadan Reiko'ya bakıyordu. Bugün hızlı trene binerek yanına geldiğinden beri Rika'nın içinde garip bir his vardı. Belki de karşısında duran bu kadın, sıradan bir insan değil, farklı bir görüntüye bürünmüş kutsal bir varlıktı.

"Reiko, sen sanki onu benim tanıdığımdan daha iyi tanıyor gibisin. Hiç tanışmadığınız halde..."

Reiko tam bir şey söylüyordu ki bir anda vazgeçti ve içki menüsüne elini uzattı. Rika da o sırada tesadüfen LINE'ına baktığında Makoto'dan bir mesaj geldiğini gördü.

Üşütme sakın. Sıkı giyin. Sonra ara beni.

Rika herhangi bir kastı olmaksızın, cevap yazmayı daha sonraya bıraktı.

Aroması buram buram yayılan, bir lokma alır almaz sulu sulu ağızda dağılan Le Lectier'i yedikten sonra hesabı ödeyip lokantadan çıktılar. Birkaç gün önce yoğun kar yağmış Niiga-ta caddelerine nihayet adım attılar. İstasyonun ön tarafındaki otobüs güzergahının bir ucunda bulunan döner kavşağın kenarında siyahlaşmış kar yığılıydı. Gökyüzü zifiri karanlık olmasına rağmen engin yüksekliği hissediliyordu. Rika'nın yedikleriyle ısınmış olması gereken vücudundan kan bir anda çekildi sanki, yine buz gibi hissetti. Islak asfaltı takip ederek kalacakları otele ulaştılar. Yan yana sıralanmış lokantalardan dışarıya gelen ışık, kara vuruyor ve tıpkı bir projektör gibi karanlık gökyüzüne doğru yansıyordu.

Reiko resepsiyonda otele giriş işlemlerini tamamladıktan sonra ikisi hala titreyerek daracık asansöre bindi. Dördüncü katta köşede bulunan odalarına girer girmez Reiko odanın içindeki durumu kontrol bile etmeden hemen banyoya gitti, duş ile küveti yıkadı ve tıpasını kapatarak sıcak suyu doldurmaya başladı. iki yatağın arasında ufak bir başucu sehpası, basit bir buzdolabı ve duvara monte edilmiş bir çalışma masası bulunan sıradan bir odaydı ama genişti. Çeşitli yerlerinde ayak izi lekeleri bulunan yeşil halı, bir rahatlık hissi veriyordu. Rika şarıl şanl akan suyun sesini dinlerken odadaki kablosuz internet bağlantısını kontrol etti. Reiko, Rika'ya banyoya önden girmesini teklif ettiyse de bunu reddetti, Reiko'dan sonra girdi.

Küveti dolduran sıcak su, Rika'mn cildini okşaya okşaya usulca onu kuşatıyordu. Niigata Istasyonu'ndan buraya gelmeleri sadece birkaç dakika sürmüş olsa da Rika iliklerine kadar o kadar donmuştu ki, sıcak suyun verdiği rahatlamayla dudaklarından dökülen sese engel olamadı. Küvetin perdesinin öbür tarafından da Reiko'nun dişlerini fırçalama sesi geliyordu.

"Banyo suyu çok hoş ve yumuşak değil mi? Buraların suyunun iyi olduğunu söylerken kastettikleri bu demek ki... Sa-ke'sinin ve pilavının lezzeti de ondan geliyordur. "

Perdenin aralığından Reiko'nun ağzı dolu olduğundan boğuk gelen sesi duyuldu.

"Küvetten çıkarken suyu boşaltma. O haliyle dursun. Kapıyı da açık bırak. "

Üstünde pazen pijamasıyla yatakta cep boyu bir kitap okuyan Reiko başını kaldırıp ıslak saçını havluyla kurulayarak banyodan çıkan Rika'ya baktı.

"Hava nemlendirici getirttim. "

Rika yatağın altına yerleştirilmiş hava nemlendiriciden bembeyaz buhar yükseldiğini gördü. Oda sıcaktı ve yeterince nemliydi. Reiko'dan yayılan şampuanın kokusunun kendisi-ninkiyle aynı olması, nedense Rika'mn kendini evindeymiş gibi hissetmesini sağladı. Çalışma masasındaki lambayı yakıp sırt çantasından dizüstü bilgisayarım çıkardı. Hemen karşısındaki ince uzun aynaya yatağın üzerindeki soluk renkli, çocuksu surat yansıyordu.

"Biraz çalışıp öyle yatacağım. Sen uyu. Bu lamba yanarken çok aydınlık geliyor mu sana?"

"Seninle gelmem cidden sıkıntıya soktu seni, değil mi?"

Rika odanın ışığını kapatmış ve klavyesinin tuşlarına basmaya başlamıştı. Reiko'nun alçak sesi duyuldu:

"Ryo ve ben, çoktandır şey yapmadık."

Onun yüzünü görmediği için minnettardı Rika. Elinden geldiğince gözünü aynadan uzak tutarak çekine çekine sordu:

"Tedavi konusunda anlaşamadığınız için mi?"

"Hayır. Öyle yakın zamanlı bir konu değil, çok daha öncesinden beri."

Neden acaba? Ve ben niçin en ufak şaşırmadım buna? Belli belirsiz, yok canım, kesin şekilde farkındaydım. Ryosuke Bey ve Reiko'nun evine gittiğim sırada, hatta daha öncesinde. Belki de ikisinin tanışmasının çok öncesinden beri... Taşacak noktaya gelmiş bir şeyler yavaş yavaş ağzından dökülürcesine Reiko konuşmaya devam etti:

"Evvelki yıl ben işimden istifa ettiğimden beri. O zamana kadar karşılıklı olarak ikimiz de çok çaba gösteriyorduk. Benim her şeyi bir kenara atıp hamile kalmaya çalışmam onun üstünde bir baskı yaratmış olabilir. Bu yüzden de her şey boşuna. Kliniğe gitmem de o geleneksel Çin ilaçlarını içmem de boşuna... Eğer ben çabalarsam, Ryo da havaya girer diye düşünmüştüm. Ben hamilelik konusuna odaklandıkça o da o kadar... seks hayatımız varmış gibi davranırsam gerçekten olur gibi bir fikre kapılmıştım... Bu yalana devam edersem hepsi gerçeğe dönecekti sanki... Kajii'nin kendi uydurduğu yalanlara inanmasına gülebilecek halde değilim yani. Öte yandan Ryo bunu yük gibi görmeye başladı. Sonuçta da aramız bozuldu.

Ne bileyim, bir anda her şey bana çok saçma geldi ve Suidoba-şi'deki kliniğe gitmeyi de tümüyle bıraktım. "

"Hım, demek öyle," diye mınldanmak dışında bir şey diyemedi Rika. Şu anda içimde kabaran güçlü acıma hissini dillendirmem onu incitmekten başka işe yaramaz.

"lşten ayrıldığımdan beri sürekli olarak çocuk istiyor olmam ona ağır geldi sanının. lletişimimizin yetersiz olduğunu söyleyebilirsin ama sorun o da değil. Of, ne çok konuştuk bunu, bir bilsen. Sence o berbat bir koca mı? Bu bir tür aile içi şiddet mi? Ya da benim akli dengem mi bozuldu? O malum konuyu bir yana bırakırsak her şey güzel gidiyor. Şaka yapmıyorum. Her ne kadar bunu dışarıdan birine kanıtlamamın yolu yoksa..." diyen Reiko, zorla bir kahkaha attı. Ağlıyormuş gibi de anlaşılabilecek soluk alıp vermesi devam ederken sesi gitgide azaldı. "Bu konu hakkında konuşmayı istemiyorum. Gerçi ben eskiden beri böyle şeyleri hiç beceremem, biliyorsun. llk adımı atmakta da bir erkeğin beni baştan çıkarmasına izin vermekte de... Gerginleşmeden konuşabildiğim tek erkek, Ryo. Ne kadar çabalarsam çabalayayım kocamı bile havaya sokamıyorum. Bunu düşününce Kajii müthiş değil mi! Onca adamı kendine kul köle edebilmesi. .."

Toplumdaki o düzene herkesten çok isyan eden Reiko bile boyun eğmişti demek. .. Rika, odanın tavanı bir anda alçalmış gibi hissetti. Kendi ayaklan üstünde durmakta çok yüksek beceriye sahip ve şimdiye kadar seçtiği yoldan hep ileriye dönük yürüyen Reiko bile...

"Sen haklıymışsın, Rika. Sevdiğim işimi öyle kolayca bırakmamalıymışım. Telaşa kapıldım, tavsiyelerine kulak vermedim. Sahiden de aptallık etmişim."

Reiko ağlıyordu. Rika görmese de biliyordu. Asla tutmayacak bir kar serpintisi gibi, sessiz gözyaşlarıyla ağlıyordu.

"Zamanım yok. Hızla yaşlanıyorum ve hiçbir şeyi değiş-tiremiyorum. Manako Kajii denen o kadın müebbet hapse mahkO.m olabilir ama evlenip çocuk sahibi olma arzusundan vazgeçmemiş, değil mi? Nasıl oluyor da böylesine iyimser? Bir de bana bak, telaşa kapılmış haldeyim... Rika, zorla yanında buraya geldiğim için özür dilerim. Ne olursa olsun o evde kalıp onu

beklemek istemedim. Senin işine mani olmak gibi bir niyetim yoktu. Yarın burada kalırım ben kuzu kuzu, merak etme."

"Reiko... ya ... şey. .."

Ben neden ona dokunmaktan korkar hale geldim böyle? Onu kaybetmek istemiyorum. Rika yerinden kalktı, Reiko'nun yatağının yanına gitti, cesaretini toplayıp yorganın üstünden ona sarıldı. Yüzünü saçlarına gömdüğünde az önceki monoloğu adeta inanılmaz kılan, yoğun ve tatlı kokusunu aldı.

"Hava nemlendiriciyi getirttiğin için çok sağol. Banyonun suyu için de... Tek başıma olsaydım boğazım kupkuru olur, sesim çatallaşırdı herhalde. Keşke her gün yanımda olsan... Buna sahip olan kişi bence çok şanslı."

Bir hayat dünyaya getirmesi imkansızmış gibi görünecek derecede kınlgan ve narin bir bedeni var. Reiko'nun alıp verdiği nefes yorganın üstünden hissediliyordu. Reiko'nun, "Cidden ağırmışsın," diye mırıldanıp Rika'nın da, "Gıcıksın!" demesiyle gülüşmelerine kadar bir süre üst üste öylece kaldılar.

*

Ertesi sabah Rika uyanıp baktığında Reiko'nun orada olmadığını gördü. Yatak başucundaki not defterine şunlar karalan-mıştı:

Kahvaltımı önden edeceğim.

Reiko

Rika saçını düzeltti, hafif makyaj yaptı ve klozetin kapağına oturarak dişlerini fırçaladı. Her zamanki alışkanlığıyla intemetten haberlere göz attı, e-postasını çabucak bir kontrol etti. Ofisteki Kitamura'dan nadir görülen bir şekilde e-posta gelmişti; Rika, "Sizinle konuşmak istediğim bir şey var" başlıklı mesaja bakmayı şimdilik erteledi. Bir telefon görüşmesi de yaptıktan sonra odadan çıktı.

Giriş katındaki restorana gittiğinde gördü ki hafif makyajıyla Reiko, iş gezisinde gibi görünen ve tek başına oturan erkeklerin arasında sakince

kahvesini yudumluyordu. Rika, pek çok gözün arkadaşının süzgün gözleri ve parlak saçlarına dönüp dönüp bakmasını gururla seyretti.

1200 yen karşılığında keyfini çıkarabileceği açık büfe tarzı kahvaltı ilk bakışta gayet sıradan görünüyordu. Fakat pilavın yanında sunulan garnitürlerin çeşitliliği hayran kalınacak düzeydeydi. Pilav pişiricisindeki pirinçler, sabah güneşinde parıldıyordu. Reiko'nun karşısına oturup pilavından bir lokma alır almaz tadı ve aroması karşısında Rika'nın zevkten yüreği titredi. Buranın rulo omletinin şekeri boldu, rengi hafif kahverengiye dönecek şekilde de güzelce kızarmıştı.

Rika yeni bir tabak almak üzere ayağa kalkarken Reiko'ya şöyle dedi:

"Reiko ya, rica ederim, bugün benimle birlikte gel. Az önce karşı tarafa, benimle birlikte bir fotoğrafçı da gelebilir mi, diye sordum. Olur, dedi."

"Dünküler yüzünden mecbur hissetme, unut o dediklerimi, tamam mı? Kafam bir tuhaftı."

"Olmaz. Tek başımayken göremeyeceklerimi seninleyken fark edeceğimi hissediyorum. Bir gazeteci olarak istiyorum bunu senden. Bu makalenin sorumlusu ben olduğumdan ben öyle istediğimi söylersem hiç sorun çıkmaz. "

Reiko kabul ederek başım hafifçe salladı. Gözleri, ağlamamak için kendini tuttuğunu gösterircesine belli belirsiz kızarmıştı. Kısaca, "Fotoğraf makinesini alıp geliyorum," deyip ayağa kalktı, kaçar gibi restorandan çıktı.

Rika ikinci porsiyon pilavını da bitirdikten sonra telefonunu çıkardı ve taksi çağırdı. Öğrendiğine göre Agano'ya gitmek için en uygun seçenek arabaydı. Gidişe kırk dakika kadar vakit ayırmak makul görünüyordu. Birkaç dakika sonra Reiko'yla otelin kapısından çıktılar. Ellili yaşlarında iri yapılı bir adam, taksinin yanında dikiliyordu. Bulutların arasındaki boşluklardan cezbedici bir şekilde mavi gökyüzü görünüyordu.

"Yavaş sürmenizin sakıncası yok. Emniyetli kullanın rica ederiz. Otoyoldan gidelim lütfen. "

Rika arka koltuktan gidecekleri yeri şoföre söylediğinde adam, "Turistik gezidesiniz, değil mi efendim? Bu mevsimde Agano'da görülecek hiçbir şey olmaz yalnız," diyerek dikiz aynasından sorgulayan bir bakış attı. Ön camın ötesinde iki yanına karlar yığılmış ıslak siyah asfaltın her yeri pırıldıyordu.

"Onca kar yağmış olmasına rağmen yolların güzelce temizlenmiş olması müthiş cidden!" diyerek Rika bir çırpıda konuyu değiştirince şoför şöyle dedi:

"Yolun ortasında kar eriticisi hattı var da ondan. Yeraltı suyunu pompayla çekip püskürtüyor. "

Rika suratını cama iyice yasladıysa da doğru düzgün göre-miyordu. Yolun ortası boyunca çok sayıda küçük delik sıralanmış, azar azar su fışkırtıyor gibiydi. Önceki gece pek uyumadığı için onlara bakarken çabucak uyuyakaldı.

Reiko'nun fısıldayarak, "Rika, bu ortaokul, Kajii'nin gittiği değil mi?" demesiyle gözlerini açan Rika'nın pencereden gördüğü manzara, karla kaplı dağlar ve çeltik tarlalarıydı artık. Ağzı kupkuru olmuştu, omuzları ağrıyordu. Mavi gökyüzünün aydınlığında her yer pınl pınl parlıyordu. Reiko'nun gördüğü ortaokul çoktan geride kalmıştı. Uzaklarda kocaman bir dönme dolap ve inişli çıkışlı kıvrımlarıyla bir heyecan treni görünüyordu.

Rika, "Pardon, şu lunapark?" diye şoföre sorduğunda cevap hemen geldi:

"Suntopia World'ü diyorsunuz. Yalnız aralıktan mart ortasına kadar kapalı oluyor sanının. "

Yol boyunca sıralanmış evlerin arasında iskeleti ahşap, duvarlarıysa toprak üstüne sıva çekilmiş geleneksel tarzdaki binalar göze çarpıyordu. Belirgin şekilde siyah-beyaz kafesleri ve duvarlarındaki tek bir pencereyle kar manzarasına karşı kendilerini ispatlarcasına dikiliyor gibilerdi.

"Bu klasik mimarideki yapılardan yenilenmiş evler bu civarda çok fazladır. Osamu Tezuka'nın[5] Ayako'sundan fırlamış gibiler, değil mi?"

Belirtilen adrese vardılar. Çeltik tarlalarıyla çevrili, mütevazı evlerin toplandığı üçgen şeklindeki bir alandı. Elinde yaptığı ödeme karşılığı aldığı yaklaşık on bin yenlik makbuzla taksiden indiğinde Rika çığlığı kopardı:

"Soğuktan ziyade acı bu hissettiğim! Sanki damarlarım donacak ve çat diye parçalanacak gibi!"

Kulakları ve burnunun soğuktan düşüp ayağının dibine yuvarlanması, çeltik tarlaları arasındaki bu set üzerinde kırmızı lekeler bırakması Rika'yı hiç şaşırtmazdı.

"Bu Tokyolular da pek nazenin canım!" diye gülen Reiko'nun yanakları da kıpkırmızı olmuş, dişleri takırdıyordu.

Niigata'da trenden inince hissettiğim soğuğun niteliği bundan net olarak farklıydı. Geçenlerde Şincuku'da ramen yediğim gece-kiyle kıyas bile kabul etmez. Kajii'nin sevgilisiyle olduğu sıcacık yataktan kalkıp gecenin bir vakti tereddütsüzce dışarıya çıkabilmesini sonunda anlayabilmişti. Kadına göre o hava soğuk bile sayılmazdı herhalde.

"Kajii" yazan kapı tabelasının asılı olduğu ev 165 metrekare civarıydı muhtemelen. Evin önünde eski bir Prius duruyordu. Rika nefesini tuttu. Hiçbir şeyi kaçırmamak niyetiyle başım kaldırıp baktı. Evin Reiko'nun yaşadığı kasabada da sıkça görülen bir tasarımı vardı: Açık sarıya boyanmış, aile tipi iki katlı bir bina. Giriş kapısının hemen üstündeki üçgen çatıda birikmiş kar, her an kayıp aşağı düşebilirmiş gibi görünüyordu. Rika tam bunu düşünüyordu ki arkasında bir gümbürtü oldu. Elektrik tellerinden bir kar kütlesi düşmüştü belli ki.

Birkaç tane eski pelüş oyuncak, koyu renk cam takılmış çıkıntılı pencerenin iç tarafına caddeyi görecek şekilde dizilmişti. Ten rengi büyükçe bir ayı, düğme gözlerini kocaman açmış gülümsüyordu. Reiko kısık bir sesle Rika'nın kulağına fısıldadı:

"Normal bir evmiş! Demin gördüğümüz o klasik malikaneler gibi bir şey hayal etmiştim ben."

Palto ve şişme montlarını çıkarıp ellerine aldılar. Rika, eldivenli eliyle interkomun düğmesine bastı. Biraz sonra kapı çekingen bir şekilde usulca açıldı. Mütevazı havaya sahip bir kadın başım uzattı. Önce Rika kendini tanıttı.

"Ben de fotoğrafçı Reiko Sayama. Tanıştığımıza çok memnun oldum."

Reiko neredeyse itici denebilecek aşırı nazik bir ifadeyle başım eğerek selam verdi.

"Nasılsınız? Onca uzaklardan buraya zahmet buyurdunuz..."

Anna Şoji -eski adıyla Anna Kajii- ablasına hiç mi hiç benzemiyordu. Soluk renkli dudakları ve şişkin gözleri vardı. Minyon tipli ve zayıftı. Ağzı ve burnu aslında Kajii'yi andırmıyor değildi fakat gözleri hayat doluydu ve karşısındakine hakkıyla baktığı belliydi. Rika yanlış hatırlamıyorsa kadın yirmi sekiz yaşında olsa gerekti; ama renksiz kazağı, uzun kareli eteği ve tek tokayla topladığı siyah saçlarıyla üniversite öğrencisi dense kimse itiraz etmezdi. Ablasıyla tek ortak noktası, beyaz ve yumuşak teniydi.

Kadın onları içeri davet etti. Girişte ayakkabılarım çıkarıp dış giyimlerini orada bıraktılar. Anna'mn davranışlarında röportaj yapılan suçlu tarafın ailesinde genelde görülen o tedirgin hava pek hissedilmiyordu. Kapıyı tutarak içeri onları buyur edişinde üstü kapalı bir güven seziliyordu.

Rika oturma odasına girer girmez bir anda oradaki nostaljik havayı hissetti. Katalitik sobanın kokusu, kız okulunda öğrenci olduğu sıralarda kışın ortasında gittiği tapınağı hatırlatmıştı. Yerden ısıtması da bulunan odanın içi hayli geniş ve sıcaktı ama oldukça tozluydu. Bir piyano, tüyleri uzun bir halı, bir masa ve sandalyeleri, yemek takımı dolabı, dantelli örtüyle süslenmiş bir kanepe, cam bir sehpa ve bir plazma televizyon.

Dağınık değilse de düzensiz olarak üst üste yığılmış dergiler, ortalığa saçılmış pelüş oyuncaklar, duvar kenarında sıralanmış çeşitli uzunlukta çok sayıda saksı bitkisi yüzünden hafif de olsa oda insanı bir tiksindiriyordu. Tıpkı ablası gibi, ne bu kadın ne de anneleri temizlik ve ev toplama konusunda becerikli değil belli ki. Bu tür durumlarda hassasiyeti ortaya çıkan Reiko yanında hafifçe öksürmeye başladı.

"Ablamdan gelen mektuplarda sık sık adınız geçtiğinden yeni tanışıyormuşuz gibi hissetmiyorum, Maçida Hanım. Son zamanlarda röportaj talepleri de epey azaldı zaten, birileri evimizi böyle ziyarete gelmeyeli çok olmuştu," diyen Anna, Rika ve Reiko'yu masanın yanında duran sandalyelere buyur etti. Sırt kısımlarına rengi solmuş minderler bağlanmıştı. Masanın üzerine küçük çiçek desenli, pınl pınl duran bir muşamba serilmişti. Anna oradaki büyükçe bir termosu kendine doğru çekip çaydanlığa sıcak su doldurdu. "Eskiden beri yanlış anlaşılmaya çok müsait biriydi. Böyle küçük bir kasabada ablam gibi bir insan hep aykırı kalırdı. Onun muhatap olabildiği tek kadın bendim sanırım. "

Ağır bir üslupla konuşuyor olsa da sözlerinden bir şekilde gururlu bir hava seziliyordu.

"Şu var ki, aslında ablam medyada söylendiği gibi biri değildir. Eskiden beri çok şefkatli, evin büyük kızı olduğundan kendinden bir şey istendiğinde, 'Hayır,' diyemeyen biri, o kadar. Cinayete kurban giden o adamların ablama duyduğu aşklarının gerçek olduğuna inanıyorum ancak ablam muhtemelen onların sevgisini dobra dobra reddedemediği için sonuçta adamların da beklentileri yükselmiş olmalı, ne dersiniz? Belki de ablamı kıskanan bir kadın, suçu ona yıkarak o adamları öldürmüş olabilir diye düşünüyorum. "

Anna'nın minik burun delikleri seğirerek genişlemeye başlamıştı. Üşümesi geçince bu oda Rika'ya aşın sıcak gelmeye başladı. Hiç olmayacak böyle bir zamanda bile başında bir ağırlık hissediyordu, uyuyası vardı.

"Şey, acaba anneniz..."

"Annem üst katta yatıyor. Sizin geleceğinizi söyledim kendisine ama medyayla epey şey yaşadık, şu anda burada bulunmak istemiyor anlaşılan. Son birkaç yıldır beli fena, pek fazla yürüyemiyor. Şimdi ben burada olduğum için sorun yok gerçi de..."

Rika'nın annesiyle aynı nesilden olan Kajii'nin annesi hayli dilli biriydi; röportajlarda konuşmaya istekli olmasıyla meşhurdu. Anlaşılan o ki, kızının sanık olmasından neredeyse gurur duyan bir havadaymış ve eğitim sistemine, mahkeme usullerine ilişkin görüşlerini anlatıp duruyormuş.

Rika'nın o sıralarda bu haberde görevli bir muhabirden duyduğuna göre Kajii'yle birbirlerine hiç benzemiyorlarmış. Olsa olsa, Anna'nın kadının özelliklerini aldığı söylenmişti Rika'ya.

Çayın sunulduğu takım, epeydir kullanılmamış gibiydi. Kimbilir ne zamandan kalma yeşil çay lekeleri vardı. Anna, çayın yanında selofan kaplı pirinç krakeri ikram etti. Tokyo'daki herhangi bir süpermarketten alabilecekleri türden bir şeydi.

Piyano çoktandır çalınmamıştı herhalde. Üstüne dantel bir örtü serilmiş ve hediyelik eşyaya benzeyen oyuncak bebekler, seramik kaplar, ucuz görünümlü pelüş oyuncaklar ve kokeşi[6] bebekleri gelişigüzel dizilmişti. Yere serilen halı tozluydu ve pek çok yerde saç tellerinin düşmüş olduğu göze çarpıyordu. Bunlara rağmen Rika, pervasızca davranmaya izin vermeyen katı kurallar uygulandığı hissine kapıldı. Tutup da herhangi bir şeyi yerinden kıpırdatırsa öfkeli çığlıklara maruz kalacağı gibi bir hava sezinliyordu.

Saksı bitkilerinin hepsinde koyu yeşil damarlar görünüyor, yapraklan ve saplan düzgün yaylar çiziyordu. Kontrolsüz büyümüş gibi görünseler de bu mevsimde canlılıklarını ve renklerini korumaları muhtemelen iyi bakıldıklarını göstermekteydi. Bu açıdan düşünerek bakınca dergilerin yığılma şekli ve oyuncakların dizilişinde de bir düzen olduğu hissi uyanıyordu. Rika gözlerini ansızın buzlu cam takılı sürgülü kapıya çevirdi. Onun ardındaki odada Kajii'nin annesi olabilir miydi acaba?

Piyanonun üstünde duran büyütülmüş fotoğrafa yakından bakmaya karar verdi. Çözünürlüğüne bakılırsa oldukça eski bir resim olduğu anlaşılıyordu. Kar manzarasını arkalarına almış, birbiriyle takım kabarık kayak kıyafetleri giymiş bir kız ve bebeklikten yeni çıkmış ufak bir çocuk, bir kar kulübesi yapmış, beraber oynuyordu. lri yapılı ve tombul kız, soğukkanlı bir havayla fotoğrafı çekene odaklanmış bakıyordu.

"Buradakiler ablanız ve siz misiniz, Anna Hanım?"

"Evet, öyle. Ablam ilkokul üçüncü sınıfta, ben de iki yaşındayım. O zamanlardan beri lider olan hep ablam oldu."

Anna bunu söyledikten hemen sonra özlemle dolu bakışlarını çerçeveye çevirdi.

"Şey, biraz ayıp olacak belki ama ilkokul üçüncü sınıf için vücudu biraz gelişkin, değil mi?"

"Evet, yanlış hatırlamıyorsam ablam bu sıralarda ilk defa adet görmüştü."

"Dokuz yaşında yani? Bu oldukça... sıradışı..."

Kendisininki ne zamandı sahi, Rika hatırlamaya çalıştı.

Hafızam bulandı sanki, bir türlü hatırlayamıyorum. Kalçaları da memeleri de hep dümdüzdü, ortaokula başladıktan sonra bile hala adet görmediğini hatırlıyordu. Öyle bir telaşa kapılmamıştı hiç. Aksine çevresindekiler hızla büyüyüp kadınlık dertleriyle uğraşmak zorunda kalırken, çocuksu bedeniyle rahat davranabilmekten çok zevk aldığını söyleyebilirdi.

Reiko, "Fotoğraf çekebilir miyim acaba? Belge olarak bulunacak, kamuoyunun erişimi olmayacak," diyerek izin istedi.

Çantasından ağır ve parlak siyah bir fotoğraf makinesi çıkarıp objektifini kız kardeşlerin fotoğrafına doğrulttu.

"Daha o zamanlardan annemle ablamın arası pek iyi değilmiş. Annem, ne kadar kafa yorsa da erken gelişen ablamla nasıl başa çıkacağını bilemiyormuş. Annem erkeksi ve aktif bir tipti ve bizim erkek çocuklar gibi görünmemize bayılırdı. Küçüklüğünden beri kadınsı nitelikteki ablamın karşısında bocalıyordu. Ablam da gitgide ondan rahatsız olmaya başlamıştı, ama ortada babam olduğundan sorun yok gibi görünüyordu. Babam ve ablam o kadar iyi anlaşırdı ki, kıskanasım bile gelmezdi. "

Rika'nın görebildiği kadarıyla odada anne-babanın olduğu bir resim yoktu. Babalarının ölümünden sonra karı-kocanın fotoğrafları kasten ortadan kaldırılmış gibi sanki.

"A, sahi, ablamdan bir mesaj geldi... Sizi öncelikle yakınlardaki bir mandıra çiftçisinin evine götürmemi söylüyor. "

"Mandıra çiftçisi mi?"

"Adı Akiyama, bizim çocukluk arkadaşımız sayılır. Yanlış hatırlamıyorsam lisede ablamın sınıf arkadaşıydı. Küçüklüğümüzden beri sık sık onların evine oynamaya giderdik. Hatta ikimiz orada bir ineğin doğumuna şahit olmuştuk. Bu, babamın bize verdiği eğitimin bir parçasıydı. Haydi gidelim! Yürüyerek anca beş dakika sürer. Özellikle ahın size göstermesini isteriz, dönüşte de babamın mezarına uğrarız. Ablam sizi mezar ziyaretine de götürmemi söyledi."

Belki talimatları ablasından aldığı için Anna'nın sözleri gayet akıcıydı ve neşeli bir izlenim bırakıyordu. Rika bir an kendisinin de böyle olup olmadığını merak etti.

Anna diğerlerinden önce çizmelerini giydi ve kapıyı açtı. Bu derecedeki soğuk ona bir şey demiyor olsa gerek. Kadın, sağlam adımlarla karda yürümeye başladı. Rika da çizmeleriyle onun karda bıraktığı küçük ayak izlerine basmaya çalışarak peşinden gitti.

Kajii ailesinin evinde tamamen ısınan vücudu ansızın kaskatı kesildi. Burnunun içi acımaya başladı. Sırf iklime uyum sağlamak için bile enerjisi güçbela yetiyordu. Deminki o darmadağın oturma odasına geri dönmek istiyorum. Sıcak bir yerde dinlenmek istiyorum, tek düşünebildiğim şey bu. Karlar içindeki Suntopia, sıradağları arkasına almıştı. Dönme dolap kıpırtısız duruyordu. Rika gözlerini zorlayarak Manako Kajii'nin hayatını dosdoğru görmek için çabalasa da her şey karın parıltısının gölgesinde kalıp belirsizliğe karışıyordu.

Klasik köy evinin yanındaki ahıra varır varmaz yüksek perdeden gelen ağırkanlı, seyrek böğürtüler ve bozulmuş krem peynirine benzeyen hayvan kokularını duydular. Yere serilmiş samanların hafif tatlı ve sıcacık bir aroması vardı. Anna'nın tavsiyesi üzerine çizmelerinin üstüne muşamba kılıflar geçirerek içeriye adım attıklarında çitlerle çevrilmiş, farklı renk ve büyüklükte inekler hep bir ağızdan onları uyarırcasına böğürmeye başladı. Belki ineklerin sıcak nefesinden belki de klima etkisiyle karların içinde, kapısı bacası açık duran ahırın içi beklenmedik şekilde sıcaktı.

"Merhabalar! Ben geldim, ben Anna," diye ahırın içine doğru seslendi kadın. "Tokyo'dan gelmiş birkaç misafirimi getirdim. Maçida Hanım ve Sayama Hanım."

Rika, tok bir erkek sesi duyunca başını çevirdi.

"Memnun oldum, ben Akiyama. Sizden bahsetmişlerdi. Geziniz nasıl gidiyor? Şu anda hava böyle olunca görülecek pek bir şey yok gerçi ama..."

Kajii'yle yaşıtsa otuz beş olmalı. Köy eviyle ahırın bağlandığı noktada dikilen boylu boslu adam Rika'nın iş arkadaşları arasındaki yaşıtlarından çok farklıydı. Teni bir erkek için fazla beyaz, bumu ve yanakları ise fazla pembeydi. Kirli sakalı ve gülme çizgileriyle çevrili kocaman ağzından çıkan soluğu bile bembeyazdı. Rika, adamın üstünde tulumuyla orada sadece dikilirken dahi her yerinden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

"Buranın Niigata'daki mandıra çiftçiliğinin doğduğu yer olduğu söylenir. Biz de ahırımızı umuma açmak suretiyle turistlere elimizden geldiğince mandıra çiftçiliğini tanıtmaya çalışıyoruz. "

Akiyama bunları anlatırken muşamba kılıf geçirdiği lastik çizmeleriyle, ineklerin burunlarını dışarı uzattığı çitlerin arasından geçen koridorda acar adımlarla yürümeye başladı. Rika ve Reiko da peşinden...

"Son yıllarda yeni neslin bu mirası devralmak istememesi yüzünden bizim gibi mandıra çiftçiliği yapan aileler ciddi ölçüde azalmış durumda. Japon halkının süt tüketimindeki düşüş yüzünden oldu bu. Aynı şey pirinç çiftçileri için de söylenebilir. Diyet eğilimleri sebebiyle karbonhidrattan ve süt ürünlerinden kaçınılır hale geldi ne de olsa."

Yeni şeyler öğrenmeyi seven Reiko'nun içinin heyecandan kıpır kıpır olduğunu, ensesinin pembeleşmesinden anladı Rika.

Çitin üstünden bir ineğin gözlerine bakan Rika bir ürperti hissetti. Hayvanın gözleri pörtlemiş ve ikisi farklı yönlere dönmüştü. Rika'nın halini fark ettiğinden midir ne, Akiyama, "Efendim, inekler işte böyle, önü değil arkayı görecek şekilde yaratılmıştır. Ayrıca gözleri açık uyurlar," dedi.

ineğin ıslak ve kocaman burnunun seğirmesiyle, sanki orada bağımsız, farklı bir varlık kıpırdanıyormuş hissine kapılan Rika gözlerini ona dikmişti.

"Süt üretimini sürdürmeleri için ineklerin yılda bir doğum yapması gerekiyor. O yüzden yapay döllenmeyle sürekli gebe tutuyoruz. Buyurun lütfen, ineklere dokunun."

Bunu deyince Rika fark etti ki çoğu ineğin karnı ağırlıktan sarkmıştı. Yan gözle Reiko'ya bir göz attı. Öte yandan onun bakışları ilgiyle ineğe odaklanmış durumdaydı.

"Ayy, nasıl da sıcak!"

Reiko hayvanın karamel rengi benekler taşıyan sırtı üzerinde avucunu şefkatle gezdiriyordu. ineğin pürüzsüz tüylerinin altında sanatsal bir tablayı andıran omurgası adeta etinden dışarı fırlayacakmışçasına güçlü hareketlerle inip kalkıyordu.

"ineklerin dört tane midesi vardır. "

"Ne? ! Dört mü?"

Hayvanın o devasa bedenini taşıdığına inanılamayacak kadar narin kemikli bacakları çok esnekti. Bunu düşünürken Rika fark etti ki, hayatı boyunca hiç canlı bir hayvanı besleme-mişti. "Yem vermeyi dener misiniz?" diyen Akiyama, eline bir demet saman tutuşturdu. Rika çekine çekine ineğin burnuna doğru uzattığı anda hayvan elindeki samana dişlerini geçirip hoyratça çekiştirmeye yelteniyordu ki Rika'nın, "Ya elimi ısırırsa," diye yüreği ağzına geldi. Bir yandan da tek zevk aldığı şeyin yemek yemek olmasının çok acıklı olduğunu düşünüyordu. Reiko ise soğukkanlı bir halde tempoyu koruyarak azar azar samanı yediriyordu.

"Yapay dölleme için eş seçimini katalogdan bakıp yapıyoruz. Tahmin edebileceğiniz üzere, safkan ve görünümü güzel bir boğa seçmek kritik oluyor. "

Kısacası insanlardan pek de farklı değil yani... Erkekleri sadece para ve sosyal sosyal statüleri üzerinden değerlendiriyoruz. Bunu sadece üreme amacına yönelik düşününce, mahkemede çok ağır eleştirilere maruz kalan Kajii'nin aşka bakış açısının mantıklı gelmediğini de söyleyemiyorum.

"Bu ineği bir sonraki güzellik yarışmasına sokmayı planlıyorum. "

"Nasıl yani? ineklerde de mi var öyle şeyler?"

Reiko, "Evet ya, baksana, şunlarla kıyaslayınca bu resmen daha güzel!" diye çitin iç tarafındaki üç ineğe pürdik-kat bakarak karşılaştırdı. Rika ise aralarındaki farkı hiç anlamıyordu.

"Burada seksen baş ineğimiz var. Bu kadar hayvan bir arada toplanınca illaki bir hiyerarşi doğuyor. O yüzden bir kez otlağa çıkarıyoruz ve hiyerarşideki yerlerini belirlemelerine izin veriyoruz. Böylece inekler arasında da karşılıklı tavizlere dayanan bir düzen doğuyor. Hiyerarşi kötü bir şey değil. Çatışmaları önlemek için gerekli bir şey."

ineklerden biri uzun uzun böğürdü. Az öncekiyle karşılaş-tınnca daha rahat bir tonu vardı. Onlar da ilk kez gördükleri Rika ve arkadaşı yüzünden gerginleşmişti belli ki.

[1]

Kenci Miyazava'nın (1896-1933) orijinal adı S^^jiO)^ olan fantastik romanı. -çn

[2]

Pirinç, su ve koji küfü kullanılarak üretilen; pirincin en az %40'ı öğütülerek elde edilen, hafif aromalı bir tür pirinç şarabı. -çn

[3]

Pelinotu kanştınlmış yapışkan pirinç unundan yapılan, içine çeşidine göre kırmızı fasulye ezmesi, soya fasulyesi ezmesi ya da kinpira konan, bambu yaprağıyla sarılarak buharda pişirilen geleneksel Japon şekerlemesi. -çn

t Miscanthus sinensis. Sonbaharda uçları gümüş rengini alan otsu bir bitki. -çn =ı: lnce dilimlenmiş şekilde servis edilen büyük balık eti. -çn

4

Deniz hayvanlarının iç organlarının fermente edilmesiyle yapılan koyu kıvamlı ve bol tuzlu bir yiyecek. -çn

5

Osamu Tezuka (1928-1989) "manganın babası" olarak bilinen,

"japonya'nın Walt Disney'i" denen sanatçı. -çn

6

Ahşaptan yapılan, kol ve bacakları olmayan, Kuzey japonya'ya has geleneksel bir tür bebek. -çn

Küçük Siyah Sambo'da bir numarayı belirlemek için mücadele ederken tereyağına dönüşen kaplanlann erkek olduğuna eminim. Yanılmıyorsam kitapta da erkek ağzıyla[1] konuşuyorlardı zaten.

Her şeyin ötesinde kadınlar bu tür anlamsız çatışmalardan kaçınmaya çalışırdı. Bunun için değil miydi laf arasında konumlarını ve mizaçlarını birbirlerine önden bildirmeleri? Birbirlerine zarar vermemek için görünmez bir düzen oluştururlardı. Açıkça dillendirilmeyen kurallar koyarlardı. "Burası senin bölgen, ben buna saygı duyuyorum ve oraya geçmiyorum. Karşılığında sen de benim özgürlük alanımı tehlikeye sokma," diye nazikçe beyan edip kendi konumlarını korurlardı.

"Ancak mutlaka en güçlü inek tepeye çıkacak diye bir şey yok. Bedeninin büyüklüğü veya güzelliği de değildir burada belirleyici faktör. "

"Peki o zaman ... yani neye göre belirleniyor? " diye sordu Reiko, gözleri parlayarak.

Akiyama ne düşündüyse artık, ilk kez utangaç bir şekilde gülümsedi, kızarmış dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı.

"Evet, yani, şimdi... 'Bir şey var' dışında nasıl tarif edilir bilmiyorum. Tıpkı kadınların hemcinslerine saygı gösterme sebeplerinin bir muamma olması gibi. .."

Az önce en güzel olarak nitelenen ineğin, burnuyla samanları aynı çitin içindeki siyah bir ineğe doğru iterek yemini ona bıraktığı Rika'nın gözüne çarptı.

"Çevrelerini temiz tutmaya, yem ve sularına çok özen gösteriyoruz. Bunlar, sütün tadını çok etkiliyor. Süt dediğimiz şey; neticede kandan geliyor. "

"A, bunu hiç bilmiyordum! Hım... Kırmızı kan nasıl oluyor da öyle..."

Beyazlığın hakkını veren süt de krema da tereyağı da demek ki başlangıçta bu devasa bedenin içinde dolanan kırmızıdan geliyor. Rika bir şeyler anlamaya başladığını hissetti. Akiyama'nın ağzından dökülen her söz, Rika'nın içinde fırtınalar koparıyordu. Kajii'nin kendisini buraya göndermesinin bir anlamı olması gerekliymiş gibi geliyordu.

"Süt sağmayı denemek ister misiniz?" diyen Akiyama, bir ineğin altına kovayı sürüverdi. Rika eğilirken, Akiyama da ineğin arka ayaklarını sıkıca tutuyordu. Rika korka korka elini ineğin memesine uzattı. Dokunduğu anda yumuşacık geldi eline. Ne derece sıkacağı konusunda Rika'nın hiçbir fikri yoktu. Hafifçe kavrayıp denedi, çıkan bir şey olmadı. Cesaretini toplayarak kuvvetle çekti. Memenin ucundan dümdüz beyaz bir çizgi uzadı, kovaya düştü. O beyaz, kararlı ışınımın görüntüsü, Rika'nın zihnine kazındı.

Kajii'yi aşın arzulara sahip sıradışı bir kadın olarak düşündüğüm sürece, onun ö.zünü görmem mümkün değil. Tereyağı, Kajii için zevk olsun diye tüketilen bir şey değil; "olmazsa olmaz" bir şey. Yokluğunda öleceği bir şey. Başka bir deyişle, hanı gibi. Kan ve demirin birbirine karışan o keskin kokusu bumuna geliyordu sanki.

Süt aslında han ise... Kaplanların eriyip dönüştüğü tereyağı da masallara özgü bir metafor belki. lşin aslı, ormanda han ve iç organların ortalığa saçıldığı, dehşet verici bir katliam sahnesi. Beyaz, aslında kırmızı. Bu, tam da bu davanın özü değil mi? Dokuz yaşındaki Manako Kajii'nin bacakları arasından akan adet kanının, şu bembeyaz Agano'yu kıpkırmızıya boyadığı o sahneyi gözünde canlandırabiliyordu.

Belki de o adamlar öldürülmemişti ve birbirlerini öldürmüştü ... Yüzleşerek değil ama... Hiçbiri o türde insanlardan değildi. Fakat karşılıklı duydukları kıskançlık yüzünden kendilerini yok etmiş olamazlar mıydı? *Kıskançlık sadece kadınların tekelinde değil.*

Ölenler sırasıyla Motomatsu, Niimi, Yamamura'ydı. Her birinin Kajii'yle ilişkisi aynı dönemdeydi. Acaba birbirlerinin varlığından haberdarlar mıydı? Üç adam, arzularının merkezinde bulunan Kajii'nin etrafında

pervane oluyordu anlaşılan. Onun etrafında dönüp duruyor ve gönüllü olarak ölüme gidiyorlardı. ..

Altın rengi tereyağının doldurduğu o gölcük, bir kan gölüne dönüyordu. Rika kovada biriken beyaz süte ağır ağır bir kırmızılık yayılıyormuş gibi hissetti.

Bunları zihninde canlandırınca o kırmızılık karşısında korkudan titrediğini fark etti. Neden acaba? Kırmızılığın ağır ağır yayıldığını hayal etmek bile nefesimi daraltıyor.

Kanla lekelenmiş fildişi rengi halı.

Onun tam ortasına yığılmış kişi, babasıydı. Mitaka'daki apartman dairesinde ölümünden üç gün sonra cesedi bulan, o sırada ortaokula giden Rika'ydı.

Rika yutkundu. inek pisliği ve salya kokularını derin bir nefesle içine çekti. Neyim var benim böyle? Neden bu ipe sapa gelmez düşünceler aklımda bir peyda olup bir kayboluyor? Babamın ölümü ve Kajii'nin davası arasında hiçbir bağlantı yokken hem de. Bacaklarının arasından sıcak bir şey aktı ve vücudu aniden titremeye başladı. Adeti için henüz çok erkendi. iç çamaşırı ne haldeydi ki, daha sonra tuvalete gidip bakması gerekiyordu. Buradaki tuvaleti kullanabilirler miydi acaba?

Bir anda hatırladı: Babasının ölümünün hemen ardından, biraz geç de olsa, ilk defa adet görmüştü.

"Bir şey mi oldu? Kanın çekildi sanki, yüzün çok solgun?"

Reiko'nun endişeli sesiyle Rika, gerçekliğe döndü. inekler, yalağın dibine burunlarını sürterek su içiyordu. Akiyama'nın yönlendirmesiyle ahırdan çıktılar.

"Kışın böyle soğuk olduğundan çok fazla yem yiyorlar, o yüzden de sütleri tatlı ve kıvamlı oluyor. Yazın ise tam tersine sütün tadı hafif ve ferah oluyor. Sadece bu mevsimde sağılan bu sıcak sütü muhakkak tadın lütfen. Kış sezonunda dükkanımız kapalı, o yüzden bizim evdeki mutfağa buyur edeceğim sizi."

Akiyama'nın evi, ahıra doğrudan bağlıydı. Evin girişinden itibaren toprak zemin olduğundan ayakkabıyla girilebiliyordu.

Bir köşeye itilmiş bisiklet ve pirinç kabuğu soyma makinesi vardı. Derli toplu olduğunu söylemek zordu fakat havası Kajii'lerin evinden kesinlikle çok farklıydı. Toprak zeminin bir köşesinde bulunan mutfaktaki ocağın üstünde uzun saplı alüminyum bir sütlük ses çıkararak kaynıyordu ve yoğun bir buhar yükseliyordu. Akiyama'nın karısı gibi görünen, aynı yaşlardaki bir kadın dumanı tüten iki karton bardak uzattı. Anna mırıldandı:

"Ablam burada yaptıkları dondurmayı çok severdi. Yoğun peynir gibi bir tadı olduğunu söylerdi. Bu mevsim dondurma için biraz soğuk tabii."

Rika'nın bakışları pencerenin dışına, oluklu sacdan yapılmış, karla kaplı küçük dükkana yöneldi. Sanki görebiliyormuş gibi hissetti... Çite yaslanmış dondurmasını yalarken inekleri seyreden, bir kadın havasına bürünmüş o küçük kızı görebiliyordu.

Reiko karton bardaktan bir yudum alır almaz, "Off, çok lezzetli! lçine adeta çiçek balı konmuş gibi!" diye haykırdı hayranlık dolu bir sesle. Gerçekten de diline yayılan güneş ışığı gibi bir tada sahipti.

Reiko fotoğraf çekerken Rika da kesin kararını verdi ve yanında duran Akiyama'ya fısıldadı:

"Sizin Manako Kajii'nin çocukluk arkadaşı olduğunuzu duydum."

Usulca kartvizitini çıkarıp uzattı. Adamın soluklan ağırlaştı.

"Ben haftalık bir dergide muhabirim. Bu mandıra çiftliğinde yaptıklarınız cidden muhteşem. Dergide bu konuyu geniş bir şekilde ele alabileceğimizi düşünüyorum... Şey... Manako Kajii'yle ilgili anılarınıza dair sizinle konuşmak isterim. Anlatacaklarınız ıvır zıvır şeyler olsa bile hiç fark etmez. Eğer sakıncası yoksa bu numaradan beni arar mısınız lütfen? Öbür gün saat l 7.30'a kadar Niigata'da olacağım."

Adam çekinerek elini uzattı ve kendisine uzatılan kartviziti alelacele alıp tulumunun cebine koydu. Sıcak sütün dumanı, göz açıp kapayıncaya kadar

kaybolup gitmişti.

Anna, sertleşmiş kan çabuk hareketlerle temizledi. Kar, dikdörtgen mezar taşının uzun kenarından yatay bir kütle olarak kaydı, yere düşüp parçalanana kadar da şekli bozulmadı. Pınl pınl parlayan ıslak granit ortaya çıktı. Keskin öğleden sonra güneşi, taşa oyulmuş "Kajii Aile Mezarlığı" yazısının hatlarını iyice derinleştiriyordu.

Suntopia, Akiyama'nın ahırından yürüyerek on beş dakikalık mesafede bulunan bu küçük mezarlıktan da net olarak görünüyordu. Manzarayı kesen yüksek binalar yoktu ve güneş iyice yükseldiğinde uçsuz bucaksız çeltik tarlalarının uzandığı Agano Ovası'ndaki kar örtüsü, yekpare şekilde parlamaya başlıyor ve işte böyle her şeyi görünür kılıyordu. Mezarların çoğu karla kaplıydı, dolayısıyla hangi aileler bugün mezar ziyaretine gelmiş, hangileri gelmemiş, gün gibi aşikardı.

"Hemen donacak olsa da... babam bunu çok severdi, ablam da mutlaka sunmamı söyledi, o yüzden..." diyen Anna, bez çantasından Kenshin marka tıknaz bir sake şişesi çıkanp mezar taşının önüne koydu. Şişenin tabanından tok bir ses geldi. Anna, yanında getirdiği krizantemleri[2] vazoya usulünce yerleştirdi. Tütsü bir türlü yanmadı; Anna'nın çakmakla uğraşan parmaklarının hareketinde bir kızgınlık seziliyordu. Sonunda duman çıkmaya başlayınca da kar tarafından hemencecik so-ğuruldu ve tütsünün keskin kokusu, çakır ayaza teslim oldu.

"2012 yılı... tam olarak. .. Şubat ayıydı. Bir kazaydı. Komşularla hobi olarak gittiği av sırasında Hoşu Dağı'nın karlı yolunda düşüp başını vurmuş. Ablam Tokyo'ya gitmesinden itibaren eve sadece babamın cenazesi için döndü. Ya, tabii, Tokyo'da sık sık buluşuyorduk. Babamla da hep görüşürdü... Ortalama bir abla-kardeşten çok daha fazla görüştüğümüzü söyleyebilirim."

Anna'nın ardından Rika ve Reiko da eldivenli ellerini birleştirip soğuktan hissizleşmiş gözkapaklannı yavaşça indirerek dua pozisyonu aldı. Karanlığın ötesindeki kann parlaklığı. Kirpiklerimin uçlanna kadar buz kestiğimi hissediyorum. ikisi artık gözlerini açıp ellerini indirdilerse de Anna hiç kıpırdamıyordu. Rika çekinerek sordu:

"Ebeveyniniz Tokyo'da tanışıp evlenmiş, değil mi?"

Anna nihayet gözlerini açtı.

"Evet. Annem, Şinagava'da babamın çalıştığı küçük bir şirkette sekreterlik yapıyormuş. Dağarcığı yüklü, yabancı dil bilen, tam bir beyefendi olan babama şirketteki kızlar hep hayranmış. Annem, 'Beni seçtiğinde çevremdekiler çok kıs-kanmıştı,' diye anlatıp övünürdü. Benim artık aklım erer olduğu sıralardaysa annem artık evde hiç durmuyordu, aralan iyi değildi. Ama ilk tanıştıkları zamanlarda annem babama çok aşıkmış ve o anılan çok kıymetli tutardı."

Anna bez çantasını omzuna taktı ve mezarın başından ağır ağır uzaklaştı. Mezarlıktan çıkan grup taşıt yolu boyunca yürüyerek Kajii'lerin evine döndü. Oradan çıktıkları zamana kıyasla hava epey ısınmıştı. Bulutların arasından görünen mavi gökyüzü büyümüştü, yumuşayan havayla yolun üstü ıslanmaya başlamıştı. Rika, çizmelerinin altında hissettiği karın, yumuşayıp buzlu şekerden karsambaç kıvamına dönüştüğünü düşündü. Tabanlıklarının gitgide ıslandığını hissediyordu.

"Ebeveyniniz neden Agano'ya dönmüş acaba?"

"Müşterilerle yaşadığı sıkıntılar sebebiyle babam şirketteki işinden bıkmış, ayrıca dedemin sağlığı da iyi değilmiş. Ablam üç yaşındayken bizimkiler burada yaşamaya başlamış. Tokyo'dayken Fuçu'da oturuyorlarmış."

On iki yaşına kadar Mitaka'da büyüyen Rika'ya Fuçu adı tanıdık gelmişti ama bunu dile getirmedi. Lastik çizme giymiş, okul çantalarını sırtlarına takmış beş-altı çocuk yanlarından geçti.

"Babanız harika biri olsa gerek. Ablanız da babanızdan bahsederken çok mutlu görünüyor. "

Rika'nın sözleri üzerine Anna'nın dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Dikkatle bakınca ablasınınkiler gibi dolgun ve kalın olduğu görülüyordu.

"Her şeyden anlayan, hoş biriydi. Tam bir kitap kurduydu, sinemayı severdi, 90'lann başından itibaren bilgisayarlar hakkında çok bilgi edinmişti.

Gayrimenkul işine ek olarak siparişle web siteleri yapmak üzerine kendi işini kurmuştu. Buranın belediye kültür merkezinin ve Akiyama'ların mandırasının tanıtım sayfalarını da o yapmıştı herhalde. Yurtdışından istediği şeyleri internet vasıtasıyla getirtirdi. Bu civardaki insanlar tarafından hep el üstünde tutulurdu. Babamı çok severdim ama o kadar zekiydi ki onun dediklerini çoklukla anlayamazdım. Bu açıdan bakınca, ablam babamla aynı dili konuşan biriydi, baba kızdan ziyade... Annemin kıskançlık göstermesi de normaldi denebilir. Babam ablama sık sık derdi ki..." Anna lafa devam etmeden önce yolun ilerisine doğru baktı. " ...derdi ki, 'Sen normal çocuklardan çok farklısın.' Ben ise ablamı hiç kıskanmazdım. Hem yaş farkımız vardı hem de ablamla babamın karşılıklı davranışlarını seyretmek eğlenceliydi, bunu severdim. "

Anna'nın ablasını bu denli olumlu görmeye devam etmesi Rika'da şüpheler uyandırmıştı. Onun yüzünden bunca sıkıntıya girmiş olmasına rağmen ablasından yakınan tek kelime bile etmiyor.

"Bakın, şuradaki otopark dedemle babaannemin eviydi. Bu civarda iyi kötü toprak sahibi sayılırlardı," dedi kadın birdenbire, çeltik tarlalarının arka tarafında bulunan iki yüz metrekare civarındaki asfalt alana bakışlarını çevirerek. Karla kaplı beş-altı araba vardı. Hemen önlerinde de rengi solmuş büyük bir tabela yükseliyordu. Suntopia'nın reklamı gibi. " metre ötede" yazısı zar zor seçiliyordu.

"Dedem ben ilkokul dördüncü sınıftayken vefat etti, ondan bir yıl sonra da babaannem... Ablam babaanneme çok bağlıydı, o yüzden ölümüyle tam bir şok yaşadı sanırım. Buralardan uzak durması da belki babaannem olmadığı içindir. "

Kajii'lerin evine dönmüşlerdi. Anna kapıyı açar açmaz, yüzlerine vuran katalitik sobanın kokusu ve tozlu hava, Rika'ya eskiden aşina olduğu bir yere dönmüş hissi verdi. Vücudu bir anda gevşedi. Galiba bu eve alışmıştı.

"Çok özür dilerim ama lavabonuzu kullanmam mümkün mü acaba?"

Röportaj için gittiği bir yerde bunun nezaketsizlik olacağını düşünüyorsa da başka çaresi yoktu.

"Buyurun. Şurada..."

Rika, Anna'nın yönlendirmesiyle oturma odasına açılan kapının karşısındaki küçük odaya girdi. Keskin bir oda spreyi kokusu vardı. Pantolonunu, külotlu çorabını ve iç çamaşırını indirip adetinin başlayıp başlamadığını kontrol etti. Kalçaları buz gibi oldu. Çamaşırında bir leke olmadığından içi rahatladı. Klozete oturdu ve dalgın dalgın etrafa bakındı. Kapıda büyük bir kuru çiçek demeti asılıydı. Tuvalet kağıdı askısı ve zemin, klozet kapağının örtüsüyle takım, çiçek desenli paspal bir kumaşla kaplıydı. Muhtemelen eskiden pembeydi ama iyice solmuş, griye dönmüştü. Rika sifonu çekince masmavi bulanık bir su aktı.

Oturduğu yerden kalkarken omzu kuru çiçeklere çarptı. Başını çevirip arkasına baktığında kurumuş, kahverengi bir taçyaprağının klozetin kapağına düşmüş olduğunu gördü. Başparmağı ve işaretparmağıyla onu tuttu, biraz tereddüt geçirdi, "Sonra atarım," diye düşünerek bir kağıt mendile sarıp cebine koydu.

Rika oturma odasına döndüğünde Reiko ve Anna kanepede oturmuş, fotoğraf albümüne bakıyordu. Böyle yan yana oturmuş, beraber aynı şeye bakarken, arası iyi iki arkadaş gibi görünüyorlardı. Kimsecikler bulunmayan mutfak tarafından yükselen yoğun buhar oraya kadar hafifçe geliyordu.

Tülün içinden süzülen bir ışık huzmesi, Rika tam Reiko'nun yanına ilişiverdiği anda havalanan tozlan pml pml parlattı. Bu oturduğu yerden bakınca Rika televizyonun arkasında bir şömine olduğunu fark etti. Beklenmedik bir şekilde görüş alanına giren eğreti bir sahne dekoru gibi göründü Rika'nın gözüne. İçine yatay şekilde istiflenmiş dergiler ucu ucuna sığıyordu.

"Babam," diye fısıldadı Anna. Rika, kadının açtığı sayfaya baktı. Selofamn ardındaki solmuş fotoğrafa bakınca, bu evin bahçesi gibi görünen bir yerde dikilen ve barbekünün önünden objektife bakan kırklarındaki adamı gördü. Tahminimden çok daha kısaymış. Çekik gözleri ve ağır gözkapaklarıyla, yüzünde boş boş bakan bir ifade vardı. Saçlarına jöleyle iyice sabit bir şekil verilmişti, parlak siyah bir şapka takmış gibi görünüyordu. Üzerindeki, kaliteli bir kazak gibiydi. Sıcakkanlı hissi veren koyu yeşil gözleri, insanın

içine işliyordu. Şöminenin önünde rahat bir poz, elinde tüfek tutan bir poz ... Pahalı çocuk kıyafetleri giyen, Manako ve Anna'yla birlikte fotoğrafları da vardı ama Kajii'nin annesi Masako'ya benzer bir kadının olduğu tek bir fotoğraf karesi yoktu. Rika, babasına sıkıca sarılan ortaokul dönemindeki Manako'nun duruşundan bir şeyler çıkarmak için pürdikkat bakıyordu ancak kızın gözlerinde belirsiz bir karanlık dışında bir şey göremedi. Ağzı da inadını yansıtan şekilde büzülmüştü. Derli toplu giyinmiş, vücudunda herhangi bir orantısızlık bulunmayan, kemiklerine kadar güçlü görünen kız, uygunsuz bir tehlikeye maruz kalmaktan çok uzak göründü Rika'ya.

"Burada da ben ilkokul dördüncü sınıftayken, ablamlayız. O sıralarda velimizin bizi okula getirip götürmesi gerekiyordu. Annemin işi olduğundan ablam bunu yapmaya gönüllü olmuştu."

Karlı yolda okul çantasını sırtına takan Anna'nın elinden tutmuş, tahminen on yedi yaşındaki Manako deve tüyü renginde çoban düğmeli bir kaban giymişti. Kendine özgü ağırbaşlılığıyla çocuklarını getiren etrafındaki annelere şaşırtıcı derecede uyum sağlamıştı. Rika gülümsemekten kendini alamadı.

"Okula neden birilerinin getirip götürmesi gerekiyordu? Artık dördüncü sınıfta hem de?" diye sordu bir anda Reiko, keskin bir ses tonuyla. Anna'nın gözleri özlemle albüme adeta çivilenmişti.

"Annem o sıralardan itibaren Furumaçi'de yeni açılan kültür merkezinde çiçek tanzimi dersi vermeye başlamıştı. Tokyo'da otururken bu konuda bir sertifika almış meğer. lşe arabayla gitmek için ehliyet de almıştı. İnsan canlısı mizaca sahipti ama bu civardaki ev hanımlarıyla pek kaynaşamamıştı. Bu yüzden de bir işi olmasından çok mutluydu.

Bu odaya tıkış tıkış yerleştirilmiş saksı bitkileri o sıralardan mı kalma acaba? Bunu demişken sadece tuvalet değil, duvarlar da kuru çiçekler ve çelenklerle süslenmiş. Onların da Masako'nun eseri olduğuna şüphem yok. Bu bir sürü pelüş oyuncak da el yapması olabilir.

"lşte bu yüzden ablam beni getirip götürmeye gönüllü olmuştu ... A, anne, kalktın mı sen? Uyusan iyi olurdu oysa."

Dudaklarını iyice şişirerek konuşan Anna'nın sesi birdenbire çocuksu çıkmaya başlamıştı. Rika ve Reiko aynı anda hızla ayağa kalktı, Anna'nın baktığı tarafa başlarını çevirdi. Karanlığın içinde, mutfaktaki küçük pencerenin arkadan aydınlattığı bir siluet görünüyordu.

"Ağrım bugün o kadar fena değil, o yüzden kalkmamda bir sıkıntı yok. Kırmızı pilav[3] pişmek üzere. Börülcesini dünden beri suda beklettim."

Altmış yaşlarındaki kadın mutfakta durmuş, onlara bakıyordu.

"Ben Masako. Manako ve Anna'nın annesiyim. Onca uzaklardan hoşgelmişsiniz."

Öğretmenlik yaptığı günleri anımsatan, net ve eksiksiz konuşan boğuk bir sesi vardı. Rika ve Reiko kendilerini tanıtırken, kadın pilav kaselerini çıkarıyor, yemek çubuklarını diziyor, titizlikle bir şeyler yapmaya devam ediyordu.

Belinin kötü olduğunu, pek yürüyemediğini Anna'dan duymuşlardı. Yine de iki büklüm olmasına rağmen yüzü de hareketleri de gayet kontrollüydü. Misafirler için üstünü değiştirmişti herhalde. Pullu, siyah bir örgü kazak ve tayt giyiyordu. Koyu kahverengiye boyanmış kısa saçları vardı. Eflatun çerçeveli gözlükleri, yanakları çökük ufak suratını neredeyse bütünüyle kaplıyordu. Rika şöyle bir düşününce Manako ile aralarında sadece iki yaş olduğunu fark etti. Bu kadını o sakin duruşu ve kendine has konuşma tarzıyla yetmişlerinde biri olarak hayal etmişti niyeyse.

"Hım, ben onu pek sevmem, Kırmızı pilavı yani... Kendini zorlamasaydın yapmak için," diyen Anna'nın ses tonuna şefkatten çok tembellik ha.kimdi. Aslına bakılırsa mutfaktan su sesi geldiğinde de albümün sayfalarını çevirmeyi bırakmamıştı. Ayağa kalkacak gibi görünmüyordu. Pilav pişiricinin, pişirmenin bittiğini ilan eden melodisi çalmaya başladı.

"A, öyle mi? Ee, neyse artık. Olur bazen. Hem onca yoldan gelmiş misafirlerimiz de var, " diye seslendi mutfaktan Masa-ko Kajii, kızının gönlünü almaya çalışırcasına. Bir yandan da ayakta duran Rika ve Reiko'yu gözleriyle işaret ediyordu.

Reiko, "Şey... ama... biz rahatsız..." diye lafa başlıyordu ki konuşması sert bir sesle kesildi:

"Lütfen yiyin bizimle. Hem karnınız acıkmış olmalı..."

Çok geçmeden masanın muşamba örtüsü üzerine dumanı tüten Kırmızı pilav ve terbiyeli türlü tabakları dizildi. Odanın tozlu havası iştahlarım kesse de Rika da Reiko da abartılı iltifatlarda bulunarak masaya oturdu.

Yemek çubukları için seramik ayak da yoktu masada, Amerikan servis de. Yemek çubuklarının uçlarında ufak kırıklar vardı. Pilav kaseleri ve tabakların renk ve şekilleri farklı farklıydı, misafirlik sofra takımı gibi görünmüyordu. Rika, yıllar önce Kajii'nin dilinin bunlara değmiş olabileceğini düşününce boğazı düğümlendi. "Yemek zorundayım," şeklinde bir görev hissiyle kendini zorlayıp yemek çubuklarını eline aldı. Belki de vaktiyle Kajii'nin tatmış olduğu bu yemeği yemek suretiyle kadına bir adım daha yaklaşacağım, diye kendine telkin ediyordu.

Kocaman kırmızı börülce taneleri, belli belirsiz ala bulanmış parlak yapışkan pirinçler arasından özlü ve dolgun görüntüsüyle göze çarpıyordu. Ağzına götürür götürmez, hafif diri pişmiş yapışkan pirincin, Rika'nın hoşuna giden şekilde yapışkan bir dokusu vardı. Tuzlu ve yoğun tatlı ... Sonrasında ise keskin olmayan hafif bir acılık ağzına yayıldı. Kırmızı börülcelerin lapaması yumuşak içi, kabuğundan taşarak nazenin bir meltem gibi o yoğun tatlılığı alıp götürmüştü. Öte yandan türlünün terbiyesi hazır satılan beşamel sos bloklarıyla yapılmış gibiydi; özel bir izlenim bırakmayan, vasat bir tadı vardı. O kadarla kalsa iyi, havuç da patates de düzgün pişmemiş gibi görünüyordu.

"Bu Kırmızı pilavda biraz soya sosu mu var acaba? Aroması tam oturmuş, çok lezzetli! Börülceler de tam kıvamında pişmiş! Bir kase daha yiyesi geliyor insanın. "

Yanında oturan Reiko'nun gözleri bunları söylerken bir anlığına parladı. "Madem Reiko da öyle diyor," diye düşünen Rika'nın ansızın kendi damak tadına güveni arttı ve lokmaları peş peşe yuvarlamaya başladı.

"Aa, nasıl da fark ettiniz, bravo! Aynen dediğiniz gibi. Niigata'ya ilk geldiğimiz sıralarda kocamın ailesinin evinde ilk kez yediğimde çok beğenmiştim. Kayınvalidemden bari bunu öğrendim," diyen Masako'nun solgun yanakları kızardı. "Yapı itibariyle, hiçbir zaman yemek pişirme konusunda iyi değildim. Buraya geldikten sonra da dışarıda yeme fırsatlarımız azaldı, yemeğe düşkün kocam da sürekli tadı şöyle olsun, böyle olsun diye taleplerde bulundukça iyice nefret ettim yemek yapmaktan. Hazır yemeklere ve mezelere yönelir oldum. Buradaki marketlerin mezeleri enfes oluyor! Kasaptaki kızarmış yiyecekler de kocaman... şöyle yani," derken kıkırdayarak elleriyle büyükçe bir kare yapıp gösterdi kadın. "Sonracığıma kocam hafta sonlarında falan yemekler yapıyordu; bahçede tuğladan ocak yapıp tütsülediği domuz pastırması gibi, soğanlar karamelize olana kadar kızartıp et suyu tenceresinde kaynatarak yaptığı köri mesela... Başka bir deyişle bir adamın hobi olarak yaptığı yemekler. Vakti olduğunda çokça para harcayarak yaptığı olağandışı olduğundan keyifli olsa da sonunda kabak benim başıma patlıyordu. Manako da Anna da, 'Anne sen de babam gibi ziyafetler yap bize,' diye şikayet eder olmuşlardı. "

Masako feci şekilde canı sıkılmışçasına kaşlarını çattı. Televizyonun arkasında kalan şömineyi hatırlayan Rika'nın aklına bir şey geldi:

"Kocanızdan kalan o hobi malzemelerini ortadan kaldırdınız herhalde? "

"Evet. Ölümünün hemen ardından odayı yeniden dekore ettim. Burada sıralı duran tüm ödüller, kupalar ve yağlıboya tablolar falan hepsini attım. " Şimdi fark ettim de bu odada bir *sunak da yok.*[4] "Gördükçe kocamı hatırlayıp çok üzüldüğümden..." *Yüzü acıklı bir ifadeye bürünse de yalan söylediği hemen anlaşılıyor.*

"Ablam bu yüzden çok öfkelenmişti. Cenaze sonrasında eve döndüğümüzde o akşam, on küsur yıldan sonra buraya ilk defa geldiğinde gördü ki, babamın eşyaları neredeyse tamamen ortadan kalkmış, oda bütünüyle değişmişti. Bu ev artık benim yuva bildiğim yer değil, demişti."

Anna üzüntüyle dudaklarım bükünce Masako onun moralini düzeltecek bir şeyler söyleyip konuyu dağıttı.

Ortaokul üçüncü sınıftaydı. Kıştı. Babasının apartman dairesinde apartman görevlisiyle birlikte cesedi bulmalarının hemen ardından polis ve adli tıp uzmanlarının gelmesini beklerken Rika ankesörlü telefondan annesini aramıştı. O sıralarda cep telefonu taşıyanlar henüz çok azdı.

"Öldü mü? Öldüğünden emin misin? Yoksa henüz tam bilmiyor musun?"

Benim duygularıma yönelik endişeleri yüzünden sakin kalmaya çalışsa da sesinde kesinlikle heyecan tınıları hissediliyordu. Yaşıyor olması ihtimalini kurcalamaktan ziyade bunun katiyen doğru olup olmadığını derhal öğrenmek için soruyor gibiydi.

"Hemen oraya geliyorum. Sen hiçbir şey yapma sakın. "

Cesedi bulmasından sonra Rika o eve bir kez bile adım atmamıştı. Otopsi tamamlanıp ölüm sebebi anlaşılır anlaşılmaz annesi harekete geçmişti. Babasının akrabaları işi inada bindirip parmaklarım bile kıpırdatmadıklarından annesi neredeyse tek başına cenazeyi organize etmişti. Cenaze nöbeti sırasında babasının ebeveyni ve akrabalarının, "Onu sen öldürdün!" şeklindeki histerik suçlamaları karşısında bile yüz ifadesi hiç değişmemişti.

Annesi babasının dairesine bir temizlik şirketi ekibini götürmüştü. Babasının kanının sıçradığı halıyı, nikotin ve tozun nüfuz ettiği evin içini tamamen temizlemişler, birkaç fotoğraf albümü dışında ailenin tüm anılarını ortadan kaldırmışlardı. Annesi, tadilat bittikten sonra evi hemen satmıştı. Satıştan gelen para ve babasının banka hesabında zar zor kalmış azıcık bir meblağ, kanunen Rika'mn olmuştu. Annesi bunu onun eğitimi için kullanacaktı. Kadın gayet hızlı davranmış, hiç boşa vakit harcamamıştı. Kafasında defalarca bunun provasını yapmıştı herhalde. Elbette annemin yaptıklarına itirazım yoktu. Benim yapamadıklarımı o benim için tek başına üstlenmişti. Her şeyin ötesinde o daireye bir daha gitmeyeceğim için minnettardım.

Yine de annemin, babamın ölümünü dört gözle beklediğini düşünmeden edemiyordum. Her ne kadar görüşmüyorlarsa da

babamın dolaylı olarak onun canını acıtmaya devam ettiği bir gerçekti.

Ayda bir Mitaka'ya yatılı olarak giden Rika, "Babam iyi, tek başına olsa da mutlu," diye annesine yalanlar söylemeyi sürdürse de bu ufak çabaları her zaman paramparça olurdu. işgüzar kadınlar babasının ne kadar sefil, ne kadar ihmalkar bir hayat sürdüğünü en ince detayına kadar annesine bildiriyordu. Apartmandaki komşular, Rika'nın o civarda yaşayan ilkokuldan sınıf arkadaşlarının anneleri... Annesi hiçbiriyle samimi bile değildi, boşandıktan sonra hiç ilgisinin kalmadığı insanlardı. Kadının yeni telefon numarası, onu merak ediyormuş numarası yaparak kasten butiğe gelip numarasını soran birinden etrafa yayılıvermişti. Sanki babası kocaman bir bebekti de annesi bebeğini ihmal etmiş ve terk edip gitmiş gibi konuşuyorlardı:

"Gözleri çok boş bakıyor, endişeleniyoruz. "

"Öylesine şık biriyken görünüşüne hiç aldırmaz oldu." "Anlaşılan o ki market yemekleri yiyerek, özensizce yaşıyor. " "Daha elli yaşını yeni geçmiş ama çok yaşlı görünüyor. " "Hadi ama, inadı bırakın da dönün evinize."

O dönemde Rika, telefonu her kapattığında çömelip alnını tutan annesini defalarca görmüştü.

"llk defa adet gördüğünde, Kırmızı pilav pişirmedim onun için, halbuki usul budur, bilirsiniz," diye fısıldadı Masako. "ll-kokulun ortasına bile gelmemişti daha. O kadar erken oldu ki ters giden bir şeyler olduğunu düşünüp çok korktum ve bu önemli olayı doğru dürüst kutlamadım. Acaba bu yüzden mi her şey böyle oldu? .. Yok ama, öyle değildir, yok. "

Kendini ikna etmek istercesine mırıldanıyordu. Dediğim dedik bir şekilde hafif morarmış dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı. Dudakları çok inceydi, kıvrımı yoktu, kızlarınınkine hiç benzemiyordu.

"Annem de bana Kırmızı pilav pişirmedi."

Rika bunu söyleyince Reiko da saçlarım bile savuran şekilde kuvvetle başını salladı:

"Benim de, benim de... Zaten annem babam eve pek uğramazdı. Sizin böyle evde Kırmızı pilav yapıyor olmanız bile harika bir şey! Düzgün bir yaşam süren güzel bir aile olduğunuz hissi veriyor insana."

"Ee... şey, yani, ben..."

Masako'nun yüz ifadesi bir anda yumuşamıştı. Bu kadın belli ki takdir edilmeye aç. Çok uzun zamandır bunu bekliyor ve sürekli olarak hayal kırıklığına uğruyor.

"Ablam şöyle söylemişti: 'Ben herkesten önce adet gördüğüm halde sınıfta kimsenin haberi bile olmadı, öğretmenlerim de hiç beni kutlamadı. Oysa koşuda ya da derslerde birinci gelen çocukları hep övüyorlar...'" Anna bunu hatırlayınca güldü. "Bacaklarının arasında olan şeyler için kimse seni övmüyor, bu haksızlık, diyordu. Kendin söylemekten başka çare kalmıyormuş."

Rika afalladı ve ne yaptığını düşünmeksizin yemek çubuklarını bıraktı. Ağzındaki Kırmızı pilavın tadında bir ekşimsilik hissetti. Masako'nun hiç sarsılmış gibi bir hali yoktu; Reiko'nun ikinci kase Kırmızı pilavını deminkinden çok daha özenli hareketlerle koydu. "Tam Manako işte! Her zaman övgü almaya odaklanır. Bunun için gerekli çaba ve hazırlığı ise göz ardı eder," diyerek kaseyi Reiko'ya uzatırken de utangaç bir şekilde gülümsedi. "Bu şekilde birlikteyken sanki siz kızların annesi gibi hissediyorum!"

Masako özellikle Reiko'dan hoşlanmış gibi görünüyordu. Ona bakan gözleri sevgiyle doluydu. Rika, onun halkla ilişkilerde çalıştığı dönemde yaşlı kadınlar arasında acayip popüler olduğunu hatırladı.

"O, kız arkadaşlarım buraya hiç getirmezdi. Anna da asla birilerini getirmedi. Buna canım sıkılırdı."

Anna sanki başkasından bahsediliyormuşçasına ilgisiz bir yüz ifadesiyle terbiyeli türlüsünü yiyordu. Kırmızı pilavı gerçekten de sevmiyor gibiydi, yemek çubuklarını ona değdirmeye bile yeltenmemişti.

Masako sanki içinde biriken şeyler artık taşmaya başlamış-çasına konuşmayı sürdürdü:

"Ben eskiden beri evde oturmaya uygun biri değildim. Bu kasabada yapacak hiçbir şey de olmadığından çok sıkılıyordum. Kültür merkezinde çalışmaya başladıktan sonra oradaki öğretmenler arasından arkadaşlar edindim ve nihayet hayata dönmeyi başardım. iş çıkışında tenis, voleybol falan oynardık. Bakmayın böyle göründüğüme, eskiden sporcu bir kızdım. Ama kocam bunları hiç iyi karşılamadı. O modern biriymiş gibi davransa da işin aslı Niigata'da doğmuş, zengin ailenin oğlu olarak büyümüş, karısının evde durmasını isteyen bir tipti. Kadınlara bakış açısı feci muhafazakardı. O nesildeki solcu erkeklerde sıkça rastlanan bir tip yani."

"Annemden boşandığından ayrı yaşadığımız babam da o tipte biriydi! O yüzden çok iyi anlıyorum. Öğrenci hareketlerinde tanışmışlardı. O döneme uygun modern bir çift olmaları beklense de..."

Rika tereddütsüz bir gülümsemeyle lafa böyle girince Masako'nun gözleri parladı.

"Anneniz tek başına büyüttü sizi yani? Müthiş bir şey bu! Ben de Anna ve Manako kendi ayaklan üstünde dursunlar istemiştim. Düzgün meslekler edinip kendi geçimini sağlayan kadınlar olsunlar istemiştim de heyhat..." Masako böyle hararetle konuşmaya devam ederken bir anda başını kaldırdı. Pencerenin dışındaki kar manzarasından yansıyan ışık, kadının kırışıklıklarını ve boynundaki sarkmaları gün gibi ortaya çıkarmıştı. "Kızım katil falan değil! Bundan eminim. insani değerlerden sapacak bir şekilde yetiştirmedim ben onu kesinlikle! Manako adını ona ben verdim, ismin anlamındaki 'mutlak doğru'lara göre yaşaması dileğiyle. Kocam onu çok şımarttı ve çocuk yetiştirmenin sadece keyifli kısımlarım aldı. Ben ise onun yerine babalık rolünü üstlendim ve Manako'nun disiplini ve usturuplu davranmayı öğrenmesini sağladım. Bu yüzden benden nefret ettiyse bile umurumda değil."

Gözleri hafif çakmak çakmak. Dudakları titriyor. Sonuçta tutarsız bir izlenim vermesinin sebebi, çocuk yetiştirme tarzından duyduğu özgüven ve kızına gösterdiği güvensizliğin baş döndürücü bir hızla birbirine karışması olsa gerek. Eğer söyleyeceksem, şimdi söylemeliyim.

"Manako Hanım'ın odasını bize göstermeniz mümkün mü acaba? "

"Olur," dedi Masako dobraca. Küçük kızının bakışlarını savuşturmak istercesine ayağa kalktı. Annesinin ardından isteksiz bir tavırla Anna da yerinden kalktı. Peşlerinden de Rika ve Reiko...

Oturma odasından çıkıp dik merdiveni tek sıra halinde tırmandılar. Vücudu artık tümüyle ısındığı için çıplak ahşap zeminin soğukluğu ve evin giriş tarafından esen ayaz Rika'yı fena etkiledi. Merdivenin tepesine geldiklerinde üç kapı vardı. Masako birinin tokmağına elini uzatmıştı ki Rika sordu:

"Haddimi aşıyorum belki ama sizin yatak odanız hangisiydi?"

Önden giden Anna yanıtladı:

"lşte şu. Şimdi annem tek başına kullanıyor orayı."

Bunu söylerken parmağıyla da karşıdaki kapıyı işaret ediyordu.

Rika kendi küçüklüğünü hatırlamaya çalıştı. Bir kez bile anne babasının cilveleştiğini hissettiği olmamıştı. Annemi şiddetle azarlayan babamda cinsel bir dürtü sezerek korktuğum zamanlar var mıydı, o olabilir işte.

Kapı açılana kadar geçen süre bir asır gibi geldi Rika'ya.

Babasından haber alamayınca koştura koştura dairesine gittiği sırada da aynı böyle hissetmişti. Okuldan çıktığından itibaren babasına bir şey olduğuna dair güçlü bir önseziye kapılmıştı. Tanıdık apartman görevlisinin yanında anahtarını kapının kilidine sokmuştu. Hemen ardından gözünün önüne serilen manzarayı muhtemelen asla unutmayacaktı. ..

Havada yapıştırıcı ve küf karışımı bir koku vardı. Rika gözlerini kırpıştırdı. Yaklaşık beş hasırlık odayı tümüyle kaplayan gri bir halı serilmişti. Çalışma

masası, yatak ve tavana kadar yükselen bir kitaplık görünüyordu. Kapıdan hemen girince bir gömme dolap vardı. Yatak örtüsü ve perdeler lacivert-yeşil kareliydi. Çalışma masasının üzerine dizili sözlükler hayli yıpranmıştı. Okulda dağıtılan çıktıları andıran bir tomar kağıt düzensiz olarak bir klasörden taşıyordu. Otomatik kalemtıraş, Rika'nın kullandığının aynısıydı. Haznesinde açılmış kalem talaşları duruyordu. Ne bir tane oyuncak bebek vardı, ne de dantelli, fırfırlı bir şeyler.

"Okumayı çok severdi, tam bir kitap kurduydu. Kocamın tavsiyesiyle küçüklükten itibaren çok okurdu. Hatta yerel kütüphaneden ödüller bile almıştı."

Masako'nun söylediği gibi duvarda çerçevelenmiş birkaç tane kitap yorumlama ödül sertifikası asılıydı.

Raflar, Fransız klasikleriyle ve çağdaş Japon edebiyatından kitaplarla tıka basa doluydu. Masako gayet memnun bir ifadeyle bu sıralanmış kitaplara bakıyordu. Reiko, onlar farkına bile varmadan yeniden fotoğraf makinesini eline almıştı.

"Fotoğraf çekmemin bir sakıncası var mı acaba? Hepsi referans olarak kullanmak üzere. Maçida'nın Manako Hanım'la röportaj yaparken bu odayı akılda tutması önemli bir artı olacaktır, o yüzden. "

Masako bir süre tereddüt ettikten sonra başıyla onayladı.

"Halkın görüşü muhakkak değişecektir; Manako Hanım'ın gerçek yüzünü tanımalarını sağlayabilirsek. .."

Reiko'nun bu sözleri üzerine Masako'nun gözleri hafifçe yaşardı. Hemen ardından rüzgar pencerenin camına öyle sert vurdu ki hepsi bir anda başlarını kaldırdı.

"Kar gittikçe şiddetleniyor. Maçida Hanım, Sayama Hanım, bu gece burada kalsanıza?"

Reiko daveti nazikçe reddetmeseydi, Rika az kalsın, "Zahmet vereceğiz ama çok iyi olur," diyordu. Manako Kajii'nin evinde kalmak... Bir muhabir

olarak onun için inanılmaz bir deneyim olurdu.

*

Reiko bumbuz olmuş ayaklarını altında ısıtma tertibatı bulunan masanın altına sokar sokmaz kazağının kollarını sıvadı ve bileklerini çevirerek kollarının iç kısmını Rika'ya gösterdi.

"Şuna bir baksana!"

Süt gibi bembeyaz teninde pek çok kırmızı leke göze çarpıyordu; balon gibi şişmişlerdi. "O ne!" diyen Rika yüzünü ekşitti. Niigata lstasyonu'ndan arabaya on beş dakikalık mesafede bulunan, spesiyali kuzinede pişmiş pilav olan bu lokanta, Kajii'nin tavsiyelerinden biriydi. Klasikjapon tarzındaki oturma yerlerinden gayet iyi görebildikleri tezgahın iç kısmında şişe geçirilmiş balıklar tandırın etrafına dizilmişti. Lokantanın bir çalışanı kuzinenin içine yakacak olarak saman koyuyordu. Tıpkı masalları andıran bir manzara vardı.

"Feci kaşınıyor. Rika, sen iyi misin?"

"Bende bir şey yok. Ne oldu ki, alerji mi?"

"Akarlar ya... O evdeki pelüş oyuncaklarda olsun halıda olsun, çok fazla vardı. Ben öyle darmadağın, hijyenik olmayan ortamlarda cidden yapamıyorum, tüm vücudum dayanılmaz şekilde kaşınmaya başlıyor. "

Lekeleri, tırnaklarıyla hatır hutur yolarcasına kaşıyordu. Her an kanayabilir gibi görünüyordu. Reiko'dan hiç alışkın olmadığı bu tür şiddetli hareketler karşısında, Rika'nın yüreğinde bir ürperti oldu.

"Hadi ya? Böyle soğukta akar oluyor mu? Ahırda ısırılmış olmayasın? "

"Orası tertemizdi. Havalandırması da iyiydi. Hava dolaşımı gayet düzgün."

"Reiko, baksana... Ne diyorsun, evleri hakkında?

Kajii'lerin evine çağırdıkları taksiye bindiklerinden beri ikisi de bu konuyu açmaktan kaçınmıştı.

Reiko gözlerini kollarındaki lekelerden ayırıp kesin bir dille konuştu:

"Ürkünç! Aşırı ürkünç!"

Rika, onun bu kesip atan tarzda konuşması karşısında adeta şoka uğramıştı. Bu, Rika'nın şimdiye kadar hiç tanımadığı bir yüzüydü Reiko'nun.

"Çılgınlar! O ailenin hepsi... Ama çok şey öğrendik. Katiller böyle yerlerde yetişiyor demek ki... Öz kızı öyle bir duruma düşmüş, kadınsa kendinden tamamen emin bir şekilde nasıl terbiye verdiğini anlatıyor. Kajii'nin annesi kafayı yemiş. Kardeşi de öyle. lşine gelmeyen şeyler için hiç yokmuş gibi davranıyor. Sadece görmek istediklerini görüyor. Böyle aileye böyle evlat işte Kajii. Ben kesinlikle ikna oldum; Manako Kajii kesinlikle bir katil. Hatta belki babasını bile halleden o kadındır? Cenazeler dışında baba ocağına dönmediğini söylemeleri yalanın dik alası."

Kendini konuşmaya kaptıran Reiko'nun öfkeli halinden etkilenen Rika sordu:

"Amacı ne olabilir?"

"Tokyo'da pek çok yaşlı adamın desteğiyle yaşadığı ortaya çıktı belki ve hayatında ilk defa azarlandı Kajii. Öfkeden kendini kaybedip karlı yolda onu itti mesela. Ya da belki para meselesidir. Adamlardan biri parasını geri istedi. Sırtını dayadığı babası yardım etmeyi reddedince gözünü kan bürüdü. Hım, evet, kesin böyledir. "

"Anlamıyorum. Sen Kırmızı pilavdan ikinci porsiyon bile istedin ve şimdi..."

Bunu söylerken sesim kesin huysuz bir çocuğunki gibi geliyor kulağa.

"Sempati toplamak için o kadarını yapacaksın zaten. Rika, sen profesyonel bir muhabirsin! Ufacık bir yaltaklanmayı bile beceremezsen işini nasıl yapacaksın? Görev icabı bile yenemeyecek bir tadı yoktu, onu da söyleyeyim. Ama şöyle bir baktım, mutfağı pislik götürüyordu, lavabo yapış yapıştı, içim fena oldu yani. Kadının kızı cinayet zanlısı, o tutmuş

muhabirlere kutlu bir günmüş gibi Kırmızı pilav ikram ediyor! Hem söylesene, süt ürünlerinin böylesine lezzetli olduğu bir yörede hazır satılan beşamel sos tozuyla terbiyeli türlü yapmak, olacak iş mi!"

Elitizm kokan bu sözleri -kendine söylesem küplere biner gerçi de- bana Kajii'yi anımsattı.

Şu anda, bu şubat akşamında Tokyo Cezaevi'ndeki Kajii ne düşünüyordu acaba? Agano'ya gelen Rika'yı hiç düşünüyor muydu? iyi geçinemediği annesi ve baba ocağı hiç aklından geçiyor muydu? Pilavla miso çorbası, tuzlanmış somon, turşu, şiokara ve rulo omlet geldi masalarına. Rika, pirincin bariz tatlılığına yine hayran kaldı. Memleketinin bu lezzetini, Manako Kajii'ye de tattırma isteği duydu.

"Reiko ya... bence de o insanlar, biraz garipler mi desem, gerçeklikten kopuklar mı desem... Yine de bana o kadar da anormal görünmediler. "

"Rika sen aklım mı kaçırdın? Neye bakıyordun? Nasıl hiçbir şeyi fark etmezsin? Cidden sana garip gelmedi mi? Ben o kadar ürkünç bir ev hiç görmedim!"

Reiko kulaklarına kadar kızarmıştı. Bende mi bir tuhaflık var acaba? Yoksa arkadaşının işlerine bu denli karışan Reiko mu tuhaf?

"Sahi, boğalar nerede acaba?" dedi Reiko pat diye, hesabı ödedikten sonra bir taksiye binip arka koltuğa oturur oturmaz. Rika bir an neden bahsettiğini anlayamadı. Akiyama'mn ahırında geçirdikleri zaman çok uzak bir geçmişte kalmış gibiydi. "Menileri yapay olarak toplanıyor... Süt ineklerine sperm sağlamak amaçlı olduklarına göre yenmiyorlardır herhalde ... Hadi spermi sağladılar, sonrasında ne yapıyorlar acaba? Spermi verince her şey bitiyor mu? .. Acıklı geliyor kulağa, değil mi?"

Eminim ki Reiko, şu anda Ryosuke Bey'i düşünüyor.

Niigata'ya geldiğimizden beri Makoto neredeyse hiç aklıma bile gelmedi. Artık bundan dolayı kendimi suçlu da hissetmiyorum.

Şehri kaplayan kar, neon ışıklarla yarışırcasına parlıyordu.

*

Rika uyanır uyanmaz akıllı telefonunu kontrol etti. Perdenin ötesinde görünen gökyüzü, dün sabahkinden çok daha kapalıydı. Banyodan saç kurutma makinesinin sesi geliyordu. Uyku mahmurluğu etkisindeki boğazını zorlayan Rika onu bastırmak için sesini iyice yükseltti.

"Akiyama Bey'den mesaj gelmiş!! Bana yaklaşık iki saat zaman ayıracakmış. Şimdi çıkarsam yetişebileceğim. Agano'daki yoğurt fabrikasının içindeki kafede buluşacağız. Benden bahsetmiş sadece. Kusura bakmazsan bugün sensiz gidebilir miyim? "

Onun ısrarcı olacağını düşünmüştü ama banyodan kafasını uzatan Reiko, fön çekmekte olduğu ve nemliliğinden ötürü parlak görünen saçlarını sallayarak başıyla onayladı. Dün gecekinden tamamen farklı, sakin yüz ifadesi Rika'nın içini rahatlattı.

"Tamamdır. Madem öyle ben de günümü Niigata'yı gezerek geçiririm. KajiMana'nın listesindeki hediyelikleri alının. Akşam bir yerde buluşuruz o zaman?"

Acele etmeden kahvaltı ettiler. Sonrasında otel girişinde Reiko onu uğurladı ve Rika dünkü gibi taksiyle Agano'ya gitti. Hava tahminlerine göre akşam kar fırtınası olacakmış.

Yoğurt fabrikası küçük ölçekliydi ama orada üretilen ürünlerin markasını Tokyo'daki süpermarketlerde sıkça görüyordu. Anlaşılan fabrika, turistik bir yer olmuştu. Rika adını söyler söylemez şoför, "Tamam," diye başını salladı.

Rika biraz erkenden oraya vannca tesisi dolaşmaya karar verdi. Devasa bir tanktan uzanan boru, üzerinde marka logosu bulunan bir kamyona bağlanıyordu. Acaba süt akıyor mu oradan? Borunun içi, etraflarını

çevreleyen kar manzarasıyla ilişkili gibi hissetti Rika. Reiko'nun dün söyledikleri aklına geldi. Damızlık boğaların kaderini merak etti birdenbire.

Fabrikanın hemen önündeki prefabrik bir yapıda bulunan küçük kafeyi çabucak buldu. Alçıdan heykeller ve çiçek tarhlarıyla çevrili açık hava bölümü, karla kaplıydı ve ortalığa tam bir sessizlik çökmüştü. Kapıdan içeri girer girmez ise bir tereyağı kokusu insanı sarıyordu. Tezgahın arkasında sıralanmış denizci tarzı üniforması bulunan kafe çalışanları, "Hoşgeldi-niz," diyerek onu karşıladı.

Beyaz rengin hakim olduğu aydınlık kafenin arka tarafında oturan Akiyama, Rika'yı görür görmez ayağa kalktı. Şişme yelek ve kot pantolonuyla dünkü tulumlu halinden çok daha genç görünüyordu. Rika bambaşka biriyle karşı karşıya olduğu hissine kapıldı.

"Onca işinizin arasında zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Dün için de minnettarım," diyen Rika adamın karşısına oturdu. Hemen ardından öğrenci görünümlü bir kadın garson, siparişlerini almaya geldi. Rika röportajın ortasında bunu yaptığı için özür dileyerek bir girizgah yaptı alçak sesle, sonra da çırpılmış tereyağlı ve yoğurtlu waffle ve sütlü kahve istedi. Bu, Manako Kajii'nin listesinde vardı ve Rika muhakkak tatmak istiyordu.

"Zamanlama süper oldu. Şansımıza normalde samimi olduğum bir nöbetçi mandıracıyı ayarladım. Ara sıra eşim ve ana-babamın da nefes arasına ihtiyacı oluyor, malum. Hem siz de yarın buradan ayrılıyorsunuz, değil mi Maçida Hanım?" dedi adam, bir yandan karton bardaktaki kahvesine şeker ve bolca süt eklerken.

"Nöbetçi mandıracı mı? Affınıza sığınıyorum, bu konularda hiç bilgim yok. Böyle bir yöntem var yani? Şey aslında... eğer fatura kesebilirseniz o nöbetçinin ücretini ben sonra ödeyebilirim. "

"Sahi mi? Çok makbule geçer cidden. Evet, mandıracıların tatili hiç olmaz. Ama son zamanlarda dışarıdan bir yardımcı edinmek suretiyle derslere ve pratik yapılacak eğitimlere gitmeye zaman bulabiliyoruz artık. Ebeveynlerimizin dönemi için akla hayale sığmayacak bir şey olsa da bu şekilde kestirme yollar kullanıp zamana ayak uyduramazsak sonraki nesillerin bu işe devam etmesini sağlayamayız, değil mi?"

Rika'nın içeceği ve waffle'ı geldi. Kahverengiye çalan kareli desenli hamurişinin üzerine konan çırpılmış tereyağı eridi, yavaş yavaş altın rengi bir şelaleye dönüştü ve waffle üzerindeki çukurlan bulup doldurdu. Rika, tereyağını iyice emmiş ve tuzluluğu ideal seviyede, hoş bir nemliliğe sahip hamuru afiyetle yemeye başladı. Yüzümde nasıl bir zevk ifadesi varsa artık, Akiyama'nın kıkırdamasıyla çok utandım.

"Ne hatırladım... Manako buranın waffle'lanna bayılırdı. .. Sık sık yerdi burada, tek başına bir dolu hem de... Annesi de sık sık bu yüzden onu azarlardı."

"Akiyama Bey, Manako Kajii hakkında ne düşünürdünüz?"

"Biz ailece görüşürdük, küçüklüğümüzde sıkça beraber oynardık. Bizim ineklerin doğumunu seyretmeye bile gelirdi. Babası Tokyo'dan getirttiği şekerlemelerden, keklerden ne çok verirdi bize, nasıl da sevinirdik. Annesininse daha o zamanlardan asabi ve ürkütücü bir havası vardı, sanırım bu yüzden pek sevmezdim. Sonra ortaokul-lise dönemlerinde okulda karşılaşınca selam bile vermez olduk birbirimize."

Şimdi düşününce Manako Kajii'nin ağzından Akiyama Bey'in adını bir kez bile duymadığımı fark ettim. Kendisiyle aynı yaştaki bu gürbüz adamı nasıl bir gözle görüyordu acaba?

"Mahkemede de benimle konuşmalarında da küçüklüğünden itibaren erken geliştiğini, memleketinde dikkat çektiğini, ilgi topladığını defalarca anlattı. Kız kardeşi de öyle söylüyor. Bu doğru mu?"

"Dikkat çektiğini söylemek doğru olabilir ama biraz sıradı-şı olduğundan mı desem... Sessiz biriydi ve ne düşündüğü pek anlaşılmadığındandı bence."

Yandaki masaya iki çocuklu bir çift oturdu. Akiyama, "Ooo! " dercesine bir elini kaldırdı, komşu masadaki baba da gözüyle selam verdi. O kadar. Sınıf arkadaşı mıydılar acaba? Eğer öyleyse Kajii'yi tanır. Tek kelime etmeden gerçekleşen bu iletişim, ikisi arasındaki ilişkinin samimiyetini anlatıyor gibiydi.

"Erken gelişmişti, demem ne kadar doğru olur bilemiyorum... Bana hep çocuksu görünürdü. Sürekli dalıp giden, ağır-kanlı inekleri andıran bir çocuk gibi görürdüm onu."

Rika bu söz üzerine ikinci waffle'ına saplamak üzere olduğu plastik çatalım istemsizce tabağın kenarına koydu.

"iri olduğu kesin ama bu yüzden zorbalığa maruz kalmadı hiç. Bizim sınıfta hep iyi çocuklar vardı. " Akiyama özlem dolu bir ifadeyle gülümsedi. "Okuldaki kültür festivalini hatırladım şimdi. Hep beraber lokmalık sünger kekler sattığımız bir tezgah açmıştık. Babam okul aile birliği üyesiydi, o bağlantı dolayısıyla da festivalde bizim süt kullanılmıştı. işte o zaman aile işimizle gurur duymaya başladım. Ne eğlenceliydi o festival! Büyük bir haşan kazanmış, hatta yerel bir gazetede ufak bir haber bile olmuştuk. Bizim mandırada sıcak süt içtiniz, değil mi? O fikir de o zaman aklıma gelmişti."

Rika ansızın Manako Kajii'ye acıdı. Tarım ürünlerinin yetişmesinin zor olduğu söylenen, dümdüz uzanıp her şeyin görülebildiği bu ovada bir kız çocuğu olarak standartların dışında bir mizaçla yaşamak. ..

Yan masadaki küçük kızın suratı kremalı waffle'ından yapış yapış olmuştu.

"Birine ilişkin dedikodu -haftalık dergilerde olduğu gibi-sürekli olarak gündemde kalmaz burada. Tokyo'da da öyledir, herhangi bir yerde de, değil mi? Tabii burası küçük bir kasaba olduğundan eğlencesi az, size de hiçbir şeyi yokmuş gibi görünüyor olabilir, ama dedikoduya ayıracak öyle çok zamanı da ilgisi de yoktur kimsenin," diyen adamın heyecan da yapmacıklık da bulunmayan, mevcut durumu kabullenmiş bir ses tonu ve bakışları vardı. "Ben kız olsun erkek olsun sınıf arkadaşlarımız arasından, 'Manako'yu seviyorum,' diyen bir tek kişi bilmiyorum. Böylesine uzun bir zaman boyunca aynı yerde yaşamamıza rağmen hem de... Bu biraz tuhaf değil mi sizce de?"

Adam, herhangi bir kötü niyeti olmaksızın, ne diyeceğini bilemezmişçesine başını hafif yana eğdi.

lşte bu, diye düşünen Rika'nın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Manako Kajii'nin inatla göz ardı ettiği şeylerden biri. O neslin ortalama değer yargılanna sahip bir adamın yaptığı böylesine açık ve çekincesiz bir değerlendirme.

"Sevgililerinin hepsi de intemetten tanıştığı yaşı ileri ya da kadınlarla fazla deneyimi olmayan erkeklermiş, değil mi? Kartvizitinizi alınca bir müddet bunu düşündüm, sizinle konuşsam mı diye..."

Yan masadaki kızın annesi sonunda onu azarlamaya başlamıştı. Akiyama hafifçe gülümseyip kahvesinden bir yudum içti. Tatlı waffle ve tereyağı kokusu, bir anda Rika'yı sarhoş edercesine kafenin içine yayılmıştı sanki.

"Kajii ailesiyle eskiden aram gayet iyi olduğundan sizinle böyle konuşmak bana kendimi suçlu hissettiriyor. Şimdiye kadar röportaj gibi şeyler için çok gelen oldu ama babam hepsini reddetti. Ama ben ne olursa olsun sizinle konuşmak istedim. Sizin Anna'nın arkadaşı olduğunuzu sanırken haftalık dergi muhabiri olduğunuzu öğrenince oldu bu sanının. Kendime hayret ettim, ne kadar havaiymişim diye! Kanın da çok güldü buna. Anlaşılan ben içten içe popüler olana meyleden biriymişim! "

Akiyama kahvesini bıraktı ve hafifçe öne eğildi.

"Şöyle bir şey mümkün mü dersiniz, izlenimlerin sonradan kurgulanması? Şimdi şöyle... On yedi yaşındaydım, kış mevsimiydi. Onun yaşça büyük garip bir adamla dedikodusu çıkmıştı. Elbette hepimizin üniversite sınavı ve seçeceğimiz yol üzerine kara kara düşündüğümüz bir dönemdi. O yüzden de bu dedikoduyu duyduk ve çabucak unuttuk. "

"Yaşça büyük Tokyolu bir adamla dolaştığına dair söylentiyi diyorsunuz, değil mi? 'Paralı flört' olduğuna dair dedikodu çıkınca artık bu kasabada kalamamış hani. .."

"Haftalık dergilerde o tarzda şeyler yazıyordu, evet. Yani evet, öyle. Bu bilgide hata yok. Hiç kimse yalan söylüyor değil. Ancak nasıl desem, o zamanki havayı yazmıyorlar. Gerçekler biraz farklı o yüzden. Buradan iki kilometre mesafedeki lisemiz, şimdilerde sadece üniversite odaklı öğrencilerin gittiği bir okul ama bizim zamanımızda okulla ilgisi olmayan

serseriler çoktu, kız erkek ilişkileri de hayli hareketliydi. Öğrencilerin genelinin aksine Manako çocuksu, masum bir izlenim veriyordu."

Bacaklannın arasında olan şeyleri kendin söylemediğin sürece kimse seni övmüyor.

"O dedikodudan sonra artık farklı değerlendirildiğini söylemekle bunun arasında bir nüans var aslında. Diğerlerinin belki gevrek gevrek gülerek onu kınamadan kollamaya devam ettiğini söylemek makul olur. Bir ihtiyarla dolaştığının görülmesi, öyle ahım şahım bir şey değildi. Zaten o dönemde medyada 'paralı flört' konusu pek gündemdeydi, sıradandı yani."

Rika ne kadar göz kesilse de karşısındaki Akiyama'da güçlü bir duygu algılamıyordu. Rika'nın çevresindeki insanlarda kesinlikle bulunan "zanlı Manako Kajii"ye yönelik merak, öfke, biraz da kıskançlık. .. Adamda bunların hiçbiri hissedilmiyordu. Bu kasabada zaten hiçbir şey gizlenemezdi herhalde. Çokça yemek yiyen ve göze çarpmayan bir kız. Adamın Manako Kajii hakkında bildiği bundan ibaretti.

Rika özel çaba göstererek kendisine zaman ayırdığı için ona jest olarak son dönemde mandıracılıktaki gelişmelere dair birkaç soru sordu. Akiyama da onlara birer birer detaylıca cevap verdi.

Rika teşekkür edip ondan ayrıldığı sırada gökyüzü tamamen bulutlarla kaplanmıştı. Fabrikayı gezip görsem mi, diye bir düşündü ama yavaştan Niigata'ya dönmesi daha iyi olacak gibi görünüyordu. Taksi çağırmak için cep telefonunu çıkarmıştı ki Reiko'nun aramış olduğunu fark etti. Onu aradı ve telefon çalarken gözleri bir yandan da uzaklardaki Suntopia'ya boş boş bakıyordu. Acaba bir daha ne zaman görürdü onu? Telefondan Reiko'nun sesi geldi:

"Rika, aslında ben de şu anda Agano'dayım. Senin hemen arkandan aynı yöne doğru yola çıktım. Sana yalan söyledim. Şimdi bir kez daha Manako Kajii'nin evine gidelim. Ben önden gidiyorum. Sen de hemen gel."

"Sen neden bahsediyorsun? Öyle kafana göre hareket edemezsin !"

Cevap gelmedi. Telefon çat diye kapandı. Durumu kavradıkça Rika'nın öfkesi kabarmaya başladı. Kajii'lerin evine mesafe çok olmadığından mecburen yürüyecekti. Böyle düşünmem ayıp kaçabilir ama Ryosuke Bey'in ona artık dokunmaması-nın sebebi cinsel sorunlar değil de Reiko'nun karşısındakine aldırmadan böyle pervasızca davranmasından bıkması belki de. "Şöyle olacak, " diye kafasında birfikir var ve buna uymayan hiçbir şeyi kesinlikle kabul etmiyor! İşini bırakma, diye onca ciddiyetle onu uyardığım zaman da beni dinlememişti. Henüz akşam olmamışsa da gökyüzü geceymiş gibi kararmıştı.

Rika, Kajii'lerin evindeki interkoma bastığında Anna'nın, "Kapı açık," diyen sesi duyuldu. Oturma odasına girdiğinde Reiko kanepede Anna'yla yan yana oturuyordu. Rika'ya şöyle bir bakış atan Reiko, onun kendisini paylamasına fırsat vermeden, Anna'ya döndü ve Rika'ya duyururcasına konuşmaya başladı.

"Bana en başından beri tuhaf gelen bir konu var: On yedi yaşında olduğu o kış ablanızın görüştüğü kişinin kimin nesi olduğunu bilen hiç kimsenin olmaması. Gerçekten de öyle biri var mıydı?"

"Ablamla samimi, yaşı büyük bir adam kesinlikle vardı." Anna bariz şekilde sarsılmıştı. Sesi varla yok arasıydı.

"Bir saniye, Reiko... yani Sayama Hanım, kesin artık!" diye

Rika araya girdi ama Reiko onu duymazdan geldi. Rika çaresizce onun yanına oturdu.

"Medyada ablanızın sınıf arkadaşları büyük ölçüde yer aldı. Bu açıdan onun ötesinde yeni bir şey çıkmayacağını düşündüm ve bu yüzden sizin çevrenizi biraz irdelemeye karar verdim. Dünkü albümde fotoğrafı bulunan ilkokula gittim bugün. O günleri hatırlayan bir öğretmen vardı. Dahası sizin sınıf arkadaşınız olan ve şu anda kütüphaneci olarak çalışan bir hanımla beni tanıştırdı. "

Kulaklarına inanamayan Rika, Reiko'yu tepeden tırnağa süzdü. Reiko ise artık Rika'yla göz teması bile kurmuyordu.

"ikisi de çok şey hatırlıyor. Sizin ilkokul dördüncü sınıfta olduğunuz kış okula gidip gelirken birinin refakat etmesi, kar yüzünden değildi. Bir sapığın bu civarlarda dolanıyor olmasından ötürüydü. O fotoğrafı gördüğümde garip olduğunu düşünmüştüm. Zira bu yörenin çocuklarına kar vız gelir herhalde? Öte yandan aileleri endişelendiren şey, sapığın hareketlerinden çok çocukların arasında revaç bulan bir oyundu. Hepiniz o şüpheli adamı takip ediyor, onunla alay ediyordunuz, değil mi? Haşin erkek çocukları taş bile atıyor, beyzbol sopalarıyla bacaklarına vuruyormuş galiba? Velilerin çocuklara refakat etmesi kararı, sadece çocukları sapıktan korumak için değil, kendilerini adalet savaşçılığına kaptıran oğlanların fütursuz hareketlerine göz kulak olmak içinmiş. Okula refakatçiyle gidip gelmenizin gerekli olduğu zamanla ablanızın yaşı büyük bir erkekle görüşmeye başladığı zaman örtüşüyor. Bir de şu var ki, o sapığın gözü özellikle sizin üstünüzdeymiş. Görüştüğüm öğretmen, bu durumu anne babanıza anlattıkları halde onların hiç kaygılanmamasını hala çok garipsediğini söyledi."

Anna'nın bakışları bomboştu. Reiko onun görüş alanına girmeye çalışarak biraz eğildi, Rika'ya doğru olan omzunu da hafifçe silkti.

"Ben de arkadaşım da farklı yerlerdeki kız okullarından mezunuz. O, sınıf arkadaşlarının 'prens'iymiş. Erkek niyetine hayran oldukları biri yani. Böyle biri her kız okulunda illaki vardır. Aşkla hiç temasınız olmadan sadece kızların olduğu bir yerde yaşayınca, herkes sahte olduğunu bile bile bir 'ağız tadı' istemeye başlar. Sahte olsa bile sadece kendine ait olacak, yüreğinde onun 'sevgili'si olacak birini ister. "

Ergenliğe çok erken giren, yetişkin gibi davranan bir kız. Aklı ve bedeni hızla olgunlaşmasına, adeta yıllanmış peynir aroması yaymasına rağmen kimse ona dokunmaya yeltenmiyordu. Farkına bile varmıyorlardı. "Bu gidişle içimden taşan benliğimi kimseyle paylaşmadan, herkesten önce çürüyüp gideceğim," diye düşünüyor olmalıydı. Evet, sabırsızdı mutlaka. Kız lisesine gittiği dönemde okulun prensi rolünü memnuniyetle oynamasına rağmen Rika da sabırsızlanmıştı. Hayatının en güzel döneminin akranı olan kızlara harcanması, zaman zaman onu dize getirecek derecede bir telaşa sevk etmiyor değildi.

"Sizin gördüğünüz ablanız ve bu kasabadakilerin gördüğü ablanız birbirinden tamamen farklı kişiler değil miydi? O garipliği siz de az çok fark etmişsinizdir herhalde, Anna Hanım?"

"Ama... ablam..."

"Öyle biri olan ablanızın hayatında dikkatleri topladığı tek zaman, on yedi yaşında olduğu o kıştı; yaşı büyük bir adamla kasabanın çeşitli yerlerinde görüldüğü sıralar. Sizin okulun civarında bir sapığın peyda olduğu dönem. O dönemde sizinle yaş farkı bulunan ablanızla aranızda ne oldu sahiden?"

Reiko'nun bakışları tıpkı şu Agano'nun karlı manzarası gibi berrak ve keskindi, kimsenin kaçmasına izin vermiyordu.

"llk adetimi ne zaman görmüşümdür dersiniz?" Anna bir süre sustuktan sonra nihayet konuşmaya başlamıştı. "On beş yaşındaydım. Ablamdan altı yıl daha geç."

Tıpkı Rika gibi yani.

"Annemin ablamınkinde pişirmeyip benimkinde Kırmızı pilav pişirmesinin sebebi rahatlamış olmasından ötürüydü.

Ablamın ilk adeti olağandışıydı, benimkiyse sıradandı. Yaş grubumdakilerle kıyaslayınca ben hayli çocuksuydum, vücudum da ufak tefekti. Bu yüzden bir zorbalığa maruz kalmadıysam da biraz alay konusu olmuştum' galiba. Ama ablam bana karşı hep çok şefkatliydi. Ablam, beni babamdan da annemden de daha çok kollardı. O sapığın bana yanaştığını onlara anlattığımda anne babam pek de korkuya kapılmadı. Öğretmenimin de onlara bunu bildirmesine rağmen... Seviliyordum ama bu evdeki bir evcil hayvan gibi mi desem... Belki de benim cinsel bir obje olarak görülmem fikrini algılayamamışlardı. "

Kadının bakışları duvarda asılı duran, ablasıyla ikisinin çocukluk döneminden kalan o fotoğrafa gitti.

"Başlangıçta sadece bir oyun olarak görüyordum. O adam ... kaç yaşlarındaydı, şu anda onu bile hatırlayamıyorum. Teşhircilik yapıyor falan

değildi. Ben okula gidip gelirken vücuduma gözlerini dikiyor, 'Nerelisin?' diye laf atıyordu. Maske taktığından kimse yüzünü tam olarak görmemiş olabilir. O adam bana göz koyduğu için sınıftakilerin dikkati üstüme toplanmıştı ve bu beni korkutmaktan çok sevindiriyordu. Bugün o öğretmenin ve kütüphanecinin size anlattığı gibi... Bizim sınıfta popüler bir oyun olmuştu; 'o tuhaf adamı haklayalım' oyunu. Hani Edogava Ranpo'nun Genç Oğlanlar Dedektif Kulübü vardır ya, ondaki gibi zor bir vakayı çocukların tek başına çözerek yetişkinleri şaşırttığı manga ve animeler çok revaçtaydı. Okuldan dönüş yolunda o adamı tesadüfen yürürken gördüğümde, peşine takıldım. Herkese kahramanlık hikayemi anlatacak, takdirlerini kazanacaktım. Adam Akiyama'ların arazisinde bulunan samanlığa girdi. Kapının aralığından içeriye bakıyordum ki ansızın kapı içeriden açılıverdi. Tökezledim ve samanların üstüne yuvarlandım. Adamın eli vücuduma uzandı. Kendime geldiğimde sırtüstü yatıyordum ve adamın eli iç çamaşırımın içindeydi. Şaşkına dönmüş bir halde telaşla dışarıya fırladım. Duvara yaslı duran çapayı tüm gücümle adamın kafasına vurdum."

Kelimeler Anna'nın dudaklarından incecik ipliği andıran bir sesle kesik kesik çıkıyordu.

"Karın üstüne kan sıçradı. Afallamıştım. Filmlerde, dizilerde gördüğümüz türden bir kırmızıydı. Adam, başını tutarak yere çöktü. Uzaklaşırken, 'Onu öldürmüş olabilirim, anneme babama söylersem yanarım,' diye düşünüyordum. Eve döner dönmez ağlayarak ablama olan biteni anlattım. Ablam, 'Her şeyi bana bırak,' dedi. 'Her şeyi ablana bırak sen, hiç kimseye tek kelime etme!' Ablam o akşam adamı aramak için tek başına dışarı çıktı. Bütün gece eve dönmedi. Annem hiddetli, babam endişeliydi. Benim de gözüme uyku girmedi. Sabahleyin ablam eve döndü. Annem yüzüne bir tokat attığı halde nereye gittiğini söylemedi. Daha sonra bana gizlice adamın ölmediğini anlattı. Samanlığın orada yatarken onu bulmuş, hastaneye götürmüş ve tedavi ettirmiş. 'Akıl hastası, zavallı bir adam, kötü biri değil,' diyordu. "

Aslında keşke Anna o zaman öfkelenmiş olsaydı. Keşke ondan iğrendiğini söyleyip ağlasaydı. Keşke çevresindeki yetişkinleri olaya dahil etseydi.

"Sadece bir kadının şefkatine aç o adam, diyordu. 'Bir kadından sevgi görmüş olsa böyle bir duruma gelmezdi,' diyordu. O yüzden de onunla arkadaş olacağını söyledi."

Ailesi dışında gerçek Manako'yu gören tek kişi bir cinsel suçluydu yani. Kız her şeyi makul görünecek şekilde allayıp pulladı ve evet, insanların "yiyeceği bir hikaye"ye dönüştürdü. Yaşı büyük gizemli bir adamla kimselere söyleyemediği bir ilişki yaşayan erken gelişmiş bir genç kızın hikayesiydi bu. O cinsel suçlunun düşüncelerini öğrenecek kadar yakınlaştığı anda da dünyaya bakışı altüst oldu demek.

Hepsi kadınların kabahatiydi. Cinsel suçlar, kadınlar cilveli cilveli ortalıkta salınıp durduğu ama sonuçta hiçbir şey sunmadıkları için meydana geliyordu. Utangaç ve iyi kalpli, hislerini güzelce ifade edemeyen karşı cins, kendine bir eş bulamıyordu. Japonya nüfusunun hızla azalması da erkeklerin hepsini dış görünüş ve parasına göre değerlendiren kadınlar yüzündendi. Kendisinin ilgi çekmemesinin sebebi, hobilermiş, eğlenceymiş, sosyal beceriymiş, kadınların önemsediği değer yargılarına, artık erkeklerin bile kapılmış olmasıydı.

Hepsi kadınların suçuydu. Kadınlar teslim olsa, her şey yoluna girecekti. Kadın, tıpkı erkek gibi bir insandı, tanrıça değildi. lşte bu yüzden de şu dünya çok karanlık bir yerdi. Oysa Manako farklıydı. O bir tanrıçaydı. Parlayan bir tanrıça.

"Ablam, erkeklerin zayıf, hassas ve duygusal varlıklar olduğunu, biraz kaba olsalar ya da beni rahatsız etseler bile onları affetmem gerektiğini söylüyordu bana. Belki de senin bir açığın yüzünden böyle davranıyorlar, diyordu. Bu tür şeyler yapmalarının sebebi yalnızlıklarıymış. Kadınların hepsinin soğuk davranması ve erkeklerle alay etmesi yüzündenmiş... Annem gibi kadınlar yüzündenmiş... Benim öyle biri olmamak için elimden gelen tüm çabayı göstermemi söylüyordu. "

Rika, yanındaki Reiko'nun içinden adeta kopup gelen nidayı yutkunarak bastırdığını hissetti.

"Bunu demişken aklıma geldi, babam vefat ettiğinde de ablam bunu demişti. Annemin yüzündenmiş. Babama daha düzgün baksaymış, öyle bir

durum meydana gelmezmiş. Karlı bir günde o kaygan botları giyerek dışarı gitmesine izin vermemeliymiş."

Anlaşılan Kajii'nin gözünde tüm erkekler basiretsiz çocuklardı. O en sevdiği babası bile... Peki Rika kendisinin farklı olduğunu söyleyebilir miydi?

Hiç şüphesi yoktu ki babası, annesi ve Rika evi terk ettiği için ölmüştü. Annem ve ben onu öldürdük. Babama daha yakın dursaydık, toplumda arzulanan o "iyi eş" ve "iyi evlat" olmayı başarıp onu avucumuzda oynatsaydık, bir hokkabaz maharetiyle onun hayattan keyif almasını sağlasaydık belki de ailece birlikte yaşayabilirdik. Yüreğinin derinliklerinde böyle hissettiğini inkar edemezdi. Benliğini susturabilse, babasına karşı nefretini bastırabilse, özgürlük arzusundan vazgeçebilse, babasından gelen imdat çığlıklarım görmezden gelmese... Rika'nın her şeyden daha çok pişman olduğu şey ise ...

[1]

Japoncada "rol dili" denen, konuşmacının yaşı, toplumsal konumu ve cinsiyetiyle ilgili bilgi veren dil kullanımı hayli yaygındır. -çn

[2]

Ölümü, ölümden sonraki yaşamı ve ölüye duyulan saygıyı sembolize eden krizantem, geleneksel olarak mezar ziyaretlerinde sunulması yaygın bir çiçektir. -çn

[3]

Qp.) Sekihan. Özel günlerde yenen, genelde kırmızı fasulyeyle pişirilen geleneksel bir Japon yemeği. -çn

[4]

Op.) Butsudan. Japon Budist kültüründe evlerde, özellikle aileden ölenleri anmak ve onların ruhuna dua etmek için düzenlenen bir sunak bulunur. -çn

Of, olmaz ama böyle! Yine Manako Kajii'nin fikirlerine kendimi kaptırıyorum. Sınırı net bir şekilde çizmezsem Reiko'nun belirttiği hale düşeceğim.

Anna ince bir sesle konuşmayı sürdürdü:

"Ablamla konuşurken sanki her şey benim hatammış gibi hissetmiştim. Eğer o adamı haklamaya yeltenmeseydim onların hiçbiri olmayacaktı. O andan itibaren bu olanlardan hiç kimseye bahsetmedim. Okuldaki öğretmenime bile. " Anna sonunda çaresizlik hissettiğini gösteren şekilde gülümsedi ve devam etti. "Ablam o zamandan sonra kendi isteğiyle mutfağa girip yemek yapmaya başladı. Bento'lar yapıyor, kekler pişiriyor ve o adama götürüyordu. Yaptığım yemekleri her yiyişinde biraz daha iyileşiyor ve enerjisini kazanıyor olması beni çok mutlu ediyor, diyordu. Adamın ne iş yaptığını, nerede yaşadığını bana söylemedi ama yalnız yaşadığından ve sevgiyle yapılmış ev yemeklerine hasret olduğundan bahsetti. "

ikisi bir tür suç ortaklığı içindeydi; aynı zamanda birer yoldaştı. Her yanı soğuk ve göz önüne serili bu ovada ...

"O adam muhtemelen yetişkin kadınlara karşı bir şey his-setmiyordur. On yedi yaşındaki ablam olgun bir kadın vücuduna sahipti, bu yüzden de ablamla o adam arasında bir şey geçtiğini hiç sanmıyorum. Ablam son derece ciddi ve sorumluluk bilinci güçlü biridir. O adamı ıslah etmeye çabaladı ve benim suçumu örtbas etti hep. Belki o adam şimdi bile ablamın tarafındadır. Evet ya ... ablamın çevresindeki erkekleri kıskanıp art arda öldürdü belki! Başına vurmam yüzünden delirmiş olabilir. Eğer öyleyse her şey benim suçum!"

Anna birden gözyaşlarına boğuldu.

"Ağlamayı bırak!" diyen bir ses geldi arkalarından. Masako tam diplerinde duruyordu. Rika başını kaldırıp kadına baktığında onun Manako'yla tıpatıp benzediğini düşündü. Bomboş bakan, iri siyah üzümlere benzeyen gözler. Ufak tefek olması-

na rağmen göğüs çevresi genişti ve etraftakileri etkileyen bir ağırlık hissi yayılıyordu. Sanki odadaki saksı bitkileri uzayıp vücuduma dolanıyormuş gibi hissediyorum. Rika'nın bakışları, pelüş oyuncaklardan birinin düğme gözleriyle çakıştı. Onlar farkına bile varmadan güneş batmıştı.

"Çok ayıp! Misafirlerin önündesin! Artık o eskilere dönüp durma. Böyle şeyleri düşünmenin bir yararı yok ne de olsa."

Böyle bir zamanda bile Rika'nın aklını dışarıdaki kar fırtınası kurcalıyordu. Bu gece Niigata'ya dönebilecek miyiz acaba? Bu sefer gerçekten de bu evin yataklarında uyumak zorunda mı kalacağız yoksa?

Kolunun iç kısmında acı verici bir kaşıntı hissetti ve bileğini çevirdi. Reiko'nun dün gece gösterdiğiyle aynı şekilde kan oturmuş birkaç şişkinlik vardı.

Perondan görünen gökyüzü hiç de akşamüstü gibi değildi, koyu laciverde dönmüştü. Çınayaz, trenin kalkış düdüğünü ve anonslarını, yolcu uğurlamaya gelenlerin harala gürelesini yutmaya çalışır gibiydi. Dün geceki kar fırtınasını unutturan sakin bir tona bürünmüştü hava. Rika'nın vücudu, bu toprakların soğuğuna alışıyordu gitgide. Yann bu saatlerde uykumu getirecek kadar sıcak, öte yandan cildimi çatlatacak kadar kuru havası olan yazıişleri bölümünde çalışan halimi gözamde canlan-dıramıyorum bile.

"Umarım sen Tokyo'ya gidene kadar erimez. Hızlı trendeki kaloriferler iyi çalışıyordur da..." diyen Reiko, hediyeliklerin dolu olduğu kağıt torbanın en üstünde duran "Sado Adası Tereyağı" paketine göz attı. lnek resimli sarı kutu, Kajii'nin listesinde bulunduğundan Rika'nın Niigata lstasyonu'ndaki süpermarketin süt ürünleri reyonundan az önce aceleyle satın aldığı bir şeydi.

"Reiko, sahiden tek başına kalman sorun olmayacak mı?"

Reiko bir gece daha orada kalıp Niigata'yı gezecek, sonra da o bölümü daha geçen yıl açılan Hokuriku hızlı tren hattıyla memleketi Kanazava'ya gidecekti. Eğer hafızası Rika'yı yanıltmıyorsa Reiko babaevine beş yıldan sonra ilk defa gidiyordu. Son gidişi ilkokul döneminden sevdiği bir öğretmenin cenazesi içinmiş ve anne babasıyla neredeyse hiç görüşmemiş.

O gün öğlene kadar vaktin neredeyse tamamını karşılıklı yataklarda geçirmişlerdi. Dün gece, "Kalın," diye ısrar eden Masako'yu reddederek kar fırtınasının ortasında ağır aksak gelen taksiye atlamışlardı. Görüş mesafesi kötü olduğundan dura kalka Niigata'ya yollanmışlardı. Otele vardıklarında ikisi de bitap düşmüştü. Yine de çok heyecanlanan Rika'yı bir türlü uyku tutmamıştı.

Öğleden sonra birlikte il emniyet müdürlüğünün halkla ilişkiler sorumlusunu ziyaret ettiler. Aralık 1997'den sonra Agano civarında tutuklanan sapık ve cinsel suçluları araştırmak istemişlerdi ama çok eski vakalar olduğundan yardım alamadılar. Rika, Tokyo'ya döndüğünde bu tür kişilerin bir listesini ele geçirmeyi planlıyordu. Elbette aralarında bu adamın olup olmayacağını bilmiyordu. Mahkemeye çıkarılmadan kaçıp durmuş olabilirdi. Hatta hala küçük kızlara musallat olma ihtimali de vardı. Belki de Kajii üniversiteye girmek için Tokyo'ya geldiğinde ona eşlik etmiş ve onunla birlikte yaşamıştı. Maddi güce sahip Kajii için anormal bir adamı milletin gözünden saklamak gayet kolay olurdu.

Reiko, Rika'nın endişelerini gideren bir havayla şöyle dedi:

"Kahyamız Tajima Hanım'la görüşsem bana yeter diye düşünüyorum. Benim ailem diyebileceğim tek kişi o. Hala bizim eve gelip gidiyor mu bilmiyorum ama yeni yıl tebriklerindeki adres değişmediğine göre halen kocasıyla birlikte bizim evin yakınında yaşıyor olmalı. Bir de collie cinsi köpeğimiz Mela-nie iyiyse, çok sevineceğim. "

"Sen sıcacık, büyük hayvanları seviyorsun, değil mi? inek sağarken de çok eğleniyor gibi görünüyordun. "

Rika pürdikkat on yıldan fazla süredir samimi olduğu can dostuna bakıyordu. Yumuşak Fransız beresinin yanlarından çıkan kahverengi saçları, gri-mavi paltosunun omuzlarına efil efil dökülüyordu. Karşımda durup tatlı tatlı gülümseyen on üç yaşında bir kızı andıran bu insan ve beni bir kenara iterek ısrarla röportajı sürdüren o kadın. "Gerçek Reiko" aralarından biri değil; ikisi de "gerçek Reiko". Bu, Rika'nın şu anda kolayca kabullenebileceği bir şeydi. Oysa eskiden olsa ufacık bir tutarsızlığı bile, ana lezzeti ortaya çıkarması için eklenen minicik bir lezzetlen-diriciyi bile asla kabul edilemez bulurdu.

"Rika ya, özür dilerim," dedi Reiko, rüzgarın sesinin bastırdığı cılız bir sesle. "Sana sorun çıkardım. Her şeye burnumu soktum. Ne bileyim, sen sürekli, 'Kajii şöyle, Kajii böyle,' dedikçe, çok huzursuz oldum. Sen tıpkı kurbanlar gibi kadının etkisine kapılıyormuşsun gibi hissettim... Tabii bu sadece laftaki kısmı. lşin aslı, kıskandım. "

Bir solukta bunu söyledikten sonra Reiko utanarak başını öne eğdi. Rika arkadaşının bir gram et bulunmayan üşümüş yanağından bir makas aldı. Reiko gıdıklanmışçasına hafifçe kıpırdandı. Soğuktan beyaz çıkan nefesleri birbirine karıştı. Biraz önce istasyon binasında bulunan ve spesiyali pirinç toplan olan ufak lokantada yedikleri sıcacık pirinç toplarının kokusu hala nefeslerindeydi. Reiko'nunki somonlu, Rika'nınki ise tuzlanmış somon yumurtalıydı. Rika kendi kendine hayret etti; iştahı nasıl da kolayca geri gelmişti!

"Ben senin o dengesiz, fırtınalı halini seviyorum. Her ne kadar bazen şaşırsam ve açıkçası tepemin attığı zamanlar olsa da... Yine de özür dilemesi gereken kişi benim. Manako Kajii'ye takılıp kaldım ve pek çok şeyi görmez oldum. lyi ki sen yanımdaydın! Sayende gözlerim açıldı. Sen benden çok daha uygunsun muhabirliğe! Ben dün kendimden çok utandım."

Reiko gözlerini kocaman açıp bakışlarını Rika'ya doğru kaldırdı. Kurumuş dudakları hafifçe titriyordu. Rüzgarın sesini duyuyorlardı sadece.

"Reiko, bence senin çalışman gerek. Ne şekilde olursa olsun, fark etmez. Yeteneğini kullanmazsan gerçekten yazık olur. Evde tek başına oturup kendi kendini yiyip bitirmezsen, Ryosuke Bey'le ilişkiniz de gitgide değişir bence. Bu defa ev hayatın ve çocuk sahibi olma çabalarınla birlikte yürütebileceğin bir iş seç. Ben arkandayım. Bir dahakine gerçek bir tatile gidelim birlikte, özel vakit ayırıp. Ryosuke Bey'le ilişkin çok önemli ama o senin her şeyin değil. lşler zora girerse benim yanıma sığınabilirsin. "

"Cidden tam bir prenssin sen!" dedi nihayet Reiko. Şakacı bir ton takınsa da gözleri dolmuştu. Rika elektronik panosunun yanındaki saate bakınca hızlı trenin kalkış vaktinin yaklaştığını gördü. Yan yana durmuş, ayrılmak istemeyen genç bir çift gibi eldivenli parmaklarını birbirine kenetlemişlerdi. Sonra Rika hızlı adımlarla trene bindiğinde peronda dikilen Reiko birdenbire şöyle dedi:

"Belki de bir noktayı yanlış anladım ben ... Baban yüzünden, değil mi? Bu davayı böyle takıntı yapmanın sebebi yani."

Trenle peron arasında ikisini ayıran boşluk zifiri karanlıktı ve o karanlığın sonu yok gibiydi.

"Üniversitedeyken Misaki Hanım senin olmadığın bir arada anlatmıştı. O olayın seni yaraladığını düşündüğünden çok endişeliydi. "

Trenin kalkış anonsu yankılandı. Rika'nın hemen yanından yolcular geçiyordu. Orada durarak girişi kapattığını fark eden Rika, telaşla duvar tarafına çekildi.

"Kim ne kadar uğraşırsa uğraşsın, sonuçta değişen bir şey olmazdı bence. Ama eminim ki sen ... babanın ölümüne sebep olduğunu düşünüyorsun. Değil mi?"

Reiko söylemek istedikleri için vakit olmamasından ötürü tedirgin görünüyordu. Bir yandan trenin kalkış vaktinin gelmiş olduğunu düşünürken acele ettiği bir yandan da Rika'yı kırmamak için sözcüklerini büyük bir özenle seçmeye çalıştığı anlaşılıyordu. Kahverengi saçları elektriklenmiş, yanaklarına yapışmıştı. Rika gülümsemeyi başardı sonunda. Zorlama bir tebessüm olsa da soğuktan yüz kaslarının kasılması bahanesine sığınabilirdi.

"Teşekkürler, benimle ilgilendiğin için... ama iyiyim. Reiko kendine dikkat et. Hem turistik gezinin hem de baba ocağı ziyaretinin keyfini çıkar. "

Rika böyle söyledikten sonra, tıpkı liseli kızların yaptığı gibi göğüs hizasına getirdiği ellerini salladı. Reiko konunun peşini bırakmış gibiydi; dikleştirdiği omuzları gevşedi. Hafifçe gülümsedi.

"Rika sen de kendine iyi bak. Umanın eve varana kadar tereyağın da erimez!"

Tam bunu söylemeyi bitirmişti ki otomatik kapı fırt diye kapanarak ikisini ayırdı. Ses çıkmayan dudakları, "Bay bay," derken kıpırdadı karşılıklı olarak. Rika, farkında bile olmadan alnım, bumunu, ellerini buz gibi soğuk

cama sıkıca yaslamış-tı. Peronda duran Reiko gitgide küçüldü ve uçuşan ince karın ardında gözden kayboldu. Rika yine de gözlerini kısmış, onun görüntüsünü zihnine biraz daha uzun süreli kazımaya çalışıyordu.

Nedense bir daha onu göremeyeceği hissine kapılmıştı.

*

Evinin kapısını anahtarıyla açıp kapının tokmağını döndürdüğünde dışarıya kuru ve soğuk bir hava yayıldı. Mekanik kalem ucu ve deterjanın birbirine karıştığı sert bir koku şiddetle Rika'yı sardı, sonra da apartman koridorunun havasında kaybolup gitti. Son birkaç gündür Tokyo'nun soğuk rüzgarlarının etkisiyle vakumlu ambalaj gibi sıkışıp kalan kendi kokusuydu bu.

Hemen ardından Rika çığlığını zor bastırdı.

içeride, kısa koridorun açıldığı odanın karanlığında yerde biri yatıyordu. Rika şok içinde, çizmelerini bile çıkarmadan odaya koştu, ışığı açtı ve derin bir nefes aldı.

Yüzüstü yatan bir insana benzeyen şey, çıkarıp oraya attığı trençkotuymuş meğer. Yola çıkmadan hemen önce, bu kıyafet Niigata soğuğuna yetmeyebilir, diye çıkarıp atıvermiş ve dolaptan şişme montunu almıştı. Sanki çok eskilerden kalan bir şeyi hatırlıyor gibiydi.

içi rahatlayan Rika evin giriş holüne döndü, çizmelerini çıkardı. Aldığı hediyeleri ve el bavulunu odaya götürdü, klimayı çalıştırdı. Elini yıkamadan, montu bile hala üzerindeyken yatağına sırtüstü uzanıverdi. Bir kez daha, ne kadar ruhsuz bir ev olduğunu düşündü, sadece gözlerini hareket ettirerek evde etrafına bakınırken. Evin muhiti, Niigata'yla kıyas kabul etmeyecek derecede kalabalıktı, araba ve tren sesleri hiç kesilmiyordu. Buna rağmen böylesine bir sessizlik ve yalnızlık hissediyor olmam, şu birkaç gündür sürekli Reiko'yla yan yana olmamız yüzünden sanırım. Rika evin içi yeterince ısınıp içinde montunu çıkarma isteği uyanana kadar, o halde mışıl mışıl bir uykuya dalacaktı. Çizmeleriyle basıp kirlettiği yerleri temizleyecek gücü hiç yoktu zaten. Şu birkaç gündür ayak bastığı ahır ve karlı yollar aklına geldiyse de hemen ardından silinip gitti.

Sonra tam ayrılırlarken Reiko'nun söyledikleri zihninde yankılandı ve yerinden fırladı. Hediye torbasının içine baktı. Tereyağı kutusunu alıp açtığı anda, "Off!" diye usulca mırıldandı. Gümüş rengi kağıda sarılı dikdörtgen prizma, tutan elinin şeklini alıp eğilip bükülüyordu; paketin içinde kremaya dönmüş tereyağı her an dışarı fışkırabilir gibi görünüyordu. Hemen buzdolabına koyması gerektiğini düşündü fakat bir kez eriyen tereyağını dondurup katılaştırınca lezzetinin azaldığını bir yerlerde okumuştu. Onca yoldan getirdiği Sado tereyağını ideal lezzetiyle yemek istiyordu. Buzdolabının kapısını açtı. Şinoi Bey gibi kek yapabiliyor olsaydım bir kutu tereyağı bana mısın demezdi, ama benim burada fınnım zaten yok; un ve yumurtam bile yok. Ne pişirip dolapta tuttuğum pilavım var ne de satın alıp kenara koyduğum eriştem. Yemek malzemesi demişken, sebze çekmecesinde artık filizlenmiş iki büyük patates duruyor sadece. Onu da kendim almadım zaten. Tabii ya, işyerinden biri, ailesinin yetiştirdiğini mi söylemişti ya da haber için gittiği bir yerden hediye olarak mı getirmişti, gazete kağıdına sarmış ofiste dağıtmıştı.

Rika patatesleri süzgeçle lavabonun içine koydu. Suyun soğukluğuyla ister istemez tüm vücudu titredi. Bir bıçak aldı, insanın içini ürpertecek derecede iğrenç görünen filizleri oyup çıkardı. Patatesleri alüminyum sos tenceresine attı ve su doldurup ateşe koydu. Bir süre sonra hafif nişastalı bir kokuya sahip beyaz buhar, odanın kupkuru havasını nemlendirdi. Az öncesine kadar hissettiği yalnızlık azalmıştı. Rika sadece fıkır fıkır kaynayan suyun içinde çöküp kalmış iki patatese bakıyordu.

Mutfakta dikilirken cep telefonunu kontrol etti ve işle ilgili e-postaları yanıtladı. Yazmayı her bitirdiği mesajda, günlük hayatına dönüyormuş gibi hissediyordu. Makoto ve Kitamura'dan da LINE mesajı ve e-posta gelmişti ama onları sonraya bıraktı. Ara ara mutfak tipi uzun yemek çubuklarıyla patatesleri dürterek ne kadar piştiklerini takip ediyordu. Birkaç kontrolden sonra hiçbir direnç görmeden kolayca batmaya başladı. Rika, suyu süzgece boşaltınca, paslanmaz çelik lavabo sıcağın etkisiyle yüksek bir ses çıkararak içe doğru göçtü. Yoğun buhar, etrafı sardı. iyice haşlanmış patatesleri bir tabağa koyan Rika, tereyağı ve soya sosuyla birlikte masaya götürdü. Kabuklar çatlamıştı, dumanı tüterken içi bembeyaz ve yumuşacık bir görüntü sergileyerek parlıyordu.

Alüminyum folyoya yapışan ve neredeyse hiç direnç göstermeyen yumuşak tereyağından büyükçe bir kaşık alıp patatesin kabuğundaki çatlaklardan içeri bıraktı. Tereyağı bir anda altın rengine döndü, pml pml parlayan o parçalardan oluşan kütle tarafından zalimce denebilecek bir hızla yutulup yok oldu. Rika birkaç damla soya sosu koydu ve, "Hadi bana afiyet olsun," diye mmldanıp çatalını patatese sapladı. Tereyağını güzelce emmiş patates, ağzının içinde dağılıyor, buharı genzine kadar ulaşıyordu. Gayet ağır bir kıvamı olmasına rağmen diline pürüzsüz bir krema yiyormuş hissi veriyor, sıcakla birlikte damağına yayılıyordu.

Tereyağının nispeten hafif bir tadı vardı. Niigata'da tattığı tüm süt ürünleriyle ortak noktası, insana güneş ışığını anımsatan sıcaklığı ve zengin aramasıydı. Soya sosuyla birleştiğinde patatesin tatlılığı ve damaktaki hissi, bir anda farklı bir boyuta geçiyordu. O kadar ki Rika'nın çatalı tutan eli bir türlü duramıyordu.

Farkına vardığında neredeyse bir kutuya yakın tereyağı ve iki patatesi bitirmişti. Keyifli bir doygunluk hissiyle oracığa yatıverdi. Kendi açlığını kendi çabasıyla yatıştırmış olmaktan çok gururluydu. Nefes verdiğinde yoğun bir tereyağı kokusu yavaşça tüm yüzüne yayılıyordu.

Cinsiyet haricinde Kajii'nin kurbanlarıyla Rika arasındaki fark, aslında o kadar da büyük değildi belki. 1llaki kelimelere dökecekse, böyle bir anda aklına geldiğinde sebze haşlayıp zevkine göre lezzetlendirip yiyecek becerisi olup olmadığı me-selesiydi sadece.

"Babacığım," diye mırıldandı ansızın. Soluk borusunu bir şey tıkamıştı adeta. Belki de patatesin bir parçası kaçmıştı. Yaklaşık yirmi senedir ağzına almadığı bir kelimeydi bu. Daha gençti, elli iki yaşındaydı.

Acil yardım ekibinin söylediğine inanacak olursa, acı çekmeden ölmüştü.

Rika başını kaldırdığında tabakta kalan patateslerin ince kabuklarının klimanın üflediği sıcak havayla hafifçe sallandığını gördü. Patates kokusu taşıyan bir geğirti geldi. Bir gün geride elle tutulur hiçbir şey bırakmadan yaşlanacağım ve muhtemelen çocuğum bile olmadan tek başıma öleceğim. Belki bu evde, belki de buraya benzeyen başka bir yerde. Ayan beyan bir

şekilde bunun farkına varmıştı. Ne de olsa babasının kızıydı. Bu kaçınılmazdı, değil mi? Madem öyle, abartmaması önemliydi.

Zihninde gün gibi açık bir görüntü canlandı. O son günü gelmeden önce var gücüyle uğraşıp bir ziyafet hazırlayacak ve birilerini ağırlayacaktı. Tıpkı çocukken resimli kitaplarda gördüğüne benzeyen, fırınlanmış bir bütün hindi ve kreması ağızda eriyen bir pasta. Sırf bunu düşünmekle bile yüreği çarpıyor ve mutlu oluyordu. Zaten sadece kendisi için yemek pişirmekten de bıkmıştı.

Tek bildiğim, ağırlamak istediğim kişinin Makoto olmayacağı.

Rika sütlü çayının üstünü kaplayan kahverengi ince tabakayı çay kaşığıyla kenara itince fincanda derin kıvrımlar oluştu. Genç kadınlarla dolup taşan, ahşap dokunun vurgulandığı bir kafedeydiler. Artık içki olmadan da beraber vakit geçirebildiklerine göre bu tür yerlerde buluşmanın pek çok açıdan ikisine de daha uygun olduğunu fark etmişlerdi.

"Köy tarzı soya sosu ve ev yapımı miso mu? .. Beni şaşırtıyorsunuz."

Torbadan kavanoz ve kutuyu çıkaran Şinoi, bekar hayatı süren bir adama verilen bu hediyelere buruk bir şekilde gülümsedi.

"Malum pirinç diyarı oralar; sake alayım size diye düşünüyordum ama iş bağlantılarınız sebebiyle zaten çokça sake içiyorsunuzdur? Sizin esas ihtiyaç duyduğunuz şeyin evde yemek yaparken tüketeceğiniz çeşniler olduğunu fark ettim. Elinizde bunlar olursa bir sebze haşlamak, kızartmak bir anda aklınıza düşebilir diye..."

"Tuzağınıza düştüm, desenize! Kendi yemeğimi pişirmek zorunda kalacağım anlaşılan... "

Şinoi bu kafede o kadar da göze batmıyordu. Rika'ya öyle geldi ki, bunda onun bir kız babası olmasının etkisi vardı.

"Merak etmeyin, kendime de aynı şeyleri aldım. Beraber gayret edeceğiz! Şu uygulamaya bir bakın lütfen. Yapımı sadece beş-on dakika süren, az

malzemeli basit tarifler bulabiliyorsunuz. tık adım olarak pilav pişirip yanına bir çeşit garnitür ve miso çorbasıyla başlamaya ne dersiniz?"

Rika akıllı telefonunu adama uzattı. "İşgüzarlık ettiğimi düşünse de umursamayacağım," diye karar verip endişeleri geride bıraktığında adamla geçirdiği zamanlardaki o gerginlik bir anda kayboluvermişti. Diyaloglarına Reiko'yla birlikteyken olduğu gibi canlı bir ritim gelmişti.

"Niigata'ya gittiğimde bunu çok düşündüm. Belirli bir sebebi olmasa da, sevmediğimizden de değil ama sırf bir şeylerden kaçınmak uğruna çok değerli yemek kültürümüzü yok ediyoruz. Bundan böyle pirinci ve sütü hakkım vererek tüketmeye karar verdim. Hatta bunu fırsat bilip yemek pişirmeye başlayacağım. işin aslı, Salon de Miyuko'ya bir gideyim diyorum."

"Orası kapanmamış mıydı?" dedi Şinoi, sesini alçaltarak. Bakışlarını hediyelerden Rika'ya çevirdi.

"Bağlantılarımı kullanıp biraz araştırdım. Madam, medyanın gözünden uzak durmak için, sadece eski öğrencilerini kendi evine davet ediyormuş. Bir şekilde aralarına karışmak niyetindeyim."

"lhtiyatı iyice artırmışlardır, o yüzden içeri sızmanız hiç de kolay olmaz bence. Öte yandan Salon de Miyuko'nun Kajii için bir dönüm noktası olduğu kanısındayım. "

"Evet, ben de öyle düşünüyorum. Sonuçta Kajii neden bile isteye o hiç sevmediği türde bir kadın grubuna katılmak için can atsın? Kapsamlı yemek pişirmeyi öğrenmek için olsa marka bilinirliği çok daha yüksek ve daha avantajlı ücreti bulunan bir aşçılık okuluna gidebilirdi. Hem öyle bir ortamdaki evlenme arzusu duyan insanların tanışması için düzenlenen kadınlı erkekli karma sınıflar Kajii'ye daha uygun olurdu."

Şinoi hala sıcaklığını koruyan sütlü çayından bir yudum içti ve Rika'ya dikkatle baktı.

"Bir şey yakaladınız, değil mi? Eskisinden tamamen farklı bir haliniz var. "

Rika elmalı turtasını boydan boya kesti ve dolgusundaki karamelize elmalar dışarı döküldü.

"Agano'da Aralık 1997'den başlamak üzere birkaç yıllık sürede tutuklanan cinsel suçluların listesini istiyorum. O dönemde Niigata şubesinde çalışmış ve il emniyet teşkilatıyla iyi ilişkiye sahip bir muhabir geliyor mu aklınıza?"

"Araştırırım," diyen adam düşünürcesine hafifçe başını eğdi. Rika artık karşılığında hiçbir şey vermeden yüzsüzce bilgi istediğinde kendini suçlu hissetmeyi bırakmıştı. Eğer adam bir şey isteyecek olsa zaten söylerdi. O zaman Rika da her türlü yolu kullanarak ona yardım edecekti. Şu an için bu imkansızsa da uzun vadede karşılıklı alışverişe dayanan bir ilişkileri olmasını umuyordu.

Rika şirkete dönüp asansöre bindiğinde niyeyse cep telefonunu çıkardı ve LINE'dan bir mesaj geldiğini fark etti. Mako-to'dandı.

Akşam buluşabilir miyiz? Niigata maceralarını dinlemek istiyorum.

Rika, Makoto'ya hediye almayı unuttuğunu ancak şimdi fark etti. Düşünmeye vakit harcamadan hemen ofis mutfağına yöneldi. Sabahleyin işe gelir gelmez ince uzun iki kutu Le Lectier armutlu yokan'ı "Niigatadan getirdim. Hepiniz buyurun," şeklinde bir not iliştirerek servis arabasının üzerine koymuştu. Saat henüz üçü biraz geçiyordu. Bir kutunun hala durduğunu ummuştu ama mutfağa girdiği anda Yuu da son ince dilimi yemek üzereydi.

"Aa, çoktan bitmiş mi?"

Yuu hiç istifini bozmadan yokan'ı ağzına attı ve çenesi açıldı:

"Biter tabii ki! Sanki meyveyi bütün olarak alıp yiyormuş-sunuz gibi... Ben de mutlaka alacağım bundan. Acaba Omote-sando'daki Niigata yerel lezzetleri dükkanında satılıyor mudur? "

"Nasıl yani? Orada Niigata'nın meşhur yiyeceklerinden mi satıyorlar? Yerini söylesene. "

Rika, bir ara dışarı çıktığımda uğrarım, diye düşünerek adresi aklına yazdı. Sonra Yuu'nun üzerindeki Scream grubunun hayran ürünü gibi görünen giysisi dikkatini çekti. Kız onun baktığını fark edince kendisi de bakışlarım svetşörtüne çevirdi. Gece evine gidemediğini, ofisteki dolabında da giyebileceği tek şeyin bu olduğunu utangaç bir şekilde hızlı hızlı açıkladı.

"Ne diyeceğim, şirkete benimle aynı dönemde giren Fuji-mura da böyle şeyler giyiyor mu?"

"Evet, tabii... O, bu tür hayran ürünlerine ciddi para döken biri. Herhalde evde falan kimse görmeden giyiyor. O tipte birinin sevgilisi ya da kansı olmak zordur. "

Yuu, söylediklerinin Rika için ne kadar büyük önem taşıdığının farkında değil gibiydi. Hala yemeye doymadığı yokan kutusuna içi giderek bakıyordu. Rika, havadan sudan bahsedi-yormuşçasına bir ses tonu kullanmaya çaba sarf ederek sordu:

"Şey. .. iyi birine benziyor, değil mi?"

Yuu bakışlarını üstteki tabak bardak dolabına çevirdi ve ağır ağır başım salladı düşünüp onaylarcasına. Rika'nın konuyu bu kadar ciddiye bindirmek gibi bir niyeti yoktu aslında, o yüzden de kendini sanki suçlu gibi hissetti.

"Evet. Yanınızda olmasından övünebileceğiniz biri. Ama nasıl desem..." diyen Yuu, bıçağa yapışmış, kağıt gibi ince bir yokan artığını iki parmağıyla tutup bıçaktan ayırdı ve usulca dilinin üstüne koydu. Küçük bir hayvanınkini andıran açık pembe bir dil. "Önemli şeyleri son ana kadar anlatmayan biri hissi vermiyor mu size de? ldol şarkıcıları sevdiğini öyle kendiliğinden söyleyecek biri gibi görünmüyor mesela... "

Rika içtenlikle gülümsemekte çok zorlanıyordu.

"Hoş, artık o konuda bir sorun olmaz satımın. Fujimura Bey, Scream hayranlığı günlerini geride bırakıyor gibi."

"A, öyle mi?"

"Fujimura Bey'in beğendiği, grubun lideri Megumi çok kilo aldı. Hatta internet haberlerinde feci şekilde gündem oldu bu. On dört yaşında bir kız, tam gelişme döneminde. Muhtemelen vücudunun biraz dolgunlaşması sorun olmaz ama Fujimura Bey çok disiplinli biri olduğundan, 'Gayret göstermeyen biriymiş. Çok hayal kırıklığına uğradım,' diyor. Off. .. Şirkette bu tür bir hayranlığı paylaşacak biri olması nasıl da güzeldi oysa..."

Rika belli belirsiz bir şekilde gülümsedi, sonra da ofis mutfağından çıktı. Koridorda duvara yaslanarak Makoto'ya LINE'dan cevap yazdı:

Üzgünüm ama uygun değilim. Sonra haber veririm.

Parmakları kendiliğinden hareket ediyordu.

Eminim o idol kız da eğlence sektöründe yıpranmasını telafi etmek için doğal iştahı doğrultusunda yemek yiyordur. Zaten kızın sağlığı ve geleceğini düşünen ailesi ve öğretmenleri açısından bakınca da vücudunda herhangi sıradışı bir durum olmasa gerek. Tıpkı Şinoi Bey'in kızının durumu gibi.

Masasına döndüğünde baktı ki tanıdık bir elyazısıyla, "Zemin katta misafiriniz var, " şeklinde bir yapışkan not bırakılmıştı. Randevusuz olarak onu görmeye gelenler çok nadir olurdu.

Tedirginlikle kasılan vücudu, asansörden inip de bir anda o iri bedeni görmesiyle rahatlayıp gevşeyiverdi. Sert bakışlı editörlerin gelip geçtiği lobide iki aydan sonra ilk defa gördüğü, çoban düğmeli bir kaban giyen Ryosuke, son derece savunmasız, iyi huylu ve sıcakkanlı kocaman bir köpeğe benziyordu. Soğuktan mıdır ne, burnunun ucu ve yanakları iyice kızarmıştı.

"Meşgul olduğunuzu bilmeme rağmen böyle aniden çıkıp geldiğim için çok özür dilerim. Anladığım kadarıyla Reiko'yla ilgilenmişsiniz. Size epey zahmet vermiş..."

"Olur mu hiç! Esas siz benim kusuruma bakmayın lütfen, Reiko'yu yanımda alıp götürdüm... Epeydir görüşmemiştik sizinle. O zamanki ani ve zor ricamı kırmadığınız için tekrar çok teşekkür ederim."

Rika, "Çalıştığı firmanın, Kagurazaka'da dükkan açma hamlesi gayet normal. Ya da belki bir iş için yolu bu tarafa düştü," gibi tahminlerde bulunurken adamı resepsiyonun ön tarafında bulunan üç oturma grubundan birine buyur etti.

Ryosuke, son derece mahcup bir ifadeyle defalarca başını eğerek ondan özür dilercesine konuşmaya başladı:

"Reiko'nun nerede olduğunu bilmiyorum. Cep telefonuna da ulaşamıyorum. "

Bunu duyunca Rika düşündü, kendisi de birkaç LINE mesajı göndermişti ama "okundu" işareti görünmemişti. Turistliğe kendini fazla mı kaptırdı acaba ya da kapsama alanı dışında belki, diye düşünüp endişe etmemişti.

"Ne oldu ki acaba? Ben en son dün Niigata lstasyonu'nda gördüm onu. Orada bir gece daha kalıp bu akşam da beş yıl aradan sonra Kanazava'daki babaevine gideceğini söyledi. Bunları siz de biliyorsunuzdur eminim."

"Evet, bana da öyle söylemişti. Ama ailesiyle iletişime geçtiğimde, 'Reiko'nun buraya gelme planından haberimiz yok,' dediler. Huyu sizin de malumunuz, eve gidecek olsa önden mutlaka haber verirdi. Hoş, düğünümüze bile gelmeyen ailesi söz konusu ama..."

Adamın köşeli alnı hafifçe terlemişti. Ryosuke kaşlarını çatarak ağzından laf kerpetenle çıkıyormuşçasına konuştu:

"Bu aralar ona seslendiğimde bile öyle dalıp gitmiş oluyor ki... Ev işlerini yapmıyor ve bilgisayar başında geçirdiği vakit çok arttı. Ama biliyorum ki hepsi benim yüzümden."

"Kısırlık tedavisi konusundaki görüş ayrılığınızı bana anlattı."

Rika'nın çekingen bir şekilde bunu söylemesi üzerine Ryosuke'nin yüzü daha da kızardı. Ellerini ne yapacağını bilemez halde dizlerinin üstüne koydu.

"Aramızda aşkını itiraf eden ilk Reiko olmuştu. Dürüst olmak gerekirse çok şaşırmıştım. Onun gibi herkesin ilgisini üzerinde toplayan biri nasıl benden hoşlanabilirdi?"

tık nişanlandıklarında bu soru, Rika'nın aklında da vardı. İşin doğrusu, Reiko'yu birine kaptırmanın kıskançlığı da buna katkıda bulunmuştu. Adamın iyi yanlarını ancak çok yakın geçmişte içtenlikle takdir etmeye başlamıştı.

"Evlendikten sonra günlerimiz mutlu mesut geçse de o güvensizlikten kurtulamadım. Reiko'nun aile kurma arzusu çok güçlü, değil mi? Onca sevdiği işini bırakıp hamile kalmaya odaklanacağını duyduğumda da afalladım. Onu durdurmaya çalıştım ama beni dinlemedi. "

Reiko'nun ineği okşayan elleri gözümde canlandı.

"O zamandan sonra aramızda bir yaklaşım farkı doğmaya başladı sanırım. Yanındaki ben olmasam da fark etmezdi belki de. Eğer çocuk sahibi olabilecekse, kimden olacağını umursamıyor gibi hissetmeye başladım gitgide... Klinikteki kontrollere gitmem gereken günlerde de kasten işler koyuyordum programıma. Ne rezillik, değil mi? Şayet çocuk sahibi olamamamızın sebebi bensem eğer onun beni terk edeceğinden korkuyordum. Ya kusura bakmayın lütfen, böyle kişisel konuları size anlatıp rahatsızlık veriyorum. "

Adam acısını bastırmaya çalışırcasına iyice sinmiş, kamburunu çıkarmıştı. Kelimeler boğazına diziliyor gibiydi, sesi boğuklaşmıştı. Muhtemelen bu konuyu ilk defa biriyle konuşuyor. Her zamanki samimi konuşma tarzı, bu sefer resmiyete dönmüş durumda. Rika ona doğru eğilmiş bir şey söyleyecekti ki telefonu çaldı. Telefonu kapatmak için eline aldığında ekranda Kitamura'nın adını gördü. "Ryosuke Bey, bir saniye," diye izin isteyip arkasına dönüp telefonu açtı. Konuşması duyulmasın diye elini ağzına götürüp çabuk çabuk fısıldadı:

"Acil bir şey mi var? Pardon ama şu anda bir misafirim var da. Sonra konuşalım mı?"

"Vaktinizi almayacağım. Ana binadaki kafeteryada bekliyorum. Lütfen hemen gelin," deyip cevap beklemeden telefonu kapattı. Rika duymazdan gelmek niyetindeydi fakat Ryosuke onun düştüğü ikilemi hemen anlamış gibiydi, kendisini durdurmasına fırsat vermeden yerinden kalktı.

"Kusura bakmayın lütfen, işinizin ortasında böyle... ben artık gideyim. Bir şey olursa lütfen bildirin. Bu , konuda bir tek size güveniyorum, Rika Hanım."

Rika bir an önce uzaklaşmak istercesine boydan boya camlı giriş kapısını hızla geçip gitgide küçülen adamın arkasından baktı. lçine Niigata'da doğan o kötü his yavaş yavaş gerçeğe mi dönüşüyordu? Zeminin bir kat altında bulunan, bina çalışanlarına yönelik kafeteryaya gitmek üzere merdivenlerden aşağı koşmaya başlayan Rika bir yandan da kafasında durumu toparlamaya çalışıyordu.

Evli çiftler arasında sıkça görülen, evden kısa bir uzaklaşma mıydı bu? Kocasını biraz zora sokmak isteyen bir kadının kasten sergilediği bir davranış olarak düşününce akla yatkındı ama böyle çocukça bir hareket Reiko'nun yapacağı bir şey gibi görünmüyordu. Her şeyden öte Rika'ya bile haber vermemiş olması garipti. Yine de o kadar temkinli biri olan Reiko'nun başını belaya sokması da pek olası değil bence; zaten daha dün bir bugün iki. Belki de akşama hiçbir şey olmamış halde Kanazava'daki ba-baevine vardığının haberi gelecek.

Neredeyse hiç kimsenin olmadığı kafeteryanın bir köşesindeki ayrılmış bölmedeki masada oturan Kitamura paravanın berisinden başını uzattı.

"O deminki adam kimin nesiydi? Dahili hattan gelen telefonu ben açtım da."

Sorgulayan ses tonu Rika'mn sinirini bozdu, kasten güm diye karşısına oturdu. Onun yüzünden Ryosuke'yi başından savmış gibi olmaktan ötürü çok tepesi atmıştı. Kitamura'nın normalde Rika'nın gözüne bile takılmayan özenle dikilmiş gömleği ve yazıişleri bölümündekilerde nadir görülen parlak cildi, şimdi canım sıkmıştı.

"Kimse kim... Ne oldu? A, yoksa Manako Kajii'nin kurbanının ablası meselesi mi? lletişim bilgilerini mi buldun? Söylesene..."

Rika bilinçli olarak yapmasa da sesinde küstah bir tını vardı. Kitamura da alışılmadık derecede meydan okuyan bir bakışla ona karşılık verdi.

"Sizi gördüm. Geçen hafta. Maçida Hanım, haber ajansındaki Şinoi Bey'le birlikte hemen şuradan, lidabaşi'den taksiye biniyordunuz."

Rika'nın tamamen aklından çıkmıştı; Niigata gezisindey-ken "Sizinle konuşmak istediğim bir şey var" başlıklı e-posta bu konuyla mı ilgiliydi acaba?

"Ben peşinize takıldım. Araba Arakiço semtine doğru gitti, vadiye indi, giriş katında süpermarket bulunan bir apartmanın önünde durdu. "

"İnanamıyorum! Bu, mahremiyet ihlali!"

Rika sandalyesine iyice yerleşti. Başkalarına karşı son derece ilgisiz duran bu adamın onun işine bu denli burnunu sokmasının ürkütücü bir yanı vardı.

"Apartmanın giriş katından alışveriş yaptınız ve sonra birlikte binanın içine girdiniz. "

"Evet, öyle. Beraber içki içtiğimiz bir arkadaşım o. O binadaki dairesinde başkaları da vardı. Hep beraber yemek yapıp birlikte yedik. "

O apartman dairesinde olanları bir bir anlatacak olsa Şinoi'yi de ailesini de zor duruma düşürürdü. Benim hiçbir duygusal tepki vermemem onun iyice sinirine dokunuyor gibi. Ki-tamura şekillendirmesi hayli zaman almış gibi görünen uzun perçemini hoyrat bir el hareketiyle kenara itti.

"Duydum ki Manako Kajii'yle özel röportajı siz kapmışsınız?"

"Nereden biliyorsun sen onu?"

"Yazıişlerindeki herkes biliyor. Hatta tüm sektöre yayılmış bu söylenti."

lşe geldiğimden beri neden onca bakışın üstümde olduğu şimdi anlaşıldı. Rika, iş dedikodu yapmaya geldi mi editörlerin içki masasında nasıl da kontrolü elden bıraktıklarını hatırladı ve ansızın bir bitkinlik hissetti.

"Görünüşe göre rakip bir kuruluştan bir muhabir Mana-ko Kajii'ye röportaj teklif etmiş. Kadın da sizin adınızı geçirip reddetmiş. 'Haftalık Şumei'den Rika Maçida'ya röportaj vermeye evet dediğimden şu anda teklifinizi kabul edemem,' demiş. O muhabir laf arasında bizim bölümden birinin ağzını aramış. O kişi de içki masasında editörlere bunu sorunca bilgi teyit edilmiş. Siz iş gezisindeyken göz açıp kapayıncaya kadar da yayıldı bu haber. "

Gizlememe gerek yok ki... Zaten gelecek ay resmen ilan etmek niyetindeydim. Kajii'nin kendi adını vermiş olması Rika'yı şaşırtıcı derecede motive etmişti.

"Şinoi Bey vasıtasıyla mı oldu bu?"

Rika'mn zihninde bu iki konu birbiriyle o kadar bağlantısızdı ki kadın ister istemez güldü.

"Sizin iş hayatında kadınlığı asla kullanmadığınızı, bayağı taktiklere başvurmadığınızı varsayıyordum, yanıldım mı Ma-çida Hanım? Sizinle benzeştiğimizi sanmıştım."

Ahlak kumkuması kesilen Kitamura'mn yüzündeki katı ifadeyi tiksindirici bulan Rika başım iki yana salladı.

"inansan da inanmasan da umurumda değil. Şinoi Bey'e zaman zaman danıştığım bir gerçek. Bazen kendisinden ricalarım da oluyor. Ama bu konuyla onun hiçbir ilgisi yok. Kajii'ye defalarca mektup yazdım ve sonunda izin alarak onunla görüştüm. "

Bunun üzerine Kitamura'nın suratındaki ifade bir anda gevşedi. Hiçbir şeye aldırmaz gibi görünen her zamanki haline az çok geri döndü.

"Ben size saygı duydum hep. Bizim bölümde gerçekten iyi muhabir olduğunu düşündüğüm kişiler sadece Mizuşima Hanım ve sizdiniz. Sürekli

malum klasik yöntemlere başvurmak yerine yeni şeyler yapmaya çalışıyordunuz."

Kitamura'mn ağzından meslektaşlarının adının böyle döküldüğünü herhalde hiç duymamıştı.

"Muhabirler ve 'kulakçı'ları bir diyalog kurabilmek için beraber bolca içki içer, para harcar. Yayıncılık sektörünün durgun olduğunu söyleyip dursalar da hiç kimse bu eğlenceler için su gibi para harcandığını sorgulamaz. 'Kulakçı'larla kurulan ilişkinin bu nitelikte olması gerektiği algısı tüm sektöre hakim."

Rika bir şeyler söylemek istedi ama vazgeçti. Herkesten erken işten çıkmak dışında bir düşüncesi olmayan bu genç adamın kendisiyle aynı rahatsızlık hissine sahip olması Rika'ya çok çok garip gelmişti.

"Yazıişleri bölümündeki çalışma programı temel olarak bu ağırlamalara dayanıyor. Eğer bu yemek davetleri ve içkili buluşmalar olmadan da düzgünce haber malzemesi bulabilseler ve işleri aksamasa sabah dokuzdan önce işe gelip akşam altıda çıkmaları mümkün olurdu. Ama kimse böyle yapmıyor. Bu kural uygulanıyor olsa Mizuşima Hanım da satış bölümüne geçmeyebilirdi. Anlamsız geleneklere her şeyden çok önem verildiği için esas önem taşıyan satış ve kalite düşüyor. "

Mizuşima ve Kitamura, çok kısa bir süre birlikte çalışmıştı. Dahası kadın, Kitamura'nın çalışma tarzını yüzüne karşı dobra dobra eleştirmişti. Yine de Rika'ya öyle geliyordu ki Kitamura'nın gerçek yüzünü, hem de defalarca gösterdiği tek kişi Mizuşima'ydı.

"Eğer karşılıklı güvene dayanan gerçek bir bağ kurabilmiş olsanız, birlikte zaman geçirmeye ya da içkiye öyle çok ihtiyacınız olmazdı. Şinoi Bey'in size karşı bir şeyler hissetmediğini kesin olarak söyleyebilir misiniz, Maçida Hocam?"

Yüreğinin derinliklerinde bir şeylerin cız etmediğini söylerse yalan olurdu. Buna rağmen Rika hiç renk vermeden çabucak yanıtladı:

"Şu aşamada, aramızdaki tek şey getirdiği tüyolar, o kadar. "

"Maçida Hocam, siz çok değiştiniz. Manako Kajii'nin peşini bırakmalısınız belki de. Geri dönüşü olmayan bir noktaya gidiyor gibi bu iş."

Rika onun yüzüne bakmaksızın hızla ayağa kalktı. Kafeteryadan çıktıktan sonra bile içindeki o gerginliği atamadı. Bindiği asansörde de defalarca sebepsiz yere ellerini çırptı.

*

"Niigata her şeyin lezzetli olduğu bir şehir, değil mi? Nasıl buldunuz? Nelerin tadını sevdiniz?" diye sordu ansızın Kajii melodik bir ses tonuyla. Rika onun bu kaygısız halini görünce Niigata'da olan biten her şey bir rüyaymış gibi hissetti. Belki de o, Reiko'yla birlikte basit bir seyahate çıkmıştı... Reiko şimdi evine dönmüş yemek pişiriyor ve Ryosuke'nin eve dönüşünü bekliyordu belki de...

Sonuçta dün Reiko'dan hiçbir haber alamamışlardı. Ryo-suke bir kez daha Reiko'nun ailesine sormuşsa da hala oraya gitmediğini söylemişlerdi.

Şubat ayının yavaş yavaş sonu gelirken Tokyo Cezaevi, her zamankinden de kasvetliydi. Rika'nın gördüğü tek renkli şey, akrilik panelin ötesindeki kadının pırıl pırıl parlayan kırmızı yanaklarıydı.

"Çocukluk arkadaşım Taiçi Akiyama'yla tanıştınız, değil mi? Ne günlerdi... Eskiden tam bir afacandı. Soğuk biriydi ama bana sevgisi, tavırlarından belli oluyordu. Çok tatlıydı."

Konu karşı cinse gelir gelmez, kadının konuşması canlanmış, gözleri eskileri hatırlamak istercesine kısılmıştı.

"Hım, biraz farklıymış sanki?"

"Nasıl yani? Ne bu asık suratınız?"

"Akiyama Bey dedi ki siz eskiden hiç göze çarpmayan bir kızmışsınız. "

Tıpkı Rika'nın tahmin ettiği gibi, Kajii bu sözleri hiç umursamayan bir havada gevrek gevrek güldü.

"A, yoksa Anna mı saçma sapan bir şeyler söyledi size? Şimdilerde Anna'nın aklı pek başında değil. Öyle bir anneyle yedi yirmi dört beraber kalan herkes tuhaflaşır zaten. Onun size anlattıklarına aldırmayın, rica ederim... İşin aslı, Taiçi benimle birlikte Tokyo'ya gelmek istiyordu. Ama ailesi izin vermedi. Sınıf arkadaşı sıkıcı bir kızla evlendirdiler. "

Bu kadının yörüngesine nasıl girdim ben ya? Rika daha çok kısa bir süre önceki halini şu anda aptal ve acınası buluyordu. Yaptığı hiçbir şeyde kendine güveni yoktu. Ne yemek istediğini bile doğru dürüst bilmiyordu.

"Size ilgi gösteren tek erkek, henüz çocukluktan çıkmamış kardeşinizin peşindeki sapıkmış."

"Ne diyorsunuz siz! Bu ... ne yani? Neyi kastettiğinizi hiç anlamıyorum. "

Yaptığı şey ansızın Rika'ya çok anlamsız geldi. Kadının iç dünyasına bu şekilde ne kadar girmeye çalışırsa çalışsın hepsi boşa gidebilir gibi görünüyordu.

"O adam... tık sevgiliniz... Hayatınızdaki ilk erkek, Anna Hanım'ın peşindeymiş, değil mi?" Rika onun yüzüne bakmadan bile biliyordu. Kadının çevresine ördüğü o kalın duvar bu yönden gelen saldırıyla asla yıkılamazdı. Rika hiç oyalanmadan açısını değiştirmeye karar verdi. "Gittiğiniz yemek kursuna ben de gideyim diye düşünüyorum. Yakın arkadaşım Reiko'yla birlikte. Onun Niigata'da bana eşlik etmesi sayesinde çok verimli geçti gezi."

"Ne? Bir haller olmuş size! Yemek pişirmeye ilginiz yoktu hani?"

"Siz neden Salon de Miyuko'ya gittiniz acaba? Son umudunuzu oraya bağladığınız için gittiğinizi düşünüyorum ben."

"O ne demek?"

"Sizi anlayacak birini bulmak için yani."

"Arkadaşa ihtiyacım olmadığını söylemedim mi ben size?"

"Doğru, evet. Fakat erkekler sizin bedeninize, onların bakımıyla ilgilenmeniz ve anaçlık göstermenize, başka bir deyişle kendilerine fayda sağlayacak niteliklerinize yöneliyor sadece. Sizin kaygılarınızı, acılarınızı paylaşmıyorlar, değil mi? Sizden hep bir şeyler talep ediliyor. "

"Umurumda mı sanki? Benim kaygılarım, acılarım falan yoktu zaten. Yani öyle bir niyetle gitmedim oraya. "

Rika söylemek istedikleri adeta içinden taşarken dili dolanan Kajii'nin lafını kesti:

"Her neyse, ben oraya Reiko'yla gitmeyi düşünüyorum. Onunla birlikteyken tek başımayken fark etmediğim şeyleri görebiliyorum ne de olsa."

"Bir tutturmuşsunuz Reiko da Reiko! Ne bu böyle? Aşık mısınız nedir?" derken adeta ağzındaki sakızı tükürürcesine bir havayla tısladı Kajii. Normalde hiçbir duygu yansıtmayan gözleri kadına yakışan acımasız bir tona büründü ve hafifçe parladı. "Reiko'nuz, o kadın sizin sandığınız gibi biri değil. Hala görmediğiniz çok şey var. "

Rika karşısındaki kadının tepkisini ölçerek dikkatlice bir soruyla karşılık verdi:

"Siz Reiko'yu tanıyor musunuz?"

Kajii çenesini hafifçe eğmiş, Rika'yı sanki bir kafese koymuş da onu seyredermişçesine tepeden bakan bir poz takınmıştı.

"Buraya geldi. Şimdiye kadar iki kez."

Suntopia'daki o beyaz dönme dolap, bir anlığına gözümün önünde beliriverdi. Burada binanın içindeyim ama yanaklanm buz gibi. Rika şakaklarının seğirmeye başladığını hissetti.

"Ne zaman?"

"Hım, bir bakalım... Yanlış hatırlamıyorsam yılbaşından kısa süre sonra bir kez. Bu ayın başlarında bir kez. Siz buraya gelmeye başladıktan sonra bir mektup yazdı. Benim yüzümden siz bir garipleşmişsiniz güya. Bir seferlik görüşebilir miyiz, diye sordu. 'Yalvarırım size,' deyip çok ısrar edince, 'Nasıl isterseniz,' diye cevap yazdım. Gerçekten de geldi. Ürkütücü bir yüz ifadesiyle, 'Can dostumun garipleşmesi sizin yüzünüzden!' deyince, 'Nasıl garipleşti?' diye sordum. Ne cevap verse beğenirsiniz?" Kadın bu sözden sonra konuşmayı kesti ve aniden kollarım kocaman açarak tehditkar bir havayla öne doğru eğildi. "Çok şişmanladı, dedi!"

Kajii teatral bir şekilde gözlerini kocaman açarak devam etti:

"Sizin nasıl bir gariplik sergilediğinizi merak ettiğimde o kadın şişmanladığınızı söyledi sadece! Endişeleniyormuş ve çaresizmiş. Kilo aldığınız için toplumda genel kabul gören anlayıştan uzaklaştığınızı söyledi. Sırf birinin vücut şeklinde bir değişiklik oldu diye bir insan nasıl böylesine altüst olur! Hepsi aynı bunların, cümle alem ... Başkalarını ne kadar önemsersiniz ya? Başkalarının vücut şekli nasılmış? Başkaları arzularına teslim mi oluyormuş, gem mi vuruyormuş? Böyle bir sebepten ötürü rahatsız hissetmek ve üstünlük kompleksine kapılmak normal değil. Esas garip şey, insanın kendi iç dünyasında olanlardan çok başkalarının görünüşüne kafayı takması ve çaresiz hissetmesi."

Kajii'nin sesi gayet netti ve kadının ağzından şimdiye kadar çıkan sözlerden çok daha içtendi. Çok haklı. Bu, son birkaç aydır Rika'nın çevresindekilere karşı sürekli olarak hissettiği huzursuzluğun ta kendisiydi.

"O, umutsuz bir şekilde duygusal açıdan dengesiz bir kadın. Kocasının ona ilgi göstermeyi bırakmasına şaşmamalı. Çelimsiz, ufak tefek, tahta gibi bir kadın. Kulak tırmalayan tiz bir sesle konuşup duruyor. Tanışır tanışmaz verdim notunu. Kimse doğru dürüst sarılmamış ona. Tıpkı annem gibi bir kadın. Kendini bir şey sanan, sürekli ahkam kesen biri, ne yaparsa yapsın bir erkeğin aşkına sahip olamaz. Gerçek zevki bilmediğinden de asla tatmin olmaz ve saldıracak biri-lerini bulmadıkça sakinleşemez. Sizinle dostluğu falan da tatmin olmamış cinsel arzularının bir dışavurumu. Sizden sanki sevgilisiymişsiniz gibi bahsetmesi beni iğrendirdi. Kendisine de söyledim. Sebebi ne olursa olsun, düzenli bir seks hayatı olmayan insanların, topluma asla uyum sağlayamayacağını... Düzgünce sevişmeyi bile beceremeyen biri

nasıl insan olabilir ki? 'Bir gün olur' falan diye bir şey yok. Şu an itibariyle kocası onu sevmiyorsa katiyen 'gün gelir gül gibi geçinirler' diye bir şey olmaz. Ne yaparsa yapsın, boşuna."

Hor görülen kendisi olsa, Rika'nın vücudunu saran acı bu denli olmazdı. Ama Reiko... Kajii'nin Rika'yı cezbetmesinin sebebi, kişiyi adeta yiyip bitiren söz ve davranışlarının ardına sakladığı öfkesiydi muhtemelen. Kadının içindeki bir şey. Hiçbir ilgisi bulunmayan Reiko'yu bile böylesine horlamaktan kendini alamıyordu. Kajii'nin özünde belki de yıllardır biriken bu öfke vardı. Her şeyi yakıp kül eden ve asla sönmeyen bir alevi andıran bu öfke.

"Siz de Reiko denen o kadın da 'baba' arıyorsunuz. Kendinizin isteyip de erişemediği, sıcak bir baba figürünü karşı cinste bulmayı bekliyorsunuz. Benim babamla derin bir sevgi ve güven bağım vardı, o yüzden de benim öyle bir arayışım yok. Sizinki gibi çarpık arzular yok içimde. Dolayısıyla herkes tarafından seviliyorum. Anaçlık arayan, kadından şefkat bekleyen erkekleri küçümsüyorsunuz da sizinkinden ne farkı var bunun?"

Eski ben olsam bu iddiaya kolayca kanardım ve moralim günlerce bozuk olurdu. Şinoi'de bir baba figürü gördüğünün belli belirsiz farkındaydı. Onun sağlıklı bir yaşam sürmesine destek vererek babasına karşı işlediği hatayı telafi etmek istediğinin de bilincindeydi.

"Bunları Reiko'ya söylediniz mi?"

"Evet, söyledim tabii. Önce rengi attı, sonra kıpkırmızı oldu ve hemen ardından zırıl zırıl ağlamaya başlayınca ben de kahkahalarla güldüm. Gayet ciddi bir yüz ifadesiyle, sizi benden geri alacağım söylemesi, öylesine acınasıydı ki. .."

Hepi topu üç cinayet davasının sanığı! Çok daha tehlikeli insanlarla görüştüm şimdiye kadar, korkmayacağım.

"Reiko'ya karşı en ufak bir antipatim yok. Elbette garip yanlan var, kendini beğenmişliği var. Tepemi attırdığı da oluyor. Fakat tespitleriniz doğru bile olsa onunla birlikteyken çok eğleniyorum. "

"Eğlenceli?"

Sanki ilk defa duyduğu bir sözcükmüş gibi Kajii, tıpkı bir şekeri ağzına atıp denermişçesine kelimeyi diliyle test ediyordu. Bir kez daha, "Eğlenceli," diye mırıldandı dalgın dalgın.

"Aynen öyle. Arkadaşlarla konuşmak zaten eğlencelidir, herkes bilir. Sizin arkadaş edinememenizin sebebi, farklı olduğunuzdan ya da cinsel açıdan sınır tanımayan bir yapınız olduğundan değil de sizi sıkıcı bulduklarından olmasın?"

"Ne diyorsunuz siz? Benim anlattıklarımla tamamen büyülenen siz değildiniz sanki!"

Kajii ilk defa, afallamışçasına Rika'ya bakıyordu.

"Başlangıçta öyleydi. Ancak sonradan fark ettim ki sahip olduğunuz bilgilerin tümü kitap okuyan, parasını ödeyen herkesin elde edebileceği şeylerden ibaret. Sizin eşsiz görünmenizin sebebi, sadece ve sadece modern insanların bunun için para ve zaman harcamayı bırakması, kalorileri dert ederek güzel yemek odaklı yaşamaktan uzaklaşması ve temel bilgi birikimine bile sahip olmaması. O kadar. "

"Öyle değil. Benimle olmak canlarını acıtıyor da ondan. Siz kadınlar, hepiniz öylesiniz. Sadece kendinizden bir şekilde daha eksik yönleri bulunan kadınlarla diyalog kurabiliyorsunuz !"

Kitamura ve Kajii aynı türde iddialarda bulunuyor ve beni suçluyor. Kitamura'nın şimdiye dek hiç "kulakçı "sı olmadı, Kajii'nin de "arkadaş "ı. O yüzden de bu iddiaları tamamen hayal gücüne dayalı. Onların iğneleyici sözlerinden korkmama da incinmeme de gerek yok. Rika hiçbir tereddüt göstermeyince karşısındaki kadının gitgide irkilmeye başladığını hissetti.

"Reiko şu anda nerede, bir fikriniz var mı?"

Kajii avantajı tekrar eline geçirdiğinden olsa gerek sırıttı ama bir cevap vermeye yeltenmedi. Dudakları keyifle, birbirini okşarcasına bir hevesle hafifçe sürtünüyordu. Rika bir anda içini ürperten bir sezgiye kapıldı. Onu

kesinlikle düşünmek istemiyorum. Reiko zekidir; bizzat kendi elleriyle yapmasa da kolayca insanların hayatını çalabilen bu kadının tuzağına düşmesi imkansız!

"Sizden etkilendiğimi kabul ediyorum. Ama Reiko'nun, hayır bizim, her türlü dertle tek tek uğraşmamızın, doğrudan karşı karşıya gelmekten çekinmememizin nedeni belki de... sizden daha güçlü olmamız."

"Güçlü mü? Siz mi?"

Kajii çenesini kendine doğru çekmiş Rika'ya gözlerini dikmişti. Yarım ağızla gülümsüyordu.

"Sizden daha güçlüyüz, evet. Niigata'ya gidene kadar sizden kısmen korkuyordum. Gerçi bence bu size karşı saygısızlık. Kamuoyunda size dedikleri gibi bir canavar değilsiniz, sadece bir insansınız. "

Rika bunu söyleyip kasten bakışlarım indirdi. Kajii konuşmaya başladığında sesi gitgide titrek bir hal alıyordu:

"Kabalığın da bir haddi hududu olur! Eğer ben hayır dersem, özel röportaj falan da suya düşer yani!"

"Madem öyle, yapacak bir şey yok belki de."

Rika başını kaldırdığında ilk defa Kajii'nin söyleyecek söz bulamıyormuşçasına Rika'ya bakakaldığını gördü. Yarı açık ağzından her an salyalar akacak gibiydi. Sadece o tombul, akça pakça parmakları huzursuzca kıpırdanıyordu.

"Hem size itaat ettiğimde, sonuçta aklınızda çizdiğiniz hikayeyi bir kez daha tekrarlamış olacağım sadece. Böyle bir röportajı yayımladık diyelim, kim okuyacak? Hikayenizi zaten biliyorlar. "

"lşte bu yüzden kadın muhabirlerden nefret ediyorum! Duygusal, histerik, şımarıklar; sonuçta da profesyonellikten uzaklar! Yeter artık, röportaj iptal!"

Burun delikleri büyümüş, suratı kıpkırmızı kesilmiş halde haykıran Kajii'nin karşısında, Rika'nın yüreğinde kendisine bile garip gelen şekilde

en ufak bir kıpırtı yoktu.

"Ben kadrolu muhabir olduğumdan bu röportaj iptal olsa da işime devam edebileceğim. Oysa sizin kaybedecekleriniz çok fazla. Eskiye döneceksiniz. Agano'da, o herkesin sizi görmezden geldiği döneme yani."

Gözleri... O iri siyah üzümlerin kabuğu yarılıyordu. Rika bunu bariz olarak görüyordu; kadifemsi kalınlıktaki, içine nüfuz edilemeyen kabuğunun aralıklarından yeşim rengi meyvenin ıslak etinin ve suyunun dışarıya taştığını. Birazcık daha, biraz daha ... Koltukaltlarından ter fışkırıyordu. Rika, kadının beş duyusuna hitap ederek onu sağlam adımlarla kendi istediği noktaya getiriyordu. Kesinlikle acele etmemeliyim.

"O adamla tanışana kadar yaptığınız tek şey, yemek yemekti."

Kadının anılarındaki lezzetler, dışarıda yenen yemeklerden ibaretti. Bu, ilerideki hayatında büyük etkiye sahip olacaktı.

"Agano'ya gidip görünce, sizin için üzülmeye başladım. Eğer yanınızda Reiko gibi... kadın ya da erkek, fark etmez, dertlerinizi paylaşabileceğiniz birisi olsaydı, işler bu noktaya gelmeyebilirdi. Böyle her bir meseleyi teker teker kendi başınıza halletmek zorunda kalmayabilirdiniz. Eğer bir tek yanlış adım atsam belki ben de sizin gibi olabilirdim."

Rika haftalık dergi muhabiri olarak bu sözlerinin hemen ardından bir yanıt geleceğinden çok emindi. Manako Kajii'yle tanıştığından beri ilk defa doğrudan meydan okurcasına onun bakışına karşılık veriyordu.

"Lütfen söyleyin, Reiko Sayama nerede ve ne yapıyor?"

10

22 Şubat

Ryo, son zamanlarda sake'ye çok düşkün. lş yemeklerinde bu damak tadını edindiğini söylüyor. Peronda Rika'yla vedalaştıktan sonra istasyondaki kilitli dolaplara koyduğum bavullarımı alıyorum. Hiçbir şey satın almaya niyetim olmasa da bilet turnikelerinin iç tarafındaki yerel sake ve şekerlemelerin sıralandığı hediye dükkanından bir türlü çıkamıyorum. Hokuriku hızlı trenine binip memleketim Kanazava'ya gitmek durumundayım. Niigata'da gezme planım olmadığı gibi ailemle görüşme planım da kesinlikle yok. Tek bir amacım var. Hele bir onu halledeyim, hemen Tokyo'ya dönüp Kavasaki'deki o eve gidecek, artık bir şekilde oraya postu sereceğim. Bavullarımı koyduğum arabayı iterek yürüyen merdivenden iniyorum ve gideceğim perona yöneliyorum. Üstü karla kaplı tren, tam zamanında varmak üzere.

Trene binmeden önce paltomun cebindeki akıllı telefonumu çıkarıp kapatıyorum. Benimle iletişime geçecek kişiler sadece Rika ve Ryo şu anda. Ama o ikisinin bile aklımı karıştırıp planlarıma taş koymalarını istemiyorum. Birkaç gün boyunca benden haber alamayacaklar ama sonradan telefonumu kaybettiğim, düşürüp kırdığım gibi birtakım bahaneler uydururum. Bu süreç için daha yeni abonelik sözleşmesi yaptığım diğer akıllı telefonu çıkarıp açıyorum. Kılıfı falan olmayan telefon, bu şehrin soğuğunda buz kesmiş. Siluetim, bana aitmiş hissi vermeyen karanlık ekranında belli belirsiz görünüyor.

Ayırttığım numaralı koltuğa oturur oturmaz, koltuğun arkasını yatırmadan ve paltomu çıkarmadan telefonda kayıtlı tek adresten gelen e-postayı kontrol edip hemen tek elimle cevap yazıyorum:

Sevgili Jöle Büyücüsü,

Nihayet kocama fark ettirmeden evden çıkmayı başardım.

Bu gece evinize gelebileceğim gibi görünüyor. Tek güvendiğim kişi sizsiniz. Tanışmayı dört gözle bekliyorum.

Muhallebi

Bir not defteri çıkarıp Rika'yla birlikte ziyaret ettiğimiz Niigata Emniyet Müdürlüğü'ndeki, bugünün semeresi olan diyaloğu yazıyorum. Maddelenmiş şekildeki yapılacaklar listemden "Kanazava'ya git"in üzerine bir çizgi çekiyorum. Ardından da şimdiden sonra yapmam gereken şeyleri zihnime kazıyorum. Vagonun penceresinden akıp giden Niigata manzarası, mahzun hissetmeme hiç izin vermiyor.

Şu son birkaç aydır araştırdıklarını ve dün Kajii'lerin evinde netleşen şeyler tek bir hat olarak birbirine bağlanıyor. Eğer tahminlerim doğruysa o kadının muhakkak ki bir suç ortağı var. Rika'nın da belirttiği gibi bizzat kendisi yapmamış olabilir. Fakat kadının talimatlarını uygulayan ve o adamları öldüren biri olmalı. Ve o kişi tanık ifadelerinde ve soruşturmada halihazırda ortaya çıkmamış biri. Yavaş yavaş, acele etmeden, sağlam adımlarla ilerlemeliyim.

Notlarımı dikkatle tekrar tekrar okuyarak beş yıldan sonra ilk defa memleketime varıyorum. Trenden perona çıkar çıkmaz Niigata'dakinden tamamen farklı yumuşak bir soğuk hava sarıyor bedenimi. Yanmış otlan andıran hafif bir koku var. içimde uyanan eskiye özlem duygusu canımı sıkıyor.

istasyonun önünden bir taksiye binip ailemin Korinbo'da-ki evinin adresini söylüyorum. Çarşı caddesinin hemen arkasında, lüks denen bir semtte bulunan, gelen geçen turistlerde her daim fotoğraf çekme isteği uyandıran, Şova Dönemi[1] başlarında inşa edilmiş, kırmızı üçgen çatılı Batı tarzı bir ev. Üst kata çıkan merdivenin sahanlığındaki vitray günbatımında ışığı aldığında Meryem Ana'nın profili ortaya çıkar. Eskiden, "Aynı dizilerdeki evler gibi!" diyen sınıf arkadaşlarım hep bana imrenirdi.

Sürücü koltuğunun arkasındaki cebe sokulu duran broşür, babamın bu muhitteki meşhur oteline ait gibi. Taksiye bile reklam koyduklarına göre işler gitgide bozuluyor mu acaba? Babamın broşürdeki fotoğrafıyla göz göze geliyorum. Botoks yaptırmış gibi ve tanıdığım o gülen yüz daha da

yapmacık hale gelmiş. Bembeyaz saçları yüzünden yelkenli gezilerinde bronzlaşmış teni iyice koyu renkte görünüyor. Uzun boylu ve yakışıklı bir adamdır babam. Gençliğinde pek çok modellik teklifi aldığını anlatırdı. Gözlerimiz, sinirimi bozacak derecede benzerdi.

"Bu civardakilerin en büyüğüdür orası. Kalacağınız yer belli değilse oraya ne dersiniz, ablacığım?"

Anlaşılan o ki, altmışlı yaşlarındaki, kalın enseli şoför dikiz aynasından benim hareketlerimi gizlice takip ediyor. Ben yuvarlak bir laf ettiğimde de adam hafifçe kötü niyet çağrıştıran bir ses tonuyla konuşuyor:

"Rezervasyonsuz da gidebilirsiniz. Son zamanlarda in cin top oynuyor zaten orada."

Ben henüz çocukken otelimiz küçüktü ama hizmeti ve yemeklerinin Kanazava'nın en iyisi olduğu söylenirdi. Dedemden sonra işi devralan babamın döneminde kalite yavaş yavaş düşmeye başladı. Arabanın camından Niigata'dakinden çok daha parlak bir mavi renge sahip gökyüzü akıp gidiyor.

Taksiyi, evlerin bulunduğu mahallenin girişinde durdurdum. Ödeme yaparken şoförün bakışları bir anlığına cüzdanıma yöneldi. Halkla ilişkiler bölümünde çalıştığım günlerden beri severek kullandığım uzun tipteki cüzdanım, nakit 250 bin yenle şişkin halde. Bankamatik ve sigorta kartları gibi takibi yapılabilecek şeylerin hepsini bu seyahate çıkmadan önce evde banka cüzdanım ve kişisel mührümü[2] içinde tuttuğum çekmeceye koydum. Olur da bir şeylere karışırsam kimliğimi kanıtlayacak hiçbir şey yok üzerimde.

Japon takvim sistemine göre Şova Dönemi 1926-1989 arasındadır. -çn

"On dakikaya dönerim. Beni biraz burada bekleyebilir misiniz?" diyorum şoföre ve doğup büyüdüğüm mahallede arabadan iniyorum.

Beş yıldan sonra döndüğüm evim, niyeyse gereksiz yere büyük görünüyor, perili köşk havası var adeta. Kapkaranlık bir şekilde önümde yükseliyor, sessizce beni tehdit ediyor. Annemle babam her zamanki gibi dışarıda mı

acaba? Bu muhitte ön girişe güvenlik kamerası ilk taktıran bizimkilerdi. Arka tarafa dolanıp evin mutfak girişindeki kapının kilidine anahtarımı sokuyorum. Eğer anahtarım artık açmıyorsa Kahya Tajima'yı arayıp yardımını isteyeceğim. Kapı tokmağı dönüyor. Rahat bir nefes alıp o alçak ahşap kapıyı itiyorum. Mutfak kapısına kadar giden dar yolun içinden geçtiği altı-yedi metrekarelik arka bahçenin ortasında bir köpek kulübesi var. Eskisine göre küçücük kalan Melanie, durgun bir şekilde bana bakıyor. Havlayacağını düşünmüştüm ama o dost canlısı gözlerini bana çevirip burnunu çekiyor. Eğilip nefesimi tutuyorum ve boynuna sarılıyorum. Gözlerim yanıyor, boğazım kupkuru... Melanie'nin hala hayatta olduğunu gördüm ya, buraya geldiğime değdi.

"Beni hatırladın mı?"

Sahiden de Ryo'ya benziyor. Dişi olması dışında. tık izlenimim yanlış değilmiş. Başımı Melanie'nin sıcacık sırtına yasladığımda içimi bir huzur kaplıyor. Ufak bedeninde nabzı hızla atıyor. Boğazından tıpkı tatlı çörekleri andıran bir koku geliyor.

"Ryosuke Bey'in nesini seviyorsun?" diye çekine çekine sormuştu Rika, Ryo'yla evlendiğimizi bildirdiğimde.

Sevgili köpeğim Melanie'ye benzeyen Ryo'yla tanışır tanışmaz ona hemen kapılmıştım. Ryo'nun benden çok daha fazla sevildiğini, nereye giderse gitsin kendini farklı biriymiş gibi göstermeden haşan sağlayan tipte bir insan olduğunu daha ilk bakışta anlamıştım. Öyle insanlar beni hep cezbetmiştir. Rika da öyle biri.

Eski haliyle karşılaştırınca -gayet doğal olarak-Melanie'nin tüyleri sertleşmiş ve parmaklarımı içinden geçirmekte zorlanıyorum. Gözlerinde çok çapak birikmiş. Muhtemelen yaşından ötürü ama acaba doğru dürüst yürüyüşe çıkarmıyorlar mı diye üzülüyorum. Anne-babam gösteriş budalası olduğundan, etraftakilerin ne diyeceğini önemseyip ellerinden geldiğince sevgili köpeğimle ilgileniyor olmalı. Öyle olmasa bile Kahya Tajima var.

Melanie, çoban köpeği olarak bilinen siyah-beyaz bir bor-der collie. İtaatkar ve uysal Melanie'nin karşısındakinden şüphelenmeyi bilmeyen huyu çok

belirgindir. Onunla ilk olarak yavruyken karşılaşmıştım. En son ise geçen sefer memleketime döndüğümde bir anlığına göz göze gelmiştik.

llk başta ailem onu sadece beni bu şehirde tutmak amacıyla satın almıştı. Lisede üçüncü sınıfta olduğum Noel'de gelmişti. Zavallı bir yavrucaktı. En çok gitmek istediğim üniversiteye okul referansıyla sınavsız girmem kesinleşince kutlama hediyesi olarak almışlardı. Ama henüz çok bakım isteyen yavru köpeği yanımda Tokyo'ya götüremeyeceğim de alışkın olmadığım tek başına yaşantıda onunla ilgilenmekte zorluk çekeceğim de herkesin malumuydu. Ağlaya ağlaya Melanie'yi bırakıp babaevime veda ettim. Memleketimden gönül rahatlığıyla ayrılmayı umuyordum; bu yüzden de o ikisinin tipik entrikaları tepemi çok attırmıştı.

Şimdi ise Melanie'yi alışkın olduğu bu yerden koparmak üzereyim. Tekerlekli valizimin içinden orta boy köpekler için yazan bir kutu çıkarıp köpek taşıma çantasını monte ediyorum. Kapağını açıp elimden geldiğince az yer kaplayacak şekilde aldıklarımı içine yerleştiriyorum: fırça, yürüyüş tasması, kemik şeklinde bir oyuncak, portatif bir tuvalet, biraz mama ve çiş pedi. Dün Rika otel odasından çıktıktan sonra yakındaki alışveriş merkezindeki evcil hayvan dükkanında iyice inceleyip öyle satın aldığım şeyler. Tokyo'dan yola çıkarken Rika büyük valizime ve el bavuluma şaşırdı ama aslında içleri boş sayılırdı. Neredeyse hiç giysi ve kişisel eşya getirmemiştim. Bu sabah otelden çıkarken de olanların çoğunu da çöpe attım.

Melanie'ye bir köpek bisküvisi verirken onu taşıma çantasına güzelce sokuyorum.

Polyesterden yapılmış, katlanınca küçülen bir torba çıkarıyorum ve içine birkaç kat kıyafet ve çeşitli günlük ihtiyaçlarımı koyuyorum. Boş kalan valizimi ve el bavulumu da arka bahçenin köşesine doğru ayağımla fırlatıyorum. Tahminim doğru çıktı, Melanie'nin bedeni taşıma çantasına tam sığdı. Kapağını kapattığım anda şiddetle havlamaya başladığından hemen buradan ayrılmam gerektiğini fark ediyorum. Not defterimi çıkarıp boş bir sayfaya tükenmezkalemle çabucak bir şeyler karalıyorum. Notu Kahya Tajima'ya yönelik mi yazsam diye düşünüyorum ama belki de artık buraya pek gelip gitmi-yordur, gibi bir önsezim de var. Her halükarda anne-

babamdan hiç hoşlanmasam da Melanie'nin sahipleri olarak onlara iyi olduğunu bildirmem gerekiyor.

Melanie'yi götürüyorum. Zaten aslında benim olduğundan sorun olmaz, değil mi?

Reiko

Bunu yazıp sayfayı koparıyorum ve köpek kulübesinin içine bırakıyorum. Elimde köpek taşıma çantası ve polyester torbamla evden ayrılıyorum. Oraya arkamı döner dönmez artık rahat nefes alabildiğimi hissediyorum. Bu, bana kendimi öfke krizine girmiş bir çocuk gibi hissettiriyor. Asfalta adımlarımı kasten sertçe basmaya başlıyorum. Taşıma çantası içindeki Melanie paniklemişçesine havlamayı sürdürüyor.

Ryo'ya ve Rika'ya sanki ebeveyni tarafından önemsenmemiş, zavallı bir kızmışım gibi bir tablo çizsem de aslında anne-babam hala sürekli benimle iletişime geçmeye çalışıyor, bana destek olmak istiyor. Ben de her defasında soğukça onları reddediyorum. Belki de bu bağı kesip atamayan taraf benim. Melanie'yi bu şekilde kaçırabilmem de ihbar etmeyeceklerinden emin olmam sayesinde.

On beş yaşındaki orta boy bir köpek, yetmiş altı yaşındaki bir insana denkmiş. Yarından itibaren onu yürüyüşe çıkarmam gerekecek. Ona masajlar yapıp tüylerini de yoluna koyacağım. Başımı döndürecek kadar çok sayıda yapmam gereken şey, birbiri ardına aklımda beliriyor. Bir anlığına da olsa her şeyi bir yana bırakıp gidesim geliyor.

Sağ elimde taşıma çantası, sol elimde polyester torbamla taksinin oraya döndüğümde şoföre yeniden istasyona gitmesini söylüyorum. Melanie öyle şiddetle havlamaya devam ediyor ki, adam rahatsız olup defalarca başını arkaya çeviriyor. Kanazava lstasyonu'na varıp da Tokyo'ya giden hızlı trene bindiğimiz sırada köpeğim artık bitkin düşmüş uyuklamaya başlamış halde. Gözlerini kapattığından uzun kirpikleri aşağı doğru kıvrılmış. Boynunu bükmüşçesine uyuklayan yüzü içimi acıtıyor. Eğer gelip onu görmek isteseydim, şimdiye kadar pek çok fırsatım olmuştu aslında. Şimdi böyle onu almaya gelmem, sadece planım için Melanie'ye kesinlikle ihtiyacım olmasından. Tek başıma bunu yapacak özgüvenim olmadığı için onu

yoldaşım yapıyorum sadece. Bencilliğimden başkalarım yoruyorum. Benimle bağı olan istisnasız herkes mutsuz oluyor.

Tıpkı Manako Kajii'ye benziyorum.

Rika'ya bazı yalanlar söyledim. Ona anlattığımın aksine ebeveynim hep çok iyi geçinirdi, romantik ve çocuklarına düşkün bir çiftti. Yemek ve ev işlerinin tamamı, Kahya Tajima'nın sorumluluğu olsa da bunun normal olduğunu düşünürdüm. Çocukluğumda annemin pişirdiği bir yemeği tatmamış olmak gibi bir şeyi dert etmezdim. Aşina olduğumuz lüks restoranlarda ya da sahibi olduğumuz otelde üçümüzün ailece yediği yemeklerin ve Kahya Tajima'nın elinden çıkan ziyafetlerin tadını çıkardığımız yılbaşı ve doğum günleri... Her biri içimi ısıtan anılar. Kimsenin kendini feda etmesini gerektirmeyen, bolluk içinde bir yaşantımız olduğundan ailem hep gülerdi. Sanat ve beceri içerikli sayısız özel ders aldım, memleketimin meşhur, prestijli bir kız okuluna gittim. Şimdi düşününce bana karşı tıpkı bir evcil hayvanı sever gibi davrandıklarını fark ediyorum. Yine de gayet uslu ve itaatkar kızları, gurur kaynaklarıydı. Otelin reklamlarında modellik yaptığım bile oldu. En pahalı süit odaya benim adım verildi. Üniversitede öğrenciyken evlendiklerinden sınıf arkadaşlarımın anne-babalarına kıyasla daha gençlerdi ve hep birbirine aşık gibi görünen bu güzel çift, benim de gurur kaynağımdı.

Ortaokula yeni başladığım sıralarda piyano dersinden eve dönerken tesadüfen babamı otelde çalışan genç bir kadınla birlikte Kenrokuen Parkı'nda yürürken gördüm. Aşk kaçamağı olasılığı aklıma bile gelmedi. Oyun olsun diye peşlerinden gittim ama birazdan gözden kayboldular. "Bu ne olabilir ki?" diye düşünmeye devam ettim. Çekinerek anneme söylediğimde yüzünde en ufak bir değişiklik olmaksızın, "Baban, kızlara tavsiyeler vermekte çok iyidir, otelde çalışanlar hep ona danışır. Eskiden beri hep öyleydi. Üniversitedeki tenis kulübü zamanlarından beri. Ben hiç bunu dert etmem tatlım," deyip güldü. O zaman garip bir şeyler olduğunu hissettim. Sanki içine kum karışmış bir şeyi yanlışlıkla yemişim gibi bir tuhaflık, tahriş edercesine içime yayılmıştı.

Okulda etrafımda çok sayıda arkadaşım vardı ama hislerimi paylaşacağım bir dostum yoktu. Ebeveynimin en iyi arkadaşlarım olduğu bir ortamdaydım, dolayısıyla dışarıda ait olmak isteyeceğim bir yer de

aramıyordum. Ailem dışında her şeyi konuşabileceğim tek insan Kahya Tajima'ydı. Akşam yemeğini hazırlayan kadına anne-babamın durumunu sorduğumda hayatımda ilk defa beni cevaplamaktan kaçındığını gördüm. Ne diyeceğini bilemezcesine zar zor gülümsemiş, çeşitli yollara başvurup konuyu geçiştirmeye çalışmıştı. Ben pes etmedim ve babamı defalarca takip ettim, annemi gözlemledim, aynı zamanda Kahya Tajima'yı da sıkıştırıyordum. Çok geçmeden o zamana değin göremediğim şeyleri görür oldum.

On üç yaşındayken tablo bir anda değişti. Şimdi dönüp bakıyorum da hem en büyük kusurlarım hem de en büyük becerilerimin o anda filizlendiğini fark ediyorum. Yani sıradışı azmim, merakım ve her ne olursa olsun tek başıma başarma konusundaki demir irademin. Annemin de babamın da herkesçe bilinen pek çok sevgilisi olduğu gerçeği, sadece komşular değil otel personeli ve tüm muhittekiler tarafından biliniyor-muş. Bu garip karı-kocalık tarzı meğer dedemin neslinden itibaren süregelen bir şeymiş. Babam ve annemin sevgilileri arasında evimize sık sık gelen, benimle nice oyunlar oynamış iyi "amca"lar, "teyze"ler bile varmış.

Ortaokul ikinci sınıfta olduğum yaz ayında annem ve babamın karşısına çıktım, ilk defa elimdeki delilleri önlerine koyup onları sadakatsizlikle suçladım. Önce sert bir şekilde inkar ettiler ama önden hazır ettiğim birkaç fotoğrafı gördükleri anda ağızlarını bıçak açmaz oldu. Nihayetinde de gözlerinde bir korkuyla son zamanlarda bambaşka birine dönüşen mesafeli kızlarıyla yüzleştiler. O bakışlarla sonradan çeşitli yerlerde defalarca karşılaşacaktım. Hatta dün can dostum Rika bile bana öyle bir ifadeyle baktı. Yani ondan ayrılmam da an meselesi galiba.

Babam dedi ki, "Babanın sevdiği, sadece annen. Annenin de öyle."

Sanki karmaşık bir konuyu kolay anlaşılır parçalara bölerek açıklıyormuş gibiydi. "Hayır, " demek istedim. "Esas yanılan siz ikinizsiniz. Bu bahsettiğin şey, sevgi değil. Sadece ihtiyaç-larımz örtüştüğünden suç ortağı olmuşsunuz, o kadar. " Tüm gücümle gözlerimi onlara dikmiştim. Tüm bunlar olurken annem pencereden dışarı bakıyor, sanki mağdur kişi oymuşçasına üzgün duruşunu bozmuyordu. Benim şimdiki yaşımdan çok farklı olmasa gerek. Hatıralarımdaki o kadınla, görünüş açısından beni iğrendiren derecede birbirimize benziyoruz. Narin, pürüzsüz, tıpkı porselen

bir Lladro bebeğini andıran bir kadın. Bedenini saran bir arzusu olmayan, hiç kimseyle çatışmaya girmeyen, giremeyen sıkıcı bir kadın.

"Başka bir deyişle, annenin ve benim birer sevgilimiz olması, ilişkimizin taze kalması ve aramızın iyi olması için vazgeçilmez bir şey. Sıradan evliliklerden biraz farklı olabilir. Fakat Reiko, sen yetişkinlerin pozisyonunu anlayabilecek birisin. Bilmeni isterim ki, dünyada çok farklı çeşitlerde çiftler var. "

O zamana kadar biriktirdiğim tüm bilgileri ve okuldaki derslerde edindiğim münazara becerilerini sonuna kadar kullanmaya karar vermiştim. Son derece sakince ve mantığa dayanarak onların yaşam tarzının nasıl hatalı olduğunu, aşk ve sorumluluğu nasıl hafife aldıklarım anlattım. Tıpkı bir yetişkinin çocuklara bir şeyi belletirken yaptığı gibi, harcadığım zamana aldırmaksızın uzun uzun konuştum. Karşımdaki ebeveynim önce şaşkınlığa kapıldı, sonra başka birine dönüşen kızlarından dehşete düştü. Zaman geçtikçe gitgide rahatsızlıklarım gösteren yüz ifadeleri belirdi. O noktada nihayet anlamıştım: Çok sevdiğim anne-babamın, edebiyat ve sanat hakkında belli bir düzeyde bilgisi vardı ancak işin aslı, hiçbir şeyi derinlemesine düşünme alışkanlıkları yoktu.

Çevrelerinde gözlerine hoş gelen ve sevdikleri şeylerle günlerini gün ederek yaşayabilen, gayet sığ insanlardı. Sahip oldukları zarafet tamamen sahte olduğundan paraları olmasa bir anda bayağılaşacak tipte bir kadın ve bir erkek. Konuşmamın iyice uzaması, babamı sonunda bıktırmış gibiydi:

"Yapacak bir şey yok işte... Aile oldun mu, seks olmaz. "

Babamın bunu söylerkenki yüz ifadesini sanırım ömür boyu unutamayacağım. Bükülen dudakları ve donuk bakan gözleri, doymak bilmeyen zevk arzusunu gösteriyordu. Haz düşkünlüğü bir yana, asla bu yaşam tarzını değiştirmeyeceğine dair küstahça ve kararlı bir tutum sergiliyordu. Evet, bu adam kendisi iyi hissedecekse kuralları çiğneyecek türde biriydi.

Aile oldun mu seks olmaz. Bu söz, bir yetişkin olduktan sonra da her yerde kulağıma çalındı. Nedense son zamanlarda bir anda toplumda normalmiş gibi görülüp yaygınlaşan bu söylem, ayrım yapmaksızın tüm evli çiftleri

hafife alıyor. Belki yüzümdeki ifade çok sert olduğundan babam telaşla orta yolu bulurcasına konuştu:

"Sen de bir yetişkin olduğunda bunu anlayacaksın, eminim, Reiko. "

Böyle bir şeyi anlamamı sağlayacaksa, yetişkin olmamayı yeğlerim, diye düşünmüştüm.

Bu hissiyatım, hala değişmiş değil. Karşımdaki insana saygımı ve toplum kurallarını hiçe sayacağım zevkleri ömür boyu tatmamayı tercih ederim. Bu bağlamda babamın nefret ettiği "renkten yoksun bir hayat" sürsem bile diğer şeylere, örneğin yemek ve yaşam ortamıma özen göstererek, genel anlamda ebeveyniminkinden daha üstün, zengin bir hayat sürecektim.

Böylece o sırada kararımı vermiştim.

Anne-babamın yaşam tarzına tüm benliğimle, "Hayır!" demeye devam edecektim. Memleketimden ayrılıp kendi ayaklarım üstünde durarak yaşayacaktım. Düşününce ebeveynimin evlilik yaklaşımının kabul görmesinin sebebi, yaşadıkları çevredeki herkes tarafından koruyup kollanmalarından başka bir şey değildi. Tokyo'ya gidecektim; kendi çabamla sıfırdan başlayacaktım; arkadaşlarım, sevgilim ve işim olacaktı. Ve de kesinlikle kocam dışında biriyle cinsellik yaşamayacaktım. Seks, sadece çocuk yapmak için olacaktı. Evlenene kadar bakire kalmaya karar vermiştim. tlk adetimi de o sıralarda gördüm.

Ne yazık ki irademzayıf olduğundan bu yeminimi tuta-madıysam da elimden geldiğince ortak bir gelecek düşünebileceğim erkekler dışında kimseyle yatmayacağıma dair kendime verdiğim sözü tuttuğumu sanıyorum. Küçüklüğümden itibaren sıkça gittiğim, aynı mahallede yaşayan Tajima'ların evi benim idealimdi. Yüzü de havası da aynı Kahya Tajima 'ya benzeyen, toparlacık bir ortaokul öğretmeni olan kocası gibi bir adamı seçecektim. Kesinlikle cinsellik kokmayan, çok çocuklu mutlu bir çift olmayı hayal ediyordum.

Tokyo İstasyonu'na varınca Keihin Tohoku Hattı'na aktarma yaptık. Melanie uysalca uyuyor. Yavaş yavaş Kavasaki'ye yaklaşıyorum. Uzun yolculuğumuz nihayet sona ermek üzere.

Turnikelerin iç tarafında bulunan bumbuz tuvaletteki kabinlerden birine giriyorum ve bileğime dolaya dolaya bir bandaj sarıyorum. Sol yanağıma bir yara bandı yapıştırıyorum, bir de göz bandı takıyorum. Geçenlerde seyrettiğim bir gerilim filminin kahramanı olan kadın, kocasının şiddetine uğramış gibi göstermek için kendi suratına vurup morartmıştı ama ben o kadar cesur değilim. Kabinden çıkınca aynada kontrol ediyorum; gayet mutsuz ve güçsüz bir kadın görüntüsüne sahibim. Makyajım çoktan 'silinmiş. Yorgunluk yüzünden suratımın doğal olarak solgun görünmesi de tam istediğim şey zaten. İstasyonun önünden bindiğim taksiye adamın adresinden bir cadde ötesini söylüyorum. Şu anda bile bir yerlerden beni görüyor olabilir. İstasyondan yayan olarak geldiğimi düşünsün istiyorum.

Kavasaki şehrinin sanayi bölgesinin bir köşesinde bulunan küçük bir yerleşim alanı. Hemen yakınında bir nehir sahili var. Yarın Melanie'yi yürüyüşe çıkarmak için çok uygun.

Tıpkı klasik bir meyveli pasta dilimi gibi ince uzun, üç katlı bir bina. Aslında iki yıl önce çökünce tamamen yıktıkları bir fabrikanın hemen bitişiğindeki ofis binasıymış. Adamın mahkemede anlattıklarına bakılırsa giriş katında mutfak ve oturma odası, birinci katta banyo, tuvalet ve Yokota'nın odası, ikinci kattaysa ardiye olmalı. Duvarları ince olduğundan kışın hayli zor geçtiği ifadesi de doğru gibi görünüyor. Eminim ki burada yaşlı annesinin bakımı için çabalamasının zorlukları az buz değildir.

Kontrplaktan yapılmış derme çatma kapıyı tıklatıyorum. Bir yandan da is lekeli interkomun düğmesine basıyorum. Olabileceklere kendimi hazırlıyorum ve ne olursa olsun kaçmayacağım, diye kendime söz veriyorum. Çok geçmeden kapı açılıyor ve yabancıların evine özgü tatlımsı bayat kokunun onlarca kat kesifi, kuvvetli bir hava akımıyla yüzüme çarpıyor. Solgun ve sarkmış yuvarlak bir yüz kapı aralığından bana bakıyor. Parmak izi dolu gözlüğünün ardındaki gözleriyle bakışıyoruz. Hafiften gelen meni ve Çin tuzu kokusu, gözlerimi yakıyor ve midemi bulandırıyor. Ama geri çekilmemeye kararlıyım. Başımı kaldırıyorum, nefesimi tutarak evin girişinin hemen ardında uzanan, kapı aralığından görünen üçgen alanda göz gezdiriyorum. Ufak bir açık mutfak var. Geleneksel hasır zeminli oturma odasının ortasına bir *kotatsu* konmuş. Onun etrafında da kısmen okunmuş dergiler ve yemeklerden arta kalmış hazır erişte kaplan

dağınık halde duruyor. Kotatsu'nun sararmış battaniyesini derhal çekip pencereden dışarı atasım geliyor.

"Merhaba. Ben Muhallebi... değil tabii... Sonomi lkeda ..."

Lisede bizim sınıftaki bahtsız bir kızcağızın adım ödünç aldım. Elimden geldiğince cılız bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyorum ama aniden boğazım kaşınıyor ve gürültüyle hapşırıyorum. Tutmaya çalışsam da burnum ve genzim koparıp atmak istediğim derecede kaşınıyor. Art arda hapşırıklann şiddetiyle nefesim tıkanıyor. Kajii'lerin evindekine benzer şekilde, boş vermişliğin getirdiği sağlıksız atmosferin acımasız saldırısı altındayım. Nefesimi tutup içeriye adım atıyorum. Arkamdan kapı kapanıyor. Yokota kilitliyor. Artık geri dönemeyeceğim.

* Japon kültüründe eskiden bir mangal, şimdi ise elektrikle ısıtılan, üzerinde battaniye tarzı büyükçe bir örtü bulunan küçük ve alçak masa. Masa etrafında, örtünün altına girerek oturulur ve o şekilde ısınılır. -çn

"Ben, Şiro Yokota."

Bu ufak tefek, hafif kilolu, orta yaşlı adama dikkatlice bakıyorum. Sesi, tahminlerimden çok daha tiz. lşler kötü giderse tek başıma bile onunla mücadele edebilirim. Hiç de iri bir adam olmaması, yüreğime su serpiyor. Arkama tekrar dönüp bakmamaya kararlı şekilde evin içine doğru büyük bir adım atıyorum.

"Çok zorda kalmışsınız, değil mi? Cidden ben elden geldiğince size destek vereceğim. Şey, burayı dilediğiniz gibi kullanın, cidden, hiç çekinmeden. Kocanız fena biri belli ki."

Yokota konuşurken morumsu, çatlamış dudaklarının kenarlarında tükürük kabarcıkları birikiyor. Ağzının etrafında köpüğü andıran bembeyaz küçük sivilceler var. Elli iki yaşında ama yüz ifadesi de hareketleri de üniversite öğrencisi gibi. Şişkin göbeği ve kırlaşmış saçlarına rağmen... Pürdikkat onu izliyorum. Benim gibi bir kadına nasıl bir gözle bakıyor acaba? Beni soyma arzusu varmış gibi görünmüyor ama bir anda yaşam alanına dalan bu canlı karşısında, kirli svetşörtünün altında kalp atışlarının hızlandığını hissediyorum.

Yokota'yla makul düzeyde bir göz teması kurup acıklı bir yüz ifadesi takınıyorum. Etrafa hızlıca bir göz gezdirdiğimde evin yerleşiminin adamın ifadesindeki gibi olduğunu görüyorum.

Üç yıl önce kasım ayında Kajii bu binada Yokota'mn gözleri önünde tutuklandı. Sadece iki gün birlikte yaşamışlardı. Eğer ikisinin ifadelerine inanılacak olursa 2012 yılında tanışmışlardı. lnternetteki şu malum tanışma sitelerinden birinde memleket muhabbetiyle tanıştıklarım, sonra da mesajlaşmaya başladıklarını söylüyorlardı. Tutuklanmasından hemen önce Megu-ro'daki evinin polis tarafından izlendiğini fark eden Kajii, bir fırsatını bulup sadece üstündeki kıyafetleriyle kaçmış ve epey zamandır, "Ne zaman isterseniz gelin," diye adresini veren, yüz yüze tanışmadığı Yokota'mn evine gidivermişti. Kajii'nin dediğine göre, "Çok nazik, abisi gibi davranan biri"ymiş adam ve kesinlikle ona hiç dokunmamış. Yatak odaları ayrıydı. Kajii ikinci katta yatmıştı. Kajii'nin yaptığı yemekler ve gösterdiği ilgiden etkilenen adam, "Yanımda olsanız yeter," gibi beceriksizce yapılmış bir evlilik teklifine benzeyen sözler söylemişti. Kadın tutuklandığı anda bile gözlerinin önünde gerçekleşen bu olaya inanamamıştı. Duruşmada annesinin ölümünden sonra tek başına sürdürdüğü hayatının ne denli yalnız ve perişan olduğunu, ona duyduğu özlemi, Kajii'nin gerçekten çok iyi kalpli bir kadın olduğunu ve ondan gördüğü sıcaklığın ne kadar nadir bulunur bir şey olduğunu uzun uzun anlatmıştı. Kamuoyunda, bencil olmayan, fedakar ve kadınlarla pek az deneyimi olan bu adama bir sempati eğilimi doğmuştu.

Mahkeme kayıtlarını ve interneti kullanarak yaşadığı yeri ve gerçek adını nispeten kolayca bulabilmiştim. Ne de olsa kısırlık tedavisinden vazgeçtiğim için bolca vaktim vardı.

Şu bir aydır bir arkadaşlık sitesinde onunla yazışıyorduk. Kajii'nin bir görüşmemizde ağzından kaçırdığı bir söz sayesinde bu adam dikkatimi çekmişti. Ben "Muhallebi"ydim, o ise sevdiğini söylediği animenin adını almıştı: "Jöle Büyücüsü". Saitama'da yaşayan, kocasından şiddet gören bir ev hanımı olmaya karar vermiştim. Aynı animeyi sevdiğimiz yalanını söyleyerek samimiyet kurup ondan bilgiler almıştın.

Yokota, Niigata'daki Agano bölgesinde bulunan, Kajii'lerin evinden birkaç kilometre bile uzakta olmayan bir hastanede doğmuş, küçüklüğünde babasını kaybetmişti. Köklü bir yerel pirinç krakeri firmasının bilgi işlem

odasında çalışmıştı ama sinirleri bunu kaldıramayınca sürekli izin alır olmuştu. Annesinin sağlığının bozulması gerekçesiyle de akrabalarından destek alabileceği Tokyo'ya geldiklerini anlatmıştı. Annesi dört yıl önce ölmüştü. Hiç evlenmemişti. Bu binanın şu anki sahibi gibi görünüyordu.

Niigata gezisi esnasında aniden şöyle bir varsayım aklıma geldi: llkokul dördüncü sınıf öğrencisi olan Kajii'nin kardeşi Anna'ya saldıran, Kajii'yi anlayan ilk kişi olan o gizemli adam ... Yoksa o, Yokota mıydı? O sıralarda kırklı yaşlarında olduğu söylenmişti ama bu tespit bir çocuğun gözlerinden-di. Belki de aslında çok daha gençti. Mahkeme kayıtlarında ikisi de Aganolu olduğundan iyi anlaştıkları yazıyordu. Oysa onlar çok daha eskiden beri tanışıyor olamaz mıydı? Eğer bu doğruysa fiziksel bir ilişki yaşamamış olmaları da akla yatkındı. Yokota'nın ifadesinin Kajii'nin kamuoyundaki imajını az da olsa iyileştirdiği bir gerçekti. Peki, adam on yıldan fazla süredir perde arkasından onunla bağlantılı suç ortağı olamaz mıydı?

Üç gün. Kocama Kanazava'da babaevimi ziyaret edeceğimi söylediğim gün sayısı. Bu sınırlı süreyi kullanarak Yokota'nın pedofil olduğunun ve Kajii'yle hala ilintisi bulunduğunun kanıtlarını bulmayı planlıyorum. Eğer bunları Rika'ya gösterebilirsem, onun hızla benden uzaklaşan gönlünü geri kazanabileceğim. Kajii'nin suçunu da ispatlayabileceğim.

Adamın bakışları sağ elimde tuttuğum taşıma çantasının üzerinde. İçten içe gülerek çantayı yere koyup kapısını açıyorum ve Melanie'nin kuru bumunu ona gösteriyorum.

"Bu yavrumu da getirdim yanımda. Adı Melanie. Orta boy bir köpek ama çok uysaldır, o yüzden evde besleyebiliyorum. Sakıncası yoktur, değil mi?"

"Ee, şey... benim köpeklerle pek aram yoktur ama... Bir köpeğiniz olduğundan hiç bahsetmemiştiniz ..." diye homurdandı adam. Elbette köpeklerden nefret ettiğini gayet iyi biliyordum. Sevdiğini söylediği animeyle ilgili olan blog'unu bulmuştum. Az sayıdaki okuruyla yorumlar bölümündeki yazışmaları sayesinde bu adamı çok iyi tanıyordum.

"Kusura bakmayın. Ama bu yavrucuğum ben olmadan yapamaz. Kocamın orada bıraksam ona neler yapardı, kimbilir... Zaten epey yaşlı. Bakıma

ihtiyacı var. "

Bu noktada tereddüt etmeden iyice üstüne yüklenmekten başka çarem yok. Halkla ilişkiler bölümünde edindiğim müzakere tekniklerini düşünerek yumuşak bir tavırla ancak kesinlikle reddedilmeyecek bir şekilde karşı tarafın seçeneklerini hünerle elinden almak suretiyle ilerliyorum.

"Yamagata'da yaşayan ailemle aramız kötü, çoktandır hiç görüşmedik. Ama eskiden beri bana hep iyi davranan bir arkadaşım var burada, harika bir kadındır. Şu anda iş için yurt-dışında olsa da gelecek hafta dönecek. O dönünce birlikte yaşamaya başlayacağız. O zamana kadar yavrucuğuma da izin verseniz? Sadece üç gün."

Bu evin boğucu havasına daha fazla dayanamıyorum. Yokota'yı adeta bir kenara iterek oturma odasına girerek ramen kaplarıyla dergilerin üstüne basa basa kendimi kaybetmiş bir halde pencereyi açıyorum. Hafif bir benzin kokusu karışmış olsa da içeriye soğuk ve temiz hava girince rahatlayıp derin bir nefes alıyorum. Uzaklarda, karanlığın ortasında çöp yakma tesisinin fırını hissi veren kırmızı bir ışığın parladığı görünüyor pencereden. Arkamdaki Yokota yavaşça mırıldanıyor.

"Pek de... sandığım gibi biri değilmişsiniz. "

Bu sözü üzerine panikleyip gariban bir gülümseme takınıyorum ve ona dönüyorum. Neyse ki, narin ve çocuksu görünüyorum. Kajii gibi etli butlu bir kadını reddetse de çocuğa benzediğimden arzularını uyandırabilirim belki. Bu anın, adamın cinsel eğilimlerini öğrenmek için bir fırsat olabileceğini düşününce yüreğimde korkunun yanı sıra ümit de var. Gerekirse onunla mücadele edebilir miyim acaba? Gerçi vardığım yargı doğruysa, adamın benden çekinen bir hali var.

"Peki tamam, Muhallebi Hanım. Nasıl isterseniz öyle olsun," diye pes etmişçesine mırıldanıyor adam. Sevinçten ellerimi çırpmak istiyorum.

"Elektrikli süpürgeniz nerede?"

Adam şaşkınlıkla başını kaşıyor. Svetşörtünün omuzlan kepekle kaplanıveriyor. Sonrasında da sararmış kağıt kaplı sürgülü kapıya işaret

ediyor.

"Temizlik falan yapmanıza gerek yok. Zaten eminim yor-gunsunuzdur, siz yatın lütfen. lkinci katta boş bir oda var. Annemin kullandığı yatak da orada. Size göstereyim. "

"Şu anda iyiyim, gerek yok," diyorum. Yatak bulunan bir odada onunla olmak istemiyorum.

"Ama hakikaten temizlik falan olmaz... Temizlik için deterjanını da yok zaten."

Hafifçe gülüp kararlı bir şekilde başımı iki yana sallıyorum. Ev işlerinde acemi insanlar, ev temizlemek için azim, zaman ve uygun ekipmana sahip olmak zorunda olduklarını sanır. Oysa hiçbir şey satın almadan eldekilerle idare ederek yapılan temizlikle ev çok daha ferah olur. Polyester çantamda kulak pamuğu, karbonat ve ince lastik eldivenim var.

"Bedavaya burada kalırsam kendimi çok kötü hissederim.

Ev işleri dışında elimden gelen bir şey de yok..."

Bunu söylerken hızla mutfağa giriyorum. Portatif ocak, paslanmaz çelik lavabo, şofben. Hepsi de yağ lekeleri ve küfle kaplı. Lavabonun altında, muhtemelen Kajii'nin satın aldığı ve son kullanma tarihi çoktan geçmiş bir sirke var, bir de pirinç kutusu. Lavaboda pis bir sünger duruyor. Bunlar varsa yeter, diye düşünüyorum. Yokota hala orada dikiliyor.

"Yatmak istemiyor musunuz? Yorgunsunuzdur? Zaten eliniz de incinmiş. "

Sonunda senaryom aklıma geliyor, canım acıyormuş gibi bir pozda bileğimi tutarak lastik eldiveni bir çırpıda geçiriyorum.

"Gerçekten, biraz buraları temizleyip öyle yatacağım. Siz önden buyurun yatın."

Onun susmasını sağlamak için tatlı tatlı gülümsüyorum. Bu akşam temizlik yapıyorsam, en azından yatacağım oda ve mutfağa mecbur olmamdan.

Neyse ki bu ev, bizim evden daha küçük de kafama bir koydum mu, hemencecik temizleyebilirim.

Evi o kadar pisti ki onunla birlikte yaşamaktan iğreniyordum. Ama orayı temizledim, yemek pişirdim ve rahat bir yaşam alanına dönüştürmek için çok emek harcadım.

Pasaklı Kajii bile ifadesinde böyle demişti. Bahsettiği o pislik hâlâ buraya hakim. En azından bu mutfağı düzgün denecek bir hâle getirene kadar uyuyamam.

Yokota sonunda gözden kaybolunca naylon çoraplarımı alelacele çıkarıp dörde bölüyorum. Saçlarımı toplayarak bir maske takıyorum ve çöpe atmak niyetiyle yanımda getirdiğim alt-üst eşofmanımı giyiyorum, gözümdeki bandı çıkarıyorum. Son aşamada bu ev kıyafetlerini de paralayıp temizlikte kullanmayı düşünüyorum. Mukavva ve köpek çiş pedi ile Mela-nie için bir tuvalet bile yapıyorum. Nispeten kiri az bir kâse bulup içine karbonat ve su koyuyorum, yere düşmüş tek kullanımlık bir çift yemek çubuğunu alıp onunla iyice karıştırıyorum. Bir şeyler yapmayı bırakırsam endişeden boğulacakmış gibi hissettiğimden canla başla hareket etmeye devam ediyorum. Lavaboyu temizleyip her yerini süngerle ovuyorum. Yere düşmüş her şeyi çöp torbasına attıktan sonra elektrikli süpürgeyi çalıştırıyorum. Taşıma çantasından ürkekçe çıkan Melanie, bumunu bir hazır erişte kabına sokuveriyor. Koşup hemen onu alıyorum ve bir kâseye su doldurup Melanie'ye uzatıyorum. Yavaş yavaş suyu yalayıp yutan dilinin açık pembe ucunu bir müddet seyrediyorum.

Koşullar ne olursa olsun, konforu biraz bile olsa artırmak için çalışan kadınların bilgeliğini, çevrelerini kendi zevklerine uyarlayabilen kadınların iradesini en çok görmezden gelen, muhafazakâr erkeklerdir. Oysa esas bunlar, o adamların kadınlarda en çok aradığı şey olan ev işi becerilerinin özünü oluşturur. Bu tutarsızlığı neden fark etmiyorlar ki? Bir kadın evcimen olursa erkeklere üstünlük sağlayacağı yetenekleri olamayacağı ve onu kolayca kontrol edebilecekleri gibi bir peşin hükme nasıl varıyorlar? Ev işi kadar yetenek, egoizm ve bir tür çılgınlık gerektiren alan var mı acaba!

Moralimi yüksek tutmak için telefonumda sevdiğim müziği kısık sesle çalmaya devam ediyorum. Bir saatten biraz az süre boyunca hiç ara

vermeden çalışmamın sonucunda giriş katı tanınmaz hale geliyor. Zemin tamamen görünebiliyor artık, garip koku kayboldu. Melanie'yle birlikte adamın bulunduğu kata kadar gıcırdayan merdiveni tırmanıyoruz. Fayans kaplı banyo ve tuvalet, kirlilik açısından çok feci. Bu gecelik yıkanmaktan vazgeçiyorum. Azıcık kalmış çamaşır suyunu buluyorum. ihtiyacımı görüp sifonu çektikten sonra klozetin üstüne tuvalet kağıdı serip olduğu kadar çamaşır suyu dökmekle yetiniyorum. Kumlu gri-yeşile boyalı duvarın öbür tarafından tiz bir tonda muhtemelen bir animeye ait replikler ve gürültülü bir müzik sesi geliyor. Yokota adındaki bu bilinmeyen varlığı pek de tehditkar bulmamam garip.

Melanie aralıklarla ayak bileğime sürtünüyor. Her defasında eğilip boynunu nazikçe okşuyor, önden hazırladığım bisküvi ve köpek mamasından veriyorum.

"Kusuruma bakma n'olur. Uzun yolculuktan yoruldun, değil mi kızım? Hemen yatıp dinleneceğin bir yer yapacağım sana, kızım."

Sonunda iyice ağırlaşan bedenimle ikinci kata çıkabildiğimde saat sabah dördü geçiyor. Melanie'yle odaya girer girmez kapıyı kapatıp içeriden kilitliyorum. Yaklaşık yedi hasırlık çarpık altıgen şeklindeki odanın içindekiler; naylon iple bağlanmış dergi yığınları, bir elektrikli soba, içinde neredeyse hiçbir şey olmayan yedi mukavva kutu, tozla kaplı plastik bir Noel ağacı ve adamın annesi tarafından kullanılmış gibi görünen alçak bir hasta yatağından ibaret. Küf kokulu bir yorgan dörde katlanmış duruyor. Kajii, burada yatmış olmalı. Bunu düşününce ne kadar temizlesem de asla yetmeyeceğini hissediyorum. Ancak tahmin edileceği üzere beden gücümün sınırına geldim. Bu yüzden az bir şey silip bırakıyorum. Elektrikli sobayı yakıyorum. Ağır yorganı gazete kağıdına sarıp kullanmaya karar veriyorum. Her şey yolunda gidecek, bir şey olsa bile Melanie beni korur, diye düşünüyorum. Olur da o adam kapıyı tekmeleyip indirirse onu ısırabileceğine dair umut vadetmese de en azından havlayarak tehlikeyi haber vereceği kesin. Havluları üst üste koyup ona bir yatak yaptıysam da yeni bir yerde olmak onu huzursuz etmiş gibi. Aynı yerde fınl fınl dönüp duruyor ve sonunda alçak sesle gece vakti ulumaya başlıyor. Ne olursa olsun şu anda kaçak durumundayım ve bir şekilde onu yatıştırmam gerekiyor. Ona sarılıp masaj yapıyorum. Melanie'nin sakinleşmesini

bekleyip yatağa uzanıyorum. Kajii'nin burada yatan iri yapılı vücudu gözümde canlanıyor. Şilte nasıl çökmüş, nasıl bir kavis çizmişti acaba? Gazete kağıdının gerisindeki yorgan buz kesmiş olduğundan bir koku hissedilmiyor.

"lyi geceler, Melanie. "

Rika'yı görmek istiyorum. Belki de son birkaç gündür hep birlikte olduğumuzdan onun yokluğunu bildiren o derin sessizlik, tıpkı bu odanın karanlığı gibi yavaş yavaş bedenime yayılıyor ve beni içten içe kemiriyor.

23 Şubat

Uyanır uyanmaz sıcak ve yumuşak bir şeyin yanağıma değdiğini hissediyorum. Bunun Melanie'nin burnunun ucu olduğunu anlamam çok uzun sürmüyor. Gece uluması çok fena olduğundan onu kucaklayıp yorganın içine soktum. Ne de olsa yaşlı bir köpek. Burnunun hiç ıslak olmaması biraz içimi acıtıyor. Gazete kağıdına sardığım yorgan yüzünden tüm vücudum donuyor. Melanie'nin boynunu okşarken benim de uykum geliyor. Olmaz, artık kalkmam lazım, diyorum. Neticede şafak vaktine kadar temizlik yapmış olduğumdan sadece iki saat uyumuş oldum. Yokota da dahil bu evi tümden çamaşır makinesine atıp foşur foşur yıkayabilsem ne güzel olurdu, diye düşünüyorum.

Merdivenden inerken Yokota'nın son perdeden horultusu kulağıma çarpıyor.

"Melanie, kahvaltıdan önce yürüyüşe çıkalım mı, ne dersin?"

Makyajsız halimle göz bandını ve bandajı takıyorum, paltomu üstüme alıp Melanie'yle birlikte dışarı çıkıyorum.

Daha yeni Hokuriku bölgesine gittiğimden midir ne, burada sabahın erken saatlerindeki soğuk hava bile yumuşak geliyor. Bir yerlerden demir dövme sesleri duyuluyor. Şuradan buradan dumanlar yükseliyor. Tüm şehrin bir manivelayla kurulmuş gibi ağır ağır harekete geçtiğini tüm benliğimle hissediyorum. Melanie'yi bana bağlayan tasma kayışı, eskisi gibi gerilmiyor, gevşek bir kurdele gibi sarkıyor. Makul düzeyde uyarıcıların

köpeklerin yaşlanmasını geciktirmekte etkili olduğu söylense de şimdiye kadarki çevresinden koparılması aksine strese yol açacak belki.

Pek kimseciklerle karşılaşmadan nehre çıkan taş basamaklara ulaşıyoruz.

Nehir kıyısında hava soğuk ve ıslak toprak kokusu duyuluyor. Nefes aldığımda boğazımın gerisine doğru nemli bir şişkinlik hissediyorum. Manzara dumanlı olduğundan sonsuza kadar akıp gidiyormuş gibi görünen nehir, gökyüzünün hemen altından giden yükseltilmiş Keihin Tohoku Demiryolu Hattı... Bu açıklık bana keyif veriyor. Koşuya çıkmış kızların yanından geçiyorum. Mahallenin ortaokul voleybol takımının sabah antrenmanı gibi görünüyor. Yokota'nın bir akrabasının tanıdığı tarafından işletilen dershanede idari personele yardım ettiğini duymuştum. Ortaokul ve lise giriş sınavlarına yönelik bir yer olduğundan bu çağlardaki kızlar sıkça gelip gidiyor olmalı.

Bir anda Ryo'nun sesi geliyor kulağıma.

"Affedersin... Nasıl desem, sen benim için çok çok değerlisin, Reiko..."

Yokota'nın evine geldiğimden beri onu bir kez bile düşünmemiştim oysa. Melanie'ye uyup beni götürdüğü yönde giderken Ryo'nun yüzü ve dokunuşunu hayal ediyorum.

"Aile olarak gördüğüm biriyle o şeyi yapamam. Reiko, ben artık seni bir kız kardeş, bir kız evlat kadar yakın görüyorum. Senin gibi kırılgan birine benim hoşlandığım... o tür bir şekilde, biraz güç kullanarak... katiyen öyle haşin davranmak istemiyorum, anla."

Onun biraz sert bir cinselliği tercih ettiğini ilk defa o gece öğrendim. Ne kadar beklemem gerektiğini sorduğumda ise acı bir şekilde şöyle dedi:

"Bir gün mutlaka çocuğumuz olacak. Rica ediyorum sana, şimdilik bana güven. Biraz bekle. "

Ben ise sadece aile olarak gördüğüm biriyle onu yapmak istiyorum. Ryo'nun tam tersi yani. Evlenmeden önce hayli zayıf olan şehvetim, onunla aramızdaki sınırın gitgide belirsizleştiği derecede yakınlaştıkça hızla arttı.

Yanı başımda huzur içinde uyuyan, benimle neredeyse aynı kokuyu taşıyan, tamamen rahatlamış haldeki bu "aile üyesi"yle sevişmek için can atıyorum. Şimdi düşününce Ryo'nun bakış açısının, babamınkiyle neredeyse aynı olduğunu fark ediyorum.

Bu kadar bariz arzularım olmasına kendim bile şaşırıyorum. Hele de evlenmeden önce görüştüğüm erkeklerin, benim tepkisiz oyuncak bebekler gibi olduğumu söyleyip benden usandıklarını düşününce...

Bir süre nehir kenarındaki setin üzerinde öylece duruyorum. Ebeveynim gibi bir yaşantım olmayacak diye var gücümle bundan kaçmama rağmen neden şu an tam da o noktadayım? Kocamı geride bırakıp tanımadığım bir adamın beni beklediği eve gideceğim yani. Melanie'nin hafifçe beni dürtmesiyle sonunda kendime geliyorum.

Dönüşte 24 saat açık bir süpermarkete uğrayıp bir çırpıda banyo-tuvalet temizleyicisi, sünger, yumurta, tereyağı gibi birkaç süt ürünü, mevsim sebze ve meyveleri, et ve çeşnilen-dirici baharat ve soslar satın alıyorum. Fiyatlar yüksek değil. Çocuklu ailelerin kolay yaşayacağı bir şehir kesinlikle. Bir yüz yen dükkanından da kağıt gibi ince bir önlük alıyorum. Uzun süre kalmayı planlamadığımdan alışverişimi minimum düzeyde tutuyorum.

Eve vardığımda sabah güneşinin aydınlattığı pırıl pırıl mutfakta memnuniyetle etrafıma bakınıyorum. Yoğurt ve krem peynirle yapılan pankek, köpeklerde yaşlanmaya karşı uzman bilgileri içeren bir kitaptan öğrendiğim bir tarif. Hamuru ısıttığım tavaya döküp altın rengi incecik kekleri birbiri ardına pişiriyorum. Merdivenden inen ayak sesleri üzerine başımı çevirip bakıyorum. Anlaşılan Yokota nihayet uyanmış.

"Şu köpeğinizi susturamıyor musunuz? Öyle çok gürültü yaptı ki hiç uyuyamadım. "

Yokota dünkünden tamamen farklı biriymiş gibi sinirli sinirli konuşuyor. Siyah bir kazak ve kot pantolon giymiş, çoluk çocuğu var dense garip kaçmayacak, gayet sıradan orta yaşlı bir adam gibi görünüyor. Bir yerlerde hata yapmış olsam böyle bir adamla evlenmiş olabilirdim.

"Komşulardan şikayet gelirse şaşırmam! O zaman da esas zora düşen siz olursunuz ha!"

Refleks olarak durduğum yere siniyorum. Yokota'nın bir kadından talepte bulunma ya da ona bir şeyleri yasaklama yetkinliğinin olmadığını düşünmüştüm. Evi böylesine güzelce temizlenmiş olmasına rağmen Yokota hiç de etkilenmemiş gibi. Ayaklarını kotatsu'nun altına sokup küstah bir şekilde kahvaltıya bakıyor. Keskin gözleri, tabağında üst üste duran pankeklerin aynısını Melanie'nin mutfağın zemininde yemekte olduğunu fark etmiş gibi.

"Köpeğinkiyle aynı menü.. !" diyerek bu durumdan iğrendiğini açıkça ortaya koyan Yokota'ya direnircesine gülümsüyorum. Dürüst olmak gerekirse, benim için Melanie'nin sağlığı Yokota'yı memnun etmekten çok daha büyük önem taşıyor.

"lnsanlann da ağzına layık derecede lezzetli."

Şakacı bir ses tonuyla bunu söyleyip Melanie için pişirdiğim çapı beş santimlik pankekten bir ısırık alıyorum. Yokota'nın yüz ifadesi çok sert. Sinirime engel olamıyorum. Sırf hazır yemek yediği özensiz yaşantısından yakınıp mağdur pozu takınmasına rağmen ev yemeği ikram edildiğinde, yok, şunu sevmem, yok, bunu sevmem diye mızmızlık ediyor sadece. lşte bu yüzden senin gibi erkekler sonsuza kadar yalnız kalmaya mahkum... Yüzümdeki tebessümü sabit tutmaya çalıştıkça içimden ağır laflar sayıyorum.

"Neyse, boş verin... Bu sabah iştahım yok."

Yokota hoyratça çatalını fırlatıp atıyor. İçimde ona karşı olan tiksinti, artık belirgin bir şekil alıyor. Sofraya bir sessizlik çöküyor. Sonrasında kahvemi doldururken mecburen ben konuşmaya başlıyorum:

"İşiniz yoğun mu?"

"Evet, öyle."

"Yaklaşık kaç çocuk var acaba?"

"Ya... değişiyor. "

İşe bakın ki röportaj yapar gibiyim. Mesajlarında konuşacak birini istediğini onca söyleyip durmasına rağmen ideta bir köpek gibi benim soru sormamı bekliyor boş boş. Yok, bu alçakgönüllü kisvesi altındaki kibirli tavırlara "köpek gibi" dersem Melanie'ye ayıp etmiş olurum. Yokota, pankeklere elini bile sürmeden kotatsu'dan çıkarak ayağa kalkıyor. Duvara asılı, yer yer içinden tüyler çıkan şişme montuna kollarını geçirip evin girişine yöneliyor.

"Benim odama girmeyin... Sakın ha!"

"Güle güle!" diye arkasından sesleniyorum ama cevap gelmiyor. Ne kadar nazik bir gülümsemeyle üstünü kapatırsam kapatayım yüreğimde ona karşı hissettiğim küçümseme yine de dışarı sızıyor mu acaba? Oysa buraya gelmeden önce onun gibi bir erkeği parmağımda kolayca oynatacağımı sanıyordum. Kapının kapanmasını bekleyip sonra hemen koşarak yukarı çıkıyorum. Tahmin ettiğim gibi Yokota'nın odasının kapısı kilitli değil.

Bunu bana güvendiğinin göstergesi olarak mı görmeliyim yoksa sadece dikkatsizlikten mi acaba? Veyahut beni sınıyor mu?

Görünüşe göre hasta annesine bakma deneyimi onun hiç de aklı başında biri olmasını sağlamamış. Hoş, belki o hikayesi de baştan aşağı yalan. Bakım işini akrabalarına ve bakıcıya bırakmış olması mümkün.

Gözlerimi yakan bir ter kokusu, serili bırakılan sararmış bir yer yatağı, her an devrilecekmiş gibi görünen anime ve DVD'lerle tıka basa dolu raflar, biblolar, anime figürleri ve güzel kız çizimlerinin bulunduğu posterler... Bunların hepsi de tahmin ettiğim çerçeve dahilinde, o yüzden hiç tereddüde düşmeden işime devam ediyorum.

Onca aramama rağmen tamamen küçük kızlarla ilgili denebilecek pornografik materyal bulamıyorum. Animeler konusunda pek de bilgili olmadığımdan o karakterlerin genç kızlar mı yetişkinler mi olduğunu bile pek anlayamıyorum. Bir karakter okul üniforması giyiyor mesela ama yüzü bebeksi ve memeleri patlayacak gibi şişkin... Agano'daki olayın üstünden on sekiz yıl geçmiş. Bu tür bir cinsel eğilimin terapi ve tedavilerle yavaş

yavaş şekil değiştirmiş olması mümkün. Yani pedofili hakkında okuduğum pek çok kitaptan edindiğim izlenim bu.

Son zamanlarda seviyormuş gibi göründüğü bir serinin DVD'sinin ilk bölümünü seyretmeye karar veriyorum. Elime geçirdiğim lastik eldivenle feci şekilde yapış yapış haldeki cihazın düğmesine basıyorum. Yer yatağını ve mangaları kenara itip yerdeki hasırın üstünde oturacak yer açıyorum. Her türlü iğrenç görüntüye dayanabileceğime dair kendime güveniyorum. Fakat hikayenin kahramanı on dört yaşındaki kızdan öyle çok şey talep ediliyor ki hoşnutsuzluktan öte şaşkınlığa düşüyorum. Şirinlik, masumiyet, güç, itaat, çalışkanlık ve seksilik... Bu tür bir şeyi seyredenlere elbette gerçek kadınlar iriyarı, zahmetli ve çekilmez gelir! Bunda yadırganacak bir şey görmüyorum, ikna oldum. DVD'yi oynatıcıdan çıkarıyorum.

Masanın üstünde duran bilgisayarı açıyorum. Olabilir diye düşündüğüm birkaç şifreyi deniyorum. "Yok artık!" dedirten basit bir sayıyla tahminim tutunca çok şaşırıyorum. jöle Büyücüsü'nün kahramanı olan kızın doğum günü. Masa üstünde de o kızın animeden alınmış resmi var. E-posta ve sohbet geçmişini dikkatle inceliyorum. Kajii'yle yazışmalarını bulmayı başarıyorum fakat bunlar, mahkemede okunanlarla neredeyse aynı içerikte ve tutuklamanın hemen öncesine ait. Hangi yazışmaya bakılırsa bakılsın 2012'den sonra tanıştıkları, internet üzerinden kısa sürede bir bağ kurdukları anlaşılıyor.

Kajii, Yokota'nın sevgisini ve güvenini tıpkı benimle olan diyaloğunda yaptığı gibi kazanmış. Gitgide başım dönmeye başlıyor. Masadan kalkarak yere çömelip dizlerime sarılıyorum. Zihnimde çakan o şimşeği bir kenara atamıyorum. Acaba Yokota, Kajii'nin o zamanki küçük kızın ablası olduğunu fark etmeden mi onunla bir yakınlık kurmuştu? Öyleyse bilmeden kadın tarafından manipüle edilmiş olma ihtimali de söz konusu.

O cezaevindeki akrilik panelin diğer tarafındaki kadın söz ve tavırlarıyla beni yönlendirip buraya kadar getirmiş gibi hissediyorum.

Benim tüm benliğimle gizleyegeldiğim şeyleri Kajii tek bir görüşmede kolayca anlamış. Kocamın benden uzaklaştığını, iç dünyamdakileri Rika'dan sakladığımı, o ana kadar bir kez bile gevşeyip başkalarıyla iletişim

kurmadığımı ve hatta o güne kadar anne babama karşı beslediğim olumsuz duyguların itici gücüyle yaşadığımı. ..

işimi severek yapıyordum. Hiçbir çabadan kaçınmazdım. Karşılıklı güvene dayalı pek çok güçlü ilişki de kurmuştum. Ancak doğrularım kadar hatalarım da oldu. Kampanyalara kendimi hararetle kaptırdığımda, bazı insanlar çekine çekine, "Abartmıyor musunuz?" diye uyarırdı. Bu tür birtakım çatışmalar yaşadıktan sonra sektörde arkamdan konuşulur oldu.

"Yazık size, benim şu hapisteki halimden bile çok çok daha yalnızsınız. Rika Hanım da benimle dost olmayı istiyor. Çok tatlı biri, değil mi? Bana öyle deli divane ki benim de yavaş yavaş hoşuma gitmeye başladı. Yakında Rika Hanım'ı da kaybedeceksiniz yani. .."

Kajii'yle tanıştığım günden beri yüreğim bir an bile rahat yüzü görmedi. Ne olursa olsun Rika'yı yitirmek istemiyorum, o kadar. Şimdi düşününce üniversite sıralarından itibaren ona hislerim tek taraflı bir aşk gibiydi.

Ansızın bir sıcaklık hissedip yanıma baktığımda Melanie'nin orada olduğunu görüyorum. Usulca elimi uzatıyorum. Yaşlılıktan dolayı kısmen yıpranmış olsa da yumuşak ve uzun tüyleri var. Parmak uçlarıma oturan o donukluk adeta silinip gidiyor. Evet, bu sıcaklık... Akiyama'nın ahırındaki ineğe dokunduğumdan beri bu yavrumu tekrar kucaklamak için can atıyordum. Keşke tıpkı böyle, yalnızca yanlarında olarak insanları rahatlatan bir varlık olabilsem, diye düşünüyorum. Sadece o ıslak, siyah gözlerinin bakışıyla karşısındakini koşulsuz olarak kabul ettiğini hissettiren bir varlık. ..

Bugün sekiz saatten fazla temizlik yapıyor, banyoyu, tuvaleti ve ardiyeyi en titiz insanlardan bile geçer not alacak şekilde ferah bir hale getiriyorum. Akşama doğru yemek hazırlıklarına girişiyorum. Orijinal bir şey yapsam bu tipte biri geri durur muhtemelen. Epeyce düşündükten sonra sabah satın aldığım malzemeleri kullanıp kroket ve tofulu kök sebze çorbası yapmaya karar veriyorum.

Yokota eve döndüğünde saat yediyi geçiyor. Kotatsu'nun üzerine sıralanmış yemeklere şöyle bir bakıp kestirip atıyor:

"Ben konyahu hiç sevmem. Sonra, havuç da istemem. "

"Yalancı!" diye haykırasım geliyor. "Manako Kajii buradayken onun elleriyle yaptığı içinde konyaku bulunan balıklı sebze çorbası ve havuç bulunan borş çorbası içmedin sanki! Çok güzel, çok güzel deyip ikinci porsiyonları istemedin sanki! Çorbanın suyunu pilavın üstüne döküp kadının kaşlarını çatmasına sebep olmadın sanki!"

Adam, yeni kızarmış kroketleri yemek çubuğuyla özensizce dürterken aniden mırıldanıyor:

"Onu hatırlatıyor bu."

Bana karşı üstünlük hissini vurgulayan bir ses tonu var.

Sonunda geliyor o an... Sabırsızlığımı bastırıp hiçbir şey anlamamışçasına yemek servisi yapıyorum.

"O çok kısa süreliğine birlikte yaşadığınız kişiden mi bahsediyorsunuz? Hani bir ara bahsetmiştiniz. Ee, benimle aynı sitede tanışmıştınız değil mi? Hemşeriniz olan kadın?"

Temkinle sorarken bir yandan da kepçeyle konyaku ve havuçları çorbadan çıkarıyorum. Yokota mesajlaşmalarımızda bu evde bir kadınla birlikte yaşama deneyimini gururla anlatmıştı.

"Evet o. Bir sürü yemeği sıralardı masaya. Annemin sağlıklı olduğu zamanları hatırlardım. Onunla birlikte yemek yemekten çok keyif alırdım. "

"Eminim çok hoş biridir. "

"Yok canım, hiç değil! Gudubetin biriydi. Feci şişkoydu. U-CU-BE! " diyerek kıkırdıyor adam. Lafları bariz şekilde ayırarak söyleyişiyle ilk olarak tüylerim diken diken oluyor.

llkokul öğrencisi bir oğlan çocuğu gibi konuşmasına rağmen gözleri, tüm gücüyle dünyaya meydan okurcasına parlıyor.

Evet çevremde böyle oğlanlar hep oldu. Hedef aldıkları kızlara karşı arzu ve acımasızlık dolu sapıkça bir takıntısı olan erkekler... Neyse ki açık vermeyen biri olduğumdan onları kışkırtmayan bir tiptim. Yine de sınıfta alıp yürüyen kabalık derecesinde alaylı sözler ve eşek şakalarından tamamen bıkardım. Öğretmenlere şikayet ettiğimde ya da yüz yüze onları uyardığımda ise sadece erkekler değil kızlar tarafından da dışlanırdım. Annem, "Seni sevdikleri için seninle uğraşıyor onlar. Erkekler çok utangaçtır," diye beni teselli ediyordu ama ben tüm erkeklerden nefret etmeye başlamıştım. Vakit kaybetmeden bir kız okuluna gitmeye karar vermiştim.

O kadından bahsederken Yokota bambaşka birine dönüşüyor. Enerjik bir şekilde vücut dilini kullanıyor, yakalamakta zorlandığım kadar hızlı hızlı konuşuyor:

"Ama dikkatli bakınca görülüyordu ki hoş yuvarlak hatlara ve şirinliğe sahipti, yani kabul edilebilir ölçülerdeydi denebilir sanırım. Cildi güzeldi, yani işte, katlanılmayacak gibi değildi bence. Uzun süre bakınca da iyi kötü sevimli olduğunu düşünmeye başladım. Üstelik sesi çok güzeldi. Sırf hoş bir sese sahip olmak bile bir kadının çekiciliğini yüzden yüz elliye çıkarır, değil mi?"

Bu sözü üzerine kendimi düşündüm; bir kadına göre sesim biraz pes. Yokota yemeği falan unutmuş halde, bir seslendirme sanatçısının adım geçirdi ve onun canlandırdığı bilmemne karakterininkinin Kajii'nin sesine çok benzediğini anlatıp duruyor. Burada olup olmamamın onun için hiç fark etmediğini düşünüyorum dalgınca. Kroketin kirpi iğneleri gibi sivri sivri olan kaplamasının ıslanıp yumuşamasını seyrediyorum.

"Ha bir de o kadın bana çok bağlıydı. "

Belli ki bu adam onca tatsız deneyime rağmen hala dersini almamış. "Toplum bana iyi davranır, her şeyimle ilgilenip göz kulak olur" şeklindeki temel düşünce tarzı hiç değişmemiş. Aynı deneyimi ben yaşasaydım bir daha internetten birileriyle tanışma fikrinin yanına bile yaklaşmaz, tanımadığım bir kadım artık asla evime almazdım.

"Onu seviyor musunuz?" diye dobra dobra sorduğumda adam bir anda bezgin bir ifade takınıyor. Çocukken sınıf arkadaşım olan bir oğlanın bana yönelttiği bakışın aynısı. Çelimsiz vücudum, karşı cinsin hevesini kaçıran özel bir yetenekle donatılmış belki de...

"Cinsel ilişkiniz var mıydı?"

Yokota dudaklarım şişirip yanaklarım içe çekiyor ve suratını asıyor.

"Ne? Olur mu hiç öyle şey, asla! Onun gibi bir şişkoyla, yalvarsa bile asla!"

Her ne kadar söz konusu kişi, hoşlanmadığım Kajii de olsa bir kadının görünüşüyle ilgili atıp tutan bir adamla yüzleşmeye tahammülüm yok. Sorularımın yönünü değiştirmeye karar veriyorum:

"Onunla hemşeriydiniz, değil mi? Belki de çok eskiden ta-nışmışsınızdır? "

Adamın yüz ifadesindeki hiçbir şeyi kaçırmamak için gözlerimi pürdikkat ona dikiyorum.

"Ya, hatırlamıyorum. "

Konunun burada bıçakla kesilmiş gibi sonlanmasından şüphelenmeli miyim acaba?

Yemeğin lezzetine dair hiçbir yorumda bulunmaması benim yine sinirlerime dokunmaya başlıyor. Bir kusur bulması mümkün değil. Rulo şekli verilmiş çıtır çıtır kroketler nar gibi kızardı ve harika bir renge sahip. Lezzetinin sırrı, köri tozu ve bağlayıcı olarak kullanılan eriyen peynirde yatıyor.

"Güzel olmuş mu?"

Yokota hafif afallamış bir ifade takındıktan sonra ağzında bir şeyler geveliyor. Deminden beri, "Çok lezzetli" veya "Teşekkürler" gibi bir söz ağzından kesinlikle çıkmadı. O kadınla aynı şeyi yapsam da bende farklı bir şey var belli ki... "Neyim eksik? !" diye bağırasım geliyor. İçten içe birbirimizden şiddetle nefret ettiğimiz artık aşikar.

"Kahvaltıda ekmek mi istersiniz? Yoksa pilav mı?"

Adamın en doğal şey zaten buymuşçasına, "Ekmek," diye derhal verdiği cevabı bile son derece nahoş buluyorum. Normalde yüzleşmekten kaçındığım arzum, ansızın şu floresan lambanın ışığında karşıma çıkıveriyor: Keşke Rika bir erkek olsaydı...

24 Şubat

Günün kahvaltısı olarak yeni pişmiş bagel, domuz pastırmalı yumurta ve ev yapımı reçel vardı.

"Bu bageli ellerimle yaptım. Tavada pişirilebiliyor. "

İçimden, sus, konuşma, diye düşünüyor olsam da kendimi tutamayıp itiraf ediyorum. Yüzümde böyle gururlu bir ifadeyle gülümsediğimde Ryo olsa, "Vayy!" deyip saçlarımı okşardı. Bu adamsa pek ilgilenmiş gibi görünmüyor, dinlediğini gösterir-cesine başını sallamakla yetiniyor.

"Saat kaç gibi eve dönersiniz?"

"Dün izinsiz benim odama mı baktınız?"

Evet ya da hayır dersem işim bitecek. Son derece muğlak bir şekilde gülümsüyorum. Yokota sanki sağduyu sadece onun tekelindeymişçesine bana bakıyor.

"Yoksa yalan mı söylüyordunuz? Şöyle bir bakınca şiddete uğramış bir haliniz yok. Erkeklerden korkan bir havanız da var gibi görünmüyor. "

Bileğimdeki bandajı çoktan açtım. "Artık yeter," diye bugün göz bandını da çıkardım. Demek bunlan fark etti. Adam inanılmaz. Misafirperverlik gösterip hizmet etmem ona kesinlikle yetmiyor gibi. O kadının şaşırtan derecedeki savunmasızlığıyla herkes tarafından kolayca kabul edilmesi, öte yandan benim ondan çok daha zayıf olmama ve güçsüz görünmeme rağmen kabul görmememem...

"Of, neyse, bugün yann gideceksiniz zaten, değil mi?"

O planımın tamamen aklımdan silinmiş olması, ne yalan söyleyeyim, beni çok şaşırtıyor. Burada rahat ettiğimden de değil ama henüz bu evde yapmayı bitirmediğim çok şey varmış gibi hissediyorum. Ne olursa olsun buradan aynlmak istemiyorum.

"Sizin esas amacınız nedir?"

Yokota'nın gözlerinde son derece aklı başında bir ifade var. Sıradan insanlann gösterdiği şüpheciliğe sahip gibi görünen bu adamın neden Kajii'yle birlikte yaşadığına yönelik kuşkularım gitgide artıyor.

Doğrudan ona bakıp, "Saat sekiz gibi mi eve dönersiniz acaba?" diyorum sorusuna cevap vermekten kaçınarak. "Akşam yemeği için sıcak bir şeyler yapacağım. Erken gelin lütfen."

Gözlemlerimden öğrendiğim bir annelik bilinciyle adamı kucaklarcasına elimden geldiğince gülümsüyorum. O ise sanki ürkütücü bir şey görmüşçesine bir bakış atıyor bana sadece. Kapı kapandıktan sonra da bir süre orada kalakalıyorum. Me-lanie, bumunu kotatsu'nun üstüne dayamış, keyifle kahvaltı artıklarına bakıyor. Ona ev yapımı bir kurabiye verip doğruca lavaboya yöneliyorum. Bulaşıkları yıkamak için tazyikli suyun geldiği musluğu açıyorum. Sıçrayan su yanağıma gelip beni kendime getiriyor.

Böyle bir adamın gözüne girmeye çalıştığıma inanamıyorum. Sahiden başarmaya çalıştığım şey ne? Neyi yaparsam kendime geçer not vereceğim? Artık ebeveynimi de suçlayamayacağım bir yaşa geldim.

Dün satın aldığım patates, kuru soğan ve brokoliyle, et ve havuç koymadan beşamel soslu türlü yapmayı planlıyorum. Her zamanki alışkanlığımla otomatik olarak karşımdaki insanın sağlığını ve elimde kalan malzemeleri iyice göz önünde bulundurarak menüye karar veriyorum. Normalde soya sütü kullanırdım ama Akiyama'nın ahırda anlattıkları hala aklımda olduğundan mümkün olduğunca çok süt tüketmek istiyorum.

Beşamel sosu topaksız yapmanın püf noktaları, tereyağını kısırganmadan bolca kullanmak ve soğuk sütü tek seferde eklemektir. Adama en azından

bu defa, "Çok lezzetli," dedirtmek istiyorum. Yokota'dan geçer not alana kadar buradan ayrılmamam gerektiğini hissediyorum.

Ama bu şimdi bir bakıma...

Kepçeyi tutan elim bir anda duruyor. Gözlerim, üzerinde tek bir toz bulunmayan tel kafesin arkasındaki pırıl pırıl parlayan havalandırma fanına gidiyor. Böyle bir anda bile kısacık bir sürede bunca şey başarmanın verdiği tatmin ve huzuru hissedebiliyorum.

İçimde kıpırdanıp şekil almaya çalışan o düşünceyi telaşla silip atıyorum. Onun şekillenmesine izin vermem, artık asla önceki yaşantıma dönemeyeceğim anlamına gelir. Hem de o kadına karşı kesin yenilgiyi kabul etmem demek olur.

Havalandırma fanı, temiz belki ama dönerken eğilip bükülüyor. Ben de ne kadar uğraşsam da artık bunu dillendirmeden duramayacağımı fark ediyorum:

"Ama şimdi bu bir bakıma Ryo'yla olan yaşantımdan hiç farklı değil."

Güya birbirinden çok farklı kişiler onlar. Ben ise kiminle yaşarsam yaşayayım sonuçta hep aynı kişiyim. Yaptığım şeyler hep aynı. Tek başıma ev işlerini yapıp duruyorum. Kirlenen bir şeyler varsa çılgına dönmüş biçimde temizliyorum, birlikte yaşadığım insanın sağlığını hesaba katarak zaman harcayıp yemekler pişiriyorum. Israrla, "Güzel olmuş mu?" diye soruyorum. Cinselliğin hissedildiği bir hava ya da diyalog olmuyor. Ve tahammül edemediğim bir öfke içimde yer ediyor. Ryo'yu gerçekten sevdiğimi söyleyebilir miyim? Elbette onunla birlikte olmaktan keyif alıyorum. O iri vücuduyla bana sarıldığında sıcacık ve güvende hissediyorum. O benim için çok önemli. Benim de onun için önemli olduğumu rahatlıkla söyleyebilirim.

Ama ben hareket etmeyi bırakırsam aile dediğimiz bu atlıkarıncanın dönmeyi bırakacağı önsezisinden kurtulamıyorum. Şayet hareket etmezsem, sevilmeyebilirim. Hareket ediyor olsam bile sevileceğimin garantisi yok. Zaten "sevilmek" ne demek ki? ihtiyaç duyulmak anlamına mı geliyor?

Eğer öyleyse insanlara faydalı olduğum halde neden böyle içi boş ve perişan hissediyorum peki?

Nasıl biri olursam sakinleşip rahat bir nefes alabilirim acaba?

Rika'ya destek olmak ve Kajii'nin suçlarını ifşa etmek için burada olduğumu neredeyse unutuyorum. Kendi çabalarım yüzünden aidiyet hissettiğim yer, gitgide küçülüyor. Nefesim daralıyor. Bu ev neden bu kadar küçük ve garip bir şekle sahip ki?

lnterkomun zili çalıyor. Boğuk bir sesi var. Tamirci çağırmam iyi olabilir. Yokota unuttuğu bir şeyi almak için geri mi döndü acaba?

içimi çekip ellerimi önlüğüme siliyor ve kapıya yöneliyorum.

1

2

Japon hukuk sisteminde, imza yerine kişisel mühür kullanılır. -çn

11

O zamana kıyasla aşağı yukarı sekiz kilo aldığımdan mı acaba?

Rika'nın kadının kabulüyle Tokyo Cezaevi'ne gidip gelmeye başlamasının üzerinden yaklaşık üç ay geçmişti.

Burada böyle Manako Kajii'ye bakarken toplumun onu neden görünüşü sebebiyle bunca kınadığını bir kez daha merak etti. Gayet sıradan bir çehresi var. Bugün giydiği uçuk mavi kazak, yumuşak bir materyalden yapılmış izlenimi veriyor. Kalın be*yaz uzun etekle çok uyumlu. Kadının içinden yükselen o özgüven, davranışlarına ve duruşuna bir canlılık veriyor. Ama o kadar işte. Otuzlu yaşlarının ortalarında gayet alelade bir kadın.*

Belki de insanların gözünde Rika şu anki haliyle ondan çok daha çirkin ve çılgın bir kadındı.

Vakit öğleni geçmişken ofisteki masasında kahvaltıyla birleştirdiği öğle yemeği olarak çiğ yumurtalı dana etli pilav yerken, amiri ansızın ona seslenmişti. Birinin yerini doldurmak gibi bir sebeple, şirkete ait bir kadın dergisine röportaj vermesi istenmiş ve haftalık dergi muhabirliğiyle ilgili genel bir açıklama yapmıştı. Yalnız fotoğrafçının yüzünde bariz şekilde şaşkın bir ifade vardı. Ne de olsa yakın zamana kadar ince uzun, hoş görünümlü, *Haftalık Şumei*'de tam zamanlı çalışan tek kadın muhabir olarak biliniyordu. Şimdiyse Niigata'ya yaptığı iş gezisi sonrasında düşünmesi ve araştırması gereken şeyler dağ gibi yığılmıştı ve kendine ayıracak vakti neredeyse hiç yoktu.

Fakat bu sayede Manako Kajii artık Rika için korkulacak biri olmaktan çıkmıştı. Hatta vücudunun bunca yağlanmasının, ona yakınlaşmak için bile olabileceğini düşünüyordu. Şu anda ise Rika'nın suçlamaları yüzünden Kajii'nin mimiklerinde hafif bir tavsama seziliyordu. Bir süre suskun kalan Kajii'nin ağzından, sonunda pes etmişçesine şu sözler döküldü:

"Ben nereden bilebilirim? Büyücü de değilim ki bileyim arkadaşınızın şu anda nerede olduğunu falan..." diyen kadın bıkkın bir vaziyette saçlarını iki

yana savurdu. Rika'nın kadında gördüğü o hale, tıpkı balın gevşeyip akması gibi ağır ağır dağılıp gitti. Artık bu noktada geri çekilemem. Şimdi söylediklerinden sonra iyice emin oldum. Kesinlikle Reiko'nun nerede olduğunu biliyor.

"Ufacık bir ipucu bile olur. Reiko'yu kuvvetle etkileyen bir söz var mıydı, hatırlamaya çalışsanız?"

Kajii'nin bakışları sanki görünmez bir kelebeği takip edercesine aheste bir şekilde odada geziniyordu. Sabırsız:lığımdan aldığı keyfin tadını çıkardığını bariz şekilde anlıyorum. Kadının, "Hım," diye mırıldanarak işaretparmağını dolgun çenesine koyup orada şirin bir gamze oluşturup ona nispet yaparcasına duruşu Rika'yı sinirlendiriyordu.

"Yani yok diyemem belki... Fakat size söylemek için bir koşulum var, " diye bağırdı kadın yapmacık bir havayla. Gözleri yeniden ışıl ışıl parlamaya başlamıştı. "Yine mi!" diye düşünse de bu defa durumun farklı olması nedeniyle içten içe titreyen Rika, bunu arkadaşı için yapacağını hatırlayıp hemen kendinden utandı.

"Babanızı nasıl öldürdünüz?"

O günden bu kadına bahsettiğimi hiç hatırlamıyorum ama artık onunla yaşadığım hiçbir şeye şaşırmıyorum da.

"Bana bunu anlatırsanız hatırlamak için elimden geleni yaparım."

Rika, bu konuda konuşması gereken günün er ya da geç geleceğini ahırı ziyaret ettikleri sırada fark etmişti. Yüreğindeki çalkantıları durdurmak için korkularını teker teker çözüme ulaştırıp nefesini düzene sokarak ilerliyordu.

"O kadın söyledi. Bana takıntılı olmanızın sebebi, öz babanızın siz ortaokul üçüncü sınıftayken ölmesinden sorumlu

hissetmeniz olabilirmiş. Bu konunun yemek pişirmekle yakından ilgisi varmış. "

Sonunda Rika konuşmak için tüm gücünü topladı.

" ...Babama verdiğim sözü tutmadım."

Karşısındaki Kajii bile olsa biraz olsun merhametinin uyanıp daha ötesini kurcalamakta tereddüt edeceğini ummuştu. Ancak kadının merakı daha da artmış gibiydi. Yüzünü neredeyse akrilik panele dayayacak şekilde öne doğru eğilmişti.

"Yaa? O... ne sözüydü?"

Rika kararını verdi. Zaten nasılsa er ya da geç ortaya çıkacaktı.

"Ona gittiğim cuma günü ev ekonomisi dersinde öğrendiğim grateni onun için yapacaktım. Yapmadım. "

"Öyle zor bir yemeği yapabiliyor musunuz siz? Soğan bile doğrayamayacağınızı sanıyordum. "

Böyle bir anda bile Kajii, son derece şakacı bir tavırla gözlerini devirdi. Uzun, gür kirpikleri hoş bir yarım daire çizerek kıvrılıyordu. Kadının alt kirpikleri bile bakımlı görünüyordu.

"Doğrusunu söylemek gerekirse ortaokul sıralarında yemek yapmayı severdim. İşleri çok yoğun olan annemin yerine ev işlerini üstlenmeye can atıyordum. Bu sayede de ev ekonomisi dersinde göze çarpıyordum. Sadece bizim grup, öğretmenimiz tarafından hem de çokça övülürdü. Ben de hep gözdesiydim. "

Hafızama kazınmış duruyor. Fırın eldiveni geçirdiğim ellerimle bir zafer edasıyla graten kabını fırından çıkardığım anda havaya kaldırmıştım ve sınıf arkadaşlanm hep birden alkışlamıştı. Nar gibi kızarmış ekmek kırıntılan, erimiş sapsarı peynir, yeryer alttaki malzemenin göründüğü incecik bir beyaz sos tabakasıyla kaplıydı.

"Hangi tarifle yapmıştınız? Güzel belli ki. Gratenin lezzetli olduğu mevsimdeyiz şimdi de. Karnımı acıktırdı sanırım bu."

"Buğday ununa bulanmış kuru soğanları tereyağında kavurup sütü azar azar ekliyorsunuz. Tuzlu suda haşlanmış makarna, brokoli ve beyaz şarapta

buğuladığınız karidesleri o sosla karıştırıp graten kabına koyuyorsunuz. Üzerine eriyecek türde peynir, ekmek kırıntıları ve maydanoz serpip fırında yaklaşık yirmi dakika pişiriyorsunuz. "

Tarif, Rika'nın kendisini bile şaşırtan şekilde ağzından dö-külüvermişti. O ders kitabındaki yazı tipini ve aşamaları gösteren çizimlerin yuvarlak hatlarını bile gayet net hatırlıyordu. On beş yaşında olduğu o günden beri bu tarifi hiç unutmamıştı. Ondan sonra ne zaman düzgün bir yemek pişirmeye ni-yetlense püf noktalarını karaladığı o kağıt parçası, pencereden sınıfa uzanan okul bahçesindeki o Kobuşi manolyasının dalı, arkadaşlarıyla ev ekonomisi dersine giderken tarifteki talimatları şarkı gibi söyleyerek yürüdükleri o yol... Hepsi capcanlı şekilde zihninde belirirdi. Bu yüzden de mutfağa yaklaşmaktan bile kaçınır olmuştu.

"Aa, hiç beklemediğim kadar klasikmiş. Çok daha pratik bir tarif olacağını sanmıştım. "

"Babamla telefonda konuşurken, neden bilmem bundan bahsetmiştim. Babam da hemen, yaptığımdan yemek istediğini söylemişti. Onun için yapmamı istediğini... Ayda bir kere ona kalmaya gittiğimden, o zaman yaparsın, demişti. Ben de hemen kabul etmiştim. "

O zamanlar sessizlik çökecek diye Rika'nın ödü kopardı, babasıyla birlikteyken hiç durmadan gevezelik ederdi. Babasına annesinin durumunu soracak boşluk bırakmamaya odaklanarak sürekli yeni konular açardı. Neşeli ve gamsız, anne babasının boşanmasına aldırmayan modem çocuk rolünü oy-namasa ve sürekli onları eğlendirecek şeyler yapmasa, babasının bir yandan ona yönelen şefkatli bakışları, diğer yandansa umursamaz üslubu Rika'yı kurtulamayacağı bir girdaba sürüklerdi. Okuldaki "prens hazretleri" haliyle babasının karşısındaki Rika, tamamen farklı kişilikteydi. Babasıyla olduğunda Rika sakar, şaka yapmayı seven, uysal, yeni akımlara kolay kapılan ve konuşkan bir kızdı. Ondan, "Bak sen şuna," diyerek gözlerini ayırmayan babasıysa annesi ve Rika'nın evi terk etmesini takip eden aşağı yukarı iki yıl içinde içki ve sağlığını ihmal eden yaşam tarzıyla artık tanınmayacak kadar şişmanlamaya başlamıştı. Sararmış bir svetşört giyip sürekli kırmızı bir suratla dolaşan birine dönmüştü. Yine de aile ilişkilerinin iyi olduğu zamanlardaki şakacı ve eğlenceli halini koruduğundan Rika'nın içi rahattı.

"O zaman gelecek cuma, tamam mı? Bekliyorum seni. Akşam yedide. Daha erken de gelebilirsin tabii ki."

O gün okul kulübündeki antrenman uzamıştı. Babasının ölümünden hemen sonra bıraktıysa da Rika o dönemde voleybol takımındaydı. O ara güneş erken batar olmuştu. Başını kaldırmış çivit mavisine çalan gökyüzüne bakarken okulun belirlediği tipteki kısa kruvaze paltosunun yakasını çekiştiriyordu. Çuo Hattı treninde sarsıla sarsıla gidip istasyon binası içindeki süpermarketten alışveriş yaptıktan sonra babasının dairesine gitmeye saçma derecede isteksizdi. Her ne kadar annesine bundan bahsetmemişse de Rika'lar orayı terk ettiğinden beri Mitaka'daki dairede temizik yapıldığına dair hiçbir iz yoktu. Mutfak ve banyonun her yeri Rika'nın tüylerini diken diken eden şekilde küflenmişti. Orada kaldığında banyoya girmiyor, mümkün olduğunca dışarıda yemek için babasına rica ediyordu.

Artık neredeyse üniversitedeki işine hiç gitmeyen, sürekli eve tıkılıp yazı yazan babasının dur durak bilmeden içtiği sigaralar yüzünden duvar kağıdının rengi bozarmıştı. Madem orada yemek pişirecekti, önce en azından mutfağı temizlemesi gerekecekti. Yapılması gereken şeylerin listesini aklında oluştururken bir anda hepsi de dayanılmaz derecede zahmetli gelmişti. Çevresinde masumca gülüşüp duran sınıf arkadaşlarına, o zamana kadar hiç hissetmediği bir kıskançlık duymuştu. Sütliman bir havası olan okuldaki sınıfında boşanmış ebeveyne sahip tek kız Rika'ydı.

"Aniden pazartesiye sınav koydular, o yüzden gelemeyeceğim," diye ilk defa yalan söylemişti Rika ankesörlü telefonun ahizesi elinde. "Demek öyle," demişti babası rahat bir ses tonuyla, sonra tam telefonu kapatacaklardı ki adam birdenbire derin derin iç geçirmişti. O bir anlık sessizlik, Rika'mn midesine kramplar girmesine yetmişti. Sonra babası buz gibi bir sesle şöyle demişti:

"Babam aptal yerine mi koyuyorsun? Annenle bir olup... Hain bir evlat oldun, Rika."

"Seni aptal yerine falan koyuyor değilim, ne diyorsun sen?" diye gülüp inkar edecekti ki o tek taraflı ve acıtmak için söylenen sözlerin babasının her akşam annesine söyledikleriyle aynı olduğunu fark etmiş, ağzı dili

bağlanmıştı. Telefon kulübesinin içinde ne yapacağını bilmez haldeydi, avaz avaz bağırası vardı. Babası böyle düşünmesin diye canım dişine takıp çabalamasına rağmen tek bir yanlış kararıyla her şeyin mahvolduğunun farkına varmıştı. Ardından Rika tek kelime etmeden telefonu kapatmıştı.

Annesine bu konudan bahsetmeyecekti. Babası tarafından ilk defa böylesine sert bir şekilde suçlanıyordu. Hem şaşırmış hem de utanmıştı. Sadece kendine değil bu karmaşık durumu yaratan anne babasına da kızgındı. Boşanmadan sonra ilk defa hissettiği bir öfkeydi bu. Duygularım ne denli bastırmış olduğunun farkına varmıştı.

"O dönemde Mitaka'daki eve gelip giden tek kişi bendim. Fazla gururlu olduğundan benden başka kimseden yardım is-teyemiyordu. lçki arkadaşları var gibiydi ama dertlerini paylaşabileceği kimse yoktu. Eve döneceğim zaman beni bırakmak istemezcesine bakışı, çok ağır geliyordu. O gün anneme, babamın evine gittim ama sınavlarım yaklaştığından kalmaktan vazgeçtim, diye yalan söyledim. Annem hiç şüphelenmedi. Pazartesi babama ulaşmaya çalıştım ama telefon açılmadı. Önce önemsemedim. Ama çarşamba sabahı telefon yine açılmadı. lçimde kötü bir his vardı. Erken çıkabilir miyim, diye öğretmenime rica ettim. Aceleyle Mitaka'ya gittim."

O sırada şamata yapan arkadaşlarının bakışları... Beti benzi atıp koşarak oradan ayrılan Rika için endişelenseler de sınıfın prensi olan arkadaşlarının kendilerinin muhtemelen asla yaşamayacağı dramatik bir trajediyle karşı karşıya olduğunu görmek onları heyecanlandırmıştı.

"Babamın ölüm sebebi beyin enfarktüsüydü. Onu bulduğumda ölümünün üzerinden üç gün geçmişti. Kapının oradan yerde yüzüstü yattığını bir anlık gördüm sadece. Cesedi çoktan çürümeye başlamıştı... Sonradan bir dolu kaynak kitap okudum. Eğer o cuma günü babamla buluşup ona yemek pişirsem, orada kalarak cumartesi öğleden sonraya kadar beraber vakit geçirmiş olsam, beyin enfarktüsünün ilk belirtileri olan uyuşma ve baş dönmesini çocuk olmama rağmen fark edebilirdim. "

Bir süre geçti, sonunda Kajii alçak bir sesle mırıldandı:

"Sizin suçunuz yok. Hem daha çocukmuşsunuz... Eminim ki ne yapmış olursanız olun babanızın ölümüne engel olamazdınız," diyen kadının iplik

gibi incelmiş gözleri aniden faltaşı gibi açıldı. "Ne yani, böyle diyeceğimi mi sandınız?"

Kadının burun delikleri büyümüş, yanakları şişmişti. Du-daklan pırıl pırıl parlıyordu, sanki çok sevdiği bir şeyi yiyip doymuşçasına bir tatmin hissiyle doldu. Kajii imalı bir şekilde gülümsedi ve Rika'ya işaret etti:

"Şimdi anladım bana neden böyle kafayı taktığınızı. Farkında olduğunuz üzere, siz bir katilsiniz. Tıpkı benim gibi. Kendinizi temize çıkarmak istediğinizden gözünüzü benden ayıramıyorsunuz. Ben suçsuz bulunursam siz de kendinizi affedebileceksiniz, bir taşla iki kuş yani..."

Garipti ki Rika'nın gergin vücudu bir anda gevşemişti. Niigata lstasyonu'nda Reiko'nun, onun bir suçu olmadığını söylediğinde hissettiğinden çok daha güçlü bir histi bu: Suçluluktan azat edilme. Hemcinslerine kesinlikle hiçbir tolerans göstermeyen bu kadın istisnai bir şekilde bana açılıyor.

Evet, babamı bizzat ben öldürdüm. Rika soğukkanlılıkla bu gerçeği kabul ediyordu ilk defa. Rika Maçida bir katildi.

Bir kaza değildi, kötü niyeti yoktu da denemezdi. Kasten ondan uzak durdum ve sonuçta onu öldürdüm. Bu sayede de annem ve ben ruhen özgürleşebildik. Babasının beceriksiz oluşuna içi acısa da onu aklına getirmediği bir gün bile olmasa da kendini asla affedemese de onu öldürmesi sayesinde Rika hayatına devam edebilmişti.

Babam için hep burnumun direği sızlardı. Şizuoka'da yaşayan babaannem ve dedem onun bir dediğini iki etmemiş olsalar da muhafazakar değer yargıları nedeniyle gençliğinde onlara defalarca isyan etmiş. Öğretim görevlisi olduğu dönemde öğrenci hareketlerine katılmış. Öğrenciler arasında popülermiş ama kariyer yolu tıkanmış. Kırklı yaşlarının ortalarında kafasına esip yazar olmaya karar vermişti. Büyükşehirde büyümüş anneme karşı çok güçlü bir kompleksi var gibiydi. Her zaman ruhunun yarısı o an başka yerdeymiş gibi duran bir insandı. lş pragmatik sorunlara ve para konusuna geldiğindeyse her şey iyice tatsızlaşır, yaşam tarzı yüzünden annemle sık sık tartışırdı.

Öte yandan babasının onun için seçtiği resimli kitaplar, vizyona girer girmez onu sinemaya götürdüğü Avrupa ve Amerika yapımı animasyon filmleri, keyfince uydurup anlattığı hikayeler Rika için hala hazine değerindeydi. Adam konuşkan görünse de utangaç biriydi, ağzı mühürleniverirdi. Rika bazen başını kaldırıp etrafına bakındığında onun gülerek kendisini seyrettiğini görürdü. llkokul beşinci sınıfa gelene kadar banyoya beraber girerlerdi. Çocuk haliyle bile babasının kendisini gözü gibi sevdiğini hissettiren pek çok sahne aniden gözünde canlandı ve gözleri yaşardı.

"Birini öldürdüysem, eminim sizinkiyle aynı yöntemle olmuştur. Bana ihtiyacı olan kişiyle görüşmeyi bırakarak sadece, o kadar. .. O zamana kadar hiç esirgemeden verdiklerimi hiç haber vermeden pat diye keserek, o kadar... En fenası da babanızı öldürdükten sonra yüreğinizin derinliklerinde 'iyi ki' demek, değil mi? Öldüğünü öğrendiğinizde rahatladınız, değil mi?"

Tıpkı Kajii'nin bu söylediği gibiydi. Haberi alınca oraya gelir gelmez evin girişinden odanın içine kadar mavi muşamba örtüler seren acil yardım ekibi, Rika'nın görmeyeceği şekilde babasının vücuduna dokunup kontrol etmişlerdi. içlerinden biri, apartman görevlisiyle birlikte orada dikilen Rika'nın yanına gelip, "Ne yazık ki..." diyerek başını öne eğmişti. O sırada Rika'nın ağzından ilk çıkan şey, "Ölmüş, değil mi?" gibi duygusuzca bir söz olmuştu. Madem işler bu noktaya gelmişti, kesinlikle ölmüş olduğunu duymak istemişti. Rika şayet yanın yamalak yaşayacak olursa da babasının annesi ve kendisinin iyice elini kolunu bağlayacağını düşünmüştü.

"Bana da aynı öyle oldu. O adamlar birer birer öldüklerinde de babam vefat ettiğinde de uğraşmam gereken insanlardan biri eksildi diye düşündüm, üstümden bir yük kalkmış gibi hissettim. "

Pişmanlığım var. O güne dönebilsem, mutlaka o grateni yapmaya giderdim. Fakat babam o şekilde yaşasaydı ne olurdu, diye hep kafa yoruyorum. Sadece varlığı bile Rika ve annesinin yaşantısında adeta yük haline gelen babası yaşasaydı...

"Siz gerçekten de öldürmediniz, değil mi? Hiçbirine dokunmadınız?"

Kajii ifadesiz bir şekilde başını uzun uzun salladı, onaylar-casına. Rika sadece şu anlık olsa da ona güveniyordu. Gerçek buydu. Bugüne kadar oraya gitmesi, hep bu an içindi.

"Peki, öldürme kastınız var mıydı? Mahkemedeki ana konu bu olacak."

"Var derseniz var, yok derseniz de yok. Ama zaten hep böyle olmaz mı? Herkesin çevresindeki birinden rahatsız olduğu, ortadan kaybolsa keşke diye düşündüğü zamanlar vardır, değil mi?"

Rika, Niigata'da ısrarla peşini bırakmayan Reiko'ya karşı hissettiği dayanılmaz öfkeyi anımsadı. Acaba Reiko hassaslığıyla onu sezmiş miydi? Rika'nın tüyleri diken diken oldu.

"Sizinkiyle aynı sebepten. Bir gün ansızın onlardan dayanılmaz derecede rahatsız olmaya başladım. İstediklerinin kendilerine verileceğinden hiçbir şüphe duymayan o insanların yüz ifadelerinden, kendileri hiçbir şey sunmadan o sofraya oturup dalgın dalgın yemeği bekleyen o adamlardan, hiçbir strese girmeden kendilerine değer verilmesini en doğal haklan olarak gören bir yüz ifadesi takınan o adamlardan bir anda nefret ediverdim. Öyle insanlar için mevsime has malzemeleri satın alıp, ön hazırlıkları yapıp, yemekler pişirip, servis için tabaklar seçip, yiyecekleri tabağa yerleştirip, ortalığı toparlayıp bulaşıkları yıkamak zahmetli gelmeye başladı. lletişimi kestiğimde, ev işlerini ve yemeklerini yapmayı bıraktığımda telaşa düştüler. Bazıları paranoyaklaşıp sapık gibi beni takip etmeye başladı, bazılarıysa eski yalnız yaşantılarına döndükleri için ihmalkar yaşam tarzlarıyla sağlıklarını yitirdi. Nasıl desem, hepsi de annesinin bakımından mahrum kalan bebekler gibi olmuştu. Acayip, değil mi? Ellerinden hiçbir şey gelmeyen ve bana tamamen bağımlı olan bu adanılan sevimli bulurdum gerçi ya, neyse..."

Kadının yüz ifadesindeki minnacık değişim, Rika'nın gözünden kaçmadı. Manako Kajii'nin şişkin, uçuk pembe suratından bir hüzün gelip geçmişti. Bunu ilk defa görüyorum desem yeridir. Kadın, Rika'nın bakışına küçümseme dolu bir bakışla karşılık verdi.

"Yanlış anlamayın. Ben karşı cinsi mutlu etmeyi olsun, kendimi onlara adamayı olsun severim. Ancak hayatımda sadece bir tek kişi olursa benim

gibi hercai gönüllü bir kadına ister istemez bıkkınlık gelebiliyor. "

"Bunu biliyor olmanıza rağmen neden hala ... evlilik arayışından vazgeçmiş değilsiniz?"

"Henüz 'işte bu' diyeceğim biriyle tanışmadım, o kadar. "

"Yani diyorsunuz ki. .."

"Yemek yapmak eğlencelidir ama görev haline geldiği anda tadı kaçar, değil mi? Seks de öyle, moda da, güzellik de... Bi-rileri sizi zorlarsa, her ne olursa olsun işe dönüşür ve zevki silinir gider, değil mi?"

Rika buna hiçbir karşılık veremedi. Üstüne bir ağırlık çökmüştü ve çok önemli bir konu olmasına rağmen soru sormak dayanılmaz bir işkence gibi geldi, sustu.

"Meselenin esasına bakarsak, o sitelerdeki evlilik arayışındaki erkeklerin ideal kadın tipi, mümkünse hiçbir yaşam enerjisi hissettirmeyen kadınlardır. Mevtalar ve hayaletler en iyisi yani!"

Ortam hiç sıcak olmamasına rağmen Rika'nın koltukaltları, ılık terden sırılsıklam olmuştu. Örgü kazağının kol ağzıyla bileğinin arası bile ılık bir nemle kaplanmıştı. Dikkatle bakınca görüyordu ki Manako Kajii'nin gözlerinin etrafında toplanmış incecik, tıpkı bir ağ gibi birbirine geçmiş kırışıklıklar vardı ve o kısımlar hafif morumsu bir tona sahipti. Kadının göz aklarının o kadar bariz görünmesi de bu yüzdendi. Makyajdan mı acaba, bilmiyorum.

"Evet, modern Japon kadınlarının karşı cins tarafından yürekten sevilmeleri için en iyi yol belki de 'ceset gibi olmak'. Bu tür kadınlan arzulayan erkekler zaten çoktan ölü gibi. Ölü oldukları için de yaşam enerjisi hissettirenlerden korkmaktan kendilerini alamıyorlar. Yarı yarıya öbür dünyadaymış gibi olan erkeklere yemek yaptığımda arzularım ve bedenim adeta buhar olup uçuyormuş gibi hissediyorum. Karşımdaki her kim olursa olsun sonuçta bu değişmiyor. Benimle tanış-masalar, onları reddetmiş olmasam kısa sürede ölmeyecekler miydi zaten o insanlar? Zaten ta başından beri bu dünyaya ait olmayan kişilerdi hepsi de."

Sadece o kurbanlar değil. Belki ben de çoktan ölmüş gibiyim. Hatta sadece ben değil, Makoto da Reiko da Ryosuke Bey de Şinoi Bey de annem de ... Yaşamakta olan, sadece bu kadın değil mi? O yüzden değil mi ona hiddetli olsalar da kimsenin gözünü ondan alamaması? O taraftan, iki dünya arasındaki sınırın ötesinden, kadının arzularını doyurup hayatını sonuna kadar yaşayan halini sonuna kadar seyretmeden duramıyoruz.

"lyi de siz yaşam enerjisiyle dopdoluyken neden o yarı ölü insanları cezbediyorsunuz acaba?"

"Neden dersiniz? Hayaletler, öbür dünyaya gidemeden yaşayanların cazibesine kapılmış halde bu dünyada dolanıp durmazlar mı?"

"Bu neden böyle ki? Açıkça anormal şeyler söylemenize rağmen nedense iyi kötü anlıyor gibiyim... " Rika'nın ağzı kendiliğinden harekete geçmişti ve aklındakiler ondan bağımsız olarak dilinden dökülüyordu. "Sebebini ben de tam bilmiyorum ama bazen gözümün önündeki sahneye kesinlikle dahil değilmişim gibi hissediyorum. Belki Reiko da bu tür bir hisse yenik düşmüştür. "

"Sizinle konuşmak hakikaten çok eğlenceli. "

Kajii masum bir havayla tatlı tatlı güldü. Bir anlığına odanın sıcaklığını yükselten, bir yığın çiçeğin taçyaprağını oraya getiren bir meltemi andıran bir gülüştü.

"Böyle kadın kadına konuşmak eğlenceliymiş, değil mi? Karşılıklı yüreklerimizi açtık birbirimize sanırım. Sonunda sizin söylediklerinizi anlayabildiğimi hissediyorum."

Rika, kadınla sohbetlerinde bundan daha ötesine geçemeyeceğinin bilincindeydi, kendini geri çekti. Gardiyanın saatine baktığının farkındaydı. Bugün ziyaretçi az olduğundan mı acaba, görüşmemiz yirmi dakikayı geçti. Artık yavaş yavaş bitecek süre.

"Verdiğiniz söz... Reiko'nun nerede olduğunu söyleyecek misiniz? "

Kajii'nin suratı hemen asıldı. Sanki çok zahmetliymişçesine ağır ağır konuşmaya başladı.

"Ben ona sadece şunu söyledim: Tereyağına dönüşen kaplanlar kaç taneydi?"

"Kaplan " derken Küçük Siyah Sambo'yu kastediyor olmalı. Ama o resimli kitap hakkındaki görüşlerimi sadece Reiko'ya anlatmıştım. Hoş, tabii Kajii'nin Reiko'nun kazara ağzından kaçırdığı bir sözden o konunun arka planım çözmüş olması gayet mümkün.

"Evet, onun üzerine o kadının benzi atıverdi göz açıp kapayıncaya kadar..."

Kajii birden yüzünü buruşturdu. Tıpkı ağlamak üzere olan bir bebeğe benziyordu. Kızarıp bozardı.

"Ama ne bu böyle, sürekli o kadından bahsediyorsunuz! Ben onca zamandan sonra sizinle bu konuları konuşmaya razı gelmişken hem de... Hiç mutlu da görünmüyorsunuz! Bugün size tüm açıklığıyla anlattıklarım avukatımın kulağına gitse beni nasıl haşlar, kimbilir!"

Kajii kendisine dalgın bir şekilde bakan Rika'ya sinirlendiğini gizlemeye bile yeltenmedi:

"Yoruldum. Gidin artık!"

Bugün güya görüşmeyi ben sonlandıracaktım ama önden davranıp son hamleyi yapan yine Kajii oldu.

*

Rika, üç ay aradan sonra Den-en-toşi Hattı'ndaki o istasyonda trenden indi.

Tokyo Cezaevi'nden çıktıktan sonra hiçbir şey yememişti. Ayase İstasyonu civarında bir lokantaya girerim diye düşünmüştü ama ne olduğunu anlamadan kendini istasyon turnikelerinin önünde Ryosuke'ye telefon ederken bulmuştu.

"Reiko'dan hala bir haber yok. Artık polise gideyim diye düşünüyorum. lşe odaklanamadığımdan şirketten erken çıktım," diyen adamın sesinde acıdan ziyade muğlak ve yumuşak bir tını vardı.

"Ben birazdan sizin eve gelebilir miyim, sakıncası yoksa? Sormak istediğim bir şeyler var da..."

Reiko'nun kasabasına varır varmaz Rika istasyondan doğruca o zaman uğradığı süpermarkete gitti. Geçen yılın sonlarında burada tereyağı aradığı o gün, çok uzak bir geçmişte kalmış gibi hissediyordu.

Reiko'nun peynir, un, hazır ekmek kırıntısı gibi şeyleri kesin stokladığına dair bir önsezisi vardı. O yüzden onları aramadı bile. Plastik alışveriş sepetine Batı tarzı makama, dondurulmuş karides ve kuru soğan atıverdi. Süt ürünleri reyonuna vardığında biraz tereddüt etti, sonunda 500 mililitrelik bir kutu sütü eline aldı, sonra da tereyağı aramaya başladı.

"Ürün tedarik sıkıntısı nedeniyle tereyağı satışı kişi başına bir ürünle sınırlıdır. "

Geçen seferkiyle aynı duyuruydu. Ancak aralık ayındakine göre ürün çeşidi epey artmıştı. Rika bir paket Snow Brand tereyağı alıp kasaya yöneldi, hesabı ödedi.

Prefabrik evler aralıksız bir şekilde günbatımını arkasına almış hafif eğimli tepeye sıralanmıştı. Geniş yoldan akşam yemeği hazırlığı için alışverişe çıkmış gibi görünen ev hanımları gelip geçiyordu. Eskiden olsa bu ölçülü hayatlar Rika'yı bu-naltırdı ama şimdi kendini hiç kasmadan o sürüye karışmıştı.

Sayama'ların evinin interkomuna bastı. Saksılara karışık ekilmiş menekşe ve papatyalar tıpkı geçen seferki gibi canlı ve bakımlıydı. Hoş, zaten Reiko evden ayrılalı henüz sadece beş gün geçmişti.

"Kusura bakmayın. Rahatsız ediyorum. "

llk gelişimdeki izlenimimle şimdi arasında çok büyükfark var. Dağınıklıkla ilgisi yok. lriyan Ryosuke Bey'in koridoru kaplayacak şekilde orada

durmasından mıdır ne, daralmış hissi veriyor. Sigara içmediğini sanıyordum ama içeride hafif bir sigara kokusu var. Bir eşofman takımı ve çıplak ayaklı haliyle Rika'yı karşılayan Ryosuke'nin yüzü, doğru dürüst uyumadığını belli eden şekilde solgundu.

"Pardon ama mutfağınızı kullanabilir miyim? Graten yapacağım. Eğer uygunsa siz de tadına bakar mısınız, Ryosuke Bey?"

"Ha, nasıl yani? Graten mi? Yani şimdi... sizden böyle bir şey istemem pek uygun olmaz sanırım ..."

Adam afallamış gibi görünüyordu ama Rika ısrarla üsteledi. Onu ağırlamasına karşılık olarak yapmıyordu; kendi evinde fırın olmadığından onlarınkini kullanmak istiyordu sadece. Başka birine ikram edeceğini düşünerek yaşayacağı stresin de yemeği biraz olsun daha iyi yapmasına katkısı olur diye umuyordu.

"Reiko'nunkiler gibi lezzetli olmaz tabii ama... Bıçak ve kesme tahtasının yerini gösterebilirseniz kalanları bir şekilde hallederim ben."

Ryosuke, Rika'nın peşinden içeriye girdi ve endişeli bakışlarını Rika'ya yöneltti.

Rika mutfağa adım atar atmaz babasının evine gitme planı yaptığı o günden itibaren içine hapsettiği duygular ve fırtınalar bir anda serbest kalmış gibi hissetti. Adam, mutfağa neredeyse hiç girmemiş gibi görünüyordu, neyin nerede olduğuna dair soruları hiç yanıtlayamadı. Neyse ki her yer derli topluydu. Şekerdir tuzdur, elle yazılmış etiketler yapıştırılmış şeffaf kaplara konmuş olduğundan Rika çabucak buradaki düzeni kavradı. Musluğun orada üst üste yığılmış kirli tabaklar olmasını bekliyordu ama metal lavabo mis gibi ve pırıl pırıldı. Mutfaktaki fayansların tamamı parlıyordu. Rika, Şinoi'yle kek yaparken fırının nasıl kullanıldığını öğrenmişti. Ocağın altındaki ankastre fırın yeni olduğundan da kapağı Şinoi'nin evin-dekinden çok daha hafifti ve açıp kapaması rahattı.

Mikrodalganın yanındaki ufak boşluğa yemek kitapları sıralanmıştı. *Özellikle bana çok uygun bunlar; temel içeriklere sahip, başlangıç seviyesine yönelik olanlar fazla.* Rika, aralarından *Evimizden Yemekler* adlı

hem Japon hem Batı yemekleri içeren, *Şova* Dönemi'ndekileri andıran, renk doygunluğu yüksek fotoğraflarla bezenmiş bir kitap seçti. içindekiler bölümüne bakıp "Graten" başlıklı sayfayı buldu. Kitabın sararmış haline bakılırsa epey kullanıldığı belliydi. Yine de bir tane bile sos ya da yağ lekesi bulunmaması, tam Reiko'luktu; eşyalarına çok özen gösterirdi ne de olsa. Eski kitapta "tereyağı"nın "tereyağ" olarak yazılması da Rika'nın hoşuna gitmişti.

"Topaksız beşamel sos yapmak için tereyağını hiç esirgemeden kullan ve soğuk sütü tek seferde ekle."

Reiko'nun elyazısıydı; mekanik kalemle karalanmış. Rika, bir kılavuz işareti bulduğu hissine kapıldı. Anlaşılan beyaz sosa "beşamel sos" deniyormuş. Tarifteki yöntem, ev ekonomisi dersinde öğrendiği gibi soğanları una bulayarak kızartmak şeklinde değildi. Ayrıca, unu tereyağında kavurmaktansa eritilmiş tereyağına un ekleyin, deniyordu. Rika fırını belirtilen sıcaklığa ayarlayıp çalıştırdı.

Tıpkı Rika'nın tahmin ettiği gibi buzdan bir kale gibi duran tertemiz buzdolabında eriyecek türde peynir de hazır ekmek kırıntısı da kurutulmuş maydanoz da vardı. Soğanı yıkarken suyun soğukluğu Rika'nın iliğine kemiğine işledi. Kıpkırmızı parmaklarıyla kabuğunu soymaya başladı. İçteki pürüzsüz beyaz katman ortaya çıktı. Onu doğrama tahtasına koyup bıçağı eline aldı. Ev ekonomisi dersinde öğrendiği gibi boyuna ikiye böldü, liflerin ters yönüne üstten ve alttan kesikler attı. Yanan gözlerini defalarca kırpıştırdı. Makarnayı, paketin üstünde belirtildiği şekilde haşladı, bolca tereyağıyla karıştırdı. Karidesleri soyup bağırsaklarını çıkardı ve beyaz şarapla hafifçe pişirdi. Pembeleşip kıvrılmaya başlayan karidesleri dikkatle takip ederken Kajii'nin ona dayattığı ve boğarcasına sarıp sarmalayan o havanın dağıldığını hissetti.

Karideslerin ve soğanın kabuklarını atacak yer ararken Rika'nın gözüne duvarın dibinde duran kare şeklindeki plastik çöp kovası çarptı. Kapağını açınca gördü ki içinde bölmeler vardı, yanan ve yanmayan çöpleri ayırmak mümkündü. Yanmayan çöpler bölmesine marketten alınmış boş bento kaplan atılmıştı. Mutfağın neden tertemiz olduğunu şimdi anladım. Rika masaya oturmuş, iş evrakına benzeyen belgelere dalgın dalgın göz gezdiren Ryosuke'ye bir bakış attı.

Bir tavaya bol miktarda tereyağı koydu ve eriyip altın rengi alana kadar bekledi. Yemek kaşığıyla ölçtüğü unu ekledi. Göz açıp kapayıncaya kadar un tereyağını emmeye başladı ve bir kıvama geldi ama durmadan tereyağını gayet oburca içine çekmeye devam ediyordu. Rika soğuk sütü bir seferde eklerken bir yandan da yumurta çırpıcısıyla karıştırıyordu. Tavadaki, kaynayan bir kremaya dönüştü. Beşamel sos olur olmaz Rika ona diğer malzemeleri ekledi.

Üstteki dolabı açınca hemen bir çift graten kabı buldu. Kan kocanın aralarının iyi olduğunu anlatırcasına sıcacık güneş tonlarındaydı. Sosu içindekilerle kaplara koydu, üzerine peynir, ekmek kırıntıları ve maydanoz serpti. Graten kaplarını yerleştirdiği tepsiyi ısınmış fırına koyduktan sonra elindeki fırın eldivenlerini çıkaran Rika mutfaktan ayrıldı. içine doğan her şeyin yolunda gideceğine dair hisle adımlan kendiliğinden tempo kazanmıştı.

"Kitaplığınıza bakabilir miyim biraz?" diyen Rika, Ryosuke'nin başıyla onaylamasını bekledi ve oturma odasının bir duvarını boydan boya kaplayan kitaplığa doğru yürüdü. Böyle bakınca hepsi de Reiko'nun kitaplan gibi görünüyor; Ryo-suke Bey'in pek kitap okumadığı belli. Rika tereddüt etmeden kırmızı kapaklı kitabı çıkardı.

işte bu. Bu resimli kitap. Her şeyin bununla başladığını söyleyebilirim. Keskin kırmızı, çocuğun koyu tenini kuvvetle vurguluyor. O zamandan beri, yani şu üç aydır, Reiko'nun yanımdan fısıldadığı ipuçlarının rehberliğinde bu gümrahlaşmış ormanın içinde yürüyorum. Ama etrafına baktığında Rika, sıcak ve nemin hakim olduğu bu ormanda sadece Kajii ve kendisinin olduğunu görüyordu; Reiko'dan eser yoktu.

Ağacın köklerine yayılmış, göz kamaştırıcı altın rengi bir tereyağı pınarı.

O sırada resimli kitabın içine sıkışmış bir kağıt parçası usulca Rika'nın ayağının dibine düştü. Haftalık bir dergiden kesilmiş gibiydi. Rika nedense, Ryosuke görmesin diye düşünüp hemen yerden aldı ve cebine sokuverdi.

"Affedersiniz, Reiko'nun bilgisayarını gösterebilir misiniz acaba? Belki bir ipucu olabilir. "

Ryosuke tamam dercesine başını salladı ve hemen odanın köşesindeki dolabın çekmecesinden bir dizüstü bilgisayar çıkardı.

"Ben de açmaya çalıştım ama şifresini bilmiyorum," dedi adam başını iki yana sallayarak. Rika doğum gününü, telefon numarasını, en sevdiği aktrisin doğum tarihini falan denedi, ama hiçbiri tutmadı. Tereyağı ve sütün eriyen peynire kanşarak kızarmasının enfes kokusu buraya kadar geldi.

"Bir şeylere zorla bulaştığını sanmıyorum. Reiko kesin kendi isteğiyle girmiştir. Polise bildirmek için yarın öğleden sonraya kadar bekleseniz? Çok rica ediyorum."

"Bir fikriniz mi var neler olduğuna dair?"

Rika arkasında duran o kocaman siluete bakmadan da bitap düşmüş bir yüz ifadesi olduğunu anlıyordu.

"Üniversiteden sınıf arkadaşımız olan birinden bilgi alabileceğiz gibi görünüyor. "

Arkasını dönecek olsa yalanı ortaya çıkacaktı. Tam o sırada fırının sayacı çaldı. Fırsat bu fırsat, diye düşünen Rika, Ryosuke'nin yanından geçip adamın onun yalan söylediğini görebilecek bakışlarına arkasını dönerek fırının kapağını açmaya gitti. Karanlığın içindeki mavi alevler ve üflenen sıcak hava. O gün ev ekonomisi dersindeki zafer anı gözünde canlandı. Peynir cızırdıyordu. Güzelce kızardığını görünce yüzüne bir tebessüm yayıldı.

Görüntü mükemmel olmasa da idare edeceğini düşünen Rika'nın içi rahatladı ve fırın eldiveni geçirdiği ellerini tepsiye uzattı.

Gratenleri beyaz tabaklara aktarıp çatal ve su doldurduğu bardaklarla birlikte masaya götürdü, Ryosuke'nin karşısına oturdu. Afiyet olsun, diye mırıldandı.

Rika çatalını alıp ekmek kırıntılarıyla kaplı çıtır çıtır üst yüzeye sapladı. İçinden beşamel sos adeta kızgın lav gibi dışarı taştı. Makama ve karidesler ortaya çıktı. Kendine güveni gelen Rika bir lokma alıp ağzına götürdü. Tuzu

da baharatı da fena değil, diye memnun hissetmeye başladığı anda dili farklı, pütürlü bir şeye değdi. Tereyağı ve peynirin yumuşak aromasını, sosun pürüzsüzlüğünü, makarna ve karidesin kolay çiğnenen dokusunu bir anda mahveden, çamursu bir topak. .. Rika, görmezden gelmeye çalıştı ama ağzının içinde sürekli o rahatsızlığı hissediyordu. Bunu bir süre ağzında döndürüp durduktan sonra omuzları düşen Rika çatalını bıraktı.

"Sos topak topak olmuş. Hiç lezzetli değil. Özür dilerim."

"Yok canım, olur mu hiç! Elinize sağlık, teşekkür ederim."

On sekiz yılda becerileri azalmış değil... Herhalde o gün de tadı böyleydi... Lunaparkta inişe geçmek üzere olan bir heyecan trenindeymiş gibi midesi havalanmış da süzülüyor-muşçasına bir his... Sadece öğrenciler değil, belki aile ortamı yüzünden, öğretmenler de ona ayrıcalıklı davranırdı. Rika ne yaparsa yapsın o küçücük dünyasında övgüyle karşılanırdı.

Ryosuke belirgin bir duygu ifadesi olmaksızın sus pus şekilde çatalını ağzına getirip götürüyordu. Nihayet Rika o noktada anladı. Muhtemelen o gün bu lezzeti yavan makama grateni yapmış olsaydı da babası ölecekti. Ne yaparsa yapsın babasının sonuna engel olamayacaktı. Rika'nın desteğiyle bir şekilde beyin enfarktüsü önlenebilseydi bile babası öyle bir-iki kere hastaneye yattı diye yaşam tarzını değiştirecek biri değildi. Çok geçmeden yine düşüp kalırdı herhalde.

Tek bir öğün ev yemeğinin bir insanın yaşamını kurtaracağını düşünmem bir yanılsamaydı zaten. Kimbilir kaç kadın bu yanılsama yüzanden acı çekiyor, ne çok kadın bununla zincirlenmiş durumda. Benim yaptığım kötü yemeğin bir hayat kurtarabileceğini düşünmem, zaten son derece ukalalık ve kendi beğenmişlikti. Rika canla başla uğraşsa da babasının yalnızlığını ortadan kaldıramazdı. O gün üstünkörü bir şekilde iyi bir evlat gibi davranmış olsa bile durum değişmeyecekti.

Bir kere babasının ölümünü bir trajedi olarak nitelendirmek doğru muydu? Rika, lezzetsiz grateni ağzına tıkıştırırken bunu düşünüyordu.

Yaşam tarzı düzensizdi. Kızına feci şekilde bağımlıymış gibi görünüyordu. Rika bunlara dayanarak babasının mutsuz olduğunu varsayıyordu ve bir

şeyler yapmak zorunda olduğunu düşünüp kendini paralıyordu. Kan bağı olan biricik kızı olduğu için bir şeyler yapabileceğinden, yok, yapmaya mecbur olduğundan emindi. Fakat babası o yaşantıdan iyi kötü memnun değil miydi? Zaten asla aile kurmaya uygun biri olmamıştı. Rika bunu aklına getirmek hiç istemiyordu ama babasının Rika'yı da annesini de ne yapacağını bilemediğini düşündüğü anlar çoktu. Başını çevirip bana bakmadan tek başına hızlı adımlarla ileriye doğru yürüyen babamın uzun boyunu, bir erkeğe göre ince bacaklannı hatırlıyorum. Görmek istemediklerini görmez, yapmak istemediklerini yapmazdı. Hoşlanmadığı şeylere mesafeli dururdu. Bu tavrı Rika'ya umursamazlık ve iradesizlik olarak görünürdü ama belki de onların bir parçası olmadığı, babasına göreyse çok değerli olan gizli bir alanı vardı.

"Bir şey keşfettim," dedi Ryosuke monoton bir sesle. "Ben Reiko'nun popüler biri olduğunu sanıyordum. Ama şu birkaç gündür onun eşyalarını kurcaladığımda numarası karşıma çıkan bazı kişilerin telefonlarını aradım. Hiçbiri de Reiko'yu sevmiyor gibi. Benim tanıdığım Reiko değil onların tanıdığı. "

Rika tam bir şey söyleyecekti ki çantasının içindeki akıllı telefonunun titreşimini fark etti. Makoto'ydu. Bugün kaçıncı kez arıyordu. Rika onu sonraya bırakmaya karar verdi.

"Reiko her şeyi deneme yanılmayla yapar ya, bilirsiniz... Benimle olan ilişkisi de öyle, sizinle olan da öyle, Ryosuke Bey. Ev yemekleri de öyle. Hepsini bizzat deney yaparcasına bir hevesle teker teker deneyerek... "

Rika çatalını bıraktı. Ryosuke ise grateni ağır ağır yemeye devam ediyordu. Kendisine ne verilirse verilsin şikayet etmeden kabullenen biriydi belli ki.

"Reiko'nun sizi sadece çocuk yapmak için tercih ettiğini sakın düşünmeyin. Eğer öyle davranacak biri olsaydı pek çok şeyi daha kolay kabullenip keyif çatarak yaşardı. "

Rika, sonrasında vedalaştı, Sayama'ların evinden çıkıp adımlarını sıklaştırarak istasyona yöneldi. Hemen şirkete dönmem lazım. Kitabın kapağında dört kaplan var!

Başka bir deyişle Kajii, Reiko'ya dördüncü kurban olma ihtimali olan o adamı işaret etmişti!

*

Lokanta seçecek vakti yoktu. Akşam saat on civarında Rika, şirketin hemen yanındaki Belçika birahanesinin önünde Şinoi'yle buluştu ve paldır küldür içeri girdiler. Rika hemen tezgahın köşesinden onlara yönelen keskin bakışları fark etti ama görmezden gelmeye karar verdi.

"Muhtemelen bu adamdı diye düşünüyorum. Manako Kajii'yi ilk anlayan kişi yani."

Şinoi, Niigata'daki irtibat ofisinde çalışmış, samimi olduğu bir muhabirden bugün öğleden sonra aldığını söylediği dosyayı masanın üzerine koydu. Rika onu açtığında derlenmiş eski gazete kupürlerini gördü.

"'95 senesinden itibaren Agano'da bir apartman dairesinde yaşamaktaymış. Ailesi, Niigata İstasyonu yakınında oturan varlıklı insanlarmış, gazeteye böyle çıkacak kadar da civarın nüfuzlu kişilerindenmiş. Adam kırklı yaşlarına kadar evde münzevi hayatı yaşamış, sonra zorla evden çıkarmışlar ve o apartman dairesini vermişler. Ebeveyni sadece ona para göndermekle yetiniyor, oğullarıyla neredeyse hiç görüşmüyor-muş. Geceleri çığlıklar attığı, komşuları taciz ettiği, küçük çocuklara yanaşmaya çalıştığı için defalarca şüpheli görülüp ihbar edilmiş. Manako Kajii'nin kız kardeşini takip etti diye epey gürültü patırtı çıkmasına rağmen hiç tutuklanmamış olması da ailesinin nüfuzu sayesinde. "

Rika rengi solmuş yerel gazetede ailesiyle birlikte haber yapılmış o genç adama dikkatle baktı. Fotoğraf çekildiğinde yirmili yaşlarında olsa gerek. Kajii yalan söylememiş. Yüz hatları çok hoş. Kaşları kalın, aralarındaki mesafe az, siyah gözleri tıpkı Kajii'ninkiler gibi donuk bir ifadeye sahipti. Dudaklarını bir garip büzmüştü; gülümsüyor mu yoksa korkudan çığlık atmak üzere mi, anlaşılmıyordu.

"Bir yıl önce ölmüş. İntihar. Agano'daki evinde kendini asarak intihar etmiş. Elli altı yaşındaymış. "

"Babasını da sayarsak bu, Kajii'nin çevresindekilerden ölen beşinci kişi. Bu adamın, Kajii'yle perde arkasında bağlantısı olma ihtimali var mı sizce? Onun Anna Şoji'nin söylediği gibi şimdiye kadarki kurbanları öldürmüş olması mümkün mü acaba? "

"Onu bilemem. Ancak Kajii'nin ilk yargılamasının sonucu çıktıktan hemen sonra ölmüş. Anlattıklarınızdan anladığım kadarıyla Reiko Hanım zeki biri. Bir şeylere bulaşmaktan ziyade inisiyatif alıp bu davayı çözmeye çalışıyor olmasın? Muhtemelen bu adamla Şiro Yokota arasında bir bağlantı olup olmadığını araştırmak amacıyla onunla iletişime geçmeye çalışmıştır. Sizin için yapmıştır, büyük ihtimalle. "

Rika buz gibi biradan bir yudum alıp yüzünü buruşturdu, ağzına birkaç fındık sokuşturdu.

"Kajii'nin tutuklanmasının ardından Yokota Bey'in evinde ölümcül miktarda pestisit bulunduğunu biliyorsunuzdur. Kajii aromatik bitkiler yetiştirmek için aldığını iddia etti ama belki de Yokota Bey ayağına dolanırsa onu öldürmek niyetindeydi. "

"Ya, ama bu tuhaf değil mi? Kajii cinayetleri işlediyse bile o zamana kadar hep doğal ölüm ve kaza süsü vermeyi tercih etmişti. Sadece dördüncü kişide böyle apaçık şekilde bir yönteme başvurması. .."

"Artık polis tarafından yakalanacağı kesinleşince gözünü karartmış olabilir. "

"Size bir şey göstereceğim. Böyle bir kupür buldum. Reiko'nun evinde. "

Rika'nın bunu söyleyip uzattığı haftalık dergi kupürünü görünce Şinoi'nin bakışları canlılığını yitirdi. Bir kadın dergisinden alınmış bayağı bir yazıydı. Hiç de Reiko'nun hoşuna gidecek bir içeriğe sahip değil.

Manako Kajii'den Erkekleri Midesinden Fetheden Aşk Teknikleri

X Bey sadece iki gün birlikte yaşadığı Manako Kajii'ye kalbini tamamen kaptırdığını söyledi. Onun en cazip niteliklerinden birinin kendi elleriyle pişirdiği yemekler olduğunu coşkuyla anlattı. Kajii'nin mutfak repertuan

yahni, köfte, graten gibi son derece klasik yemeklerden oluşuyor. Karşınızdakini sürpriz içermeyen anne yemekleriyle etkilemek çok zekice bir yöntem değil mi? Şu an hala X Bey'in hanesindeki mutfakta Manako Kajii'den kalan pek çok çeşit sos ve baharat sıralanmış duruyor. X Bey, o bir gün geri dönerse diye saklıyormuş.

"Yokota Bey saf, masum, acınası görünüşüyle halkın büyük sempatisini toplamıştı, değil mi?"

Şu anda aklımdakileri dile getirsem Şinoi Bey ne düşünür acaba? Belki de kaplan, yok, yani erkekler, Kajii'nin söylediği gibi ta başından itibaren zaten ölüydü. O yüzden de polis Yokota Bey'e, "Siz de öldürülebilirdiniz, " dediğinde adam kesinlikle bunu al-gılayamadı. Sahi "yaşamak " ne demek ki? Kastettiğim sadece o kurbanlar değil. Biz de yaşadığımızı söyleyebilir miyiz? Onu terk eden ailesinin dairesinden vazgeçemeyen Şinoi Bey yaşıyor mu mesela? Peki hdlil babama takılı kalmış hiilde kendimi yiyip bitirirken ben, "Yaşıyorum, " diyebilir miyim?

"Bu yazıda anlatılanlar gibi gündelik yaşama dair teknikler, sadece evlilik arayışındakilerin bulunduğu platformlarda değil çok çeşitli alanlarda karşımıza çıkıyor. Sanki, 'Biz size kurallan veriyoruz zaten. Karşınızdaki kişiyi görmeye çalışmayın, ona dair tüm sezgilerinizi rafa kaldınn,' der gibi değil mi? Bu, insanın ruhsal olarak beslenmemesine sebep olur gibi geliyor bana," diyen Şinoi, Rika'ya baktı. "Belki de Kajii'nin suçu, kimseleri 'yaşayan insanlar' olarak görememesinden kaynaklanıyordu."

Gözleri yuvalarından fırlayacakmışçasına kocaman olmuştu. Onlan taşıyan alt gözkapakları, uykusuzluktan ötürü morumsu kırmızı bir hal almıştı.

"Kızım kilo almaya başladığında zorbalığa maruz kaldığını söylemiştim ya hani..."

Rika hafifçe başını salladı hatırladığını gösterircesine.

"Aslında kilo almaktan ziyade kızım hızlı büyüyordu. Kısacası, diğer çocuklardan daha çabuk yetişkin bir vücudu olmuştu yani. Sınıf arkadaşları için bu ürkütücü bir şeydi. Benim için de öyleydi. Sanının vücudu bir

kadınınkine dönüşme aşamasındaki kızımın yeni yeni ortaya çıkan endişeleriyle bana gelmesinden korkuyordum."

Rika, Şinoi'nin kızını zihninde canlandırmaya çalıştı. Ağzı bumu ona benzeyen ufacık tefecik bir kız çocuğunu... O kızın ince kabuğunu yırtmasını ve günbegün bedeninin değişmesini, gitgide bir kadına dönüşmesini. .. O karşı konulmaz yaşam enerjisini. ..

"O sıralar ben bunun hiç farkında değildim, gerçi belki de içten içe biliyordum. Ve buna rağmen iş yükümü kasten azaltmadım. Güya babası olarak onca şey yapıyordum ya, bu olup bitenin farkında olmamam da benim suçum değildi. Belli koşulları sağlamak için var gücümle çabalıyordum. Kızımın istediği şeyleri değil, toplumun gerekli gördüğü koşulları... Artık böyle bir hata yapmak istemiyorum. Hiç kimseye karşı ... Size elimden gelen her türlü desteği verdim, Maçida Hanım, yalnız..."

Cümlenin sonunda sesi iyice zayıflayan Şinoi, o ana kadar el sürmediği birasından bir yudum alıp suratını buruşturdu.

"Demek istediğiniz şu mu, bu davaya daha fazla bulaşmamam en doğrusu olacak?"

Rika'nın bu sorusuna Şinoi bir bakışla karşılık verdi. Her zamankinden daha sert bir bakışla.

"Bir gazeteci olarak daha da üstüne gitmeniz gerektiği kanısındayım ancak dostunuz olarak, nasıl demeli... Reiko

Hanım'ın iyiliği için de artık bu işten el çekip polise bırakmalısınız bence. "

"Ya şu var... Reiko'nun kocasına da yarına kadar beklemesini rica ettim. Mümkün olduğunca olay büyümesin istiyorum. Reiko'yu hiçbir şey olmamış gibi günlük hayatına geri döndürmek istiyorum. "

Rika başını çevirip deminden beri onları seyreden Kitamura'ya gözlerini dikti. Genç adam yüzünü yeni çıkmış bir edebiyat dergisinin arkasına saklamaya çalışmışsa da Rika mekana adım attıkları andan itibaren onu fark

etmişti. Şimdiyse bakmakla yetinmeyen Rika, yerinden kalkıp hızlı adımlarla onun yanına yürüdü ve edebiyat dergisini elinden çekiverdi.

"Kitamura, sen üç yıl önce Kajii davasını takip etmiştin ya, Şiro Yokota'nın Kavasaki'deki evinin adresini biliyor musun? Hani tutuklandığı sırada birlikte yaşadığı adam."

"Biliyorum da ne bu böyle aniden?"

Her zamanki umursamaz tavrı ortadan kaybolmuştu. Mekan loş olmasına rağmen suratının kıpkırmızı kesildiği ve telaşlı olduğu görülüyordu.

"Bir tanıdığım şu anda o evde olabilir. Beni oraya götürür müsün? "

Kitamura birden Rika'nın arkasına doğru baktı. Karanlık barın içinde Rika'nın masada bıraktığı çantası rahatsız edecek derecede parlıyordu. Kitamura'ya, "Bir dakika," deyip çantadan telefonunu alan Rika, buz gibi havada paltosuz halde dışarıya çıktı.

"Neden telefonlarıma cevap vermiyorsun? Yeter ama! Bir şey mi yaptım?"

"Affedersin. Şu an meşgulüm de..."

Bu mekandan çıkıp, şu an muhtemelen hala şirkette çalışan Makoto'yla buluşmam olsa olsa iki dakikamı alır gerçi ya... Adamın zor da olsa neşesini hala bir nebze koruyan sesi titriyordu.

"Yoksa ayrılmak mı istiyorsun?"

Bu olasılığı şimdiye kadar aklına hiç getirmemiş olsa da Rika bu sözler karşısında sarsılmadan durmayı başardı.

"Bunu sonra detaylıca konuşalım, olur mu?"

"Ben bir şey mi yaptım? Ya, ne oluyor böyle?"

Böyle bir üslup takınıyordu demek. Erkeklik taslıyor, diye düşündü Rika, sanki konu başkasıymış gibi. Elindeki cihazın gücüyle telefonun diğer ucundaki, çığlığı andıran o sesi kesiverdi. Tepkisi gayet doğal aslında. Böylesinefeci bir şey yapmama rağmen neden içim acımıyor, bilmiyorum. Sebep, aklımın Reiko meselesiyle dolu olması değil sadece.

Kadın-erkek ilişkilerinde karşıdaki kişinin duygularını altüst etmekten kaçınmanın, onun zamanını almamanın doğru şey olduğuna inanmıştım. Sadece bedenlerimizi değil yürek ve zamanımızı da birbirimiz için kullanmıyorduk. Evet, Rika da Makoto da ölüydü bu açıdan. Kitamura'nın yanında dururken Rika bunu fark etti.

"Haydi madem, sonra haberleşiriz," diyen Şinoi, Kitamura'ya da hafifçe başıyla selam verip ikisinin yanından geçti ve istasyona giden yolda yürümeye başladı. Elini uzatsa bile bir süre yağdığını hissetmeyeceği kadar hafif bir yağmur çiselemeye başlamıştı.

Rika başını kaldırıp karanlıkta yükselen şirket binasına, Makoto'nun olduğu bölümün ışığına baktı. O lambanın söndüğünü hiç görmemişti.

Kitamura ise yanında durmuş, yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu. Rika bari bir mesaj atayım diye düşünüp telefonunu eline almıştı ki vazgeçti ve çantasına geri koydu. Makoto'yla Reiko'yu bulunca yüzleşecekti. Ama şimdilik onu düşünmemeye karar verdi.

Çantanın dibindeki karanlıkta telefonu ışık saçmaya devam ediyordu. Ekranı, Rika'yı suçlarcasına gece boyunca çantadaki kağıt parçalarını, ataç ve kalem kapaklarını aydınlattı.

Rüzgar yakıcı bir benzin kokusu getiriyordu. Nedense bu koku, Rika'ya hoş ve rahatlatıcı geldi. Sabah vaktinde Kavasaki'nin sanayi bölgesini, kendine has kokusu olan çeşitli dumanlar sarmıştı hatta öyle ki çıplak gözle bile ayırt edilebilirmiş hissi veriyordu. Keihin-Tohoku Hattı'nın oraya en yakın istasyonuna varan Rika ve Kitamura, aşağı yukarı bir saattir bu yerleşim bölgesinin bir köşesinde, Yokota'ya ait olduğu söylenen üç katlı binayı gözetliyordu.

Sabahın soğuğu, mart ayının geldiğine insanın inanamadı-ğı derecede zehir gibiydi.

"Reiko Hanım'ın sahiden de orada olduğuna dair bir teminatınız var mı? Şiro Yokota'yla birlikte yaşamak suretiyle Kajii'nin suçunu kanıtlayacak bir şey bulacağını mı sanıyor yani?"

"Bunu söyleyen ben olunca biraz garip kaçacak belki ama Reiko hep hayal gücünün ötesinde şeyler yapan biri olmuştur. Eskiden beri."

"lşyerinde sürekli öyle meşgul olmanıza rağmen öğrencilik yıllarındaki dostluklarınızı hiç değişmeden sürdürebiliyor olmanız harika bir şey! Çok kıskandım sizi."

Her zamanki gibi mırıl mırıl konuşan genç meslektaşına sinirlenen Rika, kendini tutamayıp sert bir ses tonuyla konuştu:

"Senin ağzından 'kıskandım' gibi bir laf duyacağımı hiç düşünmezdim. "

"Benim çıkar gözetmeyen tek bir arkadaşım yok da ondan... Zaten o yüzden sizin Şinoi Bey'le ilişkinizin de hiçbir çıkara dayanmayan nitelikte olduğuna hiç inanamamıştım. "

Rika tam bir şey söyleyecekti ki Kitamura sol omzuyla ileriyi işaret etti.

Şişme mont giymiş tıknaz bir adam binadan çıkıyordu. Yokota mıydı acaba? Profilden bakınca öyle pek mutlu ya da halinden memnun gibi görünmüyordu. Adam ve Reiko'nun çıplak halde birlikte yatan görüntüsü bir anlığına Rika'nın gözünün önüne geldi ama aceleyle zihninden uzaklaştırdı. Adam tamamen gözden kaybolana kadar beklediler. Sonra Rika binanın kapısına doğru koştu. Interkom düğmesine bastı. Peki ya hiç kimse cevap vermezse? Kapının tokmağını döndürüp açarak içeri girer miyim? Girip de babamı bulduğum gibi Reiko'yu bulursam...

Onun için çok değerli iki insanı kendi seçimleri yüzünden kaybederse yine de rahatça yaşamaya devam edebilir miydi? Bu işe devam edebilir miydi?

Net bir şekilde gözünün önünde canlanıyordu. Reiko'nun zarif bedeni, hazır ramen kapları ve eski dergilerin darmadağınık durduğu odada uzanmış halde. Rika bacaklarının titrediğini Kitamura'nın fark ettiğinin bilincine vardı. Kapı ağır ağır içeriden açıldı.

"Reiko."

Reiko ağzı bir karış açık halde karşısında dikiliyordu. Evin girişi denebilecek bir alan neredeyse yoktu. Kapının direkt olarak ikizkenar üçgen şeklinde bir odaya açıldığı, tuhaf bir yerleşim planı vardı. Reiko o üçgenin tepe noktasında durmuştu, "Rika" sözü ağzından sanki ilk defa çıkıyormuşçasına dili dolandı. Ayağının dibinde duran orta boy köpek korkmuş gibi onlara doğru havlıyordu. Rika, köpeğin yüzü ve kahverengi, sıcacık bakan gözlerini kime benzettiğini düşündü.

Arkadaki kotatsu bulunan oturma odası ve mutfak, boyutu da mobilya düzeni de farklı olmasına rağmen bir şekilde Sa-yama'ların evindekine benziyordu. Kesin ciddi zaman harcayıp temizlik yapmıştır Reiko. Rika'yı her şeyden çok hayrete düşüren şey, titiz arkadaşının hiç tanımadığı bir yabancının kirli eşyalarına dokunmuş olmasıydı.

Ucuz kağıttan yapılmış gibi görünen önlük, Reiko'ya hiç mi hiç yakışmamıştı. Rika'nın onda daha önce görmediği bir ifade, narin yüz hatlarının içine adeta monte edilmişti.

Muhtemelen bu, Reiko'nun şimdiye kadar Rika'ya bir kez bile göstermediği bir yüzüydü.

Tamamen gergindi, beti benzi solmuş, kasılmış haldeydi.

Tek bir hata yapmamak, karşısındakinin ona üstün gelmesine izin vermemek için dudaklarını büzüşünden kazayaklarının görünüşüne kadar tıpkı bir piyano teli gibi gerilmiş olduğu belliydi.

Rika nihayet o anda bir aydınlanma yaşadı: Bu ne bir kaybolma ne evlilik dışı ilişki ne de soruşturmaydı. Reiko'ya bu üç gün boyunca bir şey olmamıştı. Hiç kimseyle teması olmamıştı. Tek başına kalmıştı. Rika bu

bağlamda, Ryosuke Bey'e bundan bahsetmeyeceğim, diye karar verdi içten içe.

Bu küçük evi kullanarak evcilik oynuyor. Reiko'nun şu son birkaç yıldır yaptığı şey bu: Muhteşem bir evcilik oyunu. Başkalannı gözlemleyip anlan taklit ederek sıcak bir ev ortamı oluşturuyor, saatlerce yalnız başına bu oyuna dalıp gidiyor. Burası tıpkı bir oyuncak bebek evine benziyor zaten. Mutfağın ufak penceresine bir göz atarsam oradan içeriye bakan iri siyah üzüme benzeyen gözleri göreceğimi hissediyorum. Bu oda da eşyalar da Rika da Reiko da Kitamura da... hepsi Kajii'nin yerleştirdiği minik oyuncaklardı. Kajii'nin siyah gözlerindeki karanlık, her şeyi yutuyor gibi geldi Rika'ya. Bir şeyler söylemeliyim. Tıpkı babasının karşısında olduğu o zamanki gibi her şey Rika'nın ağzından çıkacak tek bir söze bağlı olabilirdi. On beş yaşında olduğu o gün hissettiği baskıyla kıyaslayınca bu, çocuk oyuncağıydı. Kupkuru olmuş dudakları kendiliğinden oynamaya başladı:

"Reiko, bu...beyaz so... yok, beşamel sos mu?"

Kulak kesilince mutfaktan bir kaynama sesi geldiği duyuluyordu. Tereyağının kısırganmadan kullanıldığı, pürüzsüz beşamel sosun kokusu etraflarını sarmıştı. Kesin insanı yakacak kadar sıcak ve caziptir; zengin aroması ve kadifemsiliğiyle damaktan mideye kadar yağ gibi akıp gidiyordur. Reiko'nun yemeklerini özledim. Onun elinin lezzetini seviyorum. Özenli, incelikli, bir yandan da nasıl desem bunları dengeleyen bir keskinliği var. Evet. Reiko'nun güzelliği, aşırılıklarını, dürüstlüğünü ve tutkusunu gizleyemeyen tarafında. Kajii'den çok daha güçlü bir karaktere sahip.

Reiko her zaman kan-zararı, kazanıp kaybetmeyi göz ardı eder ve bilmediği dünyalara doğrudan doğruya dalıverirdi. Ve herkesten daha fazla incinir, daha fazla şey kaybederdi. Benim yanında olmam gereken kişi Kajii değil, Reiko... lşte tehlikede olan, saf ve eylemleri tamamen öngörülemeyen bu kadının, Rika'ya herkesten çok ihtiyacı vardı. Bunca şey yaptığı şu anda bile o beyaz bedeninden gözle görünmeyen bir şekilde kan sızmaya devam ediyordu. Kajii'yle karşı karşıya gelip derinlere batmak yerine Reiko'yla yan yana yüksekleri hedefleyerek koşmak istiyorum. Şimdiye kadar takıntı haline getirdiğim şeyleri geride bırakıp, Reiko'yla birlikte özgür olmak

istiyorum. Evet. Yaşamakta olan Kajii değil. O, Reiko. O kadar yakınındaydım ki bunun ayırdına varamadım.

Rika dün geceden beri dişlerini fırçalamamıştı. Makarna gratenin o topaklarının nahoş hissi hala ağzındaydı. Kitamura yanında sabırsızlanıyordu. Onu acele ettirmeye çalıştığı belliydi ama şu anda Rika'nın onu algılayacak hali hiç yoktu.

"Bugün soğuk ya, adama yahni pişireyim dedim. Bolca tereyağında unu kavurdum, soğuk sütü de tek seferde eklemiştim ki..." dedi Reiko hiçbir yere bakmadan.

Hafif tatlı, süt tadı yoğun, büyükçe doğranmış sebzelerin bol olduğu beşamel soslu yahni. Kajii'nin annesinin hazır satılan beşamel sos bloklarıyla yaptığıyla kıyas kabul etmeyecek derinliğe ve besleyiciliğe sahip bir lezzet. Böyle bir zamanda bile Rika karnının guruldadığını hissetti. Bu, onun hayatta olduğunun ufak ama kesin bir kanıtıydı. Şu anda da sessizce Reiko'nun, "Haydi buyurun, yiyin," diyeceği anı bekliyordu.

12

Rika küvetin gri kapağını kaldıracağı anda babasının tek başına yaşadığı o evdeki ıslak zeminleri hatırladı ve zihni bir anda küf rengine bulandı. Rika nefesini tuttu ve elini harekete zorladı. Yavaşça kapağı kaldırdı. Şinoi, bu dairede yıllardır banyo yapılmadığını söylemişti fakat ortaya çıkan küvetin içi pürüzsüz ve beyazdı. Vaktiyle üç kişilik bir ailenin kirini pasını almış olduğuna inanılamayacak derecede mis gibiydi.

Yine de duş başlığı ve avuç içleriyle titizce yıkayıp ovaladı küveti. Sünger bulamamıştı. Sıcak suyu doldurdu. Evin içinin havası kuruydu, o yüzden banyonun buzlu cam takılı kapısını açık bıraktı. Nem, toz, sararmış duvar kağıtları, dairenin dört bir yanına dökülmüş ve kendisine mi Şinoi'ye mi ait olduğunu pek de bilmediği kısa ve düz saç telleri... Şinoi Bey'in kokusu ve tenini bu denli yakın hissetmeme rağmen hiçbir direnç göstermiyor olmam, muhtemelen artık neredeys-e aile gibi bir bağımız olduğundan.

Soğuk ve steril diye nitelenebilecek kadar düzenli olan bu geniş apartman dairesinde bile şurada burada birikmiş kirler, sabah güneşinde gayet net görülüyordu.

Islak ayaklarını kurulayıp açık mutfaklı salona gitti, ellerini güzelce yıkadı. Su kaynatıp yeşil çay demledi, termosa koyarak kapağını kapattı. Biraz önce yapıp soğumaya bıraktığı pirinç toplarından üçünü alüminyum folyoya sardı.

Yakındaki ilkokuldan dördüncü dersin başladığını haber veren, huzur verici bir zil sesi duyuldu. Bu muhitte yaşamın atmosferi zengin, temposu yoğundu ve Rika bir şekilde yüreğinin ferahladığını hissetti.

Yapılacaklar listemden bir şey silinse bile hemen bir yenisi be-

!iriyor. Kafamı dinleyecek vaktim hiç yok. Ev hanımları yirmi dört saat hiç durmadan hep böyle çalışıyor mu yani? Sürekli olarak dedemin bakımını nasıl ayarlayacağına kafa yoran annemi düşünmeden edemiyorum. Yılbaşından beri onu görmedim.

Şinoi'ye sorup öğrendiği üzere elektrikli süpürgeyi girişin yanındaki dolapta buldu ve çalıştırdı. Halının üzerinde seri bir şekilde kayan bu ince yapılı makine, hayli yeni bir modeldi. Reklamındaki performansının mükemmelliğini öven şarkı hala Rika'nın hafızasındaydı. Bu evde şundan sadece birkaç yıl önce bir aile yaşıyordu demek ki.

Eskiden Şinoi'nin kızının kullandığı odanın kapısından hala yatakta olduğunu tahmin ettiği Reiko'ya seslendi:

"Su, oda sıcaklığında. Yoğurt buzdolabında. Ayrıca pirinç topu ve çay yaptım. Köpek mamasını da hallettim; şimdilik aldığım kutunun kapağını açıp mamayı yere koydum. Giriş katında süpermarket de var, buraya para ve anahtarı bırakıyorum, gidersen diye. Telefonum sana hep açık, herhangi bir şey olursa, ne kadar önemsiz olursa olsun ara mutlaka... Ben şimdi işe gidiyorum. Arada birileri gelecek ama sen aldırma hiç. Mümkün olduğunca erken döneceğim. "

Dün öğleden sonra Kitamura ve Rika'nın ortasında bu apartman dairesine getirildiğinden beri Reiko tek kelime etmeye bile yeltenmemişti. Rika kapının alt tarafına bir şeyin çarpma sesini duydu. Usulca kapı kolunu çektiğinde Melanie, oluşan küçücük aralıktan ıslak burnunu dışarı çıkardı. Kapkara, yaşaran yuvarlak gözleriyle Rika'ya baktı. Şimdiye kadar evde hiç hayvan beslemeyen Rika'ya göre bu ufacık siyah-be-yaz beden ve hafif dışarı fırlamış gözbebekleri sevimli olmaktan çok ürkütücüydü. Görüş alanının epey altında hareket eden bu siluete de kendine özgü kokusuna da bir türlü alışa-mıyordu. Ya bir hata yaparak onu incitirsem, ya kaçırırsam ne yapanın, diye sürekli içi içini yiyor, Melanie görüş alanından çıktığında da rahat bir nefes alıyordu.

Rika odanın karanlığında yatakta yatan Reiko'nun sırtını gördü. Sadece birkaç gün görüşmedik ama bana sanki iyice küçülmüş gibi geliyor. Rika o arada ayakları dibinden geçen Melanie'nin mutfakta yere koyduğu köpek maması kutusuna yöneldiğini fark etti.

Kapıyı kapattı. Melanie'nin şapır şupur çiğneme seslerine arkasını döndü. Tabaktaki pirinç toplarından birini alıp ağzına tıkıştırdı. Henüz sıcak olan pirince suşi yosunu iyice yapışmıştı. Yosun Rika'nın dişlerinin arasında çıtır

çıtır parçalandı ve içine koyduğu yazılı orkinoslu erik turşusu ağzına yayıldı.

Dün gece Reiko'nun önünde telefon edip her şeyi Ryosuke'ye anlattığında iliklerine kadar işleyen cılız ve kahreden bir sesle, "Reiko, iyi ama değil mi? Vücudunun herhangi bir yerinde yara bere falan yok, değil mi?" demişti.

"Bakımının tüm sorumluluğunu ben üstleniyorum. Durumu hakkında detaylıca sizi bilgilendireceğim."

Rika bunu söyleyip Reiko'nun duygusal bir sorunu olmadığını, sadece evlilik yaşantısından biraz yorulduğunu ve dinlenmeye ihtiyacı olduğunu defalarca tekrar etmişti. Yine de Ryosuke'nin, ne olursa olsun onun sesini duymak istiyorum, şeklindeki ricalarını reddedememiş ve telefonu Reiko'ya uzatmıştı. Sonra da yerinden kalkıp balkona çıkmıştı. O birkaç dakika süresince konuşup konuşmadıklarını bilmiyordu.

tık başta onu kendi evinde ağırlamayı düşünmüştü, fakat dairesinin kira sözleşmesi koşullarında evcil hayvan yasağı vardı ve şu durumdaki Reiko'yu da sevgili köpeğinden ayıramazdı. Onu Yokota'nın evinden dışarı adeta çekip çıkardıklarında minicik bir kız çocuğu gibi Melanie'yi göğsüne bastırmış, diğer olup biten hiçbir şeye aldırış etmemişti. Tam taksiye binerken Rika, Şinoi'nin Arakiço'da bulunan neredeyse boş durumdaki bu dairesini hatırlamıştı. Kontrol ettiğinde evcil hayvanlara izin verildiğini söylemişlerdi.

Adam da çır çır çırpınan Rika'nın Reiko toparlanana kadar orada kalması ricasını tereddütsüz kabul etmişti. Sadece o da değil, ara sıra kendisinin de durumuna bakmaya geleceğini söylemişti. Buraya geldiklerinden beri Reiko ölü gibi uyuyordu. Rika ise o sürede evcil hayvan dükkanından köpek maması almış, yedek anahtar yaptırmış, lidabaşi'deki evinden bazı eşyalarını ve iş için kullandığı alet edevatını getirmiş, Kitamura'mn yardımıyla, burada ne kadar zaman süreceğini bilmediği bir yaşantıyı kısa yoldan düzenlemeye çalışmıştı.

Üç gün boyunca orada neler görüp duydu acaba? Vaktiyle Kajii'nin yaşadığı, her şeyin yerli yerinde durduğu o evde... Yokota'nın polise

bildirmiş olmasından endişe etmişti. Kitamura'mn araştırmaları sonucu bulduğu Yokota'nın blog'u, adamın her zamanki gibi sevdiği animeye dair yorumlarım yazdığı bir yazıyla bu sabah güncellenmişti. Bu durumda Reiko'nun ortadan kaybolmasını pek de sarsılmadan kabullendiği sonucu çıkmaz mıydı?

Aynı koşullar altında, neredeyse aynı süreyi adamla birlikte geçirmiş olmalarına rağmen Kajii'nin seçilmiş, Reiko'nun ise seçilmemiş olduğu gerçeğini kabullenmek Rika için zordu. Can dostuyla birlikte o kadına karşı sırtlarının yere geldiğini hissediyordu.

Yokota'nın evini kapatıp kilitleyerek anahtarı da bir veda notuyla birlikte posta kutusuna koymuş ve o evden ayrılmışlardı. Tenceredeki yan pişmiş yahni o halde kalmıştı. Rika, Reiko'nun Yokota'yla iletişim kurmak için edindiği akıllı telefonu da almıştı.

Rika apartmandan çıktı. Bir yandan ikinci pirinç topunu yerken yokuşları ine çıka şirkete doğru yürüdü. Sıcaklık Niigata'dakinden çok daha yüksekti yüksek olmasına ama Tokyo'nun rüzgarı kuru ve sert olduğundan mıdır ne, tenine haşin geliyordu. Müstakil bir evin ön bahçesinde hafiften açmaya başlamış erik çiçekleri gördüyse de havadan hiç bahar kokusu almıyordu. Keşke sadece Reiko'yla meşgul olabilsem! Burada böyle yürürken bile yüreğimin büyük bölümünü o dairede bıraktığımı hissediyorum. Ama artık yapabileceğim bir şey yok.

Enerjisi ve vakti benimkinden faz.la olan insanlann yardımına bel bağlamak zorundayım.

Öğleden sonra saat biri geçiyordu ki Rika yazıişleri ofisine vardı. Kitamura ve Yuu'ya seslenip sigara odasının ön tarafındaki kanepeye çağırdı, sesini alçaltarak konuştu:

"Kusura bakmayın lütfen, Kitamura, Yuu... Özel bir konu bu aslında... Sizden benim için çok çok önemli bir mesele için ricada bulunacağım, desteğinizi istiyorum. Arakiço'daki bir apartman dairesinin adresini gönderdim mesajla size. Haber ajansından Şinoi'ye ait bir yer orası. Şu anda evini terk etmiş olan çok yakın bir arkadaşım köpeğiyle birlikte orada

kalıyor. Duygusal olarak biraz dengesiz bir durumda. Ben de mümkün olduğunca erken gideceğim ama eğer mümkünse vaktiniz olunca ikiniz sırayla ona bakmaya gider misiniz? Taksiyle olsa olsa beş dakika tutar. Bu ek iş için size ücret de vereceğim. Oradayken isterseniz çalışabilir ya da ne isterseniz yapabilirsiniz. Orada olmanız benim için yeterli. Evet, yedek anahtarlar da burada."

Rika'nın telaşından pek de etkilenmeyen Kitamura başını sallayıp kabul etti. Lakayıt bir şekilde anahtarların birini alıp masasına döndü. Olan biten her şeyi bildiği halde bu konuda ağzını açmamasına minnettardı Rika. Yuu ise neler olduğunu anlamamış bir şekilde kaşlarını çatmış düşünüyor gibiydi. Malum müzik grubunun hayran ürünü olan svetşörtünün rengi solmuştu ve buruşuktu. lş sonrası evine dönüp orada pek vakit geçirmiyor galiba.

"Şinoi Bey derken, şu meşhur yayın kurulu üyesi Yoşinori Şinoi Bey'den mi bahsediyoruz? Peki o yakın arkadaşım dediğiniz kim? "

Rika kritik kısımlan üstü kapalı geçmeye çalıştıysa da sonuçta Reiko'yle ilgili şu son sürecin tümünü anlatmak durumunda kaldı. Yuu her şeyi dinledikten sonra heyecandan tamamen kendinden geçti:

"Müthiş! Süper müthiş biri! Ya aynı filmlerdeki gibi! Şu geçen gün resepsiyondaki genç havası olan güzel hanım, değil mi? Bizim yazıişleri bölümünde kesinlikle istenecek bir cevher, değil mi?"

"Şu anda biraz zayıf durumda, her zamanki Reiko değil gerçi..."

"Dürüst olmak gerekirse, benim neslimdekiler KajiMana davasına pek de ilgi göstermedi prensip olarak. Balon ekonomisinin olumlu ekonomik atmosferinin getirdiği değer yargılarım ön planda tutuyor ne de olsa. O KajiMana'dansa Reiko Hanım çok daha uçuk kaçık ve aktif, aynca açık ara ilginç biri. Elbette destek olacağım size! Hem onu yakından tanımayı da çok isterim. Araştırmalarımı nerede olsa yapanın zaten, hemen gidiyorum! "

Yuu merakını gizlemeye gerek bile duymadan konuşup duruyordu. Her an fırlayıp gidecekmişçesine gösterdiği coşku, Rika'yı huzursuz etmeye başlamıştı.

"Bunu yapman çok makbule geçecek ama lütfen fazla üstüne gitme. Hassas bir mizacı var, " diyen Rika, genel yayın yönetmeni dahili hattan arayıp onu çağırınca ayağa kalktı.

Dışarıdan da görülebilen camla çevrili köşe odaya girer girmez, genel yayın yönetmeninin masasının üstünde açılmış bir zarfın durduğunu gördü. Rika'mn aşina olduğu "Tokyo Cezaevi" damgası vardı. Sayfalarca mektup kağıdı zorla zarfa sıkış-tırıldığından şişkin bir rulo halini almıştı. Rika, gönderenin adını kontrol etmese de kim olduğunu biliyordu.

"Kajii'den... Ona karşı soğuk davrandığın doğru mu?"

Rika işin er ya da geç bu noktaya geleceğini tahmin ediyordu. Bu meseleye olan ilgisinin hızla azaldığını ilk fark edecek kişi de elbette kadının kendisi olacaktı.

"Bu müthiş, değil mi! Sana resmen kafayı takmış. Bir an son zamanlarda ona ilgi göstermediğin için asıp kesiyor, hemen sonraysa görüşmek için acıklı bir şekilde yalvarıyor. "

Rika derin bir nefes aldı. Kajii'nin açısından bakınca, kendisine takıntı yapmış bir insanın ona sırtım dönmesi muhtemelen kadının başına ilk defa geldiğinden afallamıştı muhtemelen.

"Ben onunla arama mesafe koymaya çalışıyorum, bu iş artık ilginçliğini yitirdi benim için." Bu noktadan sonra gizlemesinin bir anlamı yoktu. Biraz önce Yuu ve Kitamura'ya karşı kartlarını açık oynayan Rika'nın şimdiye kadar uyduğu kurallarını çöpe atmakta artık hiç tereddüdü kalmamıştı. "Konu sadece ben olsam, sorun değildi. Çevremdeki insanlar da zarar görmeye başladı. Ben bu davadan artık çekiliyorum. Devam edecek birini bulun lütfen. Bunun sorumsuzca olduğunun da farkındayım. Beni başka bölüme nakledecek olsanız bile elim kolum bağlı."

Rika, Reiko'nun şu son birkaç gününü çok kısaca anlattı. Tıpkı tahmin ettiği gibi genel yayın yönetmeni bir anda şaşırıp kalmıştı ve duyduklarına inanamaz şekilde gözlerini kırpıştırıyordu. Yuu'nun az önceki tepkisiyle kıyaslayınca gözlerinde çok daha karanlık bir parıltı vardı.

"Ya, böyle söyleyince kulağa kötü geliyor biliyorum ama işler çok enteresan bir hal almış cidden! Arkadaşının da Kajii'den aşağı kalır yanı olmayan uçuk kaçık bir kadın olduğu belli. Onu yazsan, her şeyi olduğu gibi, kendi haberin olarak? Normalde yaptığımız bir şey değil ama senin imzanla o yazıyı çıkarabilirim, ilk haberin bu olur. "

"Yok, ben almayayım. Kajii olmadan da yapmak istediğim işi yapabileceğimi anladım artık. "

Rika, adamın öfkesi yerine, kendisini koruma ihtiyacı hissettiren bir tehlikenin yaklaştığını duyumsadı. Genel yayın yönetmeninin durup dinlenmeksizin saldırıya geçeceğini fark etmişti.

"Şimdi onu bir yana bırakalım da sana güzel bir haberim var! Şu malum Salon de Miyuko meselesi. Oraya gitmeni ayarladık! Kadın dergimizde gurme yemekleri konusunda serbest yazarlık yapan birinin bağlantısını kullandık. Kadın, o mekanın sahibi olan karı-kocanın güvendiği biriymiş. Seni sahte bir isimle kaydettirdik. Yabancı bir şirketin satış bölümü çalışanı olarak. .. Bir kişiyi daha davet edebiliyormuşsun. Mesela o Reiko Hanım'la birlikte gidersiniz. Ona da bir değişiklik olur hem."

"Siz ne diyorsunuz?! Onun ne durumda olduğunu az önce anlatmadım mı?"

"Sen gazeteci değil misin? Şurada olayı farklı bir boyuta getirmeye bir adımın kalmış, neden tereddüt ettiğini bilmiyorum. Çok geçmeden editörler masasında yerini alabileceksin! Onca uğraştın şimdiye kadar Kajii'yi yakalamak için. Azıcık bir şey kaldı sadece. Şimdi bırakırsan ömür boyu pişmanlık çekersin. "

Adamın bakımsız gri kaşları kıpırdanıp dursa da altlarındaki gözkapakları, tıpkı bir filin ayakları gibi ağırlaşmış, çizgi çizgi görünüyordu. Rika, ellili yaşlarındaki amirinin yorgunluk ve şüpheciliği sebebiyle tepeden tırnağa şiştiğini düşündü. Boşandıktan sonra sigara tiryakiliğine dönmesi yüzünden Rika'ya kadar gelen ağır bir tütün kokusu yayıyordu.

Yine de Rika biliyordu ki bu sözlerinde yalan yoktu. Vaktiyle Mizuşima başka bölüme nakil için başvurduğunda adamın tüm gücüyle onu vazgeçirmeye çalıştığını hatırladı.

Kajii'nin seçtiği mektup kağıdı, bezginliğin her köşesine sindiği bu ortama hiç uymayan, yaklaşan kiraz çiçeği mevsimini anımsatan uçuk bir renkteydi.

*

Kafenin kapısının açıldığının farkındaydı.

Makoto'nun içeriye girdiğini hava akışından hissetmişti ama kasten telefonunun ekranından başını kaldırmadı. Akşam saat sekizi geçiyordu. Kafenin Kagurazaka'ya bakan camında Makoto'nun paltosunun eteğinin yansıması göründü. Elinde taşıdığı ve üzerinde Şumei-şa logosu bulunan kağıt torbaya bakılırsa bir yazara prova baskısı götürmüş, oradan dönüyordu herhalde.

"Megumi çok tatlı, değil mi?" diye mırıldandı Rika, Scream'in YouTube'da izlediği videosundan gözlerini ayırarak. Karşısındaki adamın tepkisi, kahvesinin yüzeyinde titreşerek görünüyordu. Makoto arkasına dönüp garsonu çağırdı ve menüye işaret etti. "Onu uzun süredir intemetten takip ediyorum. Ergenlik döneminde olduğundan vücudu birdenbire şişkinleşti ve görüntüsü biraz orantısız oldu. Ama birkaç yıla kalmaz, toparlanır, eminim. Öte yandan hayranları tarafından eleştirilmeye başladığından beri kilosunun inişli çıkışlı olup dengesinin yitmesi ve kızın güler yüzünü kaybetmesi beni endişelendiriyor... Sahi sen neden aniden bu kızın hayranı olmayı bıraktın?"

Nihayet Makoto'nun ağzı aralandı ve sesi duyuldu. Canının sıkkın olduğu anlaşılmasın diye çaba gösterip nazik bir sesle konuşmaya çalışır gibiydi.

"Neden böyle bir şey soruyorsun ki? Ben sana bu konudan bahsettim mi hiç? Birisi bir şey mi söyledi? Şu anda bu konu çok alakasız değil mi?"

"Neden o kıza artık alkış tutmadığını söyler misin lütfen?"

Makoto bu konudan kaçınmaya devam ederse bir kısırdöngüye gireceklerini anlamış gibiydi. Bir an önce bitsin istercesine hızlı hızlı konuşmaya başladı:

"Kendine hakimiyeti olmayan tiplerden hiç hoşlanmıyorum. Onu çok daha disiplinli sanmıştım. Hem ne yani? Altı üstü popüler bir şarkıcı. Bıkmak için geçerli bir sebebim olmak zorunda mı?"

"Öyle değil. Mako'cuğum... Makoto, sen Megumi'den yeterince çabalamadığı için soğumuş değilsin. Sadece insanların eleştirdiği bir kızı tek başına alkışlayacak cesaretin yok da ondan..."

Makoto'nun gözleri yandaki masaya yönelmişti. Üniversite öğrencisi ayarı bir kız ve Fransız bir adam önlerine bir kitap açmış, hararetle konuşuyordu. Bu, Kagurazaka'da sıkça görülen bir manzaraydı.

"Bana o kız grubunu sevdiğini bir kez bile söylememenin nedeni de yetişkin bir adam olarak küçük kızlan eğlenceli bulduğun bilinirse utanacağındandı. Bana anlatmış olmam dilerdim. "

"Özür dilerim... Zamanımız yoktu... Aslında tüm sorun, zamansızlığımız. "

Şu noktada artık çatışmanın bir işe yaramayacağını düşünmeye başladı sanınm. Makoto, biraz abartılı bir şekilde pişmanlığını gösterircesine bakışlarım yere indirdi, yüzü düştü.

"Ben... sen beni kendiliğinden o otele davet ettiğinde çok mutlu oldum, Rika. lçim sıcacık oldu. Öyle daha çok vakit ge-çirebilsek keşke diye düşünüyorum hep. llk başlarda hep öyleydik biz, değil mi? Sen de öyle hissetmiyor muydun? Hayatımız böyleyken, seninle daha çok birlikte olmak istiyorum... "

O zamanki sıcaklık ve acı parça parça canlandı Rika'mn içinde. Birlikte onca zaman geçirdiği adama, şu an durduğu aydınlık noktadan bakınca Rika'mn gördüğü, derinliği olmayan tek bir ışık huzmesinden ibaretti, sanki buhar gibiydi. lliş-kileri bu şekilde devam etse bile Rika hayatı boyunca o davette bulunan kişi olmak zorunda kalacağından emindi.

"Ama şu var, o zamanki ben ve şimdiki ben arasında hayli fark var. Makoto bir de senden özür dilemem gereken bir şey var. " Kajii'nin direktifi yüzünden o gece seninle seviştim, sözü Rika'mn dilinin ucuna kadar geldi ama kendini tuttu. "Ben sadece Kajii haberini yapmak için kilo almadım.

Şimdiye kadar yemek yapmak ve yemek yemekten zevk almak, bana suçluluk hissettiriyordu. Babamla olan o son olayı aklıma getirip duruyordu. Fakat ben bir şeyler tatmayı ve bedenimin o yediklerimi özümsemesini seviyorum. Şu an için diyet yapmayı düşünmüyorum. Kendi 'uygun miktar'ımı bulana kadar böyle devam edeceğim. "

"Eğer vücudun hakkında söylediklerimden seni inciten bir şey olduysa affet beni. Çok özür dilerim. Duyarsızca davrandım. Cidden daha dikkatli olacağım bundan böyle."

Makoto'nun ses tonu da tavrı da bitkindi. Rika'yla başa çıkmakta çok zorlandığı apaçık belli oluyordu. Rika, ansızın kendini suçlu hissetti. Neden taviz veremiyorum ki ben? Hepsi de incir çekirdeğini doldurmayacak şeyler olduğu halde ... Kendini çözemiyordu.

Bu kararımdan pişmanlık duyacağım bir günün geleceğini biliyorum. Madem öyle hiçbir beklentiye girmeden, aldığım kiloları verip Makoto'yla şimdiye kadar olduğu gibi ara sıra görüşmeye devam edeyim öyleyse? Neden bu kadar basit bir şeyi yapamıyorum? Belki aynı şey Reiko için de geçerli. Görmezden gelip kabul-lense ve Ryosuke Bey'e geri dönebilse her şey yoluna girecek. Biz neden bunu yapamıyoruz? Makoto'dan, Ryosuke Bey'den nefret falan ediyor değiliz. Yalnızlıktan çok korkuyoruz ve ne yapacağımızı bilemiyoruz sadece.

Bunları düşünüyordu ki Makoto'yla göz göze geldi. Kesinlikle onun bakışlarında da aynı sorular seziliyordu. Ne kadar anlayışlı şekilde davranmaya çalışsa da yüreğinin derinliklerindeki sessiz öfke belliydi. Rika'dan tek taraflı taleplerde bulunası vardı. Aslında o da bir milim bile taviz vermek istemiyordu.

"Günlerdir ne işime odaklanabiliyorum ne de iyi uyuyabiliyorum. Hatalarım varsa düzeltirim. Seninle birlikte olunca çok rahatım, kimyamız tutuyor. Şimdiye kadar doğru dürüst görüşemedik ama bundan sonra sana zaman ayırmaya çalışacağım. "

Şimdilerde düzeltisini yaptığı kitabın ortalarında olsa gerekti. Zaman ayırması mümkün müydü? Rika onun sözlerine kendini kaptırmamak için pencereden dışarıya bakıyor, geçen arabaları takip ediyordu.

"Gerçi öyle değil... Sadece şu an değil kastettiğim. Gelecekten bahsediyorum. "

"Evlenmek istediğini mi söylüyorsun yani?"

"Hayır. Eğer Kajii'yle özel röportajı yapıp editörler masasındaki ilk kadın olmayı başarırsam eleştirilerin hedefi haline de gelebilirim. O zaman yine de benimle görüşebilir misin? 'Sen öyle bir kadınla mı berabersin?' diye alay edilmeye katlanabilir misin? Kajii'nin kurbanları çoktan ölmüş olmasına rağmen hala onlar hakkında böyle laflar ediliyor. "

Rika'nın içine bir şeyler doğuyordu. Çok da uzak olmayan bir gelecekte inanılamayacak kadar çok insanın eleştirisine maruz kalacağını hissediyordu. Korkuyor, kaskatı kesiliyordu ve bu, kaçamayacağı bir durummuş gibi geliyordu.

"O şekilde eleştirilmemek için var gücünle çabalaman gerek madem öyle? Ben aslında hiç de öyle kendi bildiğini okuyan biri değilim. İnsanların iki katı uğraşınca ancak onlara yetişebilen tipte biriyim. Ve şimdiye kadar hep bu şekilde yaşadığım için olsa gerek bu bakış açısının hor görülmesi benim canımı acıtıyor. "

Makoto'nun konuşması gitgide ağırlaştı. Neredeyse uyuyacak gibi görünüyordu. Acaba kendisine bunu söylesem kızar mı? Rika üzülmüştü. Adam belli ki bunları ona sıkıntı olsun diye söylemiyordu. Muhtemelen gerçekten çaba gösterirse her şeyin çözüleceğine inanıyordu. Şu dünyada meydana gelen tüm trajedilerin bireysel sorumluluğa dayandığına, hiç kimseye bel bağlayarak yaşanamayacağına ikna olmuştu.

"Seni ve dünyayı mutlu etmek için 7/24 çabalayabilece-ğime dair özgüvenim yok. Giderek gençleşmiyorum ve artık başkaları tarafından tüketilmek istemiyorum. Çalışma tarzımı olsun insanlarla diyalog kurma tarzımı olsun, kendimi odağa koyarak seçmek istiyorum. "

Makoto'nun artık bu söylediklerine tahammülünün kalmadığını fark ettiğinde de bu işi sonlandırmaya karar verdi:

"Kajii haberi tamamlansa bile ben bu şekilde kalabilirim. Hım, yok aslında... ilerleyen yaşımla birlikte metabolizmam yavaşladığından daha da kilo alabilirim. Sadece dış görünüşüm değil, işlerim de yoğunlaşacağından böyle oturup key-fimce sohbet edecek vaktimin olmadığı zamanlar da gelebilir. "

Rika nazikçe Makoto'yla olan ipleri koparmaya çalışıyordu. Ama bir yandan da belli belirsiz bir umut taşıyor, bundan da utanıyordu. Adam, "Kendini o kadar zorlamasan da olur," deseydi... "Bizi yıpratan şekilde görüşmeyi bırakalım; Şincu-ktı'daki o geceki gibi birbirimizin sıcaklığını hissedecek kadar yakın kalsak bana yeter. Millet senin hakkında nasıl düşünürse düşünsün benim hislerim hiç değişmez," deseydi...

Makoto'nun dudakları kıvrıldı. "Hu" diye bir ses döküldü Rika'nın ağzından ister istemez. Bir türlü hangi şekli alacağına karar veremeyen o dudaklar şimdi hafif bir tebessüme yaklaşmıştı. Bitti. Resmen ilan edilmeden iki saniye önce anladı Rika.

"Bu durumda yapacak bir şey yok, değil mi?" dedi adam adeta rahatlamış bir şekilde hafifçe gülümseyerek. "Seni özleyeceğim."

Rika en azından gözleri biraz yaşarsın diye ilk tanıştıkları günü, kalbinin onun için ilk çarptığı günü ayrıntılarıyla hatırlamaya çalıştı. Ancak şu son birkaç ayda Kajii ve Reiko'yla yaşadıklarının görüntüleri zihninde o kadar baskındı ki neredeyse başka hiçbir şey gözünde canlanmıyordu.

*

Kitamura ve Rika'nın ödünç verdiği svetşörtü giyen Reiko, 127 ekran plazma televizyonun karşısında, aralarında bir mesafe bırakmış oturuyordu. Rika, paltosunu çıkarırken arkalarından, "Ben geldim," diye mırıldandı. Giriş katındaki süpermarketten aldığı yiyecekleri masanın üzerine koydu. Karşı tarafta Yuu, önünde bilgisayarı, Rika'ya bakmaksızın kayıtsızca konuştu:

"Hoşgeldiniz. Mezuniyet tezimin özet bölümünü yeniden göndermem gereği doğdu, o yüzden elim çok dolu. Ayrıca Re-iko Hanım onunla

konuşmaya çalıştığımda bana tek kelime etmiyor. Bu ikisi sadece oyun oynuyor. "

Nasıl unuttum, Yuu gelecek ay sonuna kadar hala öğrenci. "A, öyle mi, peki," diye mırıldandı Rika.

O konuşmanın ardından Makoto'yla yaklaşık bir saat içi boş dedikodu yapmış, işten konuşmuşlar, sonrasında da ve-dalaşmışlardı. Sanki ona mesaj atsa rahatça görüşebilirlermiş gibi bir hava oluşmuştu aralarında. "Arkadaşlığa geri döndük desene," sözü bile dökülmüştü Makoto'nun ağzından. Aslında zaten ilişkimiz, arkadaşlığın bir uzantısıydı. Birbirimize karşılıklı olarak o kadar da bağlı olmayışımız, bir geleceğimizin olmayışı su yüzüne çıktı belki de şimdi sadece. Talihe bakın ki muğlak görünen geleceği, şimdi gözlerinin önünde en küçük ayrıntısına kadar net bir şekilde seriliyordu.

Harabeye dönmüş bir lunapark, plazma televizyonun ekranını tamamen kaplıyordu. Kamuflaj giymiş ve sila**h**larını çekmiş beyaz bir erkek ve bir kadın hareket ediyordu.

"Bakın, bu aralar hastası olduğum oyun bu işte!" dedi Kita-mura, yüzünü hafifçe Rika'ya doğru çevirerek. Reiko ise hala gözlerini ekrandan ayırmamıştı. Melanie sessizce kucağında oturuyordu. Güzel hadan olan çıtı pıtı yüzü solgundu ve duygulan kesinlikle okunamadığından Rika bu şekilde oyun oynuyor olmasının iyiye işaret olup olmadığını kestiremiyordu. lkisi de oyun kumandalarını sıkıca kavramıştı.

"Ben pek de insanlara ihtimam gösterecek ince düşünceli biri değilim. Bari oyun oynayalım diye düşündüm. Ve Sayama Hanım gördüğünüz gibi kendini kaptırıverdi. Müthiş hızlı ilerliyor, birlikte oynamak çok eğlenceli. "

Paslı dönme dolap... Dönmeyen atlıkarınca... O karlı günde Agano'daki Suntopiayı hatırlattı bana. Kitamura, Rika'ya bakmadan konuşmaya devam etti:

"Geçenlerde konuştuğumuz, kurbanlardan Yamamura Bey'in ablasının şu anda nerede çalıştığını öğrendim. Kariyerinin ortalarındayken emlakçılık

yapan küçük bir şirkette çalışmaya başlamış, ikinci el apartman daireleri satışı yapıyormuş. Nasıl yapalım?"

Rika hemen bir cevap verebilecek durumda değildi. Kitamura'dan onca emek gerektiren bir iş istedikten sonra bu davaya olan tutkusunu yitirdiğini, bu haberde onun için sadece sıkıntı ve korku kaldığını bu genç meslektaşına söyleyemezdi. Bir de Salon de Miyuko meselesi vardı. Neden tam da unutmuşken bir anda bu davet karşısına çıkmıştı ki? Rika konuyu geçiştirmek için neşeli bir sesle konuştu:

"Ya siz bir şeyler yediniz mi? Acıkmadınız mı?" Bir anlığına hepsi tıpkı ilkokul öğrencileri gibi topluca Rika'ya baktı. "Ben pişireyim size. Hava da soğuk, şöyle sıcacık bir *pot-au-feu*[1] mü yapsak diyordum, ne dersiniz?"

içinde patates, soğan, havuç ve bonfile bulunan market poşetini hafifçe kaldırdı.

Yuu, ilgisini çekmediğini gösteren bir havayla başıyla onayladı, gözlerini bilgisayarından ayırmamıştı bile. Reiko ve Ki-tamura oyuna dalmıştı; lunaparkın her tarafını araştırıyor, zombilerin varlığını hissederlerse kullanmak üzere silahlarını hazır tutuyorlardı. iş hayatı ve özel hayatı iç içe geçen Rika nasıl bir tavır takınması gerektiğini bilemediğinden orada ka-lakalmıştı. Tam o sırada kapının kilidine bir anahtar sokulma sesi geldi ve üzerinde paltosuyla Şinoi karşılarında belirdi. Rika onu herkese nasıl tanıştıracağı konusunda tereddüt geçiriyordu ki adam konuştu:

"Bugün bir ara uğradığımda tanıştık. Kitamura, Reiko Hanım ve Uçimura Hanım'dı, değil mi?"

Şinoi bunu söylerken masanın üzerine kırmızı-beyaz bir paket koydu. Rika'nın gayet aşina olduğu yağ ve baharat kokusu, adamın kapıdan girmesinden itibaren ortalığa yayılmıştı.

"Kızarmış tavuk alıp geldim. Coleslaw ve biscuit de var. "

Kitamura ve Yuu hemen ayağa kalktı ve masanın yanına gelip yağ lekeleri görünen kutuya uzandı. Kapağını açınca iyice kızarmış tavuklarla ağzına kadar dolu olduğunu gördüler. Bu inanılmaz, diye düşündü Rika, Reiko bile

bir parça tavuk almış ve bembeyaz dişleriyle onu ısırıyordu. Etin kokusundan etkilendiğinden midir ne, Melanie şiddetle havlamaya ve et-raflannda dört dönmeye başlamıştı.

Rika'nın hiç kızartma yiyesi yoktu. Daha az öncesine kadar ifadesiz duran yüzlerdeki değişimi inanılmaz buluyor ve hevesli bir iştahla tavuklan midelerine indiren genç meslektaşla-nnı ve can dostunu dalgınca izliyordu.

"Bu arada Şinoi Bey, siz Maçida Hanım'la çıkıyor muydunuz?" diye sordu aniden Kitamura bir kemiği sıyınrken. Rika nihayet yemeye niyetlendiği ve elini uzattığı sıcak biscuit'i neredeyse elinden düşürüyordu.

"Sevgili Kitamura, ben zaman zaman dağlara tırmanıyorum, hobi olarak yani." Şinoi apışıp kalan Kitamura'ya aldırmadan sakince konuşmaya devam etti. "Fakat şu var ki, son zamanlarda terbiye almamış dağcılar çok fazla. Geçenlerde dağcı bir arkadaşım, tek kullanımlık çocuk bezlerinden oluşan bir yığın bulduğunu anlattı. Ne alaka, değil mi? Bunu demişken, evet, o dağın eteğinde büyükçe bir huzurevi varmış. Hani şu izakaya zinciri işleten şirkete aitmiş, neydi adı..."

Kitamura'nın yüz ifadesi bir anda sertleşti. Şüphelendiğini gizlemeye bile gerek duymadan Şinoi'ye dik dik bakmaya başladı.

"Böyle bir şeyi bana niye anlatıyorsunuz ki? Size karşılığında vereceğim bir şey yokken... Beni suç ortağınız yapmak için mi yoksa bu?"

"Ne diyorsunuz? Ben sadece havadan sudan konuşuyorum. Tıpkı Maçida Hanım'la konuştuğum gibi. Kendim kullanamayacağım şeyleri özenle saklamamın da bir anlamı yok, değil mi? Anlattıklanmın, bu daireyi sizlere açmamdan bir farkı yok yani. Ben yalnız biriyim, ara sıra sizinle de sohbet etmek isterim, tıpkı Maçida Hanım'la sohbet ettiğimiz gibi."

Bunun üzerine Kitamura'nın ağzı dili bağlandı. Şinoi'nin "havadan sudan konuşma"sı devam edince de sonunda kendini tutamayıp not defterini çıkardı.

"Burası da eğitim kampına döndü ..." diye mırıldandı Rika ortaya konuşarak. Yuu'yla göz göze geldiler. Yuu, yeniden -bu defa Kitamura

olmadan- oyuna başlayan Reiko'ya yandan bir bakış atıp şöyle dedi:

"Reiko Hanım için herkesin gözlerini ona dikmesi utanç verici olsa gerek. O yüzden her birimiz yapmamız gereken şeyleri yapıp, onu kendi Mline bırakırsak iyi olur gibime geliyor. Bu arada, evim uzak ya, burada kalabilir miyim? Bir yer yatağı vardır, değil mi?"

"A, ben de kalsam? Epey geç oldu, hem burası şirkete yakın, sabahleyin... " dedi Kitamura. Şinoi'yle olan diyaloğu yarıda kesip Rika'yla Yuu'nun konuşmasının ortasına dalıvermişti. Rika bir şaşırdı, Yuu ise lafını esirgemeden karşılık verdi:

"Erkek olduğunuz için olmaz; haddinizi bilin lütfen. "

"Ama bu ayrımcılık!"

Kitamura yağdan parlayan dudaklarını şişirdi. Yardımına koşar mı diye Reiko'ya baktıysa da Reiko, "Umurumda değil," dercesine başını salladı. Şinoi, "Evet, ben de artık yavaştan kalkayım, Suidobaşi'deki evime gideyim. Misafir yatakları şu dolapta. Kitamura, siz salonda, Uçimura Hanım da eskiden benim ve karımın kullandığı odada yatabilirsiniz," deyip üstünü giymeye başladı. Rika, kendi evi olmasına rağmen giden o, diye düşünüp kendini kötü hissetti.

Hoş, ben kafamda ne kadar kurup dursam da bu insanlar kendi bildiğini okuyor. Madem öyle ben de dilediğimce davransam? Şimdiden sonra eve dönmek çok zahmetli. Bari ben de bu gece Reiko'nun odasına bir yer yatağı serip onunla uyuyayım.

*

"Rüyamda sürekli sizin artık buraya gelmekten vazgeçtiğinizi görüyorum. "

Rika görüşme odasına adım atar atmaz Kajii adeta kendini zorlayarak yapmacık, ağlamaklı bir sesle konuşmaya başlamıştı. Güya kendi kendime söz vermiştim, bir daha buraya gelmeyeceğim, diye. Genel yayın yönetmeninin baskısıyla mı buradaydı, yoksa hala kadını çözme arzusu mu

duyuyordu, Rika kendini anlayamıyordu. Metal aksamı bulunan sandalyeye sertçe oturdu.

"Hiç kendimde değilim, ne yaparsam yapayım bir türlü konsantre olamıyor, hiç uyuyamıyorum."

Kajii gerçekten de bitkin görünüyor. Neredeyse bir beden küçülmüş desem yeridir. Şimdiye kadarki görüşmelerindekine kıyasla saçları cılızlaşmıştı, uçlan da ayrık ayrık duruyordu. Cildi kurumuştu, gözlerinin çevresi çöküktü. Krem rengi örgü kazağı adi görünüyor, tüylendiği göze çarpıyordu.

"Arkadaşa falan ihtiyacım yok, demiştiniz ya..." diyen Rika'mn sesi kendisine bile biraz abartılı, teatral bulacağı kadar soğuk geldi. Kajii yine de Rika'yla konuşmaktan çok memnun görünüyordu. Yüzündeki gerginlik gevşemişti.

"Çünkü o zaman arkadaşlığın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum ayol. Benim için ilkti... Bu şekilde her şeyi konuşabildiğim birinin olması..."

"Siz bana ne yaptığınızın farkında mısınız?"

"Arkadaşınızla dalga geçtiğim için özür dilerim. Ama sonuçta o iyi, değil mi? Yokota Bey'in evinde biraz vakit geçirdi. Benim kadar başarılı olamadı tabii, kafasını temizlik ve ev işlerine taktı, bitap düşüp evine döndü, değil mi?"

Rika bunu daha fazla dinlemek istemiyordu. Kadının yumuşak hareketlerle çarpıttığı yuvarlak yüzüne yayılan o üstünlük hissini görmeye dayanamıyordu.

"Zaten bu da sizin planınızın parçasıydı, değil mi?" Kendini alamadan dilini şaklatan Rika, dikkati dağıtmak için topuğuyla yere sertçe vurdu ve ayağını yere iyice sürttü. "Bu şekilde insanları manipüle etmek, sizin hayattaki tek başarınız. Karşınızdaki kişilerin sizin dilediğinizce hareket etmesinin 'insan ilişkisi' olduğunu düşünüyor gibisiniz, ama o iş öyle değil! lnsanlann yapacaklarım öngörmek mümkün değil, dilediğiniz gibi davranmazlar ve sürekli olarak değişirler. Neticede siz kendi anlayışınızı aşan şeylerden

keyif alamıyorsunuz. Eğer öngörülebilir değilse kendinizi güvende hissedemiyorsunuz. Gerçekten de korkağın birisiniz. "

Kajii üzgün bir halde bakışlarını indirdi, saçlarını savurdu. Bu hareketleri Rika'yı daha da sinirlendirdi.

"Sizin yüzünüzden Reiko'nun şu anki ruh hali nasıl, haberiniz var mı? Ona bir şey olursa sizi asla affetmem!"

Keşke Kajii öfkelenip her şeyi altüst etse de bu iş de bitse. Ama kadın her zamanki gibi davranıyor, nezaket ziyareti yapıyor-muşçasına olan tavrından vazgeçmiyordu.

"Sahi, son zamanlarda şöyle lezzetli bir şey yediniz mi?"

"Yeter artık. Bıktım. Ben gidiyorum. "

Yalan söylemediğini kanıtlarcasına metal sandalyeden hafifçe kalktı. Aniden Kajii alçak sesle konuştu:

"Gitmeyin. Beni yalnız bırakırsanız sizi affetmem. Bu defa her şeyinizi elinizden alının. Hoş, mahvolur musunuz, bilmem. Siz de Reiko Hanım da hakkıyla mahvolamayacak kadar silik tiplersiniz. "

Rika yüzünün ifadesini bir şekilde koruduysa da betinin benzinin attığının farkındaydı. Kajii bunu gördü ve hemen mahcup bir tavır takındı.

"Of, özür dilerim. Sözümü geri alıyorum. Arkadaşıma böyle bir laf etmem yakışık almaz. Sizden hoşlanıyorum, bu yüzden de az biraz yüreğime kar yağdı işte... Ne diyeceğim, benimle ilgili haberi istediğiniz gibi yazmanıza izin veriyorum. Sizin yazınız olduktan sonra her türlü kabulümdür. "

Kajii ondan rica edercesine iki elini yüzü hizasında birleştirdi. Sesinde ciddiyetten uzak bir tını da olduğundan Rika dikkatini toplayıp kendini kollaması gerektiğini hissetti.

"Yemek kursuna katılma sebebim, Salon de Miyuko'ya gitme sebebim, evet, tam tahmin ettiğiniz gibiydi. Arkadaş edinmek içindi. Dünyada eşit

koşullarda diyalog kurabileceğim en azından bir kişi vardır diye düşünüyordum. "

"Sevgilinizin olması yetmiyor muydu?"

"Pek çok erkekle tanıştım. Ama hangisiyle görüşürsem görüşeyim tüm kalbimle tatmin olamadım. Lezzetler konusunda konuşmak, günlük endişelerimi ve sevinçlerimi paylaşmak istiyordum. Muhabbetin tadını çıkarmak istiyordum. Fakat bilmedikleri bir konudan bahsettim mi o insanların hemen keyfi kaçıyordu. Lezzetini bilmedikleri bir yemek yaptığımda tedirginleşip suspus olurlardı. Sadece bildikleri ve öngörebildikleri lezzetleri takdir ederlerdi. Mesela boeuf bourguignon pişirip onun nasıl bir yemek olduğunu hevesle anlattığımda bile o dar kafalı adamlar, 'dana yahni' olarak algılardı. Bu yüzden ne kadar konuşsam da vizyonları en ufak bir şekilde genişlemiyordu ve ben orada çok yalnız hissediyordum. Sizinleyse tam tersi. Siz bilmediğiniz lezzetlerle karşılaşınca kıpır kıpır bir heyecan hissedip keyif alıyorsunuz, değil mi? Ben sizinleyken ufkumun genişlediğini hissediyorum, Maçida Hanım. Görünmeyen şeyleri görebildiğimi hissediyorum. Tıpkı Salon de Miyuko'ya ilk gitmeye başladığım sıralardaki hislerime benziyor. "

Rika istemeye istemeye de olsa onun kastettiği şeyi anladığını düşündü. Kajii'yle görüştükten sonra, her defasında vücudunu saran hafif, taze bir esinti hissetmişti. Ancak kadının ansızın şimdiye kadarki iddialarından cayarak bir anda onun değer yargılarına yakınlaşması Rika'yı ürkütmüştü.

"Orada kendime uygun bir kadın arkadaş bulacağımdan emindim. Orası tıpkı Madame de Pompadour'un salonu gibi bir yerdi," dedi coşkuyla Kajii; yüzünde kocaman bir tebessüm vardı.

Bu seçilmiş kişi olma duygusunun Rika'ya da kıvamlı bir bal gibi son derece "özel" göründüğü dönemler olmuştu. Bu kadın, müebbet hapse çarptırılsa bile kesinlikle değişmeyecekti... Değişemezdi. tık bakışta enerjikmiş gibi görünse de aslında başkalarına dayanarak pasif bir hayat sürmüştü. Öte yandan böyle kolayca beyaz bayrak çekmesi, Kajii'nin Rika'yı yeni bir labirente sürüklediği olasılığını güçlendiriyordu.

"Peki, buldunuz mu?"

"Olabileceğini düşündüğüm biri vardı... Ama..."

Kajii kem küm etmeye başladı. Rika uğraştıysa da sırıtmasına engel olamadı. Kajii Salon'daki kadınlar grubuna girememişti. Rika pek çok yerde, zevk sahibi ve hemcinsleriyle diyalog kurmakta hünerli olan bu zengin kadınların, Kajii'nin sözleri, tavırları ve görünüşünü gülünç bulduğunu, onu aralarına almadıklarını okumuştu.

"Çevrenizdeki insanların ölmeye başlaması, sizin bu kursa devam ettiğiniz döneme denk geliyor. Aralarında bir bağlantı olduğu doğru, değil mi?"

Soru sorarken bile Kajii'nin kontrolü ele geçirdiğini hissetmeden edemiyorum.

Kajii başını öne eğdi. Görüşme sona ermişti.

Rika tüm bedeninin terden sırılsıklam olduğunu fark etti. Tokyo Cezaevi'nden çıkarken kolay kolay kurumayacakmış gibi hissediyordu. Yağmakta olan buz gibi sulusepkenin asfaltta bıraktığı koyu renkli ıslaklık da cabasıydı...

*

Dolapta bulduğu yeşil sırlı, iç açıcı Japon tarzı yemek takımına koyup servis ettiği tavuklu sebze haşlama^ sadece bir lokma azalmış halde duruyordu. Reiko'nun evinde gördüğü yemek kitabının aynısını intemetten satın almış, miktarları hassas bir şekilde büyük bir özenle ölçerek pişirmişti oysa... Rika memnuniyetsizliğini gizleyemedi. ..

Son günlerde işten erken çıkıp mümkün olduğunca sindirimi kolay yemekler hazırlamaya çalışıyordu. Ancak oradakilerin ellerinin, onun tariflere büyük bir sadakatle uyarak yaptığı klasik Japon yemekleri yerine Şinoi'nin gelirken aldığı *taiyakit, takoyaki*[2] ve kızarmış tavuklara uzanmasını Rika bir türlü anlayamıyordu. Adam bugün de haber araştırmaları arasında istasyon binasındaki bir yerden aldığı domuz pirzolası sandviçlerini getirmişti. Daha kutuyu açar açmaz sandviçler bir

anda kapışılmış, sadece iki dilim kalmıştı. Bir tek Reiko dalgın görünüyordu ve neredeyse hiç yememişti.

"Ne garip değil mi bu durum yani..."

Rika'nın, bunu söyleyenin Reiko olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Reiko hemen yanında durmuş yıkanmış tabakları kağıt havluyla kurulamaktaydı. Lavabonun başında konuş-maksızın elleri hareket ederken, Rika onun eski haline dönmek için var gücüyle çabaladığını fark etti. Bu havayı bozmak istemiyordu. Derin bir nefes aldı ve musluğu açarken olabildiğince doğal bir ses tonu takındı:

"Bu daire aile tipi ve çok odası olduğundan herhalde, ne dersin? Her birini dilediğince kullanabiliyorsun. Buradakiler de günü gecesi ters dönmüş insanlar olunca... Herkesin kendi kafasına göre hareket etmek dışında bir yolu yok, o yüzden de kendine özgü bir atmosfer oluşmuyor mu sence?"

"Hayır. Sen burada olduğun için..."

Reiko ada tezgahın üzerinden odaya yavaş yavaş göz gezdirdi. Bitirme tezi derdinden kurtulan Yuu, yanındaki Kitamura'yla oyuna dalmıştı. Şinoi masada oturmuş, bir gazeteden kupürler kesiyordu. Ayağının dibinde de Melanie uzanmış yatıyordu.

"Ortada sen olduğunda, herkes normal rolünden azat oluyor. Cinsiyet olsun statü olsun önemsizleşiyor. Sanki manyetik alan değişime uğruyor mu desem... Eskiden beri böyle bir yanın vardı ama son zamanlarda iyice ön plana çıktı."

"Öyle mi diyorsun? Neden acaba? Ben bilemiyorum. Kilo aldım diye mi ki? İnsanlara iyi hissettiren maskotlara mı döndüm? A, bu arada, bizim genel yayın yönetmeni Salon de Miyuko'da iki yer açıldığını söyledi. Öyle bir yere gidersem daha da kilo alırım kesin, ne dersin? Hoş, artık Kajii'nin davasına da ilgim kalmadı ya..."

Rika maskaralığa vurup lafları sıralasa da Reiko gülümsemedi bile.

"Rika, sen kendin orada olmadığında farklı yerlerden tanıdığın kişilerin samimi olması ve yeni ilişkiler kurmasına, senin hakkında farklı açılardan konuşmalarına falan aldırmıyorsun, değil mi? Böyleleri çok nadir bulunur. insanlar sahip olduklarını kaybetmemek, elindekileri korumak için ölümü göze alıyor. "

"Hım... Ya bu arada, şey, biz Makoto'yla ayrıldık. "

Reiko, "Demek öyle," diye mırıldandı, o kadar.

Rika elindeki süngeri iyice sıktı, içinden köpükler çıktı. Ve konuşmaya devam etti.

"Artık bundan sonra benim için kimse olmayacak sanırım. Hayatım boyunca tek başıma olurum muhtemelen. Yapacak bir şey yok yani... Hem bu benim kendi verdiğim bir karardı. Evlenmek istemediğimi zannediyordum ama belki de aslında oldukça muhafazakarım."

"Neden biri hayatımıza girip bizim peşimizden koşmadığı sürece aşık olamayacağımızı düşünüyoruz ki?" diyen Reiko'nun koyu renkli iri gözleri Rika'ya dönmüştü. "Neden karşı cins tarafından seçilmezsek bir ilişki başlamaz diye düşünüyoruz? Neden hiçbir şey yapmadan -adeta ölü gibi- seçilmeyi beklemek zorundayız?"

Lavabodaki su taşmaya başlamıştı. Rika musluğu kapattı. Berrak sudaki dalgalanma mutfağa hafif bir aydınlık hissi vermişti.

"Umutlarını ve gerçek duygularını dile getirmeden karşındakinin senin uygun gördüğün şekilde davranması için onu ma-nipüle etmek, asla kaybeden taraf olmamak için dikkat kesilip hamleyi hep karşıdakinden beklemek. .. Bunlar, Kajii ve kurbanlarının arasında olanlardan hiç farklı değil bence. Yokota Bey'in evinde geçirdiğim zamanda bunu çok iyi anladım. Kadınlara alışkın olmayan bir erkeğe, Kajii'ye bağlanacak türde bir erkeğe tepeden bakıyor, yemeğini pişirerek ve temizliğini yaparak onu kolayca etkilerim diye düşünüyordum, oysa bu yaptıklarım onu sadece ürküttü. Belki Ryo'yla yaşadıklarım da bununla aynıydı. Ryo'nun benim dilediğim gibi hareket etmesini sağlamaya o kadar odaklanmıştım ki işin aslı ben tam ters yöne doğru gidiyordum; onun gözlerine doğru dürüst bakıp

da istediklerimi ona söylemediğimi fark ediyorum. Tüm benliğimle hep onun ilk adımı atmasını bekliyordum. Birilerinin gözünde, aradıktan o prenses olmayı istiyordum. Kajii'nin bunu tespit etmesi beni çok utandırdı. Bir de üstüne üstlük, Yokota Bey gibi hoşlandığımı bile söyleyemeyeceğim biri tarafından reddedilince gururum tamamen yerle bir oldu. Çok aptallık ettim. Rika, senin de başkalarının seni takdir etmesini beklemekten vazgeçmen iyi olur. lleride seveceğin biri olacağından eminim. O anı bekle. O zaman duygularını içtenlikle ifade etmen yeterli olacak."

"Peki sence o zaman her şey yolunda gider mi? Ne de olsa benim gibi biri? .." diyen Rika'nın sesi titriyordu ve yüzü kızarmıştı. Reiko ise son derece ciddi görünüyordu.

"Kadın erkek ilişkilerinde 'yolunda gitmek' ne demek? Bu laf, nasıl bir durumu niteler? Benim gibi evlensen bile işler yolunda gitmeyebiliyor, Kajii gibi karşı cins tarafından şiddetle arzulansan da herkesin mutsuzluğuyla sonuçlanabiliyor. Rika, kendine inan! Senin gibi biri tarafından yürekten sevilen bir insan bence çok talihlidir. Aşkını ona anlattığında da -bir ilişkiye dönüşür ya da dönüşmez konusu bir yana- eminim çok mutlu olur. Bir kere, senin aşkını kazanmış bir insanın sana kötü davranacağını, seni kullanacağını hiç sanmıyorum. Seni temin ederim. "

Ansızın burası gibi geniş bir dairem olsun istedim. Yok aslında, büyüklükten ziyade tek başına kalmanın mümkün olduğu odaları bulunan bir daire istiyorum. Evdekilerin mahremiyetine saygı gösterebileceğim bir ortam ...

"Reiko, teşekkürler... Gerçekten çok sağol. Eğer kendini iyi hissediyorsan Ryosuke Bey'e bir e-posta ya da LINE mesajı göndersene. Cidden çok endişeli."

Kısa bir sessizliğin ardından, Reiko yüz ifadesini değiştirmeden, Rika'nın önerisini düşüneceğini gösterircesine başını hafifçe öne eğdi, sağ omzunu hafifçe kaldırdı. Havluyla ellerini iyice kuruladıktan sonra da yanında Melanie, Şinoi'nin kızının eskiden kullandığı odaya yöneldi.

Rika, Reiko'yu sadece kendisinin koruyabileceğini düşünüyordu. Şinoi'nin yalnızlığını gidermek istiyor, dedesinin bakımı peşinde koşturan annesine karşı hissettiği vicdan azabından kurtulamıyordu. Oysa onların sorunlarını kendisinin çözebileceğini düşünmek başlı başına bir haddini bilmezlik değil miydi? Belki de benim yapabileceğim tek şey... yakınımdakilere bıçak kemiğe dayandığında kaçıp sığınacaklan bir yer sunmaktır.

Kitamura ve Yuu bu akşam evlerine döneceklerini söyleyip trenler henüz çalışırken oradan ayrıldı. Rika duş alıp üstünü değiştirdikten sonra Şinoi ve hala uyanık olan Reiko'nun salonda karşılıklı oturduğunu gördü. Bir anlığına, ikisinin yüzlerinin üst üste bindiği yanılgısına kapıldı ve kalbi hop etti.

Şinoi, havluyla saçını kurulayan Rika'ya göz kırptı. Şu son günlerde adam gençleşmişti. Sadece kızarmış yiyecekler yediğinden olsa gerek, kilo almış gibiydi ve cildi de parlak görünüyordu.

Reiko, Şinoi'nin bakışları altında tüm dikkatini yoğunlaştırdığı kasesindeki erişteyi höpürdeterek yiyordu.

"Üstüne tereyağı konmuş Sapporo Ichiban markalı tuzlu et suyu ramen'i. Benim müdavimi olduğum yemek. Reiko Hanım demin pek bir şey yiyememiş gibi görünüyordu ya hani... Alışılmadık bir şekilde kendisi benden istedi," diyen adamın ince uzun profilinde zafer kazanmış bir eda vardı. Reiko, katkı maddeleri ve besin değerleri konusunda onca hassas olduğu halde bunu yiyor demek ... Kendimi sanki ihanete uğramış gibi hissediyorum.

"Bu tür şeylerin insana lezzetli geldiği zamanlar olur. Ev yemeğini yapan kişinin hislerini ve emeğini kabullenmek, yiyen kişi için yorucu olabilir, ekstra enerji gerektirebilir. Mesafeye de ihtiyacımız var malum, bir yemeği lezzetli bulmak da mesafe koymayı gerektiren bir şey olabilir, " dedi Şinoi. Muhtemelen bu dairede tek başına ramen yemişti... sayısız kez... Adam, Rika'nın kınayan bakışlarını fark etmiş gibiydi, o yüzden konuşmaya devam etti. "Reiko Hanım da çocuk değil. Beslenmesini kendisi dengeleyecektir. Korumacılığı abartmak doğru değil. Şımank bir prenses, hatta ondan öte bir kral gibi zaten."

Reiko kasesinden başını kaldırdı ve sitemkar bir havayla Şinoi'ye baktı. Kısacık bir sürede ikisinin böylesine samimi olması Rika'ya hem çok şaşırtıcı hem de gayet doğal geldi. Hafızası onu yanıltmıyorsa Reiko'ya böyle takılarak onunla konuşan bir erkek hiç olmamıştı.

Sessizlik çöken odada, sadece Reiko'nun erişteyi höpürde-tişi duyuluyordu. Hazır tozdan yapılan çorbasına kanştmlmış etnik baharatlann kokusu hafiften Rika'nın bumuna geliyordu. Kıvırcık eriştelerin belirgin dalgalan vardı ve tam kıvamında haşlanmış gibi görünüyordu.

Ne açıdan olduğunu tam olarak ifade edemese de Rika, Şinoi'nin Reiko'yla konuşurken kelimeleri daha bir doluymuş, cümleleri yumuşak bir tınıya sahipmiş gibi hissediyordu. Acaba eski kansıyla Reiko'nun ortak noktalan mı var? Reiko'nun kendi evindeki mutfakla buradaki bir şekilde benzer bir havaya sahip. Hatta fırının kapağını açınca hissedilen hava ve tepsiyi fırından çıkanrkenki çıtırtı tıpatıp aynı. Belki de Rika kızını andıran bir tipti, Reiko ise kansını. Bu şekilde düşününce üçünün birbirine böyle uyum sağlaması da anlaşılır hale geliyordu.

Reiko kasesini yavaş bir hareketle küt diye masaya koydu.

"Ben Kajii'nin gittiği yemek kursuna gitmek istiyorum, Rika. Hani konuşmuştuk. Sen istemiyorsan da ben tek başıma gidebilirim. Senin için değil, kendi merakımı gidermek için. Orada ne olduğunu görmek istiyorum. "

Reiko elinin tersiyle yağdan parlayan dudaklannı sildi ve yerinden kalkarak pencereyi ardına kadar açtı. Rika gecenin buz gibi havasına kendini hazırlayarak ansızın kaskatı kesildi.

Uçuk san perde uçuşmaya başladı ve Reiko’nun narin bedeni bir anlığına gözden kayboldu. Rika, yanındaki Şinoi’ye fısıldadı:

“Aynısından benim için de yapar mısınız? Bol tereyağıyla.”

Adam sırıttı ve Reiko’nun boş kâsesini alıp mutfağa yürüdü. Hiç beklenmedik derecede ılık bir akşam rüzgârı içeriyi doldurdu ve Rika’nın

giysilerinin dışında kalan azıcık tenini nazikçe okşadı. Rika yüzünü okşayan bu rüzgârda baharın kokusunu hissetti ve çok şaşırdı.

Ben hiçbir şey yapmasam bile dünyanın anbean değişiyor olması hayret verici. Ben parmağımı bile kıpırdatmasam da çevremde nice bağlar kuruluyor, karmaşık bir şekilde iç içe geçiyor, gitgide gelişiyor. Tıpkı bir bitkinin kökü, dalları, yaprakları gibi. Gözlerimi kapattığımda yayılan o koyu yeşilliği görecekmiş gibi hissediyorum.

Bu, belki de herkesin yeni bir şeyler öğrenmesi için ideal bir dönemdi.

Manako Kajii'nin ikinci yargılamasına sadece iki ay kalmıştı.

W t

Ayısığı Kitaplığı

1

Fransız mutfağından dana eti ve sebzeli bir tür haşlama; suyu çorba olarak içilir, et ve sebzeler ise ardından yemek olarak yenir. -çn

2

Chikuzenni (9A:ifıI:«). -çn

t Balık şeklinde, içi (genellikle kırmızı fasulye ezmesi) dolgulu küçük kek. -çn

:t= Yumurtalı, unlu bir hamura bulanmış ahtapot parçalanndan yapılan, sıcak yenen, küçük top şeklinde atıştırmalık bir sokak lezzeti. -çn

13

Tokyo ilindeki Fuçu'da doğduysam da kendimi bildim bileli Niigata'nın Agano şehrindeki Yasuda beldesinde yaşadım, Niigata mandıracılığının doğum yeri denilen o beldede.

Niigata lstasyonu'na arabayla kırk dakika falandır herhalde. Oraya vardığınızda ihtiyacınız olan aşağı yukan her şeyi bulabilirsiniz. Dolayısıyla öyle pek köyde yaşıyormuş hissiyle büyümedim.

Gerçi kış geldi mi ovanın her yeri karla kaplanır, biz o küçücük şehirde mahsur kalırdık. Dünya bir sessizliğe bürünürdü, herkes, her şey ölüp gitmiş gibi hissederdim. Aklımda yaşam enerjisi saçan tek yer kalmış o zamanlardan: Komşumuza ait olan ahır. Etrafı gümüş panltısındaki bembeyaz soğuk bir örtüyle kaplı olsa da orası, ineklerin sıcak nefesi ve vücut ısılan sayesinde ısınırdı. Soğuk mevsimde inekler bolca besin depoladığından sütleri de tatlı ve krema gibi kıvamlı olurdu.

Süt ürünleri kullanılan yemeklere bayılmam bu anı-lanma dayanıyor. Sıra sıra dizilmiş ineklerin bulunduğu ahıra baktıkça berbat kokuları, etraflarını saran sineklere aldırmayan duruşlan, iri dişleri ve öne fırlamış gözbebeklerinin etkisiyle kendimden geçerdim. Sineklerden simsiyah olmuş karasinek bandı içimi ürpertirdi. Aynı zamanda orada bulunmayan damızlık boğalar için endişe duyardım. "Onlan gebe bırakacak spermler elde edildiği sürece karşı cinse ne olursa olsun" anlayışındaki ineklerden korktuğum da olurdu.

Üniversiteye girmem vesilesiyle Tokyo'ya döndüğümde beni ilk şaşırtan şey süt ürünlerinin ve pirincin yavan tadı olmuştu. Çevremdeki kadınların bu ikisinden uzak durmak için gösterdiği çaba da beni hayrete düşürmüştü. Ye-seler bile miktarı azıcıktı. Hayatlarındaki her şeyi ufacık ve derli toplu yapma uğraşıyla yaşayan bu kadınlan görünce tepem nasıl da atmıştı!

Üniversiteye yeni girdiğim sıralardaydı, okuldaki kafeteryada ... Ben hep tek başımaydım. Bir gün öğleden sonra yan tarafta dört kişilik bir kız grubunun konuşmasını duydum. Hepsi de kırsal kesimden gelmiş; kimi

yalnız yaşıyor kimi kız yurdunda kalıyormuş. Hiçbirinin erkek arkadaşı yokmuş. Biri memleketinde ayrıksı kalmış, biri büyük-şehre uyum sağlayamamış, biri para biriktiriyormuş, biri zayıflamak istiyormuş. Bu şekilde abartılı bir dürüstlükle içlerini döküyorlardı. Dördünün başlarda hiç keyfi olmasa . da konuştukça moralleri düzelmişti herhalde. Gitgide yüzleri güler oldu ve sonunda birlikte seyahate çıkma planı yapmaya başladılar. Masadan kalktıktan sonra arkalarından baktığımda tek gördüğüm, beraberce eğlenen üniversiteli kızlardı. Ruh hallerinin böylesine çabucak değişmesi ve hesapçı yaklaşımları canımı yakmıştı. Sorunlarının bir tanesi bile çözülmediği halde hayatlarından memnunmuş gibi görünmelerine kafam çok bozulmuştu. "Yalnızım," diye düşündüm. "Kimsenin beni teselli etmesine ihtiyacım yok. Kimseyle yakınlaşmadan hayatımı yaşayacağım. " Çok geçmeden üniversiteyi bıraktım ve varlıklı beylerle çıkmak suretiyle geçimimi sağlamaya başladım.

İtiraf ediyorum. Kamuoyunda benim "erkek düşkünü" olduğum sanılsa da erkek bedeninden başka bir şey düşünmeyen şehvetli ve bayağı bir kadın değilim. Aslında sadece şu var ki, kadınlardan nefret ediyorum. Aralarına giremediğimden sinirimi bu nefretle çıkarıyor değilim. Evlilik sitelerinde tanıştığım çok sayıda erkeğin ailesi tarafından şımartılmış, bağımlılık düzeyi yüksek kişiler olduğunu kabul ediyorum, ancak kadınların kaypak tavırları, üstümde baskı kurmak için gösterdikleri acımasız yaklaşımları ve sürekli değişip duran fikirlerinin ürkütücülüğüyle kıyaslayınca, erkekleri katlanılabilir buluyorum.

Agano'da Üç *Güzeller* denen üç çalışkan kızın bronz heykeli vardır. Niigata lstasyonu'nda da aynı heykelden bulunuyor. Ben çocukluğumdan itibaren o heykelden nefret ederim. Çiğnenmiş sakızımı ona yapıştırdığımı, erimeye yüz tutan dondurmamın kalanını ona sürdüğümü itiraf ediyorum. Birkaç kadının, hem de güzel kadınların iş yaparken iyi geçinmeleri diye bir şey söz konusu olamaz. Üç kişilerse illaki biri dışlanacaktır. Heykeldeki kızların hepsinin fidan gibi olmasına da tahammül edemiyordum. Küçüklüğümden beri annemin, diyet yap, diye hastalıklı bir disiplinle beni zorlaması yüzünden kalori azaltmakmış, egzersiz yapmakmış, en nefret ettiğim şeylerdir.

İnsanların vücut tipimle dalga geçtiğinin farkındayım. Bu tür yorumları yapan insanlar, erkeklerin kadınlara aşık olma mekanizmasını kesinlikle anlamıyorlar. Yavan bir cinsel hayatları olduğuna eminim. Onlara acıyorum.

Erkekleri asla gölgede bırakmamak konusu.

Sadece bu kadarı bile yeterlidir. Neden şu dünyadaki evlilik isteyen kadınlar bunu bir türlü anlamıyorlar ki? Bunun bir insanın yapabileceği bir şey olmadığını mı düşünüyorlar? Sesimi iyice yükselterek şunu söylemek istiyorum: Her kadın bir tanrıça olmalı! Şayet bu anlayış toplumda yaygınlık kazanacaksa, haksız yere suçlanıp bu şekilde hapsedilmeye bile razı gelebilirim.

Kadınlara arzularını yok etmelerini söylüyor değilim. Mutlak bir hoşgörüyü korumaları için kadınların üstünde hiçbir stres, endişe, uyumsuzluk yükü olmamalı. Neticede hepimiz birer tanrıçayız! Dolayısıyla yemeği istediğim kadar yerim. Lüksle sınırlı da değil, hiçbir arzumu kesinlikle bastırmam... Şimdi düşününce kadınlara olan nefretimin kökeninde küçükken annemle olan ilişkimin bulunduğunu görüyorum ...

*

"Yemek yazarı Şigemori Hanım aracılığıyla geldim. Ben Kazu-ko Minami.
"

lş için takma isim kullandığı ilk sefer değildi ama nedense Rika'nın sesi bir garip çıkmıştı. Ne de olsa karşısındaki, bir politikacı ya da sanat dünyası ünlüsü değildi. "Madam" diye bilinen Miyuko Sasazuka'nın lambanın yumuşak ışığının aydınlığında kırışıklıkları belirgin hale gelen beyaz teni; ışığın geliş açısına göre soğuk suyla ıslanmış gibi bakmakla bile üşüten ya da sıcaklık yayarmış gibi de görünen kurşuni renkteki örgü kazağı, Rika'nın kurumuş bakışlarını yavaş yavaş canlandırıyordu.

Rika, şöhretli bir şef olan kocasıyla birlikte ünlü bir Fransız restoranı işleten, iki Michelin yıldızı kazanmış, yurtdışından gelen önemli şahsiyetleri bile karakteri ve misafirperverliğiyle kendine bağlayan bu kadını lüks yaşama dair kadın dergilerinde de sık sık görüyordu. Onu sert bakışlı ve kusursuz bir kadın olarak kafamda canlandırmıştım, oysa böyle

yakından görünce yumuşacık bir kundak bezine sanlmış ve buna doğal bir edayla teslim olmuş ufak bir köpek gibi tatlı bir tarafı olduğunu görüyorum. Minyon tipli ve narin olmasına rağmen, sivri çenesi ve kocaman gözbebekleri, topuz yapılmış çoğu beyazlamış saçları ve kazağının yakasıyla hayli çarpıcı hale geliyordu.

"Ben Mariko lino. Üniversiteden arkadaşıyım. Ev hanımıyım," dedi Reiko, gayet net bir sesle. Uzun bir aradan sonra ilk kez dışarı çıkıyor olmasından ötürü Rika onun için endişelen-mişti. Sözleştikleri gibi Roppongi lstasyonu'nda buluşmalarından itibaren gizliden gizliye onu profilden inceliyordu, fakat Reiko beklenmedik derecede kendinden emin görünüyordu. Yuu'dan ödünç aldığını söylediği lacivert bir örgü kazak giymiş, uzamış saçlarını alnını ortaya çıkaracak şekilde düzgünce toplamıştı. Makyajsızdı, sadece cildine allık sürmüştü. Sırf bu kadarcık şeyle bile halkla ilişkilerde çalıştığı dönemki seçkin ve şık havası geri gelmiş gibiydi. Rika mutlu olmuştu. Rei-ko hala Şinoi'nin evine kapanmış şekilde yaşıyordu ama son günlerde kendiliğinden Ryosuke'yle mesajlaşmaya başlamıştı. Sabahları Melanie'yi yürüyüşe de o çıkarıyordu. Evin sahibi olan Şinoi, durumdan rahatsız olurmuş gibi görünmüyor, Yuu ve Kitamura da sürekli oraya gelip gidiyor olduğundan Rika, bu durumla ilgili bir şeyler yapmalıyım hissini yitiriyordu. Kendisi de haftanın neredeyse yarısını Şinoi'nin dairesinde geçiriyordu.

Hava henüz tamamen düzelmiş olmasa da bu sene kiraz çiçekleri, her zamankinden biraz daha erken açacak gibiydi. Ay sonunda Rika'mn iş sebebiyle katılacağı çok sayıda çiçek sefası[1] olacaktı.

Roppongi lstasyonu'nda yerin derinliklerinden gelircesine birkaç uzun yürüyen merdivenle lüks bir yerleşim projesi olan Roppongi Hills'in bir ucuna çıkmışlar, beş dakika kadar Aza-bu-Juban yönünde hafif yokuştan inerek yürümüşlerdi. Bal-zac restoranının sahibi olan karı kocanın evi, Toyo Eiva Kız Okulu'nun arkasında, bu muhitte çokça bulunan büyükelçiliklerle aynı görüntüye sahip, bir kaleyi andıran krem rengi binadaki bir daireydi.

Otomatik kilitlenen ana kapıdan girdikten sonra panoramik asansöre ve bina içi koridorlarına kadar her yer halı kaplıydı. Gittikleri dairenin kapısı açılınca mermer zeminli girişte ayakkabılarım çıkarıp büyük pofuduk

terlikler giymişlerdi. Madam onları içeri buyur etmiş, iki köşe döndükleri bir koridordan geçirip tıpkı bir amfitiyatroyu andıran yaklaşık yirmi hasırlık bir salona götürmüştü. Her şey, buranın tam ortasında bulunan dikdörtgen şeklindeki mutfak alanını çevreleyecek şekilde düzenlenmişti. Fınn iki, ocak ise altı taneydi. Lavabo ve tezgah, parlaklığı, ışıltısı olmayan; Rika'nın hiç görmediği bir malzemeden yapılmıştı. Bu açıdan insanın gözünü korkutan bir havası yoktu, hatta bir tür modern sanat eseri hissi bile veriyordu. Dairenin tümünün böyle olması pek mümkün değildi, muhtemelen karı-koca burada bir tadilat yapmıştır, diye düşündü Rika.

"Hanımlar, bugünden itibaren aramıza katılan Minami Hanım ve lino Hanım'ı tanıştırayım. Kendileri Şigemori Hanım'ın dostlarıymış."

Altı öğrenci, jilet gibi kolalanmış beyaz bir örtü serilmiş uzun masanın etrafında oturmuş, onlara bakıyordu. Hepsi de otuz ila kırklı yaşlarındaydı; bakımlı ciltleri ve saçları, maddi açıdan rahat yaşantıları olduğunu anlatan kadınlardı. Rika'nın bazılarını kesinlikle görmüşlüğü vardı, gözlerini onlardan kaçırdı. Kajii'yle tesadüfen vakit geçirmiş olmasalar, rahatlıkla sıradan diyeceğim insanları gözlemlemekten suçluluk duyuyorum. Pencerenin dışında şaşırtıcı derecede yakın görünen Tokyo Kulesi, karanlık gökyüzüne boyun eğdirircesine parlıyordu.

Salonda küçük, antik bir avize asılıydı. Kehribar rengi sağlam görünüşlü kitaplığa pek çok ödül ve Sasazuka çiftinin Fransız cumhurbaşkanıyla çekilmiş fotoğrafı konmuştu. Ayrıca hatıra olarak hediye edilmiş gibi görünen kar küreleri, Meksika bebekleri ve yüksük büyüklüğünde klasikjapon tarzı seramik oyuncaklar özenle sergileniyordu.

Madam, zımbalanmış tarifleri öğrencilere dağıtmaya başladı.

"Evet, bir an önce başlayalım mı? Bugünün menüsü, çeşitli balık ve deniz ürünlerini süzerek yapacağımız soupe de poisson[2]; yeni mahsul soğan ve havuçlu, kimyon aromalı tart; fırında portakallı kuzu eti ve çilekli mus."

"Yaşasın, kimyon! Bugün bol bol yiyebileceğiz!" diyerek aniden ellerini çırptı kulakları açıkta kalacak şekilde kısa kesilmiş açık renk saçları olan bir kadın ve ortam bir anda dostane bir havaya büründü.

"Aki Hanım, kimyona bayılıyorsunuz desenize."

Masadaki kadınlar kıkırdadı. Rika çekine çekine söz istercesine elini göğüs hizasına kadar hafifçe kaldırdı, "Şey, o kadar çok şey mi yapacağız? Şimdi?"

"Aynen öyle. Ama merak etmeyin, sekiz kişisiniz. Haydi, başlayalım."

Öğrenciler hep birden yerlerinden kalktı. Şimdiye kadar oturdukları masa, üzerindeki örtü kaldırılınca çalışma tezgahına döndü. Malzemeler art arda bu tezgaha taşındı.

Kaburgaların etten sıra sıra çıkıntı yaptığı kırmızı kuzu eti parçasının görüntüsü, Rika'yı hayretler içinde bırakmıştı. Genç kadın, midye, yengeç, siyah şeritli kaya balığı[3], iskorpit gibi taze deniz ürünlerinin ve balıkların hafif koyu parıltılı kaygan yüzeylerine ve huzur verici renkteki gözyuvarlarına hayranlıkla bakıyordu.

Madam, canlı renkli sebzeleri koyduğu sepetleri, tereyağ-larını ve süt kremalarını birbiri ardına sıralıyordu. Öğrenciler, talimat verilmediyse de hemencecik yapacak işler bulmuşlardı. Rika ise ne yapacağını bilmez halde kalakalmıştı. Bunu fark eden kaşmir hırka giymiş ve puantiyeli önlük takmış bir kadın ona kesme tahtası ve bıçak uzattı. Rika kendine söylendiği şekilde havuç, kereviz ve kuru soğanları incecik doğradı. Çevremdeki kadınlara nispeten çok daha yavaş hareket ettiğimi inkar edemem. Sadece o da değil, bu kadınlar keyif alarak, gülüp konuşarak iş yapıyor, bense kasıldım kaldım. Rika, çarpık çurpuk doğradığı sebzeleri madamın talimatıyla çokça kullanılmış bir tencereye koyup ateşi yaktı. Kendisine uzatılan tahta spatula elinde, yüreği güm güm atarken ateşin karşısına geçti. Öğrenciler çevresini sardı.

"Önce soupe de poisson'la başlayalım. Doğranmış sebzeleri suer yapalım. Suer, Fransızca 'düşük ateşte, rengi değişmeden hafifçe öldürmek' demek oluyordu, hatırlıyor muyuz? Sebzelerin üzerinde hafif bir su tabakası belirene kadar kısık ateşte ağır ağır pişirin. Çok pişip de kurumasın diye ateşin derecesine dikkat edin lütfen."

Rika bakışların elleri üzerinde toplandığını hissediyordu. Biraz sonra sebzelerden minik su damlacıkları sızmaya başladı ve çıkan hafif buhar Rika'nın yanaklarını nemlendirdi.

"Minami Hanım, ateşi biraz kısın lütfen. "

Her ne kadar bu bir azarlama değilse de sırf bunun stresiyle bile Rika'nın midesine kramplar girdi. Belki de bunu hissettiğinden, madam nazikçe tahta spatulayı alıp tencerenin başına geçti ve Rika geri çekildi.

Mutfak robotu dönmeye başlamıştı. Un ve tereyağını altüst ederek fırtına koparıyordu. Orada tartın hamurunu yapıyorlar galiba.

"iyice parçalanan tereyağının erimesine izin vermeyin. Soğuk suyu azar azar ekleyin."

Mutfak robotunun kapağı açılınca fazla olmasa da un tanecikleri havaya savruldu ve Rika'nın burnu gıdıklandı.

Büyük parçalar halinde kesilmiş deniz ürünlerini terlemiş sebzelerin durduğu tencereye eklediler. Safranın kokusuyla ortam bir anda şenlendi. Ardından tencereye atılan domateslerin asitliği, Rika'nın nefesini ferahlatır gibiydi. Havuç ve soğanın sotelendiği tencereye kimyon serpiştirdiler. içine çektiği anda Rika'nın genzini hoş bir sıcaklıkla dürten, boğazını yavaş yavaş tütsülüyormuş gibi saran; duman, kızarmış et ve fındıksı aromaların karışımından oluşan bir koku yükseldi.

"Hocam, tart hamuru oldu," dedi biri ve madam başını oraya çevirdi.

"Kalıpla keselim. Eğer evinizde yuvarlak kalıbınız yoksa bardak da kullanabilirsiniz."

Reiko bariz şekilde hayata dönmüş gibi görünüyordu. Derse ilk defa katıldığına inanılmayacak şekilde ortama uyum sağlamıştı. Sebzeleri bir çırpıda doğramıştı, belli bir yükseklikten kuzu etinin üstüne tuz serpiyordu. Madam etkilenmişçesine ona iltifatlarda bulunduysa da Rika ne dediğini bile anlamadı. Bu arada kuzu etiyle kullanılacak sos için portakal suyunu kaynatıp yoğunlaştırmışlardı ve etrafa tatlı-ekşi bir koku yayılmaya

başlamıştı. Hazır ekmek kırıntıları, kişniş ve portakal kabuğu, mutfak robotunun içinde dönüyordu.

"Bu mis kokulu ekmek kınntılannı hardalla birlikte kuzu etine sürüp fınnlayacağız herhalde," diye mırıldandı Rika, madamın yanında. "Kuzu, kişniş ve portakal... Tadını hayal edemiyorum. "

"lyi de zaten hayal edilebilen tatlar, sıkıcı olmaz mı?" dedi madam, şakacı bir ses tonuyla. Bir yandan da bıçağının sırtıyla arkası görünecek incelikte tıraşladığı havuçlar, açık turuncu şeritler halinde birer birer kesme tahtasının üstüne düşüyor-.du. Madam, tıpkı elbise üzerine aksesuar olarak takılan minik çiçek buketlerini andıran şekilde eliyle o şeritleri kıvırdı.

"Ayy, gerçekten de turuncu bir gül gibi oldu! Havuç olduğu hiç aklıma gelmezdi. "

Mikserde yapılan çilek püresi ve kremayı, buzlu suya oturtulan bir kasede çırptılar. Capcanlı kırmızı ve nazlı beyaz karışınca, adeta gönlümde açan minik bir çiçeğin pembesi ortaya çıktı. Rika hala hiçbir şey yapamadan orada duruyordu. Reiko, tutamağı olan değirmenimsi bir şeyi ona uzattı.

"Kazuko, sen de çorbayı öğütme işini hallet."

Rika şaşkın bir suratla ona bakınca da tutamağı işaret etti. Kasenin üstüne yerleştirilmiş süzgecin içine pişmiş balık ve yengeç parçalan konmuştu.

•"Bunda hata yapamazsın. En emini bu. Hadi."

Parçalan ezerek suyunu çıkarması gerekiyordu belli ki. Elinin gücüyle kılçık, kemik, kuyruk ve gözyuvarlannı çatır çutur parçaladığını hissediyordu. Kolu yorulmaya başlamıştı bile. Rika tüm ağırlığını alete verdi. Kendisine verilen bu göreve iki eliyle sarıldığı sürece utanca düşmeden bu işi halle-

deceğini düşünerek süzgece sıkıca yapışmıştı. Çizu adlı uzun boylu kadın, incecik dilimlenmiş havuçlan sararken usulca Rika'nın kulağına fısıldadı:

"Muhtemelen sizinle aynıyız, Minami Hanım. Benim buraya gelme amacım da yemek pişirme becerimi geliştirmek değil."

Herkes yumuşak dokulu kazaklar ve elbiseler giymişken, aralannda önlüğünün altına pantolon takımı giymiş tek kişi olan bu kadının görünüşü Rika'nın deminden beri dikkatini çekmişti. Kadınla göz göze gelmeden, önündeki iskorpitin gözyuvarlanna bakıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse bu daireye girdiği andan itibaren, Rika onunla daha önce bir yerlerde karşılaştığı hissini üstünden atamamıştı. Boynuna kadar uzanan çillerini, çift gözkapaklı gözleri, dolgun ve biçimli du-daklan aşina geliyordu.

"Kızlarla takılıp şamata yapmak için geldiniz, değil mi?" dedi sıntarak Çizu. Rika afallamıştı.

"Anlıyorum, canım. Ben de okuldaki kulüp aktivitelerini andıran bu atmosferi sevdiğimden geliyorum," diye gülüp Reiko'yla ikisinin sohbetine katılan, kırklı yaşlannda, etine dolgun, güzel bir kadındı. lnternetteki, "Kajii'den aşağı kalmayan şişko biri de var," gibi acımasız hakaretlerin hedefi bu kadın olsa gerek. Kadının konuşurken bile çırpıcıyı tutan eli durmuyordu.

"Hiç de bile! Yumi Hanım, peynir varsa siz dünyanın her yerine gidersiniz. İster Fransa olsun ister İsviçre. "

"Bugünün peyniri, sizin favoriniz olan mimolette! Aman hepsini tek başınıza yemeyin sakın," dedi madam, herkes güldü. Aletle çekilip süzülen çorba, Rika'yı endişelendiren derecede az miktardaydı.

Çok geçmeden buram buram bir tereyağı havası odayı kapladı. Pişen tartın kokusuydu. Bir diğer fınndan ise portakallı kuzu etinin rayihası yayılıyordu. Tatlı-ekşi lezzetle yabansı et aromasının iç içe geçmesi Rika'nın iştahını kabartmıştı.

Tüm yemekler hazır hale geldiğinde saat çoktan onu bulmuştu. Çok daha rahat geçecek, kız arkadaşlarla yapılan bir görüşmenin uzantısı gibi bir akşam hayal eden Rika'nın, tüm katılımcıların enerjisi, konuşmalarından belli olan derin bilgileri ve iş yükü karşısında başı dönmüş ve canı çıkmıştı.

Turuncu ve kırmızı tonlarının hakim olduğu yemeklerle uyumlu olması için sofra çiçeği olarak mimoza seçilmişti. "Zıt renkler seçerseniz, yemeği öne çıkarır, " dedi madam. Serdiği masa örtüsü uçuk maviydi; yemekler ve çiçekle birlikte oluşturduğu kompozisyon, tıpkı göl kenarındaki bir pikniği andırıyordu. Artık açlığa dayanamaz hale gelen Rika, sandalyeye oturur oturmaz, yemeğin gelmesini beklemeden baget ekmeğe elini uzattı. Aldığı ekmeğe kalın bir tabaka tereyağı sürdü. Şaraba dair uzun uzun yapılan açıklamaları dinleyemedi bile.

Rika serviste kullanılan lake kapların renk dengesine bile doğru dürüst bakmaksızın domates rengindeki çorbadan bir kaşık alıp ağzına götürdü. Etrafından derin iç çekişler duyuyordu. Onca emek ve zaman harcamasına rağmen azıcık bir su çıkması moralini bozduysa da bu umami bombasına ne demeliydi? Balıkların her bir yerinin -hatta gözyuvarının dibine kadar- tatlılığı, acılığı ve olgun aroması, hepsi burada iç içe geçmişti.

Üzerine havuçtan yapılan turuncu güller konmuş tek lok-malık tartoletler, ağır ağır pişirilmiş soğan ve havucun yoğun lezzetiyle hayranlık uyandırıyordu. Kimyonun aroması tatlılığı daha da artırıyordu. Ana yemek olarak ortaya gelen ve derhal pirzola kemikleri boyunca dilimlenen kuzu etinin görkemi, bir anda Rika'nın yüreğini hoplattı. Tatlılığı ön planda olan ekmek kırıntılarıyla portakal kabuğu ve taze kokulu kişnişten oluşan çıtır kaplama altındaki kuzu eti, güçlü bir çayır aromasına sahipti. Kurutulmuş kefal yumurtasına benzeyen yoğun lezzetli, turuncu sert peynirin ardından gelen tatlı -çilekli mus- son derece pofuduk ve hafifti; Rika'nın içinde adeta tatlı-ekşi bir meltem esiyordu. Genç kadın, kiraz çiçeklerinin tamamen açmış olacağı mevsimin elini uzatsa değeceği kadar yakınlaştığını hissediyordu.

Madamın masa düzeniyle Japon ve Batı tarzı aydınlatmaların farkları hakkında verdiği ders de o ana kadar lezzet dışında hiçbir şeye ilgi göstermeyen Rika'yı kendine çekmişti. Öğrenciler soru sormakta hiçbir tereddüt yaşamıyor gibiydi. Madam, Rika'ya baktı.

"Minami Hanım, pişirmeyi öğrenmek istediğiniz belli bir yemek var mı? Talepte bulunmaktan çekinmeyin lütfen. "

Rahat ortamdan cesaret alan Rika, sorup şansını denemeye karar verdi:

"Şeyy. .. aslında... sizler için bu çok basit bir yemek olabilir ama ben en çok boeuf bourguignon yapmayı öğrenmek istiyorum."

Bir anda ortalığa bir ölüm sessizliği çöktü. Birisi ansızın yerinden kalktı, başı öne eğik halde başka bir odaya gitti. Hi-tomi dedikleri, minyon tipli, güzel yüzlü bir kadındı. Rika intemette onu görmüştü. Büyük bir üretim şirketindeki bir bölüm müdürünün eşiydi. Aralarında adı ve eğitim geçmişi en çok ortaya dökülen, oydu. Çizu telaşla onun arkasından gitti. Madam bir an onların peşinden endişeli bir ifadeyle baktı ama sonra -belki Rika'nın hürmetine- hemen bir gülümseme takındı.

"Kusura bakmayın. Boeuf bourguignon'u şimdiye kadar o kadar çok yaptık ki bıkkınlık geldi artık. Başka zaman yapalım, olur mu?"

Hitomi az sonra geri döndü, biraz rengi atmıştı ama hiçbir şey olmamış gibi sohbete katıldı. lşi büyütmemek için hepsinin de hassasiyet gösterdiği açıkça belliydi. Rika çok mahcup olmuştu ve oradan fırlayıp gidesi vardı ama şu noktada bir şey söylemekten de çekiniyordu. Hitomi'nin rengi düzelip de rahatça konuşmaya başlamasının ardından madam ayağa kalktı.

"Evet, gelecek dersimiz iki hafta sonra. Aperitifler ve yemek sonrası içkilerini öğreneceğiz. Her ne kadar japonya'da tatlı içkileri yemeklerle birleştirmek pek tercih edilmese de gayet lezzetlidir ve iştah açar. "

Ders bitmişti. Rika türlü aromaların içinde esen rüzgarına kendini öyle kaptırmıştı ki Reiko onu dürtene kadar adeta sarhoş olmuşçasına ayağa bir türlü kalkamadı.

Önlüklerini katlayıp oradan ayrıldılar. Vücudu iyice ısındığından mıdır ne, dışarıdaki hava Rika'ya feci şekilde ayaza dönmüş gibi geldi. Metroda koltuğa oturur oturmaz kollarının ve belinin ağırlaşıp ağrıdığını hissetti. Reiko'yla ikisi aynı anda, "Canım çıktı ya," dediler birbirlerine bakarak. Durup düşününce Reiko'yla ilk defa birlikte yemek yapmışlardı. Kamım güzelce doydu ama çok yorgunum; tutarsız hisler... Elbette gergindim ama genel olarak düşününce kalbim hevesle çarpıp duruyordu ve uzun bir zamandır tatmadığım başan hissini iliklerime kadar hissettim.

"Benim oyum, Kaj.ii'nin gerçekten o cinayetleri işlediğine. Yeniden söyleyeyim. "

Rika son zamanlarda Kajii konusunda konuşmaktan kaçınıyordu ama Reiko'nun durduk yere kadının adını ağzına almasıyla hem rahatladı hem de şaşırdı.

"Bu yemek pişirmek çok ciddi fiziksel güç gerektiriyor, değil mi? Hakikaten yani... O terrin ağırlığı ne öyle! Birine vursan ölür muhtemelen. Aynca o öğütme için kullanılan sebze püresi değirmeninin fınl fınl dönerken parmağını götürmesi işten değil."

Rika elinde olmadan kahkahayı bastı. Siyah şeritli kayaba-lığı ve iskorpiti çatır çutur parçalayışı aklına gelmişti.

"Gerçekten ya. Yemek kursu falan diye duyunca nazikçe yapılan evcimen bir şey olduğu imajı vardı kafamda oysa fiziksel bir mücadeleymiş resmen!"

"Öğrenciler de tahminimden çok daha düzgün insanlardı. Burunları havada değildi, öyle çok zengin havaları da yoktu. Yalnızca Kajii'yle bağlantıları olduğu için kamuoyunda ifşa edilmeleri çok yazık olmuş. Arada masadan kalkan kişiler, kesin Kajii'yi hatırlamıştı. "

lçi cız eden Rika etrafına bakındı. Dersteki kadınlarla aynı yaşlarda birkaç kişi vardı, işten dönüyor gibi görünüyorlardı. Hepsi de yüzünde hiçbir ifade olmaksızın gözlerini akıllı telefonlarına dikmişlerdi.

"Kötü oldu o yaptığım. Evet, röportaj içindi ama kendimi suçlu hissediyorum... Yine de dava sırasında neden o kadar dikkati toplamışlardı sence? O sınıftakiler yani. Bir ara herkes KajiMana'dan bile çok onlardan bahsediyordu. "

"O, muhtemelen, yemek kursuna giden kadınlara yönelik bir önyargıdan ve kendi aşağılık komplekslerindendi. Bu öğrenciler, son derece ayrıcalıklı kadınlar imajına sahip olduklarından herkes onları kıskanıyordu. "

"Hım... lşin aslı benim de öyle bir önyargım vardı galiba. Ama artık biraz anlar oldum. Son zamanlarda azar azar yemek yapmaya başladım. Temizlik olsun, yemek pişirmek olsun, tam bir güç gösterisi aslında! Duygusallıkla, incelikle ilgisi yok, en kritik olan şey, güç... Yavan gündelik hayatın çarklarına kapılmaya izin vermeyecek bir mücadele iradesi... "

Reiko'nun gözleri bir anda parladı.

"lşte bu, güç gösterisi! Otoriteye karşı bir isyan. "

Rika, önlerinde tüm ağırlığını vagon tutamağına vererek duran takım elbiseli bir ofis çalışanının arada onlara göz attığını ve konuşmalarına kulak kesildiğini fark etti.

"lnsan, bu adaletsiz ve stresli dünyada, en azından kendi yaşantısını, çevresini onu mutlu eden şeylerle doldurmak ve kendini koruyacak bir bariyer oluşturmak istiyor, değil mi? Para harcamak zorunda değilsin, biraz çaba ve zaman yeterli. Tabii yemek istediğin şeyi kendi ellerinle pişirmenin insanın başına bela olduğu zamanlar da oluyor ama aynı zamanda çok eğlenceli."

Rika, Reiko'yu uzun zamandır böyle zinde görmemişti, bunun umut vadettiğini düşündü. Her ne kadar bu enerjisi, Ryosuke'yi şaşkına döndürüyor olsa da muhtemelen o enerji sayesinde yaşantılarının düzeni korunuyordu.

Kuzu eti sayesinde ertesi gün işe gidene kadar Rika'nın dudakları, memnuniyetini gösterircesine nemli kaldı.

*

"Haydi ama öyle biri hangi dünyada var acaba?" dedi Rika, kadının konuşmasını bölerek. Haftalık Şumei dergisinin yeni yılda özel haber serisi olarak Kajii'nin anlattıklarını içeren, birinci ağızdan anı yazılan şeklinde kendi imzasıyla bir makale yazmaya başlamıştı. Fakat çok zorluk çekiyordu.

Tokyo Cezaevi'nin görüşme odasında daha kaç kez Kajii'yle böyle karşı karşıya geleceğim acaba?

Kajii, kronolojik sıra gözetmeksizin, atlaya zıplaya kadın üniversitesini bıraktığı kısma kadar anlatmıştı. Tesadüfen tanıştığı bir adamın önerisiyle varlıklı, yaşlı erkeklerle görüşerek geçimini sağlamaya başladığını söylüyordu. Hikayenin bu kısmı çok belirsizdi ve Rika şu anda sert bir ses tonuyla onu sıkıştırıyordu. Kajii sorusuna cevap vermeden önce omuz silkti.

"Okura Oteli'nin fuayesinde çay içiyordum ki, biri gelip benimle konuşmaya başladı, 'Hep sizi arıyordum,' diye. lyi dikilmiş keten bir takım elbise giyen, beyaz saçlı bir beyefendiydi. "

"Gerçeği söyleyin bana lütfen! Yalan söylediğinizde hemen anlarım."

Belki de Rika bunu söylerken yüzünü son derece memnuniyetsiz bir şekilde buruşturduğu için Kajii gönülsüz bir ses tonuyla konuşmaya başladı. Birinin onu keşfettiği kısmına dair anısı hatalıydı galiba. Belki de kendisi internette bu tür bir iş girişiminde bulunmuştu ve orada kurduğu bağlantılarla tanıştığı yaşlı bir adam tarafından sonraki dostlarıyla tanıştı-rılmıştı. Şu noktaya ilişkin ise asla taviz vermeyeceğinin altını çizercesine sert bir tonda ekledi:

"Fuhuş değildi. Zaten öyle bir fiziksel gücü olanlar pek fazla da değildi. Bana şık restoranlarda yemekler ısmarlarlardı. Sohbet edip kabuki[4], opera veya sumo karşılaşmalarına giderdik birlikte. Sonra da köklü bir otele. Orada birbirimize sarılıp uyurduk, bazen de kucağıma yatarlardı ya da onlara masaj yapardım. Hepsi bu kadar. "

Tam ikna olduğumu söyleyemem ama kadının gençlik denen o zamanını sattığına şüphem yok. Kadınınfuhuş meselesi başka dergilerde detaylıca yazıldığından bu saatten sonra tekrar o konunun üstüne gitmemin okuyucular açısından bir cazibesi olmaz.

"Akranım olan kızların asla erişemeyeceği bir yaşam sürdüm. Erkeklerin hayallerini gerçekleştirmenin varlık sebebim olduğunu düşünüyordum. Müşterilerimin hepsi de benimley-ken zamanı unuttuklarım, çok eğlendiklerini söylerdi, onları mutlu ediyordum. Elbette asla uğraşmayı

bırakmadım. Ma-dame de Pompadour gibi yani. Şirket yöneticileriyle sohbet edebilmek için Nikkei[5] gazetesi okurdum. Klasik eserleri ve geleneksel sanatları öğrenirdim. Cildime ve saçıma sürekli bakım yapmayı ihmal etmezdim."

"Aileniz sizin okulu bırakıp da ... erkeklerle görüşerek geçiminizi sağladığımzın farkında mıydı?"

"Evet, babam fark etmişti. Bir keresinde Tokyo'ya gelip bana vaazlar verdi. Kadın üniversitesini bıraktığımı fakat yemek hocası olmak için Daikanyama'da bir aşçılık okuluna gittiğimi ve hayatı öğrendiğimi anlattığımda bana anlayış gösterdi. Yaşı büyük kişilerle görüştüğümü ama bunun tamamen toplum hayatına bir hazırlık olduğunu, elimi tutmalarına bile izin vermediğimi söylemiştim. Kadınların kendini ağırdan satması gerekir, Bakire Meryem gibi ulaşılmaz ve gizemli bir varlık olmalısın, sözü babamın diline pelesenkti. Ailem bana hep para göndermeye devam etti. Babam sık sık Tokyo'ya gelir, eğitimim için gezdiğim restoranlarda bana eşlik ederdi. Anna da Tokyo'ya geldikten sonra birlikte yaşamaya başladık. O hala çocuktu ve benim yaptığım işi pek anlamıyor gibiydi. Ama annemin olmadığı üç kişilik mutlu bir aile olarak çok eğlenirdik. Tokyo'da sürdüğüm yaşantının benim için ideal hakikat olduğunu düşünürdüm."

Yirmili yaşlannın ilk yarısından bahsederken cıvıl cıvıl olduğu bariz şekilde görünüyor. Rika ve Reiko'nun iş hayatına yeni atıldığı dönemlerden çok daha tatmin edici bir hayat sürüyormuş, Rika bunu kabul etmek zorundaydı. O zamanlar işi öğrenmek için öyle çok koşturuyordum ki özel hayatım hiç yoktu desem yeridir.

"Bu yaşantı belli ki size çok uygunmuş. Öyleyse neden evlenmeye karar verip bir eş aramaya döndünüz? Yaşamınız içinde böyle bir şeye gerek yokmuş gibi geliyor bana..."

Yanaklarında yumuşak bir kıpırdanma oldu önce ve Kajii hafifçe başım yana eğdi.

"Bir kız annesi olmak istiyordum da ondan."

"Madame de Pompadour, hiç anne olmamıştı, değil mi? .. Yanılmıyorsam bedeni zayıfmış ve düşükler yapmış..." diye lafa girdi önce Rika ama düşüncelerini toparlayamayıp sorusunu değiştirdi. "Kadınlardan nefret etmenize rağmen bir kız annesi mi olmak istiyorsunuz? Söylediklerinizçelişkili sanki?"

"Ya mesela Anna'yı çok severim. Aileden olunca işler değişir. Ben zaten anaç mizacı güçlü olan biriydim hep."

"Salon de Miyuko'daki arkadaşlarınız da bu istisnaya dahil mi?" diye lafım kesti Rika. Kajiiyalanını yakalamışım gibi bana bakıyor. Kadın görünüşü kurtarma çabasını bile unutmuş, orada olmayan o insanlarla yüz yüzeymiş gibi duruyordu.

Rika bakışlarım kucağındaki not defterine indirdi. Nasıl ki tam zıt renkler ve aromalar, yemeğin malzemelerini ön plana çıkarıyordu, Kajii'nin iddialan da ne kadar aşın ve keskin olursa, yalnızlığı o denli ortaya çıkıyordu.

*

Beurre blanc sosundaki sirkenin asidi, denizkestanesinin pürüzsüz kaymaksılığını iyice belirginleştiriyordu. Sıcak denizkestanesi dilin üstünde dağılıp deniz kokusu taşıyan bir kremaya dönüşüyor, aynı kıvama sahip, yumurta sanlarının tadının bariz olarak hissedildiği krem karamelle birlikte ağızda eriyordu. Beurre kelimesinin Fransızcada "tereyağı" anlamına geldiğini Rika ilk defa o akşam öğrendi.

İkinci ders itibariyle Rika artık hata yapmaktan, ağır aksak çalışmaktan utanmıyordu. Madamın rehberliği ve sınıftakile-rin beceri ve çabalan olduğu sürece tüm menüyü çıkaracaklarından emindi. Burada olmanın tadına varmasının çok daha önemli olduğunu fark etmişti.

"Baksanıza, biraz konuşabilir miyiz? Çıkışta çay falan içsek?"

Yemek ve hocanın anlatımı bittikten sonra önlüğünü katlamış, kuşağını çevresinden sararken Çizu, Rika'nın yanına gelip laf açtı.

"lino Hanım, siz? İşiniz yoksa?" dedi Çizu, Rika'nın omzunun üstünden Reiko'ya bakarak. Reiko bir şeyler hissetmişti ki hemen nazikçe gülümseyip reddederken arkadan topladığı saçları iki yana sallandı. Hemen ardından da sınıftan çıktı.

Apartmandan çıkınca Çizu ve Rika, çok kullanılmış olmasına rağmen sağlam görünen trençkotlarını karşılıklı olarak giyince birbirlerine bakıp gülüştüler. Kadının önerisi üzerine Roppongi Hills'in bir köşesindeki Tsutaya Kitabevi'nin içindeki Starbucks'a gittiler. Girişin yakınında yüz yüze bakacak şekilde oturdular.

Rika'nın gözü, dışarıda hava hala soğuk olmasına rağmen terastaki koltuklarda oturmuş buz gibi Frappuccino'larını yudumlayan yabancı müşterilere takıldı. Çıkmadan hemen önce tatlı olarak krep süzet yiyip kahve içtiklerinden ikisi -biri sade biri de sütlü olmak üzere- birer kupa sıcak çay ısmarladı.

"Geçen gün şaşırmışsınızdır, Hitomi Hanım'ın neşesi bir anda kaçınca..." deyiverdi bir anda Çizu. Rika zaten konunun buraya gelmesini umuyordu; bugün derste elinden geldiğince onunla konuşmaya çalışmış, Hitomi için endişeleniyormuş gibi bir hava takınmıştı. "Artık saklamanın bir anlamı yok, o yüzden size anlatacağım. 'Evlilik vaadiyle cinayet' dedikleri davadaki Manako Kajii'yi biliyorsunuzdur? Hah, hatırlar gibi oldunuz sanının? Öyle ya, medyada çalışan Şigemori Hanım'ın tanıdığısınız."

Sanki defalarca provasını yapmışçasına şaşkınlık dolu bir ifadeyle Rika'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. Şimdi siz söyleyince, bir şeyler zihnimde canlanmaya başladı, dercesine bakışları etrafta geziniyor ve ufak hareketlerle başını aşağı yukarı sallıyordu.

"Eğer bizi internette aratırsanız, pek çok fotoğrafımızın dolandığını göreceksiniz. Kajii'nin komplekslerini harekete geçirdiğimizi, onu caniliğe iten iğrenç bir zenginler grubu, kocalarını bankamatik olarak kullanan boş gezenin boş kalfası olan bir ev kadınları çetesi olduğumuzu falan okuyabilirsiniz. Hiçbiri doğru değilse de Hitomi Hanım onları görünce çok etkilendi. Zaten hassas bir yapısı olduğundan çok ciddiye aldı ve hem ruhen hem bedenen çok yıprandı. Kajii Hanım'la birlikte yemek pişirmiş olmak, onda bir travmaya sebep olmuş gibi görünüyor. Bu yüzden de orada bu

konu tabu halini aldı. Bunu lino Hanım'a da üstü kapalı söyleyebilir misiniz? Ay, kusura bakmayın, çok konuştum yine..."

"Olur mu öyle şey. .. Hem çevrenizdekilerle kolay kolay konuşabileceğiniz bir konu değil... Eğer dilerseniz, yani bunu söylemem biraz ayıp olacak belki ama benim ilgimi çekti bu konu, sizi dinlerim. "

"Ya evet, haklısınız. Ben de eğer bizzat içinde olmasam merak eder, eğlenceli bulurdum herhalde. Aynca işimin doğası gereği eleştirilmeye nispeten alışkın olduğumdan duvar yüzlüyüm mü desem... sizinle konuşurken anlatmak istediğim şeyler peş peşe dökülüyor, Minami Hanım. Sanki bir yerlerden tanışıyormuşuz gibi hissediyorum... "

Rika belli belirsiz gülümsedi. Kadının hissiyle aynı olan bu aşinalık hissi gitgide güçleniyordu. Belki de *röportaj yaptığım* birinin sekreteri ya da yakın çevresinde bulunan bir yardımcısı olarak onunla bir yerlerde tanışmışımdır.

"Sizin yapmak istediğinizi söylediğiniz boeuf bourguignon, Kajii Hanım'ın çok sevdiği ve büyük bir hevesle öğrendiği bir yemekti. Mahkemede bile ondan bahsetti yani. Bu yüzden bize röportaj teklifleri yağdı. Biz dediğim yemek kursu. Nasıl oldu bilmem, bir anda ben kursun medya irtibat sorumlusu oluvermiştim. Saçmalığın daniskası! Kadın dergileri, 'Mutlaka yapılış yöntemini öğretin, Manako Kajii gibi biri bile bu sayede birilerini bulabilmiş! Evlilik peşinde koşan kadınlara yardım edin lütfen!' gibi şeyler söylüyordu. Adı yemek kursu diye, ev hanımlığı kursu sanan mı istersiniz, popüler olmak için dersler verilen bir yer sananlar mı, toplumun bu önyargılarından gına geldi. Dersleri yeniden başlatmak, herkes için hem rehabilitasyon hem de terapi oldu. Böyle yeni öğrencilerin gelmesiyle de nihayet normal işleyişe dönüyoruz. Belki yakında dersleri tekrar restoranda yapmamız da mümkün olur. Madamın evi de güzel ama esaslı bir mutfak, güçlü ocaklar falan tamamen başka oluyor! "

"Bunu sormamın sakıncası olur mu bilmiyorum ama o nasıl biriydi? "

"Unutulacak gibi değil... Müthiş derecede acayip bir kadın. Altı ay kadar, toplamda on beş defa falan geldi sadece. En başından itibaren sorun çıkaran biriydi. Anladığıma göre o restoranın düzenli müşterisi olan bir şirket

patronu tarafından madamla tanıştırılıp kursa başlamış. Şimdi düşününce belki de onun metresiydi. Sanırım ilk dersteydi, yemek hazır olunca bir lokma aldı ve bir anda ağlamaya başladı. Afallamıştık. 'Çok dost canlısı bir tadı var, gözyaşlarıma engel olamıyorum,' gibi bir şeyler demişti. Orada olan herkes, gözyaşlarının yalancıktan olduğunu görüyordu. "

Çizu içmekte olduğu çaya baktı, sonra bakışlarını kafenin ön tarafına, kitapçıya doğru çevirdi.

"Bize sürekli memleketimizi, mezun olduğumuz okulları, giysi ve çantalarımızı nereden satın aldığımızı sorup duruyordu. Evli misiniz, değil mi? Kocanızın işi ne? Sevgiliniz varsa onunla evlenmeyi düşünüyor musunuz?.. Hiçbir samimiyeti olmayan insanlara bunları sorması, inanılmaz değil mi?"

Rika, Kajii'nin birebir ilişkilerinde kendisinin üstün konumda olduğunu düşünerek mesafeli duruyorsa da kadınlardan oluşan bir gruba girdiğinde deli danalar gibi dönüp durarak ait olduğu yeri bulmaya çalışan ürkek halini kolayca gözünde canlandırabiliyordu. Bir anda daha önce hiç hissetmediği bir şey sırtından yukarıya doğru yükselmeye başladı. Sevgiyi andıran bir şey mi, şefkat mi, merhamet mi? Hayır, bu nahoş bir üstünlük kompleksinden ibaret, diye kendi kendine kabul ettirmeye çalıştı Rika.

"Nasıl desem, tükenmiştim ve ne yapacağımı bilmiyordum. Dış dünyadaki tüm o şeyler beni tüketmişti ve bu sınıfta yeniden nefes almaya çalışıyordum."

"'Tüm o şeyler' dediğiniz?"

"Nasıl desem ki... Yani erkek bakış açısından kadınlan derecelendiren ölçütler. Kajii Hanım, kadından ziyade erkekti, bu açıdan. Of, bu laf biçimsiz oldu, değil mi? Erkekten kastım, güçlü taraf. Ama buna mecburdu belki de. Yalnızca parayla genç kadınlan satın alan ihtiyar adamlarla görüşe görüşe kim olsa onun gibi olurdu bence. Aslında bakarsanız ben de neredeyse o duruma geliyordum. " Rika'nın bakışlarını fark eden Çizu, ellerini iki yana sallayıp kahkahayı bastı. "Hayır, hayır, metres olmak anlamında söylemedim! lşyerimde o tür ihtiyarlar ve o grup ihtiyarlardan olmaya aday kişiler var sadece. Akranım olan kadın hiç yok, evlilik ve

çocuk büyütmeyle birlikte yürütemiyordum. Beni kollayan amirlerimin de hepsi işi bıraktı. Farkına vardığımda orada tek kalmıştım. Hislerim köreliyordu ve o ihtiyar adamların olumsuz yaklaşımları sürekli içime işliyordu. Eğlenen bir grup kadın görünce dünyadan bihaber olduklarını düşünüyordum ve kanıma dokunuyordu. Ev hanımı olan kız kardeşimin -ki normalde aramız çok iyidir- çektiklerimi hiç anlamadığını hissediyor ve ona da sinirleniyordum. O sıralarda bir iş yemeği için madamın restoranına gittim. O zamana kadar yemeğe pek de merakı olmayanlardandım, ama o noktada yemek yemenin eğlenceli bir şey olduğunu fark ettim. Orada yediklerim elbette çok lezzetliydi, dahası atmosfer çok hoştu. Bizimle ilgilenen madamla konuşurken yemek kursu düzenlediklerini öğrendim ve tereddütsüz bir şekilde kaydoldum. Şimdi düşünüyorum da patates bile soyamıyor olmama rağmen bunu yapmıştım. "

"Sanının aynısı benim için de geçerli. Şigemori Hanım'ın evinde kursta yapmayı öğrendiği yemeği yediğimde çok etkilendim. Ne yaptığımın farkına vardığımda yalvar yakar kursa kaydoluyordum."

Sesli olarak söyleyince sanki gerçek o imiş gibi geldi Rika'ya ve kafası karıştı. Dergi fotoğrafları dışında hiç görmediğim Şige-mori adlı otuzlu yaşlarının sonlarındaki yemek yazarının sadece sesini ve havasını değil, evini bile net bir şekilde zihnimde can-landırabiliyorum. Dizüstü bilgisayarını hep açık bırakıyor. Yemek yapmayı sevse de vaktini aldığı için pek yapamıyor. Yine de nadir bir baharat veya bitkisel yağ bulunca mutlaka satın alıyor, mutfağındaki raflara düzgünce sıralıyor. Bir heves onları alsa da çoğu *zaman son kullanma tarihleri geçiyor. Telaşa düşerek kullanıp bitirmeye çalışınca da aşırı baharatlı ve acı makarnalar pişirdiği ve yüzünü buruştura buruştura şarapla onu yutturmaya çalıştığı akşamlar oluyor.* Rika kendisiyle bunca ortak yanı bulunan kadının, sınıf arkadaşlarını bir meslektaşına böyle kolayca sa-tıvermesini nasıl değerlendireceğini mümkün olduğunca dü-şünmemeye çalıştı.

"Hadi ya? Ben de öyle düşünmüştüm. Sizin bana benzediğinize dair bir his vardı içimde, Minami Hanım. Yemek yapmakta pek becerikli olmasa da leziz şeylere bayılan biri. Kendisinin yapmaya merakı olmasa da hoş şeylere bakmayı seven biri. Ve de başarısızlığa mahal vermeyecek, fiziksel güç gerektiren basit işlere kaçma eğilimi olan biri."

Yapmacıksız bir gülümseme yayıldı bu defa Rika'nın yüzüne ve bedeninin derinliklerinde gevşediğini hissetti. Suçluluk duygusundan gelen o burukluk bile tadı güzel dedirtecek bir vurgu katıyordu artık sadece.

"Kajii Hanım'la uyumsuz biri olmasından ötürü samimiyet kuramadık diye düşünüyorum. "

"Bunu çoook iyi anlıyorum!"

"O kadın kafasındaki hayata dair birtakım ölçütleri aniden bize dayattığından yoruluyorduk. Biz normalde kimin ne iş yaptığını bile doğru dürüst bilmeden birlikte yemek yapıyor ve bundan zevk alıyorduk. Şimdi de aynı. Hani bir kayık yapıp denize itersiniz ya, ona benziyor. Beraberce bir şey yapıp sonucunun tadını beraberce çıkarmak. Bu kurs bizim için güvenli bölge. İşten bitap düşüyorum ve ailemi doğru dürüst göremiyorum bile, ama bu kursa gelebilmek için mutlaka vaktimi ayarlıyorum. Sonrasında da evime normalden erken dönüyorum. Kendime yemek pişirmek de eskisi kadar zahmetli olmuyor artık."

Fırın açıldığında duyulan sevinç çığlıkları... Madam, tencerenin kapağını zafer kazanmış bir edayla kaldırdığında yükselen buharın ötesindeki gülen yüzler... Rika çiğ denizkestane-siyle uğraşırken öylesine bir şey yapıyormuşçasına ona yardım elini uzatan Hitomi'nin kabarmış, dağınık kahverengi saçları ... Rika bunları hatırlayarak Çizu'nun söylediklerini tüm içtenliğiyle başıyla onayladı.

"Çok gerekli değil mi, bu tür bir yer? Herkese lazım ... Güvenli bölgesi bulunmayan bir yaşantı çetin oluyor. Bir yerlerde takılıp kalıyorsunuz."

"Biz birbirimizi sadece ilk isimlerimizle tanıyorduk, o kadar, başka hiçbir şey bilmiyorduk. lnternette söylendiği gibi 'parayla, konumla diğerlerine hakimiyet kurmak' gibi bir şey kesinlikle yoktu."

Rika evet dercesine başını salladı.

"Bildiklerimiz, her birimizin sevdiği ve sevmediği yiyecekler, pasta sıvaması yapabiliyor mu, Fransa'daki peynir turlarına katılmış mı, hangi büyük mağazanın bodrum katınf seviyor, sofra düzenlemelerinde hangi

filmlerden ilham alıyor gibi şeylerdi. Bu tür ufak tefek görünen şeyler, bizim için profilin en önemli unsurlarıydı. "

Bunlann hepsi debenim şimdiye kadar hep ihmal ettiğim şeyler.

"Sizi çok iyi anlıyorum. Şey. .. yani Kajii Hanım böyle biri değildi?"

"Balzac'ta da öyledir eminim, madamın tarzı, klasik temelleri iyice öğrendikten sonra bunları yıkıp yeni şeylerle ya da sevdiğin şeylerle harmanlayabilmek üzerine. Özgünlük bundan doğar, diyor. Ben bu özgürlüğü çok rahatlatıcı buluyorum ve seviyorum. Öte yandan Kajii Hanım, kesinlikle klasiklerden ve ana akımdan şaşmazdı. Kurallara biraz bile aykırı davran-sak ya da yeni bir düzende yapsak hemen huzursuzlanırdı. "

"Okuduklarımdan hatırladığım kadarıyla marka takıntısı çok fazla gibi görünüyordu. Acaba bununla bir ilgisi var mı?"

"Evet, evet! Daha önce görmediği malzemeler ya da orijinal kombinasyonlarla çalışmayı hiç sevmezdi... A, sahi, sürekli kafasına takardı; 'Erkekler böyle bir tadı sever mi acaba?' ya da 'Bunun lezzeti erkeklere ters gelmez mi?' diye defalarca ürkek bir tavırla bana sormuşluğu vardır. Gayet ciddi bir suratla hem de!"

Rika elinden geldiğince sakinmiş gibi görünmeye çalışıyordu. Dizlerinin arkasındaki kasılma, sadece ayakta çalıştığından ötürü değildi. Kajii'nin yemeklere karşı olan açgözlü yaklaşımının doğuştan gelen bir şey olduğunu sanıyordu. Oysa şu anda fark ediyordu ki bu kursa gelene kadar yaptığı emek ve zaman gerektiren yemekler, hep başkaları için çalışmasından ibaretti. Böyle düşününce tereyağlı ve soya soslu pilav da makama da aşırı basit yemeklerdi. Ramen'dir, tereyağı kremalı pastadır, teppanyaki'dir, hepsi de dışarıda yediği şeylerdi.

* Japonya'da çok katlı ve reyonlu lüks mağazaların bodrum katı, yüksek kaliteli her türlü yiyeceğin ve yemek malzemelerinin satıldığı bölümdür. -çn

"Ben de ona, erkek arkadaşımı ya da kocamı mutlu etmek için yemek yapmayı öğreniyor değilim, dedim. Madam da, 'Bu hedef yanlıştır

demiyorum. O tür pek çok kurs var, eğer bu tür bir anlayış sizi çok zorluyorsa onlardan birine gitmeniz iyi olabilir,' dedi nazikçe. "

"Peki, Kajii Hanım buna ne dedi?"

"Nasıl desem, yüzünde afallamış bir ifade vardı. 'Kendim için yemek yapmamda sakınca yok diyorsunuz yani,' gibi bir şeyler mırıldandı. 'Kendiniz için yaptığınız bir şey yok mu?' diye sorulunca da, 'Yok,' dedi. Kız kardeşiyle ya da sevgilisiyle birlikteyken düzgün yemekler pişirdiğini, ama tek başınayken tereyağlı soya soslu pilav gibi, sahanda yumurtalı pilav gibi, morina yumurtalı makama gibi basit şeyler dışında bir yemek yapmadığını söyledi üzgün bir şekilde. Ben de bunun üzerine, 'Benim gibi tembel biri için bu mükemmel bir yemek yalnız,' deyince herkes kahkahayı bastı. Kajii Hanım da o zaman ilk defa gerçekten güldü. "

Kajii'nin Salon de Miyuko'da bulduğu, arkadaş olabileceğim biri vardı, dediği kadın Çizu Hanım mı acaba?

"O gülüşü beni şaşkınlığa uğratmıştı. Her zaman cafcaflı bir konuşma tarzına sahip, caka satan biri olduğundan genelde beni sinir ediyordu ama o sırada tıpkı bir çocuk gibi samimiydi. Biraz tuhaf biri olsa da benzer yanlarımız olabileceğini düşündüm o anda. Hem benimle hem de sınıftakilerle benzeyen yanları... Çeşitli şeyler yüzünden bitap düşmüş ve yalnız kalmış olabilir miydi acaba? Yemek pişirmekte gayet hünerliydi, tavırları da nazikti. Temiz ve titizdi. Malzemelere sevgiyle yaklaşırdı. Onu seyretmekten keyifalırdım. Hızlı kavrayan, ciddi ve öğrenmeye hevesli biriydi. Öğrendiğimiz yemekleri tekrar tekrar yaparak ustalaşmayı başaran aramızda sadece o idi. Kajii Hanım'dan hoşlanmayanlar da vardı ama en azından bu kısmını herkesin kabul edeceğinden eminim. Her ne kadar uyumsuz olsa da asla kursu bırakması söylenmedi ona."

Garip geldi. Çizu Hanım, Kajii'den eski bir okul arkadaşıymış gibi bahsediyor. En ufak bir düşmanlık sezmiyorum.

"Eğleniyor gibiydi, hem de çok. Kimse ondan hoşlanmıyordu ama ben... bu, sır ama, tamam mı? Ben onu şirin bulurdum. Sıkılmış olduğunu düşünüyordum. Yani geçimini sağlamak için sürekli yaşlı adamlarla

muhatap oluyordu, düşünsenize. lşe bile gitmeyen adamlarla... Cidden yorucu olsa gerek, öyle yirmi dört saat, hasta bakar gibi."

"Hasta bakmak... "

"A, bunu demişken bir de şöyle bir şey olmuştu: Sonbaharın sonlarıydı. Bir sonraki ders özel nitelikte olacaktı; madam, 'Herkesin istediği bir mutfaktan yemek pişirelim,' şeklinde bir öneride bulunmuştu. Çin, İtalyan, Japon, Vietnam, ne olursa... Biri istekte bulundu, Kajii Hanım buna şiddetle karşı çıktı. Öyle bir şey, Salon de Miyuko'ya yakışmaz, diyordu. Kesinlikle Fransız yemeği imajına uymazmış falan. Ama herkes o fikri beğenmişti ve şimdi düşününce biz de pek yetişkin gibi davranmamış olabiliriz ama onun tepkilerini kimse ciddiye almamıştı. Çoğunluğun oyuyla o karar alındı. Sonrasında Kajii Hanım aniden sesini yükseltti. Anlaşılmaz şeyler söyleyerek bağırıyordu. Biz şoke olmuştuk. "

Rika tüyleri ürpererek Çizu'ya bakıyordu. Kadın, etrafa bir göz attı ve sesini alçalttı:

"Bu konu polise de anlatılmadı. Madam, daha fazla meraklı gözlere hedef olmamızı istemiyordu. Kajii Hanım birdenbire mutfağa dalmış ve ateşe konmuş kemik suyu tenceresini devirmişti. Zemin neredeyse kahverengiye dönmüştü. Yoğun bir buhar etrafı sarmıştı. Kadın sonra ısıya dayanıklı bir cam kabı yere atmıştı, cam kırıkları etrafa saçılmış, müthiş bir gürültü kopmuştu. Herkes çığlığı basmış ve madam polisi aramaya yönelmişti. Duvardaki telefona uzanan elini fark eden Kajii Hanım arka kapıdan kaçmış, kimse de peşinden gitmemişti. Hep beraber yavaş yavaş temizlik yapmıştık. Hiçbir şey anlamamış, korkmuş ve yorgun düşmüştük. O olaydan sonra Kajii

Hanım kursa gelmez oldu. Zaten bir süre sonra da haberlerde davasını duyduk."

Biraz sonra Çizu elini ters çevirdi ve tırnaklarının altına girmiş kir var mı diye baktı. Simsiyah olana kadar közlenmiş kırmızı dolmalık biberlerin derisini soyma görevi bugünkü derste ona verildiğinden tırnaklarının arasına girmiş olabilirdi.

"Çenem düştü benim de... Şaşırmışsınızdır, bunca derin konulara girince. Ne bileyim, cidden benzerlik hissediyorum sizinle aramızda."

"Yok, bence de öyle. lşyerindeki ortam olsun düşünce tarzı olsun, sizi gayet iyi anlıyorum. "

"Ben de balıklama dalıp işe odaklanan, başka şeyi gözü görmeyen tipteyim. Kursa başladığımdan beri bir şeyleri karıştırmayı, lezzeti hemen oturmazsa bir süre bekletmeyi nihayet öğrendim," diyerek utangaç bir şekilde gülümsedi. Rika da aynı durumdaydı.

Klasikleri de modernleri de, acıları da tatlıları da, lüks malzemeleri de el altındaki mevsimlik malzemeleri de, yumuşakları da sertleri de, baskın tadı olanları da rafine lezzetleri de... Birbirine tamamen zıt olsa bile kendisine güzel gelenleri alıp sezgilerine güvenerek birleştiriyordu. lşte bu, yemek pişirmenin esas zevki, hatta belki yaşamı zenginleştirmenin yolu değil miydi? Gusto, esneklik ve zeka da bunu tanımlamıyor muydu? Klasik anlayışa sadık ve yemek pişirmede hünerli Kajii ise bu karıştırma konusunda başarısız olmuştu. Sadece uçlarda hareket edebiliyordu; ya siyah ya beyaz. Böyle olduğu için de eminim yorgun düştüğü, hayal kırıklığına teslim olduğu zamanlar olmuştur.

Kajii, Salon de Miyuko'yu bıraktıktan iki ay sonra tutuklanmıştı.

Kadın kursa gitmeye başladıktan sonra erkekler ardı ardına ölmüştü. "Kendim için yemek pişiriyorum artık," demişti. Başka bir deyişle, o adamlar için harcadığı o büyük enerjiyi artık kendisi için harcamaya dönmesi yüzünden, onun bakımına susayan adamların yaşantılarında ihmalkar davranmaya başlayıp ölüm yolunu seçtiklerini düşünmek, Rika'ya mantıklı geldi.

"Bu arada, Kajii Hanım'ın karşı çıktığı yemek neydi acaba?"

"A, söylemedim mi? Hindi dolması. Şükran Günü'ne daha vakit vardı gerçi ama... Yani şöyle, Fransa'da da tabii ki yeniyor ama daha çok Amerika ve lngiltere'yle özdeşleşmiş, değil mi? Buralarda pek çok büyükelçilik var, ayrıca yabancılara yönelik süpermarketler de çok fazla ya... Sınıftan biri, artık ne zamansa, dondurulmuş hindi bulmuş orada. Onu pişirmek istediğini

söyledi, herkes de çok heveslendi. Şu malum Noel ve Şükran Günü hindisinden yani. .. "

Kadın dalmış halde pencereden dışarıya, caddeye bakıyordu. Pek çok lüks yabancı araba, adeta ışık şeridine dönüşerek geçip gidiyordu. Bu gece hava beyazmış gibi geliyor. Kiraz çiçeklerinin tamamen açması yakın olduğundan belki de.

Hayalinde canlandırdığı fırınlanmış bütün hindi ağır ağır cızırdıyor ve defalarca sürülen tereyağından olsa gerek altın renginde ışıldıyordu. Tüm yüzeyi hafifçe kızarmış ve mis gibi kokuyordu. Bu henüz yapmayı bilmediği yemek, Rika'nın zihnindeki o belli belirsiz idealin öğelerine cuk oturuyordu.

Muğlak olsa da Rika arzuladığı şeyin hatlarını el hareketleriyle çizebileceğini hissediyordu. lşin anahtarını yakalamak üzereydi. Azıcık daha... Çok azıcık daha...

Rika, eve dönüş yolunda Tokyo Kulesi'nin, nedense içya-ğına bulanmışçasına parladığını gördü. lçyağı dışarı fışkırıyor ve bahar gecesini aydınlatan ışık huzmelerine dönüşüyordu.

[1]

Op.)Hanami. japonya'da baharda kısa süreliğine çiçek açan sakura ağaçlarını seyrederek kiraz çiçeklerinin altında alem yapma geleneği vardır. -çn

[2]

Fransız mutfağından bir tür balık çorbası. -çn

[3]

(Lat.) Sebastes inennis. -çn

[4]

halk tiyatrosu. -çn

5

Japonya'nın önde gelen ekonomi gazetesi. -çn

14

Akşamlan hava soğuduğundan, Rika henüz trençkotundan vazgeçemiyordu. Ama incecik bir örgü kazağın bile insanı hafif terlettiği bir mevsimdi.

166 cm, 59 kg. Bu habere başladığından itibaren on kilo almıştı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın giysi seçimleriyle zayıf gö-rünemediğinden, bari sevdiği şeyleri giymeye karar vermişti. lndirimlerde aldığı ama kendisini fazla çıtkırıldım gösterdiğini düşündüğünden şimdiye kadar üstüne bir kez bile geçirmediği, yeşil elmalı sorbeyi andıran renge sahip kazağı bugün giymiş ve annesinin ona verdiği broşu takmıştı. Uyku süresi her zamanki gibi yetersiz olmasına rağmen cildi ve saçlarının neminin yerinde olması, sağlıklı beslenmesinden mi kaynaklanıyordu acaba?

Pencereden dışarıya bakan Yamamura konuşmaya başladı:

"Burası, çiçek sefası için ideal bir lokasyon gördüğünüz gibi. Hemen yakındaki çarşıda leziz garnitür ve meze satan dükkanlar da var. Sadece oraya uğrayıp alarak hemencecik ziyafet sofranız hazır. Yemek yapmanıza gerek olmadan. "

Tam önlerindeki tamamen açmış kiraz çiçeği ağacından düşen taçyaprakları, klimadan çıkan sudan oluşmuş balkondaki birikintiyi örtercesine boşluksuz olarak üst üste yığılmıştı. lşin aslı, kiraz çiçekleri tahmin edilenden hayli geç açtığından mart ayının sonlarında art arda sıralanan, iş bağlantılarıyla gittikleri çiçek sefaları da sönük geçmişti.

Bir süre ikisi de bir şey söylemeden aşağıdaki parka baktılar. Kiraz çiçeği ağaçlarıyla çevrili alanda çocuklu pek çok aile, küçük örtülerin üstüne sıraladıkları tavuk çöp şiş ve bento kutularıyla çiçek sefası yapıyordu.

Otuz yıllık bir binada, açık mutfaklı salon ve üç odası bulunan bir daire. Sıkıca döşenmiş kare şeklindeki zemin karoları, ilkokuldaki müzik odasını hatırlatmıştı Rika'ya. Tozai Hattı'ndaki istasyondan epey uzakta, yürüyerek on beş dakika mesafede. Fakat emeklilik yaşını beklemeden işi bıraksam bile bu fiyatı sorunsuz olarak ödeyebilirim. Binanın bir yerlerinden yanık

bir sos kokusu geliyordu. Rika'nın zihninde belli belirsiz olan bir konut edinme planının aniden gerçekliğe bürünmeye başlaması, büyük ölçüde karşısında duran Hatoko Yamamura'nın yeteneği sayesindeydi. Kadının onun için önden hazırladığı katlanır tipteki ince terlikleri giyen Rika, deminden beri evin içinde yavaş yavaş dolaşıyordu. On hasırlık salona bakan ada tezgahlı bir mutfak ve küçük olsa da üç ayrı oda vardı.

Rika, Yamamura adlı kurbanın Kitamura'dan aldığı aile bilgisine dayanarak, girişine konmuş bir su sebilinin çıkardığı fışır fışır seslerin yankılandığı, Nişi-Şincuku'daki ince uzun bir binanın üçüncü katında bulunan emlak ofisine gelmiş ve kadının adını vermişti. Yamamura'nın işinde çok iyi olduğunu duymuştu. Genç bir erkek çalışana, tek başına bir kadının kalıcı olarak yaşayacağı, mümkün olduğunca oda sayısı fazla olan bir yer aradığını söylüyordu ki içeriden kadın gelmişti. Sebilden aldığı sıcak su ve ince toz haline getirilmiş yeşil çayla yaptığı açık çayı Rika'ya ikram etmişti. O zamandan beri, Rika iş aralarında fırsat buldukça dört günde bir falan görüşmeyi sürdürmüşlerdi. Bugünkü, üçüncü görüşmeleriydi.

Gerçek adını vermiş, bir yayınevinde çalıştığını söylemişti. Medya mensubu olduğunu açıkladığında bile Yamamura öyle pek şüphelenmiş bir görüntü sergilememişti. Muhtemelen bunun sebebi, bu emlak meselesinin Rika'nın gerçekten de aklına yatması ve artık rol yapmıyor olmasıydı.

"İşiniz çok yoğun olmalı. Buna rağmen hakkını vererek yemek yapıyorsunuz sanırım," diyen kadının kesinlikle iltifat edermiş gibi değil, sahiden etkilendiğini gösteren bir tınıya sahip sesi, Rika'yı kendine getirdi. Bir anda fark etti ki salondaki mutfağa girmiş, fırının kapağını açıp kapatıyor; salonda duran Yamamura da ona gözlerini dikmiş bakıyor. lçeri süzülen güneş ışığı, kadının ağzının çevresindeki ince tüyleri ortaya çıkarıyordu.

"Yok, daha yeni öğrenmeye başladım. Ama evet, bunun gibi ateşi iyi bir fırınım olursa çok güzel olur diye düşünüyorum. Ocakta da mümkünse en az üç ağız olmasını istiyorum."

Yamamura ilk bakışta pek dost canlısı görünmese de lüzumsuz laflar etmeden Rika'ya kulak vermiş dinliyor, ihtiyaçlarını anlamaya çalışıyordu.

Belki de bu profesyonel tutumu sebebiyle Rika da temkini elden bırakmaya başlamıştı.

"Yemek kursu mu? Onlar biraz ..." diyerek lafa başlamıştı Yamamura ama hemen ardından, "Neyse yok bir şey," diye mırıldandı. Rika ısrar edince çekingen bir şekilde alçak sesle konuştu:

"Evcimen ve zengin kadınların gittiği bir yer yani."

Sözleri kendini aşağı gören bir havada değildi ama bir tür teslimiyet seziliyordu. Acaba aklına Kajii mi geldi?

Rika, yatıştırıcı bir tonla, "Ben kesinlikle evcimen biri değilim. Sadece yemek düşkünüyüm. Hatta biraz daha ileri götüreyim, kendim için yemek yapmayı seviyorum," dedi.

Yamamura bahane uydururcasına hızlı hızlı konuşmaya başladı:

"Ben yemek yapmıyorum. Hiç yeteneğim yok. Bilhassa annemin vefatından sonra hiç yapmadım desem yeridir. Annem de mutfakta hiç iyi değildi. Dolayısıyla fırın kullanan birini görünce, o kadarcık şeye bile, 'Of!' diyorum ve kendimi çok eksik hissediyorum. "

Bu kadar özel konulardan bahsederken bile yüz ifadesinde pek bir değişiklik olmamıştı. Sert, köpekbalığı derisi gibi pütürlü cildine karşı siyah saçları gayet pürüzsüz ve ıslakmış gibi görünüyordu. Gözleri birbirine yakındı, dudakları ve geniş kanatlı burnunun arası kısaydı. Kalın ve bakımsız kaşları, gözkapaklarına bir karartı veriyordu.

Nedense tüm fotoğraflarında dudaklarını şişirip suratını asıyormuş gibi görünüyordu. Çocuksu yüzlü kurbanla birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Rika, Yamamura'nın annesinin erkek kardeşine karşı aşırı korumacı davrandığını duymuştu ama acaba kadının kızıyla ilişkisi nasıldı? Muhtemelen küçük yaşlardan itibaren aklı başında bir abla olarak kendi işini kendinin görmesi doğal karşılandı ve kimseye şımarmasına hiç izin verilmedi.

Rika konuyu değiştirdi:

"Küçük olsa da sorun değil, oda sayısının böyle olması benim için ideal. Dedem vefat edince annem de benimle birlikte yaşamak isteyebilir hem. Ayrıca çevremdeki insanların da bir sığınma evi gibi kullanması için ideal bir yer. "

"Sığınma evi mi?"

"Evet. Hem erkek hem kadın pek çok arkadaşım yalnızlık çekiyor. Affedersiniz, bu hayli sıradışı bir ihtiyaç, farkındayım. Ama benim bir ev istiyor olmamın temelinde bu sebep yatıyor gibi."

Şinoi'den de "arkadaşım" diye bahsedince Rika kendi kendine şaşırdı. Yine de şu noktada bu söz en uygunu gibi geliyordu. Son zamanlarda onunla tüyo alışverişleri hiç olmamıştı. Hepsini Kitamura alıyordu.

"Çok geçmeden benim de onlara ihtiyacım olacağını düşünüyorum, o yüzden elimden gelirken onlara destek olmak istiyorum sadece. Henüz ortaokuldaydım, annemden boşanan babamı kendi evinde tek başına ölmüş halde buldum. Bu yüzden neticede benim de onun gibi yalnız öleceğimi hissetmekten kendimi alamıyorum. "

"Demek yalnız öldü..." diye mırıldandı Yamamura ve sonra sustu.

Kadın, o dava yüzünden kariyerinden vazgeçmişti. Acaba ben sürekli Sumei-şa'daki işime devam edebilecek miyim? Kajii makalesini yazı dizisi haline getirince editörler masası yolu iyi kötü açılacak gibi görünüyor. Fakat kırklanmda, ellilerimde aynı pozisyonda oturmayı sürdürecek fiziksel gücüm ve azmim olacak mı diye düşününce, ev borcunu ödeyip ödeyemeyeceğim belirsizleşiyor. Bu yazı dizisi tamamlanınca oturup durumu bir gözden geçirmem gerekecek.

"Ben de sizin yaşlarınızdayken o tür şeyler düşünmeye başlamıştım sanının, Maçida Hanım."

Yamamura ince uzun yüzünü hafifçe yana eğdi, aklından bir şeyler geçirircesine. Profilden bakınca kemerli bumuna, asla silinmeyen bir güvensizlik sinmiş gibiydi. Öte yandan her görüştüklerinde Rika'nın ufak ufak onun farklı yönlerini gördüğü anlar artıyordu. Evin ıslak zeminli

kısmını anlatırken kendinden emin bir havayla gözlerini deviriyor, ufak da olsa bir arıza gördüğünde cüretkar bir ifade takınıp ev sahibini sorguluyordu. Şu anda ise kadının bakışlarının hedefinde parkta oynayan bir abla-kardeş vardı.

"Ben şimdi de yalnız yaşıyorum, bundan sonra da öyle olacak. Kırk yaşıma geldiğim sıralarda ömürlük bir ev satın almışım iyi ki. Ev endişesi çekerek geçireceğim zamanı başka şeylere, sevdiğim şeylere ayırabiliyorum şimdi."

Ses tonu soğuk olsa da kadın ilk defa kendisinden böyle ayrıntılı olarak bahsediyordu. Gerçekten de bu gidişle onunla görüşmemin bir haber için malzeme olacağını gizleyerek buradan ayrılmam ve ortadan kaybolmam en iyisi.

"Maçida Hanım, tamamdır," diyen Yamamura'nın gözlerinin derinliklerinde ilham ışıltıları vardı. "Dışarıya tamamen kapalı bir yer olmayacak; serbestçe gelip gidilebilecek; iç yapısı isteğe uyarlanabilecek; insanların orada toplanmasını bekleyeceğiniz bir yerden ziyade herkes için bir kavşak görevi yapacak bir ev arzu ediyorsunuz, değil mi? Evet, tıpkı geleneksel parklarda gelip geçenlerin nefeslendiği, ayakaltı çardaklar gibi bir yer? "

Pencereden hafif bir esinti geldi içeri. Sinekliğe takılıp kalmış birkaç taçyaprağı bir süre rüzgarda hafifçe titreşti, sonunda da süzülerek aşağı düştü.

"Yani bu şekilde bir düşünce kabul edilebilir?" diye mınl-dandı Rika. Yamamura da o esnada pencerenin sürgülü camını kapatmak için hareketlendi.

"Temel olarak ev dediğiniz, çatısı olan; yağmurdan, rüzgardan sizi koruyan bir yer. Orada yaşayanların özgürce nasıl kullanacaklarına karar vermesi, en iyisi bence. Kurallarla kısıtlanmak, sizi tatmin edecek bir mülk bulmayı zorlaştınr. Ben de biraz düşüneyim. Metrekaresi aynı olsa bile güneş almasına ve yerleşim planına göre hayli farklı izlenimler edinebilirsiniz. "

Yemek kursu da emlak arayışı da Rika'nın yaşantısına ciddi şekilde kök salmıştı. Oysa ikisi de işi içindi. Rika, bunun un ve irice doğranmış tereyağını yoğurup yapılan tart hamurunu defalarca katlayıp merdaneyle

açarken, farkına bile varmadan tereyağı parçalarının gözle seçilmez hale gelmesine benzediğini düşündü.

*

"Çoktandır ilk defa yok sattık!"

Rika ofise girer girmez editörünün, burnunun ucu ve ku-lakmemelerinin heyecandan kıpkırmızı kesildiğini gördü. Ma-nako Kajii röportajının kapağında yer aldığı sayı, büyük yankı uyandırmıştı. Okur mektupları ve e-postalarının sayısı görülmemiş düzeydeydi. Yayımlanmasının öncesinden itibaren in-temette gündem olmasından ötürü, normalde Haftalık Şumei dergisini eline almayan yirmili yaşlardaki kadınlar arasında bile popüler olduğu söyleniyordu.

Altı bölümden oluşan yazı dizisinin ilk bölümü, Manako Kajii'nin Niigata'daki yaşantısına odaklanıyordu.

Kajii, Anna'yı gözüne kestiren adamla olan temasını kolay kolay kabul etmemişti, fakat Rika'nın adamın intihar ettiğini söylemesinin hemen ardından yeni bir şeyler hatırlamışçasına dili açılmıştı. "Benzer insanlardık ve birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Fiziksel ilişkimiz vardı da denebilir, yoktu da," diye her zamanki gibi abartılı bir tavır sergilerken dolaylı da olsa gerçeği itiraf etmişti. Mahkemedeki ifadesinde adamdan 'sevgilisinin Tokyolu bir satıcı olduğu' şeklinde bahsetmesine dair de iri siyah üzümlere benzeyen gözleriyle Rika'ya bakarak net bir tavırla, "Muğlak konuşuyordu ve hayallerle gerçekleri birbirine karıştırıyordu. Yine de -belki dünyadan haberi olmayan bir genç kız olduğumdan- bana entelektüel bir yetişkin gibi görünüyordu," demişti.

Rika yarı zamanlı çalışan elemanın çıktısını aldığı okuyucu mesajlarının bir kısmına göz attı.

"Yani millet neden Manako Kajii'ye böyle bir ilgi duyuyor? "

Rika daha ne olduğunu anlayamadan yanında oturan Ki-tamura, başını iki yana sallayıp gözlerini ovuşturmaya başlamıştı. Her zaman bakımlı görünen halinden eser yoktu. Gözlerinde iri çapaklar vardı, saçları uykudan yeni

kalkmışçasına karman çormandı. Şinoi'den aldığı tüyo sayesinde aynı sayıda onun da haberi çıkmıştı. Bir izakaya zincirinin işlettiği huzurevindeki yasadışı atık boşaltma konusu, Kajii'nin özel röportajının ardından en önemli haberdi.

"insanlar muhtemelen yüksek kalorili şeylere aç."

Kitamura'nın yüzünde bu cevaptan tatmin olmamış bir ifade vardı. Rika onu görmezden geldi ve bakışlarını yeniden okuyucu e-postalarına çevirdi. Şimdiye kadar yaptığı işlerin hiçbirine bu denli büyük bir tepki almamıştı ancak Rika bunu gayet doğal karşılıyordu. Gelmesini öngördüğü eleştirilere de şöyle bir göz gezdirdi.

Kendini beğenmişlik falan değildi bu ama Rika'ya tek sebep Kajii'nin bir haber konusu olarak ilginç olması değilmiş gj.bi geliyordu. Muhtemelen zaman harcayıp kendim tamamen ikna olana kadar peşini bırakmadığımdan. Bu çalışma tarzını, bundan sonra da sürdürmek istiyorum. Acaba gelecekte bu işyerinde bunu yapmam mümkün olacak mı?

Yarı zamanlı çalışan elemanın ona seslenmesiyle Rika, genel yayın yönetmeninin kendisini çağırdığını öğrendi. Cam duvarlı şahsi odasına gittiğinde adam ona baktı ve tek bir övgü ya da takdir sözü etmeksizin lafa girdi:

"Yazı dizisinin bölüm sayısını artırabilir miyiz?"

"Kadının anlattıklarını sulandırmak istemiyorum. Planladığımız gibi altı bölümde bitmeli."

Rika'mn kesin bir şekilde bunu söylemesi üzerine genel yayın yönetmeni şaşkınlıkla ince kaşlarını kaldırdı. Rika ilk defa amirinden gelen bir emri böyle reddediyordu.

*

"Minami Hanım, harikasınız! Demek burada öğrendiklerimizin hepsini evde tekrar yapıyorsunuz?" diye sordu suratı kızarmış haldeki Çizu, Hollandaise sosunu aralıksız karıştırırken. Madamın söylediği "kıvamlı" ve

"ince köpüklü" noktaya getirmeyi henüz başaramamış görünüyordu. Deminden beri lıkırdayan sarı sıvı etrafa sıçrayıp duruyordu.

"Öyle iyi yapabiliyor değilim ama beceremesem de bir sonrakiyle devam ediyorum," diye yanıtladı Rika, bir yandan beyaz kuşkonmazların kök tarafındaki sert kısımlarım ayıklarken. Fırındaki tavuktan gitgide enfes kokular yayılıyordu.

Rika, her şeyi Manako Kajii'yle aynı şekilde yapmak istiyordu. Şu iki haftadaki iki derste öğrendiği dört yemeğin hepsini de yapmıştı. Aşağı yukarı üç günde bir işten erken çıkıp Şinoi'nin dairesine gitmiş, her defasında birini yapmayı denemişti. Elinden geldiğince madamın öğrettiği gibi, hiçbir şey değiştirmeden, aslına sadık kalarak yeniden yapmaya çalışıyordu. Kursta dağıtılan tariflerin hepsi de altı kişilik oluyordu. Neredeyse her akşam birilerinin geldiği Şinoi hanesinde servis ettiğinde güzelce silip süpürülecek bir miktar yani. Gerçi ilk pişirdiği portakal soslu kuzu eti iyi pişmemişti, soupe de poisson'da çıkan miktar aşın az olmuştu, krep süzet ise parça pinçik olmuştu. Yine de pes etmemiş, moralini bozmadan ardı sıra gelen yemekleri denemeye devam etmişti. Dün akşam yaptığı beurre blanc soslu denizkestanesini sofraya getirdiğindeyse o ana kadar hiç duymadığı sevinç çığlıkları yükselmişti. Kursta yapılanlardan yediklerim arasında en çok hoşuma giden bu olduğundan yüzümün akıyla çıktım sanırım. Rika bu başarı üzerine heveslenip yeni bir önlük bile almıştı bugün.

Sınıftaki herkes art arda lafa girdi.

"Alkışı hak ediyorsunuz! Öğrenmek için onca çaba göstermeme rağmen ben evde niyeyse hiçbir şey yapmıyorum."

"Ben kısmen teknikleri ve bilgileri kullanıyorum elbette. Buradaki yemeklerden de birini birkaç kez yaptım ama iş hepsine geldi mi, yok..."

"Kocama ve çocuklara Fransız yemeği yapsam ne olacak, değil mi ama?" diyen Aki'nin sözlerine herkes utangaç bir şekilde kıkırdadı.

"Bir gün! Bir gün vakti gelince yapacağım! Sadece henüz ciddiyetle başına oturamadım, o kadar, " diye bağırdı Çizu çığlığı andıran bir sesle. Sonra da

artık çırpmayı bırakıp bitkin düşmüşçesine masaya yaslandı. Bir kahkaha koptu. Madam, "Bak sen şuna," dercesine gülümsedi ve kaynar suya beyaz kuşkonmazları batırdı.

"Hepiniz Minami Hanım'ı örnek alın. Öğrendikten hemen sonra pratik yaparsanız, çabuk ustalaşırsınız... Kuşkonmazın en önemli özelliği aroması olduğundan fazla haşlamamaya çok dikkat edin lütfen."

Rika usulca yanındaki kadının harcadığı efordan kızaran kulağına fısıldadı:

"Çizu Hanım, şey, geçen gün anlatmıştınız ya, hani o zamanki konuyu... Hindiyi hangi tarifle pişirecektiniz acaba? Fransız yemekleri kitabında göremedim de..."

Kadın, terden boynuna yapışan saçından kurtulmaya çalıştığından herhalde, başını sertçe iki yana salladı ve isteksizce yanıtladı:

"Hocaya sorun, o biliyordur. "

Rika bu defa bezeyi çırpmaya yardım eden madama göz ucuyla baktı. Şimdi sorulmazdı. Dersin bitip de öğrencilerin eve dönüş hazırlıklanna başlamalarını bekleyip, o zaman kadına sessizce sordu. Madam, "hindi" lafını duyunca narin omuzlarını hafifçe kaldırdı, bakışları bir süre uzaklara daldı. Eminim ki o günkü olayları hatırlıyor şu anda.

"Kadın üniversitesinden bir sınıf arkadaşım var; kocasının işi sebebiyle uzun yıllar Amerika'da yaşadı. Onların yemeklerini ailesinin damak tadına uygun hale getirecek değişiklikler yapmak ve ürünlere erişimin şimdikinden çok daha zor olduğu bir dönemde oradaki malzemelerle Japon yemekleri pişirmek için çok uğraşırdı. Ondan öğrendiğim bir Şükran Günü hindisi tarifini kullanırız diye düşünmüştüm. Aslında ben de sadece bir kez yaptım. Defterimde var, hatta onu çıkarıp herkese göstermiştim. Yanlış hatırlamıyorsam o sırada zaten..."

Madam, Kajii'nin tuhaf davranışını anımsadığından mıdır ne, hafifçe suratını astı. Kadının şüpheye kapılmasına fırsat vermeden Rika hızlı hızlı konuşmaya başladı:

"Affınıza sığınarak o notlannızı almam mümkün müdür acaba? "

"Olur tabii... Dilerseniz defteri toptan ödünç vereyim. Çok uzun, hepsini yeniden yazamazsınız. ladenin de acelesi yok, ne zaman isterseniz. "

Madam tereddüde yer bırakmaksızın duvara sabitlenmiş kitaplığa yöneldi. Oradan alıp hemen Rika'ya uzattığı metot defterinin her tarafında kahverengi yağ lekeleri vardı. Buğulama ve Çin yemeği tarifleri içeren dergi kupürleri sıkıştınlmış, püf noktalarına benzer şeyler çalakalem yazılmıştı. Madamın son derece içten bir şekilde dünyasının merkezinden bir şeyleri ona sunmasıyla, suçluluk hissi Rika'nın yüreğinin yumuşak tarafına pençelerini geçirdi.

Yemek yapmayı seven bir kadına, onunla özdeşleşmiş özel yemeğinin tarifini sormak, onu zayıf noktasından vurmakla eşdeğer ya hani... Kısacası ben sürekli yasak hamleler yapıp durdum bu haberin peşindeyken. Rika eninde sonunda bunun bedelini ödeyeceğini düşünerek defteri çantasının içine sokuverdi.

*

Rika, haber araştırması kapsamında yapmayı deneyeyim, diye düşündüyse de hemen vazgeçti. Zaten madamın defterine göre yaklaşık beş kiloluk bir hindiyi çözdürmek bile tam üç gün alırdı. Pişirmeden önceki gün ön hazırlıkları yapıp o gün de üç saat boyunca gözünü üstünden ayırmadan fırınlamak, ertesi gün ise kalan kemikleri haşlayarak suyuna çorba yapmak, kalan etle de sandviç ve graten yapmak gerekirdi. Yani beş gün sürecek büyük bir işti ve Rika neresinden bakarsa baksın dergideki işiyle aynı anda idare edilebilirmiş gibi görünmüyordu.

Hindinin özenle temizlenmiş karın boşluğuna taşlık, yürek, ciğer ve boyun gibi kısımların konduğunu öğrenmişti. Kendisi öldürülse, kesilip içindekiler çıkarılsa, temizlendikten sonra iç organları ve boynu oraya doldurulsa... Böyle bir şeyin hayali bile bir anda Rika'nın iştahını kapattıysa da o iç organlar, kestane, çamfıstığı ve yapışkan pirinçle hazırlanan iç harcı, ister istemez ağzını sulandırıyordu. Boynu haşlayarak yapılan gravy sos -ki adını çeviri romanlarda hep görüyorum-içimi pır pır ettiriyor.

Bu akşam Şinoi hanesinde her zamankinin aksine kimseler yoktu. Rika, masanın üstündeki defteri kapattı ve mutfağa yürüdü. Buzdolabının rafından yumurta ve tereyağı aldı, sebze çekmecesinden de beyaz kuşkonmaz çıkardı. Unutmadan, evvelki günkü derste öğrendiklerinin pratiğini yapmak istiyordu. Saat çoktan gece ikiyi geçmişti. Bir saat içinde yer yatağına girip dört saat uyuduktan sonra da devlet dairelerinin çoğunun bulunduğu Kasumigaseki semtine gitmesi gerekiyordu.

Tereyağını ufak bir tencerede eriteceğim ... Altın rengini almış parıldayan tereyağını benmariye koyup ısıttığım ve hafifçe çırptığım yumurta sarıları ve sirkeye sicim gibi akıtarak ekleyeceğim ... Çırpıcıyla hiç durmadan karıştırıp benmarideki kabı sıkça döndüreceğim ... Çizu için çok üzülmüştü ama onun çabalarını yanda durup seyretmesi sayesinde daha ilk aşamada incecik yumurta köpüğü yapmayı başardı. Elleri bileğinden itibaren kendiliğinden hareket etmeye, adeta vals yapmaya başlamıştı.

Sevgililer Günü için quatre-quarts yaparken bunu öğrenmişti. Bu asla bitmeyecekmiş hissi veren dönüşlerin sonunda onu bekleyen, ne hiçbir şeyin değişmemesi ne de buharlaşıp yok olmasıydı. Emülsiyona dönüşecekti.

Şayet Kajii'den bir türlü gözlerimi ayıramazsam... Bir türlü etrafında dönmeyi bırakamazsam ... O zaman belki de yapmam gereken, onun beni silkip atamayacağı şekilde soğukkanlılıkla hem bedenimi hem de ruhumu hazır tutup tüm mantığımı kullanarak o kadının dolgun göbeğine tırnaklarımı saplamak olmalı.

"işte oldu," diye mırıldandı Rika, çırpıcıyı yukarı kaldırdı. Kıvamlı bir akışkanlığı ve sıcak bir tonu olan parlak sarı sos, öyle pürüzsüzdü ki, adeta kaşmir gibiydi.

"Kimse yok mu bugün?"

Evin giriş kapısının açılma sesiyle birlikte ayakkabı sayısından çıkarım yapan Şinoi'nin cana yakın sesi duyuldu. Sonrasında da banyodan bir gargara gürültüsü geldi.

"Yuu, şirkete yeni girenler için yapılan hoşgeldin partisinde, Kitamura sizin verdiğiniz tüyo üzerinden yaptığı haber peşinde koşturuyor, Reiko da bu akşam dışarıda olacakmış. Nereye gittiğini bilmiyorum ama Ryosuke Bey'le yemek yiyor olabileceğini düşünüyorum. "

"Demek öyle," diyen Şinoi başını salladı. Sonunda Rika'nın görüş alanına girmişti. Takım elbisesinin ceketini duvardaki askıya astı. Son zamanlarda eskisi gibi sigara kokmuyor artık.

"isterseniz buyurun yiyin. Hollandaise soslu beyaz kuşkonmaz."

Rika, en ince detayına kadar düşünüp yemeği içinde bir tablo gibi düzenlediği tabağı, düşük karbonhidratlı bir birayla birlikte masaya götürdü. Masada oturan Şinoi, "Elinize sağlık, çok teşekkürler," dedi. Birasını yudumladı, serin bir nefes verdi, çatalını eline alıp kuşkonmaza nazikçe batırdı. Hemencecik ağzına götürdü, ademelmasının aşağı yukarı hareketi eşliğinde iyice çiğnedi.

"Hım, çok iyi olmuş. Nasıl desem... bahar tadına sahip," dedikten sonra utandığından belki Şinoi, Rika'yla göz göze gelmekten kaçınarak güldü. "Bunu söylemem ayıp kaçacak belki ama gerçekten de kendinizi çok geliştirdiniz bence. Şimdiye kadarkiler, tarifi uyguladığınız hissi veriyordu, bu defa ise 'Tam Maçida Hamm'a has bir lezzet' dedirtiyor. "

"Aa, 'bana has lezzet' mi? Nasıl yani?"

"Güçlü ve iddialı, ama bir o kadar da incelikli. Neden bilmem ama insanın hiç bıkmayacağı bir tadı var. "

"Aslını sorarsanız bu seferlik tarife bir şey ekledim. Şöyle azıcık doğal bir tatlılığı olsa diye düşünüp bal koydum. "

"Demek bal var!" dedi Şinoi, hayranlıkla başını sallayarak. Çatalım bir diğer kuşkonmaza geçiriyordu bir yandan da.

"Manako Kajii'nin etkisiyle sadece klasik ağır yemekler yiyordum ama bu aralar kendi tercihlerimi anlamaya başladım. Genelgeçer yemeklere

ekstradan bir baharat, ekşi, acı falan katmak bana güzel geliyor. A, bir de az malzemeli basit yemekleri seviyorum. "

"'Kendi tarzın' dedikleri şey işte. Bu arada Manako Kajii yazı diziniz, çok iyi. Kadının bakış açısı ve düşüncelerini olduğu gibi aktarırken bu davanın temelinde yatan arka planı da güzelce veriyor. Her şeyden önemlisi de haftalık dergi yazısı boyutuna rağmen insanın daha fazla okuyası gelen bir tada sahip, cidden çok ilginç. Bu da o 'size has lezzet'ten sanırım."

Rika utanmıştı. Adamın yüz ifadesine baktı emin olmak için.

"Aslında Reiko benden çok daha iyi aşçıdır. "

Şinoi, "Öyle mi," dedi, bir yandan da kuşkonmazını bolca sosa buluyordu.

"Reiko demişken, yüzünde sizinle konuşurken biraz da olsa bir yumuşama oluyor, kendini bırakıyor. "

"Ben de onunla vakit geçirmeyi seviyorum. Fazla ağırbaşlı görünüyor ama bir o kadar da eksantrik biri, o yüzden de konuşacak konumuz hiç tükenmiyor. Pek çok farklı bakış açısı edinmemi sağlıyor. Kendisinin ne kadar dar bir açıdan baktığı düşünülecek olursa bu çok acayip aslında."

Karşılıklı kıkırdamaktan kendilerini alamadılar. Ona neden yakın hissettiğimi artık anlıyorum. Hoşlandığımız şeyler benzediğinden ve ona güvenebileceğimi hissettiğimden.

"Haklısınız. Öylesine dar görüşlü biri olmasına rağmen Reiko'yla birlikteyken dünyamın genişlediğini hissediyorum ben de."

Ansızın Rika'nın gözleri doldu. Bu şekilde kendi can dostuna olan sevgisini birileriyle paylaşacağı anı hep beklemişti. Gençliğinden itibaren Reiko'yla geçirdiği güzel anlar arttıkça içinde bir yerlerde bir huzursuzluk da artmıştı. Sürekli onu gözünün önünde tutmak istese de bu mümkün değildi. Onun az sayıda da olsa anlaşılması zor yanları bulunan gerçek güzelliğini benden başka kim anlayabilir ve şefkatle koruyabilir, diye kaygılanırdı Rika. Ryosuke'nin, Reiko'nuri neşeli ve dürüst yanını sevip onun karanlık yanının farkına bile varmaması, belki de adamın kendince sevme şekliydi ama

bunun Reiko'yu iyice köşeye kıstırdığını söylemek de mümkündü. Rika, Reiko'nun kontrolden çıkma eğilimi, benmerkezciliği ve iç acıtan derecedeki dürüstlüğünü, üçüncü bir kişiyle böyle hafiften gülerek paylaşma isteği duyardı.

"Ben, hala evliliği çok iyi anladığımı söyleyemem. Fakat -çapkınlık yapmak ya da evlilik dışı bir ilişki yaşamak anlamında söylemiyorum- insan sığınacak bir yere sahip olursa sıkıntıya düşmez gibime geliyor. Bunalıp köşeye sıkıştığı bir akşam kendini dışarı atıp bir kahve içebileceği bir yer. Oradayken kocası gelip onu alır mesela, yetmez mi? Evlenip aile olunca illa her şeyi paylaşmak gerekmiyor, değil mi?"

"Bunu duymak bana da biraz cesaret verdi şimdi. Son zamanlarda aklımda bu var... Kızımla görüşmeyi deneyeyim diyorum..." dedi Şinoi, şimdiye kadar Rika'ya hiç göstermediği mecalsiz bir ses tonu ve yüz ifadesiyle. "Aslında boşanırken onunla serbestçe görüşmeme izin verilmesi koşulum vardı. Bir kez beni reddetti, kalbim kırıldı. Ondan sonra haberlerini sadece eski karımdan alır oldum. O zamanlardaki gibi mükemmel bir baba olma çabasına falan girecek değilim. Aklına estiğinde bir anda beraber bir kahve içmeye gelebileceği biri olmayı hedefliyorum. Sizlerle birlikte burada yemek yer oldum ya, azıcık bile olsa birileriyle vakit geçirmenin nasıl bir şey olduğunu anladığımı zannediyorum. "

Rika onaylarcasına başını defalarca sallarken çok yakında artık bu dairede bir araya gelemeyeceklerini fark etti. Herkes kendi mekanına dönecekti. Şinoi'nin bu daireyi elden çıkarması da iyi olacaktı zaten. Ben de hayatımın yeni bir dönemine yönelmeliyim. Mahzun hissetsem de herkesi kendine uygun yeni gelişmeler bekliyor, eminim. Ondan önemlisi...

Rika onlardan ayrılmaktan ziyade fırın ve pişirme ekipman-lannı kullanamayacağına üzüldüğünü fark etmişti. Kendini kötü hissetti. Şinoi burayı elden çıkarırsa onlara hindi ikram etmesinin yolu tamamen kesilecekti. Reiko'nun evinde pişirmesi imkansız değilse de içi doldurulmuş, altı kiloya yakın bir hindiyi taşıyarak Den-en-toşi Hattı'nda sarsıla sarsıla gitmek ve bu yemeği ilk defa çiftin evinde yapmak konusunda isteksizdi.

Rika yerinden kalktı, açık mutfağa yöneldi ve tencereyi ateşe koydu, suyu kaynattı. Büyük kabarcıkların suyun yüzeyinde belirip kaybolmasını seyrederken Kajii'nin hindiye öylesine şiddetle karşı çıkmasının sebebi zihinde yavaş yavaş şekillenmeye başlamıştı. Fıkır fıkır kaynayan suyun içinde beyaz kuşkonmazlar adeta boğuşuyor, aşağı yukarı hareket edip duruyordu.

"Eğer biraz daha isterseniz hiç sorun değil. Size ikinci bir porsiyon yapanın hemen. "

Muhtemelen aklım burada değilmiş gibi bir ifade var yüzümde. Şinoi Bey, hiç konuşmadan bana gözlerini dikmiş bakıyor. Yanlışlıkla fazla haşladığı ikinci parti kuşkonmazlar, pofuduk olmuştu ve belli belirsiz bir bahar esintisi tadı geliyordu.

*

"İnsanların çok boş vakti var belli ki. Bana bu kadar mı kafayı takmışlar böyle? "

Kadın rahatsız olmuşçasına bunu söylese de gözlerinde sevinç pınltıları vardı. Rika, röportajın yayımlandığı sayının yok sattığını söyleyince, Kajii tıpkı bir çocuk gibi neşelendi, cezaevinin içindeki büfeden kendisine saklamak üzere satın aldığı Haftalık Şumei'yi kaldınp gösterdi. Rika, kadının kendi bulunduğu sayfayı açacağını sandı ama o nedense genç bir aktrisin renkli fotoğrafını açıp, yüzünü buruşturdu. "Bu kız da pek bayağılaştı, değil mi? Bu gidişle yakında düşüşe geçer, " dedi buruk bir şekilde. Yirmi yaşındaki o aktris; kolsuz, beyaz, hoş bir elbise giymiş; gördüğü ve işittiği her şeyden etkileni-yormuşçasına berrak gözlerini faltaşı gibi açmıştı.

"Bugün başka bir konuyla ilgili olarak buraya geldim. Salon de Miyuko'da fınnlanmış hindi yapmaya karşı çıktığınızı ve oradan kaçıp gittiğinizi duydum. Neden öylesine rahatsız olduğunuzu da sonunda anladım. "

Kajii, Rika'ya baktı. Gözbebeklerinde Rika'nın daha önce sadece bir kez gördüğü bir titreklik belirmişti.

"Sadece sizmişsiniz değil mi, Salon de Miyuko'da öğrendiği yemekleri her defasında kusursuz şekilde evde yapıp ustalaşan?"

Salon deMiyuko'ya gitmekte olduğumdan, Yamamura Hanım'la temasım olduğundan açıkça bahsetmedim ama onu tanıdığım kadarıyla Kajii bunları çoktan fark etmiş olsa gerek.

"Beş kiloluk bir hindiyi pişirdiğinizde, yaklaşık on yetişkin için yemek olur herhalde, değil mi?"

Rika bir taşla iki kuş vurarak röportaj yapacağı biriyle olan görüşmesini öyle ayarlamıştı ki bugün öğle yemeğini Balzac'ta yemişlerdi. Vaktiyle Salon de Miyuko'nun dersliği olarak kullanılan restoran mutfağını da şöyle bir görmüştü. Oranın hem sahibi hem şefi gibi görünen geniş omuzlu, beyaz saçlı adam, genç bir aşçının uzattığı sütlükteki sosun tadına bakıyordu. Her tarafı cilalı, devasa fırınlara sahip, zeminde su giderleri bulunan geniş mutfak. Sarsılmaz bir kale gibi görünen bu mekanın, bir tek kişinin gücüyle darmadağın olması da, yani ne bileyim...

"lkinizin bir şekilde yiyip bitireceği boyutta, yavru bir hindi bulmanız imkansız değildi aslında ama öyle yaparsanız donuk hindiyi çözmek için gerekli zaman ve pişirme süresi de değişirdi. Farklı bir süreçle farklı bir yemek ortaya çıkardı, değil mi? Tıpkı size öğretildiği gibi, madamın kusursuz reçetesine göre yapmak isteyen birisiniz ne de olsa. Sizin gibi kuvvetli iştaha sahip biri için bile on kişilik yemeği tüketmek imkansız olurdu. "

Kajii, Rika'nın özgüvenini sarsacak derecede tepkisiz bir duruş sergiliyordu.

"Sizin öylesine rahatsız olmanızın sebebi, hindinin nasıl pişirileceğini öğrenseniz bile kendi başınıza yapma fırsatına asla sahip olmayacağınızı şıp diye anlamanız değil miydi? Diğer öğrencilerin kursta öğrendikleri tarifleri yapmıyor olması, akıllarında hep 'bir gün' olmasından dolayıydı. Hepsi de, 'bir gün' herkes toplandığında, doğru zaman geldiğinde yapanın, diye düşünüyordu. O yüzden de hiç yapmıyorlardı. Oysa size göre 'bir gün' yoktu. Küçüklüğünüzden itibaren hiç olmamıştı. Ne kadar iyimser

davranmaya çalışsanız da şu an gözünüzle gördüğünüz, kesinlikle hemen elinize alabileceğiniz şeyler dışında hiçbir şeye inanamıyorsunuz siz."

Rika sustu ve Kajii'ye baktı. Elinden geldiğince kadının zihnine ulaşacak şekilde, tıpkı madamın öğrencilere bir şey anlatırkenki tarzıyla konuştuğunu fark etti.

"Ne yaparsanız yapın, ne kadar uğraşırsanız uğraşın on arkadaşınızı evinize davet etmeniz imkansızdı. Çok sayıda hayranınız olsa da evlilik sitelerinde tanıştığınız erkekleri bir yerde toplamanız mümkün değildi ne de olsa. Görüştüğünüz adamlardan biri ve kız kardeşiniz, yani toplam iki kişiyle sınırlıydınız o dönemde. Ama hayır... Birlikteyken pek çok yalan söylediğiniz bir adamı ailenizle tanıştırırsanız sıkıntı çıkabileceğinden, o kadarı bile sizin için imkansızdı muhtemelen. "

Rika dikkatle Kajii'ye baktı. Kadın sanki gülümsüyor gibi görünüyordu.

"Belki de tüm bunların sebebi, bireyselliğiniz ve yeteneklerinizi sergileyebildiğiniz tek yerin erkeklerle buluştuğunuz sıralar olmasıdır. Ya da o 'bir gün'e inanabileceğiniz serbesti ve rahatlığınız olsaydı keşke, her şey daha güzel olabilirdi. Hindi dolması yapıp ikram edeceğiniz bir ortamınız yoktu. Bunun farkına vardığınızda nefesiniz daraldı, gidecek hiçbir yeriniz yokmuş gibi hissettiniz; kendi geleceklerini idrak etmekten yoksun o öğrencilerden nefret ettiniz, bir an önce Balzac'ın mutfağını terk etmezseniz dayanamayacağınızı hissettiniz, değil mi? Kendiniz olabildiğiniz tek yer o kurstu ve oraya artık gidemeyeceğinizi anladığınızda her şey üstünüze üstünüze gelmiş olmalı?"

Kajii gülümsedi. Şimdiye kadarki derinliklerinde ne olduğu anlaşılmayan alaycı gülüşü ya da özlemle eskiyi anan bir gülümseme değildi bu. Sanki sabah erkenden okul yolunda karşılaştığı sınıf arkadaşı omzuna eliyle hafifçe vurunca şaşkınlıkla gülen bir liseli kızınkini andıran sebepsiz bir coşku haliydi. Çizu Hanım'ın ne dediğini şimdi çok iyi anladım. Bu kadın kesinlikle çok şirin.

"Çizu Hanım sizin yemek yapmakta çok hünerli olduğunuzu söyledi. Yoksa sizin arkadaş olabileceğinizi düşündüğünüz tek kadın, o mu?"

Rahat bir tavır ve tatlı bir sesle Kajii nihayet konuştu:

"Neden bahsediyorsunuz? O da kimmiş, hiç tanımıyorum. Adını bile duymadım. "

Salağa yatarak neşeli bir havayla başını düşünürcesine hafif yana eğmişti. Fakat lafının sonuna doğru sesi inceden titredi, gözleri doldu. Rika, kadının yumuşak dudaklarının sıkıca gerginleştiğinin farkındaydı. Bunun sonrasında o hoş pembe, mora döndü. Teni de koyulaşmıştı. ,

"'Bir gün' vakit ayırıp uğraşıp fırında hindi yapacağım. "

Rika artık üstüne gitmekten vazgeçmeye karar verdi.

"Ben sizin öyle çok yalnız olduğunuz kanısında değilim. Eğer ben o hindiyi pişirecek olsam on kişi çağırabilir miyim acaba diye düşününce... arkadaş ve aile çevrem geniş değil. Zaten şu anda yaşadığım dairenin ne öyle büyük bir fırını ne de on kişinin sığabileceği alanı var. Koltuk da yetmez, tabak çanak da. Bu tür bir yemeği hakkıyla pişirmeyi başarabilecek kişiler sadece küçük bir azınlıktır. Yine de geniş bir daire kiralayabilirsem ve insanları bir araya toplayabilirsem yapmayı deneyebilirim. O zaman, şayet aklanıp serbest bırakılmış olursanız... " Bir anlığına Rika'nın ağzı dili tutuldu ama sonra cesaretini toplayıp başladığı lafı bitirmeye karar verdi. Yamamura Hanım'ın bana gösterdiği parka bakan o daire gö.zümün önünden gitmiyor. " ... yapacağım hindiyi yemeye gelin mutlaka, olur mu?"

Manako Kajii artık dayanamazmışçasına gözyaşlarına boğuldu. Rika o çarpık gülümsemenin ağlamaya bir girizgah olduğunu anladı.

Timsah gözyaşları değildi. Burnunu çekiyor, art arda dökülen yaşlarını elleriyle tutmaya çalışıyordu. Parmaklarının arasından kan çanağına dönen gözleri, şişen gözkapakları ve iri damlalar halinde akıp giden gözyaşları görünüyordu. Kadın uzun süre acısını hissettiren şekilde hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam etti.

Akrilik panel olmasaydı, çantamdaki mendili uzatırdım ona. Kadına hiç uymayacak, sert, kaba saba bir havlu kumaştan yapılmış olması Rika'yı

biraz utandırdı. Bir sonraki izin günümde şık bir mağazaya gidip Kajii'nin hoşuna gidecek, birkaç tane çiçek desenine bezenmiş mendil alayım bari.

15

Bu üç basamaklı numarada, uğurlu olduğu söylenen iki rakam arasında ölümü sembolize eden rakam bulunuyordu.

Rika, sabahın erken saatlerinden itibaren yan zamanlı çalışan üç üniversite öğrencisini sıraya dizmiş, yanlarına da Kitamura'yı katmıştı ama kuranın çıktığı tek kişi nihayetinde Rika olmuştu. lşi gereği bu tür kuyruklarda sayamayacağı kadar çok defa bulunmuşsa da bu denli merakla aranan bir giriş bileti ilk defa ona isabet etmişti. Sadece altmış beş yerin bulunduğu mahkeme seyir kurası için hafta içi olmasına rağmen üç yüzden fazla kişi sıradaydı. Bu bağlamda kurayı kazanınca Rika, Manako Kajii'yle arasında bir tür bağ olduğunu düşünmeden edemedi.

Medyada "KajiMana Kızları" lakabı takılan, kıyafetleri Manako Kajii'ninkilere benzeyen ve pek de genç olmayan bir grup kadın Rika'nın gözüne çarptı. Hepsi de açık mavi ya da uçuk pembe elbise ve hırka giymişti; bakımlı saçları fiyonklu tokalarla kısmen toplanmıştı.

Kaldırımın iki yanında salınan ağaçlardan yeni yeşeren yaprakların kokusu yayılıyordu, aralardan da gün ışığı süzülüyordu. Mayıs ayı henüz başlamış olmasına rağmen hava açık ve kuruydu, yaz mevsimi hissi şimdiden güçlüydü. Kitamura ve diğerlerine teşekkür edip arkalarından bakarak metro girişinde kaybolmalarını seyrettikten sonra Rika mahkeme seyirci biletini sıkıca tutarak Tokyo İstinaf Mahkeme binasının giriş kapısından geçti. Asansör, kadın-erkek giriş biletini kazananlarla hınca hınç doluydu. Gidecekleri kata ulaştıklarında hep birden asansörün dışına hücum ettiler, uzun bir kuyrukta bekledikten sonra eşyaları kontrol edildi. Tıpkı havalimanındaki gibi bir atmosfer var, diye düşündü Rika. Elinde sadece bir not defteri ve kalemle mahkeme salonu önünde uzanan sıraya girdi. Kol bandı takmış basın mensupları, özür dilercesine eğilerek kuyruktakilerin gözünün önünden geçip duruyordu.

Ahşap görünümü verilmiş kapılar açıldı ve sıra, yavaş yavaş içeriye doğru ilerledi. Basının kullanması için mahkeme salonu fotoğrafları çekilirken,

dileyenlerin dışarıda beklemesine izin verilmişti. Rika bir anda boşalan koridorda durdu, pencereden dışarı, o salınan yeşilliğe baktı.

Birinci derece mahkemeden sonra bir yıl geçmesine ve medyanın hararetinin önemli ölçüde azalmasına rağmen, salon kapasitesinin neredeyse beş katı izleyici bileti talebi, hala popüler olduğunu gösteriyordu. Rika'nın dün sona eren yazı dizisinin etkisiyle davaya ilgi yeniden artmıştı. Şirkette daha şimdiden bunu romanlaştırma muhabbeti almış yürümüştü.

Altıncı ve son bölümde Kajii'nin Salon de Miyuko yemek kursunda neler hissettiği, nasıl davrandığı, nasıl incindiği, gözaltına alınıp tutuklanma süreci ve şu anki düşüncelerine değiniliyordu.

Rika kendisinin yemek kursunda görüp işittiklerinin hepsini bir süreliğine unutup anlatıyı Kajii'nin bakış açısından yeniden kurmuştu. Kadının ağzından duyduğu kurs ortamı gerçekte olduğundan çok daha gösterişli, öğrenciler ise son derece kayıtsız tavırlıydı. Rika takma isim kullanarak birkaç defa derslere gittiğini açıklayıp Çizu'nun adını geçirdikten sonra bazı sorular sorduğundaysa Kajii'nin anlattıkları olumluya dönmüştü. Bir süre konudan saparak şuradan buradan bahsettiyse de sonunda kurstayken iyi ve rahat hissettiğini kabul etmişti. Madam ve öğrencilerden bahsederken de her zaman hemcinsleri hakkında ileri geri konuşan Kajii'nin üslubu biraz yumuşamıştı.

"Onlara birçok soru sorardım. Tüm içtenliğimle yaklaşmaya çalışırdım," dese de kinci bir yüz ifadesi takınıp onları yermekten de geri durmuyordu. "Derse öğrendiklerinin pratiğini yapıp gelen sadece bendim. Bence hiçbiri gerçekten de yemek pişirmeyi öğrenmek için gelmiyordu oraya. Kocalan ya da sevgililerini hiç de önemsemediklerini düşünüyorum. Soğuk nevaleler! "

Rika onunla aynı fikirdeymiş gibi davranınca kadının dili iyice açıldı. Kajii'nin oradaki kadınlara karşı belli bir sempatisi olsa da kafalarına göre menüye karar vermelerine tepesi atıp sınıfı terk etmesine kadar olan süreci Çizu'dan duyduğu içerikle neredeyse örtüşen bir şekilde kayda geçirebildi. Rika böylece kamuoyunun o kurstakilere karşı önyargılannı biraz bile olsa silmeyi umuyordu.

Seyirci koltuklarındaki yerini aldığında Rika çevresine bakındı. Kendilerine ayrılmış yerde oturan savunma avukatı ve savcının her ikisi de karşı taraftakilerin merakını kırmayı he-deflercesine, hiçbir şey okunamayan gözlerle karşılarına bakıyordu. Rika gözleriyle Yamamura'yı aradı fakat göremedi. Şu aralar emlak arayışı, durma noktasındaydı. Var gücüyle ona ev arıyor olmasından ötürü Rika, kadına karşı hissettiği suçluluk duygusuna yenik düşmeye başlamıştı. Yamamura'yı görmek için bakınırken etrafta pek çok kadın olduğu Rika'nın gözüne çarptı. Yazarlar ve muhabirler, her yerde tanıdık yüzler görüyordu. Sanki kendisi dahil hepsi, Kajii'ye haksızlık etmek için bir araya gelmiş gibi bir hisse kapıldı. Hafiften buruk bir tat genzinden tüm vücuduna yayılıyordu.

Sonunda hakimler mahkeme salonuna girdi ve heyet baş-kanının duruşmanın başladığını ilan eden sesi yankılandı. Tüm salonda büyük bir heyecan dalgası oluştu. Elleri kelepçeli haldeki Kajii, soldaki kapıdan gardiyanlar eşliğinde içeri girdi. Rika rahat bir nefes aldı. Kajii'den duruşmaya katılmaya niyetli olduğunu duymuştu duymasına ama sanığın istinaf duruşmasına katılma zorunluluğu bulunmadığından gelmeyebi-leceğine dair bir hissi de vardı. Mahkeme heyeti başkanı adını sorduğunda, kadın neredeyse duyulmayacak kısık bir sesle, "Manako Kajii, efendim," diye yanıtladı. Doğum tarihi söylenip teyit etmesi istendiğinde de, "Evet. Doğrudur," şeklinde cılız bir cevap verdi ve avukatının yanına oturdu.

Görüşme odasının daracık ortamından kurtulan Kajii, tavanı yüksek ve dekorları gayet sade olan mahkeme salonunun içinde tıpkı bir havama gibi görünüyordu. Onu delip geçen bakışları savuşturmak şöyle dursun, kendini onlara tümüyle açan, zar zor da olsa şeklini koruyabilen, güçlü ama kırılgan bir havası vardı. Cildinde şeffaflıktan eser yoktu; beyaz ve pürüzsüzdü. Tatlıymış gibi görünen pembe dudaklarını öyle sıkıyordu ki çenesi neredeyse içeri göçecek gibiydi. Çokça ağlamaktan gözkapakları ağırlaşmış gibi görünen gözleri, imdat dilercesine havaya bakıyordu. Ilk yargılamadaki vakur tavrı ve her zamanki kibirli duruşu, yalan olmuştu sanki.

işin doğrusu, Kajii'nin üstündeki, vücut hatlarını tamamen örten barut grisi pamuklu elbise ve tayt, evde giymeye uygun türde, rahat giysiler. Öte yandan tok bir malzemeden yapılmış, memelerini iyice kaldıran bir sutyen takmış olduğunu bu mesafeden bile görebiliyorum. Sayıları hiç de az

olmayan erkek destekçilerinden hediye gelen iç çamaşırlarını giydiğine dair söylentiler doğru olabilir yani. Favorileri yanağına yapışmış haliyle de biraz bitkinmiş izlenimi alıyorum.

Rika, Kajii'nin yanında duran, uzun saçlarını atkuyruğu yapmış, güçlü çenesi olan erkek avukata baktı. Yuvarlak çerçeveli gözlüğü ve kirli sakalı vardı. Sürekli kıstığı gözleriyle fazla utangaçmış izlenimi veriyorsa da iş bitiriciliğiyle tanınıyordu. Rika şimdiye kadar farklı davalar için iki kez onunla röportaj yapmıştı.

Kajii yere bakma eğilimindeydi ama ara sıra gözlerini fal taşı gibi açıp kirpiklerini kırpıştırıyor, hüzünlü bir havada omuzlarını kısıyordu. Sadece kaşları her zamanki gür ve bakımsız görüntüsünü koruyordu.

Avukat istinaf dilekçesini pek duyulmayan alçak bir sesle okumaya başladı. Kajii zaman zaman onu desteklercesine avukata dönüyor ve başını hafifçe sallayarak onaylıyordu. Rika adeta bir rüyadan uyanmış gibi hissederek onu izlemeye devam etti.

Şu altı aydır neden bu kadına böylesine kapılmıştı ve onun kendisini yönlendirmesine izin vermişti ki? Bir anda her şey Rika'ya sahteymiş gibi geldi. Çevresinde böyle bir dolu insan bulunan ve onların korumasında olan Kajii, kendi başına karar veremeyen, zayıf iradeli bir kadın gibi görünüyordu. Bu kadının belki de ne yapmak ne de söylemek istediği bir şey vardı. Belki yalnızca o durumdan kendini kurtarmaya çalışırken olaylar, kadının iradesinden bağımsız olarak, onu buralara sürüklemişti. Acaba hayatındaki hiçbir karan kendisi almadan, toplumda genel kabul gören değer yargılarından mı medet ummuştu? Nitekim, kadının bugüne dek arzuladığı her şeyin üzerinde yüksek bir fiyat etiketi vardı.

Ansızın Kajii, bakışlarını seyirci sıralarına çevirdi. Gözlerinin hareketine bakılırsa birini arıyor gibi görünüyordu. Rika içgüdüsel olarak anında tepki verdi ve Kajii'nin bakışlarını yakalamaya çalıştı fakat kaç defa denediyse de tıpkı bir ateş böceği misali hep kayıp gitti.

Savunmanın sunduğu yeni deliller hayli zayıftı. Yamamu-ra'nın erkek kardeşi Tokio'nun ölümünden dört gün önce, Haçimanyama'da görüşmeler için tercih ettiği bir kafenin düzenli müşterileri arasında dolaşan bir deftere

-Kajii'nin değişen niyetini sezdiğinden belki- intihar niyetini ima eden bir şeyler yazdığı tespit edilmişti. O kadar. O kafe yakın zamanda kapanınca sahibinin on yıldır tutulan defteri incelerken tesadüfen bunu fark ettiği söyleniyordu. Elyazısının analiz sonucuna göre, Yamamura'nın kardeşine ait olduğu neredeyse kesindi.

Avukatın ve savcının karşılıklı olarak tartışmaları vakit aldıysa bile ilk duruşma sadece yarım saat gibi şaşırtıcı derecede kısa bir sürede sona erdi. Kajii'nin konuşma fırsatı olmadı. Mahkeme heyeti başkanı, defterin yeniden incelenmesini istedi. İkinci duruşmanın tarihi de belirlenmedi.

Rika, oradaki çok sayıda insanla birlikte gardiyanlar eşliğinde mahkeme salonundan çıkıp gözden kaybolan Kajii'nin kavisli sırtı, yandan görünen şişmiş yanakları ve dağınık saçlarını arkadan seyretti. Duruşma esnasında kadınla bir kez bile göz göze gelmemişti.

*

Yılbaşından itibaren bir türlü görüşemediği annesini de davet edebilirdi ama bugün nedense tek başına gelmek istemişti. Babasının yattığı Yokohama'daki mezarlığı ziyaret etmeyeli sekiz yıl olmuştu. Burası, babasının gençliğinde birkaç yıl yaşadığı bir kasabaydı. istinaf yargılaması başladığında Rika'nın gitmek istediği ilk yerdi.

Uzaktan bir gemi düdüğü duyuldu. Deniz, yazın başladığı bugünlerde huzur dolu ama ıssız görünüyordu. Etrafta kimsecikler olmadığından emin olduktan sonra Rika babasının ölüm sonrası Budist adının kazındığı ıslak mezar taşına doğru konuşmaya başladı:

"Bir yemek kursuna gidiyorum. Hollandaise sos yapmayı öğrendim. Pofur pofur oluyor, mayhoş bir tadı var. Biraz mayoneze benziyor. "

Babasını en son kokladığı zamanı hatırladı. Sigaranın boğucu nikotin kokusu, orta yaş sebumu ve sake kokusu birbirine karışmıştı ve nedense tiksintimi uyandırmamıştı. lyi ya da kötü değildi, sadece babamdı. Yanağını yanağıma dayadığında sürtünen sakalı bile dün gibi aklımda.

"Sana da yapabilseydim keşke, babacığım. Ama senin evinde değil. Orası çok kirli. O daireyi sıfırdan temizlemem mümkün değil. Seni kendi evime davet etmek isterdim, babacığım."

Belki de şimdiye kadar hep yanılıyordum. Babamı kemiren, yalnızlık değil de, evet evet, bir utanç hissi miydi acaba? O yüzden yardım isteyemiyordu. Rika onun evine gidemeyeceğini söylediğinde öylesine sert bir tepki vermesinin sebebi, öfke ya da hayal kınklığı değildi demek ki. Kızı dışında güvenip dayanacağı kimse olmamasından ve o biricik kızından bile kötü muamele görmekten utanmıştı, kendinden utanmıştı.

Rika geçen hafta, sabahleyin eve dönen Reiko'nun, "lşin aslı, Ryo'yla birlikteydim," diye nazikçe ona açıldığındaki halini anımsadı.

"Nakameguro'da yemek yedik ve yürüyüş yaptık. lyi göründüğüm için rahatlamış gibiydi. Hafta sonu olduğundan etrafta bir dolu insan vardı, buna rağmen Ryo ağladı. Neden bilmem ama ben de biraz ağladım. Uzun bir zamandan sonra ilk defa ikimiz dışarıda yemek yedik yani. Dönüşte otele gitmeyi teklif etti, kabul ettim. Garipti. Onunla öyle bir yere, evlenmeden önce bile sadece birkaç kez gitmiştik, kimbilir üstünden kaç yıl geçti. Hiç bilmediğim bir ortamda onunla yatakta yan yana yatarken evmiş, çocukmuş, karı-kocalıkmış, hepsi sanki çok uzağımızda kalmıştı. Yanı başımda Ryosuke adlı bir adam vardı, o kadar. Ortamın böyle bana hakim olmasına izin vermem çok aptalca, biliyorum ama..."

Reiko bir anda kendine gelmişçesine canı sıkkın bir şekilde yüzünü buruşturdu.

"Yine de babamın yaşam tarzını kabullenemiyorum. Aile oldun mu seks olmaz anlayışını. .. Hala iğreniyorum bundan. Ama belki de anne babam, bunun evliliklerini sonuna kadar sürdürmek için ideal yol olduğuna ikna olmuştu. "

Belli ki ben de ona benziyorum az çok. Reiko'nun kaçmak istediği, Ryosuke Bey değil, Den-en-toşi Hattı'nda bulunan o ev; böyle olsun diye arzulayarak kendi kurduğu o aile çerçevesi. Rika'nın korktuğu da babası değil, anılarındaki o apartman dairesiydi. Duvar kağıdındaki sararmalar ve oraya sinen lekelerde hüzün görüyordu. Oysa kendine bakmaktan aciz, paspal

babasının temizliği ihmal etmesinden ibaretti sadece. Soğuk ve ürkütücü hayallerimin içimde kontrolsüzce büyümesine izin vermişim. Kendini acımasızca eleştirmek, bir şekilde içini rahatlatan bir acıyı beraberinde getiriyordu. Kendisinin kabahati olduğunu düşündüğü sürece, Rika babasını unutma endişesi taşımamıştı. Dahası kalpsiz bir evlat olma kaygısı da yoktu.

Yüzüstü yatan cesedi kucaklayıp kaldırsa belki de yüzünde şaşırtıcı derecede huzurlu bir ifade bulacaktı. Babası belki Rika'ya ve annesine gücenmiş de değildi. Ki öyle olsa bile Rika artık bunu kabullenmeye hazırdı.

"Tek başıma ölecek olsam bile kimseye gücenmeyeceğim ben. Kimsenin çıkıp gelmesini beklemeden, kendi paramla yemek malzemelerimi alıp kendi yemeğimi pişireceğim ve di-lediğimce yiyip öleceğim. "

Rika bunları söyledikten sonra mezar taşına arkasını döndü, mezarlığın kapısına doğru yürümeye başladı. Anne babasının ilk buluşmalarında gittiği denize nazır o kafeye gitmeye karar verdi. Babasından bahsederken hep tatsız bir yüz ifadesi takınan annesinin çehresinde, sadece o eski hatıraları anlatırken sevgi dolu bir tebessüm belirirdi. Düdük sesi bir kez daha duyuldu.

*

Rika son zamanlarda cam duvarlı odaya çağrılmaya alışmıştı.

Genel yayın yönetmeninin böyle öğleden önce işe geldiği pek nadirdi. Rika ise bir süredir sabah erken geliyor, akşamüstü de çıkıyordu. Zaman çizelgesi diğerlerininkiyle uyuşmuyorsa da çalışma süresi değişmediği, genel toplantı ve görüşmelere mutlaka katıldığı için artık kimse ona laf etmiyordu. Eskiden işi olsa da olmasa da ofisten çıkmazdı, artık boş boş orada durmuyordu. Bu son yazı dizisiyle edindiği kadın okuyucu kitlesini kaybetmemek için şimdi de kreş sırası bekleyen çocuklar meselesinin peşine düşmüştü. Artık gereksiz araştırmalarla vakit kaybetmiyor, verimsiz iş yemeklerinden uzak durduğunda kendini yiyip bitirmiyordu.

"Biraz önce bir röportajla ilgili bir duyum aldım. Üç gün sonra çıkacak bir dergide büyük haber olarak patlatacaklarmış. Hayli tepki toplaması muhtemel, senin de hazırlıklı olmanı istiyorum. Bana haber veren kişi, alışılmadık şekilde merhamet hissiyle davranıyor gibiydi. "

Rika'nın karşısında duran genel yayın yönetmeni, rakip bir derginin haberi gibi görünen bir faksı ona uzattı. Yazının iri puntoyla yazılmış başlığını görünce Rika'nın gözünde bir şimşek çaktı.

Manako Kajii Özel Röportajı!

Hapisteki Evliliği ve Babasıyla tlişkisinin Gerçekleri! İstinaf Yargılaması Öncesinde Her Şeyi Anlattı!

Haftalık Şumei'dekilerin Hepsi YALAN!

Meşhur Kadın Muhabirin Çarpık Duyguları mı?!

Rika'nın bedeni birdenbire taşa dönmüş gibiydi, kollan bacakları dikliğini yitirip pelteleşmişti adeta. Biraz gücünü verse kopacakmış gibi hissediyordu. Okuduklarının birini bile zihninde oturtamayan Rika hemen yanındaki metal sandalyeyi çekip oturuverdi. Ne sandalyenin ağırlığını ne de vücudumun sandalyeye yerleşme hissini doğru dürüst algılayamıyorum. Somut duruma adapte olmak için önce kupkuru kesilen dudaklarını yaladı. Elindeki sayfaları çevirerek konu akışını gözleriyle takip etti. Rika, bunun olacağını içinde bir yerlerde hep hissetmişti.

Anlaşılan o ki, Kajii'nin bu haberi yazan ellili yaşlarındaki serbest çalışan editörle bir aşk ilişkisi vardı ve yakında nikahlan olacaktı.

"Bu adamın ben de sadece adını biliyorum. Haberi yazıp bitirdikten sonra bizim dışımızdaki bütün yayınevlerine başvurup en yüksek fiyatı verene de sattı herhalde. Eskiden büyük bir gazetede çalışan, pek çok yerde sorun çıkardığından ortamlara girişi yasaklanan, hayli kibirli ve tuhaf biri."

Yazıdakilerin tamamı Rika'nın ilk kez duyduğu şeylerdi. Gözünün önünde bu sıkış tıkış sıralanan harfler, küçük sinekler gibi titreşiyordu.

Haftalık Şumei'deki o kadın muhabirin bana karşı çarpık duygulan olduğu kanaatindeyim. Yaşam tarzından tutun yediği yemeklere kadar hep beni taklit ediyordu ve davadan önceki yaşantımı canlandırıp benim yerime kendisini koymaya çalışıyordu. Net bir şekilde gazetecilik etiğini ihlal ediyordu. Akla zarar, gelip bana cinsel hayatını anlattığı bile oldu. Galiba bana sadakatini göstermek istiyordu ama bana göre bu tamamen cinsel tacizdi.

"Burada yazanlar doğru mu?"

Rika başını eğerek makosenlerinin bumuna baktı. Ayakkabılarının bakımını çoktandır ihmal etmişti ve ruganın cilası soyulmaya başlamıştı. "Doğru," dedi cılız bir sesle. Başını kaldırmadan da genel yayın yönetmeninin alçak sesle homurdandığını anlıyordu. Rika istemiyor olsa da gözleri metinden ayrılmıyordu.

Bana olan sevgisi canımı sıkıyorsa da ona gücenmiş değilim. Yalanlarla dolu, öznel görüşlerine dayanan o haberi kafasına göre yazmış olsa bile... Avukatım bunun için dava açmaya hazır olduğunu söylüyor ama mademki bu şekilde gerçekleri anlatma imkanına sahibim, bu yeter, benim artık bu konuda başka bir şey yapmaya niyetim yok. O kadının bana karşı tek taraflı bir sevgisi var, o kadar. Kendi görüşlerini haklı çıkarmak için; toplumda çokça bulunan, incelikten yoksun ve bencil kadınlan onaylatmak için, olmasını istediği Manako Kajii'yi yani hemcinsleri arasına bir türlü giremediğinden yalnızlığı gitgide artan, komplekslerle dolu bir kadını işine geldiği şekilde tasvir ediyor. Ama sorun değil. Nitekim işbu haberi yazmayı üstüne alan kocam dışında bu kadını -yani beni- doğru olarak yazabilen haberci veya yazar yok. Bu, küçüklüğümden beri defalarca başıma geldi. Pek çok kişi cazibeme kapıldı ve kendi fantazilerini bana yansıttı. Ben onların duygularına karşılık vermediğimde, beklentilerine yanıt alamadıklarında da saldırıya geçtiler, açıklanamaz gariplikte davranışlar sergilediler. Bu noktada tüm kamuoyunun da artık benim hiç kimsenin hayatını elinden almadığımı anlamasını umuyorum. Vefat etmiş o kişiler için çok üzgünüm, onlara dair sayısız güzel anım var. Benimle hiçbir ilgisi olmayan doğal sebeplerle hayatlarını kaybettiler ne yazık ki.

Rika'ya olan saldırısı, işin sadece girizgahıydı. Kajii, devamında sarsıcı bir itirafta bulunuyor, babasının ölümünün bir intihar olabileceğini ima

ediyordu:

llk kez burada açıklıyorum. O karlı günün sabahı ben memleketimdeydim. Evimize uğramamıştım, babamla kasabadaki bir otelde buluştuk. Babama o zamana kadar Tokyo'daki yaşantıma dair bahsettiğim her şeyin yalan olduğunu, geçimimi erkeklerin sağladığını anlattım. Bu yaşam tarzımı değiştirmeye niyetim olmadığını da söyledim. Karşılıklı olarak ağır sözler ettik. Ben de biraz ileri gittim. Şimdi nasıl pişmanım, tarif edemem. Sevmediği annemle sahte bir hayatı sürdüren babama hissettiğim şiddetli öfke de bunun sebeplerinden biriydi. Babam hiddete kapılıp suratıma bir tokat attı. Bu, hayal kırıklığından öte kadın-erkek arasındaki -türde bir kıskançlığa dayanıyordu. Babamın bana karşı hissettikleri, kan bağı olan birine duyulan sevgiden daha farklı nitelikteydi. Aramızda sadece duygusal olmakla birlikte neredeyse iki sevgili gibi bir bağ vardı. Annemin bunu feci şekilde kıskandığını düşünüyorum. Babam da bir erkek olarak bir kadının aşkını -benim aşkımı- istedi, ihanete uğradı ve kaza süsü verdiği bir şekilde ölmeyi seçti bence.

Rika, buna basit bir sanrı diye gülüp geçemedi; çünkü Ka-jii'lerin evinin o kendine has uğursuz atmosferini biliyordu.

O kuru çiçeklerle yapılmış elişi süslemelerle dolu odayı ve o evden ayrıldıktan sonra günler boyunca tüm vücudunu görünmez böcekler sarmışçasına hatır hutur nasıl kaşındığını hatırlıyordu. İçini derin bir huzursuzluk kapladı.

Belki ben de uzun yaşamayacağım. Fakat ölümün bilincinde olmam sayesinde şu anki kocamın aşkını çok güçlü hissedebiliyorum. Şimdiye kadarki deneyimlerimin hiçbiri boşa değildi. Kocamla tanışınca bunu anladım. Kocamın ilk evliliği ama akrabalarının çocuklarının vasisi ve onlara kendi çocukları gibi bakan iyi kalpli biri o. Ansızın kocaman bir ailem olmuş gibi hissediyorum ve çok mutluyum. O, çevremdeki hengameden kafası karışmayan ve beni doğru bir şekilde görüp anlayabilen az sayıdaki seçilmiş insandan biri.

Rika kuru kuru öksürdü ve nihayet zihnindekiler netleşmeye başladı. Şu noktadan itibaren başlayacak sıkıntılı zamanlan düşündü ve bir an nefesini

tuttu. Nefesini verdiğinde o korktuğu zaman adeta bir çığ gibi üzerine çullandı.

Kajii'nin annesi ve Anna'ya ilişkin yaptığı kapsamlı araştırmada kendinden emindi. Ama onun babasıyla ilişkisini pek de kurcalamadığı bir gerçekti. Aslına bakılırsa ilgi duymadığından değildi de iş baba-kız meselesi olunca Rika kendi karanlık tarafını deşmek gibi olacağından bilinçli olarak o konuya girmekten kaçınmıştı. Bu konuya hafifçe değinmekle yetinmişti. Kajii'nin burada anlattıklarının ne kadarı doğruydu bilmiyordu ama işin özüne dair olan bu noktayı hiç ele almamış olması kendi ihmaliydi.

"Burada yazılanlar gerçeklerden oldukça farklı. Ben sadece Kajii'nin ağzından laf almaya çalışıyordum," diyebildi yalnızca. Haber, Kajii ve kocasının beraber çalışarak otobiyografisini yayımlayacağı söylenerek sonuca bağlanmıştı.

"Senin çalışma tarzını gayet iyi biliyorum. Kajii'nin dengesiz bir kadın olduğunu bilerek sana bu makaleyi yazdırdım. Anlaşılan şu ki bir süre meraklı gözlerin hedefinde olacaksın. Bu zamana değin yaptığın gibi dışarı çıkıp röportaj peşinde koşamazsın. Biraz izin almanın uygun olacağını düşünüyorum. Şimdiye kadarki çalışma şeklinin değişmesine hazırlıklı olmam istiyorum. Bugünlük yeter, artık eve gidebilirsin. "

Genel yayın yönetmeninin sesi alışılmadık derecede cana yakındı. Rika başını iyice eğerek ona selam verdi. Çalışma arkadaşlarıyla göz temasından kaçınarak şirketten çıktı. Bir an önce Kajii'yle görüşmeliyim. İşler bu noktaya gelmişken bile Rika yine de mevcut durumun farklı bir açıklaması olabileceğine inanmak istiyordu.

Sırayla tren ve taksiye bindi; düşüncelerine mümkün olduğunca ket vurarak doğrudan Tokyo Cezaevi'ne gitti. Gözünün önündeki rayları, merdivenleri, gelip geçen insanları, sanki telefon ekranında görüyor gibiydi, hepsi de gerçeklikten uzaktı.

Cezaevindeki danışma masasına vardığından beri, Rika zamanın geçişini algılayamadan iki saat geçmişti. Ne kadar beklerse beklesin, bir türlü numarası okunmadı.

Geçen seferkiyle kıyaslanmayacak kadar güçlü olan güneş ışığı, siyah asfaltı yakıyordu. Rika daracık araç yoluna adımım attı ve hemen ardından trafik ışığının kırmızıya dönmüş olduğunu fark etti. Arabalar ayaklarının dibinden vızır vızır geçiyordu ve Rika'nın tüm vücudu bir anda boşalan soğuk terden sırılsıklam oldu. Geri çekilmek istiyorum ama bedenim kıpırdamıyor.

Arabaların fren seslerinin ardından Rika'mn görüş alam dönmeye başladı. Karın boşluğuna hafiften bir ağrı girdi. Mavi gökyüzü tüm enginliğiyle karşısında uzanıyordu. Bir an sonra ise gözkapaklan sıcak asfalta değdi. Ufacık çakıl taşlan göz-yuvarlarına doğru sıçradı. Kendisininmiş gibi hissettiği kanın rengi bir ucundan Rika'mn görüş alanına girdi. Rika, sağ kolu ve sağ bacağının şimdiye kadar hiç yaşamadığı kesif bir acıyla gitgide yandığını hissetti. Üzerindeki pantolon ve gömlek yırtılmıştı, çıplak teni görünüyordu. Rika bir süre orada durarak durumu kontrol eden arabaların oradan uzaklaşmaya başladığını, teninin değdiği sıcak zemindeki titreşimlerden anladı. Yanağını yere sürte sürte bir şekilde kaldırıma kadar sürünerek ilerledi. Orada yürürken hiç farkına bile varmadığı engebeli sert yüzeyde bulunan ve pek çok kişi tarafından üstüne basıldığı anlaşılan yere yapışmış sakızlar, havalanan kir ve tozlardan Rika defalarca öksürdü.

Bitkilerin keskin kokusunu alıp nihayet başını kaldırdığında tıpkı o günkü gibi trafik bariyerinin altında susuz olarak bir kavanoza yerleştirilmiş krizantemlerin salındığını gördü. Bu çiçeklerin adandığı kişinin hayatı da Kajii tarafından, yok, Kajii'ye çok benzeyen biri tarafından sona erdirilmişti belki.

Kaldırımda çömelmişken Rika bir anda fark etti. Kajii'nin kurbanlan işte böyle öldü. Her birinin değer verdiği şeyler, acımasızca paramparça edildi. Şu noktada artık yüzleşmek zorundayım. Kajii bir katil. Cinayetleri bizzat işleyip işlemediği önemli değil. Kadın belli ki başkalanna yönelik şiddetli bir nefret besliyor içinde. Beni de aynı şekilde neredeyse ortadan kaldırana kadar anlamamıştım. Kendi dikkatsizliğim buna davetiye çıkardı, evet, ama eğer Kajii'nin verdiği hasar olmasaydı, kendimi böyle kaybetmezdim. O üç adamın da aynı duygu selini ve şoku yaşadığına şüphem yok. Kajii'nin nişanlısı olan o serbest çalışan editör de er ya da geç o duygulan tadacak, eminim. Rika avuç içleriyle çekine çekine vücudunu yoklamaya başladı.

Dizleri ve dirsekleri fena tahriş olmuştu; sıyrılan deriden kıpkırmızı kan çıktığını ve pembe dokunun görünür hale geldiğini tespit eden Rika, iliklerine kadar titreyip gözlerini kaçırdı. Kandan yapış yapış olmuş parmak uçlarına kum taneleri yapışmıştı.

Çocukken ne zaman yaralansam, bir yerlerimi incitsem hiç korkmadan, sanki başkalarının başına gelmiş bir şeymişçesine bıkmaksızın yaraya bakardım hani. .. Etrafımda zamanın akışı yavaşlamış gibi hissediyorum. Kaldırımda yatıyor olmama rağmen adeta evimde yere uzanıp dinleniyormuşçasına gayet sakinim.

Mavi gökyüzü üstüme üstüme geliyor. Bu gidişle gözlerimi kapatıp uyuyacak gibiyim. Rika tam o sırada kot pantolon paçaları ve bir çift spor ayakkabıyı birbirine bağlayan incecik bacaklar gördü bir anlığına.

"lyi misiniz?" diyen bir kadın sesi duydu sonra ve Rika başını kaldırıp kimin konuştuğuna baktı. Çocuğuyla birlikte durmuş, epey yukarıdan ona endişe dolu gözlerle bakan genç kadın, bariz şekilde güvenli olan kıyıda duran biriydi. Enine çizgili bir tişört; sağlıklı, pembe yanaklar. Rika'mn içinde, böyle bir zamanda bile, cezaevinin hemen yakınında çocuk yetiştirmenin nasıl bir his olduğuna dair kadınla röportaj yapma isteği uyandı. Göz ucuyla bir apartmanın üst katında sallanıp duran çamaşırları görüyordu.

"Polis...veya ambulans çağırayım mı?"

Kadın eğilmiş, parlak kahverengi gözleriyle Rika'yı inceliyordu. Rika yavaş yavaş doğrulup ona baktı. Sırtını kamburlaştırıp dizlerini bükerek kollarım kavuşturdu, kadının arkasına saklanan beş yaşlarındaki oğlanın kanlı yaralan görmesini istemiyordu.

"lyiyim. Kusura bakmayın. Trafik lambasına bakmadan yola daldım, benim hatam. Kırık falan yok. Şimdi bir eve gideyim, kendim hallederim. "

"Anlıyorum. Ama hemen hareket etmeniz tehlikeli, bir taksi çağıralım. Eviniz buradan uzakta mı?"

"Tokyo'nun merkezinde, kendim dönebilirim, sorun olmaz. Size de çok zahmet veriyorum, gerçekten çok sağolun... "

"Olur mu canım, siz endişe etmeyin. Oğlumdan alışkınım. Sürekli yara bere içinde. Sevdiği bir arkadaş buldu mu kavga edip çamura bulanmadan, bir yerleri sıyrılıp bertilmeden tatmin olmuyor. "

Kadın -belki de Rika'nın dikkatini dağıtmak için- kasten şakacı bir tonda konuşmasına devam ediyordu. Rika'ya ıslak mendil ve ufak bir el havlusu uzattı. Sonra ayağa fırlayıp bakışlarım yola çevirdi. Zarif kolunu iyice uzatıp elini salladıysa da hemen ardından yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesiyle geri çekti. Taksi durmamıştı.

"Kabuk olacak... "

Rika ansızın fark etti ki adeta saydam ve incecik bir su tabakasıyla kaplıymış gibi parlak simsiyah gözbebekleri yaralarına odaklanmıştı. Oğlan hiç de korkmuş gibi görünmüyor, eğilmiş yaraları dikkatle inceliyordu. O bakışlardaki kıskançlığı görmek Rika'yı afallattı.

"Kes şunu ama!.. Bu çocuk yara kabuklarını soymayı her şeyden daha çok seviyor! Arkadaşlarınınkini bile soyuyor, o kadar yani! Gerçekten kusura bakmayın. "

Genç anne, bunları söylerken bile gözlerini yoldan ayırmıyordu.

Sahiden de şortundan aşağı uzanan bacakları, çiçek tomurcuğu büyüklüğündeki dizleri ve ellerinin üstünde, kimbilir kaç defa soyduğu yara kabukları yüzünden belki de, pek çok yara izi vardı. Ender bir sırrı ona açıklarcasına oğlan Rika'nın kulağına fısıldadı:

"Kabuklar çok lezzetli oluyor. "

Rika irkildi. Çocuğun yumuşak görünen yanaklarına gözlerini dikti. Genç anne onlara aldırmadan elini kaldırmaya devam ediyordu. Sonunda bir taksiyi durdurdu. Rika ayağa kalkarken ona elini uzatıp yardım eden kadına teşekkür etti ve araca bindi. Kapı kapandı. Taksinin içinde çok ağır bir araba parfümü kokusu vardı.

Altmışlı yaşlarının sonlarında gibi görünen taksi şoförü, pürdikkat Rika'ya bakıyordu. Koltuğa kan bulaştırmamak için çantasından bir mendil çıkaran Rika onu serip yeniden oturdu. Arabanın camından annesinin yanında durup el sallayan çocuğun yavaş yavaş uzaklaşıp kaybolan görüntüsüne daldı. Onun tek yapabildiğiyse çocuğa hafifçe başını sallamak olmuştu. Nehri geçerken bir anlığına Skytree'nin pırıl pırıl parladığını gördü. Rika zorla gözlerini kapattı.

Yaklaşık yarım saat sonra içinde eczane de bulunan,

Kagurazaka'nın en büyük süpermarketinin önünde taksiyi durdurdu. Bandaj, antiseptik solüsyon, yara bandı ve gazlı bez aldı. iştahım yok ama en azından içmek için besleyici bir şeyler almam gerek. Şinoi Bey ve diğerleriyle bir araya gelecek halim yok; bu mevzudan haberdar olmuşlardır çoktan. Uzun bir aradan sonra ilk defa evime gideceğim. Ama oraya dönünce de eminim ki ne dışan çıkmaya ne bir yemek yapmaya enerjim kalacak. Tam anlamıyla yalnız geçireceğim bu geceyi düşününce dehşete kapılıyorum. Rika aklını dağıtacak bir şeyler bulmak için var gücüyle aranıyordu. Tam o anda süpermarket tarafından yayılan beyaz bir ışık adeta Rika'yı çağırdı.

Süt ürünleri reyonunun önüne kadar sendeleyerek gelmişti ki dondu kaldı. Lacivert rengi baskın olan logosuyla o küçük paket, etrafındaki tüm ürünleri geride bırakarak güç gösterisi yapıyordu.

Echire tereyağının böyle sıradan bir markette bulunduğuna inanamıyorum. Rika fiyatına baktı, bin yenden azdı. O bir yana çeşitli markaların tereyağları rafları doldurmuş, kendini gösterme peşindeydi. Fermente tereyağı, olgunlaştırılmış tereyağı, tuzlusu, tuzsuzu ... Şurada birkaç ay öncesine kadar kişi başı bir paket sınırı varken... Nesnelerin değeri inanılmaz bir hızla değişiyordu.

Rika bir süre süt ürünleri reyonunun beyaz ışığı altında kıpırtısız olarak durdu.

*

Tavanın garip bir şekle sahip olduğunu, bu apartman dairesinde yaşamaya başladıktan on yıl sonra ilk defa fark ediyordu. Tıpkı oyuncak ahşap bloklardan yapılmış bir kalenin tepe taklak devrilmiş hali gibiydi. Üst kattaki daire ve iki yandaki dairelerin, azar azar kendininkine doğru sokulduğunu, onun alanına girdiğini hissetti. Duvarlar ve tavan ağır ağır üstüne geliyor, nefes boşluğu daralıyordu.

Keşke bu şekilde duvarlar üstüme yıkılsa ve yok olup gitsem, diye düşündü. Rika gözlerini kapattı. Azıcık bile uykusu yoktu ama yataktan çıkamıyordu.

Bugün, genel yayın yönetmeninin yedi günlük resmi iznini bildirmesinden sonraki üçüncü gündü. Dört gün önce Salon de Miyuko'da dersi vardı.

Epey tereddüt ettikten sonra Rika tek başına gitmeye karar vermişti. Reiko, LINE'dan defalarca, "Senin için endişeleniyorum, ben de seninle geleceğim," diye ısrar ettiyse de, "Affet beni, ama bu defalık bana izin ver, kendim gideyim," diyerek onu reddetmişti.

Bina girişindeki interkoma basıp da çekine çekine takma adını söylediğinde madamın yumuşak sesi duyulmuştu:

"Aslında adınız farklı ama değil mi? Lütfen buradan gidin. "

"Özür dilerim... En azından defterinizi iade etmeme izin verin lütfen," diye yalvarmıştı Rika, soğuk terler dökerek. Ancak otomatik kapı bir türlü açılmamıştı.

"O artık sizin. Alıp gidin buradan. Fakat bundan böyle bizden uzak durun. Rica ediyorum sizden... lino Hanım adlı kadına da bunu böyle söyleyin. "

Duygu içermeyen resmi bir üslubu vardı. Rika, kadının arkasında hakim olan sessizlikten öğrencilerin öfkeli olduğunu anlamıştı.

Bu milim milim planlanmış bir intikam. Sahi Kajii bu planı ne zamandan beri yapıyordu acaba?

Rika dün gece ilk defa bilgisayardan intemeti açıp korka korka kendi adını aramıştı. Tahmin ettiği gibi, her türlü hakareti saydırıyorlardı. Geçenlerde

makyajsız ve özen göstermediği kıyafetiyle şirketteki kadın dergisine verdiği röportaj, haberi olmadan intemete yüklenmiş ve o sayede Rika'nın fotoğrafı her yere yayılıvermişti. Yazdığı makaleye yönelik görüşlerden çok, o fotoğrafa dayanan, vücut tipi ve yüz hatlarına yönelik yorumların sertliği, Rika'yı şaşırtmıştı. Obez olmaması bir yana kendini öyle çirkin de bulmuyordu. O yüzden de okudukları, Rika'ya büyük bir şok olmuştu. insanların karşısına çıktığı bir mesleği olmasına rağmen bir kadının fiziğini ve makyajım başlamasının kabul edilemez bir tembellik ve gayretsizlik olduğu gibi histerik yorumlar göze çarpıyordu. Bunun Manako Kajii'nin şimdiye kadar hep maruz kaldığı bakış açısı olduğunu düşününce kadının neden öyle inatla kendi fikirleri doğrultusunda yaşadığını anlamaya başladım. Bu dünyada dış görünüşe dair standartlar öylesine katı ki insan etrafına onca kalın bir bariyer örüp sarsılmaz bir iradeyle kendini sürekli dik tutmadıkça göğsünü gere .gere yaşayabilmesi neredeyse imkansız derecede zor.

Rika'mn Kajii'ye romantik hisler mi beslediği, kendini ona yansıtarak Kajii'yi idealize mi ettiği ya da komplekslerinden ötürü mü sevgi-nefret hislerinin körüklendiğine dair tahminler almış başını gidiyordu. Kadınların Manako Kajii'nin azmini ve zekasını örnek alması gerektiği görüşü de öne çıkıyordu.

Rika'ya en çok koyan da görmediği birilerinden gelen acımasızca eleştirilerin illaki de yanlış olmamasıydı. Şu son birkaç ayda iradesinin çok güçlendiğini düşünüyordu ama aslına bakılırsa bu, sahip olma şansına eriştiği güvenli bir çevrede, samimi olduğu kişiler ona göz kulak olurken yaşadığı minicik bir değişimden ibaretti. Her bir cümleyi okuduğunda başı çatlayacakmış gibi ağrıyor; yemek borusu, içine ateş fırlatılmışçasına yanıyordu. Ama bunlara rağmen Rika saatler boyunca kendisine yöneltilen sataşmaları okumaktan kendini alamamıştı.

llk şoku atlattıktan sonra okuduklarından zevk almaya başladığını fark etti. Ne kadar aşağılanırsa bedeni de iradesi de duyguları da o kadar eriyip gidiyormuş ve kimseler onu göremez hale geliyormuş gibiydi. Varlığının silindiğini ve Tokyo Metropol Bölgesi'ndeki şüpheli ölümler davasıyla bağlantılı pek çok anekdottan birine dönüştüğünü net olarak hissediyordu.

Bilgisayar karşısında her zamankinden daha fazla durduğundan olsa gerek, sinirleri gergin olmasına rağmen bunu harekete dökecek dermanı hiç yoktu.

Reiko'yla da Şinoi'yle de annesiyle de haberleşememişti. Üç gün önce hepsine, "Durumlar yüzünden şirkette kalacağım, şu ara görüşemeyeceğiz," gibisinden aynı içerikli mesajı göndermişti. Çünkü onların karşısına çıkacak olursa duygularının kontrolünü yitireceğine, bir anda çöküp kalacağına ve asla ayağa kalkamayacağına inanıyordu. Pek çok kişiden sayısız telefon ve mesajlar geliyordu ama Rika cevap verecek gücü bir türlü kendinde bulamıyordu. Acaba yakında istifamı yazmam gerekecek mi?

Geçenlerde yapılan istinaf duruşmasındaki duruma bakılırsa Manako Kajii muhtemelen müebbet hapisten kurtulamayacak. Kajii cinsellikle çevresindekilerde meydana getirdiği kafa karışıklığının, kurbanları doğal bir ölüme sürüklediği iddiasına dayanan bir strateji güdüyor gibi. Ama bence bu, aksine mahkeme heyetini onun aleyhine döndürecek.

Rika, birilerinin kendilerinin bakımıyla ilgilenmesini bekleyen o kurbanların saflığı ve yardım istememelerindeki gururun fazlalığını, diline getirmese de içten içe kınıyordu. Kendisi defalarca çevresindekilere, "lnsanlara güven," demişti. Oysa sıra kendine geldiğinde ne olursa olsun hiç kimseye el açamamıştı. Şimdiye kadar onun tüm yaptıklarını ve hedeflerini bilen Reiko ve Şinoi'nin onu şimdi bu vaziyette gördüğünü düşünmekle bile içine ateş basıyor, her yanı sızlıyordu. Rika'nın uzattığı eli tutan Reiko da Şinoi Bey de nasıl güçlü insanlardı demek ki! Hatta onlara destek olduğunu düşünürken, esas desteği alan kişi Rika'ymış meğer.

Genç kızken bile böyle boş boş vakit geçirdiği muhtemelen hiç olmamıştı. Şimdi durup iyice düşününce doğru dürüst bir hobim de yok. Boş midesi resmen kurumuştu ama iştahı hiç mi hiç yoktu. Zar zor jöleli içecek yudumlamıştı arada, o kadar.

Midesindeki sancı yatışsın diye saatlerdir yatakta dönüp duruyordu. O sırada parmağı pütür pütür bir şeye değdi. Şortunun alt tarafındaki çıplak dizi gözüne çarptı. Kesinlikle cezaevinin oradaki oğlanın söylediği gibi, bacağı soymak isteyeceği türden kırmızı kabuklarla kaplıydı. Rika hafif doğruldu ve yakından bakıp inceledi.

Beyaz tenimdeki bu kabuklar, mis kokulu bir yiyecek gibi. Tereyağında kızartılmış domuz pastırmasına benziyor. Çocuğun, "Lezzetli oluyor, " demesinin sebebini de anlıyorum. O sırada afal-ladıysa da sonradan düşününce anaokuluna başlamadan önce kendisinin de hiç tereddüt etmeden her şeyi ağzına attığını hatırlamıştı. Tırnak yerken kendinden geçişi de o zamanlara rastlıyordu. Sırf tadını merak ettiğimden güzel görünümlü kaygan bir çakıl taşını ağzıma almış yalıyordum. Gotemba'daki bir kamp alanındaydık. Telaşla bana onu tükürtmeye çalışan annemin yüzü gözümün önüne geliyor.

O şekilde yara kabuklarına dokunmaya devam ediyordu ki büyük bir parça kopup düştü. Rika başparmağı ve işaretpar-mağıyla onu cımbızlayıp bir süre inceledi. Bu koyu renkli kan pıhtısı, ölmüş babasının yüzüstü yatarken başının çevresinde biriken o kütlenin minyatür bir versiyonu değil miydi? Baba-kız olduğumuzdan yapımız da benziyordur herhalde. Her bakımdan babama benziyorum ben. Kolay kilo alan bünyem de yüz hat-lanm da kendimi kaybetme tarzım da.

Yavaşça yaladı. Demir ve ter tadı vardı. Sıcak bir ıslaklık hissedip de dizine baktığında hiç acımıyor olmasına rağmen kabuğun koptuğu yaradan ince ince kan sızdığını fark etti. Galiba fazla erken koparmışım. Pıt pıt diye çarşafa damlayan kam seyrederken odanın loşluğunu ayrımsadı. Saat kaçtı acaba?

Ağır ağır yerinden kalktı. Tüm bedenindeki kan bir anda aşağıya hücum etti. Rika sağ elini yatağa yasladı ve bir süre görüşünün netleşmesini bekledi. Ayağa kalkınca çekinerek perdeyi açtığında gökyüzünün soluk bir çivit mavisine büründüğünü gördü. Sürgülü camı açtı ve tahmininden çok daha sıcak bir esinti içeriyi doldurdu. Sadece bu bile huzursuzluğunu yatıştırmaya yetmişti. Rika mutfağa yöneldi. Bir şeyler yemek zorundaydı. Açlık hissetmiyorsa da içgüdüsel olarak bunu biliyordu. Buzdolabım açtı fakat içi boştu; sadece soslar ve tereyağı paketi vardı. Tereyağı bıçağıyla bir parça kesip aldı ve ağzına götürdü. Keskin soğukluktan bir anlığına irkildi. Sonrasında tereyağı bal kıvamına gelip kupkuru olmuş ağzının içinde ince bir tabaka oluşturdu. Rika'mn vücudunda ateşin hala dolaşmakta olduğunu kanıtlar gibiydi.

Ben Kajii'nin kurbanlarından farklıyım ... lşte böyle yediğim darbeden sonra kendi gücümle ayağa kalkıp ağzıma yiyeceğimi götürebiliyorum. Tadını da alabiliyorum. Ve onların aksine yardım isteyeceğim.

Rika son bir gayretle gücünü topladı. Hoş görünmese de kuralları çiğnemem anlamına gelse de arkamdan konuşulacak olsa da ölmemek için ne gerekiyorsa yapacağım. Akıllı telefonuna elini uzattı, çoktandır görmediği o ismi arayıp buldu. Artık koruyacak bir şeyi kalmamıştı. Reddedilirsem ne olacak sanki, diye kendine telkin ederek titreyen parmaklarıyla bir LINE mesajı gönderdi:

Kusura bakmazsan bana yiyecek bir şeyler getirmeni isteyebilir miyim? Rahatsız ettiysem, bunu görmezden gel.

Bu durumdan kurtulmak için ışığa uzanan, kendini kaybetmeyi göze alacağı o yolu katetmesi gerekiyordu. Bunun için de mümkün olduğunca alçak engeller sıralayıp birer birer aşmak dışında bir çaresi yoktu. llk geçmesi gereken aşama, çağırabileceği kişileri buraya çağırmaktı.

Ne kadar zamandır yatıyorum acaba?

lnterkomun sesi duyuldu. Rika gözlerini açtı. Telefonunun saatine baktığında gece onu çoktan geçtiğini gördü. Oda zifiri karanlıktı. Kalkarken midesi buruldu. Tüm bedenine sinen o şiddetli acıyla yüzünü buruşturdu. Nefesinin berbat koktuğunun gayet farkındaydı. Üstünü başım düzeltmeye zamanı da evi toplamaya hali de yoktu; ışığı açıp üstünde eşofmanıyla daire kapısını açtı.

Orada duran, Rika'nın hiç tanımadığı bir adamdı. Kalın boynuna bir havlu sarmıştı. Idol grubunun adı ve resmi bulunan zümrüt yeşili epey küçük beden bir tişört, adamın üstüne sıkıca oturmuştu.

"Bugün Megumi'nin 'grup mezuniyeti' olarak son canlı performansı vardı. Sonrasında üstümü değiştirmeden öylece geldim."

Artık onun hayranı olmadığını sanıyordum, diyecekti Rika, ama kendini tuttu. Makoto onun yaşadıklarını önemseyen bir yaklaşım sergilemeden spor ayakkabılarını çıkarıp daireye girdi. Sırt çantasından çıkıntı yapan,

şarkıcıların fotoğrafı bulunan yuvarlak tipteki yelpaze, yanından geçerken Rika'nın burnunun ucunu sıyırdı.

Rika, acaba ne alıp geldi, diye merak ederken mutfak lavabosunda elini yıkayan Makoto, market torbasından süt, bir kutu yumurta ve hazır pankek karışımı çıkardı. Bulaşıklıkta ters çevrilmiş duran sütlüğün içine pankek karışımı paketinin tamamını boşaltıp sütü döktü ve yumurtaları kırdı.

Söz konusu Makoto olduğundan, Rika'nın neyin nerede olduğunu anlatmasına gerek yoktu. "Sağol," diye mırıldandı. Artık rahatsızlık verme kaygısını bırakan Rika, yatağına uzanıp biraz gözlerini kapatmaya karar verdi. Bir insanı bu şekilde dairesine çağırmak bile şu anda Rika'ya fazla gelmişti. Bir şeyler pişirirken kullandığı uzun tipteki yemek çubuklarının tencereye tak tuk çarpma seslerini duyuyordu. Unlu, tatlı bir koku Rika'nın yattığı yere kadar geldi. Aslında hiçbir şey yemek istemiyordu ve neden pankek, onu da bilmiyordu. Ama ona yemesi bir şeyler pişiriyor olmasına minnettardı.

"O kadar utanç verici bir durum oldu ki... Sonuçta da senden başka kimseyi arayamadım, Mako'cuğum. Nasıl ayrıldığımız düşünülecek olursa bunun yüzsüzce olduğunu da biliyorum. Seninle aramızda bir mesafe hissi olduğundan bunu yapabildim. Bu şekilde bir mesafe olmayan biriyle şu anda görüşecek halim yok."

Buzdolabının kapısı açıldı. Söylediklerimi duymadı sanırım. Makoto'nun sesi geldi:

"Aa, çok iyi! Tereyağın varmış."

Ardından tavada eriyen tereyağının fışırdama sesi duyuldu. Belki de hayvansal yağ olduğu içindir, ortama bir canlılık hissi geldi. Bitkisel salata yağlarında ya da margarinde kesinlikle bulunmayan vurucu ve genç bir kadının cazibesini andıran çok katmanlı bir aroması var. Rika bir kez daha zar zor sesini çıkararak Makoto'yla konuşmaya başladı:

"O makaleyi okumuş olmalısın. Özür dilemek istiyorum. Muhtemelen onun yüzünden en kötü hisseden sen oldun, Ma-ko'cuğum. Ben, o gün olanları, Şincuku'da kaldığımız geceki olanları, Kajii'ye anlattım ya..."

Rika'ya arkası dönük olan Makoto, nazikçe onun sözünü kesti:

"Açıkçası o makaleyi okuduğumda ilk çok şaşırdım. Tepem de attı. Fakat o sırada zaten bir şeyler fark etmiştim ben. Bir şey var bu işte, diye düşünmüştüm. Sen beni ilk defa baştan çıkarmıştın. Hatta, acaba Haftalık Şumei'de nihayet 'Ölene Kadar Cinsel Hayat' özel sayısı mı çıkarıyorlar, diye şüphelenmedim değil. Çünkü sen böyle birisin. Her şeyi işe bağlayan birisin... Hoş, ben de öyleyim. O yüzden uyumluyduk belki de."

"Cidden hiçbir şey konuşmuyorduk biz, değil mi?"

Rika bir yandan rahatladı bir yandan da boğazından içeriye soğuk bir rüzgar esti ve genzini adeta kesercesine acıttı.

"Sevgili olsaydık affedemezdim sanırım ama artık değiliz ne de olsa. Hani küçükken annemin elleriyle bize kek yapmasını nasıl arzuladığımı, arkadaşımı kıskandığımı anlatmıştım ya... O zaman bana acıyan ablam hazır pankek karışımı alıp bana onu pişirmişti. lşin püf noktasının kutunun arkasında yazdığı şekilde yapmak olduğunu söylemişti. Vaktiyle, bana sevgililer günü pastası yapmıştın hani, bu da ona teşekkürüm olsun."

Rika, adamın sözlerinden beklenmedik derecede incinmişti ve sitemkar bir ses tonuyla konuştu:

"Vaktiyle dediğin sadece üç ay önce."

"Hadi ya, bana üstünden yıllar geçmiş gibi geliyor. Buraya gelmeyeli de keza..."

Rika sesli düşünerek konuyu değiştirdi:

"Küçük Siyah Sambo'da sonunda tereyağına dönüşen kaplanları pankek yapıp yemişlerdi. Acaba tereyağını hamura mı karıştırdılar? Yoksa sonradan pankekin üstüne mi döktüler?"

Ama davlumbazın ve cızırdayan tereyağının içine katılan hamurun cozurdama sesi Rika'nın mırıltılarını bastırmıştı. Gerçekten de sözleri adama erişmemiş gibiydi. Hamur ters çevrilip tavaya düştüğünde pat diye

bir ses duyuldu. Biraz sonra Makoto elinde tabakla Rika'nın yanına geldi. Mükemmel daireler şeklindeki güzelce kızarmış pankeklerin dumanları tütüyordu. Eklenen akçaağaç şurubuyla parlıyorlardı. Üste konmuş büyükçe bir tereyağı parçası da erimeye yakındı. Rika biraz abartılı olduğunu düşünse de ellerini şükran bildiren şekilde birleştirdi:

"Ellerine sağlık."

Çatalla parçalara böldü. Parlak sarı bir kesit görünüyordu. Minicik hava boşlukları ve sayısız payandayı andıran kabarmış hamur iyice kızarmış yüzeyi ayakta tutuyor, bundan da bulamacın iyi çırpıldığı anlaşılıyordu. Tereyağı, pankekin üstünde aheste aheste hareket ediyordu.

Rika ufak bir parçayı ağzına tıkıştırdı. "Çiğneyin!" diye dişlerine emrederek ağzını zoraki kımıldattı. Tuzu bulunan tereyağı ve şurupla ıslanan yumuşak ve sıcak pankeki ısırdı. Midesinden buruluyormuşçasına sesler geliyordu. Rika yediğinin tadını da alıyor, dokusu ve sıcaklığını da hissedebiliyordu. Sadece bununla bile en kötü kısmı atlattığını anladı. Göğsü daralıyordu ama kendini zorlayıp bir lokma daha aldı. Boğazı yanıyor ve tıkanmış gibi hissediyordu. Çatalını ileri geri biraz daha hareket ettirdi. Pankekin yaklaşık dörtte birini yedi ve bununla sınırına ulaştı. Yediklerini kusmamak için kendini tutarak çatalı kenara bıraktı. "Ya biliyor musun," diye mırıldanırken ağzından tatlı bir koku yükseldiğini duyumsadı. "Tek başıma sumo güreşine çıkmış gibiydim. Deli danalar gibi dönüp duruyor, ait olduğum yere de mesleğime de zarar veriyor, çevremdekileri de incitiyordum. Bence o kadın hep böyle yaparak kazanmaya devam edecek. Onun gibiler gitgide artacak, benim gibi insanlar ise yozlaşacak ve azalarak yok olacak belki de..."

Rika, kesin her zamanki gibi çürütülemeyecek derecede iyimser bir şeyler söyleyecek, diye düşündü ama Makoto'nun ağzını bıçak açmadı. Neden sonra Rika'nın zorla bir lokma daha almasının ardından konuşmaya başladı:

"Megumi, hani şey... var ya... benim hayranı olduğum idol şarkıcı..." diyordu ki Rika onun tişörtünde kızın adının yazdığını fark etti. "Bugünkü mezuniyet konserine kadar muhakkak forma girer diye düşünmüştüm ama daha da tombiş-leşmiş. Yine de çok keyifli görünüyordu ve yüzü gülüyordu. Muhteşem bir performans sergiledi. Tıpkı senin söylediğin gibi, tatlım. Ben sırf eleştiriliyor diye onu desteklemeyi bırakmıştım. Bir sürü insanın dalga

geçtiği bir kızı beğenmek beni korkuttuğu, bana da gülünüyormuş gibi hissettiğim için onun hayranlarından biri olmayı bıraktığımı anladım."

Makoto şaşırtıcı derecede hızlı hızlı konuşuyordu. Rika apışıp kalmış ama bir yandan da rahatlamıştı. Evet, Makoto bana kendi içindekileri göstermek istemediğinden konuşmuyorsa da her yerde herkesle bu tür konuşmalar yapıyor anlaşılan.

"Şişmanlayıp... gitgide başka birine dönüşen Megumi'yi gördükçe, nasıl desem, geride bırakılmış gibi hissediyordum. Hayal kırıklığına uğratmıştı sanki... Beklentilerimiz göz ardı ediliyormuş gibi geliyordu. Oysa bugün Megumi gerçekten de çok eğlenirmiş gibi görünüyordu. Berbat ha? Böyle konuşmam yani."

"Yani biraz öyle, evet, ama bir yandan da ilginç," dedi Rika gülerek. Ağzının köşelerinin yukarı kıvrılıp sesinin hafifçe de olsa çıkmasıyla içi nasıl rahatlamıştı, demek ki umut vardı. Makoto o küçük kızdan medet umacak kadar, ne gibi mücadeleler verdi ve yaralar aldı acaba? Rika bir türlü anlayamıyordu.

"Bugünkü konsere iyi ki gittim. ldol şarkıcılar tarihine ge-

çecek! Orada olmak benim için hep övünç kaynağı olacak. Senin sayende, tatlım. Eğer o zaman sen bana öyle demeseydin, bugün gitmezdim, sanmıyorum."

"Bu söylediklerin benim moralimi düzeltmek için mi yoksa otaku muhabbetine ortak mı ettin beni, hiç anlamadım. "

Belki de Kajii ve Rika'nınki de "idol şarkıcı ve hayranı" ilişkisinin bir türüydü.

"Hadi ben eve gidiyorum. A, şu da CD'leri. Eğer ilgini çekerse bir dinle bak. Cidden güzel şarkıları var. "

Makoto bunu söylerken bir paket uzattı ve ayağa kalktı. Kirlettiği mutfağa bakıp özür diler gibi omuzlarını kıstı. Rika güldü ve, önemli değil, dercesine başını iki yana salladı.

"Tamam, iyi geceler. Böyle aniden çağırdığım için de kusura bakma. Çok teşekkür ederim. Pankek de çok lezzetliydi. Bunu da birazdan dinleyeceğim," diyen Rika CD'yi paketten çıkarıp göğüs hizasına kadar kaldırdı.

"Ya, bir de burada bıraktığım şortu eve götüreyim. Megumi'nin son otobüs turnesinde gece kalmalı olarak Boso Yarımadası'na gidilecek de, yanıma onu alırım."

"Yıkanmış değil ama, olur mu?" dedi Rika ve adamın giysisini her zaman durduğu dolaptan çıkarıp uzattı. Bugüne kadar neden bundan kurtulmayı düşünmedim ki? Makoto, dairenin girişinde spor ayakkabılarını giydi, hafifçe el salladı. Rika da ona el salladı. Kapı kapandı. Dairenin içi yine sessizliğe gömüldü. Makoto'nun kokusu kalmıştı ama Rika artık o kokuya yönelik bir şey hissetmiyordu.

Belki buraya gelmesinin sebebi de konser sonrası coşkusunu biriyle paylaşmak içindi sadece. Söyleyeceği her şeyi söylemek yetti ona herhalde. Yine de minnettarım, burada olduğu için. Zaten onun koynuna girdiğimi, onunla ciddi konular konuştuğumu düşünmek garip geliyor şimdi.

Şayet Makoto'nun imdat çağrısında bulunacağı bir gün gelse, ne olursa olsun, yardımına koşarım. Nedense bundan sonra uzun bir süre boyunca onun da benim de tek başına olacağımızı hissediyorum. Rika odasına döndü, Makoto'nun verdiği idol grubu CD'sini bilgisayarında çalmaya karar verdi.

Bir kısmını yediği pankeke baktı. Tamamen soğumuş ve sertleşmiş haliyle lezzetliymiş gibi görünmüyordu. Eliyle bir parça koparıp ağzına attı. Yeni pişmişken fark etmediği yapay bir tatlılık ve burukluk kaldı damağında. O sırada tereyağı hamurun içinde sertleşmişti bile, diline serin bir hisle çarptı. Yağın ışıltılı parlaklık ve pürüzsüzlüğü, kadifemsi dokusu ve yoğun tuzluluğu, Rika'nın gözlerini iyice açmasını sağladı. A, demek ki erimiş tereyağı çabucak eski formuna dönüyor, yenileniyor.

Rika, Kajii'yle tanışmasa asla bilmeyeceği tatları ve kokuları saymaya başladı. Kendinden ne kadar utanıyor olsa da bu deneyimin kendi yaşamında gereği olmadığına inanmıyordu.

Aşağı baktığında demin kabuk soyulduğunda sızan kanın pıhtılaşmaya başladığını gördü. Dokunduğunda titrek kıvamdaki bir jöle gibi olduğunu hissetti.

Rika o genç annenin, küçük oğlunun sevdiği çocuklarla kavga etmeden duramadığını ve sadece kendisinin değil onların yaralarının kabuklarını da soyduğunu anlatışını hatırladı.

Karşısındaki kişiyi bir bütün olarak ağzına atıp yok olana kadar çiğneyip durmak... Bu, Kajii'nin iletişim yöntemiydi. Ama belki bu, kadının sevgisini ifade ediş biçimiydi. Gördüğü o yaraların kabuklarım yüz kere, bin kere soyup bir ömür boyu yitip gitmeyecek bir iz bırakmak için zaman harcıyor gibiydi. Öyleyse Rika da seviliyor muydu yani? Son derece çarpık bir biçimde olsa da... Dizleri ve dirseklerini kaplayan kabuklar, Rika'mn şu birkaç gündür azıcık da olsa yenilendiğinin bir kanıtıydı.

Artık donmuş tereyağı, pankeklerin üstünde tıpkı kayan bir yıldız gibi beyaz bir iz bırakıyor. Kan da tereyağı da çabucak katılaşıyor. Madem öyle, ben de iyi olacağım. Bilgisayardan odanın içine yayılan idol grubunun şarkısı, hiç de vıcık vıcık duygusallık barındırmayan, şaşırtacak kadar sağlam, disko funk tar-zındaydı. Rika’nın yaşam belirtilerinden yoksun dairesini tıpkı bir yağmur ormanının nemli ve canlı renklere sahip havasıyla dolduruyordu. Rika, birikmiş kirlilerini uzun bir aradan sonra ilk defa çamaşır makinesine attı. Jel deterjan kapsülünü de koyup gece modu düğmesine bastı. Çamaşır makinesinin sakin vınıltısı ve kızların sesleri birbirine karışıp dolanıyor, iç içe geçiyordu.

W i.

Ayısığı Kitaplığı

16

Yağmaya devam eden yağmur öyle çok şiddetli olmasa da Şin-cuku lstasyonu'ndan birkaç dakikalık yürüyüşle bile Rika'nın ayakkabılarının tabanından su girmiş, çorapları hafif ıslanmıştı. Günlerdir aralıksız çiseleyen yağmur yüzünden yazın geldiği hissi çok sönüktü. Bilhassa bugünkü gibi hava basıncı olduğunda Rika'nın nefesi daralıyor, yumuşak suyun yüzeyinde salınıyormuş gibi hissediyordu.

Ufacık asansöre birlikte bindiği Ortadoğulu gibi görünen bir kadınla aynı katta asansörden indiler. Danışmada da beraberdiler. Kadın, hışır hışır eden çiçek desenli Hint pamuklusu türünde bir kumaştan kıyafetiyle eğilmiş, bir tükenmezkalemi sıkıca kavramış, tıpkı bir nakış motifini andıran şekilde adım yazıyordu. Rika şu anda anlıyordu ki girişten buraya kadar havaya yayılan ve genzini gıdıklayan keskin koku baharatlardan, özellikle de içlerinde hakim olan kimyondan geliyordu.

Kimyon, madamın kullanmayı sevdiği bir baharattı. Kursu pek düşünmemeye çalışsam da gafil avlandım ve duyularım etrafımı saran havaya bir anda kendini kaptırdı.

Son zamanlarda detaylı yemekler yapası yoktu, zaten buna vakti de yoktu. İçinde kurulu bir makine çalışıyormuş gibi pirinci pişirip birer kaselik porsiyonlar halinde donduruyor, kabuğunu soyduğu meyveleri doğruyor ve kilitli poşetlere koyuyor, sebzeleri kah haşlıyor kah tuzla ovuyor, kuru yiyecekleri suda bekletiyor, tavuk göğüslerini ve butlarını sake'yle marine edip mikrodalgada pişiriyor ve eliyle didikleyerek aynı boydaki saklama kaplarına dolduruyordu. Yalnızca ellerini hareket ettirmek suretiyle hatasız olarak hazırlayabileceği yemeklerdi hepsi de. Bu yüzden yaparken düşünmesine de hiç gerek olmuyordu. Bedeninin bir milim bile kıpırdayamayacak, hiçbir şey yemek istemeyecek derecede ağırlaştığı akşamlarda ateşi bile yakmadan kabından alıp öylece ağzına atabileceği, sadece kendi iyiliği için yapılmış yemekler. Bunları sakin bir şekilde hazırlamak, adeta yaşamı biraz daha uzatmaya yönelik bir ri-tüel gibi huzurlu bir zam.andı.

Rika tıka basa dolu şemsiyelikte kendine tanıdık gelen, üzerine serpiştirilmiş minik çiçek figürleri bulunan gri renkli şemsiyeyi görünce kendi plastik şemsiyesini onun yanına yavaşça koydu.

Alçak tavanlı katta tıkışık şekilde masa ve sandalyeler dizilmişti. Duvar boyunca sıralanmış, üstünden duman tüten tencereler ve pilav pişiriciler, yığın halinde meyve ve peynirler, adını hiç bilmediği sebze yemekleri, kuzu eti, tonların birbirine girdiği fırında pişmiş nice minik tatlı.

Bunların önünde alüminyum folyodan yapılmış kullan-at tepsiler taşıyan insanlar bir sıra oluşturmuştu. Üniversite öğrencisi yaşında kızlar her bir masaya vişne suyu servisi yapıyordu. Duvarda toplantının amacını açıklayan bir projektör gösterimi vardı ve keçeli kalemle yazılmış bilgilendirme notları asılmış durumdaydı. Farklı yaş, cinsiyet ve milliyetten insanlarla dolup taşan, çocuklara yönelik partileri anımsatan, her şeyin el yapımı olduğu bir mekandı.

Rika kendisine ayrılan koltuğa yönlendirildi. Oraya gidince neredeyse bir aydır ilk defa görüştüğü can dostu, öyle pek onun için endişeli havası bulunmayan, yüzünde şakacı bir ifadeyle başını kaldırıp Rika'ya baktı. Reiko, LINE'dan "Japonya'da Türk kültürünü tanıtan bir kuruluşun oruç etkinliği varmış, beraber gidelim, mümkün olduğunca hiçbir şey yemeden gel," şeklinde bir davet mesajı göndermişti. Rika, onun niyetini tam anlamadıysa da işten çıkıp uzun bir aradan sonra ilk defa kişisel bir sebeple şehir merkezine gelmişti.

"Garip değil mi? Bu kadar strese maruz kalmama rağmen öyle pek kilo verememem yani..." diyen Rika, Reiko'nun karşısına oturdu. Şu bir aydır uykusuzluğu devam ediyordu. İştahı da tam geri gelmiş değildi ama hiç zayıflamamıştı.

lyi hoş tabii de... Kaç kilo verirse versin, yine de geçer not alamayacağını Rika çoktan fark etmişti. Ne kadar güzelleşirsem güzelleşeyim, işimde ne kadar yüksek konuma gelirsem geleyim, hatta daha ileri gidip varsayayım ki evlenip çocuk bile doğurdum, bu toplum kadınlara öyle kolay kolay geçer not vermiyor. Şu anda bile standartlar yükselmeye devam ediyor, değerlendirme kriterleri gitgide keskinleşiyor. Ne kadar korksam da kaygılı olsam da, birilerinin bana gülüp gülmediğini görmek için defalarca arkama

dönüp baksam da bu lüzumsuz yargılardan kurtulmak için kendimi olduğum gibi kabul etmekten başka çıkar yolum yok.

"Ama şimdiye kadar depoladığım o besinler sayesinde bir şekilde ayakta durabiliyorum sanırım. "

"Sevindim. Tahminimden çok daha iyi görünüyorsun," dedi Reiko. Eskisine kıyasla hafif dolgunlaşmış gibiydi, yüzünün rengi de sağlıklı görünüyordu.

"Çok oldu görüşmeyeli," diyerek gülümsedi Rika.

Muhtemelen şu anı, en yakın arkadaşının karşısında olmanın baskısını bir atlatabilirse, işin en kötü kısmını geride bırakmış olacağını biliyordu. Sonuçta dünyanın gözünde sefil bir görüntü sergilemesi gerekse bile Reiko'nun gözünde "prens" olma arzusundan mümkün olduğunca vazgeçmeyecekti. Midesi kaskatı kesilmişti.

"Özür dilerim, zor zamanlarında hiçbir şey yapamadım senin için..."

Aralarında karton bardaktaki kırmızı meyve suyu titreşiyordu. Karmaşık baharatların aroması ikisini sarıp sarmaladı. Orta yaşı geçkin bir adam, telli bir çalgı çalmaya başladı.

"Yok, esas ben özür dilerim. Seni destekleyecektim güya ama kendi işlerimin telaşına kapılıp seni ihmal ettim. "

Anlaşılan Reiko, Ryosuke'yle dışarıdaki görüşmelerinin sayısını giderek artırmış. Şinoi sonunda daireyi satmaya karar vei:diğinde de nihayet tamamen önceki yaşantısına dönmüş. Rika çok yakınlarda bunu Şinoi'den duymuştu. Reiko, Ryosuke'yle birlikte boşanma formlarını doldurmuş, dilediğinde çıkarıp kullanabilecekmiş. Madem yakında boşanacaklardı, henüz görüşmek isterken mümkün olduğunca birlikte vakit geçirmek istiyordu. Böyle düşündüğünü söyledi Reiko.

"Japonlar'ın Türkiye'deki ramazanı deneyimlemesi için bir girişim bu. Ee, oruç tutabildin mi?"

"Evet, desem de sabah yoğurt yedim. Aslında oruçtan bahsettiğinde, 'Artık diyet yap,' şeklinde bir imada bulunduğunu düşünüp biraz incindim önce. Malum, sektörde de benim için gayet kabaca 'şişko', 'aklını kaçırmış' falan diyorlar ya."

"Hakkında söylenenler sadece eleştiri değil. "

Rika, kendisiyle alay ederek bunu komik bir hikayeye dönüştürmeyi planlasa da Reiko sevgi dolu şekilde ona baktı:

"Rika, senin yetenekli bir muhabir olduğunu söyleyen çok insan var. Senin görüşünün doğru olduğunu, Kajii'nin sana yalan söylediği ya da ihanet ettiğini söyleyenler de pek çok. Sana karşı çıkanların olduğu yerde illaki destek verenlerin de olacağını sakın unutma. Gün boyu evde oturup bolca boş vakti olan, interneti seven, çocuksuz bir ev hanımının araştırma becerilerini hafife alma, bunlar hep gerçek," diyen Reiko, Rika'nın ondan hiç alışkın olmadığı sakin bir üslupla konuşuyordu. Reiko'nun telaşlı olmaması, Rika'ya büyük bir teselli olmuştu. Bunları onu rahatlatmak için söylemediğini de gayet iyi biliyordu. Ağlamak üzere olduğunu sezdirmemek için Rika olağan bir ses tonuyla lafa girdi.

"Yok canım, benim de artık eskisine nispeten çok fazla boş vaktim var. Meşgul olduğum tek şey, etrafta koşuşturup insanlardan af dilemek. Bundan sonra hangi bölümde görevlendirileceğim henüz belli değilse de sahadaki aktif işlerden çıkarıldım, tamamen masa başındayım; büro işi ve araştırma yapıyorum... Beni buraya davet ettiğin için çok teşekkür ederim. Kesinlikle havamı değiştirdi. Böyle sadece ikimizin takılması çok güzel, değil mi?"

lkisi tabaklarım alıp açık büfe kuyruğuna girdi.

Rengarenk sebze ve meyveler. Her biri de normalde süpermar*ketlerde gördüklerimden çok daha büyük ve diri. Yabancı bir ülkedeki bir pazaryerine gelmiş gibiyim. Kebaplar ve ekmek çeşitleri de hoşuma gitti ama pirinç yemeklerine resmen vuruldum.* Rika, özellikle de kuzu etiyle pişirilmiş pilav, asma yaprağına sarılmış pilav ve içine pilav doldurulup pişirilen dolmalık bibere bayılmıştı. Tamamen şekersiz yoğurt sosu eşliğindeki dokusu kaygan ve pürüzsüz haşlanmış mantı iştahım kabartmıştı. Kuru fasulye salatasından aldığı her lokmayla midesinin

derinliklerinden bir doluluk hissi yükseliyordu. Bolca şerbet emdirilmiş küçük ve sert turtanın azıdişlerini gıcırdatan tatlılığı, beyninin normalde kullanmadığı bölgelerine bal tonlarında bir parıltı yayıyor ve Rika içi eriyormuş gibi hissediyordu.[1] Aynı şeyden yiyen Reiko, biraz zorlamyormuşçasına kaşlarım çatmıştı.

"Türk tatlıları nasıl da şekerli, değil mi! Dilim uyuştu resmen."

"Evet, çok tatlı cidden. Ama ben tarzı sevdim galiba. Günde bir öğün yemek ama onda böyle bir ziyafete kurulmak, off, mest olurdum herhalde. Ben 'oruç'u yanlış anlamışım. Hiçbir şey yiyip içmeden günler boyunca acı çekip zorlandığın bir şey olarak hayal ediyordum."

"Ya, evet... Rika, bir şunu okusana."

Reiko akordiyon katlamalı bir broşürü açıp uzattı. Rika yüksek sesle okudu:

"Oruçtan muaf tutulanlar yolcular, hastalar, hamileler, çocuklar, adet dönemindeki kadınlar, iradesi dayanamayanlar ve yanlışlıkla orucunu bozanlardır... Herkes yani?" diyen Rika bir anda kahkahaya boğuldu. Reiko da, "Öyle sanki," derce-sine başını salladı.

"Olmazsa olmaz denen bir şey değil mi yani oruç?"

"Evet, yalnızca yapabilenlerin yapması gerekir, şeklinde bir anlayış varmış. Yapamıyorsan mecbur değilsin. Oruç tutamadığın günlerin sayısınca sadaka vermek iyi oluyormuş. Ramazan temel olarak yoksul insanların hissiyatını anlamak içinmiş; acı çekmek ya da kilo vermek amacıyla değilmiş oruç. Günümüz toplumunda İslam dini epey yanlış anlaşılıyor gibi, değil mi? Bu etkinlik de insanlar Türkiye'deki Tanrı anlayışını öğrensin diye düzenlenmiş gibi görünüyor. "

"lyiymiş ya... Yani yapabilenler yapsın, yeter?"

"Aynen öyle. Bu, her şey için geçerli zaten. Nitekim Rika ..."

Reiko sandalyeden sırtını ayırıp hafifçe öne doğru geldi. Broşürdeki bir bölüme işaret edip üstüne bastıra bastıra okudu:

"Allah sizin için kolaylık ister, zorluk istemez. "

" ... kolaylık ister, zorluk istemez," diye tekrarladı Rika kendini tutamadan.

"Aynen öyle. Eğer bir tanrı varsa, bize verilen sınavlarda acı çektiğimizi görmekten memnun olmaz, sevinç duymaz bence. Bu yüzden de her şeyin üstesinden kendi gücümüzle gelmek zorunda değiliz. Sürekli gelişmek zorunda da değiliz. Esas önemli olan, bugünü tamamlamak."

Rika bir kez daha Reiko'nun dış görünüşünü çok beğendiğini düşündü ansızın ve ona dikkatle baktı. Bende olmayan şeyler var onda. Tatlı ve yumuşak görünüyor, kekremsi ve acı tatlar da hissediliyor. Sıradan bir reçeteyle asla yapılamayacak, aroması güçlü, nüansları yoğun pötifurları andırıyor.

"Bu hafta Ryo'yla üniversite hastanesinde çift terapisine gideceğiz. Kendi başımıza bir şeyler yapmaya çalışmayı, başka çiftler acaba nasıl hallediyor diye düşünmeyi, bu işin ideali nasıldır diye dertlenmeyi bıraktık artık. Pahalıya mal olacağından çok zorlanırsak Kanazava'daki ailemden rica ederim belki diyorum. Artık onlardan bir şeyler istemeyi bir yenilgi, çıkarcılık, yüzsüzlük olarak falan düşünmüyorum. Annemle babam şaşınp kalmış gibi görünüyor ama başlangıç olarak söyleyeceklerimizi dinlemek istiyorlar. O yüzden öncelikle Ryo'yla birlikte onları görmeye gideceğiz. A, bir de, evin yakınındaki bitkisel Çin tıbbı dükkanında yan zamanlı olarak muhasebecilik yapmaya başlıyorum. Böylece bu konudaki bilgimi de artıracağım. Şayet ileride çocuk sahibi olamayacağım gibi bir sonuç beni bekliyorsa da, yani eğer bu olursa da, razı gelmeye karar verdim. "

Rika ağır ağır başını salladı.

"Kajii gibi bir kadınla muhatap olan herkes böyle olur, tek değilsin. Eminim karşısına çıkan kadınların hepsi onun yüzünden inciniyordur ve erkekler de ölüyordur... Baksana benim halime... " dedi Reiko şakacı bir havada kollarını etkileyici bir şekilde iki yana açarak.

"Sağol... bana tüm söylediklerin için."

Reiko, sanki eski bir sınıf arkadaşlarından bahsedercesine kayıtsız bir üslupla konuşmaya devam etti:

"Kajii'nin kadın arkadaşları olmasını istediğini bilmek, içimi rahatlatıyor nedense."

Rika'yı bu konuda esas çeken şey ise Manako Kajii değil de o kadını düşünmeden duramayan diğer kadınlar olmuştu artık. Reiko devam etti:

"Çizu Hanım da aynı böyle bir laf etti bana."

"Bir dakika, bir dakika, onunla haberleşiyor musun?!" diyen Rika afallamış halde tekrar sordu. Reiko vişne suyundan bir yudum içti. Verdiği nefesten etrafa mayhoş bir hava yayıldı.

"Evet, öyle. Asıl adımı da açıkladım. Seninle gerçek bağımızı da, kendi geçmişimi de... Onun yüreğini bana açmasını istiyorsam bu kadarını olsun yapmalıydım. Yani senin çalışma tarzından kopya çektim. "

"Müthiş! Senin iletişim becerin cidden... Gazeteciliğe benden çok daha uygunsun! Çizu Hanım tabii bana kızgındır?"

"Artık pek değil. Epey uzun uzun konuştuk çeşitli konularda. Mesela seninle ilişkim... Gayet kişisel ve utanç verici kimi konulardan bile bahsettik. O da seni merak ediyordu. lşler bu hale gelince senin ruhen ve bedenen zarar görmenden endişeliydi. Meğer Çizu Hanım, Nagataço'da -Ulusal Meclis'te- çalışan bir milletvekili sekreteriymiş. "

"A, demek o yüzden daha önce gördüğümden emindim. "

Starbucks'ta oturduğumuz o akşamı hatırladım. Tıpkı benim gibi giyinen o kadınla sanki yıllardır arkadaşmışız gibi hissetmiştim. Şimdi sanki yıllar öncesinde kalmış gibi.

"Ne olursa olsun, iyi ki onunla bağlantıya geçmişsin."

"işlerin bu şekilde devam edemeyeceğini düşündüm. Çizu Hanım da onu dinleyecek birini arzu ediyordur gibi geldi. Kajii'ye kafasını takan veya

onunla bir bağ kuran kadınların hepsinin de konuşacak birine ihtiyacı olduğundan eminim.

Bu, belki de hepsinden çok Kajii'nin kendisinin bir hemcinsiyle konuşmaya ihtiyaç duymasından olmasın?"

"Sahi, sen de Çizu Hanım'la görüşmek ister misin, Rika? Bir dahakine onu da çağıralım mı? Yoksa henüz erken mi?"

O anda Rika'nın gözünün önünden adeta bir şerit geçiverdi. Pır pır uçuşan bu şey, o blog'da yatay şekilde yazılmış[2] bir nottu.

Noel artık kapıda. Yıl içinde caddelerin en canlı olduğu o mevsim yani!

Böyle önemli bir şeyi nasıl unuttum ben! Kajii'nin ifadelerini de blog yazılarını da sayısız defa okudum oysa! Tutuklanmasından bir gün önce, 28 Kasım'da blog'unda Kajii kesinlikle bunu yazmıştı: Noel için hindi pişirmeye niyetli olduğunu. Kursta öğrendiği tarif doğrultusunda yapacağına dair bir laf da vardı.

Hindiye karşı onca olumsuz tepki vermesine rağmen hem de. Sınıftan fırlayıp gittiği iki ay gibi kısa bir süre öncesinden beri nasıl bir değişim olmuştu böyle? Kime yönelikti bu? Ne gibi bir amacı vardı? Ve daha da önemlisi ne yapmıştı da tarifi ele geçirmişti?

O sıralarda kadın artık kendi Meguro'daki evinden ayrılmış, Yokota'nın Kavasaki'deki evinde özenle yaptığı ev yemeklerini ikram ediyor olmalıydı. Rika, Reiko'yu oradan çıkarmaya gittiğinde göz attığı küçücük mutfağı hatırladı. Orada Kajii'nin hindiyi sığdıracağı bir fırın olması mümkün değildi.

"Reiko ya, benim için Çizu Hanım'a bir şey teyit ettirebilir misin? "

Rika daha ne olduğunu anlamadan telli çalgı performansı bitmişti bile.

*

"Bu daireyi alacağım. Bunu benim için halleder misiniz, lütfen?"

Rika'nın masanın üzerine açtığı kat planı; Yamamura'nın üç ay önce kendisine gösterdiği, parkın yanında, otuz yıllık binada ikinci el olarak satılan, büyük fırını bulunan üç oda bir salon daireye aitti. Nişi-Şincuku'daki o ince uzun binadaki küçük emlak ofisinde bölmeli bir masanın iki tarafında karşılıklı oturmuşlardı. Öğle vaktini biraz geçiyordu ve tüm ofis çalışanları dışarı çıkmıştı.

"Öyle gelişigüzel bir hevesle seçmek size sıkıntı çıkarır. Bu büyük bir alışveriş karan. O görüşmemizden sonra planladığımız iç mekan turu bile yanın kaldı zaten, değil mi? Sizden haber de alamadım."

Rika, kadının geçen seferkinden farklı soğuk ses tonu ve küçümseyici bakışlarından, onun gerçek kimliğini bildiğini anlamıştı. Yamamura'nın Kajii hakkındaki haberleri, ne kadar küçük olursa olsun, gözden kaçırması mümkün değildi zaten. En azından intemette dolaşan bilgilerin hepsinden haberdardı muhtemelen.

"Yanılıyorsunuz, gelişigüzel bir karar değil bu. lki sebebim var: Birincisi, ne olursa olsun, hala bir şirkette çalışırken konut kredisini bir an önce almam gerekmesi. İkincisiyse sizinle kopmayacak bir bağ kurmayı ve gelecekte bir röportaj yapmayı istemem. Ben Haftalık Şumei'de muhabirim. Zaten biliyorsunuzdur... " Rika habire konuşuyordu ki kadının gözlerinin ifade ettiği duyguları örtüverdiğini ve aralarına adeta bir duvar çektiğini fark etti. "Elbette emlakçılıkta başarısı tartışılmayacak sizin gibi birinden hepi topu otuz milyon yenlik bir alışveriş yaptım diye minnetinizi kazanacağımı düşünüyor değilim. Hemen bir röportajı kabul etmenizi de beklemiyorum. Bu arzumu görmezden de gelebilirsiniz tabii, bunu sorun etmem. Öte yandan bunun benim için ömürlük bir alışveriş olacağını anlıyorsunuz, değil mi? O yüzden de sizden satın almak istiyorum. Bu vesileyle, işimi bırakıp kaçma yolumu da engellemiş oluyorum. Bunu da mümkün olan en kısa zamanda yapmam gerekiyor. Dolayısıyla da hızlı bir kararla şimdiye kadar bana gösterdiğiniz mülkler arasından bunu seçtim. "

Bu sözlerin hemen ardından Yamamura'nın yüz ifadesi sertleşti. Belki de pencereden gelen ışığın açısı yüzünden, Rika onun suratındaki şeftali tüylerinin diken diken olduğunu görebiliyordu. Kadın huysuz bir ses tonuyla konuştu:

"Ne güzel şeymiş böyle büyük bir medya kuruluşunda muhabir olmak. Nihayetinde kamuoyunda şimşekleri ne kadar üstünüze çekerseniz çekin, bir anlık hevesle bir insanın hayatını altüst ederseniz edin, yine de güvenceniz var. Her şeyden sonra 'ev alacağım' diye ortaya çıkabiliyorsunuz. Böyle bir iş, şu dünyada kaç tanedir sizce? Günümüz japonya'sından bir anda karar verip otuz yıla yakın süreli krediyi çekinmeden alabilecek kaç bekar kadın vardır dersiniz?"

"Haklısınız. Ben müteveffa kardeşinizle aynı nesildenim; muhtemelen neredeyse aynı çalışma saatlerimiz, özel hayatlarımız ve yıllık gelirlerimiz vardı. Kardeşinizle aramızdaki belki tek fark cinsiyetlerimiz. "

Kadın derin bir nefes verdi. Rika kendini bir tokat yemeye hazırladı ama kadın füturunu bozmadan yerinden kalktı ve su sebilinin yanına gitti, bir bardak suyu içip bitirdi. Sebile takılı duran plastik damacanadaki suda büyük bir kabarcık patladı ve pof diye bir ses çıkardı. Yerine geri döndüğünde Yamamura'nın duruşundaki tüm gücü gitmişti. Dudakları ıslaktı. Hoyrat bir tavırla sandalyesine oturdu ve sanki artık Rika'nın ne düşündüğünü umursamazcasına cüretkar bir ses tonuyla sordu:

"Diğer maktullerin de aileleri olmasına rağmen neden beni seçtiniz?"

"Siz, kardeşinizin ölümünden kendisinin de biraz olsun sorumlu olduğunu düşünüyorsunuz da ondan. Medyada şimdiye kadar yayımlanan söylediklerinizi ve iş yaklaşımınızı görünce bu hisse kapıldım. Kardeşiniz, evcimen kadınları cazip buluyordu. Bu sizi ve annenizi incitmiş olsa gerek. O yüzden 'ev' konusuna takıntılısınız. Malum şekilde büyük bir inşaat şirketindeki işinizi bırakmak zorunda kalmış olsanız da yine evlerle uğraştığınız bir iş yapıyor olmanız da bu sebepten değil mi?"

Başını ona doğru kaldıran kadından tatlı tatlı bir su kokusu yayıldı. lstinaf duruşmasında Yamamura Hanım'ın kardeşinin hayatı bir kez daha ortaya dökülmüştü. Hobisi olan trenler ve işi dışında hiçbir şey bulunmayan gündelik hayatında feci şekilde yalnız olduğu sonucuna varanlar çoktu. Kafedeki deftere yazdığı modern şiirle Kajii'ye hislerini anlatmaktan çok işteki stresini kustuğu görüşü gittikçe güç kazanıyordu.

"Zaten 'evcimen' dediğiniz nedir ki? 'Evcimen zevkler'miş, 'evcimen kadın'mış, ne yani?" diye mırıldandı Rika. Yamamu-ra Hanım'ın ona kulak verip vermediğini bilmiyordu. "Aile yapısının çok çeşitlendiği böyle bir devirde bu tür bir şeyin artık hiç hükmü yok. Bu belirsiz imgeler yüzünden oradan oraya savrulan erkekler de kadınlar da baskıyla acı çekiyor. Aslına bakarsanız bence bu davanın özünde de bu var. "

Sebildeki su kabarcıkları yine harekete geçmişti.

"Benim bu daireyi istemem, öyle gelişigüzel bir sebebe dayanmıyor. Burada ankastre olarak harika bir büyük fırın var. Bana gösterdiğiniz evler içinde bu boyutta bir fırına sahip tek yer burası. Ben bir bütün hindi pişirmek istiyorum. Mümkün olduğunca yakın zamanda. Kararımı değiştirmeden önce. Ma-nako Kajii'nin pişiremediği, tadamadığı tek yemek buydu."

"Öyle bir şey evde pişirilebilir mi? .."

Yamamura, kuşkuyla Rika'ya bakıyordu fakat göz teması kurmamaya özen gösterdiği de belliydi.

"Kursa gitmem sayesinde Salon de Miyuko'nun boeuf bo-urguignon tarifi de elimdeydi. Kajii'nin kardeşinize vefatından hemen önce yedirdiği yemeğin aynısı yani. Salon de Miyuko'ya giden biri aracılığıyla o reçeteyi ele geçirmiştim. Yapmayı denedim... dün..."

"Yani bundan bana ne?"

Kadının sesi alçaktı ama aynı zamanda bir çığlık gibi yankılandı. Yamamura ona tepkisini gösterircesine gözlerini Rika'nın bumuna dikmişti. Rika yavaş yavaş kadının ve kurbanın yüz hatlarındaki benzerliği fark etmeye başladı. Çocukken belki de birbirlerine çok benziyorlardı.

"Dana yahnisi olduğunu sanmış, değil mi? O yüzden de pilavın üstüne koymak istemiş. Kajii mahkemede bunu gülerek anlatmıştı. Oysa pişirince gördüm ki gerçekten de neredeyse dana yahnisiyle aynı tarife sahip. Adı boeuf bourguignon olsa da. Bizim Batı mutfağı dediğimiz, Meici Dönemi'nde popüler olmuş Avrupa yemeklerinin Japon damak tadına göre

uyarlanmış hali aslında. Yani kardeşinizin izleniminde herhangi bir hata yoktu."

"Yani ne diyorsunuz?"

"Dana yahni, annenizin spesiyaliydi, değil mi? Siz iki kardeş de annenizin pişirdiği o yahniyi, hayaşi pilavı yaparcasına mutlaka pilav üstüne koyup yerdiniz?"

Yamamura hiçbir şey söylemedi. Daire planındaki mutfağa bakıyordu sadece.

"Sadece boeuf bourguignon değil, Manako Kajii'nin yaptığı yemekleri şu birkaç ayda harfi harfine yaptım. Kurbanların o kadının çekimine neden kapıldığını, kadının onlardaki hangi açlığı giderdiğini, kadının kendisinin neler hissettiğini belli belirsiz anlamaya başladığımı düşünüyorum. "

Yamamura sandalyede sırtım yasladı ve sessizce mırıldandı:

"O kadar ileriye götürmek zorunda mısınız, bir muhabir olarak? "

"Çalışma tarzınızı gördükten sonra, sizin de aynısını yapacak tipte olduğunuzu söyleyebilirim. Kişisel vaktinizden fedakarlık ettiğinizi ve portföyünüzdeki mülklerin bulunduğu mahalleleri bizzat yürüyüp gezerek yerel halktan olmayanların bilemeyeceği bilgileri edinmiş olduğunuzu, birlikte sadece iki eve bakmaya gittiğimizde bile çok rahat anladım."

Biraz durduktan sonra Yamamura içini çekerek konuştu:

"Biz anne ve çocuklardan oluşan bir aile sayılırdık. Annemin işi çok yoğundu ve ev işlerine vakit ayıramazdı. Adeta bunun telafisi olarak da kardeşimi çok şımartırdı. Beni kendi halime bırakırdı. Kardeşimin her isteğini ise yerine getirmeye çalışırdı. Ben pek karışmazdım ama konu Kajii olduğunda, ondan vazgeçmesini söyle, dedim. Annemse, 'Toki'ciğimiz onunla evlenmeyi uygun görüyor madem, biraz bekleyip gidişatı görelim,' diye diretti. Annemin bir de 'evcimen kadın'lık kompleksi vardı. Bizdeki öyle unu kavurup yapılan hakiki usulüyle değil, hazır satılan beşamel sosla

yapılmış dana yahnisi olurdu. iri iri doğradığı bolca sebze koyardı. Biraz miso ve tereyağı da ekliyordu herhalde. "

Kadın, sandalyesini masadan hafifçe uzaklaştırıp bacak bacak üstüne atınca aslında sahip olduğu yumuşak kıvrımlan ortaya çıktı.

"Bana sorarsanız esas 'yemek' bu. Harika bir ev yemeği tadı. "

Rika'nın bu söyledikleri üzerine Yamamura'mn yüzünde ölçülü bir gülümseme belirdi.

"Ne diye bunca şeyi size anlattıysam... Çoktan dersimi almış olmalıydım oysa."

"Peki benimle röportaj yapmayı kabul eder misiniz? Bu mesele yüzünden adımdan da yüzümden de herkes haberdar oldu. Manako Kajii'yi gerektiği gibi görememiş olsam da onun davası yüzünden itibarı zedelenen kadınları gerektiği gibi görebiliyorum. Ne de olsa hepsi bana benziyor. Lütfen bana bu şansı verin. Elbette mahremiyetinize kesinlikle riayet ederek, daha önce yaptığım gibi bir nezaketsizlikte bulunmadan... işinizi de olumsuz etkilemeyecek şekilde, elimden gelen tüm gayreti göstereceğim. "

Rika bir çocuk çığlığı duyduğunu sandı ama Koşu Kaido yolundan geçen bir arabanın fren sesiydi galiba. Yamamura yerinden kalktı, su sebilinden aldığı sıcak suyla bugün Rika'ya ikram edeceği ilk çayı yapmaya girişti.

*

Yeni satın aldıgım konutu kutlamak için 1 Ağustos

akşamı evimde ufak bir parti vermek istiyorum. Hindi fırınlayacağım. Bana hep iyi davrandınız ve bende çok emeginiz var, o yüzden mutlaka gelmenizi rica ederim.

Lütfen sevdiğiniz bir içecek ve bir çeşit yiyecek getirin; ev yapımı da olur, hazır yemek de. Yeterli sandalye ve masam olmadığından, elinizde fazladan varsa yastık ya da minder getirebilirseniz minnettar olurum. Maçida.

*

Rika LINE mesajını gönderir göndermez, yardım teklif edip, "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye mesaj atan ilk kişi Yuu oldu. Böyle bir durumda ona ilk ulaşan illaki Reiko olurdu ama o şu aralar Ryosuke'yle hayatını yeniden kurmakla çok meşgul görünüyordu ve Rika'ya ayıracak vakti yok gibiydi. Rika bu durumu memnuniyetle karşılıyordu.

Çekinmeden Yuu'dan yardım almaya karar veren Rika, iş çıkışında Azabu'da yabancılara yönelik ürünler satan bir süpermarkete giderken onu da davet etti.

Reiko, Ryosuke, Yuu, Kitamura, Şinoi, annesi, Mizuşima, bir editörlük ajansında çalışan ve Mizuşima'dan beş yaş küçük eşi ve kreşe giden kızı. Şu veya bu şekilde toparlamayı başardığı dokuz kişi. Bir kişi daha eklerse on kişi olacağından epey tereddüt geçirip, sonunda davetli listesinden Makoto'yu çıkarmıştı. Kendisi ve Makoto için sorun değilse de çevresindekiler için biçimsiz bir durum olabilir diye düşünmüştü.

Süpermarketin ana girişinden bindikleri yürüyen merdivenle yukarıya çıktıklarında sepetlere tepeleme doldurulmuş ejder meyveleri ve liçiler onları karşıladı. Taze yiyecek reyonunun serin ve hoş havası onları sardı. Saat çoktan akşam onu geçtiğinden olsa gerek, müşteri neredeyse hiç yoktu. Ortamda portakal ve çiğ et kokusu hakimdi. Camlı vitrinleri sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen et reyonu için, her kültüre hitap etmesi açısından japonya'nın en iyisi denmesi yalan olmazdı. Timsah etinden daha tüyleri üzerinde bulunan vahşi hayvan butlarına kadar her türlü et sergileniyordu.

Metreler boyu uzanan dondurucu bölmesi, ağzına kadar hindiyle doluydu. Naylonla kaplı ve fileye sarılmış dev ragbi toplarını andıran bu hindiler, ufak bir karpuzdan kıvrılıp uyuyan, yaşını henüz doldurmamış bebeklerin boyutuna kadar her büyüklükte vardı. Hepsi de öyle kaskatı dondurulmuştu ki dikkatsizlik edip ayağına düşüren birinin kemiğini kırardı.

Rika'nın aradığı ve halihazırda marine edilip çeşnilendirilmiş tiptekinden bulamadılar. Mecburen sadelerinden birini alacaktı. Rika, don tabakasıyla kaplı hindileri eliyle yoklaya yoklaya 5,8 kiloluk bir tanesini seçti. lngilizce yazılmış fiyat etiketine bakınca, duyduğu söylentilerin de ötesinde, şaşırtıcı derecede ucuz olduğunu gördü.

Yeni evindeki fırının kendi tepsisi sığ idi ve pişirirken akacak suyun taşmasından endişelendiğinden Rika, özellikle hindi pişirmek için yapılmış gibi görünen derinliği fazla bir alüminyum kap alıp alışveriş arabasıyla kasaya doğru yöneldi.

"Maçida Hocam, buz kalıbı koymamız gerekmez mi?"

"Gerek yok. Zaten üç günde ancak çözülür bu. Evim de zaten o kadar uzak değil."

Rika ondan istememiş olmasına rağmen Yuu, karton tabak ve bardakları, plastik çatalları alışveriş arabasına atıyordu. "Daha yeni taşındınız, on kişilik tabak çanağınız yoktur, değil mi?" dediğinde Rika tabaktır, çataldır, hiç düşünmediğini fark etti. Yuu da bunu bile düşünmeden nasıl misafir çağırıyorsunuz dercesine başını sallayarak ona güldü. Rika, gerek yok, dese de Yuu aldığı karton ve plastik malzemelerin hepsini kendi cebinden ödedi.

Buz gibi süpermarketten çıkınca dışarıdaki nemli ılık hava nasıl da güzel geldi Rika'ya. Hindiyi koyduğu plastik torbayı Yuu'yla birlikte taşıyor olsa da beline kadar vuran ağırlığı yadsıyamazdı. Sokakta yan yana yürmeye başladıklarında Yuu'dan, "Hii!" diye alçak bir ses yükseldi ve hemen ardından da yüzünde, "Kahretsin!" dercesine bir ifade belirdi. Bakışları, büyük bir kitapçı zincirine ait dükkanın önüne asılmış bir posterin üzerindeydi. "Ma-nako Kajii: llk Otobiyografisi 10 Ağustos'ta Satışta!" yazıyordu. Rika'nın çoktandır görmediği Kajii'nin bu fotoğrafı, haberlerde kullanılan, aşina olduğu bir fotoğraftı ama rötuşlanmış olduğundan gerçek halinden çok daha genç ve canlı görünüyordu.

"Prova baskısı etrafta dolanmaya başlamış ama bence kesinlikle satmayacak. Bu 'kocam' dediği adam paragözün, ikbal düşkününün biri. Yeter ki satılsın diye dört bir yana koşuşturuyor,**".** diyen Yuu, nedense bir anda öfkelenmişçesine hızlı hızlı saydırmaya başlamıştı. "Ya bu Kajii tamamen 'ben odaklı' biri. O yüzden onun söylediklerini olduğu gibi okuyunca insanın gözleri bayılıyor, çok sıkıcı. Sizin yazdığınız makale çok daha gerçekçi, ilginç ve samimiydi, Maçida Hocam."

Rika, Yuu'nun stajını tamamlayınca Kurgu Dışı Yayınlar Ya-zıişleri Bölümü'nde görevlendirileceğini duymuştu.

"Yapacak bir şey yok. Ne de olsa..." deyip bıraktı Rika, "onu dinleyecek kimsesi yok," sözünü yutarak. Her ne kadar ilgi odağı olsa da, karşı cinsten destekçileri olsa da gerçekleri çarpıtarak konuşmaya devam ettiği sürece, Kajii sonsuza kadar yalnız kalacaktı. Ne çok bağırırsa bağırsın, bu onun tek başına olduğu ve hiç kimsenin kustuğu o sözlere itibar etmeyeceği gerçeğini değiştirmiyordu. Rika, bunu son derece doğal karşılıyor, ona karşı herhangi bir merhamet hissetmiyordu. Bu da bir yaşam biçimi işte, öyle yaşayan tek kişi de Kajii değil.

Kajii fotoğraftan ona bakıyordu. O iri siyah üzüm gözlerini Rika'ya dikmişti. Ona meydan okurmuş gibi görünüyordu:

Yalan ne, gerçek ne? Bunların arasında öyle ahım şahım bir fark yok. Madem öyle kendine daha güzel geleni seçmekte ne sorun var? Acı gerçekler insanın bedenini nasıl tatmin edebilir ki? O katı ve yavan gerçekliğe biraz baharat ya da çeşni katarak lezzetlendirmenin nesi yanlış? Bu, benim hayata tutunma tarzım; yaşamım içinde kendiliğinden gelişti, adeta bir tür evrim gibi. Siz gerçekten de her şeyin doğru dürüst bir şekilde yüzleşmeyi hak ettiğine inanıyor musunuz tüm içtenliğinizle? Peki, bu dünya yaşamaya değer mi?

"KajiMana, belki öyle gurme falan da değil..." diye mırıldandı Rika. Tam o sırada hızla geçen büyük bir kamyonun saldığı egzoz gazı bulutu, Rika ve Kajii'yi ayırdı.

Yuu donakalmış bir ifade takındığından Rika plastik poşetin onun tuttuğu sapını da kendisi alıp yürümeye başladı.

Sadece çok vakit alan ve emek isteyen lezzetli yiyecekler yemek değil derdim. Gecenin kör vaktinde ofiste mideme indirdiğim market bento'lan ve hazır ramenler; yalnız olduğum akşamlarda boğazımı tıkarcasına yediğim soğuk pilav ve natto'lar[3], saklama kaplarına koyup dolaba attığım garnitürler... Hepsini, tahmin edilemeyen ve bilinmedik tatları da aynı derecede seviyorum. Eminim ki şimdiden sonra payıma pek çok acı, utanç ve korku düşecek.

Yine de bundan çekiniyor değilim. Muhtemelen bunun sebebi de her türlü şeyi tatmış ve en kötü koşulları bile atlatmış olmam.

Rika, gözlerini Kajii'den Roppongi'nin neon ışıklar ve egzoz dumanlarıyla dolu havasına çevirdi. Ne kadar kirli olursa olsun Manako Kajii'nin gözbebeklerinden daha aydınlık ve berraktı. Hindinin paketinden su damlaları yola düşüyordu. Rika arkasından gelen Yuu'yu acele ettirdi ve metronun girişine doğru yöneldiler.

Rika, metro vagonunda oturacak yer bulunca soğuk ve ağır hindiyi bir mendil serdiği kucağına koydu. En yakın istasyona varana kadar işteyken Reiko'dan gelen sesli mesaj üzerine kafa yordu.

Çizu Hanım teyit etti. Tam söylediğin gibi. Önce inkar etti ama altüst olmuştu, hemen anladım tabii. Söylediğin gibi Kasım 2013'te Çizu Hanımlar, hepsi Kajii'den birer davetiye almış. Tam da tutuklandığı sıralarda... Öyle olunca hepsi de derhal yırtıp atmış. Onunla samimi oldukları sanılmasın diye polise de hiçbir şey söylememişler.

Rika henüz yeni yaşamaya başladığı evine giderken yolda adeta seyahate çıkmış hissine kapılıyordu. Dışarıdaki ılık hava, kaskatı kesilmiş dizlerine iyi geldi. İstasyondan eve on beş dakikayı geçkin bir yürüyüş mesafesi olduğundan Tozai Hattı'ndaki istasyondan çıkınca taksiye bindiler.

Apartmanın önündeki parkta sanki gündüz vaktiymiş gibi ağustosböcekleri cirit atıyordu. Pek işleri güçleri yokmuş gibi görünen üniversite öğrencisi yaşlarında kızlı erkekli beş kişi parktaki çeşmenin önünde laflıyordu. Apartmanın otomatik kilidini açıp bina dışındaki merdivenden Rika'nın dairesine çıktılar.

Işığı açar açmaz, "İzninizle giriyoruuum," dedi Yuu ve adımını atıp dairenin içinde merakla etrafına bakındı. Henüz yatak dışında bir mobilya yoktu, perde bile asılı değildi. Pürüzsüz parke zemine sahip on hasırlık odanın yepyeni duvar kağıdı çok uçuk bir mavi tonundaydı ki bu da resmi bir hava veriyordu. Rika pencereyi açtı, sinekliği çekti. İçeriye doğru püfür püfür bir rüzgar esti.

Rika öncelikle alüminyum kaba hindi paketini koydu ve fırın tepsisine oturttu. Ankastre fırının kapağını açıp tepsiyi içine soktu. Kapağı açıp kapatırken bir gıcırtı çıkıyor, fırından hafiften yanık elma kokusu geliyordu. Ateş yanmadığından içi kapkaranlıktı. Hiçbir şey görünmüyorsa da kontrol edip hindinin fırına düzgünce sığdığından emin olan Rika'nın endişeleri neredeyse silinip gitmişti.

Sonra Rika yepyeni buzdolabını açtı. Bugün için rafları çıkarmıştı. Hindi, pek bir yemek malzemesi bulunmayan beyaz ışığın içini doldurduğu geniş boşluğa da rahatça sığdı. Rika'nın omzunun üstünden buzdolabının içine bakan Yuu'nun gençlik fışkıran alnının yansıması, buzdolabının pırıl pırıl parlayan paslanmaz çelik kolunda görülüyordu.

"A! Yoksa bu hindiyi koyabilmek için yeni buzdolabı mı aldınız özellikle? "

"Evet. Eskiden kullandığım, iş seyahati otellerinde bulunan türden ufacık bir şeydi. "

"Açıkta bırakırsanız üç gün sürmeden hemen çözülür sanki."

"Ya o zaman etin dışı zarar görüyormuş. "

Az sonra Yuu evine giderken daire kapısında onu uğurluyordu ki genç kadın arkası dönük halde ayakkabılarını giyerken Rika konuştu:

"Yuu, bunun sana olacağını hiç sanmam ama yine de öncelikli hedefin pes etmemek olsun. Aşırı çalışmaktan da kaçın. Senden iş dışında böyle yardımlar istiyorken bunu söylemem belki biraz şey ama..."

Yuu doğruldu ve Rika'ya döndü; bir yandan kapıyı tutarak konuştu:

"Maçida Hocam, ben sizin cidden harika olduğunuzu düşünüyorum. Bunu sesli olarak dillendirmese de şirkette pek çok destekçiniz var. O kadarcık şey, sizin için problem olmamalı."

Sağol, diye mırıldandı Rika.

Ertesi gün gözlerini açınca başucunda duran cep telefonuna uzandı ve Şinoi'den bir LINE mesajı gelmiş olduğunu fark etti.

Aynen söylediğiniz gibi. Tutuklanmasından sonra Manako

Kajii'nin evindeki buzdolabında aşağı yukarı beş kiloluk çürümüş bir hindi bulunmuş. Bu kadar eskide kalmış bir şeyi nasıl anladınız?

Rika hiç şaşırmamıştı. Kajii'nin üç, hatta beş erkeği uğrunda öldürdüğü ve yapmayı gerçekten çok istediği yemekti bu. Kimselerin haberi olmaksızın buzdolabında çürüyüp giden o hindi...

O gün işteyken bile Rika'nın kafasının bir köşesi hep önceki akşam satın aldığı hindiyle meşguldü. Ne yaparsam yapayım aklımı evdeki mutfaktan alamıyorum. Bence Kajii de aynı böyley-di. Yokota'nın evinde yaşarken dahi mutlaka kendi evine dönmeyi planlamış olmalı. Buzdolabında ağır ağır çözünen hindi hep aklını kurcalamıştır. Yokota'yla birlikte bir yaşam kurmayı aslında hiç düşünmemiştir bile. Dairesini süsleyip Salon de Miyuko'daki arkadaşlarına Noel partisi verecekti. Mükemmeliyetçi biri olduğundan ötürü de Rika gibi provasız yapmayacağı kesindi; kimbilir önden kaç defa deneme yapacaktı... Madem onları davet ediyordu, lezzetli şeylere bayılan Çizu ve arkadaşlarının damaklarım şenlendirmesi gerekiyordu.

Rika o akşam evine döner dönmez buzdolabının önünde soluğu aldı. Bir gün geçmiş olmasına rağmen hindi hala taş gibiydi. Yüzeyinin de yansı hala çıtır çıtır buzluydu.

*

lkinci günün akşamı, Rika çekine çekine parmağını bastırıp kontrol ettiğinde iç kısmındaki buz kütlesinin yerinde durduğunu, öte yandan yüzeyinin neredeyse tamamen yumuşak çiğ et haline döndüğünü gördü. Fileyi ilk defa çıkarıp içteki ambalajı yırttı. Sonunda pembemsi beyaz bir et parçası ortaya çıktı. Hindinin beyaz dolgun göğsü, yumuşak bir kavis çiziyordu. Derli toplu katlanarak yerleştirilmiş tombul butları, insanda merhamet uyandırıyordu. Hindi piştiğinde haber versin diye kırmızı bir ısıya duyarlı iğne tipi gösterge saplanmıştı. Tıpkı bir insan bedeninin şekli çarpık bir parçası gibiydi, capcanlı görünüyordu; sanki her an hareketlenip ona seslenecekti. Bu da Rika'ya yüreği eziliyormuş gibi hissettirdi.

Rika, hindinin her yerini tuzla ovdu. Derisinin pütürlü hissi Rika'nın tüylerini diken diken ediyordu. Elini içine sokup işlenmiş boyun ve ciğeri oradan çıkaracağını düşünmek bile onu oyalanmaya itiyordu. Plastikten yapılmış sert kordonu şak diye mutfak makasıyla kesti. Deriyi kaldırdığında devamında simsiyah bir oyuk bulunan bir açıklık ortaya çıktı.

Rika, Kajii'nin gözlerini anımsatan o dipsiz karanlığa elini sokmakta tereddüt ediyordu. Hafif geri çekilip hindiye bütünüyle baktı, korkusunu yatıştırmaya çalıştı. O deliğin böylesi-ne ufak bir bedenin girişi olduğuna kesinlikle inanamıyordu.

On küsur saat sonra arkadaşları buraya gelecekti. Tek başına yapması gereken şeyleri sayarken Rika'nın gözü kararmaya başladı. Bu fikri ortaya atan kendisi olmasına rağmen, yeni evinin dört duvarı üstüne geliyormuşçasına bir baskı hissediyordu.

Rika gözlerini kapatıp sağ elini o açıklıktan içeri soktu. O nemli, geniş boşluğun içine hapsolan soğuk hava, bir anda Rika'nın elinin üzerine doğru yayıldı. Etten çıkıntı yapan kemikler avucunun içine değiyordu. Bir daha asla parmak uçlarını göremeyecekmiş gibi hisseden Rika'nın yüreği ağzına geldi. Bu esnada sağ elinin uzayda bir yerlerde gezindiği ve bilinmeyen yaratıklar tarafından merakla seyredildiği gibi bir hisse kapıldı. Sonunda sosis gibi ince uzun boyun kısmını ve parafinlenmiş bir torbadaki ciğer ve yüreği buldu ve çekerek çıkardı. Bir süre sanki ilk kez görüyormuşçasına kendi eline pürdikkat baktı.

Hindiyi kendisinin marine etmesi gerekiyordu. lntemette önden birçok yeri araştırarak bulduğu reçeteleri birleştirip bunlardan ilham alarak salamura suyu yapmaya karar vermişti. Kereviz, havuç, kuru soğan ve karanfili bol tuzlu suya koydu; şarap bulamadığından birilerinden taşınma hediyesi olarak gelen sake'yi lıkır lıkır ekledi. Bu karışımı hindiyle birlikte plastik bir poşete doldurdu. Beyaz torbanın içine baktığında mutfağın floresan ışığının torbadan süzülüp içindekileri aydınlattığını gördü. Bu suyun dalgalanmasını izlerken elimde ufak bir kapalı yüzme havuzu tuttuğum hissine kapılıyorum. Rika, torbanın ağzını sıkıca bağladı. Ardından bir torbaya daha geçirip onu da güzelce bağladı ve birkaç paket lastiği de takarak buzdolabına yerleştirdi.

Sonra hiç ara vermeden hindinin boynunu kokulu ot demetiyle birlikte tencerede haşlanmaya koydu. Tereyağında kavurduğu unu ekleyip kıvamını koyulttu. Gravy sosu henüz tamamlanmış değil. Yann hindi kızanrken akan suyundan bolca ilave etmem gerek. Yapabileceklerini bitiren Rika duş bile almadan oturma odasının bir köşesine koyduğu yatağa yığılıp o halde uykuya dalıverdi.

Öğle sonrasına kadar güzelce uyuduğundan her zamankinden çok daha zinde hissederek uyandı. Yataktan kalktığı andan itibaren ise çok ciddi bir ruh haline büründü. Nihayet o büyük gün gelip çattı! Yatağını toplayıp mutfağa gittiğinde buzdolabının etrafı sırılsıklamdı. Kapısını açınca onca sıkı kapatmış olmasına rağmen tuzlu suyun torbadan sızmış olduğunu gördü. Rika telaşa kapılmamak için derin bir nefes aldı, bir tomar kağıt havlu kopardı ve dörtayak üzerine çöktü. Yeri silip ellerini iyice yıkadıktan sonra hindiyi plastik torbadan çıkardı. Yapış yapış olmuş ve tamamen yumuşamış bir et yığınına dönüşmüştü. Rika onu kaldırırken de şekli değişiverdi, her an elinden kayıp düşecek gibiydi. Suyunu kuruladıktan sonra tuz ve limon suyuyla ovaladı. Alüminyum kaba yerleştirdi.

Sıra yavaş yavaş yapışkan pirinç ve normal pirinçten "dolgu" denen iç harcını yapmaya geliyordu.

Önceki gece hindiden çıkardığı yürek, taşlık ve ciğeri yıkayıp zar gibi doğradı. Dana kıyması, incecik doğranmış soğan, dilinmiş sakatatlar, pirinçler, çamfıstığı, defneyaprağı ve kokulu otları ekleyip iyice soteledi. Reçeteye göre bu noktada su ekleyip tencerede pişirip suyu çektirmesi gerekiyordu ama Rika ilk defa yapacağından biraz endişeliydi, o yüzden de pilav pişiriciye koyup aleti hızlı pişirme ayarına getirdi. Reiko'dan öğrendiği, başarısızlığa yer bırakmayan paella pişirme yöntemini kullanacaktı.

Pilav pişiricinin hava kanalından sızan, umaminin hakim olduğu pirincin kokusunu aldıkça Rika'mn gerginliği artıyordu. Yemek blog'ları ve intemetteki kaynaklara göre son zamanlarda hindi dolmasında gıda zehirlenmesi riski bulunduğu söyleniyordu. Sebebi de iç harcının çiğ etle temas ediyor olmasıydı. İyice pişirmek çok önemliydi ama buna aşın odaklanınca da etin kupkuru olması söz konusu deniyordu. lç harcını fırına koymadan hemen önce doldurmak, gevşekçe doldurmak, fırında pişirirken

tereyağı sürmek... Bu üç kurala uyulduğu sürece sorun olmayacağı söyleniyordu. Yine de dokuz misafir olacak. Mevsim yaz. Küçük çocuk da var. Bir şey olursa tüm sorumluluk bana ait olacak.

Rika derecesini ayarlayıp fırını ısıtmaya başladı. Bir paket tereyağını da oda sıcaklığına gelmesi için buzdolabından çıkardı.

Birazdan pilav pişiricisinin işlemin bittiğini duyuran melodisiyle birlikte iyice pişip kahverengiye dönen ve iç organların yağıyla her bir pirinç tanesinin parıldadığı pilavı sığ bir tepsiye yaydı. Sorumluluğun ciddiyeti yüzünden karın boşluğunda derinden bir ağrı hissediyordu. A, demek ki böyle... Yemek yapma sorumluluğunu üstlenen bir kadının işler o noktaya gelirse insanları öldürmesi gayet basit.

Rika klimanın sıcaklık derecesini düşürdü. Biraz bekleyip soğuyan pilavı hindinin içine o açıklıktan doldurmaya başladı. Sürekli olarak can havliyle kendi kendine gevşekçe, kenarlara değmeyecek şekilde yapması gerektiğini söyleyip duruyordu. Her ihtimale karşı bir kase kadar iç harcını kenara ayırdı ve hindiyi doldurmayı bitirdi. Pişirme ipini bobinden açıp hindinin butlarını ucundan bağladı. Hindinin derisiyle açıklığı kapattı ve dört kürdan kullanarak oraya sabitledi.

Rika yumuşamış tereyağını çıplak eliyle hindinin üzerine sürdü. Parmaklarının sıcaklığıyla açık renk tereyağını çiğ etin üzerine yayarken, vaktiyle Makoto'nun çıplak sırtına masaj yaptığı sırada duyumsadıklarını hatırladı. Tereyağı, son derece pürüzsüz bir şekilde, büyük bir kolaylıkla içine nüfuz ediyordu. Rika yer yer minik çıkıntıları bulunan kaygan hindiyi iki eliyle tutup alüminyum kaba yerleştirdi ve onu tepsiye koyup fırının kapağını açtı.

Mavi alevlerle aydınlanan içerideki boşluk bir sirkteki ateş çemberini andırıyordu. O çemberin ötesinde bir kalabalık alkışlarla onu karşılayacakmış gibi hissetti. Yanakları alev alev oldu. Rika nihayet hindiyi fırına sürdü. Kapağı kapatınca rahatlayıp derin bir nefes aldı.

Şimdiden sonra yaklaşık üç saat olacaktı. Rika ellerini yıkarken bir kez daha derin nefes aldı. Ara ara fırını açıp erimiş tereyağını sürerek o devasa et parçasının dört bir yanının iyice pişmesini sağlamak durumundaydı.

Doğru düzgün pişmezse bi-*rilerine dokunabilir. Öte yandan etin kuruması da kabul edilemez. Bunun için de titizlikle dört bir yanına erimiş tereyağını sürmek zorundayım.*

Rika ayırdığı bir kase iç harcını ayakta dikilerek kaşıkla ağzına tıkıştırdı. Yapış yapış ciğerle hemhal olan esnek dokulu pirinçler, bu haliyle bile büyüleyici bir lezzete sahipti. Rika sütlükte tereyağı eritti, bulaşıkları yıkadı, buzdolabının etrafım alkollü dezenfektanla sildi.

Telefonundaki sayaç, bir saat geçtiğini gösteriyordu. Fırın eldivenlerini takan Rika korka korka fırını açtı. Hindinin tamamı ten renginde ve etiyse sıkıydı. Rengine bakılırsa henüz kızarmaya başladığı söylenemezdi. Ama suyunu sızdırarak cı-zırdayan hindi, artık Rika'yı endişeye sevk eden o çiğ et halini geride bırakmıştı.

Rika yüreğinin inanılmaz derecede ferahladığını hissetti. Bir pasta fırçası alıp altın rengindeki erimiş tereyağını ağır ağır sürdü. Sıcak et iştahla onu emiverdi. Tereyağı, hayrete düşürecek bir hızla ortadan kaybolmuştu. Rika eti tekrar fırına yerleştirdikten kısa bir süre sonra o gün ilk defa dairenin interko-mu çaldı. Kapı otomatiğine bastı ve gelenleri karşılamak için ellerini güzelce yıkadı.

"Hoşgeldiniz!" diyen Rika kapıyı ardına kadar açtı. Reiko'yla Ryosuke, aşağıda bir araya geldiklerini söyledikleri annesi ve Kitamura gelmişti. Rika'nın yüzünde yapay olmaktan çok uzak bir gülümseme belirdi.

"Off! Nasıl geniş bir daire bu!"

"Yeni evinizde güle güle oturun."

"Masanız bile mi yok? Bu vaziyette onca insanı toplamayı nasıl düşünebildiniz, iyi cesaret!"

Annemin burada olmasına bile aldırmadan dobra dobra konuşuyor Kitamura. Hepsi yanında getirdiği minder ve yastıkları doğrudan yere sıraladı. Kitamura da bir İskandinav markasının dış mekan kullanımı için olduğunu söylediği kilimini serdi. Yalnızca bunlarla bile odanın bir anda konforlu devasa bir kanepeye dönüştüğünü hissetti Rika. Ortaya da eskiden

beri kullandığı katlanır tipteki sehpayı koyunca, yemek de yenilebilir hale geldi.

"Sanki göçebeler gibi olduk!" dedi annesi gülerek. Kadın klasik şekilde dizüstü değil, ayaklarım yana doğru toplayarak oturmuştu. Yeni tanıştığı Kitamura ve Ryosuke Bey'le kendiliğinden laf açıp aralıksız olarak konuştuğunu görmek içime su serpti. Reiko karton tabaklara patates püresi ve ev yapımı sıcak çörekler koyuyordu. Birazdan Mizuşima, eşi ve beş yaşındaki kızları Miki geldi.

"Ayy, çok güzel kokuyoo! " diye çığlığı bastı Miki eve girer girmez. Pencereden dışarıda tam bir yaz gününe yakışan günbatımı gökyüzünü kaplamıştı. Minik kızın söylediği gibi evin içine yanık tereyağı ve tavuğunkinden çok daha yoğun bir ızgara etin kokusu yayılmaya başlamıştı.

Herkes şarap ve meyve suyu gibi içecekleri eline almış, yanlarında getirdikleri garnitürler ve peynirden atıştırıyordu. O arada elinde aldığı karpuzla Yuu geldi. Rika fırının başından ayrılamasa da parti doğal bir akışla başlamıştı. Reiko, tıpkı bir doktorun asistanıymışçasına iş başındaki Rika'ya soğuk içecek ve lokmalık sandviç taşıyordu.

Rika fırını ikinci defa açtığında başarmış olduğuna artık inandı. Hindiyi kimse görmesin diye iyice eğilip eritilmiş tereyağını fırçayla güzelce sürdü.

Sona kalan misafir olan Şinoi'nin gelişi, hindinin pişmesinden on beş dakika önceydi. Adam interkomdan şöyle dedi:

"Yanımda birini getirdim ama sakıncası olur mu? Böyle damdan düşer gibi oldu, kusura bakmayın. Bu akşamdan bahsedince o da gelmek istediğini söyledi..."

"Olur mu hiç öyle canım! Aksine bu on kişilik bir tarif olduğundan minnettar olurum."

Rika kapıyı açtığında adamın arkasında beyaz tenli, uzun boylu ve iri yapılı, tişört ve kot pantolon şeklinde sade giyimli bir kız duruyordu.

"Ben Saya Kamiyama. Üniversite üçüncü sınıf öğrencisiyim."

Kısa küt kesilmiş saçlarının açıkta bıraktığı kulaklarından karmaşık tasarımlı minik küpeler sarkıyordu. Rika, adamdan kıza ilişkin duyduklarıyla karşısındaki sıradan üniversite öğrencisinin görünümünü bir türlü bağdaştıramadı ve yardım istercesine Şinoi'ye baktı. Adam mahcup ve ne yapacağını bilemez bir ifade takınmıştı ve sanki ağzı mühürlenmişti. Saya, babasına hiç bakmaksızın nazik bir üslupla konuşmaya devam etti:

"Babamdan duyunca... işin aslı eskiden beri hep hindi yemek isterdim... Bir de ev ekonomisi bölümünde beslenme üzerine okuduğum için, yardım edebileceğim bir şeyler olabilir diye düşündüm... "

O deneyimini kendini geliştirip ilerletmek için kullanmış belli ki. Gözümü dikip bakmam olmaz biliyorum ama yine de sağlık durumunu merak ettiğimden... Aşın zayıf da değil, kilolu da, ortalama bir tipi var. Kocaman açtığı süzgün gözlerinde hafiften bir hüzün seziliyorsa da güçlü bir iradeye sahip olduğu hissi veren kara kaşları var. Şinoi Bey'e hiç mi hiç benzemediğine göre annesine mi benziyor acaba?

Şinoi'nin vaktiyle anlattıklarını dinleyince artık bu baba-kızın ilişkisinin düzelemeyeceğini düşünmüştü oysa...

"Sizinle tanıştığımıza çok sevindim. Böyle aniden geldiğim için affedin lütfen. "

"Ben Rika Maçida. Babanıza çok minnet borcum var. Siz de iyi ki geldiniz. Eminim, yemek yapmak konusunda da çok hünerlisinizdir. Ben henüz acemiyim, sizden öğreneceğim çok şey var. "

Rika ve Saya kendilerini tanıtırlarken yan tarafta Şinoi ve Ryosuke birbirlerine kartvizitlerini verdi ve eğilerek selamlaş-tı.

"Memnun oldum. O sıkıntılı dönemde eşim size çok zahmetler vermiş, kusurumuza bakmayın lütfen. "

Yandan bu konuşmayı duyunca Rika çok şaşırdı. Anlaşılan Reiko evi terk ettiği sırada nerede kaldığına dair her şeyi açıkça kocasına anlatmıştı.

"Yok, hiç öyle değil. Benim yokluğumda Reiko Hanım eve çiçek gibi bakarak orada yaşadı. Esas benim ona teşekkür borcum var. Sayesinde evi daha yüksek fiyata satabileceğim gibi görünüyor. "

Şinoi'nin karşısındaki karı kocaya bakarken Rika nihayet anladı. Vay, demek öyle... Bir noktadan sonra tüm tereddütlerini geride bırakmış gibi görünen Reiko ... Çok gülüyor, yemeklerini daha iyi yiyor... Onun cazibesine kapılan Ryosuke Bey de o yüce gönüllü haline geri dönmüş. Bunda Şinoi Bey'in varlığının büyük etkisi olduğu bariz. O da kızıyla görüşmeye başlamış. Aklımdan geçenler bayağı bir kuruntu mu acaba? Diyelim ki doğru, şu dünyada kim Reiko'yu bu yüzden yargılayabilir ki?

Rika'nın cep telefonuna kurduğu sayacın alarmı çaldı. Bunu fırsat bilen Rika yanlarından ayrılıp mutfağa koştu. Derin bir nefes alıp fırın eldivenlerini takarak fırını büyük bir hevesle açtı. Orada ortaya çıkan, güzelce kızarıp altın rengini almış, yer yer daha koyu ızgara izleri bulunan, cızırdayarak suyunu salan hindi hiç şüphesiz Rika'nın şimdiye değin gördüğü en görkemli şeydi. Uzun süredir kurduğu bir hayalin ete kemiğe bürünmüş haliydi ve Rika'ya göre bu manzara tüm başarılarının simgesiydi. Şimdiden sonra herhangi bir sebeple cesaretim kırıldığında tekrar tekrar bunu hatırlayacağım herhalde! Kırmızı iğne tipi göstergeden, hindinin piştiği anlaşılıyordu. Fırının sıcaklığından Rika'nın gözleri yandı.

Rika var gücüyle bağırdı:

"Hindi pişti! Reiko, hindinin suyunu gravy sosuna eklememe yardım et!"

Rika neredeyse bir bebek kadar ağırlığa sahip alüminyum kabı iki eliyle kaldırıp misafirlerin yanına götürdü. İçeride onun gönlünü hoş etmek için olmadığı hemen anlaşılan büyük bir tezahürat koptu. Herkesin gözleri parlıyordu. Akıllı telefonunun objektifini hindiye doğrultanlar bile vardı.

"Müthiş! Peki, bunu nasıl keseceksin?"

"Ya onu hiç düşünmedim," diye Reiko'nun sorusunu yanıtlayan Rika, ellerini kullanamadığından başını iki yana salladı. Sonrasında hindiyi götürüp ortada duran katlanır sehpanın üzerine koydu. Dirseklerinden aşağısı ağırlık yüzünden kasılmıştı.

"Martha Stewart'ın Şükran Günü hindisini kestiği bir video buldum. Bu, işe yarayabilir," dedi Saya, telefonunu Yuu'ya göstererek. Belki de yaşları yakın olduğundan ikisi hemen sohbeti koyultmuş gibiydi. Anlaşılan Saya, pek konuşkan görünmese de konu yemek olunca bir anda girişkenlik sergileyen tiplerden.

Saya bir yandan ekrana bakarak seri bir şekilde ellerini hareket ettiriyordu. Hindiden akan suyun bulaştığı pişirme ipini, döndürerek açtı. Öncelikle butları kesti, göğsün üst kısmını yonttu. Bıçak kullanımı son derece başarılıydı, gereksiz en ufak bir hamlesi yoktu. Nar gibi kızarmış çıtır çıtır derisi kaldırılınca hindinin içi ortaya çıktı ve buharlar yükseldi. Rika, sandığından çok daha sıkı bir şekilde etle dolu olduğunu görünce şaşırdı. Annesi derin derin iç geçirdi. Hindinin kesiti, pürüzsüz ve pembe bir jambonu andırıyordu. Hindinin farklı yerlerinden et parçaları, yandaki karton tabağa yığılmaya başladı, ela tonlarına yakın kahverengi kemikler de ayıklanıyordu. Rika yavaş yavaş hindinin anatomik yapısını anlamaya başlıyordu. Bu açıdan bakınca elini soktuğunda sonsuzmuş gibi hissettiği o boşluğun aslında ufacık olduğunu, iç harcın kapladığı yerin, toplam hacmin beşte birinden bile daha az olduğunu görüyordu.

Odaya tereyağının yoğun tatlılığı ve harika aroması hakim olmuştu.

"Martha Stewart, şu içeriden bilgiyle borsa işlemleri yaptığı için hapishanede olduğu dönemde bile reçel yapıyormuş ve kadın mahkumluğun tadını çıkarıyormuş," dedi Kitamura. Mizuşima da derhal lafa girdi:

"Vay vay! Amerika'nın KajiMana'sı desenize!"

Artık kimse Rika için endişeli değildi, rahat bir havada gülüşüyorlardı. Saya'nın yüzünde bile hafif bir tebessüm vardı. Gülümsediğinde çene hattı yuvarlaklaşmış, yanakları yukarı kalkmış ve çehresi bir çocuğunkine benzemişti. Yetişkinler,

yüzlerinde hayranlık dolu ifadelerle videoyu seyredip aralarında konuşurken et de kesilip dilimleniyordu.

"Misafir ağırlamak için aşırı çabalamakjaponlann kötü bir adeti; her şeyi tek başına mükemmel şekilde yapmaya çalıştığımızdan ötürü Japonya'da

dostlarımızı rahatça davet edip birlikte olmanın tadını çıkarma alışkanlığı yerleşmemiş. " Rika bir anda madamın kursunda duyduğu bu sözleri anımsadı ve fark etti ki şimdiden sonraki yaşantısı daha rahat olacaktı. Taşınma sürecinden ve uzun süreli yemek pişirmekten kaskatı kesilen vücudu gevşemeye başladı.

Et parçalarının konduğu karton tabaklar ile yeni doldurulmuş şarap ve meyve suyu karton bardaklarda herkese dağıtıldı. Kitamura ayağa kalktı.

"Evet, şimdi de kadeh kaldırmak için bu akşamın yıldızını alalım sahneye ! "

Bakışlar Rika'ya döndü. İçinde şarap bulunan karton bardağı elinde Rika, şu son birkaç gündür olanları, verdiği kararlan zihninde tartarak konuşmaya başladı:

"lşin aslı, gelecek aydan itibaren bizim yayın şirketinin kadın dergisinde bir yazı dizisine başlıyorum. Yaşanan olayları kendi bakış açımdan kaleme aldığım yazılar ve Manako Kajii tarafından günlük hayatları altüst edilen kadınlarla yapılmış röportajlar olacak. Kurbanlardan birinin ailesinden biri, Ma-nako Kajii'nin kız kardeşi ve annesi, Kajii'nin gittiği yemek kursunun sahibesi ve oradaki öğrencilerden bazılarıyla görüşme izni aldım. Genel yayın yönetmeninin de başının etini yiyerek Haftalık Şumei sayfaları dışında olması koşuluyla kotardım bu işi. Şu aralarda yazıişleri bölümünde çoğunlukla büro işi yapıyorum ve yakın zamanda dışarıya göreve gönderilecek gibi de görünmüyorum. Çalışma tarzım şimdiye kadarkinden daha farklı olacak muhtemelen. El yordamıyla çeşitli şeyler deneyerek yeni tarzımı ararken bu işe devam etmek istiyorum... Buraya geliş çok kolay değil ama gördüğünüz gibi oda sayısı fazla. Hepinize söylüyorum, bir şey olduğunda -tıpkı

Şinoi Bey'in evi gibi- burayı kullanırsanız çok memnun olurum. Mobilyam yoksa da misafirler için üç takım yer yatağı aldım, rahatça kalabilirsiniz. Bana verdiğiniz tüm destek için şükranlarımı ifade etmeme izin verin."

Ortam bir anlığına sessizliğe gömüldü. Sessizliği bozan, her zamanki gibi can dostu oldu.

"Ben de o röportajlarda yer almak istiyorum mutlaka," dedi Reiko ciddi bir yüz ifadesiyle. "lsim ve kimliği belli etmeyecek şekilde yazıyorsun, değil mi?"

"Evet, tabii ki... Ben bunu bir düşüneyim, olur mu?"

Karton bardakları tokuşturup, "Şerefe!" dediler. Sonra da artık kimsenin sabrı kalmamışçasına eti ağızlarına götürmek için yarıştılar.

"Hindi ilk defa yiyorum ama bu ne ya! Enfes bir lezzeti var!" dedi Kitamura, normaldekinden başka biriymişçesine çıkan coşkulu sesiyle.

"Tavuktan da ördekten de farklı. Mis gibi kokuyor ve yumuşacık. Yoğun umami tadı da cabası. "

"Derisi Pekin ördeği gibi çıtır çıtır, etiyse kurumamış, sulu içi."

"Böylesini ilk defa yiyorum. lç harcı muhteşem, değil mi? Bunun hepsini sıfırdan siz mi yaptınız? Tarifini istiyorum! Sonra anlatın bana."

Çatalı eline en son alıp dilimlenmiş etten ısıran son kişi Rika oldu. Uçuk pembe tonlarındaki et yeterince pişmişti; öncelikle bu, Rika'nın içini rahatlattı. Belki bol miktarda erimiş tereyağını da emdiğinden kolayca çiğnenebilecek yumuşaklıktaydı. Dökülmüş yaprakların üstüne basarak yürürken hissedileni andıran kendine özgü bir koku ve berrak et suyunun dolgunluğu Rika'nın ağzını kaplamıştı. Hindinin özsuyu ve tereyağını iyice içine çekip ağırlaşan; yapışkan pirinç, kıyma ve bolca çamfıstığından oluşan iç harcı, damağa yapışıp kalan yoğun dokusuyla doldurulmadan önceki halinden tamamen farklı, insanın sürekli yemek isteyeceği kadar damıtılmış zenginliğe sahip bir lezzete dönüşmüştü.

"Sanki bir ziyafete gitmişiz gibi oldu, di mi? Özel bir yemek!" dedi Miki gravy sosa bulanmış suratında kocaman bir gülümsemeyle.

"Ayıp ediyorsun ama... Benim sadece yalapşap yemekler yaptığımı böyle ilan etmesen de olurdu!" diye bağırdı Mizu-şima peçeteyle hoyratça kızının yanaklarını silerken ve kahkahayı bastı.

"Benim de kırk yılda bir oluyor, o yüzden ziyafet zaten," dedi Rika.

Reiko'nun. son halini verdiği gravy sos elden ele dolaşıyordu. Fırınlanırken hindiden akan pişirme suyundan bolca eklenen bu sos, yoğun bir kıvama sahipti; sanki hindinin her bir parçasındaki umamiyi toplamış gibiydi. Reiko'nun kıyır kıyır sıcak çöreğini ona banınca ağızda dağılan hamur ve et suyu bileşimi karşı konulmaz oluyordu. lkisi de göz açıp kapayıncaya kadar bitiverdi.

Rika yanına gelen Reiko'ya alçak sesle, "Bu tarifi Salon de Miyuko'nun sahibesinden aldım. O da üniversitedeyken sınıf arkadaşı olan ve Amerika'da yaşayan birinden aldığını söyledi. Şimdi düşününce Manako Kajii'yle diyaloğumuzu başlatan şey de bir tarif olmuştu. Sonuçta ondan öğrendiklerimin neredeyse hepsi de başkalarının tarifleriydi. Tarif alışverişi garip bir şey değil mi?" dedi.

Reiko bunun üzerine sesini alçaltıp sordu:

"Peki Manako Kajii bu tarifi nasıl ele geçirdi acaba?"

"Ben muhtemelen madamdan öğrendiğini düşünüyorum. "

"Nasıl yani? Onca yaygara çıkarıp sınıfı terk etmesine rağmen mi?"

"Ya şöyle... Kursu bırakmak için madamla iletişime geçmek gerekiyor. Ben de epey utana sıkıla yaptım bunu; üyeliğimizin iptali için madama e-posta gönderdim. "

Madam o tarif defterini nasıl öyle rahatça ona vermişti? Rika, bunun sebebini düşününce kadının ruh halini anladığını hissetti. Bir yemeği tekrar tekrar pişirince o tarif ister istemez insanın içine işler, iideta kanına kanşır. Hele de madam gibi bir profesyonel için bu çok daha geçerli. Dolayısıyla o tarif defteri artık onun kullanımı için değil. Yemek pişirmeyi öğrenmeye gelen kadınlara göstermek için orada bulunan, umuma ait bir şey. Her ne kadar tanıdıklar vasıtasıyla öğrenci alıyorlarsa da kapılar öyle ardına kadar açıkken Kajii ve benim gibi yabancılann da aralan-na sızması gayet mümkün. Madam tariflerini sadece o çok sevgili öğrencilerine değil, bir daha asla görüşmeyeceği, hatta görüşmek istemeyeceği kadınlara vermekte

de tereddüt etmedi. Bunun sebebi muhtemelen kendi paylaştığı tarifin dilden dile dünyaya yayılmasının vereceği hoşnutluk hissi olsa gerek. Kendini gösterme arzusundan uzak, kişisel bir haz ve özgürlük hissi gibi bir duygu. Kajii de bu hazzı bildiğinden Rika'ya pek çok tarif vermiş, gurme yemekleri öğretmişti zaten.

Salon de Miyuko öğrencileri ve Reiko'nun kursta öğrendikleri yemekleri evde pişirmemelerinin sebebi ne ihmalkarlık ne de ilgisizlikti. Tarifi elde ederek bir yemeği yapmak için eksiksiz bir kılavuza bizzat sahip olduklarını bilmenin verdiği emniyet hissi yüzündendi. Hatta belki Kajii de amacına o hindi reçetesini eline aldığı anda ulaşmıştı.

Daha ne olduğunu anlamadan dilimlenmiş etler azıcık kalmıştı. Alüminyum kabın içine yığılan çeşitli şekillerdeki hafif mora çalan kemiklere bakarken Rika geri dönüp şu son dört günü düşündü ve aniden aklına bir soru geldi:

"Kaplanların kemikleri nereye gitti ki?"

Küçük Siyah Sambo'daki kaplanlar dönüp durmuş ve tere-yağına dönüşmüştü. Ama o ağacın etrafında hiç kemik yoktu. Acaba kemikler bile eriyip tereyağına mı karışmıştı? Yok, hayır. Kemikler bulunmazsa o canlıların gerçekten ölüp ölmediğinden emin olunamaz. Belki de kaplanlar hala sağdır ve o ormanda yaşıyordur, diye düşündü Rika. Olamaz mıydı?

Kajii'nin kurbanlarının da kadına gerçekten gönlünü kaptırıp kaptırmadığını kimse bilemezdi. Her şeyi bir yük olarak görüp yediklerine de yaşantılarına da özen göstermemiş, kendilerini o şiddetli girdabın akışına bırakıp gündelik hayatlarından çoktan vazgeçmemişler miydi? Kajii'nin birileri tarafından tutkuyla sevildiğini gözler önüne seren herhangi bir şeyi -şu anda gözüyle gördüğü Şinoi'nin Saya'ya yönelen bakışları gibi, Ryosuke'ye kendi etinden ayırıp veren Reiko'nun davranışı gibi sağlam bir sevginin delillerini- Rika bir kez bile görmemişti.

Az sonra herkes halıya serilmiş, şişkin karınlarını göstermekten çekinmez olmuştu. Annesi uzun bir aradan sonra ilk defa sarhoş olmuşçasına kıpkırmızı bir suratla konuştu:

"Oh, ne saadet... Hem mideyi de hiç rahatsız etmemesi harika değil mi? Cidden çok enfesti. "

"Var ya, Şükran Günü'nün hindisi ertesi gün de ana yemek oluyormuş. Artan eti didikleyip, patates püresiyle üst üste koyup kaşar peynir de serperek fırınlamak, hindi sandviç yapmak falan epey popüler gibi görünüyor. Hollywood filmlerinde olsun çeviri romanlarda olsun görüyoruz hep," dedi Reiko büyülenmişçesine bir ses tonuyla. Rika zihninde o yemeklerin kokusu ve şeklini canlandırmaya çalıştı. Canı çekti ve bir gün mutlaka denemek istediğini düşündü. Ama mevcut duruma pek uymuyorlar. Benim yemek istediğim, tamamen başka bir şey aslında. Elini usulca kamına koydu. Bir süre kendi arzuları ve fiziksel durumuyla soğukkanlı bir şekilde yüzleşti.

"Bugünkü yemek ağırdı, o yüzden canım daşi'li, soya soslu falan Japon usulü hafif bir şeyler istiyor. "

"Hindiyi Japon usulü yapmak mı? Öyle bir şey mümkün mü?" diye sesini yükseltti Reiko, inanamaz gibi bir havayla.

"Mümkün tabii. Eğer öyle yapmak istiyorum dersem... "

Rika son derece doğal bir şekilde bunu söylemişti. Fakat sözler ağzından döküldüğünde kulağa fazla ukalaca geldiğini fark etti, herkesin şaşkın yüzlerine bakınca mahcup oldu. Konuyu değiştirmek istercesine yüksek sesle konuştu:

"Şey, yarın kalan hindiden yapacağım yemekten tatmak isterseniz, gece burada kalın lütfen. Klasik değil de bana özgü bir Japon yemeği olacak. "

Annesi şen şakrak bir şekilde, "Tamam, ben kalırım!" dedi. Dedesinin bakımı peşinde koşturan kadının evi dışında gecelemesi çok nadirdi muhtemelen. Şinoi de henüz çakırkeyif görünüyordu ve alışılmadık derecede uyuşuk bir ses tonuyla, "Ben de yemek isterim. Gerçi sadece kadınlar varsa, benim kalmam olmaz herhalde," dedi.

"Baba, cidden odunsun ya! işte bu yüzden... " diye mırıldandı Saya bıkkınca ve ortam bir anda buz gibi oldu. Kız, zavallı denecek kadar bozulan Şinoi

Bey'e bakmadan sakince konuşmasına devam etti. "Ben de kalacağım. Hem burası üniversiteye yakın. Yarın da öğrenci kulübü toplantımız var zaten. "

"Ya, iyi de..."

"Üç odanız vardı, değil mi? Ben babamın yanındaki odada kalırım. O zaman onun kalması da sorun olmaz, değil mi? Rika Hanım, kusura bakmazsanız, rahat bir giysi ödünç alabilir miyim acaba?" dedi Saya tereddütsüz bir şekilde. Herkesi şaşırtmıştı.

"Emin misin? Benim için kendini zorlamıyorsun, değil mi?"

Suratı allak bullak olan Şinoi'nin gözlerinin çevresi kızarmıştı. Saya ise onu görmezden geldi ve hızla karton tabakları toplamaya başladı. Eğer babam hayatta olsaydı, bu partiye katılsaydı, belki ben de... böyle tıkır tıkır işleyecek üçüncü bir yol bulurdum belki de, ne benim ne de babamın bir şeyleri mecburiyetten yapmadığı bir orta yol.

"Derin bir anlamı yok, sadece kahvaltıda hindi yemek istedim, o kadar."

Annesi, Şinoi ve Saya. Kısa bir süre önce bu insanların oluşturduğu bir grup düşünülemezdi bile ama nedense şu anda Rika'ya bu kişilerle aynı çatı altında uyumak gayet normal geliyordu. Daire geniş olduğundan mıydı yoksa beraberce bir hindiyi paylaştıklarından mı? Rika'ya aldırmadan herkes konuşmaya devam ediyordu. Sadece Şinoi tek kelime etmeden kızının profilini seyrediyordu dikkatlice.

Çok geçmeden konuklar teker teker evlerine gitti. En sona kalan Reiko ve Ryosuke Bey'in yan yana karanlığın içinde kaybolmasını balkondan izleyip içeriye dönen Rika annesi, Saya ve Şinoi'nin işbölümü yaparak evi toparlamaya giriştiğini gördü. Karton tabak ve bardakları art arda çöpe atmaktan ibaret olduğundan bu pek vakit almadı. Hindi dışındaki tüm yemekler bitmişti. Sırayla hepsi banyo yapuğında saat çoktan gece biri bulmuştu. Rika üç odaya birer yer yatağı serdi, misafirlerine evde giymelik rahat kıyafetler verdi ve iyi geceler diledi. Şinoi, vaktiyle Makoto'nun da giydiği unisex bir eşofman takımı giymişti. Banyo sonrasında, sanki utanmışçasına, yüzü alev alev yanıyordu.

Rika da herkesten sonra nihayet salondaki somyaya uzandı.

Bugünkü gibi dostlarının toplandığı, yalnızlık hissetmeden geçirdiği bir akşamın ender bulunur bir mucize olduğunun farkındaydı. Bir daha böyle bir parti kimbilir kaç sene sonra olurdu. Rika yan yatmış, okuduğu cep boyu karton ciltli kitabın sayfalarını çevirirken, Rika'nın pijamalarını giymiş ve teni parlayan annesi gelip orada durdu.

"A, bir şey mi lazım?"

"Yok, hayır. Bugün çoktandır olmadığı kadar güzel vakit geçirdim. Çevren garip ve ilginç insanlarla dolu," diyen annesi çekinerek henüz hiçbir eşya bulunmayan odada etrafına bakındı. "lşinde zor bir dönemden geçtiğinden senin için kaygılanıyordum ama iyi olduğunu gördüm ya içim rahatladı. "

Rika kitabın kurdelesini kaldığı sayfaya getirip kitabı kapattı ve yerinden doğruldu. Böyle karşı karşıya dururken yalnızca ikisinin birlikte yaşamaya başladığı sıralarda kırklı yaşlarını süren annesinin o zamandan beri hiç değişmediğini düşündü. Kendisinin şu anda ortaokul öğrencisi bir kızı olsa annesinin o zamanki hali gibi neşeli olabileceğinden hiç emin değildi.

"Ben kendi işlerime öyle daldım ki sana hiç yardım etmiyorum, anne. Bu yüzden hep suçlu hissediyorum kendimi. Kapım hep açık, yorgun düşersen gel mutlaka. Burayı da zaten ileride birlikte yaşayabiliriz diye düşünerek seçtim."

"Sağol. Ama şimdilik henüz kendi ayaklanın üstünde durabiliyorum. Artık bunu yapamaz hale gelirsem hiç çekinmeden sana yaslanmm. Öte yandan evlatlık görevin, senin kendi yapmak istediklerinden geri durup bana yardım etmendense bu şekilde dilediklerini yapıp kendi hayatım yaşaman. Ben de kendime iyi bakacağım ve iyi vakit geçirmeye odaklanacağım. Tam da bunun için boşandım ben zaten. Acı çekmek için değil, hayattan keyif almak için."

Annesi bunları söyledikten sonra utanmışçasına aceleyle odadan çıktı. Rika da sonunda ışığı söndürdü. Karanlığa bakarak yann ne pişireceğini düşünmeye başladı. Konu oraya gelince de taşındıktan sonra yemek üzere satın aldığı kuru eriştenin, lavabonun altındaki rafta durduğunu hatırladı.

"Evet ya! Hindiyi bambu kapla buharda pişireceğim!" diye mırıldandı Rika, karanlıkta sesini hafif yükselterek. O yılbaşı gecesi babasının öfkelenip kontrolünü yitirmesinden sonra o tattan tamamen nefret etmişti. Ancak Rika şimdi ansızın sıcak ve mis kokulu et suyuna banarak yenen soğuk soba eriştesinin o lezzetine özlem duydu. Hindi, tereyağını iyice içti ve tereyağı da daşi'li soya sosuna çok yakışır. Yani Hindiyi Japon tarzına uyarlamak hiç de zor değil.

Kemikleri fıkırdatarak kaynatıp yazılı orkinosla yapılan daşi'yle *karıştırdıktan sonra soya sosu ve mirinle çeşnilendiririm. Soba eriştesini haşlayıp soğuk suda yıkayarak süzerim. Sıcak et suyuna artan biraz hindi etini,* yuzu *kabuğu ve -aslında Japon maydanozu olmasını tercih ederdim ama- salatada kullanılan su-teresinden bolca koyarım. En sonda da* vasabi[4] *ve ince doğranmış yeşil soğanla süslerim.*

Acaba Kajii ne için hindi pişirme sevdasına düşmüştü? Rika amacının kurstaki kadınlarla arasını düzeltmek olduğundan emindi. Neyse ki Kajii, Çizu ve arkadaşlarının davetiyelerini yırtıp attıklarını öğrenmeden önce tutuklanmıştı. Belki de hala o kursiyerleri ve Rika'yı düşünüyordu. Acaba son derece incittiği, içine nüfuz edip mahvetmeyi başardığı bir kadın olarak Rika, Kajii'nin yüreğinde nasıl bir konumdaydı?

Öncelikle düşünelim, ben mahvoldum mu? Hayır, neticede bunu bile yapamadı. Belki de doğru cevap bu. "Hakkıyla mahvola-mayacak tiplersiniz... " Yanlış hatırlamıyorsam Kajii bir keresinde öfkeyle böyle bağırmıştı. "Ne boş kadınlar, " diye sadece Kajii'nin değil benim de mahvolmamı hevesle arzulayan insanlar şu anda hoşnutsuzluk ve hayal kırıklığından sarsılmış olsa gerek. Her ne kadar Kajii, onun zırt pırt durup rotasını düzelterek ağır aksak ilerlediği sarsak yaşam tarzından nefret ediyor olsa da Rika'nın artık bunu değiştirmeye hiç niyeti yoktu. Eksikleri tespit edip onu kendi elleriyle telafi etmeyi öğrendiğine göre yarının da öbür günün de en azından şimdikinden daha iyi olacağını seziyordu.

Ben bile kendime hayret ediyorum, nasıl da haddini bilmez biri oldum, diye... Gazetecilik hayatım sekteye uğramasına rağmen yazmaktan vazgeçmeden inatla şirkette çalışmayı sürdürüyorum. Bağlantılanmı kullanıp kendime işler buluyorum, kredi çekerek yolumu çiziyorum, yann

ne yiyeceğimi düşünerek yaşıyorum. Toplumun bakış açısından Manako Kajii gibi küstah bir ucube gibi görünüyor olabilirim. Rika bunu dışarıdan bakan biriymişçesine zihninde canlandırınca kendi kendine güldü.

Tüm bunlar bir yana, "bambu kapla buharda hindi", Rika'nın hayatında ilk defa kendi başına düşünüp bulduğu; kendi istekleri, zevkleri ve fiziksel durumunu göz önünde bulundurarak kendisi için oluşturduğu bir tarifti.

Bundan sonraki yaşantımda da pek çok özgün tarif üretmek istiyorum. içlerinden en özel gördüklerimi birilerine iletmek istiyorum. Sevdiğim insanlar da nefret ettiklerim de hiç tanımadıklanm da olabilir, benim içinfark etmez. O kişiler de Rika'nın reçetesini kendince uyarlayıp kişisel tariflerine dönüştürecekti. Onun hissettiği o zihin akışını, o sevinci bir başkası da yaşayabilirse hele, değmeyin keyfine! Sırf bunu düşünmekle bile Rika'nın yüreği küt küt atıyordu. Böylece onun düşünüp bulduğu o isimsiz şey, şekli ve görüntüsü değişerek dalga dalga dünyaya yayılacaktı, tıpkı çorbaya en son eklenen o bir damlacık lezzet sırrı gibi. Rika bu zinciri yüreğinin derinlerinde belli belirsiz hissederek yaşamına devam etmek istiyordu.

Şimdi Kajii'yle görüşmek isterdim. Görüşüp ona söylemek isterdim ki bu dünya yaşamaya, yok hayır, iştahla tadını çıkarmaya değecek bir yer...

Ucuna bucağına kadar her ayrıntısına dikkat edip hiç kimseyi hasta etmeden bu işi tamamladım, diyeceği ve şimdiye dek varlığını bilmediği o başarı duygusuyla tüm bedeni rahatladı, üstüne bir ağırlık çöktü. Şu son dört günlük emeğinin karşılığını aldığını hissetti.

Rika kokusunun sindiği pamuklu battaniyeyi burnuna kadar çekti. Birkaç duvar ötede baba-kızın yavaş yavaş yeniden canlanan bağını hissediyordu.

Bu akşam için verdiği emekten geriye kalan tek somut şey ise kemiklerdi. Rika, gözlerini kapatıp buzdolabındaki o düzgün şekilli ve ela tonlarına yakın kahverengi kemikleri, onlarla yarın sabah yapacağı işlemleri gözünde canlandırarak uzun zamandan beri ilk defa onu sıkıca sarıp sarmalayan derin bir uykuya daldı.

W <

Avı.şıoı Kil<jiphöı

@AYISIGIKITAP
YES

[1]

Burada bahsi geçen yemekler, Türk okuyucuya elbette tanıdık geliyor. "Yaprak sarması", "biber dolması" ya da "piyaz" diye çevirmek de mümkün ancak bir Japon kadının gözünden o yemeklerin nasıl ifade edildiğini göstermek bana daha uygun geldi. -çn

[2]

Japonca genel olarak dikey yazılan bir dildir; gazete, dergi, roman, resmi evrak vb. mecralarda dikey yazı tercih edilmektedir. -çn

[3]

Fermente soya fasulyesinden yapılan geleneksel bir Japon yiyeceği. -çn

[4]

Japon mutfağında keskin aromasıyla bilinen, yapraklan kullanılsa da temel olarak kökü kuvvetli acı tadıyla yemeklerde çeşni olarak yararlanılan bir bitki. -çn